Đợi Mưa Tạnh

Contents

Đợi Mưa Tạnh **2**

1. Chương 1: Trời Mưa . . . 2
2. Chương 2: Thiếu Niên . . . 8
3. Chương 3: Tình Xuân . . . 13
4. Chương 4: Thích . . . 17
5. Chương 5: Sân Thể Dục . . . 23
6. Chương 6: Đánh Bóng Rổ . . . 27
7. Chương 7: Cứu Mỹ Nhân . . . 32
8. Chương 8: Đi Cắm Trại . . . 36
9. Chương 9: Bầu Trời Đêm . . . 43
10. Chương 10: Say Rượu . . . 47
11. Chương 11: Tiệc Tối . . . 52
12. Chương 12: Rừng Cây . . . 55
13. Chương 13: Tin Đồn . . . 59
14. Chương 14: Cuộc Sống . . . 65
15. Chương 15: Gặp Lại . . . 69
16. Chương 16: Bố Con . . . 73
17. Chương 17: Đồng Hành . . . 78
18. Chương 18 . . . 82
19. Chương 19: Xa Lạ . . . 96
20. Chương 20: Ba Ngày Hai Đêm . . . 102
21. Chương 21: Đường Tăng Và Yêu Tinh . . . 108
22. Chương 22: Đêm Đầu Tiên . . . 114
23. Chương 23: Đôi Nam Nữ Chó Má . . . 119
24. Chương 24: Tình Yêu . . . 124
25. Chương 25: Giục Cưới . . . 128
26. Chương 26: Hàng Xóm . . . 134
27. Chương 27: Ăn Cơm . . . 139
28. Chương 28: Gặp Ma . . . 144
29. Chương 29: Bạn Thiệu . . . 149
30. Chương 30: Ha Ha Ha . . . 158
31. Chương 31: Thỏa Thuận . . . 165
32. Chương 32: Có Độc . . . 173
33. Chương 33: Yêu Đương Vụng Trộm . . . 178
34. Chương 34: Tình Nhân Hoàn Mỹ . . . 184
35. Chương 35: Ha Ha Ha . . . 188
36. Chương 36: Đêm Thứ Hai . . . 192
37. Chương 37: Ngủ Cùng Chỗ . . . 195
38. Chương 38: Bố Mẹ . . . 200
39. Chương 39: Thăm Dò . . . 207
40. Chương 40 . . . 211
41. Chương 41 . . . 217

42. Chương 42 . . . 221
43. Chương 43 . . . 225
44. Chương 44 . . . 230
45. Chương 45 . . . 233
46. Chương 46 . . . 238
47. Chương 47 . . . 243
48. Chương 48 . . . 248
49. Chương 49 . . . 253
50. Chương 50 . . . 257
51. Chương 51 . . . 262
52. Chương 52 . . . 266
53. Chương 53 . . . 271
54. Chương 54 . . . 276
55. Chương 55 . . . 279
56. Chương 56 . . . 282
57. Chương 57 . . . 287
58. Chương 58 . . . 293
59. Chương 59 . . . 298
60. Chương 60 . . . 303
61. Chương 61 . . . 307
62. Chương 62 . . . 312
63. Chương 63 . . . 317
64. Chương 64 . . . 321
65. Chương 65 . . . 325
66. Chương 66: Cuối . . . 330
67. Chương 67: Phiên Ngoại 1 . . . 335
68. Chương 68: Phiên Ngoại 2 . . . 339
69. Chương 69: Phiên Ngoại 3 . . . 344
70. Chương 70: Phiên Ngoại 4 - Hết . . . 349

Đợi Mưa Tạnh

Giới thiệu
Editor: KendGalaxyCô ơi. Cô kết hôn chưa?Bắc Vũ mỉm cười rồi lắc đầu. Phi Thuyền Nhỏ lại hỏi:- Vậy cô có bạn trai

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/doi-mua-tanh

1. Chương 1: Trời Mưa

Bắc Vũ ra khỏi trung tâm thương mại, thì phát hiện ra bầu trời quang đãng lúc trước, đang mưa như trút nước.

Đúng là mùa hè phương nam, thời tiết thay đổi thất thường.

Từ cửa trung tâm thương mại ra đến ven đường để gọi xe, thì phải đi qua bãi đỗ xe. Một khoảng cách nói dài thì không dài, bảo ngắn cũng chẳng ngắn, nhưng đủ để cô ướt hết.

Kiểu tóc mới làm hai hôm trước không thích hợp để dầm mưa.

Cô nhìn sang quán cà phê bên cạnh, rồi cầm túi đồ đi sang.

Trong quán chỉ có mấy người khách. So với sự ồn ào bên ngoài, thì ở đây yên tĩnh như một thế giới khác.

Bắc Vũ tìm một chỗ ngồi xuống, gọi một ly mocha.

Bàn ghế ở đây là kiểu sofa nhỏ, lưng ghế cao rất có tính riêng tư, thích hợp để hẹn hò nói chuyện. Mấy bàn xung quanh, đều có đôi có cặp.

Người đến tránh mưa như cô, có vẻ không hợp lắm.

Đương nhiên, vì cô xinh đẹp, nên người phục vụ đẹp trai cũng khá chu đáo.

Ngoài cửa sổ, mưa như trút nước. Có người vội vã đi trong mưa, nhưng vì cách một tấm cửa kính, không nghe thấy tiếng ồn ào, nên có vẻ như đang diễn kịch câm.

Bắc Vũ uống cà phê, cũng không biết bao giờ mưa mới tạnh, cảm thấy chán nản.

Bàn phía sau có người đang nói chuyện.

Bắc Vũ không có sở thích nghe lén. Nhưng vì hai bàn quá gần nhau, nên trừ phi tai điếc, không thì ai cũng nghe thấy. Huống chi, người nói còn là giọng trẻ con giòn giã.

Lúc cô mới ngồi xuống, có vô tình nhìn xuống bàn đó. Hình như là có một đôi nam nữ, và một cậu bé bốn năm tuổi. Cô còn tưởng là một nhà ba người cơ. Đến khi ngồi xuống, vô tình nghe được bọn họ nói chuyện, mới biết là không phải.

Cô gái gọi anh chàng kia là anh Thẩm.

Anh ta thì gọi cô ấy là cô Triệu.

Cậu bé thì gọi anh ta là bố, gọi cô gái kia là cô.

Hóa ra là đi xem mắt.

Mang con trai đi xem mắt, thật là thú vị.

Bắc Vũ uống một ngụm cà phê, nghĩ thầm.

– Anh Thẩm, nghe nói anh từng làm việc ở NASA*. Tôi thấy rất thú vị, anh có thể kể cho tôi nghe về nó không?

*NASA: National Aeronautics and Space Administration (Cục Quản trị Không Gian và Hàng Không Quốc gia) cũng được gọi là Cơ quan Không gian Hoa Kỳ là cơ quan chính phủ liên bang Hoa Kỳ có trách nhiệm thực thi chương trình thám hiểm không gian và nghiên cứu ngành hàng không.

– Thời gian tôi làm việc ở NASA không lâu, cũng chỉ làm về một số thứ cơ sở thôi, không có gì thú vị cả.

Giọng của anh chàng kia rất bình thản, có vẻ xa cách, hẳn là không muốn nói nhiều.

–Vậy à?

Cô gái cười, tiếng cười dịu dàng hơi mất tự nhiên.

– Cô à. Bố cháu rất giỏi đấy. Bố cháu biết làm máy bay điều khiển từ xa, biết lắp ráp tên lửa, biết chụp sao, còn có thể làm cơm thịt kho. Nếu cô gả cho bố cháu, chắc chắn cô sẽ trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới. – Đây là giọng của cậu bé.

Anh chàng kia quát khẽ:

– Thẩm Phi Châu*, không được nói lung tung!

*Phi Châu/Phi Chu = Phi Thuyền

Cậu bé ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn tiếp tục nói không ngừng:

– Cô yên tâm đi. Hai tuổi cháu đã biết tự mặc quần áo rồi. Cháu có thể tự chăm sóc mình. Nếu cô gả cho bố cháu, cô không cần phải chăm sóc cháu đâu. Sau này cô và bố cháu có sinh em trai, em gái, thì cháu sẽ làm một người anh trai tốt.

Cô gái bị chọc cười:

– Châu Châu giỏi quá.

Lúc này, anh chàng kia mới nói:

– Cô Triệu, xin lỗi cô. Có thể là có chút hiểu lầm. Tôi rất kính trọng thầy Triệu, cũng biết ông ấy là bác cô, nên mới đến đây gặp cô. Nhưng hiện tại, tôi không định yêu đương, cũng không định kết hôn. Nhờ cô về giải thích với thầy Triệu giúp tôi.

Nghe giọng không chút tình cảm này, Bắc Vũ nghĩ, chắc chắn đây là một người lạnh nhạt, không thú vị.

Cô gái kia còn chưa nói gì, cậu bé đã vội vàng mở miệng:

– Bố, sao bố lại không muốn kết hôn thế? Hôm trước bố đã đồng ý với cụ là sẽ suy nghĩ rồi mà. Cô Triệu đẹp như vậy cơ mà. Con muốn cô ấy làm mẹ con.

– Đấy là bố lừa cụ thôi. – Anh chàng kia thản nhiên nói.

Cậu nhóc kháng nghị:

– Sao bố lại lừa cụ chứ? Bố đã nói là trẻ con không được nói dối, thì người lớn càng không được nói dối.

Giọng anh ta vẫn bình thản như trước:

– Cụ đã tám mươi tuổi rồi. Bố nói dối có thiện ý.

– Nếu bố biết cụ đã tám mươi tuổi, thì bố phải làm cụ vui chứ. Bố phải lấy vợ, tìm mẹ cho con chứ.

– Anh Thẩm, lời của anh tôi sẽ chuyển lại cho bác tôi. Tôi xin phép đi trước.

Hai bố con nói chuyện với nhau, hiển nhiên là đã quên mất đối diện còn có một người nữa.

Có một chút tiếng động, là của cô gái kia.

Bắc Vũ đặt tách cà phê xuống, ngẩng đầu nhìn cô gái đi từ phía sau lên.

Dáng người cao gầy, ăn mặc rất có thẩm mỹ. Chỉ nhìn bóng lưng cũng có thể thấy là một cô gái xinh đẹp.

Nhìn có vẻ chỉ mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Bắc Vũ không hiểu vì sao một cô gái như vậy, mà lại đi xem mắt với một người đã có con.

Quan trọng nhất là, còn bị ông bố độc thân kia từ chối.

Haiz! Thói đời khó hiểu.

Cô bắt đầu thấy tò mò về anh chàng bàn sau.

Cô lặng lẽ nhìn về phía sau. Nhưng chỉ nhìn thấy một mái tóc ngắn. Một cậu bé nằm ghé lên vai anh ta, đôi mắt cụp xuống, nhìn có vẻ không vui.

Anh ta xoa đầu cậu nhóc:

– Con thích cô vừa nãy hả? Muốn cô ấy làm mẹ con vậy cơ à?

Cậu bé gật đầu rồi lại lắc đầu, bĩu môi nói:

– Con chỉ muốn bố kết hôn thôi mà. Mấy hôm trước con xem TV, có một ông trên đó nói là, nếu ba mươi tuổi còn không kết hôn thì sẽ bị phạt đấy. Bố sắp ba mươi tuổi rồi. Con không muốn bố ngồi tù đâu. Bố mà ngồi tù thì con phải mang cơm cho ba. Mà con thì không biết nấu cơm.

Cậu bé khoảng bốn năm tuổi, mái tóc đen nhánh, khuôn mặt trắng trẻo, trông rất đáng yêu.

Khi bé nói những lời đó, thì càng làm người ta thấy đáng yêu hơn.

Vì vậy, Bắc Vũ không nhịn được mà bật cười.

Tiếng cười của cô bị hai bố con họ nghe thấy. Nhưng mà trước khi hai người quay lại nhìn, thì cô đã rụt người lại, bưng tách cà phê lên giả vờ uống.

Nghe lén chuyện của người khác mà lại bị phát hiện, cũng rất xấu hổ.

Anh chàng sau lưng gọi phục vụ tới tính tiền.

Tiếng động sột soạt ở phía sau nghe có vẻ là họ đứng dậy ra về.

Bắc Vũ quay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô cảm thấy họ dừng lại chỗ cô ngồi một lát, có vẻ là đang nhìn cô để tỏ vẻ không thích về việc nghe lén của cô.

Nhìn gì chứ?

Bắc Vũ trợn mắt với không khí. Đây là nơi công cộng, mà cô cũng không cố ý nghe lén.

Được rồi! Vừa rồi là cô cố ý nghe lén thật.

Vì thế Bắc Vũ kiên quyết không quay đầu, để lại cho người phía sau một cái bóng lưng chột dạ.

Cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân rời đi, cô cũng vẫn nhìn ra ngoài cửa kính, giả vờ ngắm mưa.

Mưa đang nhỏ dần.

Bắc Vũ định ngồi thẳng lên, thì bên ngoài cửa kính đột nhiên xuất hiện một cậu bé. Cậu bé đang cười với cô.

Đôi mắt to lúng liếng, đúng là cậu nhóc vừa rồi.

Nhìn thẳng mặt, Bắc Vũ phát hiện ra cậu nhóc này còn xinh hơn cô nghĩ.

Bắc Vũ không thích trẻ con lắm, nhưng đứa bé xinh xắn thì ai không thích chứ? Huống chi cậu bé này còn cười với cô.

Vì thế Bắc Vũ cũng cười với cậu bé, tay để trên cửa kính trêu bé.

Có lẽ là cậu nhóc thấy vui, nên cũng dán hai tay lên cửa kính, cười vui vẻ.

Nhưng đúng lúc này, một anh chàng đi tới sau lưng bé, hai tay đặt lên vai bé kéo bé ra.

Bắc Vũ ngồi phía trong, tầm mắt chỉ tới bên hông anh ta.

Cô biết là người vừa rồi. Dù sao cũng mới nghe lén người ta nói chuyện, nên cô có tò mò thì cũng không dám nhìn xem người ta trông như thế nào.

Còn tiếp tục giả vờ trêu cậu bé.

Nào biết anh ta lại ngôi xổm xuống bên cạnh cậu bé, khuôn mặt xuất hiện trước mắt cô.

Hành động bất ngờ làm cô không tránh kịp.

Đối với Bắc Vũ, đây là một khuôn mặt rất khó quên.

Cho nên khi anh ta xuất hiện, cô liền nhận ra.

Đường nét rõ ràng, mặt mày anh tuấn, đôi mắt đen sâu thẳm như dòng suối, có vẻ rất lạnh lùng. Khóe miệng hơi cong, như đang cười, mà lại có vẻ kiêu căng trời sinh.

Nếu bỏ tấm kính ngăn cách ở giữa ra, thì lúc này, anh ta và Bắc Vũ cách nhau rất là gần.

Bởi vì cách quá gần, nên cô còn nhìn thấy rõ cả lông mi của anh ta.

Khuôn mặt anh ta không hề thay đổi, ánh mắt đen như mực nhìn cô một cái, thản nhiên như một ánh mắt lơ đãng xẹt qua. Sau đó ôm lấy cậu bé, xoay người đi vào trong mưa.

Cả quá trình chỉ có vài giây.

Nên Bắc Vũ còn chưa kịp biểu hiện đúng biểu cảm, ánh mắt đã dõi theo bóng lưng anh ta rồi.

Anh ta mặc áo sơ mi màu vàng, dáng người cao lớn, bước chân bình tĩnh, đi giữa đám người vội vã trên người, trông chẳng khác nào hạc giữa bầy gà.

Cậu nhóc nằm ghé trên vai anh ta, cười tủm tỉm vẫy tay với Bắc Vũ. Rồi lại nói gì đó với anh ta.

Anh ta hơi gật đầu, cũng không quay đầu lại.

Cậu con trai hoạt bát đáng yêu, ông bố lạnh như tảng băng.

Một cặp bố con rất thú vị.

Tuy chỉ nhìn qua, nhưng vấn đề Bắc Vũ không hiểu lúc trước —— Một cô gái trẻ trung, xinh đẹp vì sao lại đi xem mắt với một người đã có con.

Cô đã có đáp án.

Đây chính là người cô từng yêu thầm.

Bắc Vũ nhìn bóng lưng họ đi xa dần. Cho đến khi không nhìn thấy được nữa, cô mới quay người lại, bưng tách cà phê sắp nguội lên uống một ngụm.

Cô không biết phải hình dung tâm trạng của mình như thế nào nữa.

Có một chút vui vẻ, như muốn bay lên trời luôn.

Cô đặt chén xuống, không biết vì sao lại thấy buồn cười, nhún vai một cái.

Thanh toán xong, lúc đứng lên thì Giang Việt gọi tới.

Bắc Vũ vừa đi ra ngoài, vừa nghe máy.

– Giang Nhị Cẩu, anh đoán xem vừa rồi em trông thấy ai?

Cô không đè nén sự vui vẻ trong lòng.

Giang Việt ở đầu bên kia lơ đễnh:

– Không bằng em để anh đoán xem bao giờ trái đất diệt vong đi.

Bắc Vũ không giỡn với anh, cười nói:

– Bạn học cấp ba của anh đấy!

Giang Việt cười nói:

– Anh còn tưởng em nhìn thấy tổng thống Mĩ cơ! Nhìn thấy bạn học cấp ba của anh thì có gì mà ngạc nhiên?

– Bởi vì không phải bạn học cấp ba bình thường chứ sao!

Giang Việt cười nói:

– Lẽ nào bạn học của anh có ba đầu sáu tay? Nói luôn đi. Ai thế?

Bắc Vũ nói:

– Thẩm Lạc.

Giang Việt sửng sốt, rồi cười xấu xa:

– Anh còn tưởng ai! Bạn học cấp ba của anh gì chứ? Nói luôn là mối tình đầu của em, có phải anh đoán được ngay không.

Anh cười xong thì lại hỏi:

– Không phải cậu ta tốt nghiệp cấp ba xong là đi sang cái gì Massachusetts*ở Mĩ luôn à? Chắc bây giờ là công dân Mĩ rồi nhỉ? Năm đó cậu ta đi rồi, anh đây cũng chẳng quan tâm. Trong đám bạn học hồi đấy, cứ khi nào nói chuyện là lại nhắc đến cậu ta. Tiếc là cậu ta không liên lạc với ai cả. Vậy mà năm đó anh

đây còn coi cậu ta là bạn. Cũng phải thôi, người ta là thiên tài, không cùng thế giới với người thường như chúng ta. Đúng rồi, người anh em kia đang làm gì đấy?

*là tiểu bang đông dân nhất của khu vực New England thuộc vùng Đông Bắc Hoa Kỳ

– Ai biết được?

Bắc Vũ đi ra ngoài cửa, cảm thấy thoải mái hơn, không biết là vì không khí tươi mát sau cơn mưa, hay là vì mới gặp người quen cũ.

– Em không hỏi thăm à?

– Em chỉ trông thấy anh ta thôi, không có chào hỏi.

Bắc Vũ dừng lại một chút, rồi nói thêm một câu:

– Có khi anh ta chẳng nhớ em là ai ý.

– Cũng phải, năm đó em không được gọi là mối tình đầu, chỉ có thể coi là yêu thầm thôi. Ha ha ha ha…..

Bắc Vũ cũng không giận, còn cười hai tiếng:

– Buồn cười lắm à? Năm đó anh theo đuổi hoa khôi, còn bị bố người ta đến tận trường cảnh cáo đấy. Có muốn em giúp anh nhớ lại chuyện xưa không?

– Được rồi, được rồi, được rồi, anh không cười nữa. Tại em nhắc tới trước mà.

– Em thấy thú vị nên chia sẻ với anh.

– Thú vị chỗ nào?

– Người ta có con rồi.

– Không phải là chuyện bình thường à? Không phải em vẫn còn nhớ thương người ta đấy chứ?

– Sao có thể? Đã là chuyện mấy trăm năm trước rồi. Em thấy người ta là ông bố độc thân, nên thấy thú vị thôi.

– Hả? Không phải chứ?

– Còn mang cả con đi xem mắt cơ.

Giang Việt sửng sốt, rồi cười to:

– Thế thì đúng là thú vị thật! Đây có tính là bông hoa trên núi cao rơi xuống thế gian không?

Bông hoa trên núi cao?

Bắc Vũ nói chuyện với Giang Việt mấy câu, rồi cúp máy. Tay cầm di động mỉm cười, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt người vừa rồi.

Chớp mắt đã mười mấy năm, rất có vẻ tỉnh lại đã cách một đời.

Nhưng cô không thể không thừa nhận, năm tháng rất thiên vị Thẩm Lạc.

Hai năm nay, cô cũng gặp bạn học cũ, không ít người đã thay đổi thê thảm dưới con dao mổ heo của thời gian.

Mà anh ta chỉ từ một cậu thiếu niên cao ngạo, gió mát trăng thanh, biến thành một người lạnh lùng, chín chắn.

Cho dù anh ta đã làm bố.

Nghĩ đến đây, Bắc Vũ lại thấy tự hào.

Xem! Người năm đó cô thích đấy. Không phải là Trương Tam mới tốt nghiệp hai năm đã béo ra, cũng chẳng phải Lý Tứ chưa đến ba mươi đã hói.

Vì thế bây giờ nhớ tới những việc ngu ngốc mình từng làm, cô lại thấy nó đáng yêu hơn.

Nhưng không biết tại sao, lại thấy hơi buồn.

Cô đứng bên đường, lấy di động ra, chụp một bức ảnh mưa, rồi đăng lên weibo mấy chục vạn fan của mình. Đăng kèm một câu chua sót: Trời mưa, người ta đợi ô, còn tôi đợi mưa tạnh.

2. Chương 2: Thiếu Niên

Đám đông mờ mịt

***

Bố mẹ Bắc Vũ là công nhân ở nhà máy lớn nhất thành phố. Bố là tổ trưởng tổ công nhân, mẹ là tổ trưởng tổ hậu cần. Cô sinh ra và lớn lên trong khu chung cư của nhà máy, từ mầm non đến cấp II, đều học trong trường của chung cư.

Trước năm mười lăm tuổi, đây là cả thế giới của cô.

Mà trong thế giới nhỏ này, cô hoàn toàn xứng với danh cậu ấm cô chiêu. Bố mẹ có địa vị cao, cô lại xinh xắn, thông minh từ bé. Chín năm học Bắc Vũ đều đứng nhất lớp.

Hơn nữa, ở giữa đám bạn nhỏ của chung cư, cô còn giữ chức con dê đầu đàn trong những vở kịch. Trong những trò chơi tuổi thơ, cô là Athena, là cô chiến sĩ xinh đẹp, là nữ hiệp, là anh hùng cứu vớt những sinh linh bé nhỏ.

Trước năm mười lăm tuổi, cô không biết ưu sầu là gì cả, cả ngày đều vui vẻ, tùy tiện.

Trong những năm tháng sống giữa ánh sao chói lọi, cô cảm thấy sau này lớn lên, mình sẽ sáng lấp lánh, không giống người thường.

Nhưng mà, giấc mộng Mary Sue(*) đã dừng lại vào năm mười lăm tuổi.

(*) Mary Sue là những cô gái hoàn mỹ, được mọi người chú ý, thường là nữ chính trong tiểu thuyết. Hiện nay Mary Sue còn được dùng để nói về tâm lý tự kỷ, mơ mộng của con gái. Con trai thì là Tom Sue hoặc Jack Sue.

Bắc Vũ chín năm đều đứng đầu lớp, thuận lợi thi đỗ vào trường cấp III tốt nhất thành phố —— Trường cấp III số hai thành phố Giang.

Cô xắn tay áo, hăm hở chuẩn bị bắt đầu một cuộc sống mới.

Ai ngờ hai tháng sau, lại gặp phải sự đả kích đầu tiên trong mười lăm năm qua.

Cuộc thi giữa kì đầu tiên lớp 10, điểm của cô đứng thứ hai mươi lăm trong lớp.

Lớp có năm mươi người, đứng thứ hai mươi lăm vừa vặn ở giữa.

Trong độ tuổi học sinh, thành tích học tập trung bình, là vị trí không bắt mắt nhất, dễ bị thầy cô bỏ qua nhất.

Mà với một người mười mấy năm đều là tiêu điểm như Bắc Vũ, thì việc này có vẻ là quá tàn khốc.

Hai mươi lăm? Còn không bằng đứa học kém nữa!

Trừ học sinh năng khiếu ra, thì học sinh của trường cấp III số hai đều là các học sinh khá giỏi của thành phố cả. Tuy Bắc Vũ có kiêu ngạo, nhưng cô cũng không mù quáng cho rằng mình vẫn có thể thi được điểm cao nhất lớp như trước. Thậm chí sau khi lên cấp III, cô còn chăm chỉ học hơn trước đấy.

Nhưng không nghĩ tới, con số thứ hai mươi lăm lại tới đột ngột như vậy.

Con số hai mươi lăm này, làm Bắc Vũ nhận ra, ở trong cái thế giới mới này, cô chỉ là một cô học sinh bình thường đến không thể bình thường hơn nữa.

Mà ở đây cũng không thiếu người nổi bật thật sự.

Ví dụ như Hứa Linh có điểm số cao nhất lớp, lại còn xinh như tiên nữ trên trời nữa.

Ví dụ như Thiệu Vân Khê ngồi sau lưng cô, ba ngày hai lượt ngồi đọc truyện tranh dưới ngăn bàn, đến khi đi thi còn đi muộn, nhưng vẫn đứng thứ hai cả lớp.

Ngay cả người chị em cùng bàn cô – Ngô Nam Nam, tuy điểm thấp hơn cô, nhưng có ông bố quyền cao chức trọng, giáo viên chủ nhiệm nói chuyện với cậu ấy cũng rất nhẹ nhàng.

Ở trong ngôi trường cấp III ngọa hổ tàng long(*) này, Bắc Vũ trở thành một người mờ mịt giữa đám đông.

(*)Ngọa hổ tàng long = Nói về thời cơ lớn đang tiềm tàng, sẵn sàng bộc lộ ra bất cứ khi nào, như con hổ nằm trong bụi rậm, con rồng đang ẩn mình chờ thời cơ.

Mấy ngày sau khi có điểm thi, con số hai mươi lăm này vẫn quanh quẩn trong đầu Bắc Vũ. Ngay cả lúc ngủ, cô cũng mơ thấy, đúng là ác mộng dai dẳng.

Để một cô gái được khen là thiên tài mười mấy năm, đột nhiên nhận ra sự thật mình chỉ là người bình thường, thì đúng là rất đau đớn.

Đối với một cô gái luôn được sao trăng vây quanh, nhận đủ lời khen ngợi, thì không có gì kinh khủng hơn việc cô ấy chỉ là một người giữa đám đông.

Trước đây, Bắc Vũ có ba ước mơ.

Sau khi lớn lên có một căn nhà bằng kẹo.

Thi đỗ đại học nổi tiếng, trở thành bà Marie Curie(*).

(*)Marie Skłodowska-Curie là một nhà vật lý và hóa học người Ba Lan-Pháp, nổi tiếng về việc nghiên cứu tiên phong về tính phóng xạ. Bà là người đầu tiên vinh dự nhận được hai Giải Nobel trong hai lĩnh vực khác nhau, vật lý và hóa học. Marie Curie là giảng viên đại học nữ đầu tiên tại Đại học Paris (Sorbonne), và vào năm 1995 thi thể của bà được mai táng tại điện Panthéon ở Paris vì những đóng góp to lớn cho nhân loại.

Du lịch vòng quanh thế giới.

Sau này lớn lên, cô không còn thích ăn kẹo nữa, nên ước mơ đầu tiên tự động biến mất.

Còn giấc mơ thứ hai của cô cũng gặp phải nguy hiểm vào năm mười lăm tuổi.

Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ biết được trưởng thành là một việc rất đáng sợ, nó chính là một quá trình tiêu diệt ước mơ man rợ.

Điểm thi có từ đầu tuần, mà tâm trạng của Bắc Vũ đến tận thứ sáu cũng không tốt lên được.

Trường cấp III số hai là trường nội trú, chiều thứ sáu mới được về nhà.

Tuần này Bắc Vũ không đi xe đạp, nên đã dặn Giang Việt chờ cô về cùng.

Sau khi tan học, cô đi cùng Ngô Nam Nam xuống sân trường. Vì cả hai đều phải đợi người, nên vừa đứng đợi vừa nói chuyện.

Hai cô gái đứng đợi ở cạnh bảng tin của trường.

Bảng vàng(*) trên bảng thông tin chính là mười người điểm cao nhất trong kỳ thi lần này.

(*) Bảng vinh dự, ghi danh những người được điểm cao trong kỳ thi.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Nam Nam chợt liếc sang nó, rồi thở dài:

Có cần kinh khủng vậy không? Điểm của người đứng đầu Khoa khoa học tự nhiên là bảy trăm hai mươi, cao hơn người thứ hai những sáu mươi điểm.

Lúc này, Bắc Vũ mới quay lại nhìn bảng vàng.

Người đứng trên cùng đúng là bảy trăm hai mươi điểm, cao hơn người thứ hai sáu mươi điểm, còn những người phía sau thì không kém người thứ hai nhiều lắm.

Ai cũng biết, đề thi bình thường của trường cấp III số hai còn khó hơn cả đề thi đại học. Bình thường điểm cao nhất cũng chỉ khoảng sáu trăm bốn mươi, năm mươi điểm. Chưa bao giờ có người được hơn bảy trăm cả.

Bắc Vũ nhìn chằm chằm hai chữ "Thẩm Lạc" trước con số bảy trăm hai mươi, hồn bay lên mây.

Ngô Nam Nam tấm tắc:

Quả nhiên là Lạc Thần.

Bắc Vũ kinh ngạc nhìn cô ấy:

Lạc Thần gì cơ?

Ngô Nam Nam chỉ tay vào cái tên trên bảng vàng:

Thẩm Lạc đó! Cậu chưa từng nghe thấy à?

Bắc Vũ lắc đầu. Bây giờ mới vào học được hai tháng, mọi người trong lớp còn chẳng biết hết, người lớp khác cô càng không biết được. Cô chỉ biết rằng Giang Việt cũng được coi là nhân vật có tiếng tăm trong trường thôi nổi tiếng về độ hư hỏng, cặn bã.

Ngô Nam Nam vui vẻ nói:

Chính là Thẩm Lạc thi được bảy trăm hai mươi điểm đó. Học kỳ này mới chuyển đến trường mình, mà lần đầu tiên thi đã đoạt vị trí thứ nhất, còn cao hơn người thứ hai mấy chục điểm nữa. Mấy người ở trường cũ của anh ấy nói là anh ấy đến đây, thì người khác chỉ có thể tranh vị trí thứ hai thôi, nên mọi người đều gọi anh ấy là Lạc Thần.

Bắc Vũ kinh ngạc:

Giỏi vậy cơ à?

Có lẽ là tự hào vì mình biết nhiều thông tin, Ngô Nam Nam đắc ý nháy mắt:

Đương nhiên là giỏi rồi. Người ta là thiên tài đấy. Nghe nói, mười tuổi học cấp II, mười hai tuổi học cấp III, mười bốn tuổi lên đại học. Hình như là vì sức khỏe không tốt nên chỉ học một năm, rồi ở nhà nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng hai năm. Sau đó thì chuyển đến trường mình, học lại cấp III.

Bắc Vũ nghĩ đến con số hai mươi lăm của mình, tức tối: Nhìn xem! Đây mới là thiên tài thật sự này!

Cô giống như ếch ngồi đáy giếng, bây giờ mới được nhìn thấy một mảnh trời rộng lớn mà trước nay cô không hề hay biết.

Người bạn mà Ngô Nam Nam chờ đã đến, hai người tạm biệt nhau, sau đó bên cạnh bảng tin chỉ còn lại một mình Bắc Vũ.

Cô quay đầu nhìn hai chữ Thẩm Lạc trên bảng vàng, không nén nổi sự tò mò, thiên tài thật sự trông như thế nào nhỉ?

Nếu cô vẫn đứng đầu lớp, thì có thể cô sẽ không tò mò về vị Lạc Thần này.

Nhưng bây giờ, cô là người thứ hai mươi lăm của lớp, thì sự tò mò về thiên tài thật sự có vẻ rất lớn.

Rất muốn cúng bái.

Cô nhìn cái tên Thẩm Lạc một hồi, đến khi phát hiện ra xung quanh quá yên tĩnh, mới tỉnh táo lại.

Giơ tay lên xem đồng hồ, đã tan học được nửa tiếng rồi, mà còn chưa thấy bóng Giang Việt đâu.

Cô không muốn đợi nữa, liền đi thẳng đến dãy nhà bên cạnh, chạy lên dãy lớp 12 tìm người.

Cô đã đến lớp Giang Việt một lần rồi, cũng coi như là ngựa quen đường cũ.

Giang Việt là học sinh thể dục (trúng tuyển vào trường nhờ thành tích thể dục), vóc người cao to nên phải ngồi cuối lớp.

Bắc Vũ chạy đến lớp Giang Việt, mở cửa sau ra, thò đầu vào nhìn. Quả nhiên Giang Việt vẫn còn ngồi ở chỗ, bên cạnh có hai người khác, hình như đang xem thứ gì đó.

Bắc Vũ thấy trong lớp không còn mấy người, liền lặng lẽ đi vào, đứng ở sau lưng Giang Việt, đột nhiên vỗ vai cậu: "Giang Nhị Cẩu(*), anh làm gì đấy hả? Em chờ anh hơn nửa tiếng rồi."

(*) Nhị là ngu ngốc, Cẩu thì ai cũng biết nhỉ.

Giang Việt bị dọa suýt nữa ngã ra khỏi ghế. Cậu ta luống cuống nhét quyển sách trong tay vào ngăn bàn.

Sau khi Bắc Vũ nhìn thấy quyển sách đó là cái gì, thì liếc mắt khinh thường.

Con trai mười bảy, mười tám tuổi, là độ tuổi hormone phân bố quá nhiều, nhất là loại học sinh thể dục như Giang Việt. Tuy Bắc Vũ còn nhỏ, nhưng cô cũng biết nó là cái gì.

Giang Việt hoảng sợ vỗ ngực, rồi quay lại nhìn cô, giả vờ giả vịt quát:

Bắc Miệng Rộng, có biết người dọa người là có thể chết người không hả!"

Hai người chơi với nhau từ bé, từ khi Giang Việt biết đi, đã là một tên nhóc hay gây chuyện rồi. Ở khu chung cư của nhà máy, Bắc Vũ là con nhà người ta, thì Giang Việt là thằng nhóc hư hỏng nhà người ta. Bắc Vũ vẫn luôn đảm nhiệm vai trò là tình báo của bố mẹ Giang, vì vậy bị Giang Việt đặt cho biệt hiệu là Bắc Miệng Rộng.

Hai cậu học sinh ở bên cạnh Giang Việt nhìn thấy là một cô gái xinh đẹp, thì bắt đầu trêu chọc:

Ui, ui, ui! Anh Việt, cô gái xinh đẹp này ở đâu thế? Giới thiệu coi!

Biến, biến, biến! Đây là em gái tao.

Giang Việt phất tay đuổi người.

Em gái anh hả?

Hai cậu học sinh kia càng cười to hơn, bắt đầu hát:

Rốt cuộc anh có bao nhiêu cô em gái? (*)

(*) Bài hát "Rốt cuộc anh có bao nhiêu cô em gái":

Đến khi Giang Việt đạp cho mỗi người một cái, hai tên này mới chịu đi.

Bắc Vũ nghiêm mặt nhìn mấy tên ngu ngốc trêu nhau.

Giang Việt cầm lấy cặp, lặng lẽ nhìn cô, rồi thò tay vào ngăn bàn, nhặt quyển sách nhỏ kia lên, nhét vào cặp.

Bắc Vũ nói:

Giang Nhị Cẩu, mắt em không mù đâu nhé.

Giang Việt ưỡn ngực, nghiêm mặt cười:

Chị Vũ, hôm nay em chở chị về mà, chị đừng nói cho bố mẹ em nhé! Anh nói cho em biết, con trai xem cái này là chuyện bình thường(*).

(*) Giang Việt hơn tuổi Bắc Vũ, và vai vế cũng lớn hơn, nên xưng anh – em, nhưng mà đoạn trên là nịnh nọt nên mới gọi chị – em. Không nhầm đâu nha.

Bắc Vũ bĩu môi:

Anh không biết xấu hổ, nhưng em thì có đấy!

Đi thôi, đi thôi. Nhanh về nhà ăn cơm thôi. Mẹ em bảo là tối nay sẽ làm sườn xào chua ngọt và thịt kho tàu đấy. Anh phải sang ăn ké mới được.

Giang Việt vừa nói, vừa khoác tay lên vai cô, kéo cô ra ngoài.

Thẩm Lạc. Đột nhiên, trong lớp có người lên tiếng.

Cậu có đi không? Không đi thì tớ đưa chìa khóa cho cậu, cậu khóa cửa nhé.

Đi.

Bắc Vũ quay đầu lại nhìn theo bản năng. Ở vị trí cuối lớp, một cậu học sinh cao gầy đứng dậy thu dọn sách vở.

Cậu ta mặc một chiếc áo khoác xanh đậm mũ liền. Đầu hơi cúi xuống, nên đám tóc trên trán rũ xuống. Tuy Bắc Vũ chỉ trông thấy một bên má, nhưng kết hợp với hai chữ "Thẩm Lạc" vừa rồi, đã đủ để cô kinh hãi.

Trong nháy mắt đó, đột nhiên cô không nghe, không nhìn thấy gì hết.

Xung quanh như chìm vào yên lặng, toàn bộ đều trở thành bối cảnh cho người kia.

Bóng người kia so với tất cả những tên con trai mà cô nhìn thấy trong mười lăm năm qua, khác biệt hoàn toàn.

Làn gió mát sau cơn mưa cuối tháng, lẻ loi một mình.

Chỉ là một cái nhìn thoáng qua, Bắc Vũ đã khắc ghi bóng hình cậu ở trong lòng.

Sở dĩ chỉ kịp nhìn thoáng qua, là vì cô đã bị Giang Việt kéo ra khỏi lớp rồi.

Nhìn gì đó! Đi thôi!

Ra khỏi lớp rồi, Giang Việt mới bỏ cánh tay trên vai cô xuống, chạy nhanh xuống dưới sân trường.

Em đi nhanh lên! Nếu mà không đuổi kịp, là anh đi về trước đấy!

Bình thường, Bắc Vũ sẽ cãi nhau với cậu ta, nhưng lúc này, cả đầu cô đều chú ý tới động tĩnh ở phía sau, không rảnh để xem màn biểu diễn ngu ngốc của Giang Việt.

Sau lưng có tiếng bước chân vang lên, Bắc Vũ biết là của cậu học sinh tên là Thẩm Lạc kia.

Tim cô đột nhiên nhảy thình thịch, muốn quay lại nhìn, rồi lại không dám.

Đầu óc trống rỗng, ngay cả bước chân cũng trở nên lộn xộn.

Lúc đi tới mái hiên, cô cố lấy dũng khí quay đầu lại. Nhưng không biết từ khi nào, trên hành lang đã trống trơn, không còn một bóng người.

Bắc Vũ thở phào một hơi.

Giang Việt ở dưới sân gào lên:

Bắc Miệng Rộng, em lề mề gì đấy? Gặp ma à? Bị hút hồn rồi à?

Đúng là bị hút hồn thật!

Bắc Vũ cúi đầu đáp lại Giang Việt:

Giang Nhị Cẩu, em đã thu gom được một lô chiến công vĩ đại ở trường của anh rồi. Tối nay em sẽ tâm sự với xưởng trưởng Giang và kế toán Vương.

Mẹ ơi! Chị Vũ. Xem ở việc em chở chị về, chị đừng độc ác như vậy mà.

3. Chương 3: Tình Xuân

Trên đường ra bãi để xe, Giang Việt nói chuyện không ngừng, thấy Bắc Vũ không nói gì, thì nhận ra có vấn đề.

Mở khóa xe, cậu dùng ngón tay chọc lên trán cô:

— Sao thế? Như người mất hồn ý.

Trong đầu Bắc Vũ vẫn là hình dáng của Thẩm Lạc, cô trả lời bâng quơ:

— Không có gì.

Giang Việt nghĩ một chút, rồi giả vờ lơ đãng hỏi:

— Có phải lần này thi không tốt không? Anh nói với em này, cấp III không giống cấp II đâu. Trừ học sinh năng khiếu như bọn anh ra, ai không phải là học sinh giỏi ở cấp II chứ? Rất nhiều người học giỏi ở cấp II mà lên cấp III còn đứng bét đấy! Mấy đứa đứng đầu đều là bọn bất thường cả."

Thật ra Giang Việt đã hỏi thăm điểm thi của cô rồi, cũng biết là cô xếp thứ hai mươi lăm trong lớp.

Hai người quen biết, chơi với nhau từ nhỏ, tính cách của Bắc Vũ, cậu cũng biết rõ. Con nhóc xấu xa này rất kiêu ngạo, sợ là lần này bị đả kích không nhỏ rồi.

Cậu lo cô thấy mức nước chênh lệch của dòng sông so với mặt biển quá lớn.

Mà không biết rằng, bởi vì Thẩm Lạc xuất hiện, con số hai mươi lăm đã biến mất khỏi đầu Bắc Vũ. Cho dù bây giờ Giang Việt nhắc tới, cô cũng không thấy đau xót vì đụng phải miệng vết thương. Cô tùy tiện trả lời:

— Tuy điểm của em không tốt, nhưng cũng không phải đứng cuối lớp như anh, có gì mà phải buồn chứ?

Giang Việt không để ý con dao trong lời nói của cô, chỉ nhướn mày nhìn cô. Đến khi thấy cô có chút kỳ lạ, nhưng cũng không phải đã buồn bã, thì cười hì hì, vỗ yên xe:

— Vậy là tốt rồi. Lên đây, anh chở em về nhà.

Vì hai người ra muộn, nên người trên đường cũng rất thưa thớt.

Bắc Vũ ngồi sau xe Giang Việt, ngẩng đầu nhìn người đang hì hục đạp xe, lại muốn hỏi thăm về Thẩm Lạc.

— Giang Nhị Cẩu, em hỏi anh chuyện này nhé!

— Nói đi! Tiểu đệ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn (*).

(*) Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: Biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết.

Bắc Vũ lườm cậu, đang định nói, thì lại trông thấy một bóng hình quen quen trên lối đi bộ.

Thật ra cũng không tính là quen, dù sao lúc trước cũng chỉ nhìn thoáng qua.

Nhưng cái nhìn thoáng qua đó, đã đủ để cô khắc sâu trong đầu.

Lúc này đang là cuối thu, sắc trời hơi tối, đã có gió nhẹ thổi qua. Trên lối đi bộ chỉ có mấy người đi đường.

Thẩm Lạc khoác cặp đi trên đường, chiếc mũ gắn liền áo được đội lên đầu, hình như đang đeo tai nghe nghe nhạc. Đầu hơi cúi xuống, bước chân không nhanh cũng chẳng chậm.

Tim Bắc Vũ đột nhiên nhảy rất nhanh, cô nín thở chờ xe đi qua cậu. Lời vừa nói với Giang Việt đột nhiên quên sạch.

Một, hai, ba…

Xe đạp dần dần vượt qua cậu học sinh trên lối đi bộ.

Trong tầm mắt của Bắc Vũ, đầu tiên là bóng lưng, sau đó là sườn mặt, cuối cùng là cả khuôn mặt giấu dưới chiếc mũ.

Dưới ánh trời chiều loang lổ, ngũ quan trên gương mặt trầm tĩnh của cậu thiếu niên, như bước ra từ trong tranh.

Bắc Vũ nhìn cậu từ phía xa, tim đập thật mạnh.

Thẩm Lạc vốn hơi cúi đầu, như là cảm nhận được có người đang nhìn mình, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn sang bên đó.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người không đến 3m, ánh mắt đen sẫm của cậu chạm vào mắt Bắc Vũ, làm cô vội vã quay đầu lại.

Bởi vì động tác quá lớn, làm cả chiếc xe đều lung lay.

Giang Việt cố gắng giữ vững xe, quát cô:

— Em lộn xộn cái gì đó? Có muốn ngã như chó ăn cứt không?

Nếu là mọi ngày, Bắc Vũ nhất định sẽ giỡn với cậu. Nhưng lúc này, Thẩm Lạc đang ở cách đó không xa, cổ họng cô như bị ai bóp chặt, không nói nổi một lời.

Cho đến khi xe đạp đi qua chỗ rẽ, Bắc Vũ mới dám quay đầu lại nhìn.

Trên con đường đi bộ, trừ mấy người đi đường và những chiếc lá cây bị gió thổi tung ra, làm gì còn bóng dáng của Thẩm Lạc.

Cô cảm thấy như mình vừa nằm mơ xong.

Nửa tiếng đi đường còn lại, Giang Việt vẫn nói nhiều như trước. Nhưng Bắc Vũ thì không nghe lọt nửa từ, chỉ thỉnh thoảng ậm ừ có lệ, khác hẳn ngày thường.

Giang Việt chỉ cho rằng cô bị điểm số đả kích. Vì vậy, sau khi về đến nhà, cậu liền chạy sang nhà Bắc Vũ ăn ké. Nhân dịp cô không để ý, lặng lẽ chui vào trong bếp, báo cáo việc này với mẹ Bắc.

Bố mẹ Bắc Vũ xưa nay luôn yêu chiều con gái, lúc ăn cơm chiều cũng cố ý không nhắc tới điểm thi của cô.

Không ai biết rằng, trong đầu Bắc Vũ đều là Thẩm Lạc, đã sớm ném con số hai mươi lăm lên chín tầng mây từ lâu.

Cơm nước xong xuôi, Giang Việt đi về nhà, chương trình Bắc Vũ thích vừa hay bắt đầu, cô ngồi xem một lát, liền chạy sang nhà đối diện.

Giang Việt đang chơi điện tử ở trong phòng, thấy cô lén lút đi vào, thì xem thường hỏi:

— Nếu em mà không cáo trạng với phụ hoàng, mẫu hậu anh, thì chúng ta vẫn là anh em tốt, truyện tranh trong tủ sách của anh em cứ việc lấy.

Bắc Vũ đi tới gần cậu, kéo ghế ra ngồi xuống:

— Giang Nhị Cẩu, đừng có nghĩ lòng người hiểm ác như thế chứ. Em có việc muốn hỏi anh đây.

Giang Việt liếc cô một cái:

— Đúng rồi, trên đường về em cũng nói như vậy, sau đó lại không nói gì cả. Rốt cuộc là muốn hỏi cái gì? Thần thần bí bí.

Bắc Vũ ngồi thẳng người lên, giấu đầu hở đuôi nói:

— Không phải là em quên mất à. Vừa rồi đột nhiên nhớ ra. Cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, chính là… Cái người tên Thẩm Lạc, điểm cao nhất khối anh, học lớp anh hả?

Một người từng đứng đầu trường cảm thấy tò mò với người điểm cao nhất, thì cũng là chuyện bình thường. Giang Việt liền tùy tiện nói:

— Anh còn tưởng chuyện gì chứ! Đúng là học lớp anh, học kỳ này mới chuyển đến.

— Anh có quen anh ấy không?

Giang Việt lắc đầu:

— Tên kia có vẻ là lạ, luôn đi một mình, có vẻ rất bất thường. Anh cũng chưa nói chuyện với cậu ta được mấy câu.

Bắc Vũ cười:

— Người ta được hơn bảy trăm điểm, anh có hai trăm điểm. Chỉ số thông minh cũng đủ đè bẹp anh, đương nhiên là anh thấy người ta bất thường rồi.

Giang Việt nghiêm mặt, phất tay:

— Tạm biệt!

Bắc Vũ nghĩ nghĩ, rồi lại hỏi:

— Bọn anh gọi anh ấy là Lạc Thần à? Anh nói thử coi, anh ấy kỳ lạ thế nào?

Giang Việt liếc cô một cái, lấy tay chỉ lên đầu mình:

— Mắt mọc ở đây này.

— Người ta học giỏi thì kiêu ngạo là chuyện bình thường mà.

Nói đến đây, Giang Việt cảm thấy rất căm phẫn:

— Anh nói với em, tên kia không phải là kiêu ngạo một chút đâu. Mỗi lần bọn anh đi chơi bóng, anh đều phát huy tinh thần đoàn kết, yêu thương bạn học mới mời cậu ta đi cùng, nhưng cậu ta còn không thèm nể mặt anh lấy một lần. Anh đây là Giang Việt đấy, anh cả (nhất ca) ở cấp III số hai đấy!

— Anh là cặn bã (nhất tra) của cấp III số hai thì có.

Cô dừng lại một chút, lại nói:

— Có lẽ người ta không biết chơi bóng thì sao! Dù sao học giỏi thì thể dục bình thường cũng có sao đâu.

Giang Việt cười lạnh hai tiếng:

— Vớ vẩn! Lúc đầu anh cũng tưởng thế. Sau đó có một lần, một đứa chơi bóng trong lớp, suýt nữa đập trúng cậu ta, bị cậu ta đỡ được bóng. Tư thế một tay đỡ bóng kia, tuyệt đối là cao thủ.

Bắc Vũ cười:

— Vậy có thể là người ta quá lợi hại, không thèm đánh với đám gà mờ bọn anh.

Giang Việt lại phất tay với cô:

— Tạm biệt!

Bắc Vũ đương nhiên sẽ không tạm biệt với cậu. Cô kéo ống tay áo cậu:

— Không phải là không muốn chơi bóng với bọn anh à? Thế thì có gì mà bất thường chứ? Anh nói thử xem còn gì nữa không?

Giang Việt nghi ngờ nhìn cô:

— Anh nói này Bắc Miệng Rộng, sao em cứ tò mò về Thẩm Lạc thế? Em gặp cậu ta rồi à?

Bắc Vũ nhanh chóng lắc đầu:

— Đâu có đâu! Chỉ là tò mò vì anh ấy có thể thi được hơn bảy trăm điểm thôi mà.

Giang Việt gật đầu, nghiến răng nghiến lời nói:

— May mà em chưa trông thấy đấy. Nếu không anh rất nghi ngờ là em đang thầm mến cậu ta. Từ khi cậu ta chuyển đến đây mới có hai tháng thôi, mà ngày nào cũng có con gái đến vây xem.

Tuy Giang Việt học kém, nhưng vì cậu là học sinh thể dục đẹp trai ngời ngời, nên rất được con gái hoan nghênh.

Nhưng khi Thẩm Lạc xuất hiện, cậu ta đã cướp mất sự nổi bật của cậu. Dù sao ở trường số hai này cũng nổi tiếng là học giỏi, một người vừa học giỏi, vừa đẹp trai, lực hấp dẫn đương nhiên là cao hơn người học kém rồi.

Bắc Vũ nhận ra sự căm giận của cậu, liền vỗ vỗ vai Giang Việt:

— Hóa ra là anh ghen tị vì người ta nổi bật hơn. Nói thẳng ra có phải hơn không. Nam tử hán đại trượng phu phải dũng cảm đối mặt với sự thật tàn khốc.

Nói xong liền vui sướng, cười ha ha.

Giang Việt nghiêm mặt đợi cô cười xong:

— Dù sao chúng ta là anh em, em có còn nhân tính không hả?

— Không có.

Bắc Vũ lắc đầu, đột nhiên nhớ ra cái gì, lại hỏi:

— Có rất nhiều người đến xem anh ấy thật à?

Giang Việt bĩu môi:

— Đúng vậy! Còn có người nhờ anh đưa thư tình hộ cơ.

Đột nhiên Bắc Vũ thấy buồn bã, giống như mình mới phát hiện ra một kho báu, rồi lại biết được tin đã có một đám người rình nó như hổ rình mồi từ lâu rồi.

Cô bĩu môi:

— Bọn anh thật rảnh rỗi.

Giang Việt nghiêm trang gật đầu:

— Người đưa thư tình là học sinh năng khiếu môn khiêu vũ. Đúng là rất rảnh rỗi.

Giọng Bắc Vũ có vẻ chua:

— Vậy không phải rất xinh đẹp sao?

— Còn không phải sao? Nhưng mà Thẩm Lạc cũng chẳng thèm nhìn bọn họ.

— Thật hả?

Giang Việt gật đầu, lại chỉ đỉnh đầu mình, cười nói:

— Bởi vì mắt cậu ta mọc ở nơi này.

Tuy Giang Việt cười rất bỉ ổi, nhưng không biết vì sao, Bắc Vũ lại thấy mừng thầm.

Cô nhớ tới trên đường về nhà, ít ra cô đã chiếm được một ánh mắt của Thẩm Lạc.

Trong mười lăm năm trước, cuộc sống của Bắc Vũ ở trong cái thế giới nhỏ của khu chung cư, quá thuận buồm xuôi gió, nên khó tránh khỏi việc kiêu ngạo. Mấy tên nhóc cùng chung cư, không ai lọt được vào mắt cô.

Vì vậy cho đến trước hôm nay, cô cũng chưa từng nẩy mầm xuân.

Mười lăm tuổi mới có sự rung động đầu đời, so với đám bạn cùng trang lứa là có vẻ muộn.

Mà hậu quả của việc đến muộn, chính là đến như mưa lũ.

Đại khái là phòng cũ bị cháy của thời kỳ trưởng thành.

Có lẽ từ nhỏ đều là trung tâm, nên tính cách Bắc Vũ có vẻ rất giống con trai, không có vẻ thẹn thùng nữ tính của con gái cho lắm. Cho nên đối với sự thích thầm bất ngờ này, cũng không có lo lắng, bất an gì, mà chỉ thấy phấn chấn thôi.

Ở trong thời thanh xuân bình thường của cô, đột nhiên xuất hiện một cậu nam sinh không gì sánh kịp, làm cô thấy kích động.

Trước kia ngày nghỉ cuối tuần đối với cô chỉ trong nháy mắt đã hết, mà lúc này một ngày lại dài như một năm.

Chủ nhật ăn cơm trưa xong, cô lập tức đi về trường.

Ký túc xá khối 12 ở đối diện ký túc xá của cô. Bắc Vũ về đến ký túc xa, liền xách ghế ra trước cửa sổ ngồi. Cô giả vờ giả vịt cầm sách đọc, nhưng ánh mắt thì luôn nhìn chằm chằm vào cửa của ký túc xá đối diện.

Tiết tự học bắt đầu lúc bảy giờ. Khoảng bốn, năm giờ, phía đối diện đã có học sinh ra vào.

Bắc Vũ nhìn chằm chằm cánh cửa kia, không hề nhúc nhích.

— Bắc Vũ, cậu làm gì đấy?

Cô bạn cùng phòng mới đến, trông thấy cô ngồi bên cửa sổ thì thuận miệng hỏi.

— Hả? — Bắc Vũ hoàn hồn, — Không có gì, tớ ngồi đây đọc sách.

Bạn cùng phòng cười:

— Thật chăm chỉ!

Bắc Vũ ừ một tiếng có lệ, ánh mắt vẫn dõi sang bên đối diện.

Đúng lúc này, người cô chờ đã xuất hiện.

Trái tim Bắc Vũ lại nhảy loạn xạ.

Hôm nay Thẩm Lạc mặc một chiếc áo thể thao màu trắng, khoác cặp, tai vẫn đeo tai nghe, giống như muốn ngăn cách với thế giới này.

Nhìn thấy anh ấy sắp đi đến cửa ký túc xá, Bắc Vũ nghĩ dù sao anh ấy cũng quay lưng về đây, nên cô đứng dậy, muốn nhìn cho rõ hơn.

Không ngờ, Thẩm Lạc sắp đi vào trong cánh cửa, lại đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về bên ký túc xá nữ.

Bắc Vũ bị bất ngờ, vội vàng ngồi xuống, lại ngồi không vững, ngã xuống đất.

— Sao thế?

Hai cô bạn cùng phòng giật mình hỏi.

Bắc Vũ xua tay:

— Không sao, không sao đâu!

Cô xoa mông, ảo não đứng dậy.

Kỳ thật hai ký túc xá cũng không gần, cô lại ở trên tầng ba, cho dù Thẩm Lạc có nhìn sang, cũng không trông thấy cô được. Hơn nữa, vừa rồi anh ấy cũng chỉ là quay đầu, đâu có nghĩa là phát hiện cô nhìn trộm đâu.

Cô chột dạ gì chứ!

4. Chương 4: Thích

Bắc Vũ bị ngã cũng không nhẹ, lúc bước đi vẫn thấy đau mông.

Học xong ba tiết tự học, Bắc Vũ cũng không đợi bạn cùng phòng để về cùng nữa. Mà khi chuông vừa kêu, cô đã nhét hết sách vở vào trong ngăn bàn, rồi chạy ào ra khỏi lớp.

Dưới ánh đèn đường, trên con đường về ký túc xá đầy ắp bóng người, không thể nhận ra ai với ai.

Bắc Vũ đứng ở ven đường hết nhìn đông lại nhìn tây một lát. Đến khi không tìm thấy người mình muốn tìm, thì tức giận đi về ký túc xá.

— Thẩm Lạc!

Trong đám người ồn ào phía sau, xuất hiện một giọng nữ.

Bắc Vũ nghe thấy hai chữ này, thì quay đầu nhìn lại theo phản xạ.

Cũng rất kỳ lạ, rõ ràng xung quanh có rất nhiều học sinh, nhưng cô lại có thể nhận ra bóng dáng mơ hồ của Thẩm Lạc ở phía xa.

Cậu vẫn đeo tai nghe, tay đút túi quần, bị một cô bạn đuổi theo.

Cô bạn kia búi tóc tròn tròn, dáng người cao gầy, khi đứng thẳng hai chân tạo thành hình chữ bát ( ), vừa nhìn đã biết là học múa.

Bắc Vũ không nhìn thấy khuôn mặt cô ấy, nhưng mấy bạn học múa đều rất xinh đẹp.

Cô ấy đứng trước mặt Thẩm Lạc, đưa cho cậu một chiếc hộp nhỏ, còn nói gì đó.

Khuôn mặt của Thẩm Lạc ẩn dưới bóng đêm, Bắc Vũ không biết cậu ấy có vẻ mặt thế nào.

Nhưng động tác của cậu ấy thì cô lại thấy rõ. Cậu không tháo tai nghe ra, mà chỉ thản nhiên nhìn cô bạn kia. Cậu cũng không nhận chiếc hộp trên tay cô ấy, thậm chí môi cũng không nhúc nhích, mà cứ tiếp tục đi về phía trước.

Bắc Vũ mừng thầm trong bụng, nhanh chóng quay người lại.

Cô cố ý đi thật chậm. Bởi vì cô biết Thẩm Lạc ở ngay phía sau, nên cả người cô đều cứng đờ, không chú ý nhìn đường. Đi được mấy bước, cô vấp phải thứ gì đó, may mắn là không bị ngã, nhưng lại bất hạnh đụng phải một bạn nam bên cạnh.

Chai nước trong tay bạn nam kia rơi xuống đất.

Cậu học sinh mười mấy tuổi không có mấy suy nghĩ như thương hương tiếc ngọc, nên cậu ta quát lên:

— Không có mắt à?

— Xin lỗi! Tớ không cố ý.

Thật ra tính của Bắc Vũ là chỉ ăn mềm không ăn cứng, nếu hôm nay không có Thẩm Lạc ở sau lưng, thì khi bị quát, cô sẽ không nhẹ nhàng xin lỗi như vậy đâu.

Nhưng dù có xin lỗi, cô cũng vẫn không tập trung, khóe mắt liếc về phía sau.

Cô bạn kia thất vọng đứng tại chỗ. Còn Thẩm Lạc đã đi tới bên cạnh cô.

Rất đáng tiếc, cậu không có hứng thú với việc tranh chấp linh tinh này. Thẩm Lạc vẫn đeo tai nghe, mắt nhìn thẳng, đi qua người Bắc Vũ.

Bạn nam bị Bắc Vũ đụng phải, cúi đầu nhìn vết bẩn trên quần áo mình, rồi lại nhìn Bắc Vũ. Có lẽ là trông thấy cô khá xinh xắn, nên cũng không mắng nữa.

Bắc Vũ nhặt chai nước lên, bỏ vào thùng rác, rồi lại đi theo Thẩm Lạc.

Khoảng cách giữa hai người là ba bốn thước (trên dưới 1m). Dưới bóng đêm, lần đầu tiên nhìn thẳng vào cậu.

Tuy chỉ nhìn thấy một bóng lưng, nhưng cũng đủ để lòng cô nổi sóng.

Đây là lần đầu tiên cô biết cảm giác thích một người là như thế nào. Một cậu học sinh không quen biết, nhưng tuyệt đối không giống mọi người.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Nó có thể coi là một sự ngạc nhiên bất ngờ, trong cuộc sống bình thường của tuổi mười lăm.

Cho đến khi đi tới ký túc xá, Bắc Vũ còn đứng ở lối rẽ, con mắt dõi theo bước chân Thẩm Lạc tiến vào ký túc xá nam. Sau đó mới nhảy nhót đi về phòng.

Tâm trạng cô không tệ, vừa mở cửa phòng vừa huýt sáo.

Bạn cùng phòng thấy vậy thì cười hỏi cô:

— Bắc Vũ, có chuyện gì mà vui thế?

Bắc Vũ không nói gì.

Cô thật sự rất vui.

Tắm rửa xong, cô nằm bên cửa sổ hít thở không khí mát mẻ ban đêm.

Những ngôi sao dày đặc trên bầu trời đêm.

Khi cô chuẩn bị đi ngủ, thì lại trông thấy một bóng hình quen thuộc ở phía đối diện.

Tuy ánh đèn rất tối, nhưng cô vẫn nhận ra Thẩm Lạc trong bộ đồ thể thao.

Cô sửng sốt nhìn theo. Sau đó mới phản ứng lại, chạy ra ngoài ký túc xá.

— Sắp tắt đèn rồi cậu còn đi đâu thế? — Cô bạn cùng phòng kêu lên.

Mười một giờ ký túc xá tắt đèn, bây giờ đã hơn mười giờ rồi.

Bắc Vũ không quay đầu lại nói:

— Tớ ra ngoài một lát.

Cô chạy một hơi xuống dưới sân.

Nhưng đã không thấy Thẩm Lạc đâu cả. Cô chạy ra ngoài ký túc xá, cuối cùng trông thấy cậu trên con đường ra sân thể dục.

Lúc này trong sân trường rất vắng vẻ. Chiếc bóng của Thẩm Lạc bị ánh trăng kéo ra thật dài.

Bắc Vũ biết là hành vi bám đuôi này rất bỉ ổi, nhưng cô không kiềm chế được lòng hiếu kỳ của mình. Cô muốn nhìn thấy cậu, biết mọi thứ về cậu.

Cô đi theo bóng người cao to kia. Đi theo cậu đến sân thể dục, nhìn cậu ngồi trên thanh xà kép cạnh đường chạy, cầm kính viễn vọng trong tay ngắm sao trời.

Cô dừng lại ở nơi cách cậu 3m.

Hình như Thẩm Lạc phát hiện ra cô, nhìn kính viễn vọng một lát, liền quay sang nhìn cô.

Bắc Vũ biết mình đứng một mình trong sân thể dục có vẻ rất kỳ quái, nhưng cô lại không muốn đi về. Vì vậy liền chạy quanh sân thể dục.

Một vòng, hai vòng, ba vòng…

Mỗi lần đi qua trước mặt cậu, tim cô đều đập thật nhanh.

Dù biết rằng cậu sẽ không để ý tới mình, nhưng lại không thể ngừng tưởng tượng rằng cậu sẽ chú ý tới.

Mặc dù trong trường cô chỉ là một người bình thường như bao người khác, nhưng cô gái mười mấy tuổi vẫn luôn cảm thấy mình khác với mọi người.

Chạy khoảng mười vòng, Thẩm Lạc cũng cất kính viễn vọng đi, nhảy xuống khỏi xà kép.

Cuối cùng Bắc Vũ cũng có thể dừng lại, tiếp tục bám đuôi cậu về ký túc xá.

Hậu quả của việc vận động quá giới hạn chính là hôm sau cả người đều đau nhức. Mông cô cũng bị thương, gần như là liệt nửa người.

Tối qua trước khi ngủ, cô đã suy nghĩ rất lâu, việc cô thích Thẩm Lạc tựa như một cơn lốc. Loại trải nghiệm mới mẻ này làm cô vừa vui vẻ vừa thích thú.

Nhưng mà thích một người không quen biết, thì phải làm thế nào?

Bắc Vũ mười lăm tuổi mờ mịt.

Tặng đồ, tỏ tình trực tiếp như cô bạn hôm qua à?

Không phải cô không dám. Mười lăm năm qua, cô luôn dẫn đầu, tính cách của cô rất mạnh mẽ, chủ động, dũng cảm. Tuy cô không có kinh nghiệm, nhưng theo cô thấy, việc tỏ tình với con trai cũng chẳng có gì phải sợ.

Nhưng cô biết, nếu đi tỏ tình, thì kết quả cũng giống cô bạn hôm qua thôi.

Dù sao cô cũng là người kiêu ngạo, cô sẽ không làm cái chuyện biết là sẽ thất bại mà còn cố làm này.

Càng nghĩ, cô càng cảm thấy nên để Thẩm Lạc chú ý tới cô trước.

Nhưng mà làm thế nào mới khiến Thẩm Lạc chú ý tới mình, thì lại là một vấn đề.

Sáng sớm, Bắc Vũ đã dậy soi gương.

Cô gái trong gương có làn da trắng nõn, mắt ngọc mày ngài, khuôn mặt tươi tắn. Nhưng dù sao thì mười lăm tuổi cũng vẫn còn ngây thơ, lại mặc đồng phục trường, nhét vào giữa đám học sinh, cũng không thể hơn người.

Bắc Vũ nhìn cô gái không có gì nổi bật trong gương, cảm thấy chán nản.

Nhưng nghĩ đi lại nghĩ lại, nếu có thể làm cho Thẩm Lạc chú ý tới cô, thì đã chứng tỏ cô không giống người thường rồi.

Thẩm Lạc xuất hiện đã cứu cô ra khỏi cơn ác mộng xếp hạng hai mươi lăm. Cuộc sống cấp III vốn tưởng rằng sẽ rơi xuống đáy, sẽ không còn đường sống của cô, lại trở nên tràn ngập sức sống.

Cô tốn mất mấy ngày, mới thăm dò được quy luật làm việc và nghỉ ngơi của Thẩm Lạc.

Cậu luôn đi một mình, cuộc sống có quy luật một cách đáng sợ.

Bữa sáng mọi ngày như một, buổi trưa, buổi tối ăn cơm ở căn tin đều ngồi cùng một chỗ.

Chỉ cần trời không mưa, thì sau giờ tự học sẽ đến sân thể dục ngắm sao.

Bắc Vũ dùng đủ mọi cách xuất hiện bên cạnh cậu.

Ví dụ như mua bữa sáng thì xếp hàng phía sau cậu. Ăn cơm ngồi bàn bên cạnh cậu.

Buổi tối cậu ngồi ngắm sao thì cô chạy bộ. Một vòng lại một vòng, chạy qua trước mặt cậu.

Thậm chí cô còn tìm cớ đi tìm Giang Việt để đến lớp cậu. Làm Giang Việt ưu sầu, tưởng mình làm chuyện xấu bị bố mẹ phát hiện, rồi nhờ cô giám sát.

Ngày nào Bắc Vũ cũng lượn qua trước mặt Thẩm Lạc. Trong lòng nổi sóng, nhưng trên mặt lại cố gắng tự nhiên, không dám liếc cậu lấy một cái. Chỉ sợ tâm tư của mình bị phát hiện.

Nhưng mà loại phương thức tạo cảm giác tồn tại này, hình như không có tác dụng.

Theo sự quan sát âm thầm của cô, cho tới tận bây giờ, Thẩm Lạc cũng không thèm nhìn cô lấy một cái. Hiển nhiên là cậu không nhận ra có một cô gái nhỏ đang xuất hiện xung quanh cậu với tần suất cao.

Đây là vở kịch chỉ có mình cô đóng, nhưng cô lại không thấy mệt.

Ít nhất, mỗi ngày đều có thể trông thấy cậu.

Một tuần trôi qua, lại đến ngày về nhà.

Bắc Vũ có hai cô bạn chơi với nhau từ bé. Sau khi lên cấp III, vì học khác trường nên ba người đã lâu không gặp nhau.

Lần này gặp lại, cô mới nhận ra Trâu Miểu, và Triệu Hiểu Tĩnh không còn giống như trước nữa.

Một người học ở một trường cấp III không tốt, một người trực tiếp đi học nghề luôn. Bây giờ cả hai đều nhuộm tóc, đeo khuyên tai, ăn mặc theo mốt.

So với bọn họ, Bắc Vũ có vẻ rất quê mùa.

Ba người vừa gặp mặt, Trâu Miểu đã lấy ra một tấm ảnh:

— Cho hai cậu xem bạn trai tớ này. Đẹp trai không?

Bắc Vũ nhìn theo. Trên tấm ảnh là Trâu Miểu và một anh bạn tóc vàng, bộ dáng thân mật khiến người ta buồn nôn.

Cô chậc lưỡi, cười nói:

— Cậu tìm được con khỉ này ở đâu đấy?

— Cậu biến đi!

Bọn họ lớn lên cùng nhau, nên đùa giỡn rất thoải mái. Trâu Miểu giật lấy tấm ảnh:

— Hai người thì sao? Có tình huống gì chưa?

Triệu Hiểu Tĩnh nói:

— Tớ quen một anh trên mạng. Anh ấy bảo nghỉ đông sẽ đến gặp tớ.

Bắc Vũ cười:

— Yêu qua mạng hả? Cậu cũng theo trào lưu ghê. Đến khi gặp đừng có thất vọng đấy!

Triệu Hiểu Tĩnh xì một tiếng:

— Cậu không nói được câu nào hay à? Còn cậu thì sao? Trường số hai các cậu nhiều trai đẹp không? Có nhìn trúng anh nào không?

Hình ảnh Thẩm Lạc lóe lên trong đầu Bắc Vũ, nhưng trên mặt cô vẫn là vẻ chẳng quan tâm:

— Không có. Toàn mọt sách thôi. Chẳng có gì thú vị cả!

— Vớ vẩn! Nghe nói con trai trường số hai là hàng chất lượng cao mà. Sao có thể toàn mọt sách được chứ? Với lại học sinh trường cậu thiếu gì đôi yêu đương. Tớ còn trông thấy có người mặc đồng phục trường cậu hôn nhau trên xe bus đấy. Tớ thấy cậu mới là mọt sách ý.

Lời Trâu Miểu nói đúng là sự thật, tuy mới học được nửa học kỳ, nhưng Bắc Vũ cũng nhận ra, trường cô có rất nhiều cặp đôi.

Tuy trường số hai là trường cấp III tốt nhất thành phố, nhưng cũng không quá nghiêm khắc.

Bắc Vũ nói:

— Tớ không phải mọt sách nhé.

Trâu Miểu hất đuôi ngựa của cô:

— Cậu nhìn cách ăn mặc của cậu xem. Nếu cậu mà mặc đồng phục trường cậu vào, ai cũng sẽ bảo cậu là mọt sách.

Bắc Vũ nhìn mái tóc xoăn màu đỏ rượu của cô ấy:

— Trường tớ không cho nhuộm tóc.

— Ép thẳng cũng vẫn được chứ! Tớ nói này Mưa Nhỏ. Người đẹp ba phần do trời sinh, bảy phần do ăn mặc. Cậu đừng ỷ vào bộ dạng xinh xắn liền không thèm sửa sang diện mạo. Thanh xuân là phải tỏa sáng. Cậu sắp mười sáu rồi, đừng có trẻ con nữa.

Bắc Vũ nghe vậy cũng thấy lung lay. Nghĩ tới sự bình thường của mình, lại nghĩ đến Thẩm Lạc. Cô cảm thấy mình phải thay đổi một chút.

Dưới sự dẫn dắt của hai cô bạn nhỏ, mái tóc của Bắc Vũ nhanh chóng được ép thẳng. Tóc cô vốn đã đen, khi ép thẳng thì càng giống chiếc áo choàng sa tanh đẹp đẽ.

Sau đó là đi xỏ lỗ tai, đeo hai chiếc khuyên tai nhỏ bằng bạc sáng lấp lánh. Thuận tiện cô còn đi tỉa lông mày cho hợp với khuôn mặt.

Ngũ quan của cô vốn đã đẹp rồi, da lại trắng, chỉ cần tân trang một xíu, liền có vẻ thay da đổi thịt.

Đi ra khỏi cửa tiệm, Trâu Miểu huýt sáo về phía cô, nhéo khuôn mặt trắng nõn của cô:

— Tiểu mỹ nhân nhà ai đây, cười với gia một cái.

Bắc Vũ đắc ý:

— Cút

Bởi vì tối phải về trường tự học, nên cô phải về nhà sớm.

Mẹ Bắc nhận ra con gái thay đổi:

— Con làm tóc với xỏ khuyên tai hả?

— Con đi chơi với bọn Miểu Miểu, thấy hay hay nên nghịch thử.

Con gái thích chưng diện cũng không có gì đáng trách, mẹ Bắc cũng không để ý. Chỉ là nhận ra con gái đã lớn rồi, sợ cô chơi bời nhiều, sẽ ảnh hưởng đến học tập, nên nhắc nhở:

— Mưa Nhỏ, tuy mẹ với bố con không yêu cầu con phải làm gì cả, chỉ mong muốn con vui vẻ thôi. Nhưng mà việc quan trọng nhất bây giờ vẫn là học cho tốt, đừng phân tâm sang việc khác. Nếu sau này không thi được Đại Học, bố mẹ không nói gì, nhưng rồi con sẽ thấy hối hận.

Thành tích là nỗi đau mà Bắc Vũ không muốn chạm vào, cô không kiên nhẫn nói:

— Con biết rồi mà!

Mẹ Bắc lắc đầu, cũng không nói gì nữa.

Sau khi ăn xong, chuẩn bị quay về trường, Bắc Vũ đột nhiên nhớ ra một việc. Cô lấy chiếc đàn phong cầm (accordéon) trong ngăn tủ đầy bụi ra, khoác lên lưng.

Mẹ Bắc thấy vậy thì hỏi:

— Con mang đàn đến trường làm gì thế?

Bắc Vũ nói:

— Làm phong phú cuộc sống sau giờ học.

Đương nhiên không phải vậy rồi! Nó có tác dụng khác.

Dù sao tối nào cũng chạy bộ thì rất mệt mỏi.

5. Chương 5: Sân Thể Dục

Sau khi quay về ký túc xá, hai cô bạn cùng phòng trông thấy Bắc Vũ thay đổi, thì đều tò mò vây quanh cô:

— Cậu làm tóc à?

Bắc Vũ gật đầu:

— Thế nào? Có đẹp không?

— Rất đẹp, như là trở thành người khác vậy.

Người còn lại cũng cười phụ họa:

— Tớ cảm thấy vị trí hoa khôi lớp ta của Hứa Linh khó mà giữ được.

Thiếu nữ mười mấy tuổi luôn có lòng hư vinh, nhất là người bình thường như Bắc Vũ. Nghe thấy lời khen ngợi như vậy, thì trong đầu rất vui sướng, nhưng trên mặt lại giả vờ lơ đễnh:

— Chỉ là ép tóc thôi mà. Có gì mà ngạc nhiên thế.

Thật ra là còn tỉa lông mày, đeo hoa tai.

Hiển nhiên ở trong mắt người khác, sự thay đổi nho nhỏ của Bắc Vũ là rất khác biệt.

Trong tiết tự học buổi tối, khi các bạn trong lớp nhìn thấy cô thì ai cũng nói một câu:

— Trông cậu hôm nay khác với mọi khi.

Ngay cả Thiệu Vân Khê ngồi sau cô cũng nói vậy. Trong ba tiết tự học, còn mượn bút, mượn tẩy hai, ba lượt.

Trong lòng Bắc Vũ chỉ có Thẩm Lạc, nên không quan tâm đến những hành động nho nhỏ này của Thiệu Vân Khê.

Đến khi học xong tiết tự học, Thiệu Vân Khê còn chưa kịp mời cô đi về ký túc xá cùng nhau, thì cô đã chạy đi mất.

Về đến ký túc xa, Bắc Vũ lập tức xách đàn phong cầm ra sân thể dục.

Đây là ý tưởng cô mới nghĩ ra, do hôm trước cô nhìn thấy một bạn nam ngồi đàn ghita ở sân thể dục.

Thẩm Lạc còn chưa tới, cô ôm đàn ngồi xuống bãi cỏ cạnh xà kép.

Cô gái xinh đẹp đánh đàn phong cầm trong đêm, chắc là sẽ khiến Thẩm Lạc chú ý nhỉ.

Khoảng hai, ba phút sau, bóng hình quen thuộc kia xuất hiện ngoài sân thể dục.

Dưới ánh đèn đường mờ mịt, chiếc bóng của Thẩm Lạc bị kéo dài thật dài.

Bắc Vũ nhìn thấy cậu từ phía xa, chờ cậu đến gần mới quay lại, bắt đầu sửa soạn lại chiếc đàn.

Cô cúi đầu xuống, có vẻ như đang nhìn phím đàn. Nhưng sự thật là vẫn chú ý tới Thẩm Lạc.

Cô cảm nhận được cậu đang tới gần, rồi đứng dưới xà kép một lát. Đột nhiên có thêm một cô gái đánh đàn ở đây, không biết cậu có cảm thấy địa bàn bị xâm phạm không? Hay là bị hấp dẫn không?

Bắc Vũ biết cậu đang nhìn mình.

Cô hơi cúi đầu, mái tóc dài xõa trên vai. Tư thế này cô đã luyện tập trong gương rất nhiều lần rồi. Mấy người bạn cùng phòng cô đều khen là cô gái nghệ thuật xinh đẹp.

Thẩm Lạc sẽ chú ý tới mình chứ?

Trong lúc cô đang nghĩ thầm trong lòng, sợ cậu sẽ đi tìm chỗ khác yên tĩnh hơn, thì cậu lại trèo lên xà kép.

Cảm ơn trời đất!

Bắc Vũ đã lâu không đàn phong cầm, nên hơi gượng tay.

Nhưng vì vậy mới phải luyện chui ở sân thể dục chứ. Như vậy mới có vẻ bình thường, sẽ không làm Thẩm Lạc nghĩ rằng mình cố ý tiếp cận.

Sân thể dục rất yên tĩnh, chỉ có mấy người đang chạy bộ. Anh bạn đàn ghita mọi hôm cũng xuất hiện rồi.

Chẳng qua ở bên này chỉ có mình cô và Thẩm Lạc thôi. Khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng 2m.

Giống như trong thế giới nhỏ này, chỉ có mình cô và cậu.

Tim Bắc Vũ đập rất nhanh. Cô cũng thấy căng thẳng, nhưng hăng hái vẫn nhiều hơn.

Bởi vì ngồi sau cậu, lúc nhìn lén sẽ không thấy sợ.

Ban đêm cuối thu đầu đông, bầu trời trong trẻo, cao vút, gió đêm man mát. Cậu thiếu niên ngồi trên cao ngắm sao trời, còn cô gái ngồi dưới đất đánh đàn. Nghĩ thế nào cũng thấy đẹp.

Bắc Vũ lại bắt đầu ảo tưởng mình là Mary Sue.

Bắc Vũ hiểu rất rõ thói quen của Thẩm Lạc, khoảng nửa tiếng nữa cậu sẽ đi về.

Cô không muốn lại đi sau cậu nữa. Vì người đi phía sau sẽ không thể tạo ra cảm giác tồn tại được. Chỉ có đi phía trước, mới có thể triển lãm ra mái tóc dài của cô.

Đến giờ, cô thu dọn đàn, chậm rãi đứng dậy đi về trước.

Quả nhiên mới đi được mấy bước, cô đã nghe thấy tiếng Thẩm Lạc nhảy xuống khỏi xà kép.

Bình thường cậu đi cũng không nhanh, nhưng vì chân dài, người cao nên cũng không chậm. Lúc trước Bắc Vũ làm cái đuôi, đều phải đi nhanh hơn bình thường mới đuổi kịp cậu.

Mà hôm nay, tiếng bước chân của Thẩm Lạc vẫn vang lên ở phía sau, hẳn là đi chậm hơn mọi khi. Vì cậu vẫn đi sau lưng cô, chứ không vượt lên trước.

Bắc Vũ lặng lẽ liếc về phía sau, Thẩm Lạc cách cô khoảng 1m.

Cô ưỡn thẳng người, cố gắng để tư thế đi đường của mình đẹp nhất có thể.

Lúc này, cô khoác chiếc đàn phong cầm trên vai, gió đêm thổi bay mái tóc dài của cô.

Quả là cô gái nghệ thuật.

Cảm xúc của Bắc Vũ luôn phập phồng. Cho đến khi cô đi tới cửa ký túc xá, Bắc Vũ mới thở phào một hơi.

Từ đó về sau, cô luôn chắp tay sau lưng, khoác đàn đi ra sân thể dục.

Thẩm Lạc ngồi trên xà kép, cô ngồi trên cỏ. Thẩm Lạc ngắm sao, cô đánh đàn.

Trừ việc nhìn lén cậu ra, bọn họ cũng không có ảnh hưởng gì đến nhau.

Đương nhiên cũng không có ai mở miệng nói chuyện với đối phương.

Nhìn qua thì tưởng là ban đêm hẹn nhau ngồi cùng một chỗ. Trên thực tế là không hề quen biết.

Thời tiết trở nên lạnh hơn, đánh đàn ở bên ngoài chẳng khác nào tra tấn.

Nhưng Bắc Vũ vẫn vui vẻ chịu đựng.

Có đôi khi, cô còn cảm thấy, đây là những buổi hẹn của mình và Thẩm Lạc.

Xin tha thứ cho một cô gái mới có mối tình đầu luôn luôn ảo tưởng.

Sự cố gắng của cô có làm Thẩm Lạc chú ý hay không thì cô không biết, nhưng hiển nhiên nó đã khiến những người khác chú ý.

Ví dụ như anh bạn đàn ghita ở đối diện.

Một buổi tối sau khi cô đánh đàn được một tháng, anh bạn kia đi sang chào hỏi cô:

— Bạn đánh đàn rất hay. Bạn học bao lâu rồi?

Bắc Vũ lặng lẽ liếc người ngồi trên xà kép. Khi thấy cậu bỏ kính viễn vọng xuống, nhìn sang bên này, thì vội vàng nhìn sang chỗ khác… Rồi lơ đãng trả lời anh bạn kia:

— Cũng bình thường thôi. Tớ học đứt quãng mấy năm.

Anh bạn kia ngồi xuống cạnh cô, cứ như hai người đã quen biết từ lâu rồi:

—Tớ cũng học ghita đứt quãng mấy năm. Bố mẹ tớ bảo phải chăm chỉ học tập. Đánh đàn trong ký túc thì sợ ảnh hưởng đến người khác. Nên đành phải chạy đến đây luyện tập. Nhưng mà bây giờ thật là lạnh.

Nói xong còn bắn mấy phím đàn làm bộ đẹp trai.

Bắc Vũ không thích vị khách không mời mà đến này, cũng không có hứng thú với kỹ xảo đánh đàn ghita của cậu ta.

Đang nghĩ xem nên đuổi người đi kiểu gì, thì nghe thấy tiếng nhảy xuống đất. Là của Thẩm Lạc.

Cô quay lại nhìn thì thấy Thẩm Lạc đã đi về trước.

Cô không còn hứng nói chuyện với anh bạn kia. Thấy Thẩm Lạc đã đi được khoảng 3m, thì vội vàng đứng dậy nói với cậu ta là phải đi về ngủ, rồi đi theo Thẩm Lạc.

Để lại một mình anh bạn đánh ghita không hiểu gì ở đó.

Nhìn thấy Thẩm Lạc đi vào trong ký túc xá nam, Bắc Vũ giơ đồng hồ lên xem, sớm hơn mọi khi hai mươi phút. Nói cách khác là buổi hẹn hôm nay bị thiếu mất hai mươi phút.

Đúng là một đêm không vui.

Bắc Vũ chỉ có thể hy vọng mai vẫn là một đêm sáng sửa như trước.

Trừ việc mỗi tối đều ôm đàn ra tạo cảm giác tồn tại, ban ngày, Bắc Vũ cũng luôn chạy đến lớp cậu.

Tất nhiên lấy cớ là gặp Giang Việt.

Bởi vì đến quá nhiều lần, mà mấy tên bạn nhố nhăng của Giang Việt cũng nhận ra cô. Thi thoảng bọn họ còn trêu chọc cô.

Ví dụ như lúc này.

— Anh Việt. Em gái anh càng ngày càng đẹp! Anh hỏi em ấy xem em ấy có muốn làm bạn gái em không?

Một tên vừa nhìn thấy cô xuất hiện liền huýt sáo, rồi hỏi Giang Việt.

Hôm nay cô không mặc đồng phục, mà mặc một bộ váy mùa đông, để tóc xõa, trông rất được.

Giang Việt lườm tên kia, rồi đạp cho cậu ta một cái:

— Mày có cần soi gương bằng nước tiểu không? Không nhìn lại xem mình là cái gì! Em gái tao là người mày có thể động vào à? Biết xấu hổ chút đi!

Không biết tên kia lấy một cái gương con ở đâu ra, soi trái soi phải:

— Ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, mỹ nam tử hiếm thấy trên đời. Đứng cùng em gái Bắc Vũ thì đúng là trai tài gái sắc mà!

Giang Việt lại đạp cậu ta một cái nữa:

— Hừ! Ngữ văn còn không được trung bình bao giờ, còn học đòi khoe thành ngữ! Tao nói cho mày biết, em gái tao vừa thành tích tốt, vừa có chỉ số thông minh cao. Mày còn nói hươu nói vượn nữa, là ông đánh mày đấy!

— Anh Việt tha mang, em biết sai rồi!

Bắc Vũ nghiêm mặt nhìn bọn họ trêu đùa, rồi lại nhìn về phía Thẩm Lạc. Cũng may cậu đang đeo tai nghe, chắc là không nghe thấy mấy câu nhố nhăng này.

— Giang Nhị Cẩu! Hôm qua anh bảo chiều tối nay sẽ đánh bóng với lớp 11 cơ mà. Còn gọi em đi làm cổ động viên gì đó cơ mà. Thế có đi không?

Giang Việt nhảy lên, lấy ra một quả bóng rổ:

—Suýt nữa thì quên. Đi mau. Nếu không đám trẻ ranh lớp 11 kia tưởng mình sợ nó mất!

Bắc Vũ không còn gì để nói:

— Giang Nhị Cẩu! Anh đi đánh bóng chứ không phải đi đánh nhau đâu!

Giang Việt cười một tiếng, gọi mấy người cao to trong lớp đi đánh bóng.

Đến khi đi đến cửa lại như nhớ ra cái, đột nhiên đi tới chỗ Thẩm Lạc, vỗ vai cậu.

Bắc Vũ cũng không biết Giang Việt định làm gì. Cô tưởng là Giang Việt định bắt nặt cậu, định đi vào kéo ra, thì Giang Việt đã mở miệng nói:

— Lạc Thần! Có đi đánh bóng không? Đám trẻ ranh lớp 11 đánh rất dã man, người của chúng ta không đủ. Cậu có đi không?

Thẩm Lạc bỏ tai nghe xuống, ngẩng đầu nhìn Giang Việt, rồi lại nhìn mấy người đứng ngoài cửa:

— Được.

Bắc Vũ mừng rỡ, không khỏi giơ ngón cái lên khen ngợi Giang Việt ở trong lòng.

Cô quyết định sẽ không gọi cậu ta là Giang Nhị Cẩu một tuần.

Tính cách Giang Việt rất hòa đồng. Lúc trước đã mời Thẩm Lạc mấy lần, nhưng đều bị từ chối. Nếu không phải lần này bọn họ chỉ có sáu người, không thể đánh cho đám lớp 11 kia biết sợ được, thì cậu ta cũng không đi lấy mặt nóng dán mông lạnh.

Tuy là mời, nhưng cũng chỉ là thuận miệng hỏi một câu thôi.

Nghe thấy Thẩm Lạc đồng ý, Giang Việt cũng sửng sốt một lát. Rồi nhanh chóng cợt nhả, ôm vai Thẩm Lạc như kiểu hai người rất quen thuộc:

— Tôi biết là cậu sẽ đi mà, đúng không cao thủ?

Thẩm Lạc thản nhiên đẩy tay Giang Việt ra:

— Bình thường thôi.

Bắc Vũ đi theo đám Giang Việt xuống sân.

Xuống dưới sân trường, Giang Việt móc tiền ra đưa cho cô:

— Đi mua nước đi! Mua xong thì ra sân bóng nhé!

Cô "ừ" một tiếng, cầm tiền đi mất. Giang Việt nhìn bóng dáng nhảy nhót của cô, không hiểu gì hết. Cậu sờ đầu, rồi nói thầm:

— Bình thường bảo đi mua đồ hộ, mười thì chín lần là không giúp. Nếu mà giúp thì cũng đòi hỏi đủ thứ. Chắc chắn hôm nay uống nhầm thuốc, mới dễ tính như vậy!

Một cậu nam sinh bên cạnh cười nói:

— Giang Việt, cậu thật không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Để em gái cậu đi mua nước, thì nó bê được à? Không thì để tôi đi cùng nhé?

Giang Việt hứ một tiếng:

— Yên tâm đi. Tay chân nó bé thế thôi, nhưng mà sức thì không bé đâu. Tôi cũng không đánh lại nó đâu.

Thẩm Lạc nhìn Giang Việt một cái:

— Các cậu đi trước đi, tôi về ký túc xá thay đồ đã.

Đợi Thẩm Lạc đi rồi, một người khác mới đến gần Giang Việt hỏi thăm:

— Lúc trước gọi cậu ta có đi đâu. Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc hướng tây?

Giang Việt lơ đễnh:

— Ai mà biết được. Có nhiều người thì càng tốt chứ sao. Đi thôi. Đám ranh con lớp 11 chắc cũng sắp đến rồi. Đến muộn, chúng nó lại tưởng mình sợ nó.

6. Chương 6: Đánh Bóng Rổ

Bây giờ là lúc cửa hàng tạp hóa đông người nhất. Bắc Vũ đi lên xách nước, vừa định đi về thì nhìn thấy bên cạnh có một bóng hình quen thuộc.

Cô nhìn Thẩm Lạc mua một hộp kẹo cao su, hiện tại cũng định đi về. Hai người vừa hay một trước một sau.

Bắc Vũ nảy ra một ý tưởng. Cô lập tức giả vờ như túi nước rất nặng nề, phải cố lắm mới xách được.

Trong trường hợp bình thường, chỉ cần Thẩm Lạc nhận ra cô, thì sẽ biết là cô đang mua nước cho bọn họ, sau đó đi lên giúp đỡ. Mà chỉ cần cậu đi lên giúp đỡ, thì quan hệ giữa bọn họ sẽ có bước tiến đầu tiên.

Nghĩ vậy cô lại thấy kích động.

Vì thế cảm thấy túi nước 5kg trong tay càng ngày càng nặng.

Ngay tại lúc tim cô đang đập loạn, thì trên tay lại nhẹ đi. Cô vui vẻ ra mặt. Sau đó thì cứng đờ lại.

— Sao cậu mua nhiều nước thế? Cầm sao nổi?

Khuôn mặt tươi cười của Thiệu Vân Khê xuất hiện trước mặt Bắc Vũ.

Đã vào năm học mới được nửa học kỳ, trừ bạn cùng bàn và bạn cùng phòng ra, Bắc Vũ không quen ai trong lớp cả. Thiệu Vân Khê cũng được coi là quen biết, dù sao cũng ngồi sau lưng cô mà.

Bạn học Thiệu này chính là người có số điểm cao thứ nhì cả lớp, trong đợt thi vừa rồi. Nghe nói hồi cấp II từng được giải trong kỳ thi Olympic, giáo viên rất quý cậu ta. Hơn nữa bề ngoài cũng dễ nhìn, thường là đối tượng thảo luận trọng điểm trong các cuộc nói chuyện của đám con gái.

Nhưng đối với Bắc Vũ, Thiệu Vân Khê cũng chỉ là một bạn nam cùng lớp tương đối xuất sắc mà thôi, không đến mức là bạn bè thân thiết. Với lại, gần đây cô còn thấy ghét bạn nam cùng lớp này. Không chỉ hay mượn đồ của cô, mà còn có mặt ở mọi chỗ. Đi đâu cũng có thể gặp cậu ta, nhất là lúc ăn cơm trong căn tin. Gần như ngày nào cậu ta cũng bắt gặp cô trong căn tin, rồi lại ngồi chung một bàn. Rất là cản trở việc cô chế tạo cảm giác tồn tại với Thẩm Lạc.

Ví dụ như ngay bây giờ, cô vốn đang ảo tưởng Thẩm Lạc sẽ "giúp đỡ người khác là việc vui vẻ". Ai ngờ lại bị Thiệu Vân Khê chặn ngang.

Nhưng người ta cũng có lòng tốt, cô chỉ có thể cười gượng:

— Anh tớ đánh bóng rổ trong sân thể dục, nhờ tớ mua nước hộ.

— Anh cậu học lớp 12 nhỉ? Tớ thấy cậu hay đi lên khu lớp 12.

— Đúng vậy!

Bắc Vũ lơ đãng trả lời. Khóe mắt vẫn liếc về phía sau, dõi theo hướng đi của Thẩm Lạc. Cô vừa nói xong, cậu đã đi vượt chỗ cô và Thiệu Vân Khê, chỉ để lại cho cô một bóng lưng.

Thiệu Vân Khê "giúp đỡ người khác là việc vui vẻ" xách nước đến sân thể dục giúp cô xong thì đành phải ra về.

Lúc này bọn Giang Việt đã thay đồ xong, chuẩn bị bắt đầu trận đấu. Giang Việt rất lưu manh, vừa giơ ngón giữa, vừa đe dọa đối phương.

Bắc Vũ không còn gì để nói.

Thật ra cô không có hứng thú gì với bóng rổ cả, nhưng lại có hứng thú với việc Thẩm Lạc chơi bóng rổ.

Không, phải nói là rất có hứng thú.

Nhìn thấy cậu thay đồ thể thao xong, rồi đứng bên cạnh tên lưu manh Giang Việt, thì thấy rất thoải mái.

Ngay từ khi bắt đầu, trận đấu đã vô cùng kịch liệt.

Giang Việt là tiền đạo. Tuy cậu là học sinh thể dục, nhưng bóng rổ không phải thế mạnh của cậu. Cách đánh cơ bản đều là kiểu thô bạo. Cũng may sở trường của cậu là chạy cự ly dài, nên thể lực tốt, chạy cũng nhanh.

Giang Việt không nhìn người mà chỉ nhìn bóng. Ai ở bên địch bắt được bóng thì cậu liền nhảy lên cướp với người đó. Động tác của cậu quá mạnh mẽ, nên hấp dẫn được rất nhiều ánh mắt vây xem.

Chỉ có Bắc Vũ vẫn luôn theo dõi Thẩm Lạc. Có vẻ cậu không muốn biểu hiện, thậm chí còn không chủ động cướp bóng. Nhưng kỹ xảo thì rất tốt. Nếu bóng được chuyền vào tay cậu, thì hầu như bên địch không còn cơ hội cướp lại bóng nữa, vì bóng sẽ trực tiếp vào rổ.

Trận đấu diễn ra chưa được mười phút đã có bốn quả vào rổ, trong đó có ba quả liên tiếp.

Thẩm Lạc ở trong mắt Bắc Vũ vô cùng đẹp trai. Chỉ cần cô thấy Giang Việt đoạt được bóng thì lại muốn gọi cậu mau chuyền cho Thẩm Lạc.

Chẳng qua, tuy Giang Việt cướp được bóng, nhưng lại như ruồi bọ không đầu, không biết phải truyền cho ai cả. Nhất là khi bị hai người bên địch chặn lại, thì đầu óc sẽ rối tung, chỉ biết tìm cách xông ra.

Bắc Vũ thấy Thẩm Lạc đứng cách Giang Việt một mét, vừa vặn không có ai nhòm ngó, thì hô lên:

— Giang Nhị Cẩu, truyền cho Thẩm Lạc ở đằng sau, bên trái!

Giọng nói trong trẻo của cô bé mười lăm tuổi trở nên chói tai. Cô vừa hô lên, thì có rất nhiều ánh mắt quay lại nhìn cô. Thậm chí Thẩm Lạc ở trên sân cũng quay ra liếc cô một cái.

Cô nhanh chóng giơ tay lên vuốt tóc, giả bộ như mọi người nhận nhầm người rồi.

Cũng may Giang Việt nghe lời cô, ném bóng sang bên trái. Thẩm Lạc dời ánh mắt về sân bóng, nhanh chóng nhảy lên nhận bóng rồi ném vào rổ.

Quả bóng rơi vào rổ.

Ngoài sân thi nhau reo hò.

Trọng tài thổi còi, một hiệp đấu kết thúc.

Giang Việt chạy tới, lau mồ hôi trên trán xong thì vẫy Bắc Vũ:

— Mau mang nước ra đây!

Bắc Vũ định đạp cho cậu ta một cái, nhưng nhìn thấy Thẩm Lạc ở cách đó không xa, thì yên lặng rút chân về, đưa nước cho Giang Việt.

Những người khác trong đội đi tới, cô cũng ân cần đưa nước cho mọi người.

Bởi vì Thẩm Lạc đi chậm nhất, nên cậu là người cuối cùng được đưa nước.

Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ cách cậu gần như vậy. Cũng là lần đầu tiên chính thức đối mặt. Khi đứng trước mặt cậu, cô mới nhận ra cậu còn cao hơn cô tưởng. Cô chỉ cao đến tai cậu thôi.

Da cậu rất mượt mà, con ngươi đen láy, đánh nửa trận bóng rồi mà không có một chút mồ hôi nào.

— Của anh này.

Tim Bắc Vũ đập rất nhanh. Cô không dám nhìn cậu, không phải là ngại, mà là sợ cậu biết tâm tư của cô.

Cô hơi mỉm cười. Lúc trước đi mua nước, cô đã suy nghĩ xem phải cười thế nào cho đẹp rồi. Bây giờ ở trong mắt Thẩm Lạc, nhất định là hình bóng một thiếu nữ xinh đẹp.

Đương nhiên, đây chỉ là trong tưởng tượng của cô thôi. Vì trên thực tế, Thẩm Lạc chỉ cầm lấy chai nước, cảm ơn một câu rồi đi sang chỗ khác. Căn bản là không thèm nhìn cô lấy một cái.

Nhưng mà như vậy cũng đủ rồi, bởi vì Bắc Vũ phát hiện giọng cậu cũng rất dễ nghe. Hơi trầm trầm, nhưng không giống với đám con trai cùng tuổi đang biến giọng, mà mang theo một chút hấp dẫn.

Tim Bắc Vũ như đang gõ trống.

Giang Việt uống xong nửa chai nước, thì cười với cô:

— Bắc Miệng Rộng, hôm nay rất ngoan. Đúng là nhà có con gái mới lớn, không uổng công anh thương em mấy năm nay.

Đám bạn nhố nhăng của cậu cũng nhốn nháo theo:

— Anh Việt, bọn em cũng muốn có em gái như em Bắc Vũ. Anh chia cho bọn em nữa đi!

— Cút!

Bởi vì Bắc Vũ liên tục đi tìm Giang Việt, nên cũng quen hết cả đám bạn của cậu. Nếu Thẩm Lạc không ở đây, cô sẽ mặc kệ cho bọn họ trêu chọc, chơi chung với bọn họ cũng không sao cả.

Nhưng mà lúc này có người mình thích thầm ở đây, lại bị bọn họ trêu như vậy, Bắc Vũ cảm thấy hình tượng của mình đã tan nát. Cô chỉ có thể nghiêm mặt mắng thầm trong bụng. Việc không gọi Giang Việt là Giang Nhị Cẩu lúc trước coi như xí xóa.

Cô lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc. Cậu cũng ngồi xuống đất giống bọn Giang Việt, tay cầm chai nước, đầu hơi cúi xuống, sườn mặt đẹp như tranh vẽ.

Rõ ràng cậu chẳng khác gì đám con trai bên cạnh, nhưng Bắc Vũ lại thấy không giống người bình thường.

Cô đứng bên cạnh Giang Việt, cách cậu hai người.

Khi cô chuyển ánh mắt từ trên mặt cậu sang nơi khác, thì bị Giang Việt bắt gặp.

Bình thường Giang Việt rất ngốc, mà nay lại tinh tế lạ thường. Cậu nghi ngờ nhìn Bắc Vũ, rồi lại nhìn Thẩm Lạc, sau đó thì đã hiểu.

Trọng tài thổi còi bắt đầu hiệp tiếp theo. Mọi người thi nhau chạy về sân. Bắc Vũ thừa dịp không ai để ý, liền nói nhỏ với Giang Việt:

— Anh cướp được bóng thì nhớ truyền cho Thẩm Lạc nhé. Người ta ném giỏi hơn anh nhiều.

Giang Việt nhìn cô như đã biết hết mọi bí mật, cười xấu xa:

— Biết rồi.

Bắc Vũ giật mình khi bị cậu nhìn như vậy. Cô định hỏi cho rõ thì Giang Việt đã chạy ào vào sân.

Giang Nhị Cẩu lại lên cơn hả?

Hiệp sau quả nhiên Giang Việt đánh nhanh hơn. Cậu phụ trách việc cướp rổ và cướp bóng. Nhìn đúng thời cơ thì ném cho Thẩm Lạc. Bởi vì xác suất Thẩm Lạc ném trúng rổ rất cao, nên số điểm cũng nhanh chóng tăng lên.

Khi trận đấu kết thúc, đám Giang Việt hơn đối phương những hai mươi điểm.

Trận bóng này là do mâu thuẫn của Giang Việt và đám lớp 11 kia. Giang Việt vốn là định đánh nhau, nhưng đối phương nói bọn họ là người văn minh, chỉ đánh bóng, không đánh nhau. Nếu cậu không đánh bóng thì là cậu nhận thua.

Giang Việt suy nghĩ đơn giản, nên đồng ý luôn.

Cuối cùng là bên mình thắng. Nhìn thấy đối phương méo mặt nhận thua, Giang Nhị Cẩu cảm thấy vô cùng sảng khoái, vung tay lên tỏ vẻ không thèm chấp.

Thắng thì tất nhiên phải đi ăn mừng. Giang Việt rất hào phóng mời mọi người đi ăn tiệc to.

— Lạc Thần, đi cùng chứ?

Giang Việt nhiệt tình mời mọc người có công lớn.

Thẩm Lạc nhìn cậu, rồi nhẹ nhàng nhìn lướt qua Bắc Vũ, gật đầu.

Bắc Vũ mừng thầm. Ngồi cùng bàn ăn cơm là một bước tiến mới. Sau hôm nay cậu sẽ nhận ra cô chứ?

Giang Việt là con trai xưởng trưởng, nên có không ít tiền tiêu vặt. Cậu dẫn mọi người ra quán ăn ngoài cổng trường, hào phóng đặt một phòng.

Lúc đầu Bắc Vũ rất không muốn ngồi ăn chung với một đám con trai mới đánh bóng xong. Nếu không phải vì Thẩm Lạc thì cô thà đi ăn cơm trong căn tin còn hơn.

— Ngồi đây này!

Cô chậm chạp đi theo mọi người vào phòng. Giang Việt chỉ chỗ bên cạnh mình rồi gọi cô. Chỗ bên kia chính là Thẩm Lạc.

Vì thế cô lại tha thứ cho việc đùa giỡn ở sân bóng của Giang Việt.

Bởi vì người ngồi bên cạnh là Thẩm Lạc, nên tim Bắc Vũ đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Cô lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc. Cậu vẫn như trước, không nói chuyện với ai cả, đầu hơi cúi xuống.

Giang Việt gọi món rồi nhìn Thẩm Lạc:

— Lạc Thần. Hôm nay phải cảm ơn cậu. Nếu không tôi sẽ mất hết mặt mũi với đám ranh con lớp 11 kia mất. Đúng rồi, cậu ném bóng rất chuẩn. Trước kia có luyện tập hả?

Thẩm Lạc cũng không nhìn Giang Việt, chỉ bâng quơ:

— Chỉ là sở thích thôi.

Giang Việt giơ tay qua người Bắc Vũ, đấm lên vai cậu:

— Vậy mà lúc trước gọi đi, cậu không đi.

Cũng không đợi Thẩm Lạc trả lời, cậu lại nói tiếp:

— Cậu mới chuyển đến nên không quen, hay là khinh thường đám học dốt này đấy?

Thẩm Lạc rốt cuộc cũng ngẩng đầu nhìn cậu, khóe miệng hơi cong lên, nhưng cũng không trả lời.

Bởi vì Bắc Vũ ngồi ở giữa, nên khi cậu nhìn Giang Việt, thì ánh mắt cũng lướt qua mặt cô.

Bắc Vũ đỏ mặt.

Tuy Giang Việt dễ tính, hòa đồng, nhưng cậu cũng không ngốc. Cậu biết Thẩm Lạc rất kiêu ngạo. Dù sao người ta cũng là thiên tài. Tuy bây giờ đang học lại cấp III, nhưng cũng sẽ không thèm chơi với đám bọn họ.

Nếu không phải vì Thẩm Lạc giúp bọn họ thắng, lại nhận ra tâm tư của Bắc Vũ, thì cậu cũng sẽ không mang mặt đi dán mông người ta.

Cậu nghĩ một lát, rồi vỗ vai Bắc Vũ:

— Lạc Thần. Giới thiệu cho cậu, đây là Bắc Vũ – em gái tôi.

Bắc Vũ còn đang đắm chìm trong cái liếc mắt kia của Thẩm Lạc, thì bất ngờ bị Giang Việt giới thiệu. Cô bối rối không nói được nửa lời.

Thẩm Lạc thì bình tĩnh nhìn cô một cái.

Những người khác lại bắt đầu ồn ào:

— Em gái anh Việt thì cũng là em gái bọn này.

— Cút! — Giang Việt quát bọn họ.

Bắc Vũ nghĩ thầm, đây giống như là cô đang đi trên con đường tới chỗ Thẩm Lạc, thì gặp phải một đám yêu ma quỷ quái vướng víu vậy.

Bữa ăn này rất náo nhiệt. Đám con trai ngồi một chỗ thì chuyên nói tục, nhất là đám bạn của Giang Việt. Ai nấy đều hư hỏng như nhau, nói thẳng ra thì là một đám học sinh hư đốn.

Thẩm Lạc ít nói lại có vẻ không thích hợp ở đây.

Vì biểu hiện ra mình là một cô gái xinh đẹp, tao nhã, nên cả bữa cơm, Bắc Vũ đều duy trì hình tượng nhã nhặn. Cho dù có người trêu cô, cô cũng phải giả vờ cười.

Nhìn hai người lại có vẻ rất hài hòa.

Ăn xong cả đám quay về trường.

Bắc Vũ đi về ký túc xá nữ. Đi được một đoạn thì bị Giang Việt gọi lại:

— Bắc Miệng Rộng, chờ anh với.

— Làm gì?

Không có Thẩm Lạc ở đây, Bắc Vũ cũng không cần giả vờ thục nữ nữa. Cô hung dữ hỏi Giang Việt.

Giang Việt cười xấu xa:

— Có phải em giấu anh chuyện gì không?

Bắc Vũ không hiểu:

— Anh nói cái gì?

Giang Việt xoa đầu cô:

— Đừng giả vờ nữa!

Bắc Vũ gạt tay cậu ra:

— Em giả vờ cái gì?

Giang Việt cười hì hì:

— Lúc mới khai giảng, em nhìn thấy anh đều muốn giả vờ là không quen. Thế mà gần đây lại liên tục đến lớp tìm anh. Anh còn tưởng em tỉnh ngộ, muốn diễn cảnh huynh muội tình thâm với anh. Còn thấy cảm động cơ! Hôm nay mới phát hiện ra, em có ý định khác.

Đây là nhận ra cô thích Thẩm Lạc hả? Bắc Vũ mắng thầm một câu, bình thường tâm tư Giang Nhị Cậu còn thô hơn cái bát, mà sao hôm nay lại biến thành Conan rồi?

Đương nhiên không có chứng cứ, cô sẽ không thừa nhận rồi. Vì vậy cô nghiêm mặt:

— Em không biết anh đang nói gì cả!

Giang Việt cười càng đê tiện hơn:

— Thẩm Lạc, Lạc Thần lớp anh ý!

Bắc Vũ cười khinh bỉ một cái:

— Thần kinh!

Sau đó chạy như bay lên lầu.

Lời tác giả:

Lạc Thần vẻ mặt bình tĩnh: Hôm nay phần diễn vẫn ít ỏi, nhưng không sao, tôi vẫn là nam chính.

Bạn học Thiệu: Nghe nói tôi là nam phụ. Mọi người chú ý đến tôi đi.

Giang Nhị Cẩu: Tỉnh lại đi! Phần diễn của cậu còn không nhiều bằng tôi đâu. Cút được bao xa thì cút đi, đừng làm ảnh hưởng em gái tôi diễn.

7. Chương 7: Cứu Mỹ Nhân

Tuy Bắc Vũ không thừa nhận, nhưng không có nghĩa Giang Việt sẽ tin cô.

Ba ngày sau, Bắc Vũ vẫn tiếp tục xách đàn ra sân thể dục. Nhưng cô vừa mới xuống đến dưới sân, đã trông thấy Giang Việt đứng đó đợi cô.

– Chị Vũ, đi đâu đó?

Bắc Vũ vội đi "hẹn hò" với Thẩm Lạc, nên trả lời qua quít:

– Đi luyện đàn ở sân thể dục.

Giang Việt đi theo cô:

– Nghe nói, tối nào em cũng đi ra sân thể dục luyện đàn. Bây giờ là mùa đông, em không lạnh à?

– Luyện ở sân thể dục mới không làm phiền đến người khác. Em không ra sân thể dục thì đi đâu được?

– Vậy à?

Giang Việt kéo dài giọng:

– Thật trùng hợp! Tối nào Lạc Thần lớp anh cũng ra sân thể dục ngắm sao đấy.

Cuối cùng Bắc Vũ cũng biết cậu định làm gì. Cô quay lại, tươi cười nói:

– Giang Nhị Cẩu, anh to gan thật đấy, dám quản em hả!

Giang Việt khoanh tay trước ngực, cười hì hì:

– Em nào dám! Em chỉ thấy chị làm vậy không có tác dụng thôi. Ngày nào chị cũng chạy đến lớp em. Buổi tối còn chạy ra sân thể dục đánh đàn quấy rầy người ta, nhưng người ta có chủ động nói chuyện với chị không?

Bắc Vũ bị chọc trúng chỗ đau, thẹn quá hoá giận:

– Liên quan quái gì đến anh!

Cô cho rằng sau bữa cơm đó, nếu có gặp, ít nhất Thẩm Lạc cũng sẽ chào hỏi một câu. Ai ngờ cô ra sân thể dục mấy ngày nay, cậu cũng không nhìn cô lấy một cái.

Giang Việt chậc một tiếng:

– Em nói gì thế? Anh là anh trai em, đương nhiên phải quan tâm em rồi. Tính em thế nào anh còn không biết à? Cái tính kiêu ngạo của em á? Thích người ta lại không dám tỏ tình, sợ bị người ta từ chối thì sẽ mất mặt. Cho nên ngày ngày lượn lờ trước mặt người ta, muốn người ta chú ý tới em. Nếu là thằng con trai khác chỉ sợ đã sớm mắc câu rồi. Nhưng Thẩm Lạc là ai chứ? Là Lạc Thần mắt mọc trên đỉnh đầu đấy. Cậu ta chuyển đến lớp anh đã hơn nửa học kì, không thiếu con gái thích cậu ta đâu. Nhưng người ta còn không thèm nhìn. Ngồi trong lớp cũng chẳng chuyện trò gì hết.

Bắc Vũ nghiêm mặt:

– Con gái lớp anh rảnh rỗi thật đấy.

Giang Việt gật đầu:

– Anh cũng thấy vậy, nhưng mà nó không quan trọng. Quan trọng là… em làm đủ mọi việc để thu hút sự chú ý của người ta như vậy, có tác dụng không?

– Có tác dụng hay không không cần anh lo!

– Có lòng tốt lại bị coi là lòng lang dạ sói. Hôm nay anh đến để giúp em đấy. Không em lại luôn làm mấy chuyện vô ích.

Bắc Vũ nghi ngờ nhìn cậu:

– Anh giúp em hả? Giang Nhị Cẩu, đây là yêu sớm đấy! Anh không đi mách mẹ em hả?

– Em cho rằng ai cũng miệng rộng như em à? Với lại cái này mà là yêu sớm á? Anh nói cho em biết, cho dù Thẩm Lạc có để ý tới em thì cũng sẽ không yêu đương với một con nhóc như em đâu. Người ta sắp lên đại học rồi. Anh chỉ là không nỡ nhìn thấy cậu ta tốt nghiệp rồi, mà em còn chưa đả động được cậu ta thôi. Ít nhất cũng phải để cho mình một đường lui chứ. Miễn sau này nhớ tới lại thấy hối hận.

Không thể không nói tuy Giang Việt là người thô kệch, nhưng những lời này lại rất có lý.

Yêu sớm ở trường số hai cũng chẳng phải chuyện lạ gì, nhưng Bắc Vũ cũng không mong đợi là sẽ yêu đương với Thẩm Lạc vào lúc này. Trên thực tế, cô cũng không hiểu đám học sinh cấp III, có một gánh nặng sừng sững trước mặt là thi vào Đại Học, thì yêu đương kiểu gì.

Bây giờ cô chỉ muốn có một chút quan hệ với Thẩm Lạc, để sau này có thêm hi vọng. Đối với cô thì sự tồn tại của Thẩm Lạc rất kỳ diệu. Cô còn cảm thấy sau này sẽ không thể gặp được ai hấp dẫn cô như thế nữa.

Cô liếc Giang Việt:

– Vậy anh nói xem em nên làm gì?

Giang Việt chớp mắt với cô:

– Dựa theo kinh nghiệm của anh thì anh hùng cứu mỹ nhân là cách tốt nhất.

Bắc Vũ cười lạnh:

– Anh theo đuổi hoa khôi lớp anh bằng cách này hả? Em thấy nó cũng không có tác dụng gì đâu!

Giang Việt sờ mũi:

– Nếu không phải chủ nhiệm lớp anh liên kết với bố mẹ bạn ấy chia rẽ uyên ương, thì anh đã sớm ôm được mỹ nhân về rồi. Mà bây giờ sắp thi đại học rồi, anh không muốn làm người ta phân tâm.

Bắc Vũ xì một tiếng:

– Ý anh là tìm mấy người giả vờ bắt nạt em, rồi để Thẩm Lạc anh hùng cứu mỹ nhân?

Giang Việt:

– Đương nhiên là không rồi. Với tính cách của cậu ta, thì tám chín phần là không quan tâm mấy chuyện này.

Bắc Vũ khinh bỉ:

– Vậy thì sao?

– Cho nên… em phải làm anh hùng cứu mỹ nam chứ sao.

– Giang Nhị Cẩu, đầu anh bị úng nước hả?

Giang Việt hứ một tiếng:

– Em nghe anh nói hết đã, cậu ta đang ở sân thể dục đúng không? Bây giờ cũng chẳng có ai ở đó đâu. Anh gọi người trong đội thể dục đến tìm cậu ta. Sau đó em đi ngăn cản bọn họ lại.

– Sao bọn họ lại nghe em được? Anh tưởng Thẩm Lạc ngốc lắm hả?

Giang Việt cười:

– Chuyện này thì quá đơn giản. Anh đã nói với bọn họ rồi. Em chỉ cần nói tên anh ra là được.

Ở nhà Giang Việt bị bố mẹ đánh suốt ngày, còn bị Bắc Vũ trèo đầu cưỡi cổ từ nhỏ đến lớn. Nhưng ở ngoài cũng là người có tiếng tăm, còn là anh cả trong đội thể dục trường, mà anh cả đội thể dục thì cũng là anh cả của trường. Cho nên cậu ta tự xưng là anh cả trường số hai cũng không phải là nói khoác.

Bắc Vũ vẫn cảm thấy ý tưởng này rất ngu ngốc, nhưng chịu nổi sức hấp dẫn của việc Thẩm Lạc chủ động nói chuyện với mình. Cô suy nghĩ một chút rồi nói:

– Vậy thử xem sao!

Giang Việt vỗ tay:

– Vậy còn tạm được chứ.

Cậu ta lấy di động ra gọi cho hai tên bạn thân, rồi dặn dò cẩn thận. Sau đó đắc ý nhướn mày:

– Mười phút sau em đến sân thể dục, đảm bảo hành động nghĩa hiệp của em hôm nay có tác dụng gấp trăm lần so với mấy việc em làm lúc trước. Nếu như vậy mà cậu ta còn không để ý tới em thì anh thấy em tốn công nữa, đổi mục tiêu mới cho nhanh.

Bắc Vũ cảm thấy không đúng lắm, nhưng cũng thầm đồng ý.

Cô thấy rất căng thẳng, nên cứ ôm đàn đứng một lát, rồi lại ngồi xuống ghế một lát. Cuối cùng không chịu nổi, nên đành đi ra sân thể dục.

Giang Việt nắm tay lại, nói nhỏ:

– Chị Vũ, cố lên!

Bắc Vũ nhíu mày:

– Nếu mà xảy ra chuyện gì, em sẽ hỏi tội anh.

Giang Việt nghĩ nghĩ rồi cũng đi theo:

– Thôi anh cũng đi xem sao. Nhỡ mà có chuyện gì thật thì còn ngăn lại được.

Đến gần sân thể dục, Bắc Vũ nhìn đồng hồ, rồi nói:

– Anh đứng ở đây thôi. Thẩm Lạc rất thông minh. Đừng để anh ấy biết là chúng ta làm.

Nói xong thì chạy vội vào trong. Cô mới đi được mấy bước, đã trông thấy chiếc xà kép Thẩm Lạc hay ngồi trống không. Cô nhìn ra xung quanh cũng không thấy bóng dáng cậu đâu.

Cô đi tiếp thì nghe thấy tiếng rên nho nhỏ. Sau đó mới nhìn thấy có hai người nằm dưới đất.

Bắc Vũ sợ hãi, tưởng có chuyện gì. Cô chạy lên xem, nhưng không phải Thẩm Lạc.

Hai người này ôm bụng rên rỉ, nhìn rất thảm.

Cô hỏi:

– Anh… hai anh là Giang Việt gọi tới hả?

Một người xuýt xoa hai tiếng rồi nói:

– Người anh Việt muốn xử lý này là ai thế? Ra tay quá độc ác, đau chết mất!

Bắc Vũ nói:

– Anh ấy đâu rồi? Hai người không làm gì anh ấy đấy chứ?

– Bọn này còn chưa đụng tới tóc nó, đã bị đánh thành thế này rồi.

Bắc Vũ thở phào, rồi lại thấy chột dạ. Dù sao hai người này bị đánh cũng là tại cô cả.

Mà hai người này là học sinh thể dục, sao Thẩm Lạc có thể đánh người ta thành như vậy được nhỉ?

Cô nhìn quanh một vòng, không thấy Thẩm Lạc đâu. Rồi mới gọi cho Giang Việt:

– Xảy ra chuyện rồi anh mau vào đây!

Giang Việt chạy vào, hai người kia đã ngồi dậy, nhưng vẫn rên rỉ.

– Sao thế này?

Giang Việt hoảng hốt.

– Anh Việt, bọn em bị thằng kia đánh.

– Thế cậu ta đâu?

– Đi rồi.

– Cậu ta không sao đấy chứ?

Hai người kia sụp đổ, gào lên:

– Anh Việt, người bị đánh là bọn em. Bọn em đã đụng đến nó đâu.

– Mẹ nó! Sao lại thế này? Hai đứa mày còn không đánh lại một thằng mọt sách à?

– Mọt sách gì chứ? Anh Việt, lần sau anh đừng lừa bọn em như vậy! Thằng kia là ai đấy?

Giang Việt và Bắc Vũ nhìn nhau, rồi lẩm bẩm:

– Không ngờ Thẩm Lạc còn có chiêu này.

Rồi lại nói với hai người dưới đất:

– Có cần đi bệnh viện không?

Hai người xua tay:

– Chỉ bị thương ngoài da thôi. Thằng kia ra tay cũng có chừng mực.

Giang Việt đỡ người dậy, áy náy nói:

– Là lỗi của tao, lần sau tao sẽ mời hai đứa mày đi chơi game cả đêm.

Hai người kia đỡ nhau đi về. Bắc Vũ tức giận ngồi xuống đất, tay đè lên phím đàn.

Giang Việt sờ tai, ngồi xuống bên cạnh cô, cười hì hì:

– Chỉ là ngoài ý muốn thôi mà!

Bắc Vũ trợn mắt:

– Quả nhiên là không thể tin anh!

Giang Việt:

– Ai biết Thẩm Lạc lại biết võ chứ? Lần sau anh sẽ gọi thêm mấy người nữa.

– Còn có lần sau à? Anh muốn bị mời văn phòng à?

– Được rồi! – Giang Việt phất tay.

– Bỏ qua phương án anh hùng cứu mỹ nhân này, chúng ta vẫn còn cách khác mà.

Bắc Vũ cười lạnh:

– Giang Nhị Cẩu, em cám ơn anh! Anh đừng tham gia vào chuyện của em nữa.

Giang Việt gãi đầu:

– Vậy anh sẽ mặt dày rủ cậu ta đi chơi, sau đó dẫn em theo, chế tạo cơ hội cho hai người nhé?

Bắc Vũ không đồng ý:

– Anh rủ được thì hẵng nói.

Giang Việt nghĩ tới sau lần chơi bóng đó, cậu ta có rủ Thẩm Lạc mấy lần nữa, nhưng đều bị từ chối. Thẩm Lạc lại quay lại dáng vẻ một mình như trước.

Cậu ta thở dài, vỗ vai Bắc Vũ:

– Xem ra hai anh em chúng ta đồng bệnh tương liên rồi. Anh và Nhu Nhu, em và Lạc thần đều là có duyên vô phận.

– Anh đừng có buồn nôn như vậy nữa được không?

Giang Việt cười bỉ ổi:

– Lạc Lạc của em?

Một giây sau liền bị Bắc Vũ đá cho một cái.

8. Chương 8: Đi Cắm Trại

Học kỳ đầu tiên lớp 10 của Bắc Vũ trôi qua trong cảnh mờ nhạt giữa đám đông, và thầm mến Thẩm Lạc.

Bởi vì kỳ thi trước đứng thứ hai mươi lăm, nên cô cũng chẳng mong đợi gì ở mình cả.

Môn thi cuối cùng kết thúc, cô thu dọn đồ đạc trong ký túc xá. Khi xách đồ xuống dưới sân thì thấy Giang Việt đang đứng đợi cô bên chiếc xe đạp cũ rích của cậu.

Cô đi tới, để đồ lên yên xe:

– Cười bỉ ổi như vậy, chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Giang Việt nhướn mày:

– Lần này thì em sai rồi. Anh không chỉ có chuyện tốt muốn nói cho em, mà còn là chuyện tốt có liên quan đến em nhé.

Bắc Vũ lườm cậu, phản bác:

– Giang Nhị Cẩu anh mà có chuyện tốt, thì đúng là mặt trời mọc đằng Tây.

Giang Việt vỗ ngực:

– Lần này là chuyện tốt thật đó. Mai bọn anh đi lên núi Vân cắm trại, ngắm mặt trời mọc. Em đi cùng đi.

Núi Vân là một ngọn núi ở ngoại thành. Hai năm gần đây có rất nhiều người thích lên đó ngắm mặt trời mọc.

Bắc Vũ dắt xe ra:

– Một đám con trai đi cắm trại, rủ em đi làm gì?

– Đương nhiên là vì Thẩm Lạc rồi!

Bắc Vũ quay lại nhìn cậu, không dám tin:

– Anh ấy cũng đi hả?

– Bất ngờ chưa? Có vui không?

Giang Việt gật đầu thật mạnh, như muốn nói rằng: mau khen anh đi.

– Đây là cơ hội anh chuẩn bị riêng cho em đấy. Lúc đầu cũng chẳng hi vọng mấy, không ngờ cậu ta lại đồng ý.

Bắc Vũ nhíu mày:

– Không phải anh bảo là anh ấy không chơi với bọn anh à?

Giang Việt nói:

– Vậy thì anh mới nói là bất ngờ đó. Ban đầu anh định mặt dày ra hỏi thử, ai ngờ cậu ta lại đồng ý. Đến hôm đó, anh sẽ tạo cơ hội cho em.

Bắc Vũ liếc cậu:

– Em đi cắm trại cùng bọn anh. Nhưng mà cứ để bình thường đi, đừng có chế tạo cơ hội. Nghe là biết sẽ rắc rối hơn rồi.

– Em không tin anh em à?

– Bởi vì anh không đáng tin được.

Tuy trên mặt không biểu hiện gì, nhưng Bắc Vũ cũng rất vui vẻ. Ngắm trăng, ngắm sao, ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi với người mình thích. Nghĩ thôi đã thấy rất lãng mạn rồi.

Di chứng của bệnh Mary Sue lại bắt đầu phát tác.

Bởi vì cô đi cắm trại với Giang Việt, nên tất nhiên bố mẹ cô không phản đối. Trước khi đi thì dặn hai người phải chú ý an toàn, chăm sóc lẫn nhau.

Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ đi cắm trại. Cho dù không có Thẩm Lạc, thì cô cũng thấy rất vui. Tối hôm đó cô đi mua lều và túi ngủ. Sáng hôm sau thì ở nhà chuẩn bị hành lý.

Thật ra chỉ cắm trại có một đêm thôi, cũng không cần gì nhiều, nhưng cô lại chuẩn bị mất nửa ngày.

Ăn cơm chiều xong, cô và Giang Việt bắt đầu xuất phát. Khi đến chỗ hẹn đã gần bảy giờ. Những người khác cũng đã đến đông đủ.

Thẩm Lạc mặc áo khoác, cõng hành lý. Thật ra mọi người đều mặc tương tự nhau. Đám Giang Việt đều là học sinh thể dục, nên bộ dáng cũng không tệ. Nhưng trong mắt Bắc Vũ, Thẩm Lạc không giống với ai cả.

Nơi nào có cậu, thì những người khác chỉ là mây bay.

Cả đám có bảy người, thuê một chiếc xe ô tô nhỏ.

Bắc Vũ là cô gái duy nhất trong đội, lẽ ra nên ngồi ở bên cạnh lái xe, đỡ phải chen chúc với người khác. Nhưng mà Giang Việt lại tranh ngồi ghế đó, bảo Bắc Vũ ngồi ở sau lưng cậu. Sau đó lại sắp xếp Thẩm Lạc ngồi cạnh cô.

Mấy người khác vẫn luôn nghe cậu ta chỉ huy, nên cũng không để ý, chỉ mải cười đùa với nhau.

Bắc Vũ ngồi xong, Thẩm Lạc mới ngồi xuống cạnh cô.

Chỗ ngồi nhỏ hẹp, khó tránh khỏi việc đụng vào nhau. Tuy ai cũng mặc chiếc áo khoác dày cộm, nhưng Bắc Vũ vẫn cảm nhận được hơi thở ấm áp của cậu.

Lần đầu tiên cô cách cậu gần như vậy. Cô căng thẳng nên không dám ngẩng đầu nhìn cậu.

Giang Việt ngồi phía trước quay đầu lại, lặng lẽ nháy mắt với cô để tranh công.

Bắc Vũ mắng cậu hai câu bằng khẩu hình miệng.

Sau khi xe chạy, không khí trong xe bắt đầu sôi nổi.

Đám Giang Việt rất thích chơi, lúc thì nói chuyện về trò chơi, lúc lại bàn luận xem trong trường có bạn nữ nào xinh. Trong lúc nói chuyện thường xuyên xen vào mấy câu bậy bạ, không hề để ý là trên xe có cả con gái.

Bắc Vũ cảm thấy tai mình bị ô nhiễm thì không sao, nhưng mà Thẩm Lạc cũng bị mấy tên chết tiệt này tàn phá. Cả đoạn đường, cô đều mong cho mấy tên này bị lỗ đen hút đi.

Xe chạy được hơn mười phút, cô mới dám nhìn trộm người bên cạnh. Nhưng mà không biết Thẩm Lạc đã nằm dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại như đang ngủ từ bao giờ.

Bắc Vũ thấy vậy thì không thèm nhìn trộm nữa, mà nhìn thẳng luôn.

Ai ngờ, xe đột nhiên xóc nảy, Thẩm Lạc vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra. Hai ánh mắt chạm vào nhau.

Giống như làm chuyện xấu bị người ta bắt được, cô nhanh chóng trợn tròn mắt giấu đầu hở đuôi, giả vờ xuýt xoa:

– Sao đường này xóc thế nhỉ?

Giang Việt ngồi phía trước lập tức quay lại nhìn cô:

– Sắp đến ngoại thành rồi, tình hình giao thông không tốt. Em ngồi cẩn thận đấy, đừng để bị đụng.

Có người lên tiếng:

– Anh Việt, anh đúng là người anh trai tốt nhất Trung Quốc!

Giang Việt chớp mắt với Bắc Vũ, rồi ám chỉ:

– Đương nhiên rồi! Có cảm động với cách sắp xếp của anh không?

Bắc Vũ lườm cậu, lấy một viên kẹo chocolate trong túi ra, bóc vỏ rồi nhét vào miệng cậu:

– Em cảm ơn anh nhé!

Đột nhiên cô nghĩ ra điều gì, lại lấy kẹo ra chia cho mọi người.

Trước xa, sau gần. Người cuối cùng là Thẩm Lạc. Nhìn có vẻ rất tự nhiên.

Trời mới biết là cô căng thẳng thế nào. Cô chỉ sợ Thẩm Lạc từ chối. Vốn dĩ không có mấy tên con trai thích ăn kẹo, mà nhìn cậu cũng không giống người thích ăn kẹo.

May mà Thẩm Lạc chỉ nhìn chiếc kẹo trong tay cô một chút, rồi nhặt lên.

Tay cậu xẹt qua lòng bàn tay cô, giống như một chiếc lông chim mềm mại xẹt qua. Trong lòng Bắc Vũ mềm nhũn.

Cô cũng ăn một viên. Trông thấy cậu bóc vỏ, cho kẹo vào miệng thì hỏi nhỏ:

– Ngon không?

Thẩm Lạc lạnh nhạt nhìn cô, hơi gật đầu. Vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như mọi ngày, nhưng khi cậu gật đầu, trong mắt lại có một chút dịu dàng hơn.

Bởi vì cậu nhắm mắt lại, nên Bắc Vũ không trông thấy.

Thẩm Lạc ngậm kẹo, nhắm mắt lại ngồi dựa vào ghế, trông có vẻ yên tĩnh và xa cách.

Bắc Vũ không thể bình tĩnh nổi. Cứ nghĩ đến việc Thẩm Lạc ăn kẹo của cô, là miệng cô lại muốn cong lên, muốn cười lại sợ người khác trông thấy. Cô phải quay ra ngoài cửa sổ, giả vờ ngắm hoàng hôn.

Xe đi thẳng một đường đến chân núi Vân. Tuy mới hơn tám giờ, nhưng trời đã tối đen.

Khi xuống xe, mượn ánh sáng trong xe, Bắc Vũ lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc. Môi cậu vẫn hơi động. Có lẽ là viên kẹo kia vẫn chưa tan hết.

Cô không biết là cậu có thích ăn không. Trong túi cô vẫn còn mấy viên, muốn cho cậu… hai viên nữa, nhưng cuối cùng lại thôi.

Vì bây giờ là mùa đông, không cần lo rắn rết gì đó. Nên cả đám cầm đèn pin, đi trên con đường tối om như mực.

Núi Vân cao hơn mực nước biển khoảng một ngàn mét. Leo lên đỉnh núi mất khoảng hai tiếng.

Bắc Vũ không thể so được với đám học sinh thể dục tứ chi phát triển này. Nhưng vì Thẩm Lạc, nên cô vẫn cắn răng đi theo.

Nhưng đi được nửa tiếng, cô bắt đầu thở gấp, hơi thở hổn hển như người bị hen suyễn.

Cô đang định gọi Giang Việt, thì Thẩm Lạc đi trước cô đột nhiên lên tiếng:

– Nghỉ một lát đi!

Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ nghe thấy cậu nói một câu dài như vậy.

Mà mấy chữ này, cũng là những gì cô muốn nói.

Ấn tượng tốt về cậu lại tăng thêm mấy nấc.

Giang Việt đi phía trước quay lại, tay cầm đèn pin soi, miệng cười hì hì:

– Không đi được nữa à? Được, vậy chúng ta nghỉ một lát đã.

Thẩm Lạc không nói gì, ngồi xuống ven đường.

Bắc Vũ được nghỉ ngơi, cũng lười mắng Giang Việt. Cô giả vờ ngồi cạnh Thẩm Lạc một cách rất tự nhiên. Sau đó lại đưa cho cậu hai viên kẹo:

– Ăn kẹo bổ sung thể lực.

Cô nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng thì đang quay cuồng.

Thẩm Lạc cầm lấy kẹo, nhưng không ăn ngay, mà bỏ vào túi áo. Sau đó cậu thản nhiên nhìn bọc hành lý của cô, đột nhiên hỏi:

– Mang nhiều đồ vậy à?

Lần này không chỉ dài, mà còn là nói với cô, nên Bắc Vũ lập tức ngơ ngác.

Cũng may Giang Việt đứng cách đó mấy bước nghe thấy hai người nói chuyện, nên nhảy tới nói, làm cô đỡ xấu hổ:

– Em đừng nói với anh là toàn đồ ăn nhé?

Lúc này Bắc Vũ mới nhận ra Thẩm Lạc đang hỏi về hành lý của mình, đang định trả lời, thì Giang Việt đã mở túi ra, nhặt mấy thứ đồ ăn vặt ra, kêu to:

– Biết ngay mà!

– Giang Việt, anh làm gì đấy?

Bắc Vũ xấu hổ, giật lấy cái túi.

Tên này đúng là ngu như heo mà. Đã phá hỏng không khí của người ta, lại còn phá tan hình tượng của cô trước mặt Thẩm Lạc. Thật sự là không nhịn được nữa.

Mà Giang Việt lại thản nhiên nhét mấy thứ lấy của cô vào túi mình, rồi nhìn cô:

– Yên tâm đi, anh không lấy mất của em đâu. Bây giờ mới đi được nửa tiếng thôi. Anh không mang đồ hộ em, thì lát nữa em đi sao được. Anh nói cho em biết, anh không cõng được em đâu nhé.

Đám con trai bên cạnh lại bắt đầu:

– Anh Việt anh trai tốt nhất Trung Quốc!"

Giang Việt phẩy tay:

– Đương nhiên rồi! Bố mẹ tao còn thích Mưa Nhỏ hơn cả con trai ruột ý. Nếu nó mà mất một sợi tóc, là về tao lại bị đánh. Cho nên Giang Việt này có thiếu một cái chân, cũng không thể để chị Vũ đây thiếu một sợi tóc.

Giang Việt cõng túi hành lý, ngồi chen vào chỗ đám con trai, để lại một không gian riêng cho Bắc Vũ và Thẩm Lạc.

– Ui, cảm động quá! Em Bắc Vũ, em có cảm động không?

Có hai tên cố ý làm vẻ cảm động, rồi trêu Bắc Vũ.

Bắc Vũ không thích mình trở thành đề tài nói giỡn của người khác, nhất là trong tình huống có mặt Thẩm Lạc. Những lời trêu chọc này làm cô thấy xấu hổ.

Nhưng đám Giang Việt đã quen kiểu đùa giỡn này, cô cũng không thể làm hỏng không khí, nên không nói gì cả. Cô lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc ở ngay bên cạnh.

Cậu đang nhìn mặt đất, vẻ mặt bình tĩnh, không có biểu cảm gì, cũng không nói gì cả, giống như không nghe thấy bọn họ cười đùa vậy.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi nghỉ khoảng mười phút, cả đám lại tiếp tục lên đường.

Bởi vì Giang Việt đã mang hộ cô một nửa số hành lý, nên Bắc Vũ cũng thoải mái hơn.

Vì thế cô lại tha thứ cho Giang Việt.

Chỉ có điều cô nhìn Thẩm Lạc đi phía trước, cảm thấy hơi tiếc nuối. Vừa rồi bị Giang Việt xen vào, cuộc đối thoại đầu tiên của cô và Thẩm Lạc đã chết từ trong trứng nước.

Khi tới đỉnh núi đã hơn mười giờ.

Đêm nay chỉ có mỗi đám bọn họ lên núi ngắm mặt trời mọc, nên sau khi bật đèn lên, thì mọi người bắt đầu dựng lều.

Không chỉ có Bắc Vũ, mà đám Giang Việt cũng là lần đầu đi cắm trại. Tuy là vui những ai nấy đều luống cuống, không biết làm gì. Mỗi người đều tự dựng lều của mình, không ai giúp được ai cả.

Chỉ có mình Thẩm Lạc có vẻ rất trôi chảy, nhanh chóng dựng lều lên.

Bắc Vũ vốn đã mệt, dựng một lúc lâu mà không được. Khi cô đang mệt mỏi, thì Thẩm Lạc đã đi tới, cầm lấy tấm màn căng lều.

Nhìn thấy cậu ngồi xuống sửa sang lại cái lều bị mình làm thành một đám lộn xộn, Bắc Vũ mới nhận ra cậu đang giúp mình.

– Cảm… cảm ơn anh.

Cô cố áp sự kích động trong lòng xuống, nhưng vẫn bị nói lỗi.

Thẩm Lạc không trả lời cô, mà chỉ hơi gật đầu.

Thấy động tác của cậu rất thuần thục, chỉ chớp mắt chiếc lều của cô đã hoàn thành. Bắc Vũ nhanh chóng chạy đến gần:

– Anh hay đi cắm trại hả?

– Ừ.

Khó trách Thẩm Lạc lại đồng ý đi cắm trại với bọn Giang Việt.

Bắc Vũ còn định nói tiếp, thì Thẩm Lạc đã đi về chỗ lều của mình.

Bắc Vũ:…

Cô nhìn cậu đi vào trong bóng đêm, quả thật còn lạnh hơn mùa đông. Cô muốn tự nhiên đến gần cậu thì còn khó hơn lên trời!

Cô uể oải gãi đầu, đi vào trong lều. Không bao lâu, đầu Giang Việt thò vào:

– Đốt lửa trại rồi đấy, mau ra đây chơi đi.

Bắc Vũ chui ra nhìn. Quả nhiên đã có một đống lửa trại ở gần đó. Đám con trai đang ngồi quanh đó, uống bia, chơi bài. Trông có vẻ rất náo nhiệt.

Nhưng không thấy Thẩm Lạc đâu. Cô quay sang chiếc lều bên cạnh, vừa hay nhìn thấy cậu từ trong ra. Trong tay là một chiếc giá ba chân và một chiếc kính viễn vọng.

Giang Việt nghe thấy động tĩnh, cũng nhìn sang đó:

– Lạc Thần. Lát nữa ngắm trăng, sao sau. Sang chơi với mọi người đã.

Thẩm Lạc quay lại nhìn Giang Việt, cũng nhân tiện nhìn qua Bắc Vũ, rồi lại nhìn đám con trai bên kia, gật đầu:

– Ừ.

Sau đó bỏ mấy thứ trong tay xuống.

Giang Việt nhanh chóng nháy mắt với Bắc Vũ, nói nhỏ:

– Đêm dài dằng dẵng, hai chiếc lều lại ở gần nhau. Em phải kiềm chế bản thân, đừng làm chuyện gì xấu xa đấy!

– Giang Nhị Cẩu! Anh muốn chết hả?

Bắc Vũ giơ tay ra đấm, nhưng lại bị Giang Việt bắt được.

Lúc này Thẩm Lạc đã ra khỏi lều, trông thấy hai người đang đùa giỡn thì nhíu mày.

Bắc Vũ rút tay lại, khôi phục vẻ thục nữ, đi theo Giang Việt ra chỗ lửa trại.

– Em Bắc Vũ, mau ra đây uống bia với bọn anh!

Một tên con trai ngồi dưới đất, giơ lon bia lên cho Bắc Vũ.

– Cút, cút, cút! Con gái uống gì bia.

Giang Việt đi tới giật lấy lon bia, ném cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc bắt được lon bia, cũng ngồi xuống đó.

Bắc Vũ ngồi bên cạnh cậu.

Giang Việt cầm bộ bài trên mặt đất lên:

– Bảy người vừa đủ. Ba người đấu địa chủ, bốn người chơi song thăng, thay phiên nhau chơi. Trừ Mưa Nhỏ ra, ai thua thì phải uống bia.

Nói xong lại hỏi Thẩm Lạc:

– Cậu thích chơi cái gì?

Thẩm Lạc nhìn bộ bài, chần chừ:

– Tôi không biết chơi.

Có người trêu:

– Không phải chứ? Đấu địa chủ và song thăng mà còn không biết hả? Thế giới của thiên tài quả nhiên không giống chúng ta.

Bắc Vũ nói theo bản năng:

– Ai quy định là phải biết chơi bài chứ? Em cũng có biết chơi đâu.

Giang Việt nhìn cô rồi cười, vẻ mặt như anh rất hiểu em. Sau đó lại vỗ vai Thẩm Lạc:

– Quy tắc rất đơn giản, tôi nói cho cậu là cậu biết ngay mà.

Sau đó thì bắt đầu nói quy tắc.

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn hai người. Thẩm Lạc hơi nhíu mày, nghe rất chăm chú. Có vẻ là chưa chơi bao giờ thật.

Sau khi nói quy tắc xong, bay người phân làm hai nhóm. Giang Việt và hai người khác đấu địa chủ. Bốn người còn lại chơi song thăng. Bắc Vũ và Thẩm Lạc ngồi đối diện.

Đương nhiên là cô cố ý rồi.

Hai tên còn lại đập tay nhau:

– Đêm nay nhất định phải để thiên tài thấy sự lợi hại của chúng ta!

Một tên vừa chia bài vừa nói:

– Em Bắc Vũ, lát nữa có thua cũng đừng trách bọn anh nhé!

Thẩm Lạc cười:

– Cái này còn phải xem vận may.

Bắc Vũ phụ họa:

– Đúng vậy.

Rất rõ ràng, đêm nay Bắc Vũ và Thẩm Lạc khá may mắn. Hơn nữa, cô phát hiện ra thiên tài và người thường không hề giống nhau. Tuy Thẩm Lạc mới học được cách chơi. Nhưng lại có thể nhớ được bài, và tính được xem người khác có những con bài gì.

Cậu và Bắc Vũ là một nhà, mỗi lần Bắc Vũ do dự, cậu cũng có thể nhắc nhở cô.

Cậu không nói nhiều, chỉ khoảng hai ba chữ, nhưng Bắc Vũ cũng rất vui vẻ.

Hai người phối hợp rất ăn ý, làm Bắc Vũ quên mất sự rụt rè của người thích thầm. Mỗi lần thắng, cô còn vui vẻ đập tay với cậu.

Thẩm Lạc cũng phối hợp cô.

Hơn nữa, cô còn nhận thấy cậu hơi mỉm cười, khác hẳn với vẻ lạnh lùng ngày thường.

Hai người đánh từ 2 đến K, hai tên con trai còn lại ồn ào:

– Có còn thiên lý nữa không? Hai người này đánh bài như kiểu dùng phần mềm hack ấy. Không chơi nữa, trực tiếp uống bia cho nhanh.

Giang Việt ở bên cũng thò đầu sang, cười:

– Cái gì là thiên tài? Cái này chính là thiên tài! Sau này chơi với Lạc Thần, đừng tưởng bở rằng người ta không biết chơi thì có thể thắng người ta!

Cậu chơi nốt một ván, rồi đưa lon bia cho Thẩm Lạc, cười nói:

– Mấy đứa học giỏi trong lớp mà thấy đám bọn tôi, đều tránh ra xa. Chỉ có mỗi Lạc Thần chơi với bọn này thôi. Sau này Giang Việt sẽ coi cậu như anh em.

Tuy trên mặt Giang Việt vẫn cười đùa, nhưng trong lòng cũng rất căng thẳng. Là một học sinh cá biệt, cậu không thích chơi với đám học giỏi. Thẩm Lạc lại là một tên học giỏi điển hình, lại luôn lạnh nhạt. Cậu chuyển đến đây đã một học kỳ rồi, mà không hề nói chuyện với ai. Học dốt thì cũng có lòng tự trọng của học dốt. Nếu không vì Bắc Vũ, cậu cũng sẽ không cố tình sán lại gần Thẩm Lạc. Nhưng cậu cũng không nghĩ tới Thẩm Lạc sẽ tham gia lần cắm trại này.

9. Chương 9: Bầu Trời Đêm

Thẩm Lạc nhìn Giang Việt, không nói gì, miệng hơi nhếch lên. Cậu mở lon bia trên tay ra, giơ về phía Giang Việt, rồi ngửa đầu uống một ngụm.

Giang Việt cười vang:

– Sảng khoái đấy!

Mấy người khác cũng cười đùa theo.

Bắc Vũ cũng muốn uống bia, nhưng cô phải giữ vẻ thục nữ trước mặt Thẩm Lạc, nên chỉ có thể uống nước ngọt.

Đám Giang Việt rất có bản lĩnh tự bày trò để chơi. Giữa mùa đông có thể lên núi đốt lửa trại, vừa hát vừa nhảy múa.

Thẩm Lạc không chơi cùng bọn họ. Nhưng theo sự quan sát lén lút của Bắc Vũ, nhìn cậu không giống với mọi khi.

Cái cảm giác lạnh lùng xa cách lúc trước đã nhạt hơn nhiều. Tuy cậu cũng vẫn ít nói như trước, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng đôi mắt đen kia đã dịu đi theo ánh lửa.

Bắc Vũ nghĩ, chắc hẳn cậu cũng thấy không tệ.

Vì sáng hôm sau muốn xem mặt trời mọc, nên chơi được một lát, thì ai nấy đều trở về lều.

Lần đầu tiên Bắc Vũ đi cắm trại và ngủ trong lều. Vả lại Thẩm Lạc còn ở cách cô khoảng một mét, nên cô không thể ngủ được. Cô vẫn luôn chú ý tình hình bên ngoài.

Đầu tiên là mấy câu nói mơ của Giang Việt. Sau đó là tiếng động nho nhỏ ở bên lều Thẩm Lạc.

Cô rón rén chui ra khỏi túi ngủ, mở khóa lều ra. Từ khe hở nho nhỏ đó, cô trông thấy Thẩm Lạc mang chiếc giá ba chân và kính viễn vọng đi vào trong bóng đêm.

Đợi cậu đi xa rồi, Bắc Vũ mới chui ra khỏi lều. Cô mặc áo khoác vào rồi lặng lẽ đi theo.

Bước chân của cô rất nhẹ, không dám phát ra tiếng động nào, cũng không dám đi quá gần, để tránh bị cậu phát hiện.

Trên đỉnh núi có một tảng đá to. Mặt trên bằng phẳng, chẳng khác nào đài ngắm cảnh của thiên nhiên. Tảng đá cao khoảng một mét(*), nên Thẩm Lạc trèo lên rất dễ dàng.

(*) Ở đây tác giả ghi là 1 thước, nhưng mà 1 thước = 1/3 m. Mà đoạn sau lại bảo là cao gần bằng Bắc Vũ, nên tớ đổi thành 1m luôn.

Bắc Vũ sợ bị phát hiện, nên không dám đi lên theo. Cô đứng sau một gốc cây to, lẳng lặng nhìn Thẩm Lạc đang sắp xếp kính viễn vọng.

Cảnh sắc đêm nay rất đẹp. Tuy trời rất lạnh, nhưng xung quanh lại rất thoải mái. Bầu trời sáng sủa đầy sao, đứng trên đỉnh núi có cảm giác chỉ cần giơ tay là có thể chạm vào.

Bóng hình cao lớn của Thẩm Lạc trên tảng đá trông rất cô độc so với bầu trời sao.

Tuy việc bám đuôi này là theo thói quen, nhưng trong màn đêm yên tĩnh Bắc Vũ vẫn cảm thấy nhịp tim đập thật mạnh.

Cô đang nhìn lén, thì trong bụi cỏ dưới chân có thứ gì đó, làm cô giật mình.

– Ai đấy?

Tuy cô không nói gì, nhưng hành động của cô lúc giật mình đã làm Thẩm Lạc chú ý.

Cậu quay lại, nhìn về chỗ cô đứng.

Bụi cỏ dưới chân đã bình thường như trước, không biết là con gì đi qua. Bắc Vũ ảo não gãi đầu, đi ra ngoài.

– Ừm… em không ngủ được, nên ra ngoài ngắm sao. Có phải đã làm phiền anh không?

Tuy trời rất tối, nhưng Thẩm Lạc đã nhận ra cô. Cậu hơi im lặng một chút, rồi lắc đầu:

– Tầm nhìn ở đây tốt hơn.

Cậu chỉ lên trên tảng đá.

Trong lòng Bắc Vũ vẫn còn lo lắng vì bị phát hiện. Nay nghe thấy cậu nói vậy thì lập tức mừng thầm.

Giữa mùa đông đi cắm trại không phải là để ngắm sao, xem mặt trời mọc với Thẩm Lạc sao?

Lúc trước còn thấy buồn vì không có cơ hội, không ngờ nó lại dễ dàng như vậy.

Vì không để lộ ra suy nghĩ của mình, cô ra vẻ rụt rè:

– Không quấy rầy anh ngắm sao đấy chứ?

Thẩm Lạc không trả lời, chỉ lắc đầu.

Bắc Vũ không kìm nén được sự vui sướng, đang định chạy tới, lại nhớ ra, liền đi từ từ qua đó.

Khi đến gần, cô mới phát hiện tảng đá này cao hơn lúc trước cô nhìn thấy. Nó phải cao ngang đầu cô.

Tay cô bám vào tảng đá, dưới chân đạp hai cái, nhưng vẫn không trèo lên được. Lại còn trượt tay, suýt nữa ngã xuống.

May mà Thẩm Lạc đang ngắm sao, không để ý đến cô.

Cô đứng lùi lại, hít sâu một hơi, lại bám vào tảng đá.

Khi cô đang dùng sức, thì tay phải bị cầm lấy.

Sau đó cô đã bị kéo lên.

Chỉ trong vài giây thôi, cô đã ngồi trên tảng đá.

Cô còn chưa kịp hiểu ra, thì Thẩm Lạc đã buông tay ra, quay lại với chiếc giá ba chân.

Bắc Vũ kinh ngạc nhìn cậu, rồi lại cúi đầu nhìn tay mình.

Đây có được coi là cầm tay không?

Tiếc là thơi gian cầm tay quá ngắn. Cô còn chưa kịp cảm nhận thì cậu đã bỏ tay ra rồi.

Đột nhiên cô cảm thấy tay mình nóng như lửa đốt.

Cô nắm chặt tay lại, muốn giữ hơi ấm của Thẩm Lạc lại. Sau đó đứng dậy đi lên phái trước.

Thẩm Lạc để máy ảnh tự chụp, còn mình thì cầm kính viễn vọng ngồi ở bên cạnh ngắm sao. Vẫn là dáng vẻ không coi ai ra gì, không hề để ý tới Bắc Vũ.

Bắc Vũ ngồi xuống một chỗ không xa, lặng lẽ nhìn cậu. Rồi lại ngẩng đầu giả vờ mình đang ngắm sao. Trông thì có vẻ rất bình thường, nhưng trong đầu cô thì đang nghĩ cách để bắt chuyện.

Cô biết Thẩm Lạc thích thiên văn. Tiếc là cô không hiểu gì về trăng sao. Cô chỉ biết là hôm nay rất nhiều sao, nên không thể nói chuyện về sao với cậu được.

Không khí vô cùng im lặng. Nhưng vì Thẩm Lạc rất chăm chú ngắm sao, không có để ý tới cô, nên cô cũng không thấy xấu hổ.

Rất lâu sau, Bắc Vũ cũng không tìm được câu nào để nói. Cô chỉ muốn tát cho mình mấy cái thôi.

Một cơ hội tốt như vậy mà còn không bắt được, thật là uổng phí mười lăm, mười sáu năm sống trên đời mà.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Thẩm Lạc mới bỏ kính viễn vọng xuống, rồi đột nhiên đưa nó cho cô.

– Hả?

Bắc Vũ sửng sốt, không hiểu gì hết.

– Dùng cái này sẽ thấy rõ hơn.

Cậu vẫn nói ít như trước, giọng nói cũng không ấm áp gì.

– À vâng!

Bắc Vũ kinh ngạc nhận lấy kính viễn vọng. Cô nhìn một lát, đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng:

– Anh biết rất nhiều chòm sao hả? Có thể dạy em không?

Thẩm Lạc đồng ý:

– Mùa đông là mùa có nhiều sao nhất trong năm. Rất dễ quan sát chúng.

– Thật hả?

Bắc Vũ vui vẻ dịch lại gần chỗ cậu.

Thẩm Lạc nói:

– Dễ phân biệt nhất là chòm sao Orion, ở phía nam, là một trong những chòm sao thuộc xích đạo trời.

Bắc Vũ giơ kính viễn vọng hỏi:

– Ở đâu ạ?

Thẩm Lạc giơ tay chỉ cho cô:

– Nhìn sang phía nam đi. Chòm sao bắt đầu từ Betelgeuse đến Rigel và bốn ngôi sao khác tạo thành một hình tứ giác lớn. Ở giữa hình tứ giác, có ba ngôi sao , , thẳng hàng, tạo thành chiếc đai lưng của Orion. (*)

(*) Chòm sao Orion còn có tên là chòm sao Thợ Săn, vì nó có hình người thợ săn. Cái tên Orion là tên của một nhân vật săn bắn giỏi trong thần thoại Hy Lạp. Xem thêm tại:

Tuy những ngôi sao này Bắc Vũ chưa nghe tên bao giờ, cô cũng không hiểu gì cả. Nhưng mà có sao đâu? Đây là Thẩm Lạc dạy cô đó.

Một hai ba bốn năm… Thẩm Lạc nói bao nhiêu từ, cô không đếm hết được.

Cả người cô sắp sửa bay lên trời vì mấy câu nói khó hiểu của Thẩm Lạc rồi.

Mối quan hệ của hai người có tiến triển rồi.

– Nhìn thấy chưa?

Thẩm Lạc đột nhiên hỏi.

– Hả?

Bắc Vũ đang suy nghĩ miên man, đột nhiên tỉnh lại. Cô nhìn về phía tay cậu chỉ, lại cầm lấy kính viễn vọng nhìn theo. Cũng chẳng biết mình nhìn có đúng hay không, nhưng vẫn gật đầu bừa:

– Có thấy.

Ai quan tâm nó là Orion hay là Thợ Săn chứ.

Cô hỏi tiếp:

– Còn gì nữa ạ?

– Từ chỗ ba ngôi sao đấy, nhìn sang hướng đông nam, có một ngôi sao rất sáng. Có thấy không?

Bắc Vũ giơ kính viễn vọng:

– Có ạ.

– Đấy là sao Sirius (sao Thiên Lang), ngôi sao sáng nhất trên bầu trời.

– Ồ.

Lần này thì Bắc Vũ có nhìn thấy thật.

– Ở phía đông của Betelgeuse, có một ngôi sao sáng. Đó là sao Procyon (sao Nam Hà 3). Betelgeuse, Sirius và Procyon chính là tam giác mùa đông nổi tiếng.

– Khoan đã. Em chưa nghe kịp.

Bắc Vũ luống cuống giơ kính viễn vọng lên nhìn.

Thẩm Lạc cười khẽ, cầm lấy kính viễn vọng, để cô nhìn theo hướng mình chỉ:

– Betelgeuse ở phía Bắc của chòm sao Orion, Procyon ở phía đông của Betelgeuse. Nhìn thấy chưa?

Bắc Vũ nhân cơ hội dịch đến bên cạnh cậu.

Cậu mặc áo khoác rất dày, khi nói chuyện, hơi thở cũng rất ấm áp, làm Bắc Vũ cảm thấy rạo rực.

Hormone dâng lên, cô rất muốn phạm tội.

Cô gật đầu lung tung:

– Thấy rồi ạ.

– Ngân hà đi ngang qua tam giác này. Phần ngân hà đi ngang qua tam giác là bộ phận mờ nhất của cả ngân hà.

Bắc Vũ cười:

– Thật thú vị.

Thẩm Lạc nhếch môi:

– Em thấy thú vị à?

Bắc Vũ gật đầu thật mạnh.

Những kiến thức về thiên văn thì không thú vị. Nhưng Thẩm Lạc giải thích cho cô thì rất thú vị. Cô nghĩ thầm trong bụng.

Thẩm Lạc cười, không nói gì nữa.

Bắc Vũ nghĩ một chút rồi lại hỏi:

– Anh rất thích thiên văn hả?

Thẩm Lạc gật đầu, bâng quơ:

– Trái Đất là cái nôi của nhân loại. Nhưng chúng ta không thể bị trói buộc trong cái nôi đó mãi được. Nói là thích thiên văn cũng không đúng. Chính xác thì phải là thích thăm dò vũ trụ.

Nghe rất là vĩ đại. Là một học sinh có thành tích môn Vật Lý bình thường, Bắc Vũ cảm thấy rất sùng bái Thẩm Lạc. Người cô thích quả nhiên không giống người thường.

Vì thế cô lại càng thích cậu hơn.

Thật sự là xong rồi!

Nhưng mà cô thấy cũng không tệ lắm.

Thẩm Lạc nhìn đồng hồ:

– Em không đi ngủ à?

Bắc Vũ mở to mắt, hỏi lại theo bản năng:

– Anh thì sao?

Thẩm Lạc nói:

– Anh muốn chụp quỹ đạo sao, phải đợi tới mặt trời mọc.

Bắc Vũ thốt lên:

– Em cũng đợi mặt trời mọc.

Thẩm Lạc im lặng, rồi nhìn cô:

– Qua rạng sáng, nhiệt độ sẽ xuống thấp. Em… không lạnh à?

– Em không lạnh mà!

Vừa mới nói xong liền hắt xì.

Thẩm Lạc nhíu mày lại.

Bắc Vũ nhanh chóng nói:

– Em không lạnh thật mà.

Lạnh một chút thì có sao đâu? Có thể ở cùng cậu thì bảo cô lên núi đao, xuống biển lửa cũng được.

Thẩm Lạc nhặt chiếc chăn trên đất lên, đưa cho cô, không nói gì nữa.

Bắc Vũ nhận lấy:

– Cảm ơn anh.

Rồi lại lặng lẽ nhìn cậu. Tiếc là không thể biết cậu đang nghĩ gì từ khuôn mặt lạnh lùng kia.

10. Chương 10: Say Rượu

Trong đêm tối mịt mờ, không gian vắng lặng, giữa đất trời dường như chỉ còn lại hai người họ.

Thẩm Lạc không nói gì, Bắc Vũ cũng không dám nói chuyện. Cô sợ mình đánh vỡ sự yên tĩnh này, đánh vỡ bầu không khí êm dịu này.

Người cô thích đang ở ngay bên cạnh, cho dù không làm gì cả, cô cũng thấy vui vẻ.

Rạng sáng, nhiệt độ trên núi vô cùng thấp. May mà Bắc Vũ có choàng chăn.

Cô nhìn Thẩm Lạc, tuy áo khoác của cậu rất dày, nhưng vẫn phải đội mũ kín mít. Hiển nhiên là cậu bị lạnh.

Cô nghĩ một lát rồi nói:

– Hay là em chia cho anh một nửa cái chăn nhé!

Trời đất chứng giám, cô thật sự không có ý định đắp chung chăn với Thẩm Lạc. Cô chỉ không muốn cậu bị lạnh thôi.

Thẩm Lạc không nhìn cô, chỉ lạnh nhạt trả lời:

– Không cần, không lạnh.

Tích chữ như vàng.

Được rồi, cho dù cô có gan ăn cắp, cũng không có cơ hội ra tay.

Bắc Vũ hậm hực kéo chặt chiếc chăn lại, chỉ để lại một đôi mắt nặng nề nhìn lên bầu trời đầy sao.

Đây là lần đầu tiên cô cẩn thận xem xét khoảng không trên đỉnh đầu mình. Cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy bầu trời sao rõ ràng như thế. Sau đó cô mới biết được rằng biển sao mùa đông đẹp như vậy.

Cảm giác lúc đó rất khó hình dung được. Tóm lại là rất tuyệt vời.

Bắc Vũ nhớ tới lời Thẩm Lạc nói "Trái Đất là cái nôi của nhân loại. Nhưng chúng ta không thể bị trói buộc trong cái nôi đó mãi được." Cô chỉ nhớ nó là danh ngôn của một nhà bác học nào đó.

Đột nhiên cô lại cảm thấy dũng cảm hơn. Cô cảm thấy tất cả mọi thứ đều không quan trọng. Cái gọi là thành tích, cái gọi là người bình thường, thậm chí là mối tình đơn phương có lẽ sẽ không có kết quả này, và cả tương lai sau này, đều không quan trọng.

Chỉ có hiện tại mới là quan trọng nhất.

Thậm chí cô còn có những suy nghĩ na ná như những nhà Triết học.

Đầu óc cô bắt đầu hỗn loạn vì những suy nghĩ đó.

Nhưng mà ở độ tuổi thiếu niên này, tinh thần của cô vẫn rất tốt. Suy nghĩ nhiều như vậy mà Bắc Vũ cũng không thấy mệt mỏi gì. Cô nhìn chằm chằm lên bầu trời, nhìn những ngôi sao lấp lánh mờ dần, thay vào đó là những tia nắng ban mai xuất hiện.

Khi nhìn thấy mặt trời dần dần nhô ra, cô càng phấn khích hơn. Cô nhảy ào xuống đất, ném chiếc chăn lên mặt đất, đi lên phía trước, rồi kích động gọi Thẩm Lạc:

– Mặt trời mọc này!

Sức mạnh của thiên nhiên rất lớn. Bắc Vũ đột nhiên cảm thấy thế giới này thật tuyệt vời. Sau đó trong lòng cô nảy ra một ham muốn đi ngắm nhìn và tìm tòi khắp thế giới.

Lúc này cô đã bị cảnh tượng mặt trời mọc mê hoặc. Cô hoàn toàn quên mất vì sao mình lại ở đây. Cô quên mất mình ở đây cả đêm vì một cậu con trai.

Cô đứng trên tảng đá, vui vẻ kêu to với ánh mặt trời ban mai.

Giọng nói thanh thúy của cô gái trẻ vang vọng trong núi.

Thẩm Lạc yên lặng đứng ở phía sau. Mắt cậu hơi híp lại, rồi cúi đầu điều chỉnh máy ảnh.

Tiếng máy ảnh kêu chìm trong tiếng hò hét của cô gái.

Bắc Vũ gọi đám Giang Việt.

Mấy cậu con trai đầu tóc rối bù, mắt vẫn còn nhắm chạy tới.

Không biết là vì tiếng kêu của Bắc Vũ, hay là do mặt trời mọc quá đẹp, hay là vì tuổi trẻ, mà bọn họ thi nhau hò hét, khua tay múa chân dưới ánh mặt trời.

Giang Việt còn muốn ôm lấy Bắc Vũ, để cô cưỡi trên vai mình.

Chỉ có Thẩm Lạc đứng im một chỗ, yên lặng nhìn bọn họ.

Bọn họ thật vui vẻ. Cậu nghĩ như vậy.

Khi mặt trời lên cao, mọi người quay về nơi cắm trại, thu dọn đồ chuẩn bị xuống núi.

Thừa dịp Thẩm Lạc không chú ý, Giang Việt lặng lẽ đi tới bên cạnh Bắc Vũ, nháy mắt với cô:

– Tối qua thức cả đêm với Thẩm Lạc hả?

Bắc Vũ liếc cậu một cái, không nói gì.

Giang Việt điều khiển hai ngón tay cái:

– Có tiến triển gì không?

Bắc Vũ nói:

– Em chỉ ngắm sao với xem mặt trời mọc thôi.

– Không làm gì khác à?

– Có thể làm gì được?

– Vậy cậu ta…

– Không có.

Giang Việt cười hì hì, nói nhỏ:

– Không sao, đợi khi nào anh thăm dò cho. Xem xem cậu ta thấy em thế nào.

– Không cần.

Nói thì là như vậy, nhưng cô cũng thấy tò mò, chắc cô không nằm trong nhóm người xa lạ chứ?

Nhưng mà Bắc Vũ vẫn rất lạc quan. Khi đi xuống núi, cô vẫn cố ý đi bên cạnh Thẩm Lạc. Còn cậu thì chỉ chăm chú nhìn đường, không hề nhìn cô.

Cô có ý nói chuyện, nhưng cậu vẫn chỉ trả lời ngắn gọn như trước.

Sau khi cả đám về nhà, cô cũng không biết Thẩm Lạc nghĩ gì về mình.

Cũng may cô không phải người thích nghĩ nhiều. Chỉ cần nhớ đến cảnh mình và Thẩm Lạc cùng nhau ngắm sao, xem mặt trời mọc, là cô đã thỏa mãn rồi.

Cô nhớ kỹ chòm sao Orion và Tam giác mùa đông.

Cũng bắt đầu từ đêm đó, cô đã thích việc đi cắm trại ngắm sao trời.

Qua năm mới là đến sinh nhật Bắc Vũ.

Tuổi mười sáu, mùa hoa tới.

Sau bữa tối, cô bị Trâu Miểu và Hiểu Tĩnh gọi ra ngoài ăn mừng sinh nhật.

Ba người đi đến quán bar Phi Trì.

Anh bạn trai lông vàng của Trâu Miểu đã có mặt, còn dẫn theo mấy anh chàng trông có vẻ lưu manh.

Bắc Vũ đang thuộc lứa tuổi tò mò và phản nghịch. Nên dù cô không thích mấy người hư hỏng kia lắm, nhưng vẫn cảm thấy ăn mừng sinh nhật mười sáu tuổi ở quán bar cùng bọn họ cũng rất mát mặt.

Cô không có kinh nghiệm uống rượu, cũng không biết điểm dừng, nên chỉ một lát sau đầu óc đã choáng váng. Hai cô bạn thân cũng say khướt.

Sau khi kết thúc bữa tiệc, Lông Vàng đỡ Trâu Miểu, Bắc Vũ và Hiểu Tĩnh thì bị hai người khác đỡ ra ngoài.

Bắc Vũ vẫn mơ mơ màng màng, cho đến khi bị người đỡ ra ngoài đón xe, mới hơi tỉnh táo lại.

Cô vẫn có chút cảnh giác, khi bị người vừa mới quen đỡ lên xe, thì cô tỉnh lại, hai tay bám vào cửa xe:

– Anh làm gì đấy?

Cậu ta cười nói:

– Em yêu, anh đưa em về nhà.

– Trâu Miểu với Hiểu Tĩnh đâu?

Cô quay lại nhìn nhưng không thấy bóng dáng hai cô bạn thân đâu cả.

– Bọn họ về nhà rồi. Để anh đưa em về.

– Em… em không cần anh đưa.

Vì say nên cô nói không quá rõ ràng.

Cậu ta vừa cười vừa ấn cô vào trong xe.

– Anh buông ra!

Bắc Vũ giãy dụa, nhưng cơ thể cứ nhũn ra, đầu óc càng ngày càng mơ hồ, khó khăn lắm mới tỉnh táo hơn một chút.

Cậu ta không chịu nổi nữa, nên đứng ở cạnh cửa rồi ôm lấy cô, kéo vào trong xe.

Ngay khi cô sắp bị kéo vào trong taxi, thì có người đã kéo cô ra ngoài.

– Mày là ai?

Tên kia thấy miếng thịt béo bị người khác cướp đi, thì tức tối nhảy ra.

Thẩm Lạc không thèm nhìn cậu ta, ôm lấy Bắc Vũ đi lên trên vỉa hè.

Bắc Vũ mở to mắt, nhìn thấy gương mặt mơ hồ, thì cười hì hì:

– Thẩm Lạc… là anh à!

Thẩm Lạc không nói gì.

Tên kia thấy vậy thì xắn ống tay áo xông lên. Nhưng còn chưa kịp đụng tới người Thẩm Lạc, thì đã bị cậu đá ra.

Cú đá này trông thì rất nhẹ nhàng, nhưng thực ra không hề nhẹ nhàng chút nào.

Bởi vì đám bạn đã đi hết rồi, nên cậu ta không dám làm bừa, chỉ có thể tức tối bỏ đi.

Mà từ đầu đến đuôi, Thẩm Lạc cũng chưa nhìn cậu ta lấy một cái.

Cậu thả Bắc Vũ xuống ghế dài ở ven đường.

Hai mắt Bắc Vũ nhắm tịt lại, hai tay bám lấy lưng ghế, miệng vẫn còn kêu:

– Không cần anh đưa.

Thẩm Lạc nhíu mày, tìm điện thoại của cô ở trong túi. Rồi mở danh bạ, tìm được tên Giang Nhị Cẩu, rồi gửi tin nhắn cho cậu.

"Em uống rượu, ở cửa quán bar Phi Trì. Anh mau đến đón em đi."

Bên kia trả lời rất nhanh: "Em muốn chết hả! Anh lập tức đến ngay."

Thẩm Lạc để trả điện thoại vào túi cô.

Cậu yên lặng nhìn cô gái cuộn tròn trên chiếc ghế dài. Thẩm Lạc cởi áo khoác của mình ra, đắp lên người cô, rồi đứng ở bên cạnh.

Có mấy người đi về muộn, nhìn thấy cô gái nằm trên ghế, thì có ý định xấu. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của cậu nhóc đứng bên cạnh, thì đều phải tránh ra.

Không biết cậu đứng đó bao nhiều lâu.

Thẩm Lạc giơ tay lên xem đồng hồ, lại quay đầu nhìn cô gái ngủ say sưa trên ghế, rồi đi ra ven đường gọi taxi.

– Đi đâu thế?

– Bác đợi một lát.

– Đợi cũng tính phí đấy.

– Vâng.

Cậu nhìn Bắc Vũ trở mình suýt nữa ngã xuống đất, thì nhíu mày.

Không đến hai phút sau, có một chiếc xe taxi dừng lại. Giang Việt chạy vội xuống xe, gọi Bắc Vũ hai câu những không thấy ai trả lời. Cậu nhìn trái nhìn phải một lát, mới nhìn thấy một bóng người nằm trên ghế.

Giang Việt hoảng sợ, chạy vội tới. Quả nhiên là người cậu đang tìm.

– Bắc Miệng Rộng! Dậy đi.

Cậu ngồi xổm xuống véo má Bắc Vũ.

– Làm gì đó?

Người bị véo lẩm bẩm, giơ tay đẩy tay cậu ta, rồi quay người vào phía trong.

– Mẹ kiếp!

Giang Việt quyết định mạnh tay hơn. Hai tay véo hai má của cô.

Bắc Vũ hét lên, rồi ngồi thẳng dậy. Một tay xoa má, một tay xoa đỉnh đầu. Khi thấy rõ người ở trước mặt là ai, thì cô quát lên:

– Giang Nhị Cẩu, anh làm gì thế hả?

Giang Việt lấy tay chọc trán cô, tức giận nói:

– Anh mới là người phải hỏi em đấy! Một đứa con gái mà dám đến quán bar uống rượu, lại còn ngủ ở ven đường nữa. Không muốn sống nữa à?

Bắc Vũ nhìn xung quanh:

– Sao em lại ở đây nhỉ? Trâu Miểu, Hiểu Tĩnh đâu rồi?

– Ai biết được. May mà em còn biết đường nhắn tin cho anh đến đón. Không thì ngày mai thế nào cũng có tin tức cô gái trẻ phơi thây ven đường nhé.

– Gì chứ?

Bắc Vũ lắc đầu, mơ hồ nhớ lại mọi chuyện. Bạn của bạn trai Trâu Miểu bắt cô lên xe. Rồi bị người cản lại.

Người đó hình như là…

Thẩm Lạc!

Cô mở to mắt không dám tin. Sau đó nhìn ngó xung quanh, rồi lại lắc đầu. Sao có thể chứ? Chắc chắn là cô uống say nên nhớ nhầm.

Nhưng mà người đó là ai chứ? Làm việc tốt mà không để lại tên.

Lúc này cô mới nhận ra trên người mình có một chiếc áo khoác là lạ.

Giang Việt cũng trông thấy:

– Áo của ai đấy?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Không biết. Có thể là ai đó tốt bụng thấy em nằm ở ven đường, nên đắp cho em.

Giang Việt cười:

– Xem ra trên đời vẫn còn có nhiều người tốt.

Sau đó lại chọc trán cô:

– Sau này mà còn dám uống rượu linh tinh, anh đánh chết em!

Bắc Vũ hiếm khi không cãi lại cậu. Bởi vì lúc này cô cũng thấy sợ. Nếu lúc trước mình bị tên khốn kia kéo đi, thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Cô không dám nói cho Giang Việt chuyện đó, vì nói ra nhất định sẽ bị cậu mắng té tát.

Đột nhiên cô nhớ ra một việc, nên bảo Giang Việt:

– Anh gọi cho Trâu Miểu với Hiểu Tĩnh đi. Bọn họ đi cùng mấy tên con trai rồi.

Giang Việt nói:

– Gọi gì mà gọi! Trâu Miểu sống chung với bạn trai. Còn Hiểu Tĩnh thường xuyên không về ký túc xá. Em lo được cho bọn nó à?

– Thật hả?

Trong suy nghĩ của cô, Trâu Miểu và Hiểu tĩnh vẫn chỉ là những cô bé chơi với cô trong chung cư. Hóa ra bọn họ đã trở thành những cô gái lêu lổng theo trai rồi.

Chắc đây là đã trưởng thành nhỉ?

Giang Việt thấy cô kinh ngạc thì xoa đầu cô:

– Em để ý một chút đi! Tuy chúng nó là bạn thân của em. Nhưng đừng có đi theo chúng nó. Xảy ra chuyện thì đừng bảo anh dẫn em đi phá thai.

– Giang Nhị Cẩu!

Bắc Vũ giận dữ làm bộ muốn đánh cậu.

Giang Việt ôm đầu tránh:

– Anh chỉ nói vậy thôi. Để cho em nhớ lâu thôi mà.

Bắc Vũ đạp cậu một cái:

– Anh còn dám nói em à? Không nhìn lại chính mình đi.

– Anh làm sao? Anh vẫn là xử nam nhé!

– Phi!

– Được rồi! Đi về thôi.

Hai người cãi nhau ầm ĩ. Đi đến ven đường, Giang Việt gọi xe, còn Bắc Vũ nhìn chiếc áo khoác trên tay, cảm thán:

– Trên thế gian đều có tình cảm chân thành. Nếu em biết là ai có lòng tốt cho em mượn áo, em nhất định sẽ đến tận nhà tặng cờ cho người đó.

– Thôi đi!

Đợi hai người lên xe rồi, Thẩm Lạc mới nói:

– Đi thôi ạ!

11. Chương 11: Tiệc Tối

Bắc Vũ lén lút về nhà. Bố cô phải tăng ca, mẹ cô thì đánh bài ở dưới lầu.

Cô chào mẹ xong thì chạy vội về nhà. Vô cùng may mắn không bị phát hiện đi uống rượu.

Cô mang chiếc áo khoác nam kia về phòng. Trong lòng hơi hoang mang. Chiếc áo này tám chín phần là của người tốt bụng đã cứu cô thoát khỏi tên khốn kia.

Nhưng lúc đó cô quá say, chẳng biết gì cả, còn tưởng người đó là Thẩm Lạc.

Cô biết khả năng người đó là Thẩm Lạc rất nhỏ. Nhất định là cô say rượu nên đoán bừa.

Chiếc áo khoác này là đồ thể thao của hãng GoGo. Đối với đám học sinh thì nó có giá đắt đỏ. Trông chiếc áo có vẻ rất mới, hẳn là mới mặc vài lần, rất sạch sẽ, không có mùi gì bất thường.

Cũng không biết là ai lại để lại chiếc áo này cho cô.

Bây giờ trừ sự sợ hãi ra, thì cô còn thấy may mắn và ấm áp.

Thế giới này đúng là rất tốt đẹp.

Cô móc túi áo, muốn tìm thông tin của chủ chiếc áo để cảm ơn. Nhưng tiếc là bên trong chỉ có mỗi một chiếc bút Parker xinh đẹp.

Bắc Vũ cũng rất cảm kích người tốt bụng xa lạ kia. Cô cũng muốn trả lại chiếc bút và chiếc áo, nên sáng hôm sau, cô chạy đến gần quán bar để dán thông báo tìm chủ nhân của chiếc áo.

Nhưng mà trong suốt kỳ nghỉ đông, không có ai liên lạc với cô cả.

Cô chỉ có thể bỏ cuộc, bỏ áo và bút vào trong tủ.

Khi bắt đầu học kỳ mới, khối 10 mới chậm chạp tổ chức một buổi tiệc chào đón học sinh mới.

Bắc Vũ đã tập đàn phong cầm được hai tháng, nên cũng vui vẻ báo danh.

Hôm đó, dưới sự phản đối của cô, Giang Việt dẫn cả đám bạn của mình đến cổ vũ cho cô.

Cô ở sau cánh gà để chuẩn bị cho tiết mục của mình. Cô vừa nhìn ra ngoài hội trường, đã trông thấy đám Giang Việt đứng trên hành lang. Nhưng điều làm cô kinh ngạc chính là, Thẩm Lạc cũng ở đó.

Vốn dĩ cô không hề khẩn trương, nhưng nhìn thấy Thẩm Lạc thì trong lòng rối bời. Lúc thì chạy đi tìm cô giáo nhờ trang điểm lại, lúc lại chạy ra trước gương xem mình ăn mặc thế nào.

Khi người dẫn chương trình gọi đến tên cô, đầu óc cô vẫn còn hỗn loạn. Đến khi người bên cạnh nhắc, cô mới luống cuống ôm đàn đi lên sân khấu.

Sau khi ngồi vào ghế, cô nhìn quanh hội trường theo bản năng.

Giang Việt vẫy tay với cô. Không cần nhìn cũng biết vẻ mặt của cậu lúc này khoa trương như thế nào.

Thẩm Lạc ngồi sau lưng cậu thì chìm trong bóng tối. Cô không nhìn rõ vẻ mặt của cậu. Nhưng chắc là cũng không có biểu tình gì.

Tuy đây là lần đầu tiên Bắc Vũ biểu diễn trên sân khấu, kể từ khi vào cấp III.

Nhưng từ nhỏ đến lớn, cô đã đứng trên sân khấu để biểu diễn, diễn thuyết vô số lần rồi. Lẽ ra cô sẽ không khẩn trương. Nhưng vì Thẩm Lạc đang ở bên dưới nhìn cô, nên cô rất muốn biểu hiện cho tốt, để có thể làm cậu chú ý.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy kẻ caro, chơi một bản nhạc nhẹ nhàng có tên là "Cây sơn tra". Cơ thể cô lắc lư theo điệu nhạc. Mái tóc đen thẳng tắp xõa trên vai cũng nhẹ nhàng bay múa.

Giờ phút này, cô không còn giống những cô gái bình thường nữa, mà là một cô gái xinh đẹp tỏa sáng trên sân khấu.

Tiếc là cô vẫn thấy căng thẳng, nên có đàn sai hai nốt. May mà ngón tay cô rất tự nhiên, nếu không phải người chuyên nghiệp thì sẽ không biết được.

Bản nhạc kết thúc, trong hội trường vang lên tiếng vô tay nhiệt liệt.

Bắc Vũ đứng dậy, cúi đầu chào mọi người.

Đột nhiên có một anh bạn chạy lên tặng hoa cho cô.

Là Thiệu Vân Khê.

Bạn Thiệu đứng trước mặt cô, vô cùng kích động:

– Bắc Vũ. Cậu đánh đàn rất hay!

Bắc Vũ thấy hơi bất ngờ vì Thiệu Vân Khê lại tặng hoa cho cô. Nhưng cô cũng không để tâm lắm. Cô nhận lấy bó hoa rồi cảm ơn cậu ta. Sau đó lại nhìn về phía Thẩm Lạc. Ánh đèn mờ mịt làm cô không nhìn rõ vẻ mặt cậu. Cô chỉ nhìn thấy Giang Việt đang vẫy tay với mình thôi.

Cô đi vào hậu trường, Thiệu Vân Khê cũng đi theo cô:

– Tớ thấy cậu tham gia nên đi mua hoa bách hợp đấy. Cậu có thích không?

Bắc Vũ nói qua quít:

– Thích!

Thiệu Vân Khê mừng rỡ:

– Vậy thì tớ yên tâm rồi. Tớ định mua hoa hồng cơ, nhưng lại sợ cậu thấy nó tầm thường.

Bắc Vũ nhìn cậu ta:

– Chỉ là đánh đàn thôi, cậu tặng hoa làm gì? Cẩn thận mấy bạn trong lớp hiểu nhầm đấy.

Thiệu Vân Khê:

– Tớ…

Bắc Vũ phẩy tay ngắt lời cậu ta:

– Nhưng mà vẫn phải cảm ơn cậu! Tớ đi tìm anh tớ đây! Nói chuyện sau nhé.

Nói xong thì ôm hoa chạy đi.

Giang Việt đang định đi về thì trông thấy cô đi ra. Cậu lập tức vẫy tay gọi cô.

Bắc Vũ kích động chạy tới.

– Chị Vũ thật ghê gớm! Phong thái không hề giảm sút.

Giang Việt giơ ngón cái lên với cô, rồi nhìn bó hoa trong lòng cô, cười hỏi:

– Thằng nhóc tặng hoa là ai đấy?

– Bạn cùng lớp.

– Vậy à!

Giang Việt cười xấu xa, rồi cố ý kéo dài giọng.

Bắc Vũ lặng lẽ đạp cậu một cái.

Giang Việt tránh được, rồi lùi về sau một bước. Cậu khoác vai Thẩm Lạc, hỏi:

– Lạc Thần, vừa rồi em gái tôi đàn thế nào?

Thẩm Lạc nhìn Bắc Vũ, rồi nhẹ nhàng nói bâng quơ:

– Đàn sai hai nốt.

Sự đắc ý của Bắc Vũ biết mất trong nháy mắt. Cô kinh ngạc nhìn cậu. Cô còn định dựa vào tài đánh đàn để hấp dẫn người ta, ai ngờ người ta còn biết rõ cô đàn sai hai nốt.

Giang Việt đứng giữa hai người, cười gượng:

– Vậy hả? Sao tôi không nghe ra nhỉ? Không ngờ Lạc Thần cậu lại nghiêm túc nghe như vậy!

Thẩm Lạc còn chưa kịp trả lời, Thiệu Vân Khê bị Bắc Vũ bỏ rơi đã đi tới. Cậu ta còn dẫn theo mấy người bạn nữa, nói rất to:

– Bắc Vũ, tớ mời mọi người đi ăn khuya. Cậu có đi cùng không?

Bắc Vũ nào có tâm tư đi ăn cùng bọn họ. Cô định từ chối thì lại bị Ngô Nam Nam kéo đi:

– Đi thôi. Nếu cậu không đi, thì Thiệu Vân Khê lại thấy tiếc tiền.

– Nhưng mà…

Bắc Vũ nhìn Thẩm Lạc quay người đi mất, thì nuốt lời đang nói dở lại, đi theo mấy bạn cùng lớp.

Trường học là trường nội trú, nhưng buổi tối cũng có không ít học sinh trốn ra ngoài. Vậy nên khu phố bên ngoài rất là náo nhiệt.

Mấy người bạn trong lớp chơi với nhau thường trêu Bắc Vũ và vtk. Nhưng mà Bắc Vũ thì không tập trung nên không để ý tới mấy câu trêu đùa đó. Trong đầu cô chỉ nghĩ tới việc Thẩm Lạc nói cô đàn sai hai nốt. Như vậy có phải là cậu rất nghiêm túc nghe cô đàn không?

Cô quá đắm chìm trong thế giới của chính mình. Nên không biết rằng, vì cô không có phản ứng gì với lời trêu chọc của mọi người, làm bọn họ tưởng rằng cô và Thiệu Vân Khê có gì đó mờ ám thật. Thậm chí dưới sự giật dây của bọn họ, cô còn uống hai cốc bia với Thiệu Vân Khê.

Sau khi ăn xong đã là mười giờ. Dù sao cũng là học sinh ngoan, nên không ai dám ở ngoài trường chơi quá lâu. Tất cả đều rủ nhau đi về ký túc xá.

Thiệu Vân Khê giống hệt con khổng tước. Cậu ta cứ luôn đi theo cô, không ngừng nói chuyện. Tiếc là Bắc Vũ không nghe lọt nửa lời.

Ở chỗ cổng sau có một ngọn núi nhỏ. Trong đêm tối yên tĩnh này chỉ có mấy người họ.

Khi sắp tới cổng, Bắc Vũ trông thấy một bóng hình quen thuộc. Cô nhìn kỹ thì nhận ra đó là Thẩm Lạc. Cậu cầm kính viễn vọng đi lên núi.

Bắc Vũ vội vàng nói:

– Mấy cậu về trước đi, tớ có chút việc.

Thiệu Vân Khê "ơ" một tiếng:

– Cậu có việc gì thế? Tớ đi cùng cậu.

Mấy người xung quanh lại ồn ào trêu chọc.

Bắc Vũ khoát tay:

– Không cần. Cậu đi về đi.

Sau đó chạy vào trong bóng đêm.

Đợi đến khi mọi người đi hết rồi, cô dám mới đi ra, rồi lần mò đi lên núi.

12. Chương 12: Rừng Cây

Bắc Vũ đi tới chân núi thì đã không thấy Thẩm Lạc đâu nữa.

Hai con đường xuất hiện trước mặt cô, cô do dự một chút, rồi chọn theo cảm giác.

Ngọn núi nhỏ này là nơi hẹn hò của mấy cặp đôi. Bởi vậy nó có tên là núi tình yêu. Đám học sinh thì gọi nó là núi Bông.

Núi Bông không lớn, cũng không có đường chính, mà chỉ có hai con đường nhỏ thôi. Ánh trăng đêm nay không quá tối, nhưng trên núi không có đèn, lại nhiều cây cối. Nên xung quanh đều tối om.

Bắc Vũ không phải người nhát gan, nhưng đi vào rừng giữa đêm tối thì vẫn hơi sợ. Nhưng cứ nghĩ tới Thẩm Lạc ở gần đây, thì cô lại thấy không sợ nữa.

Thật ra cô cũng không biết mình đi theo để làm gì. Chỉ cần Thẩm Lạc xuất hiện, cô liền tự động đi theo.

Sờ soạng một lúc lâu, cũng không thấy Thẩm Lạc đâu. Xung quanh yên ắng, chỉ còn lại tiếng lá khô vỡ vụn dưới chân cô.

Đi rồi lại đi, tiếng bước chân của Bắc Vũ trở nên là lạ.

Cô nhìn xung quanh nhưng chỉ thấy bóng đêm sâu thẳm. Cô hoảng hốt, bước chân cũng nhanh hơn.

Phía sau vang lên tiếng sột soạt nho nhỏ, hình như có người đi theo cô.

– Ai đó?

Bắc Vũ đứng lại, giơ đèn pin của điện thoại lên, quay lại nhìn.

– Tớ, tớ, tớ!

Ánh đèn chiếu lên khuôn mặt người đó. Bắc Vũ nhận ra là ai thì thở phào. Cô kìm nén sự tức giận hỏi:

– Thiệu Vân Khê, sao lại là cậu?

Thiệu Vân Khê cười đi tới:

– Tớ thấy cậu đi lên núi một mình, sợ cậu xảy ra chuyện nên đi theo. Cậu… đi lên đây làm gì thế?

– Thì… đi lung tung cho hết mùi bia.

Bắc Vũ cất điện thoại đi. Tất nhiên cô không thể nói cho cậu ta là cô đi theo Thẩm Lạc rồi.

Thiệu Vân Khê đi tới, sờ đầu:

– Vậy tớ đi cùng cậu nhé!

Đến nước này mà Bắc Vũ còn không hiểu ý của cậu ta, thì cô không xứng là con gái nữa.

Thật ra Thiệu Vân Khê rất tốt, tính cách tốt, thành tích cao, mặt mũi cũng khá. Được người như vậy thích hẳn là một việc rất kiêu ngạo.

Nhưng Bắc Vũ lại không hề dao động. Bởi vì có Thẩm Lạc, nên trong mắt Bắc Vũ, ai cũng rất bình thường.

Nhất là trong lúc này, Thiệu Vân Khê không mời mà đến, làm cô thấy phiền.

Cô nhẹ nhàng từ chối:

– Không cần, tớ muốn đi một mình.

– Muộn thế này đi một mình không an toàn đâu. Để tớ đi cùng cậu.

– Không cần đâu!

Bắc Vũ lại tiếp tục đi lên đỉnh núi.

Cô thấy Thẩm Lạc cầm kính viễn vọng, hẳn là ở trên đỉnh núi.

Thiệu Vân Khê cũng không để cô đi. Cậu ta đột nhiên đi lên cầm lấy tay cô:

– Bắc Vũ… tớ…

Bắc Vũ quay lại nhìn cậu ta. Khuôn mặt cậu ta chìm trong bóng đêm, có vẻ rất căng thẳng.

Mẹ ơi! Không phải định tỏ tình đấy chứ?

Bắc Vũ lo lắng nghĩ thầm. Đều là bạn cùng lớp cả, sau này sẽ rất xấu hổ.

Cô gạt tay cậu ta ra:

– Thiệu Vân Khê. Cậu về ký túc xá đi! Nếu bị người khác trông thấy chúng ta ở đây, thì tớ có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Ai ngờ Thiệu Vân Khê lại cầm chặt hơn:

– Bắc Vũ, cậu… cậu nghe tớ nói.

– Có gì thì để mai nói.

– Tớ muốn nói bây giờ.

– Cậu có thấy mình phiền không hả?

Bắc Vũ căm tức đẩy cậu ta ra. So với việc từ chối Thiệu Vân Khê, thì không bằng không cho cậu ta nói ra, để sau này đỡ xấu hổ.

Dù sao cô cũng không ghét cậu ta. Nếu làm bạn thì cũng không tệ. Đặc biệt là có thể hỏi han về bài vở.

Cô không khống chế được lực của tay, đường núi thì lại gập ghềnh. Thiệu Vân Khê bị đẩy liền lảo đảo lùi lại. Sau đó bịch một tiếng, cả người đều thấp xuống.

Không biết là ai đào một cái hố ở bên đường làm Thiệu Vân Khê rơi vào đó.

Bắc Vũ hoảng sợ, chạy đến hỏi:

– Cậu sao rồi?

Thiệu Vân Khê nhe răng hít hà:

– Không sao, không sao.

Cái hố kia rất nhỏ, Thiệu Vân Khê bị kẹt ở trong đó. Cậu ta chống tay lên trên mặt đất, cố gắng trèo lên. Nhưng vì cái hố quá nhỏ làm cậu ta không thể trèo lên.

Bắc Vũ vội vàng kéo cậu ta:

– Tớ kéo cậu lên.

Hai người đều luống cuống.

– Quần của tớ!

Thiệu Vân Khê mặc một chiếc quần thể thao rộng rãi, không biết bị kẹt vào chỗ nào mà người còn chưa lên, quần đã bị tụt một nửa.

– Kệ nó đã, lên trước rồi tìm sau.

Bắc Vũ thở gấp, cậu ra quá nặng.

Vất vả lắm mới kéo được cậu ta lên. Hai người không đứng vững nên đều ngã xuống đất.

– Hai em đang làm gì đấy?

Ánh đèn pin và tiếng bước chân đột nhiên xuất hiện làm hai người giật mình.

Ngay sau đó là một tiếng hét to:

– Hai em ở lớp nào?

Tim Bắc Vũ đập thật nhanh, trong đầu cô có một vạn chữ ***(*) chạy qua.

(*) Chỗ có dấu *** là từ chửi bậy.

Cô nhận ra ba người từ trên trời rơi xuống này. Họ chính là ba ông thầy giám thị hộ pháp(*) của trường.

(*) Hộ pháp là những vị thần bảo vệ Phật pháp và Phật tử.

Vì những cặp đôi trong trường hay lên núi hẹn hò, nên mấy thầy giám thị cũng thường xuyên lên núi bắt người.

Nhưng cô không có đi hẹn hò mà!

Mà trong mắt ba thầy hộ pháp, là hình ảnh cô học sinh tóc dài rối tung, và cậu học sinh đang cuống quít mặc quần.

Thầy giáo Trương đi lên, chỉ vào hai người:

– Vi phạm nội quy nhà trường, không biết liêm sỉ!

Thiệu Vân Khê mặc xong quần thì đứng chắn trước mặt Bắc Vũ:

– Thầy Trương, thầy hiểu lầm rồi. Bọn em không làm gì hết.

Trương hộ pháp nhìn cậu ta, "ơ" một cái:

– Em là Thiệu Vân Khê lớp 10 đúng không? Đứng thứ ba trong kỳ thi vừa rồi đúng không? Một đứa ngoan ngoãn mà sao lại làm ra việc này?

Nói xong thì nhìn sang Bắc Vũ. Hiển nhiên ông ta nghi ngờ Thiệu Vân Khê lầm đường lạc lối vì gặp phải một nữ sinh hư hỏng.

Ai bảo cô chỉ là một học sinh bình thường chứ.

Bắc Vũ cũng không lo lắm. Vì cô thấy mình không có vi phạm nội quy nhà trường, cũng không có làm chuyện gì xấu.

Nhưng Trương hộ pháp thì không nghĩ vậy. Ông ta lạnh mặt nói:

– Hai em đi về phòng giám thị với tôi.

Vừa mới nói xong, lại nghe thấy một thầy giáo khác chặc lưỡi. Mọi người quay ra nhìn thì thấy đèn pin của ông ta soi vào một chỗ trên mặt đất. Dưới ánh đèn là một chiếc áo mưa đã sử dụng.

– ***! Không phải!

Học sinh ngoan ngoãn Thiệu Vân Khê cũng không khỏi chửi bậy.

Trong đầu Bắc Vũ lại có một vạn chữ *** chạy qua.

– Cái gì mà phải với không phải? Đi nhanh.

Mặt Trương hộ pháp còn đen hơn cả sắc trời.

Thiệu Vân Khê giải thích với Trương hộ pháp:

– Thầy Trương, thực sự không phải như thầy nghĩ đâu. Bọn em ngẫu nhiên gặp ở trên núi, sau đó em bị rơi vào một cái hố, rồi bạn Bắc Vũ kéo em lên. Chỉ vậy thôi mà. Bọn em không làm gì cả, chỉ là bạn cùng lớp bình thường thôi.

Trương hộ pháp nhìn cậu ta, vẻ mặt như muốn nói em tưởng tôi ngu à:

– Đừng nói nhiều! Đi về phòng giám thị rồi nói.

Cả đám đang định đi, thì lại có tiếng bước chân xuất hiện.

– Ai đó?

Trương hộ pháp giơ đèn pin lên.

Khuôn mặt Thẩm Lạc xuất hiện dưới ánh đèn.

Trương hộ pháp híp mắt lại:

– Em là Thẩm Lạc phải không? Em lên đây làm gì?

Không thầy cô nào không biết người học giỏi nhất khối 12.

Thẩm Lạc giơ chiếc kính viễn vọng trong tay lên:

– Em ngắm sao.

Trương hộ pháp gật đầu, nhẹ nhàng nói:

– Muộn rồi, em về phòng sớm đi.

Đây là đãi ngộ của học sinh giỏi.

Bắc Vũ nhớ tới lúc học cấp II, cô cũng từng được ưu ái như vậy. Nhưng hiện nay cô chỉ là một học sinh bình thường trong trường cấp III mà thôi.

Thẩm Lạc nhìn sang bên nay, hơi gật đầu:

– Vâng.

Sau đó thì đi mất.

Về đến phòng giám thị, Bắc Vũ và Thiệu Vân Khê bắt đầu bị thẩm vấn.

Thiệu Vân Khê rất biết ăn nói. Nhưng dù cậu ta có nói thế nào, Trương hộ pháp cũng không tin. Ông ta cứ khăng khăng cho rằng hai người làm việc bậy bạ trên núi.

Còn về mấy lời Bắc Vũ nói, thì càng không nằm trong phạm vi suy nghĩ của ông ta.

Một lát sau, có một giáo viên giám thị đi vào nói nhỏ:

– Thầy Trương, ngoài kia có một học sinh tìm thầy.

Trương hộ pháp ừ một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài. Đi ra đến cửa lại quay lại quát Thiệu Vân Khê và Bắc Vũ:

– Hai em tự nghĩ xem phải viết bản cam kết thế nào đi.

Đợi Trương hộ pháp đi rồi, Thiệu Vân Khê và Bắc Vũ liền quay ra nhìn nhau.

Vì là lỗi của mình, nên Thiệu Vân Khê gãi đầu, rất áy náy:

– Bắc Vũ, tớ sẽ giải thích với thầy giáo.

Bắc Vũ thấy rất bực bội. Cô dựa vào cạnh bàn, không phải vì bị giám thị bắt, mà vì bị Thẩm Lạc trông thấy.

Có phải anh ấy cũng hiểu lầm mình không?

Đậu Nga(*) cũng không oan bằng cô!

(*) Có thể xem vụ án oan của Đậu Nga ở

Khoảng mười phút sau, Trương hộ pháp đi vào, lườm hai người:

– Để tránh ảnh hưởng đến việc học tập của hai em, tôi sẽ không công khai chuyện này, cũng sẽ không phạt hai em. Nhưng hai em vẫn phải viết bản cam kết. Mới mấy tuổi đầu mà yêu đương cái gì? Còn cả một ngọn núi thi đại học đang đợi đấy!

Sau đó thì phất tay:

– Đi về đi!

Bắc Vũ thở phào, cũng không biết có phải mình được hưởng ké ưu đãi của học sinh giỏi không.

Nhưng cô không biết rằng, có một số việc không thể vui mừng quá sớm.

13. Chương 13: Tin Đồn

Ngày hôm sau, Thiệu Vân Khê không đến lớp.

Ba ngày sau, giáo viên chủ nhiệm thông báo Thiệu Vân Khê đã chuyển trường.

Mới đầu Bắc Vũ cũng không để ý. Tối hôm đó cô cũng nhận ra Trương hộ pháp có quen biết với bố mẹ Thiệu Vân Khê. Rất có thể ông ta đã nói chuyện này cho bố mẹ cậu ta rồi.

Mà bố mẹ của cậu con trai ngoan ngoãn thì chắc chắn sẽ hoảng hốt, lo sợ, rồi lập tức chuyển trường cho con trai. Hành động chia rẽ uyên ương này là chuyện rất bình thường của các bậc phụ huynh ở Trung Quốc.

Đối với Bắc Vũ thì như vậy cũng tốt. Thiệu Vân Khê chuyển trường thì sau này cô cũng đỡ xấu hổ.

Nhưng chuyện làm cô bất ngờ đó là, không tới hai ngày, những lời đồn nhảm nhí về cô và Thiệu Vân Khê đã xuất hiện.

– Bắc Vũ, có phải thật không?

Trong một tiết tự học, Ngô Nam Nam đã hỏi cô như vậy.

– Cái gì mà thật với giả?

– Chính là chuyện của cậu và Thiệu Vân Khê đấy!

Hai ngày nay, Bắc Vũ cũng nghe thấy một số tin đồn. Vốn dĩ cô không để ý tới, nhưng hiện nay nghe thấy Ngô Nam Nam hỏi vậy, thì mới quan tâm tới nó. Cô nhíu mày nói:

– Tớ và cậu ta chẳng có gì cả.

Ngô Nam Nam nói nhỏ:

– Nhưng mà bọn nó đều nói là tối hôm đó cậu và Thiệu Vân Khê rủ nhau lên núi.

Bắc Vũ nói:

– Hôm đó đúng là tớ có lên núi. Nhưng không phải đi cùng Thiệu Vân Khê. Tớ lên đó ngắm sao mà.

– Nhưng mà không phải bọn cậu bị thầy giám thị bắt được hả?

Bắc Vũ nhìn cô ấy:

– Ai nói vậy?

Những người biết việc này trừ cô và Thiệu Vân Khê ra, thì chỉ có ba thầy giáo và một người có thể bỏ qua là Thẩm Lạc thôi. Rõ ràng Trương hộ pháp đã nói sẽ không nói chuyện này rồi mà.

Có thể thấy được người làm tấm gương về đạo đức cho mọi người, cũng không đáng tin cậy.

Sẽ không công khai chuyện này, không có nghĩa là sẽ không trở thành câu chuyện, đề tài cho mọi người sau bữa ăn.

Ngô Nam Nam nói:

– Tất cả mọi người đều nói là lúc các cậu bị bắt, Thiệu Vân Khê đang mặc quần. Trên mặt đất còn có áo mưa. Bố mẹ Thiệu Vân Khê biết nên mới bắt cậu ta chuyển trường.

Dù sao cũng là một cô bé mười mấy tuổi. Khi nói đến chữ áo mưa, thì cô ấy nói rất rất nhỏ.

Bắc Vũ tức tối:

– Vớ vẩn!

Ngô Nam Nam bĩu môi:

– Tớ cũng thấy rất vô lý, nhưng mà bọn họ nói có bài có bản. Mà Thiệu Vân Khê lại thật sự chuyển trường.

Đúng vậy! Thiệu Vân Khê chuyển trường, chỉ để lại mình Bắc Vũ chịu mọi lời đồn đãi. Mà một mình cô thì không thể xóa bỏ được tin đồn.

Mọi người thường tin tưởng những tin đồn vô lý, ly kỳ, chứ không chịu tin tưởng sự thật.

Ngô Nam Nam nghĩ một chút rồi nói tiếp:

– Nghe nói thầy giám thị định phạt các cậu. Nhưng mà Thẩm Lạc lớp 12 làm chứng là hai cậu không đi cùng nhau, chỉ trùng hợp gặp nhau thôi, cũng không làm gì cả, nên việc này mới được bỏ qua đấy.

– Thẩm Lạc?

Bắc Vũ nhớ tới tối hôm đó, Trương hộ pháp có đi ra ngoài gặp học sinh, sau khi quay lại thì cho bọn họ đi về.

Chẳng lẽ lúc đó Thẩm Lạc đi làm chứng với Trương hộ pháp?

Nhưng mà Thẩm Lạc cũng không quan trọng trong tin đồn nhảm nhí này. Mọi người chỉ chú ý tới chuyện của Bắc Vũ và Thiệu Vân Khê ở trong rừng cây thôi.

Bắc Vũ mười lăm tuổi, chỉ có một việc lớn nhất trong đời, đó chính là đứng thứ hai mươi lăm trong lớp. Mà khi cô trở thành một người bình thường, thì lại trở thành tiêu điểm của mọi người bằng cách khác.

Vì nam chính đã đi rồi, nên câu chuyện ở rừng cây này dần dần thay đổi hương vị.

Áo mưa, dã chiến, những từ ngữ quá xa xôi với độ tuổi của cô đã được gắn lên đầu cô.

Ba người thì thành hổ, nhiều miệng thì chảy vàng. Không ai muốn biết sự thật cả. Với độ tuổi hormone đang phát triển này, thì những cô bé, cậu bé mười mấy tuổi, rất thích suy diễn câu chuyện thành những thứ ly kỳ, để thỏa mãn sự tò mò của mình.

Trong lời đồn, Bắc Vũ bị gắn mác là phóng đãng và không biết xấu hổ.

Hơn nữa cô lại hay chơi với đám Giang Việt, nên tin đồn lại càng giống thật.

Cô trở thành cô gái đê tiện trong miệng bạn bè.

Bởi vì nam chính biến mất, nên mọi sự giải thích của Bắc Vũ đều trở thành vô nghĩa. Hơn nữa, cô cũng rất kiêu ngạo, không muốn cố gắng giải thích với mọi người.

Cuộc sống cấp III của cô mới được một học kỳ. Cô còn chưa kịp kết bạn, thì mọi người đã vội tránh xa cô.

Học sinh ngoan thì không muốn chơi với cô. Mà trường số hai phần lớn là học sinh ngoan.

Còn mấy tên hư hỏng thì nhìn cô bằng ánh mắt ngả ngớn.

Một tháng sau sự việc đó, cô mới nhận ra đã lâu rồi cô không tới sân thể dục vào buổi tối nữa. Đã lâu rồi cô không gặp Thẩm Lạc. Cô từng trông thấy cậu chơi bóng với đám Giang Việt, nhưng cô cũng không biết tại sao, mình lại không còn nhiệt tình như trước nữa.

Theo sự báo cáo của Giang Việt, quan hệ của Thẩm Lạc và bọn họ không tệ, chỉ có điều cậu vẫn rất ít nói.

Bắc Vũ nhớ tới tối hôm đó, không biết cậu có hiểu lầm không?

Nhưng mà cậu có thể đi làm chứng cho cô, thì Bắc Vũ lại thấy vui vẻ.

Cô quyết định đi cảm ơn cậu.

Đã lâu không tới sân thể dục, cô cảm thấy hơi xa lạ.

Thẩm Lạc vẫn ngồi trên xà kép ngắm sao như trước.

Bắc Vũ đứng ở xa xa do dự một lát, cuối cùng cũng vẫn đi tới.

Cô đứng dưới xà kép gọi cậu.

Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với cậu ở sân thể dục.

Thẩm Lạc bỏ kính viễn vọng xuống, nhìn về phía cô, nhưng không nói gì.

Từ bé Bắc Vũ đã có danh là gan dạ, nhưng nay đối mặt với Thẩm Lạc, cô lại luôn ấp úng.

– Hôm đó anh đi nói với thầy Trương về chuyện ở trên núi hả?

Thẩm Lạc im lặng một lát, rồi đột nhiên nhảy xuống, nói rất nhẹ nhàng:

– Anh chỉ nói sự thật thôi.

Bắc Vũ nói nhỏ:

– Em biết chứ. Cảm ơn anh.

Thẩm Lạc nói:

– Nhưng mà sự thật chưa chắc đã có người tin.

Bắc Vũ nhìn cậu. Dưới ánh trăng sáng, cậu vẫn có bộ dạng gió mát trăng thanh, làm người ta không thể với tới.

Cậu lại nói tiếp:

– Cho nên chỉ cần quan tâm những người tin tưởng sự thật là được.

– Hả?

Nhưng cậu không có ý định giải thích tiếp, mà trực tiếp đi về luôn.

Bắc Vũ đứng tại chỗ rất lâu mới tỉnh táo lại. Sau đó cô chán nản nằm dựa vào xà kép.

Nằm đó một lát, cô lại nghĩ tới những lời Thẩm Lạc vừa nói.

Đúng vậy! Những người tin cái lời đồn nhảm nhí đó, thì cô quan tâm làm gì?

Cô là Bắc Vũ. Cô từng là con rồng nhỏ (*) oai phong một cõi cơ mà. Sao phải ngã gục dưới miệng lưỡi thế gian chứ?

(*) Nhân vật trong bộ phim hoạt hình cùng tên:

Vì vậy cô thấy thoải mái hơn.

Dưới ánh mắt kỳ lạ của mọi người, hành động của Thẩm Lạc đã làm Bắc Vũ cảm thấy, mọi thứ vẫn chưa quá tồi tệ.

Có lẽ trong mắt cậu, cô cũng chỉ là một cô học sinh xa lạ cùng trường. Nhưng vậy thì sao chứ?

Cô bật cười. Khi cô định đi về thì có hai cậu học sinh xuất hiện.

– Đây không phải là người đẹp Bắc Vũ nổi tiếng của trường ta sao?

Giọng nói ngả ngớn không thèm giấu diếm.

Bắc Vũ nhận ra bọn họ là học sinh cá biệt lớp bên.

Cô không để ý tới bọn họ, đi vòng qua xà kép để đi về.

Nhưng mới đi được hai bước, cô đã bị bọn họ chặn lại.

– Đi về làm gì chứ? Bây giờ còn sớm mà? Thiệu Vân Khê chuyển trường rồi, không còn ai vào rừng với em nữa, thì để anh đi cùng!

Bắc Vũ nổi giận:

– Mấy người lịch sự một chút đi!

Hai người kia cười to. Một người nói:

– Giả vờ làm gì nữa? Lúc đánh dã chiến với Thiệu Vân Khê bị Trương hộ pháp bắt được, không phải rất cởi mở à? Thôi thì đi theo anh đi. Anh sẽ không chê em là hàng nát đâu.

Những lời sỉ nhục tận mặt như vậy đã vượt quá năng lực thừa nhận của một cô bé mười sáu tuổi.

Cũng may Bắc Vũ không yếu ớt như vậy.

Cô tức điên lên, đẩy bọn họ ra:

– Tránh ra!

Nhưng mà hai tên kia cũng không theo ý cô. Bọn họ trực tiếp túm lấy tay cô.

Bắc Vũ khó thở, cô cố gắng trốn tránh. Đột nhiên, ánh mắt cô chạm vào tảng đá to dưới chân. Cô ngồi xổm xuống bê nó lên.

Hai tên kia lúc này mới tránh ra. Bọn họ hét lên:

– Mẹ kiếp! Có cần phải vậy không?

Bắc Vũ ném tảng đá xuống bên cạnh bọn họ, tức tối chạy ra khỏi sân thể dục.

Sau khi ra khỏi sân thể dục, cô càng nghĩ càng bực mình. Đứng ở ven đường một lát, rồi lấy điện thoại ra gọi cho Giang Việt.

Giang Việt còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy tiếng Bắc Vũ khóc trong điện thoại. Cậu hoảng sợ:

– Em làm sao đấy?

Bắc Vũ vừa khóc vừa nói cho cậu. Còn chưa nói xong, Giang Việt đã quát lên:

– Em đứng đấy đợi anh. Anh lập tức đến ngay.

Không đến ba phút sau, Giang Việt đã dẫn theo hai người bạn chạy tới. Trong tay còn cầm một cây gậy. Trông thấy Bắc Vũ đứng ở ven đường thì hỏi:

– Người đâu?

Bắc Vũ nói:

– Chắc vẫn còn ở sân thể dục.

Giang Việt tức giận nói:

– Đi thôi. Ông đây giết chết chúng nó!

Bắc Vũ lau mặt, đuổi theo Giang Việt.

Cô chưa bao giờ là quả hồng mềm cả. Cô cũng chẳng có lòng khoan dung độ lượng. Không tính là thù dai nhưng tuyệt đối không để người khác sỉ nhục. Lúc này cô thật sự muốn giết hai tên khốn nạn kia.

Cả đám chạy đến sân thể dục, nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy ai cả.

– Sao không có ai?

Giang Việt quay lại hỏi Bắc Vũ.

Bắc Vũ cũng rất khó hiểu:

– Em có thấy bọn nó đi ra đâu!

Một người bạn của Giang Việt nói:

– A Việt, có tiếng gì kìa!

Giang Việt dẫn mọi người đi tới chỗ tiếng kêu. Sau đó tất cả đều trông thấy ở gần chỗ xà kép, có hai người đang ôm bụng nằm dưới đất.

Bắc Vũ kêu lên:

– Chính là bọn họ!

Hai tên kia hiển nhiên mới bị ai đánh, bây giờ đang đau đến mức không đứng dậy nổi. Khuôn mặt vừa đỏ vừa sưng, trông rất buồn cười.

– A Việt, xem ra đã có người thay trời hành đạo trước rồi.

Đám bạn của Giang Việt cười hả hê.

Giang Việt đi lên đá vào một tên:

– Sao lại thế này? Ai đánh?

Giang Việt là anh cả của trường số hai, nên tất nhiên hai tên này đã nhận ra cậu. Sau khi nhìn thấy Bắc Vũ ở bên cạnh thì sợ đến mức cả người đều run lên:

– Em không biết.

Sau khi Bắc Vũ chạy mất, bọn họ cũng định đi về rồi. Ai ngờ lại có một người vóc dáng cao to xuất hiện, không thèm nói năng gì, mà đánh bọn họ luôn.

Người kia rõ ràng là có tập luyện, nên bọn họ không thể đánh trả được.

Hơn nữa, cậu ta ra tay rất tàn nhẫn, chuyên đánh vào mặt. Nên chỉ sau một lát, mặt bọn họ đã sưng vù như đầu heo.

Bọn họ còn chưa kịp biết người đó là ai, thì cậu ta đã đi mất rồi.

– Mẹ! Đáng đời!

Giang Việt dùng cây gậy vỗ mặt bọn họ.

– Nói đi, vừa rồi chúng mày làm gì em gái tao?

– Anh Việt, bọn em có làm gì đâu!

Giang Việt ấn mạnh làm mũi cậu ta bị biến hình:

– Dám làm mà không dám nhận à? Mày không muốn ở lại trường này nữa hả?

– Anh Việt, bọn em sai rồi!

Giang Việt lại đạp cậu ta một cái:

– Mở to mắt chó của mày ra mà xem. Bắc Vũ là em gái tao, nếu còn dám nói linh tinh, hoặc là bắt nạt nó, thì ông sẽ cho chúng mày biết tay.

– Anh Việt, bọn em biết lỗi rồi. Sau này sẽ không dám… nữa.

Giang Việt bỏ cây gậy ra, nhìn Bắc Vũ:

– Chị Vũ, chị nghĩ sao?

Bắc Vũ tức giận đi lên, đá cho mỗi tên một phát:

– Cút!

Hai người kia lập tức bò dậy, chạy đi mất.

Giang Việt và hai người bạn của cậu bật cười vì bộ dáng hung hăng của Bắc Vũ.

Giang Việt đi lên vỗ vai cô:

– Hết giận chưa?

Bắc Vũ gật đầu:

– Rồi!

Giang Việt quay sang nói với hai người bạn:

– Hai cậu về ký túc xá trước đi. Tôi nói chuyện với em gái tôi đã.

Hai người kia nhún vai đi về.

Giang Việt và Bắc Vũ trèo lên xà kép ngồi.

– Mấy tin đồn nhảm nhí của em, anh có nghe thấy không?

Giang Việt gật đầu. Tuy Bắc Vũ không nói với cậu, nhưng cậu cũng quen mấy người lớp 10, cũng nghe loáng thoáng rồi. Cậu gãi đầu:

– Anh không ngờ nó sẽ nghiêm trọng như vậy.

Lúc trước cậu không quan tâm lắm, vì cậu không tin chuyện đó.

Bắc Vũ căm tức:

– Sao em lại xui xẻo như vậy chứ?

Giang Việt nói:

– Muốn trách thì phải trách thằng ranh Thiệu Vân Khê kia. Xảy ra chuyện thì chuyển trường. Một mình em làm sao mà nói rõ được.

– Bỗng dưng em lại bị gắn mác vô liêm sỉ, phóng đãng. Thật là ghê tởm.

Giang Việt vỗ ngực:

– Có anh trai em ở đây, em không cần sợ ai cả. Anh sẽ không để e bị bắt nạt.

– Em không sợ, em chỉ tức thôi.

Giang Việt cười, rồi lại hỏi:

– Thế trời tối mà em lên núi làm gì?

Bắc Vũ bĩu môi:

– Em thấy Thẩm Lạc đi lên núi, nên đi theo. Ai biết người thì không thấy đâu, lại nhảy ra Thiệu Vân Khê muốn tỏ tình với em. Sau đó cậu ta rơi xuống hố. Lúc em kéo cậu ta lên thì bị Trương hộ pháp bắt được.

Giang Việt cười:

– Xem ra Lạc Thần đúng là kiếp nạn của em rồi. Em thích cậu ta vậy cơ à? Người ta lên núi mà cũng dám đi theo.

– Có gì mà dám với không? Em chỉ tò mò thôi.

Giang Việt cười, xoa đầu cô:

– Sau này cẩn thận một chút! Lần trước thì uống say rồi ngủ ở ven đường. Bây giờ lại bị Trương hộ pháp bắt. Nếu còn tiếp tục như vậy, thì sẽ xảy ra chuyện đấy.

Bắc Vũ nhìn cậu:

– Nói như kiểu em luôn gây chuyện ý? Anh xem lại mình đi!

– Anh là con trai, không thể so với nhau được.

Bắc Vũ hứ một tiếng, mặc kệ cậu.

Giang Việt nhìn đồng hồ:

– Muộn rồi đấy. Về ký túc xá đi! Xuống đây, anh cõng em!

Bắc Vũ nhảy lên lưng cậu. Giang Việt suýt nữa ngã lăn ra đất. Cậu gào lên:

– Mẹ ơi! Bắc Miệng Rộng, em ăn thức ăn gia súc hả? Sao nặng thế?

– Đi nhanh đi, Giang Nhị Cẩu!

Hai người cãi cọ cả đoạn đường, chiếc bóng kéo dài trên mặt đất.

Đến khi hai người đã đi xa, một người cao to mới yên lặng đi ra từ một góc hẻo lánh ở sân thể dục.

14. Chương 14: Cuộc Sống

Ngày hôm sau, Giang Việt đi hỏi thăm một phen. Khi cậu phát hiện ra mấy tin đồn về Bắc Vũ còn nghiêm trọng hơn cậu nghĩ, thì tức tối dẫn các anh em đi quanh trường một vòng.

Từ đó, không ai dám trêu ghẹo Bắc Vũ nữa.

Không ai bắt nạt cô, không có nghĩa là lời đồn sẽ chấm dứt. Mà nó còn đặc sắc hơn trước vì có thêm Giang Việt trong đó.

Anh anh em em ở trong trường là loại quan hệ dễ bị hiểu nhầm. Có tin đồn cô là người của Giang Việt, Thiệu Vân Khê chuyển trường là do Giang Việt đuổi đi.

Bắc Vũ nghe thấy loại tin đồn đó thì vừa tức vừa buồn cười. Mỗi khi gặp mấy người đang nói chuyện, thấy cô vào thì vội vàng bỏ đi, Bắc Vũ lại thấy rất sảng khoái.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc sống cấp III mà cô từng khao khát lại trở thành như vậy.

Cô vốn là một cô gái hoạt bát, hòa đồng, nhưng đột nhiên lại bị cô lập.

Cô không giải thích. Giống như Thẩm Lạc nói, người không tin mình, thì chẳng có gì phải nói cả.

Cô không còn đi theo đuôi Thẩm Lạc nữa. Một là vì cuộc sống hỗn loạn đã làm cô mất đi sự nhiệt tình đó. Hai là vì cô đang bị gắn mác bẩn thỉu, nên không muốn làm ảnh hưởng đến Thẩm Lạc.

Nhưng cô biết Thẩm Lạc và đám Giang Việt thường xuyên chơi với nhau. Tuy rằng Giang Việt luôn nói là cậu rất ít nói và cũng chẳng biết cậu đang nghĩ gì.

Chẳng bao lâu đã đến kỳ thi Đại Học.

Hôm đó, cô đưa Giang Việt đi thi cùng bố mẹ Giang. Nhân tiện nhìn Thẩm Lạc một cái, vì sau chuyện đó, cô không gặp lại cậu nữa.

Tiếc là cô không gặp được Thẩm Lạc.

Giang Việt ra khỏi phòng thi mới nói với cô:

– Anh mới nghe tin Lạc Thần đã nhận được thư mời của MIT (*) từ tận tháng ba rồi. Không biết cậu ta nghĩ gì nữa. Nhận được thư mời mà vẫn đi học đều đặn. Nếu là anh, anh đã nghỉ từ lâu rồi.

(*) MIT / Massachusetts Institute of Technology: là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, cũng như trong các ngành sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học, và quản lý.

Bắc Vũ lườm cậu:

– Đó là lý do vì sao người ta học giỏi còn anh học dốt đấy.

MIT quá xa xôi! Nếu cậu học ở trong nước thì cô còn đi được.

Lúc trước cô còn mơ mộng mình sẽ thi đỗ Harvard cơ. Còn bây giờ, cô mà thi đỗ được HIT (*) cũng là việc khó khăn rồi.

(*) HIT / Học viện Công nghệ Cáp Nhĩ Tân: là một học viện kĩ thuật ở thành phố Cáp Nhĩ Tân, tỉnh Hắc Long Giang, Trung Quốc. Học viện Công nghệ Cáp Nhĩ Tân là một trong những trường đại học hàng đầu tại Trung Quốc. Nó được xếp hạng thứ 9 quốc gia tại Trung Quốc trong năm 2008 theo Netbig.

"Giang Việt học dốt" thi Đại Học với một kết quả vô cùng tệ. Điểm toán của cậu chỉ được tám điểm. Vì con số 8 trong tiếng Ả rập trông giống củ lạc, nên bố cậu nói là cậu thi được củ lạc. Điểm thi của cậu năm đó trở thành nỗi nhục của trường cấp III số hai.

Vì cậu là học sinh thể dục, vận động viên cấp hai quốc gia, nên cuối cùng vẫn đỗ vào khoa thể dục của một trường đại học.

Sau khi Giang Việt đi rồi, Bắc Vũ càng cô đơn hơn.

Cô vốn là người cứng cỏi, càng bị mọi người nói, thì cô càng lẳng lặng một mình.

Đi học thì sơn móng tay, hôm nào không cần mặc đồng phục thì sẽ mặc quần áo hở rốn.

Không phải các người nói tôi phóng đãng sao? Tôi phóng đãng đấy, các người làm gì được tôi?

Tuy cô luôn nhận được những ánh mắt khinh bỉ của đám con gái, ánh mắt ghê tởm của đám con trai. Nhưng chỉ cần cô nhìn sang, tất cả bọn họ đều vội vàng quay sang chỗ khác.

Cô rất thích cái kiểu ngứa mắt mà không làm gì được cô của bọn họ.

Tuy cô thấy chẳng sao cả, nhưng sự xa lánh này lại làm một Bắc Vũ bình thường, trở nên khác với mọi người.

Tiếc là loại khác thường này quá kinh khủng.

Cuộc sống cấp III của cô cứ như vậy mà kết thúc.

Vì bị mọi người xa lánh, nên cô lại chuyên tâm học hành hơn.

Tuy thành tích của cô cũng không tốt lắm, nhưng cũng được tính là không quá kém. Cô đỗ vào một trường đại học bình thường.

Sau khi đỗ đại học, việc đầu tiên cô làm là vứt hai bộ đồng phục cấp III xấu đau xấu đớn kia đi. Tóc cô được uốn xoăn, nhuộm đỏ. Còn trên chân cô là đôi giày cao gót đầu tiên trong đời.

Mùa hoa mùa mưa gì đó lượn hết đi!

Đại Học là một thế giới loang lổ đủ màu sắc.

Không có đồng phục, không có nhiều áp lực về bài vở. Rất nhiều người bắt đầu thay đổi. Bắc Vũ cũng không ngoại lệ. Thậm chí cô còn được hoan nghênh vì cách ăn mặc mới mẻ, khuôn mặt xinh xắn.

Những áp lực của cấp III trở thành mây bay.

Cô có bạn bè mới, có cuộc sống mới theo ý của mình.

Sau khi tốt nghiệp, cô đi làm cho một ngân hàng cỡ trung theo ý của bố mẹ.

Mới đi làm thì đều phải làm nhân viên giao dịch. Ngày ngày ngồi trong ô cửa sổ nhận tiền, giao tiền, công việc ổn định, buồn tẻ, chán ngắt.

Bố mẹ cô chưa bao giờ có yêu cầu gì to tát với cô cả. Chỉ cần con gái có chỗ làm tử tế là được, vì vậy họ rất hài lòng với tình hình của cô.

Đây đúng là cuộc sống trôi chảy trong mắt người khác.

Nhưng Bắc Vũ không thích cuộc sống như vậy.

Tuy cô đã biết mình không có gì đặc biệt hơn người, nhưng cô vẫn muốn sống một cuộc sống khác biệt.

Cô biết mình không phải chiến binh Saint Seiya (*), cũng không phải nữ hiệp. Cô chỉ là một cô gái bình thường, không có gì đặc biệt.

(*) Chiến binh Saint Seiya: là những người có nhiệm vụ bảo vệ nữ thần Athena và chiến đấu chống lại quyền lực của quỷ dữ. Đây là nhân vật trong bộ truyện tranh có tên gốc là Saint Seiya và Knights of the Zodiac của tác giả Kurumada Masami người Nhật. Tên tiếng Việt là "Áo giáp vàng".

Đối với cô, là một người bình thường cũng không đáng sợ, đáng sợ là nhìn một cái là biết cả cuộc đời.

Sự cứng đầu của cô vẫn luôn tồn tại. Nên cô làm việc trong ngân hàng gần một năm, thì tự ý từ chức. Sau đó cô mang theo hai tháng lương xuống Vân Nam – Tây Tạng chơi. Sau khi về thì góp tiền với Giang Việt mở một cửa hàng trên mạng.

Lại nói tới Giang Việt, sau khi tốt nghiệp đại học thì anh làm thầy giáo thể dục của một trường cấp II, theo lời bố mẹ.

Con người trưởng thành rồi, thì không thể tiếp tục chơi bời như trước được. Vả lại bố Giang cũng nghỉ hưu rồi, nên anh không thể dựa vào bố mẹ được nữa. Cậu thiếu niên hư hỏng kia đã trở thanh quá khứ rồi.

Chỉ khi nào uống rượu, thì Giang Việt mới khoác lác với mọi người:

– Nhớ năm đó, tôi là anh cả của trường cấp III số hai đấy.

Mà khi "anh cả của trường số hai năm đó" đi vào xã hội, lựa chọn một cuộc sống yên ổn, thì cũng chỉ là một hạt cát bình thường thôi. Chẳng ai sẽ để ý tới anh ta cả.

Tiền lương ba bốn ngàn một tháng của anh ta không thể theo đuổi được cô gái anh ta thích nhiều năm nay.

Vì thế Giang Việt cắn răng, quyết định từ chức, bắt đầu cuộc sống mới cùng Bắc Vũ.

Gây dựng sự nghiệp là việc không hề dễ dàng. Tất cả mọi việc đều do chính tay Bắc Vũ và Giang Việt làm. Một ngày làm việc mười mấy tiếng, tất cả mọi sức lực, tiền bạc đều cống hiến vào đó. Có thể nói là hai người đang đánh cược một phen.

Bố mẹ cô rất không hài lòng về việc cô từ chức, lần nào nói chuyện cũng tức giận.

Cô cũng không giải thích. Đến khi không chịu nổi việc hai ông bà lải nhải bên tai, thì cô chuyển ra ngoài ở.

Cô và Giang Việt đăng ký một nhãn hiệu thời trang. Sau khi lựa chọn kiểu dáng mới mẻ trên tạp chí, thì giao cho nhà thiết kế sửa lại, rồi giao cho xưởng may sản xuất, sau đó là dán nhãn của mình lên.

Dán nhãn là hình thức kinh doanh rất phổ biến của các cửa hàng trên mạng.

Tuy hơi vất vả, nhưng từ những kinh nghiệm của mình, cô đã dần dần ổn định lại sự nghiệp của mình.

Cô rất quen thuộc với thế giới trên internet, nên biết rất rõ cách quảng cáo nhãn hiệu của mình trên mạng. Trước khi từ chức, cô đã hay đăng ảnh lên weibo, nên đến khi mở cửa hàng thì cô đã có mấy vạn fan rồi.

Sau này cô thương lượng với Giang Việt, rồi hai người bắt đầu sắm vai người yêu, chụp ảnh đăng lên weibo.

Nam thanh nữ tú rất được yêu thích.

Năm đầu tiên, cô và Giang Việt bận như chó, lợi nhuận tới tay chỉ xấp xỉ tiền lương khi làm ở ngân hàng.

Lúc đó bố mẹ cô rất lo lắng cho tương lai mờ mịt của cô.

Năm thứ hai, sổ tiết kiệm của cô có sáu chữ số. Cô mua được một chiếc xe.

Bố mẹ cô vẫn rất u sầu.

Năm thứ ba, phòng làm việc của cô có sáu người.

Bố mẹ cô bắt đầu nhận ra bọn họ đang làm một công việc đứng đắn.

Tới năm thứ tư, số tiền cô thu vào một tháng đã bằng số tiền đi làm một năm của thành phần tri thức.

Bố mẹ cô rốt cuộc cũng yên tâm.

Đối với người bình thường, chỉ cần có thu nhập ổn định, thì tất cả mọi việc đều dễ giải quyết.

Bắc Vũ cũng chuyển về nhà sống.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Thẩm Lạc cũng trở thành một chiếc bóng mơ hồ trong đầu cô. Nhưng mà cô không thể thích một người nào như cậu thiếu niên năm mười lăm tuổi nữa.

Bởi vì việc năm đó, cô đã nhận được rất nhiều suy nghĩ xấu xa của đám con trai, nên cô không còn chút ảo tưởng nào với bọn họ nữa.

Sau này lớn lên, cô cũng có người theo đuổi, tiếc là cô luôn cảm thấy trên người bọn họ có bóng dáng của những tên nhóc năm xưa.

Mục đích cuối cùng của bọn họ đều là dụ dỗ con gái lên giường. Sự niềm nở, ân cần đó cũng chỉ là những biểu hiện mà thôi.

Cho nên chỉ vừa mới bắt đầu buổi hẹn, cô đã mất hứng rồi.

Sau khi cô ngẫu nhiên gặp được bố con Thẩm Lạc, những ký ức trong đầu cô lại nở ra.

Thật ra năm đó hai người chẳng có sự tiếp xúc nào, những câu hai người từng nói đều có thể đếm trên một bàn tay. Vì vậy sự hiểu biết của cô về Thẩm Lạc, đều là do Bắc Vũ tự tưởng tượng ra.

Trong tưởng tượng của cô, Thẩm Lạc khác với những người cô từng gặp. Anh ấy không giống như người phàm tục. Cô rất khó tưởng tượng về anh trong những mối quan hệ nam nữ.

Bởi vì đã thấy đủ sự xấu xa của đám khác giới, nên một người sạch sẽ như Thẩm Lạc rất hấp dẫn cô.

Đương nhiên, sau mười năm không gặp, tuy nhìn anh vẫn giống cậu thiếu niên trong trí nhớ của mình. Nhưng ai dám cam đoan, cậu thiếu niên đó sẽ không bị xã hội mài mòn thành một người khác chứ.

Dù sao người ta cũng là bố rồi.

Còn là ông bố độc thân nữa.

Cuối tuần, Bắc Vũ phải đi tham gia một hôn lễ. Đây là hôn lễ của con gái bạn thân mẹ Bắc. Vì hai ông bà đi du lịch chưa về, nên nhờ Bắc Vũ đi hộ.

Hôn lễ tổ chức ở một khách sạn thanh lịch mang phong cách cổ xưa.

Tuy cô dâu là con gái của bạn thân mẹ cô, nhưng không phải người ở đây, nên Bắc Vũ cũng không quen biết. Vốn dĩ cô định ăn uống xong thì lẳng lặng ra về.

Ai ngờ, đến nơi mới biết chú rể là Chu Dục – bạn cùng lớp Giang Việt. Vì vậy khách khứa trong hôn lễ có không ít người từng học ở trường số hai.

Dù sao cũng không cùng khối, Bắc Vũ cũng không để ý, ký tên rồi đi vào trong.

– Bắc Vũ?

Cô gái ngồi đối diện cô khẽ gọi.

Bắc Vũ nhìn cô ta, người này ăn mặc tao nhã, trông có vẻ quen quen. Cô nhìn một lúc mới nhận ra:

– Lý Tĩnh Di?

Đây là bạn cùng lớp cô năm đó. Thành tích không tệ, cũng được coi là học sinh khá giỏi. Học cùng nhau ba năm nhưng chưa nói với nhau mấy câu, vì vậy cô mới không nhận ra.

Anh chàng ngồi bên cạnh Lý Tĩnh Di, chắc là bạn trai cô ta, cười nói:

– Hóa ra cũng là bạn cùng trường. Vậy cũng rất hay, cả bàn đều học cùng trường cả.

Bắc Vũ cười, nhìn vẻ mặt kỳ lạ của Lý Tĩnh Di.

Hôn lễ còn chưa bắt đầu, nên mọi người trong bàn bắt đầu trò chuyện thân thiết.

Bạn của học giỏi tất nhiên là cũng học giỏi rồi. Học giỏi đi làm thì sẽ trở thành tinh anh. Vì thế sau đó là một cuộc nói chuyện khoe khoang, tìm kiếm sự nổi bật. Nhưng mà cách khoe khoang của các tinh anh thì lại khác với người bình thường.

Ví dụ như giảng viên đại học thì kêu ca tiền lương thấp, thăng chức khó, không biết năm nay có thể lên làm giáo sư không.

Tinh anh ngành tài chính thì than công việc quá vất vả, bao nhiêu là áp lực, năm nào cũng phải đi công tác khắp thế giới.

Nhân viên làm trong cơ quan nhà nước thì bảo thăng chức không dễ, ba mươi tuổi mà mới làm đến chức phó phòng, không biết còn mất bao nhiêu năm nữa.

Bắc Vũ yên lặng uống nước.

Thật thú vị!

15. Chương 15: Gặp Lại

Nói chuyện được một lát, bạn trai Lý Tĩnh Di đột nhiên hỏi:

– À Tĩnh Dĩ, không biết cô bạn này của em làm về nghành gì?

Lý Tĩnh Di cười khẽ, rồi hỏi Bắc Vũ đang cúi đầu uống nước:

– Bắc Vũ, cậu làm ở đâu thế?

Bắc Vũ ngẩng đầu lên, nhìn nụ cười kỳ lạ của cô bạn cùng lớp này, chắc là đã nghe nói về tình huống của cô rồi.

Cô cười nói:

– Bán hàng trên Taobao (*).

(*) Taobao có nghĩa là tìm kiếm kho báu. Taobao là một trong những website bán hàng hàng đầu của Trung Quốc, hoạt động với mô hình tương tự eBay và Amazon.

Cả bàn đều im lặng. Không khí trở nên xấu hổ.

Tinh anh của xã hội và người bán hàng trên taobao.

Đúng là không phải người cùng một thế giới.

Cuối cùng bạn trai của Lý Tĩnh Di phải phá vỡ bầu không khí xấu hổ này:

– Bây giờ bán hàng trên mạng đang là xu thế. Công ty bọn anh cũng đang đầu tư vào mảng internet đấy. Em rất có ý chí gây dựng sự nghiệp, không giống như bọn anh, chỉ biết đi làm thuê cho người khác.

Anh ta và Lý Tĩnh Di đều làm việc trong ngân hàng. Người vừa kêu ca công việc nhiều áp lực chính là anh ta.

Bắc Vũ nhướn mày, không nói gì cả.

Nhưng rất hiển nhiên, từ khi cô nói công việc của mình ra, thì cô lại thành người bị ngăn cách với mọi người trong bàn. Rất giống với tình trạng của cô năm cấp III.

Chẳng qua đám thiếu niên đó đã lớn rồi, đã biết cách che giấu bộ mặt bằng chiếc mặt nạ dối trá, không còn biểu lộ thái độ thẳng thắn như trước nữa.

Bắc Vũ mười lăm, mười sáu tuổi đã học được cách không quan tâm đến ánh mắt người khác. Vậy nên hiện giờ cô càng chẳng để ý, cũng chẳng thèm đi phá vỡ cảm giác ưu việt của bọn họ, bằng cách nói cho bọn họ biết rằng, cửa hàng trên mạng của cô đã có công ty đầu tư.

Bởi vì cô khác với bọn họ.

Ngồi cùng bàn với bọn họ rất nhàm chán.

Bắc Vũ uống hai ngụm nước rồi đi ra ngoài.

Trong hội trường có một hành lang dài cổ kính. Bắc Vũ thấy ở đây yên tĩnh nên đứng dựa vào một cây cột nghịch điện thoại.

Một lát sau, có hai giọng nói quen quen vọng tới.

– Sao vừa nãy anh cứ bắt chuyện với cô ta thế?

Là giọng của Lý Tĩnh Di.

– Anh bắt chuyện với cô ta khi nào? Anh thấy cô ta không quen biết ai, nên mới nói mấy câu, để cô ta đỡ xấu hổ thôi.

Bắc Vũ nhướn mày, lại nghe thấy Lý Tĩnh Di cười khinh bỉ:

– Anh hơn em hai khóa nên chắc là không biết. Nam đó cô ta có tiếng là hư hỏng đấy.

– Làm sao vậy?

– Anh không biết đâu. Năm lớp 10, cô ta… cùng… một bạn nam rủ nhau vào trong rừng. Nghe nói, lúc bị Trương hộ pháp bắt, cả hai đều không mặc đồ, trên mặt đất còn có cả áo mưa đã dùng cơ.

– Lớp 10 á?

– Loại con gái hư hỏng thì có phân biệt tuổi tác đâu. Bạn nam kia là người học giỏi nhất nhì lớp em. Sau chuyện đó thì người nhà cậu ta bắt cậu ta chuyển trường, sợ bị cô ta dạy hư đấy.

Sau đó cô ta lại nói tiếp:

– Còn cả Giang Việt nữa. Chắc anh cũng biết anh ta nhỉ?

– Đương nhiên là biết rồi. Cậu ta là học sinh cá biệt lớp anh mà.

– Nghe nói bạn nam kia chuyển trường là do Giang Việt đấy. Sau chuyện đó, Giang Việt còn chạy đến lớp em cảnh cáo, không cho bọn em nói lung tung cơ mà.

– Cô ta còn có quan hệ với Giang Việt cơ à?

– Chứ còn sao nữa! Nghe nói đến nay cũng chưa chia tay cơ. Cái cửa hàng trên mạng của cô ta là góp vốn chung với Giang Việt. Bọn họ còn bày đủ trò trên weibo, làm như mình là người nổi tiếng vậy. Lúc còn đi học, cô ta đã mặc mấy bộ đồ hở hang để dụ dỗ đám con trai rồi. Đúng là ba tuổi nhìn thấy già(*).

(*) Người Trung Quốc xưa có câu: "Ba tuổi nhìn thấy lớn, bảy tuổi nhìn thấy già". Câu nói này đã khái quát cách đơn giản về quy luật phát triển tâm lý của trẻ em. Từ đặc điểm tâm lý, khuynh hướng cá tính của đứa bé ba tuổi, ta có thể nhìn thấy tâm lý, cá tính của nó trong độ tuổi thanh thiếu niên. Còn trên người đứa bé bảy tuổi, ta có thể nhìn thấy những thành tựu và sự nghiệp của nó khi tới độ tuổi trung niên. Câu nói trên được ghép từ hai câu này lại. (Nguồn Baidu)

Ba tuổi nhìn thấy già à? Bắc Vũ cong môi, lúc ba tuổi, cô là đứa bé đáng yêu nhất khu chung cư đấy.

Trong giọng nói của Lý Tĩnh Di đầy sự khinh bỉ. Nhưng chính sự khinh bỉ đó lại bao hàm sự hâm mộ, ghen tị mà cô ta không muốn thừa nhận.

Năm đó, cô ta cũng giống như mọi đứa con gái khác, mặc bộ đồng phục xấu xí, để mặt mộc, cả ngày đều đâm đầu vào núi sách biển đề.

Chỉ có mình Bắc Vũ là khác. Cô mặc quần áo hở rốn, trang điểm xinh đẹp, đi sandal, bôi sơn móng tay.

Bọn họ nói xấu sau lưng cô, nhưng lại lặng lẽ về phòng bắt chước cách ăn mặc của cô, mơ ước mình cũng xinh đẹp như vậy.

Bạn trai Lý Tĩnh Di nghe vậy, thì cười nói:

– Loại con gái này cũng chỉ dụ dỗ được mấy tên vớ vẩn thôi. Có khi còn sửa nát mặt rồi ý. Trường mình có loại học sinh như vậy, đúng là hiếm thấy.

Trong lòng anh ta lại biết là không phải như vậy. Cô gái kia không hề có vẻ phóng đãng, mà chỉ có chút kiêu căng, không thèm để ý thôi.

Mà Bắc Vũ đang đứng dựa cột thì trợn mắt: sửa mẹ mày ý!

Mười năm trôi qua, mới lại nghe thấy những lời nói nhảm nhí này. Tuy cô không thấy bực bội, nhưng cũng vẫn thấy khó chịu.

Cô cảm thấy rất may mắn vì khi đó cô có Giang Việt che chở. Nếu không có Giang Việt, không biết cô sẽ bị bao nhiêu người bắt nạt nữa.

Mà sự xấu tính của con người, hiển nhiên là một quá trinh liên tục và kéo dài.

May mà cô không quan tâm tới nó.

Hai người kia vẫn còn đang nói chuyện.

– Em về bàn trước đi, anh đi hút điếu thuốc đã.

– Vậy anh nhanh lên nhé. Hôn lễ sắp bắt đầu rồi.

– Ừ.

Có tiếng bước chân rời đi. Bắc Vũ đứng dậy, đi tới chỗ phòng chờ kia.

Khi cô đẩy cửa ra, bạn trai của Lý Tĩnh Di đang ngồi trên sofa hút thuốc. Thấy cô đi vào thì hơi ngạc nhiên, rồi lại nhanh chóng cười:

– Em vào đây nghỉ ngơi à?

Bắc Vũ cười thật xinh đẹp với anh ta:

– Hôn lễ còn chưa bắt đầu, mà bên ngoài quá ồn ào. Nên đành vào đây ngồi nghỉ.

Nói xong thì cô ngồi xuống sofa, chỉ cách anh ta khoảng một mét.

Bởi vì thường xuyên chụp ảnh, nên cô biết mình phải cười thế nào mới đẹp.

Cô hơi nghiêng mặt, giơ tay vuốt mấy sợi tóc bên má ra sau tai.

Kỹ thuật tán giai vuốt tóc.

Trong căn phòng chờ kín mít, cùng với cô nam quả nữ, quả nhiên khiến anh ta hơi run sợ, yết hầu giật giật.

Bắc Vũ cười khẽ:

– Anh làm trong ngân hàng nhỉ? Chắc là anh cũng biết về việc đầu tư cho mấy xí nghiệp mới thành lập đúng không? Cửa hàng của em đang có công ty muốn đầu tư, nhưng em không hiểu lắm. Nên muốn nhờ anh giúp đỡ một chút.

Lúc trước nghe cô nhẹ nhàng nói mình bán hàng trên taobao, nên anh ta chỉ nghĩ là một cửa hàng nho nhỏ. Bây giờ thấy cô nói vậy, thì mới biết mình đã coi thường người ta, nên hỏi thử:

– Không biết doanh thu một năm của cửa hàng em khoảng bao nhiêu, để anh dễ đánh giá giúp em.

Bắc Vũ nói:

– Bâu giờ cạnh tranh lớn, nên việc buôn bán cũng khó khăn. Một năm chỉ được khoảng một triệu thôi!

Tuy doanh thu thật sự ít hơn một số không, nhưng mà nói phét có cần đóng thuế đâu.

Dù sao cô cũng chỉ định trêu đùa anh ta thôi, sau này cũng chẳng gặp nhau nữa.

Quả nhiên vẻ mặt anh ta thay đổi. Anh ta vội vàng đưa cho cô một tấm danh thiếp, ân cần nói:

– Thế này đi. Sau khi hôn lễ kết thúc, chúng ta tìm một chỗ để nói chuyện rõ ràng hơn nhé.

Thật ra đầu từ hay không cũng chả sao cả, vì anh ta chỉ là một người làm thuê cao cấp thôi, không có liên quan gì tới anh ta. Nhưng ai lại không muốn kết bạn với một cô gái xinh đẹp, giàu có chứ? Đỡ phải phấn đấu mười năm đấy!

Bắc Vũ cười xinh đẹp:

– Anh không cần đưa bạn gái về hả?

Anh ta cười:

– Thật ra anh và Tĩnh Di chỉ là bạn học kiêm đồng nghiệp thôi. Không phải loại quan hệ như em nghĩ đâu!

Bắc Vũ chửi thầm một câu. Đàn ông mà đã xấu xa thì không hề có giới hạn. May mà cô có thể nhìn ra được.

Chắc đây cũng là nguyên nhân vì sao hai mươi bảy năm nay cô vẫn còn độc thân rồi.

Quả nhiên, con gái không nên quá tỉnh táo.

Cô nhận lấy danh thiếp, kẹp nó trong tay, thản nhiên nhìn.

Đúng lúc này, một cậu bé vội vàng chạy vào phòng, hét rất to:

– Bố ơi, bố có ở đây không?

Một nam một nữ bên trong đều hoảng sợ.

Bắc Vũ nhìn ra cửa. Một cậu bé xinh xắn với khuôn mặt đỏ bừng do chạy quá nhanh, đang đứng ở cửa.

Cô còn đang thấy quen quen, thì cậu bé kia đã cười với cô:

– Chị xinh đẹp, em đã gặp chị rồi!

Bắc Vũ cũng nhận ra bé. Cậu bé này chính là con trai của Thẩm Lạc.

Cô vẫy tay với bé:

– Chào anh bạn nhỏ.

Cậu bé hỏi:

– Chị có thấy bố em đâu không? Em đang chơi trốn tìm với ba, mà tìm mãi chẳng thấy bố đâu.

Thẩm Lạc cũng tham dự hôn lễ này hả?

Bắc Vũ giật mình, rồi mới lắc đầu:

– Chị không thấy! Ở đây chỉ có chị với chú này thôi. Nếu không để chị dẫn em đi tìm ở chỗ khác nhé!

Cậu bé gật đầu, định đi ra ngoài, thì lại đột nhiên mắt sáng lên, chạy tới chỗ cửa sổ. Cậu bé kéo chiếc rèm cửa sổ ra, bên trong có một người đang đứng.

Cậu bé vui vẻ kêu lên:

– Con tìm thấy bố rồi nhé!

Bắc Vũ ngẩng đầu lên, liền trông thấy con ngươi đen sẫm của Thẩm Lạc.

Mẹ ơi!

16. Chương 16: Bố Con

Cậu bé cầm lấy tay Thẩm Lạc, rồi quay lại nói với Bắc Vũ:

– Chị xinh đẹp, em tìm được bố em rồi. Chị không cần đi tìm cùng em nữa đâu.

Bắc Vũ nhếch môi, lộ ra một nụ cười rất gượng gạo.

– Bố, chúng ta chơi tiếp đi!

Thẩm Lạc nhìn cậu bé, vừa dắt cậu ra ngoài, vừa nói nhỏ:

– Hôn lễ của chú sắp bắt đầu rồi, chúng ra ra ngoài thôi.

– Vâng.

Hai bố con đi ra ngoài cửa. Khi đi qua chỗ Bắc Vũ thì cậu bé kia vẫy tay chào Bắc Vũ:

– Tạm biệt chị.

Bắc Vũ giơ tay lên, cười:

– Tạm biệt.

Mà Thẩm Lạc thì không hề nhìn cô lấy một cái.

Đợi họ ra ngoài rồi, anh bạn trai của Lý Tĩnh Di mới hỏi:

– Sao nhìn anh ta quen thế nhỉ?

Bắc Vũ nhìn anh ta:

– Anh không nhận ra à? Anh ấy là Thẩm Lạc cùng khối anh đấy.

– Thẩm Lạc hả?

Bắc Vũ đứng dậy, tay cầm danh thiếp đi ra ngoài:

– Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chúng ta ra ngoài thôi.

Khi đi qua một chiếc thùng rác, tấm danh thiếp trong tay cô nhẹ nhàng rơi xuống.

Khi cô về đến bàn, thì nghe thấy mọi người đang bàn luận về Thẩm Lạc.

Một người vui vẻ nói:

– Vừa nãy tôi trông thấy Thẩm Lạc đấy!

– Cái người được gọi là Lạc Thần đó hả?

– Anh ta đi học ở MIT đúng không? Bây giờ làm việc ở đâu?

– Vừa rồi tôi có hỏi thăm mấy câu, anh ta bảo là không có việc làm.

Không biết là ai cảm thấy mình giỏi giang hơn người, cười nói:

– Học giỏi thì có tác dụng gì chứ? Điểm cao mà không có năng lực thì ra xã hội cũng chả ai cần.

Một người khác hỏi:

– Sao anh biết người ta điểm cao mà không có năng lực?

– Lúc đi học, anh ta có chơi với ai đâu. À, có. Có chơi cùng mấy đứa học sinh cá biệt. Chẳng nhẽ đầu anh ta có vấn đề à?

Bắc Vũ lặng lẽ khinh thường bọn họ. Hạ thấp Thẩm Lạc xuống để khoe khoang mình thành công cũng chả sao. Lại còn lôi cả Giang Việt vào nữa.

Mấy người tự nhận là tinh anh này, cũng chỉ vậy mà thôi.

Bọn họ đang nói chuyện rôm rả. Đột nhiên có một cậu bé xinh xắn chạy đến bên cạnh Bắc Vũ:

– Chị xinh đẹp. Chị ở đây à?

Bắc Vũ nhìn cậu nhóc đứng bên cạnh mình, rồi cười:

– Đúng vậy, lại gặp em rồi.

Cũng không biết vì sao kiểu người như Thẩm Lạc mà lại dạy dỗ được một đứa con đáng yêu như thế này nữa.

Cậu bé nói:

– Chị, em tên là Thẩm Phi Châu, chị có thể gọi em là Phi Thuyền Nhỏ.

Lý Tĩnh Di cười:

– Thằng nhóc này thật là đáng yêu. Con của ai đấy?

Phi Thuyền Nhỏ quay sang nhìn cô ta, rồi nói rất nhỏ nhẹ:

– Cháu chào cô. Cháu là con bố Thẩm Lạc.

Câu "Cô" này làm mặt Lý Tĩnh Di xanh lại. Rõ ràng thằng nhóc này mới gọi Bắc Vũ là chị xong, mà sao đến lượt cô ta lại thành cô chứ? Tuy là theo tuổi tác thì gọi như vậy là đúng.

Mọi người trên bàn đều rất ngạc nhiên. Có người hỏi:

– Thẩm Lạc đã có con lớn như vậy rồi cơ à?

Anh ta vừa nói xong, Thẩm Lạc đã đi tới. Anh bế Phi Thuyền Nhỏ ở bên cạnh Bắc Vũ lên:

– Hôn lễ bắt đầu rồi, bố bảo con không được chạy lung tung cơ mà.

Người đàn ông đã gặp anh lúc trước lên tiếng chào hỏi:

– Thẩm Lạc, ở đây đều là bạn học cùng cấp III cả. Cậu ngồi cùng luôn đi.

– Không cần.

Anh ta lại nói tiếp:

– Cậu mới về nước hả? Tình hình trong nước và bên Mĩ không giống nhau. Mọi người đều là bạn học cả. Nếu có gì cần giúp thì cứ nói, chúng tôi sẽ giúp cậu.

Thẩm Lạc nheo mắt lại.

Đúng lúc này, một ông lão khỏe mạnh dẫn một người đàn ông trung niên đi tới:

– Thẩm Lạc, đây là chủ nhiệm Trình của HKUST (*). Cậu ấy muốn mời cháu đến HKUST giảng dạy ngành Thiên văn.

(*)HKUST: Hong Kong University of Science and Technology / Đại học Khoa học và Công nghệ HongKong

Thẩm Lạc nói:

– Chào chủ nhiệm Trình. Thiên văn chỉ là sở thích cá nhân của em thôi. Em không dám làm trò trước mặt mọi người.

Người được gọi là chủ nhiệm Trình kia cười ha ha:

– Tiến sĩ Thẩm quá khiêm tốn rồi. Em là tiến sĩ ngành Thiên Văn của MIT. Mấy hôm trước em còn cho nghiên cứu sinh của trường mượn đài thiên văn tư nhân của em trên núi Vân, để quan sát, thu thập số liệu. Tôi mới nói chuyện với ông nội em, là nhà trường đang cần những giảng viên giỏi giang, kinh nghiệm phong phú. Nếu em muốn thì nhà trường sẽ để em làm giảng viên dạy cho các nghiên cứu sinh. Nhưng ông em lại bảo là em sẽ không nhận lời. Vì vậy tôi đã nhờ ông dẫn tôi đến gặp em để hỏi trực tiếp em lần nữa.

Thẩm Lạc cười khẽ:

– Cảm ơn chủ nhiệm Trình. Nhưng mà ông em nói đúng đấy ạ. Em thật sự không có ý định đó.

Ông nội Thẩm cười:

– Tôi đã nói rồi mà. Thằng cháu này của tôi rất thích thiên văn, nhưng nó chỉ là ngành học thứ hai, sở thích nghiệp dư thôi.

Chủ nhiệm Trình lắc đầu:

– Sở thích nghiệp dư mà cũng có thể lấy được bằng tiến sĩ, thì chúng tôi còn thấy xấu hổ hơn.

Thẩm Lạc nói:

– Chủ nhiệm Trình quá khen rồi. Bằng cấp cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi. Nào có quan trọng như vậy.

Bắc Vũ nhướn mày, cô cũng rất muốn có một tờ giấy không quan trọng như vậy.

Chủ nhiệm Trình bật cười, nói mấy câu khách sáo với Thẩm Lạc rồi lại đỡ ông nội Thẩm đi về.

Thẩm Lạc thản nhiên nhìn xuống chỗ Bắc Vũ, rồi dắt Phi Thuyền Nhỏ đi.

Phi Thuyền Nhỏ vừa đi vừa cười với cô:

– Chị ơi, lát nữa em lại đến tìm chị nhé.

Bắc Vũ cười với cậu bé. Cô trở thành sát thủ trẻ con (*) từ bao giờ vậy?

(*) Ý là trẻ con vừa gặp đã quý mến, thích chơi cùng.

Cả bàn đều chìm trong không khí xấu hổ. Mấy người kia quay sang nhìn nhau.

Giảng viên Đại học lên tiếng:

– Không ngờ ông nội Thẩm Lạc lại là Thẩm Tuyển Hòa.

Sau một hồi im lặng, có một người mắng anh chàng cung cấp sai thông tin:

– Anh bảo là người ta không có việc làm cơ mà. Không tìm được việc với không muốn đi làm không giống nhau đâu. Người ta có tận hai bằng tiến sĩ của MIT đấy. Không thấy anh ta không thèm làm giảng viên của HKUST à?

Sau đó, mấy người khác cũng xúm vào mắng anh ta, để che dấu hành động hạ thấp người khác của mình ban nãy.

Bắc Vũ nhìn từ đầu đến cuối, vẫn không nhịn được cười.

Cô uống một ngụm nước để bình tĩnh lại, rồi bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Thẩm Lạc.

Anh ngồi cách cô mấy bàn, đầu hơi cúi xuống, nên trông cả người rất tĩnh lặng, khác hẳn với không khí ồn ào xung quanh. Trông vẫn không khác gì cậu thiếu niên trong sáng mười năm trước.

Bởi vì lúc đó anh đang cúi đầu nói chuyện với Phi Thuyền Nhỏ, nên Bắc Vũ có thể nhìn thẳng vào anh. Một lát sau, anh đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô.

Bắc Vũ muốn quay đi nhưng đã không kịp nữa. Cô chỉ có thể để mặc ánh mắt mình chạm vào ánh mắt anh.

May mà cô không còn là cô bé ngốc nghếch thích anh mà không dám nói năm đó nữa.

Vậy nên môi cô cong lên, đưa cho anh một nụ cười không nghiêm túc cho lắm.

Cô còn chưa cười xong, Thẩm Lạc đã lại cúi đầu xuống.

– Bố, sao vừa nãy bố lại kéo con đi?

Phi Thuyền Nhỏ ngồi trên chân anh hỏi.

– Bố dạy con là không được nói chuyện với người lạ cơ mà. Cẩn thận bị người ta bắt đi đấy.

– Con thấy chị xinh đẹp không giống người xấu.

– Người xấu có viết chữ lên trán đâu.

Phi Thuyền Nhỏ bĩu môi:

– Bố cứ như vậy, thì làm sao tìm được vợ.

Thẩm Lạc nhíu mày nhìn cậu con trai:

– Con muốn chị kia làm vợ bố à?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Ông gì đó nói là phải thả lưới rộng rãi, vớt trọng điểm. Bố sắp ba mươi tuổi rồi. Còn không lấy vợ là sẽ phải ngồi tù đó.

Giọng nói của cậu bé không nhỏ, nên mấy người họ hàng ngồi xung quanh cũng nghe thấy. Mọi người cười ầm lên.

Chị họ Thẩm Lạc nói:

– Phi Thuyền Nhỏ nói đúng đấy. Em nhìn xem, Chu dục ít tuổi hơn em, cũng kết hôn rồi đấy.

Thẩm Lạc lạnh lùng nhìn cô ấy.

Nhưng cô chị họ cũng không định bỏ qua. Cô ấy lại nói tiếp:

– Nhưng mà cũng phải nói thật. Em mà dẫn bạn gái về nhà, thì đúng là mặt trời mọc hướng Tây.

Phi Thuyền Nhỏ bĩu môi:

– Bác à, bố cháu rất giỏi nhé. Toàn là bố cháu không thích người ta thôi. Cháu thấy là bố cháu đang tìm kiếm tình yêu đích thực.

Chị họ Thẩm Lạc cười ha ha:

– Phi Thuyền Nhỏ, tháng sau cháu mới đủ năm tuổi đấy! Có phải cháu biết quá nhiều thứ rồi không? Ai dạy cháu mấy thứ linh tinh đó vậy?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Cháu xem trong sách ạ.

Chị họ vỗ vai Thẩm Lạc:

– Vậy mới nói, trẻ con không nên biết chữ quá sớm. Thằng bé còn biết nhiều thứ hơn cả một đứa mười tuổi. May mà tính Phi Thuyền Nhỏ còn hồn nhiên, ngây thơ. Không thì sớm muộn gì cũng trở thành một người kỳ lạ như em.

Một thiên tài mười tuổi học cấp II, mười hai tuổi lên cấp III, mười bốn tuổi học đại học, thì tính cách kỳ quái cũng là lẽ đương nhiên.

Phi Thuyền Nhỏ ôm tay Thẩm Lạc, nịnh nọt:

– Bố cháu không có kỳ lạ đâu nhé. Bố cháu là ông bố tốt nhất trên đời này.

Chị họ lại bị chọc cười:

– May mà em có đứa con trai như thế này, không thì người ta lại tưởng em lấy ở đâu ra một bản sao đấy.

Ừm, vớ được một cậu con trai.

Thẩm Lạc liếc về phía Bắc Vũ, rồi nói nhỏ:

– Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chị đừng nói lung tung nữa.

Anh vừa nói xong thì tiếng nhạc đã vang lên. Phi Thuyền Nhỏ vui vẻ ngồi trên chân anh.

Là một người làm trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật, Thẩm Lạc luôn làm việc theo lý trí và logic. Vậy nên anh không có thích thú gì với mấy loại nghi lễ này, càng không tin vào tình cảm nam nữ và chủ nghĩa duy tâm.

Vì vậy anh không thể hiểu nổi vì sao ông em họ Chu Dục lại chọn người như Giai Nguyên Vu.

Nhưng lúc này, anh nhìn thấy vẻ mặt vui sướng, ngây ngô của ông em họ ngu ngốc kia, thì trong lòng anh lại xuất hiện một số cảm giác khó diễn tả thành lời.

Có một ít là không thể hiểu nổi, nhưng phần lớn là hâm mộ về thứ mà mình chưa bao giờ có.

Cô dâu chuẩn bị ném hoa cưới.

Phi Thuyền Nhỏ chạy sang chỗ Bắc Vũ, kéo tay cô:

– Chị xinh đẹp. Mọi người đều bảo là lấy được hoa cưới, thì sẽ nhanh lấy được chồng đấy. Chị có muốn đi lấy không?

Bắc Vũ không quan tâm đến việc lấy chồng, nên cô chỉ lắc đầu.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Vậy chị có thể bế em đi cướp hoa không? Em muốn cướp cho bố em.

Tuy Bắc Vũ không hiểu được vì sao một thằng nhóc con, lại cứ luôn quan tâm đến việc lớn cả đời của bố mình. Nhưng thằng bé này thật sự quá đáng yêu. Làm một người không thích trẻ con như cô cũng không thể từ chối yêu cầu của bé.

Cô gật đầu. Rồi dắt Phi Thuyền Nhỏ vào chỗ mấy cô gái trẻ, bế cậu bé lên.

Trước khi cô dâu ném hoa ra, Phi Thuyền Nhỏ đã hét lên:

– Thím xinh đẹp nhất trên đời, thím phải ném hoa cho cháu nhé!

Tất cả mọi người đều cười ầm lên.

Cô dâu nhìn thẳng vào chỗ cậu bé, rồi ném bó hoa về phía đó.

Đương nhiên, mấy cô gái khác cũng không tranh với cậu bé đáng yêu này rồi. Sau khi Phi Thuyền Nhỏ ôm được bó hoa rồi, thì mấy người họ đều xúm lại thơm má cậu:

– Cháu à, cháu còn nhỏ vậy mà đã muốn lấy vợ rồi hả?

Phi Thuyền Nhỏ không trả lời, mà cứ luôn miệng cười. Một tay bé ôm hoa, một tay ôm cổ Bắc Vũ, thơm má cô một cái:

– Cảm ơn chị xinh đẹp!

Sau đó bé nhanh chóng trượt xuống dưới đất, chạy như bay về chỗ Thẩm Lạc.

– Bố ơi. Con cướp được hoa cho bố rồi này. Bố yên tâm đi. Bố sẽ nhanh lấy được vợ thôi.

Mấy người họ hàng ngồi xung quanh đều bật cười.

Thẩm Lạc nhận lấy bó hoa, thở dài:

– Bạn Thẩm Phi Châu, bố cảm ơn con!

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Không cần cảm ơn! Đây là việc con phải làm mà!

Thẩm Lạc lắc đầu, không nói gì nữa. Anh để hoa lên mặt bàn, rồi ôm con trai ngồi lên ghế, dịu dàng nói:

– Được rồi, ăn cơm đi, đừng chạy loạn nữa.

– Vâng ạ.

17. Chương 17: Đồng Hành

Hôn lễ tổ chức vào ban ngày, nên khi Bắc Vũ ra khỏi khách sạn thì vẫn còn sớm.

Cô vừa mới lái xe ra ngoài thì đã trông thấy hai bố con Thẩm Lạc đang đứng đợi xe ở ven đường rồi.

Cậu bé không chịu yên tĩnh, cứ cầm lấy tay bố lắc đến lắc đi. Đến khi lắc chán chê rồi thì bé lại móc một chiếc bút màu trong cặp ra, bắt đầu vẽ tranh.

Bắc Vũ dừng xe ở một chỗ cách đó khoảng mười mét.

Trong ấn tượng của cô, Thẩm Lạc là một người lạnh nhạt, cao ngạo, không dính bụi trần. Vậy nên cô không thể tin được là anh sẽ để im cho cậu con trai vẽ bừa lên tay mình.

Anh chàng cao lớn đứng ở ven đường kia, có một loại khí chất khiến người khác không thể đến gần. Nhưng khi anh cúi đầu xuống nhìn cậu con trai, thì dù cách họ rất xa, Bắc Vũ cũng vẫn cảm nhận được sự dịu dàng trong đôi mắt anh.

Loại tương phản này làm cô thấy lạ lùng.

Chẳng biết tại sao lại thấy bị cuốn hút.

Cô nhớ tới tình yêu sét đánh thời thiếu nữ.

Có lẽ là sau bao nhiêu năm, thì những tình cảm tốt đẹp dành cho người khác cũng vẫn nguyên vẹn như thuở ban đầu.

Nhưng mà chính cô cũng thấy kết luận này có vẻ buồn cười.

Cô đang định lái xe đi, thì Phi Thuyền Nhỏ đã trông thấy cô. Bé nhảy dựng lên, rồi vẫy tay với cô.

Bắc Vũ nhướn mày, rồi lái xe đến chỗ họ. Cô mở cửa sổ ra rồi hỏi:

– Phi Thuyền Nhỏ, em làm gì ở đây thế?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Em đang đợi taxi với bố.

Bắc Vũ ngẩng đầu nhìn lên chỗ Thẩm Lạc. Khi bắt gặp ánh mắt của anh, thì cô mỉm cười:

– Anh còn nhớ em không? Em là Bắc Vũ, em gái của Giang Việt lớp anh. Lúc trước chúng ta từng đi cắm trại trên núi Vân đấy. Hai người đi đâu, để em đưa đi?

Thẩm Lạc không trả lời câu hỏi đầu tiên của cô, mà chỉ thản nhiên nói:

– Không cần.

Phi Thuyền Nhỏ lại lôi anh về phía cửa xe:

– Bố, chúng ta đi nhờ xe chị ấy đi!

Thẩm Lạc hơi do dự, rồi cũng đi theo con trai.

Bắc Vũ nhìn vào gương. Hai bố con họ rất có quy củ, thắt dây an toàn rồi ngồi ngay ngắn trên ghế.

Cô cười hỏi:

– Hai người đi đâu thế?

Thẩm Lạc không nói gì, còn Phi Thuyền Nhỏ thì nói:

– Đến thành phố đồ chơi. Bố em muốn mua đồ chơi cho em.

Bắc Vũ cười:

– Bố em thật tốt với em.

Phi Thuyền Nhỏ đắc ý gật đầu:

– Bố em là người bố tốt nhất thế giới.

Bắc Vũ thấy buồn cười, nhưng cũng thấy cảm động. Một ông bố độc thân ít nói, có thể nuôi dạy được một cậu con trai hoạt bát đáng yêu như vậy, hẳn là do sức mạnh tình yêu nhỉ.

Phi Thuyền Nhỏ cố gắng nhoài người về phía trước, hai tay bám vào thành ghế phía trước, cười hì hì:

– Chị. Chị đã kết hôn chưa?

Bắc Vũ cười, thuận miệng nói:

– Chưa đâu!

– Vậy chị có bạn trai chưa?

Câu hỏi này được hỏi bằng giọng của một đứa bé làm người ta thấy buồn cười.

Bắc Vũ do dự một chút rồi cười:

– Cũng chưa có.

Phi Thuyền Nhỏ "Ồ" một tiếng:

– Bố em rất là tốt. Vừa đẹp trai, biết làm máy bay điều khiển từ xa, lại còn biết nấu cơm nữa. Bố em làm món thịt kho còn ngon hơn cả nhà hàng nữa.

Bắc Vũ nghĩ tới cảnh cậu nhóc này từng đi xem mắt cùng với bố, và cảnh cướp hoa cưới vừa rồi, bỗng hiểu ra bé đang định làm gì. Đơn giản là thả lưới tìm đối tượng giúp bố mình.

Cô cười:

– Thật sao?

Nói xong thì nhìn anh qua gương chiếu hậu.

Thẩm Lạc hơi nhíu mày, không nói gì.

Bắc Vũ nghĩ thầm, người này vẫn cứ lạnh nhạt như mấy năm trước vậy. Nhưng mà cô cũng không còn là cô bé yêu thầm mà không dám nói năm đó nữa rồi. Cô mỉm cười:

– Anh thật sự không nhớ em là ai hả?

Lúc này Lạc Thần mới mở miệng:

– Nhớ.

Chỉ một câu lời ít ý nhiều này, cũng đủ làm Bắc Vũ vui vẻ rồi.

– Trí nhớ của tôi rất tốt.

Anh lại bổ sung thêm một câu nữa.

Cũng phải thôi. Người ta là thiên tài mà.

Sự vui vẻ vừa rồi của Bắc Vũ lại héo rũ.

Lúc này Phi Thuyền Nhỏ mới phản ứng kịp. Bé vui vẻ ra mặt:

– Hóa ra bố và chị biết nhau à! Vậy có thể để lại số điện thoại, rồi hẹn thời gian cùng nhau ăn cơm gì đó không?

Nghe giọng nói mềm mại của bé nói ra những câu đó, Bắc Vũ liền bật cười.

Đến tận bây giờ, cô mới thấy có bố mẹ giục cưới thôi. Ví dụ như bốn vị phụ huynh nhà cô và nhà Giang Việt kia. Đây là lần đầu tiên thấy con cái giục bố mẹ, mà còn là một thằng nhóc năm tuổi chứ.

Quả nhiên, con của thiên tài thì cũng khác với người thường.

Thẩm Lạc im lặng một lát, rồi lạnh lùng nói:

– Phi Thuyền Nhỏ. Mấy hôm nay con ít bài tập quá nhỉ.

Tuy là nói như vậy, nhưng lại không hề có ý răn đe nào cả.

Hiển nhiên Phi Thuyền Nhỏ không sợ bố bé, nên vẫn ôm tay bố, rồi cười hì hì:

– Bố. Con thấy chị ấy rất xinh đẹp. Bố thấy thế nào?

Thẩm Lạc không cho Bắc Vũ biết đáp án là gì mà chỉ nói:

– Mua đồ chơi xong thì về viết thuộc năm mươi từ đơn.

Phi Thuyền Nhỏ bĩu môi:

– Bố. Học bài quan trọng lắm à? Sao bố không quan tâm đến việc chung thân đại sự của mình đi. Cứ làm con lo lắng.

Cậu nhóc có lo lắng hay không thì Bắc Vũ không biết. Nhưng cô biết là cô đã bị cậu nhóc này chọc cười rồi.

Đến gần thành phố đồ chơi, thì bố con Thẩm Lạc xuống xe. Phi Thuyền Nhỏ còn chạy đến bên cửa sổ chào Bắc Vũ:

– Tạm biệt chị xinh đẹp.

Nói xong thì lại nói tiếp:

– Chị, chị có thể cho em số điện thoại không?

Sau đó thì đưa cho cô một chiếc bút, rồi lại giơ tay ra, bảo cô viết lên trên.

Bắc Vũ cầm lấy bút, viết số điện thoại của mình lên lòng bàn tay trắng trẻo mũm mĩm.

Trong lúc Phi Thuyền Nhỏ vui vẻ rụt tay về, thì Bắc Vũ nghiêng đầu nói với anh chàng đứng phía sau cậu nhóc:

– Chào anh nhé.

Thẩm Lạc nhìn cô, nhẹ nhàng nói:

– Cảm ơn em đã cho chúng tôi đi nhờ.

Bắc Vũ cười:

– Không có gì đâu, em cũng tiện đường mà.

Nói xong thì lái xe đi. Qua gương chiếu hậu, cô trông thấy Phi Thuyền Nhỏ đang cố vẫy tay với cô, còn người bên cạnh thì vẫn không có biểu cảm cả.

– Bố, con xin số điện thoại của chị giúp bố rồi nè. Bố ghi lại đi, để còn hẹn chị ấy đi ăn cơm.

Đợi Bắc Vũ đi xa rồi, Phi Thuyền Nhỏ mới vui vẻ nói với Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc ngồi xổm xuống, nói với cậu bé:

– Sau này con đừng làm như vậy nữa.

– Vì sao ạ? Các bác đều bảo bố là khúc gỗ nên không tìm được vợ. Con chỉ muốn giúp bố thôi mà. – Phi Thuyền Nhỏ không hiểu.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi nói nhỏ:

– Con làm như thế, bố sẽ xấu hổ.

– Xấu hổ?

Phi Thuyền Nhỏ nghĩ một chút mới hiểu được nghĩa của từ này. Cậu nhóc nhìn mặt bố mình, rồi giơ bàn tay mũm mĩm lên nhéo:

– Xấu hổ thì phải đỏ mặt chứ? Vừa nãy con có thấy bố đỏ mặt đâu?

Phi Thuyền Nhỏ năm tuổi cảm thấy rất buồn. Nói theo lời của các bác, thì bố bé vẫn luôn trưng bộ mặt như lá bài, làm sao mà bé biết bố có xấu hổ hay không chứ?

Thẩm Lạc lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng liếc qua dãy số trên tay Phi Thuyền Nhỏ, rồi vừa lau tay cho cậu nhóc vừa nói:

– Vừa rồi bố bảo cho con làm thêm bài tập, là để ngăn con lại, con không hiểu hả?

Phi Thuyền Nhỏ nghĩ nghĩ, rồi thở dài như ông cụ non:

– Có thể là do con mới có năm tuổi thôi.

Thẩm Lạc cũng cười vì bộ dạng này của cậu nhóc. Anh lau tay cho cậu nhóc xong, thì xoa đầu cậu:

– Đi mua đồ chơi thôi.

Phi Thuyền Nhỏ nắm tay anh, hiển nhiên vẫn chưa chịu bỏ qua:

– Bố, bố thật sự không định hẹn chị ấy ăn cơm hả?

Thẩm Lạc không nói gì.

Phi Thuyền Nhỏ lại tiếp tục tự quyết định:

– Con thấy chị ấy rất tốt. Mà bố còn quen chị ấy nữa.

Thẩm Lạc hỏi:

– Sao con lại thấy chị ấy tốt?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

– Con không biết. Nhưng con cảm thấy chị ấy rất tốt. Bố, rốt cuộc bố thích người như thế nào?

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn đôi mắt đen láy của cậu con trai. Anh cười khẽ, rồi chỉ xoa đầu bé chứ không trả lời. Nhưng trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh của Bắc Vũ.

18. Chương 18

Văn phòng của Bắc Vũ là một ngôi nhà nho nhỏ hai tầng, nằm trong một con phố cổ giữa nội thành.

Hiện tại văn phòng của cô đã có mười nhân viên. Có nhân viên mua hàng, có nhân viên tư vấn khách hàng, còn có cả hai nhà thiết kế chuyên nghiệp nữa. Vì vậy bọn cô không cần bắt chước thiết kế của người khác nữa.

Mục tiêu ban đầu khi mở văn phòng của cô rất đơn giản. Đó là kiếm được tiền và có tự do. Có tiền mới có thể thực hiện những ước mơ của mình mà người khác cảm thấy không thực tế.

Nhưng mà sau bốn năm, cô đã cảm nhận được mùi vị của sự thành công rồi.

Lúc cô về đến nhà, Giang Việt đã có mặt ở đó. Anh thuận miệng hỏi:

– Rượu mừng có ngon không?

Bắc Vũ cười:

– Biết chú rể là ai không? Chu Dục học cùng cấp III với anh đấy.

Giang Việt kinh ngạc:

– Tên học giỏi đó á!

– Chứ sao! Em còn gặp mấy người học cùng trường năm đó nữa. Bây giờ bọn họ đều trở thành tinh anh của xã hội rồi. Thấy em bán hàng trên taobao mà còn thấy mất mặt cho trường cơ mà.

Giang Việt "xì" một tiếng:

– Chúng ta tay làm hàm nhai. Tuy chỉ là một công ty nhỏ, nhưng thu nhập cũng chẳng kém ai. Còn có công ty muốn đầu tư cho chúng ta nữa. Mấy người đó thì hay ho gì chứ?

Bắc Vũ chỉ cười chứ không nói gì. Một lát sau cô mới nói tiếp:

– À, đúng rồi. Em còn gặp Thẩm Lạc nữa. Không ngờ anh ấy lại là anh họ của Chu Dục.

Giang Việt ngạc nhiên:

– Anh cũng không biết.

Bắc Vũ nói:

– Con trai anh ấy rất đáng yêu. Chẳng giống anh ấy chút nào.

Giang Việt liếc cô:

– Lần trước em bảo là cậu ta dẫn con trai đi xem mắt. Đừng nói là em muốn làm mẹ kế đấy nhé?

– Em rảnh lắm hả!

Giang Việt hứ một tiếng:

– Mà mấy năm nay anh cũng không thấy em có bạn trai đâu. Ai cũng có cuộc sống mới rồi. Không phải em vẫn còn mơ mộng đến Thẩm Lạc đấy chứ? Hay là mang người ta ra làm hình mẫu lý tưởng?

Bắc Vũ lườm anh một cái:

– Vậy anh độc thân bao năm nay, chả nhẽ là vì Nhu Nhu của anh à?

Giang Việt gật đầu:

– Đúng vậy!

Bắc Vũ "xì" một tiếng:

– Anh tỉnh ngủ đi. Người ta sắp lấy chồng rồi.

Giang Việt nghe vậy thì hơi buồn bã, rồi lại nhanh chóng cười đùa như trước:

– Anh thích làm tình thành đấy.

Bắc Vũ lắc đầu:

– Em đi làm việc đây.

Trong khoảng thời gian này, bọn cô đang chuẩn bị cho ra mắt bộ thiết kế mùa hạ, nên ai nấy đều bận bù đầu. Đến cuối tuần, Bắc Vũ mới được nghỉ ngơi. Cô quyết định đi cắm trại.

Từ lúc lên đại học cho đến tận bây giờ, cô vẫn luôn tham gia vào các câu lạc bộ dã ngoại. Hiện tại cô đã là hội viên cao cấp của câu lạc bộ dã ngoại mà cô tham gia sau khi ra trường đi làm rồi.

Tuy lúc trước cô không thừa nhận việc Giang Việt nói cô vẫn còn nhớ thương Thẩm Lạc. Nhưng cô cũng không thể phủ nhận, tình cảm thời thiếu nữ đó đã để lại những ảnh hưởng không nhỏ trong lòng cô sau này.

Ví dụ như thích đi cắm trại, là do lần đi cắm trại cùng Thẩm Lạc, cô đã nhận ra rằng, khi hòa mình vào với thiên nhiên, thì mọi buồn phiền đều sẽ tan biến.

Thậm chí cô còn thích chụp ảnh sao trời nữa.

Thời gian nghỉ cuối tuần quá ngắn, nên Bắc Vũ quyết định đi cắm trại trên núi Vân cùng mọi người trong câu lạc bộ.

Mấy người đi cùng đều là hội viên cao cấp của câu lạc bộ. Nói đến hội viên cao cấp người ta sẽ hiểu theo hai nghĩa. Một là thời gian hoạt động trong câu lạc bộ dài, hai là số tiền đóng góp cao. Cho nên đa số người trong câu lạc bộ là người có tình trạng kinh tế khá giả và thật sự yêu thích thiên văn.

Vì trong câu lạc bộ không chia theo từng tổ riêng, nên Bắc Vũ cũng không biết mấy đi cùng.

Đi dã ngoại là một con đường dễ làm quen với người khác phái. Nhưng những mối quan hệ nam nữ trong cái vòng tròn này, cũng khá là rắc rối. Thậm chí còn có không ít những mối quan hệ qua đường.

Bắc Vũ cũng khá xinh đẹp, biết cách ăn mặc, lại hay đi một mình, tất nhiên sẽ trở thành đối tượng săn đón của đám nam giới.

Tuy nhiên, nhìn cô thì có vẻ rất sôi nổi, nhưng thực tế là rất có chủ kiến, không để ai làm phiền mình cả.

Nhưng mà trong câu lạc bộ có một anh chàng vẫn luôn theo đuổi cô. Cả đội đi lên đến đỉnh núi rồi, anh ta cũng vẫn quấn quít lấy cô, làm cô thấy phiền. Vì vậy nhân lúc mọi người vẫn còn ngồi quanh lửa trại, cô đã cầm lấy máy ảnh đi mất.

Số lần cô đến núi Vân cũng không nhiều lắm. Ngoài lần đầu tiên hồi cấp III ra, thì cô cũng chỉ quay lại đây hai ba lần thôi.

Cô trèo lên tảng đá lớn kia, đang lắp máy ảnh vào chiếc giá ba chân, thì một giọng nói phiền phức vang lên:

– Bắc Vũ, em ra đây làm gì thế?

Người đi tới chính là anh chàng vẫn luôn theo đuổi Bắc Vũ. Anh ta tên là Trần Gia. Nhưng cách theo đuổi của anh thì không hề có thành ý gì cả. Lời nói, hành vi lỗ mãng, có thể nói là không có chút chân thành nào. Còn nói trắng ra thì là muốn kéo cô lên giường.

Bắc Vũ không cần nhìn cũng thừa biết mục đích của anh ta.

Cô không rảnh để chơi với anh ta.

Trần Gia trèo lên tảng đá:

– Không ngờ trên đỉnh núi lại có chỗ như thế này.

Anh ta đi tới bên cạnh Bắc Vũ, rồi cười nói:

– Em xem cái tảng đá này có giống cái giường không?

– Không giống.

Trần Gia cười khẽ, rồi ghé sát vào cô:

– Đêm nay thật là đẹp. Đột nhiên anh lại nhớ tới một bài thơ.

Nói xong thì bắt đầu tụng kinh:

– Lặng thầm thả bước sông Ngân

Sao bay tầm hận mây vần sắc hoa

Ô thước mấy nhịp cầu qua

Gió vàng sương ngọc chia xa não nùng

Nhu tình mộng ảo tương phùng

Nhân gian vô số…ai chung lối về

Há chi tạo nghĩa phu thê

Cần chi khuya sớm đề huề bên nhau… (*)

(*) Bài thơ Thước Kiều Tiên của tác giả Tần Quan. Bản dịch của Ngạo. Nguồn. Thực ra trong truyện chỉ trích một nửa bài thơ. Nhưng vì người dịch không dịch theo câu mà dịch theo ý, nên mình trích cả bài luôn.

Bắc Vũ liếc anh ta một cái:

– Không ngờ anh Trần lại văn nhã như vậy.

Trần Gia cầm lấy tay cô"

– Em không thấy "Gió vàng sương ngọc chia xa não nùng" rất hợp với hoàn cảnh này sao?

Bắc Vũ đẩy anh ta ra:

– Anh Trần. Tôi đã nói rồi. Tôi không thích anh.

Trần Gia nghiêm mặt:

– Đều là người lớn cả rồi. Ở đây chỉ có hai chúng ta, em giả vờ làm gì nữa? Để anh đợi lâu như vậy cũng đủ rồi chứ?

Nói xong thì xông tới ôm lấy cô, định hôn cô.

Bắc Vũ nghiêm mặt, rồi thẳng tay cho anh ta một cái tát.

Trần Gia bị đánh bất ngờ thì bỏ cô ra, rồi giận dữ quát lên:

– Bắc Vũ, mày bị điên à? Đừng giả vờ trong sạch với tao. Mày như thế nào tao đều biết cả rồi. Mới học cấp III đã nát rồi, bây giờ còn giả vờ với ai nữa? Mày không nhìn lại cái mặt mày đi. Nói giá đi, tao cho mày tiền.

Sự ân cần lúc trước đã bị một cái tát đánh về nguyên hình.

Bắc Vũ xem thường:

– Cho dù tôi có không ra gì, cũng không thèm cái loại như anh. Một người gần ba mươi tuổi mà vẫn phải dựa vào bố mẹ. Không có bố mẹ anh, thì chắc trong túi anh cũng chẳng có nổi một xu nữa.

Trần Gia là con nhà khá giả. Trên danh nghĩa thì anh ta có mở một công ty, nhưng thực ra nó chỉ là cái mác để đi tán gái thôi. Nhưng cũng chỉ lừa được mấy cô gái ngây thơ, không biết gì thôi. Còn như Bắc Vũ đã nhìn rõ anh ta từ lâu, nên cũng không thèm để ý.

Trần Gia thẹn quá hóa giận, xông tới ôm cổ cô:

– Con ranh này!

Trong lúc Bắc Vũ đang giãy dụa, một giọng nói của con nít vang lên:

– Bố ơi! Chỗ tảng đá có người rồi, chúng ta đi chỗ khác nhé!

Giọng nói quen thuộc này làm Bắc Vũ giật mình. Nhưng sắc trời đã tối, lại thêm cây cối mùa hạ rất rậm rạp, nên cô quay lại cũng không nhìn thấy ai.

Cô không nghĩ được nhiều, chỉ nhân lúc Trần Gia thả tay, thì đẩy anh ta ra, rồi kêu lên:

– Thẩm Lạc, Thẩm Lạc!

– Ồ! Bố ơi, có người gọi bố kìa. Nghe giọng quen quen nữa!

Cùng với tiếng trẻ con lanh lảnh, là hai người một lớn một nhỏ đi ra khỏi rừng cây.

Trần Gia vẫn đang tức giận. Trông thấy bố con Thẩm Lạc, thì kéo Bắc Vũ lại, rồi nói:

– Nhìn gì mà nhìn? Người ta đánh dã chiến cũng dám mang con đến xem. Mau đi đi.

Bắc Vũ thấy Thẩm Lạc thờ ơ đứng đó, thì lại gọi tiếp:

– Thẩm Lạc! Em là Bắc Vũ.

Tuy tên Trần Gia này không làm gì được cô, nhưng có thể tìm được người giúp đỡ thì cũng tốt.

Lúc này Phi Thuyền Nhỏ đã nhận ra cô, cậu nhóc vui vẻ nói:

– Bố, là chị xinh đẹp lần trước đấy. Chị ơi, chị đang làm gì đó? Đánh dã chiến là sao ạ?

Lúc này mà cười thì thật sự không thích hợp. Nhưng Bắc Vũ vẫn cảm thấy buồn cười.

Có người ở đây, Bắc Vũ cũng không sợ gì nữa. Cô hung hăng đánh vào mặt anh ta.

Trần Gia bị đánh bất ngờ thì lảo đảo lùi lại phía sau.

Bắc Vũ nhân cơ hội này cầm lấy máy ảnh và giá ba chân, nhảy xuống khỏi dưới.

Tên Trần Gia kia cũng nhảy xuống theo, định bắt lấy cô. Nhưng lại bị Thẩm Lạc chặn lại.

– Tao không cần biết mày là ai. Nhưng đây là chuyện riêng của tao và nó. Mày cút sang một bên đi!

Anh ta nói bằng giọng rất hung dữ, làm Phi Thuyền Nhỏ mím môi:

– Bố ơi, chú này thật hung dữ.

Thẩm Lạc cúi đầu xoa đầu cậu nhóc, rồi nhẹ nhàng nói:

– Không cần sợ.

Sau đó mới quay lại nhìn Bắc Vũ, thản nhiên hỏi:

– Có cần báo cảnh sát không? Dưới chân núi có đồn cảnh sát, đi lên đây cũng nhanh thôi. Tôi có thể làm nhân chứng cho em.

Trần Gia vừa nghe thấy vậy, thì lập tức đổi sắc mặt:

– Hai người biết nhau à? Vừa nãy tôi chỉ đùa thôi mà.

Bắc Vũ cười mỉa mai:

– Vậy vừa rồi tôi đánh vào mặt anh cũng chỉ là đùa thôi nhỉ?

Trần Gia nói:

– Đúng vậy! Chỉ là đùa thôi mà.

Nói xong thì vội vàng chạy đi mất.

Bắc Vũ nhếch môi, khinh bỉ loại người nhát gan như anh ta.

Thật ra cô cũng biết anh ta không dám làm gì cô. Bởi vì chỉ cần cô kêu lên, là cả đoàn đều nghe thấy.

Hơn nữa, cho dù có đánh nhau, cũng chưa chắc cô đã thua. Chỉ là không hay ho gì thôi.

Nhưng dù sao thì gặp phải loại chuyện thế này, tâm trạng cũng không thể tốt được.

Thật là hỏng bét.

May mà có Thẩm Lạc ở đây. Chỉ một câu nói bâng quơ của anh đã làm tâm trạng nát bét của cô trở nên tốt hơn.

Cô hỏi:

– Hai người cũng đi cắm trại hả?

Thẩm Lạc cầm máy ảnh trong tay, trên cổ hai bố con đều đeo kính viễn vọng. Chắc là định đến chỗ tảng đá ngắm sao.

Phi Thuyền Nhỏ không hề bị ảnh hưởng bởi chuyện vừa rồi. Cậu nhóc vui vẻ trả lời cô:

– Em với bố đi ngắm sao.

Sau đó lại giơ tay chỉ sang một phía.

– Đài thiên văn của bố em ở bên kia kìa. Em ở trong đài thiên văn, không cần đi cắm trại.

Lần trước Bắc Vũ đến núi Vân là năm ngoái. Cô cũng từng nghe mấy người trong câu lạc bộ nói là trên núi mới xây một đài thiên văn tư nhân. Có người muốn vào trong đó ngắm sao, nhưng lại bị chủ nhà từ chối.

Hóa ra nó là của Thẩm Lạc.

Cô là một thương nhân, nên khi nghe vậy thì suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là, xây một đài thiên văn trên núi thì cần bao nhiêu tiền?

Không muốn quay lại chỗ cắm trại nữa, nên cô nghĩ một lát rồi hỏi:

– Vậy chị có thể ở nhờ một đêm không?

Tuy là nói với Phi Thuyền Nhỏ, nhưng thật ra là đang hỏi Thẩm Lạc.

Dù sao thì trẻ con cũng không thể quyết định được việc này.

Nhưng mà Thẩm Lạc lại không trả lời cô. Anh dắt Phi Thuyền Nhỏ tới chỗ tảng đá.

Phi Thuyền Nhỏ là một cậu bé thích những chỗ náo nhiệt. Nhưng cậu nhóc cũng biết là bố mình không thích cho người lạ đến đài thiên văn.

Nhưng mà bố cũng biết chị mà. Chắc là không phải người lạ nhỉ.

Cậu nhóc đợi mãi mà không thấy Thẩm Lạc nói gì, nên đi theo anh một lát, rồi mới kéo tay anh nói nhỏ:

– Bố ơi. Chị ấy hỏi bố có thể cho chị ấy ở nhờ không kìa.

Thẩm Lạc bế con trai lên tảng đá, rồi thản nhiên nói:

– Có phòng trống.

Bắc Vũ sửng sốt một lát mới hiểu ra, rồi vội vàng cảm ơn. Cô chạy về lều thu dọn đồ.

Quay về chỗ cắm trại, tên Trần Gia kia vẫn đang cười đùa với mọi người như chưa hề xảy ra việc gì cả.

Bắc Vũ bĩu môi, rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đội trưởng thấy vậy thì hỏi cô:

– Bắc Vũ, em đi đâu đấy?

Bắc Vũ nói:

– Em đi lên đài thiên văn trên núi.

– Cái đài thiên văn tư nhân kia hả? Người ngoài không được vào đó cơ mà?

– Em quen chủ của nó.

– Thật hả? Nghe nói bên trong toàn máy móc tiên tiến. Em có thể hỏi người ta cho bọn anh đi cùng không?

Bắc Vũ cười gượng:

– Thật ra cũng không phải quen lắm. Lấy sự hiểu biết của em về anh ấy, thì hẳn là sẽ không đồng ý.

Đội trưởng bĩu môi:

– Cũng phải. Bọn anh đến đó hỏi mấy lần mà đều bị từ chối cả. Vậy em phải cẩn thận đấy. Có việc gì thì gọi cho anh.

Bắc Vũ gật đầu:

– Bọn anh chơi vui vẻ nhé!

Khi cô cõng ba lô đến chỗ tảng đá, thì Thẩm Lạc đã thu dọn đồ đạc. Cô ngạc nhiên hỏi:

– Hai người định về hả?

Năm đó anh thức cả một đêm cơ mà. Bây giờ còn chưa được một tiếng.

Phi Thuyền Nhỏ trả lời cô:

– Vì em phải đi về ngủ. Trẻ con mà ngủ muộn thì không cao được.

Cậu nhóc vừa nói vừa đi tới, giơ tay ra phía Bắc Vũ.

Bắc Vũ cười, rồi ôm cậu nhóc xuống.

Là một người không có dự định về hôn nhân và gia đình, Bắc Vũ cũng không thích trẻ con.

Nhưng chỉ sau mấy lần gặp gỡ, cô lại rất thích cậu nhóc nhà Thẩm Lạc.

Hóa ra một đứa bé xinh xắn, lại biết ăn nói, sẽ đáng yêu như vậy.

Cũng không biết Thẩm Lạc dạy dỗ con trai như thế nào nữa.

Cô quay lại nhìn Thẩm Lạc. Lần đầu tiên cảm thấy tò mò về mẹ của Phi Thuyền Nhỏ.

Từ chỗ bọn họ đứng đến đài thiên văn cũng khá xa.

Có lẽ do Thẩm Lạc ít nói, nên Phi Thuyền Nhỏ rất thích đi với Bắc Vũ. Vì cô sẽ nói chuyện với cậu bé.

Đường núi gập ghềnh, lại gần chín giờ rồi, nên Phi Thuyền Nhỏ đi được một đoạn thì không muốn đi nữa. Cậu nhóc bỏ tay Bắc Vũ ra, rồi nói với Thẩm Lạc:

– Bố, con không đi được nữa.

Bắc Vũ còn tưởng Thẩm Lạc sẽ nói mấy câu nghiêm khắc với cậu con trai. Ai ngờ anh chẳng nói gì cả, chỉ đi tới ôm cậu nhóc lên.

Phi Thuyền Nhỏ nằm trên vai anh, hỏi:

– Bố, con có nặng không?

Thẩm Lạc lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

– Không nặng, cho nên phải ăn nhiều cơm vào.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Vậy sáng mai con sẽ ăn hai quả trứng.

Quãng đường còn lại cũng phải hơn mười phút. Tuy là không quá xa, nhưng anh vừa phải bế một đứa bé năm tuổi, vừa phải xách kính viễn vọng và máy ảnh. Bắc Vũ nhìn thôi đã thấy mệt rồi. Nhưng Thẩm Lạc lại vẫn thong dong như cũ.

Đi được một đoạn, Bắc Vũ thấy Phi Thuyền Nhỏ ngủ mất, liền mở miệng hỏi:

– Có cần em cầm kính viễn vọng và máy ảnh cho không?

Thẩm Lạc nhìn chiếc ba lô to đùng trên người cô, lạnh nhạt nói:

– Không cần.

Sau đó lại đi nhanh hơn, như để chứng tỏ là anh không mệt mỏi gì cả.

Bắc Vũ mím môi, cố gắng đuổi theo.

Đài thiên văn xây ở một chỗ khá xa trên đỉnh núi. Một mảnh sân nhỏ và một căn nhà nho nhỏ. Căn nhà nhỏ có một chiếc mái nhà hình tròn điển hình.(*)

Nhìn có vẻ rất bình thường. Nếu… bỏ qua cái mái nhà kia, thì không khác gì mấy ngôi nhà nhỏ ở nông thôn cả.

Thẩm Lạc mở cửa ra, bật đèn lên.

Bắc Vũ đi vào theo. Tuy mảnh đất này nhỏ, nhưng cũng đầy đủ mọi thứ. Ven tường là một hàng hoa nhỏ. Bên cạnh con đường nhỏ có một giàn nho. Bên dưới dàn nho là một chiếc xích đu. Bên kia con đường là một mảnh đất trồng rau.

Trông rất ấm áp, giống hệt một ngôi nhà.

Bắc Vũ đã hiểu vì sao Thẩm Lạc không cho người khác vào trong đài thiên văn. Bởi vì đây cũng là nhà của anh.

Cô cười:

– Nhà anh thật xinh đẹp. Không khác gì chốn bồng lai.

Sống trên đỉnh núi, không có tiếng ồn ào náo nhiệt, thật sự rất giống như thoải mái.

Rất phù hợp với khí chất của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cũng không trả lời cô. Mà thực ra cô cũng chẳng mong chờ anh sẽ trả lời.

Người này không phải là lạnh nhạt, mà là không thích tiếp xúc với người khác mới đúng.

Cô đi theo anh vào nhà.

Trong nhà cũng rất đơn giản.

Thẩm Lạc ôm Phi Thuyền Nhỏ vào một căn phòng. Đặt cậu nhóc lên giường, cởi quần áo rồi đắp chăn cho cậu nhóc.

Động tác rất dịu dàng, không hề đánh thức cậu nhóc.

Bắc Vũ đứng cạnh cửa xem từ đầu đến cuối. Đến khi anh đóng cửa lại, mới thuận miệng hỏi:

– Một mình anh nuôi con không dễ nhỉ? Mẹ Phi Thuyền Nhỏ đâu rồi?

Thẩm Lạc nhìn cô một cái:

– Ông nội tôi năm nay đã tám mươi tuổi. Thân thể vẫn rất khỏe mạnh.

Bắc Vũ không hiểu gì hết, chỉ biết đứng đó chớp mắt.

Thẩm Lạc lại nói:

– Bởi vì ông chưa bao giờ xen vào việc của người khác.

Cô chỉ là thuận miệng thôi mà. Đột nhiên Bắc Vũ cảm thấy lúc anh không nói lời nào rất tốt.

Nhưng cô cũng có thể suy ra là, Thẩm Lạc không muốn nhắc đến mẹ của Phi Thuyền Nhỏ.

Mà Phi Thuyền Nhỏ lại tích cực tìm người yêu cho bố mình, thì chắc chắn là mẹ cậu nhóc không phải vấn đề quan trọng.

Vậy là bỏ chồng bỏ con?

Hay là mất rồi?

Nghĩ đến việc Lạc Thần cao cao tại thượng năm đó có thể gặp phải loại chuyện thế này, Bắc Vũ cũng phải cảm thán thế sự vô thường. (*)

(*) Thế sự nghĩa là việc đời. Vô thường nghĩa là không chắc chắn, thay đổi, không trường tồn.

Vẻ mặt cô đều lọt vào trong mắt Thẩm Lạc, làm anh nhíu mày. Sau đó anh giơ tay chỉ về một bên:

– Phòng khách ở bên kia.

Sau đó thì bỏ đi làm việc khác, giống như trong nhà không có ai vậy.

Bắc Vũ mở cửa phòng ra, trong phòng chỉ có một chiếc giường, không chăn, không đệm. Mà thực ra cái giường đó cũng chỉ là một tấm ván gỗ thôi.

Cô cũng không để ý. Dù sao cô cũng mang túi ngủ mà.

Cô bỏ ba lô xuống, định lấy túi ngủ ra, thì Thẩm Lạc lại đi vào. Trên tay là một bộ chăn gối.

Anh trực tiếp đi đến bên giường, để chăn lên đó, rồi quay người đi luôn.

Bắc Vũ đứng dậy nhìn ra ngoài. Không có ai cả. Không biết anh đi đâu mất.

Có con rồi mà tính cách chẳng thay đổi gì cả.

Bắc Vũ bĩu môi.

Cô trải chăn đệm ra, rồi nằm thử. Cũng rất thoải mái.

Một lát sau, Bắc Vũ mới cầm khăn mặt ra ngoài. Cô định hỏi Thẩm Lạc xem toilet ở đâu. Nhưng lại chẳng thấy ai cả. Cô thấy lạ nên đi ra ngoài cửa xem, nhưng anh cũng không ở ngoài sân.

Nếu không phải là còn một cậu nhóc đang ngủ trong phòng, thì Bắc Vũ thật sự nghĩ là mình đã gặp ma đấy.

Để một người xa lạ như cô ở trong nhà. Đúng là quá tin người mà. Cô không tìm thấy người nên phải tự đi tìm toilet.

May mà căn nhà cũng không có nhiều phòng. Toilet ở cuối hành lang.

Vì ở đây dùng bình nước nóng năng lượng mặt trời, mà hai hôm trước trời cứ mưa suốt, nên nước cũng không nóng lắm. Đến khi cô tắm xong, thì nước đã lạnh.

Thẩm Lạc vẫn chưa về.

Trong chốn thâm sơn cùng cốc này, không biết anh đi làm thần tiên ở đâu nữa.

Bắc Vũ quay về phòng. Trong phòng không có TV cũng chẳng có mạng. Phi Thuyền Nhỏ lại ngủ rồi. Chỉ còn lại một mình cô.

Nhưng mà bây giờ mới có chín giờ hơn, cô không thể ngủ được.

Đối với cô, Thẩm Lạc chỉ là người cô từng yêu thầm mười mấy năm trước thôi.

Nhưng lại không phải là chỉ như vậy.

Cô không thể nói rõ được.

Nằm trên giường một lát, vẫn không thể ngủ được, nên cô quyết định đi ra ngoài một lát.

Ra khỏi cửa nhà, cô nhìn ngó xung quanh. Đột nhiên phát hiện có một con đường mòn dẫn ra đằng sau.

Cô nghĩ một lát, rồi đi theo con đường nhỏ này ra sau nhà. Sau đó cô mới phát hiện ra con đường nhỏ này rất dài, đi dưới ánh trăng mờ mịt không khác gì lọt vào tiên cảnh cả.

Bắc Vũ là một người thích thám hiểm, vì vậy cô quyết định đi tiếp. Mới đi thêm được mấy bước, cô đã nghe thấy tiếng nước chảy.

Cô chậm rãi đi theo tiếng nước. Sau khi đi qua một lùm cây nhỏ, một dòng suối xuất hiện trước mắt cô.

Suối ở trên núi thì không phải việc lạ. Điều làm cô ngạc nhiên là trong dòng suối đó có người. Một anh chàng không mặc gì cả.

Bắc Vũ sững sờ đứng đó. Đến khi cô định trốn đi thì đã không còn kịp nữa.

Bây giờ là trung tuần (*) tháng sáu, thời tiết ban ngày thì vẫn nóng bức, nhưng đến đêm thì lại rất mát mẻ. Mà nước suối ở trên núi thì vô cùng lạnh. Vậy mà Thẩm Lạc vẫn có thể tắm được trong đó.

(*) Trung tuần: Từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng

Dòng suối này không sâu. Khi anh đứng thẳng người, thì nước chỉ đến eo thôi.

– Em… em không biết là anh tắm ở đây.

Bắc Vũ ấp úng nói. Hiện giờ cô đi thì không được, ở lại cũng chẳng xong.

Ngược lại Thẩm Lạc lại rất bình tĩnh. Động tác trên tay cũng không hề dừng lại. Giống như anh không thèm để ý đến việc có một cô gái xông vào lúc mình đang tắm vậy.

Anh chỉ nhìn cô một cái, rồi lại cụp mắt xuống tiếp tục việc của mình.

Có lẽ là đã tắm xong. Thẩm Lạc lấy khăn mặt lau tóc, rồi đứng dậy đi lên bờ.

Đầu Bắc Vũ dừng hoạt động mất mấy giây. Đến khi mặt nước sắp thấp hơn eo Thẩm Lạc, cô mới cuống quít quay người đi.

Nếu là người khác để lộ cơ thể công khai như vậy, thì cô sẽ khẳng định anh ta là tên lưu manh. Nhưng đây lại là Thẩm Lạc. Từ lúc cô đến đến tận bây giờ, anh vẫn rất bình tĩnh, tựa như việc để lộ cơ thể trước mặt một cô gái là một việc bình thường.

Anh không hề thấy xấu hổ, lúng túng, không có chút cảm xúc nào cả. Vĩnh viễn đều là vẻ mặt lạnh nhạt, bình tĩnh đó.

Bắc Vũ cảm giác là anh đang mặc đồ. Một lúc lâu sau, cô mới lặng lẽ nghiêng đầu nhìn. Khi thấy anh đã mặc quần rồi, thì cô mới quay người lại.

Lúc này Thẩm Lạc vẫn chưa mặc áo. Anh đang lau tóc.

Dù là mười mấy năm trước hay bây giờ, thì cô vẫn nghĩ là anh rất gầy. Không ngờ anh lại có cả cơ bụng.

Bắc Vũ vẫn luôn cảm thấy hai từ gợi cảm không hợp với Thẩm Lạc. Nhưng giờ phút này, cô lại muốn dùng từ này để miêu tả anh.

Trái với sự bình tĩnh của Thẩm Lạc, Bắc Vũ thấy hơi xấu hổ. Cô gãi đầu:

– Nước không lạnh hả?

Thẩm Lạc mặc áo xong, thì đi tới chỗ cô cùng với một luồng hơi lạnh, lời ít ý nhiều:

– Không lạnh.

Bắc Vũ rùng mình một cái, rồi cười gượng:

– Cơ thể anh thật tốt.

Thẩm Lạc nhìn cô một cái, rồi đi về.

Bắc Vũ đuổi theo anh. Cô vừa đi vừa nói giỡn:

– Bây giờ vẫn còn sớm, em không ngủ được, nên đi ra ngoài xem. Không ngờ lại được chứng kiến cảnh trai đẹp tắm rửa.

Hiển nhiên Thẩm Lạc không quan tâm đến lời đùa giỡn của cô.

Bắc Vũ xoa mũi.

Cô đi theo anh về nhà. Anh đi vào phòng Phi Thuyền Nhỏ trước, rồi mới đi lên lầu.

Bắc Vũ đang nhàm chán, nên cũng đi theo.

Cô đi theo anh vào phòng quan sát. Phòng quan sát này lại chia làm tầng trên tầng dưới. Bên dưới đặt mấy chiếc máy tính và máy chiếu. Bên trên là mái vòm đặt kính thiên văn.

Đây cũng là khu vực cấm của anh. Nhưng khi Bắc Vũ đi vào, anh cũng không có ý ngăn cản.

Vậy nên Bắc Vũ cũng thoải mái hơn.

Cô nhớ tới hành vi bám đuôi của mình lúc trước. Có phải là anh cũng biết cô đi theo, nhưng không thèm để ý không?

Nghĩ vậy, cô lại thấy xấu hổ vì hành vi của mình năm đó.

Cô đi lên chỗ mái vòm cùng anh. Khi trông thấy hai chiếc kính thiên văn khổng lồ, thì cô kinh ngạc nói:

– Em có thể nhìn thử không?

Thẩm Lạc không nói gì, nhưng lại bấm nút mở mái vòm ra. Bầu trời lộ ra từng chút một.

Bầu trời đêm nay khá đẹp. Trăng tròn, sao thưa, bầu trời sâu thăm thẳm.

Trong lúc Bắc Vũ đang xuýt xoa, Thẩm Lạc bắt đầu điều chỉnh hai chiếc kính thiên văn. Sau đó anh vẫy tay gọi cô.

Bắc Vũ đi tới. Cô hơi khom lưng xuống, con mắt nhìn vào ống kính.

– Thật rõ ràng!

Cô nhìn một lát, rồi thuận miệng nói:

– Anh có nhớ hồi lớp 12 đi cắm trại cùng bọn Giang Việt không? Hồi đó anh đã dạy em mấy chòm sao đấy. Orion„ gì đó đều là anh dạy em cả.

Cuối cùng Thẩm Lạc cũng không tiếc chữ như vàng nữa. Nhưng giọng anh cũng vẫn nhạt như nước:

– Tôi chỉ dạy em chòm sao Orion và Tam giác mùa đông thôi.

Bắc Vũ nhíu mày, cũng không để ý lắm:

– Thế hả? Trí nhớ của anh thật tốt!

Thẩm Lạc không nói gì.

Sau khi xem xong, trên đường đi xuống dưới nhà, Bắc Vũ vô tình trông thấy một bức ảnh chụp sao trời. Bởi vì nó quá xinh đẹp, nên cô đã bị hấp dẫn ngay lập tức. Cô tò mò tiến lại gần, thì mới trông thấy chữ ký là Pluto.

Vì cô cũng thích chụp sao trời, nên cũng có nghe nói đến vị nhiếp ảnh gia này. Đây là một nhiếp ảnh gia Trung Quốc nổi tiếng về bầu trời sao. Những tác phẩm của ông ấy thường xuyên được xuất hiện trên tạp chí địa lý quốc gia. Nghe nói giá bán đấu giá ở Bắc Kinh là hơn một triệu cơ đấy.

– Anh cũng thích Pluto hả?

Thẩm Lạc bâng quơ "ừ" một tiếng.

– Em rất thích ông ấy đấy.

– Thế à?

Bắc Vũ nhớ ra anh làm về thiên văn, nên lại hỏi tiếp:

– Anh có quen ông ấy không?

– Quen.

Bắc Vũ vốn chỉ thuận miệng hỏi thôi. Nhưng nghe thấy anh nói vậy thì mừng rỡ:

– Vậy khi nào anh giới thiệu em cho ông ấy nha?

Thẩm Lạc liếc cô một cái:

– Ừ.

Sau cuộc nói chuyện này, Bắc Vũ mới phát hiện, hóa ra Thẩm Lạc cũng không phải người lạnh lùng như cô nghĩ.

Tuy anh không thích nói chuyện, lúc trả lời cô thì giọng điệu cũng rất lạnh lẽo. Nhưng anh vẫn cho cô ở nhờ, còn cho cô mượn chăn, cho cô dùng kính thiên văn để ngắm sao, thậm chí còn đồng ý sẽ giới thiệu cô cho Pluto nữa.

Có thể nói anh ấy là một người tốt.

Có lẽ có một số người từ khi sinh ra đã ít nói, không thích tiếp xúc với người khác rồi.

Suy nghĩ này làm cô vui vẻ:

– Không còn sớm nữa, em đi ngủ đây. Anh ngủ ngon nhé!

Thẩm Lạc gật đầu, đưa cô tới cửa, rồi mới nói:

– Ngủ ngon.

Đêm đó Bắc Vũ ngủ rất ngon lành. Sáng ra cô bị đánh thức bởi tiếng chim hót bên ngoài.

Cô lấy đồng hồ ra xem, vậy mà đã gần chín giờ rồi.

Cô vươn vai một cái rồi đi ra ngoài. Trong phòng khách chỉ có mình Phi Thuyền Nhỏ. Cậu nhóc đang ngồi dưới đất chơi Lego. (*) Khi trông thấy Bắc Vũ thì cười tủm tỉm chào cô:

– Chào chị!

(*) Lego là một dòng sản phẩm đồ chơi xếp hình phổ biến được tập đoàn Lego chế tạo. Tập đoàn này thuộc sở hữu riêng có trụ sở tại Billund, Đan Mạch. Lego là sản phẩm quan trọng nhất của công ty.

– Chào Phi Thuyền Nhỏ! Bố em đâu?

Cô nhìn trái nhìn phải mà không thấy Thẩm Lạc, nên thuận miệng hỏi thêm.

Phi Thuyền Nhỏ chỉ vào căn phòng ngủ chính trong hành lang:

– Bố em ở trong phòng. Chị đừng vào đó quấy rầy bố. Cả ngày hôm nay bố em sẽ ở trong đó, không ra ngoài đâu.

Bắc Vũ sửng sốt:

– Bố em làm việc hả?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

– Không đâu. Hôm nay là một ngày đặc biệt của bố em. Năm nào bố cũng sẽ nhốt mình trong phòng như vậy. Không cho ai vào đó cả.

Có vẻ là một ngày buồn, chẳng lẽ là ngày giỗ của mẹ Phi Thuyền Nhỏ?

Bắc Vũ hỏi dò:

– Phi Thuyền Nhỏ, mẹ em đâu?

Phi Thuyền Nhỏ rất bình thản với vấn đề này:

– Em không có mẹ.

Bắc Vũ do dự một lát, rồi lại hỏi nhỏ:

– Mẹ em ở trên thiên đường hả?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

– Em không biết. Dù sao em cũng không có mẹ. Bố nói em là con của một mình bố.

Bắc Vũ gạch bỏ suy nghĩ ban đầu. Nếu Thẩm Lạc không quên được vợ mình, thì chắc chắn sẽ kéo cả con trai đi tưởng nhớ chứ. Vậy nghĩa là hôm nay không phải ngày giỗ của mẹ Phi Thuyền Nhỏ.

Mà nghe Phi Thuyền Nhỏ nói vậy, cô lại thấy nghi ngờ cậu nhóc này là kết quả của Thẩm Lạc và công nghệ cao hơn.

Dù sao cô cũng không thể tưởng tượng nổi cảnh Thẩm Lạc kết hôn, rồi sinh con.

Cô nhìn cậu nhóc ngồi trên mặt đất, lo lắng:

– Vậy hôm nay em ăn cái gì?

Phi Thuyền Nhỏ chỉ vào cái bàn ăn gần đó.

Bắc Vũ đi tới nhìn. Trên bàn có bốn năm món ăn, vẫn còn bốc hơi. Chắc là mới làm xong. Bên cạnh là một chiếc nồi cơm điện và một lò vi sóng.

Không thể phủ nhận, Thẩm Lạc là một ông bố tốt. Cho dù ở trong thời điểm này, anh cũng lo liệu mọi việc rất chu đáo, không để cho con trai bị đói khi mình đi bế quan.

Có năm món ăn, hiển nhiên một đứa bé không thể ăn hết được.

Phi Thuyền Nhỏ đột nhiên nhớ ra gì đó:

– Chị. Chị phải về hả?

Bắc Vũ gật đầu:

– Lát nữa chị sẽ về.

Phi Thuyền Nhỏ bỏ đồ chơi xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh cô. Cậu nhóc kéo tay cô làm nũng:

– Chị, chị để mai về được không? Hôm nay không có ai chơi với em cả. Em rất buồn.

Cho dù lúc nhỏ Bắc Vũ không trải qua sự cô đơn, nhưng cô cũng biết trẻ con rất sợ cô đơn.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Phi Thuyền Nhỏ, cô không đành lòng từ chối:

– Được rồi. Vậy hôm nay chị sẽ chơi với em.

Phi Thuyền Nhỏ rất vui vẻ:

– Vậy chị đi đánh răng đi. Bố em nướng bánh và luộc trứng rồi.

Thời tiết hôm nay khá đẹp. Tuy đang ở giữa tháng sáu, nhưng trên đỉnh núi vẫn rất mát mẻ.

Bắc Vũ ăn sáng xong, thì dẫn Phi Thuyền Nhỏ đi bắt bướm quanh núi.

Đến tận giữa trưa, cánh cửa phòng Thẩm Lạc cũng vẫn đóng chặt như trước. Đúng như lời Phi Thuyền Nhỏ nói, anh sẽ ở trong đó cả ngày. Không biết trong phòng có gì ăn không nữa.

Bắc Vũ hâm nóng thức ăn rồi bày lên bàn, rồi gọi Phi Thuyền Nhỏ đến ăn cơm. Cô hỏi nhỏ:

– Bố em thật sự không ra ăn cơm hả? Hay để chị đi gọi bố em nhé?

Phi Thuyền Nhỏ nhanh chóng lắc đầu, câu từ chính nghĩa:

– Bố em bảo không được quấy rầy bố. Chúng ta phải tôn trọng quyết định của bố.

–…

Được rồi. Cô chỉ lo anh ấy đói thôi mà.

Mấy món ăn gia đình đơn giản, nhưng sắc, vị, hương đều đủ cả. Dù đã bị hâm nóng lại một lần nhưng cũng không bị ảnh hưởng gì.

Phi Thuyền Nhỏ thấy Bắc Vũ ăn ngon lành, thì đắc ý:

– Em thích nhất là món thịt kho tàu bố làm. Chị, nếu mai chị chưa về, thì em sẽ bảo bố làm cho chị ăn nhé. Cả món canh gà hầm nấm cũng ngon nữa.

Bắc Vũ tò mò:

– Bố con em vẫn luôn ở đây à?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

– Em được nghỉ hè nên bố dẫn em lên núi ngắm sao. Nếu trời không mưa, thì bầu trời sao tháng sáu, tháng bảy rất đẹp.

Cậu nhóc nói chuyện như người lớn, mà giọng nói lại mềm mại, nghe rất thú vị.

Phi Thuyền Nhỏ nhìn Bắc Vũ:

– Chị, công việc cuả chị có bận lắm không?

Bắc Vũ nhướn mày:

– Cũng tạm ổn.

– Vậy chị ở lại đây mấy ngày nữa được không? Em rất thích chị.

Cậu nhóc có ý định gì, Bắc Vũ đều nhìn rõ cả. Cô chớp mắt:

– Phi Thuyền Nhỏ, em muốn bố em lấy vợ lắm hả? Em không sợ sẽ gặp phải một bà mẹ kế độc ác như trong truyện cổ tích sao?

Mắt Phi Thuyền Nhỏ sáng lên, rồi lại xám xịt xuống. Cậu nhóc không trả lời cô ngay, mà mãi một lúc sau, mới nói bằng giọng ngập ngừng:

– Lúc em đi mẫu giáo, bố chỉ có một mình thôi. Em sợ bố sẽ cô đơn. Với cả người lớn đều bảo bố không bình thường, vì đã lớn tuổi rồi mà còn không có vợ. Em không muốn bố bị người khác nói như vậy.

Bắc Vũ cười khẽ. Cậu nhóc này còn rất tâm lý.

Phi Thuyền Nhỏ nói xong thì lại nghiêm túc nhìn cô:

– Bố em thật sự rất tốt mà. Bố chỉ không thích nói chuyện, cũng không biết dỗ dành con gái thôi. Chị có muốn thử thích bố em một chút không?

Cậu nhóc nhìn cô bằng ánh mắt mong chờ, giống hệt như con nai vàng ngơ ngác, làm Bắc Vũ không thể nói được gì.

Cô mỉm cười với nhóc:

– Phi Thuyền Nhỏ. Chị thấy bố em rất thông minh, nên chắc hẳn bố em cũng không cần em quan tâm mấy chuyện thế này đâu.

Phi Thuyền Nhỏ không nhận được đáp án mong đợi, thì mím môi:

– Vậy chị có thể ở lại thêm cả ngày mai nữa không? Mai bố sẽ không nhốt mình trong phòng nữa đâu.

Cậu bé quyết định phải chế tạo một cơ hội cho bố và chị ấy ở chung với nhau. Dù sao chị ấy cũng là người đầu tiên bố cho vào trong nhà mà.

Bắc Vũ cười:

– Chị sẽ suy nghĩ nhé!

Trẻ con rất ngây thơ, nên cô không thể để cho cậu nhóc quá nhiều hy vọng. Dù những tình cảm cô dành cho Thẩm Lạc đã bị dập tắt từ lâu, thì nó cũng có thể bị châm lại. Nhưng Thẩm Lạc thì lại không thích cô.

Cô không còn là cô bé vô tư theo đuổi người mình thích không biết mệt mỏi kia nữa.

Loại tình cảm mãnh liệt đó, sợ là sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Hơn nữa cô cũng không định làm mẹ kế. Bởi vì cô là người không thích sự phiền phức.

Cho dù cô rất thích Phi Thuyền Nhỏ.

Một ngày trôi qua trong nháy mắt.

Bắc Vũ và Phi Thuyền Nhỏ trở nên rất quen thuộc. Cô rất thích cậu bé này. Vừa thông minh, hoạt bát, vừa hiểu chuyện.

Cô không thể không kính nể Thẩm Lạc, vì anh có thể dạy dỗ được một cậu con trai đáng yêu như vậy.

Trẻ con đi ngủ rất sớm. Chưa đến chín giờ, Phi Thuyền Nhỏ đã buồn ngủ rã rời rồi. Bắc Vũ thấy vậy thì vội vàng cho cậu nhóc đi ngủ.

Phi Thuyền Nhỏ chưa đến năm tuổi đã biết tự chăm sóc bản thân rồi. Cậu bé tự đi tắm và thay quần áo. Sau đó thì trèo lên giường, chúc Bắc Vũ ngủ ngon, và ngủ mất.

Bắc Vũ chơi với cậu bé cả ngày cũng thấy mệt mỏi. Cô cũng đi tắm trước khi trèo lên giường.

Lúc đi về phòng, ánh mắt cô không lại liếc sang cánh cửa kia.

Tuy lời Phi Thuyền Nhỏ nói vẫn văng vẳng bên tai, nhưng cô chỉ do dự một chút, rồi đi tới đó.

Cô gõ cửa nhưng không ai trả lời.

Bắc Vũ thử vặn tay nắm cửa, kẹt một tiếng, cửa phòng không khóa.

Bắc Vũ cẩn thận đi vào trong. Mùi rượu đập vào mặt cô.

Căn phòng không lớn, chỉ có một chiếc giường và một chiếc tủ nhỏ. Cả căn phòng chỉ bật một chiếc đèn nhỏ, nên rất mờ mịt.

Thẩm Lạc ngồi trên ghế mây. Trước mặt là mấy chiếc mô hình tên lửa, mà dưới chân anh là mấy chai rượu rỗng.

Bắc Vũ nhíu mày: uống cả ngày hôm nay hả?

Cô đi tới, lo lắng hỏi:

– Anh có sao không?

Sắc mặt Thẩm Lạc tái nhợt. Khi nghe thấy cô nói thì mới mở mắt ra.

Trong suy nghĩ của Bắc Vũ, ánh mắt của Thẩm Lạc luôn lạnh nhạt, xa cách, giống hệt con người anh. Nhưng giờ phút này, đôi mắt kia đang đỏ bừng, tràn ngập đau thương, giống như một đứa trẻ cô đơn.

Phụ nữ vốn có lòng thương hại.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt đó của anh, Bắc Vũ cảm thấy bức tường trong lòng mình đang sụp đổ.

Cô cúi người xuống, cầm tay anh, rồi hỏi:

– Anh làm sao vậy?

Thẩm Lạc không nói gì, mà chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy.

Ánh mắt của Thẩm Lạc dần dần đọng lại. Anh bình tĩnh nhìn cô. Ngay khi Bắc Vũ định đứng dậy, thì anh đột nhiên hôn lên môi cô.

Đối với Bắc Vũ, Thẩm Lạc là giấc mơ thời thiếu nữ của cô. Tuy giấc mơ đó rất ngắn ngủi, cô cũng tỉnh lại từ lâu rồi.

Nhưng mà mấy năm nay, cô chưa hề gặp lại giấc mơ như vậy nữa.

Cũng không thích thêm ai cả.

Cho nên khi giấc mơ nhiều năm trước đến gần, cô đã quên mất là phải tránh đi, mà cô cũng không muốn tránh đi.

Huống chi, lúc này anh ấy đang yếu ớt như vậy, yếu ớt đến mức làm cô muốn ôm lấy anh ấy.

Mà cô cũng đã làm như vậy.

Khi cô ôm lấy anh, cả người Thẩm Lạc đều cứng đờ lại. Rồi sau đó anh cũng giơ tay ôm lấy cô.

Rõ ràng cả người anh toàn là mùi rượu, nhưng Bắc Vũ lại không thấy phản cảm.

Cô chưa từng hôn ai cả. Nụ hôn không có kỹ xảo này lại làm cho thấy mê say, dù trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Cô ôm cổ anh, dựa vào ngực anh, cũng hôn lại anh.

Mọi việc sau đó lại trôi chảy đến kỳ lạ.

Bắc Vũ nghĩ, có lẽ nam nữ trưởng thành đều dễ bị bản năng chi phối. Khi yếu ớt thì Thẩm Lạc cao ngạo cũng cần đến sự ấm áp. Còn cô thì đã vẽ được dấu chấm kết thúc muộn màng cho giấc mơ của mình.

Ai nấy đều vui vẻ.

Điều không vui duy nhất là, khi Thẩm Lạc đè lên người cô, cô rất đau đớn. Nhưng cô không thể yêu cầu một người đàn ông đang đau khổ, phải biết thương hương tiếc ngọc được.

Điều duy nhất cô có thể làm là cắn chặt môi, ôm lấy anh.

Mà từ đầu tới cuối, Thẩm Lạc cũng không nói với cô một lời nào cả. Chỉ có đôi mắt đỏ bừng của anh, lúc thì tỉnh táo, lúc thì u mê mà thôi.

Điều này làm Bắc Vũ cảm thấy, hình như anh có biết mình đang làm gì, lại hình như anh chẳng biết gì cả.

19. Chương 19: Xa Lạ

Bắc Vũ không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Cô chỉ biết là ánh đèn trong phòng không ngừng lay động. Cả người cô đều đau đớn.

Cô giống như người bị say sóng, đầu váng mắt hoa, nổi lên chìm xuống.

Nhưng cô cũng không bị ngất như trong tiểu thuyết.

Tuy đầu óc rất mệt mỏi, nhưng cả người vẫn được coi là tỉnh táo. Sự thật là cho đến khi mọi chuyện chấm dứt, bọn cô vẫn còn tỉnh.

Thẩm Lạc cũng tỉnh táo lại, nhưng anh vẫn nằm im trên người cô. Anh nhìn cô từ trên xuống dưới. Ánh mắt tối đen không biết đang nghĩ gì.

Cho dù Bắc Vũ vẫn luôn nhận mình da mặt khá dày, thì cũng cảm thấy xấu hổ.

Cô giơ tay chọc lên ngực anh, ấp úng:

– Anh… anh có thể đi xuống rồi.

Lúc này Thẩm Lạc mới phản ứng lại. Anh đi xuống, đắp chăn cho cô, rồi đi ra ngoài.

Bắc Vũ còn tưởng là sau khi anh tỉnh táo lại, thì không thể chấp nhận việc mình sau rượu làm bừa, nên quyết định trốn tránh.

Ai ngờ chưa đến hai phút sau, Thẩm Lạc đã quay lại. Anh cầm theo một cái chổi, quét dọn hết đám chai lọ trên mặt đất. Sau đó lại nhặt quần áo của hai người lên, gấp lại gọn gàng, rồi để lên bàn.

Thậm chí anh còn đặt một chén nước ấm và một chiếc khăn mặt nóng trên tủ cho Bắc Vũ.

Khi làm những việc đó, anh vẫn không nói câu nào.

Bắc Vũ không hiểu anh có ý gì.

Đến khi cô lau người xong, thì Thẩm Lạc đã trở lại sau khi tắm rửa thay quần áo… còn lên giường nữa.

Bắc Vũ đang định về phòng của mình, thì Thẩm Lạc đã đắp chăn lên cho cô:

– Ngủ đi.

Sau đó anh tắt đèn đi, rồi nằm xuống bên cạnh cô.

Không đến ba giây sau, đã có tiếng hít thở đều đặn vang lên. Vậy mà anh ấy cũng ngủ được.

Tình huống gì đây?

Hiện tại đầu óc Bắc Vũ đang rối tung, cô không biết chuyện gì đang xảy ra cả.

Cô chưa trải qua tình một đêm bao giờ. Nhưng theo suy nghĩ của cô, thì sau khi tỉnh táo lại, sẽ có hai tình huống xảy ra với cánh đàn ông, một là trốn tránh, hai là có món lời trước mắt mà không chiếm thì là kẻ ngu.

Nhưng mà phản ứng của Thẩm Lạc không giống cả hai loại này.

Mà ngược lại, anh vẫn bình thường như trước.

Không thể hiểu nổi.

Bắc Vũ nghĩ mãi vẫn không hiểu, nên không thèm nghĩ nữa.

Vì cơ thể bị lăn lộn, nên cô rất không thoải mái.

Sau đó Bắc Vũ cũng ngủ mất.

Cũng không biết cô đã ngủ bao lâu. Tóm lại là lúc cô tỉnh dậy, trời đã sáng trưng. Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót ngoài cửa thôi.

Vì ngủ quá lâu, nên đầu óc Bắc Vũ vẫn còn mơ hồ.

Cô xoa trán một lúc mới chậm chạp nhớ ra mọi thứ.

Cảnh tượng tối qua lại trở lại trong đầu cô.

Cô lên giường với Thẩm Lạc.

Nói đúng ra là cô xông vào phòng Thẩm Lạc, sau đó lên giường với anh trong lúc anh đang say rượu.

Nghe có vẻ rất giống kiểu giậu đổ bìm leo.

Cô nhướn mày, cảm thấy buồn cười.

Rồi lại cảm thấy mình rất trâu bò.

Người ngủ bên cạnh cô tối qua đã dậy rồi. Cô ngồi dậy, trèo xuống giường. Vừa mới đứng thẳng lưng lên, thì cả người đã vô cùng đau đớn.

Sau khi kéo chăn ra, trên chiếc giường là một đống lộn xộn. Nhìn cảnh tượng đó, thì ngay cả một cô gái lớn tuổi như Bắc Vũ cũng phải đỏ mặt.

Đúng là một đêm có ý nghĩa mà.

Cô đã tạm biệt sự trong trắng của mình.

Cuối cùng cô cũng có thể tạm biệt mối tình dang dở thời thanh xuân rồi.

Vô cùng xinh đẹp, không có gì phải tiếc nuối nữa.

Từ nay về sau, cô đã có thể dung nhập vào trong cái xã hội hỗn loạn này rồi.

Bắc Vũ thở phào. Cô đi ra ngoài, nhưng không thấy Thẩm Lạc, cũng chẳng thấy Phi Thuyền Nhỏ đâu.

Cuối cùng anh cũng có chút phản ứng bình thường sau khi say rượu làm bừa rồi.

Chắc tối qua anh còn chưa tỉnh rượu.

Thẩm Lạc không ở đây, Bắc Vũ cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Cô rửa mặt xong, thấy trên bàn có trứng gà và sữa thì không hề khách khí.

Cô nghĩ một chút, rồi đi vào phòng Thẩm Lạc ga giường ra giặt, sau đó mang lên lầu phơi.

Thời tiết hôm nay rất đẹp. Bầu trời xanh quang đãng, còn có gió nhẹ nữa.

Dưới ánh mặt trời, tấm ga giường màu trắng bay phấp phới trong gió, trông rất nên thơ.

Bắc Vũ ngồi xổm xuống, hai tay chống má, kinh ngạc nhìn chiếc ga giường sạch sẽ kia.

Mọi dấu vết đều biến mất, giống như đêm qua chỉ là một giấc mộng vậy.

Hiện tại đã tỉnh mộng, cô lại cảm thấy hơi buồn.

Ngồi xổm quá lâu nên chân bị tê, cuối cùng đồng chí Bắc Vũ cũng trở lại hiện thực. Cô đứng dậy đi xuống lầu.

Thẩm Lạc vẫn chưa về.

Cô khoác ba lô lên lưng, tiện tay để lại một xấp tiền làm phí ăn ở hai ngày nay. Cô để lại một tờ giấy trên tủ đầu giường của Thẩm Lạc, rồi vừa đi ra ngoài vừa hát.

– Chị ơi! Em về rồi này!

Phi Thuyền Nhỏ về đến cửa nhà, thì lập tức bỏ tay Thẩm Lạc ra, cậu nhóc chạy ào vào trong nhà.

Một lát sau, lại thở hổn hển chạy ra, vừa chạy vừa gọi:

– Bố ơi. Chị ấy đi rồi!

Thẩm Lạc nhíu mày, rồi đứng im tại chỗ nhìn lên trên tầng.

Một chiếc ga giường màu trắng, đang bay phấp phới dưới ánh mặt trời.

– Bố ơi! Chị ấy không được ăn món gà hầm nấm của bố rồi.

Phi Thuyền Nhỏ đi tới chỗ anh, mím môi nói.

Ánh mắt của cậu nhóc dừng lại tại chiếc rổ trên tay Thẩm Lạc. Bên trong là con gà mái nhỏ mà cậu nhóc mới đi xuống núi mua về cùng bố.

Thẩm Lạc xoa đầu cậu bé, nhẹ nhàng nói:

– Không sao, bố làm cho con ăn.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Chị ấy đã đồng ý với con là hôm nay sẽ ở lại rồi mà.

Cậu nhóc nói xong thì lại thở dài như ông cụ non:

– Xem ra chị ấy không thích bố rồi. Nếu không sẽ không đi vội vàng như vậy.

Thẩm Lạc không nói gì. Anh xách rổ rau vào trong bếp. Sau đó thì đi về phòng ngủ.

Ánh mắt anh dừng lại trên xấp tiền ở đầu giường. Sau đó thì nhíu mày đi tới.

Anh rút tờ giấy cô để lại ra xem.

Bên trên là một hàng chữ rất đẹp: Cảm ơn anh đã chiêu đãi hai ngày nay. Tối qua em rất vui, nên anh không cần nghĩ nhiều đâu. Hi hi.

Giọng điệu không hề quan tâm.

Ít nhất nhìn qua là vậy.

Thẩm Lạc bỏ tờ giấy vào ngăn kéo, rồi lại cầm xấp tiền kia lên. Dù là gương mặt vạn năm như một, cũng không khỏi giật giật khóe môi.

Sau đó cũng nhíu mày bỏ vào ngăn kéo.

.....

Bắc Vũ về đến nhà, nghỉ ngơi hai ngày, rồi lại bắt đầu làm việc.

Cô làm việc liên tục hai tuần liền, nên cũng quên mất chuyện trên núi.

Cho dù nó có ý nghĩa quan trọng với cô, thì nó cũng chỉ là tình một đêm thôi.

Cuộc đời còn rất nhiều chuyện phải làm, kiếm tiền cho cuộc sống, chuẩn bị cho giấc mơ. Bởi vậy, cô sẽ không sa đà vào cuộc tình một đêm đó.

Lại là một ngày cuối tuần nữa. Mấy hôm trước, cô có thấy tin tức về một cuộc triển lãm ảnh của Pluto.

Địa điểm là ở một nhà triển lãm ảnh trên con phố nghệ thuật. Cô là fan của ông ấy, nên đương nhiên cô sẽ đi.

Loại ảnh trời sao này không được phổ biến lắm, nhưng danh tiếng của Pluto rất lớn, nên cũng có không ít người đến tham gia.

Bắc Vũ mới đi tới cửa, đã trông thấy một đứa bé quen quen.

Đứa bé kia cầm một xấp tờ rơi, cứ thấy cô gái trẻ tuổi nào là lại hỏi một câu trước, đến khi có được đáp án thì mới đưa tờ rơi cho đối phương.

Hôm nay trời rất nắng, nên Bắc Vũ cũng không bỏ kính râm xuống.

Cô đi đến trước mặt Phi Thuyền Nhỏ. Cậu nhóc không nhận ra cô, nên nhỏ nhẹ hỏi cô:

– Cô ơi. Cô kết hôn chưa?

Bắc Vũ mỉm cười rồi lắc đầu.

Phi Thuyền Nhỏ lại hỏi:

– Vậy cô có bạn trai không?

Bắc Vũ lại lắc đầu.

Phi Thuyền Nhỏ vui vẻ ra mặt. Cậu nhóc rút một tờ rơi ra đưa cho cô:

– Vậy cô xem cái này đi. Đây là bố cháu, bố cháu rất vĩ đại.

Bắc Vũ cầm lấy tờ rơi. Bên trên viết bốn chữ rất to: Tìm bạn trăm năm.

Bên dưới là thông tin cá nhân của Thẩm Lạc. Thông tin cũng rất đơn giản, ngoài tên tuổi, bằng cấp ra, không còn gì nữa cả. Ngay cả ảnh cũng không có luôn.

Bên dưới là một đoạn văn dài ca ngợi Thẩm Lạc, nhìn qua là biết do ai viết rồi.

Bắc Vũ bỏ kính râm ra:

– Phi Thuyền Nhỏ!

Phi Thuyền Nhỏ vui vẻ kêu lên:

– Chị!

Bắc Vũ để ngón trỏ lên môi, ý bảo cậu nhóc đừng nói to. Phi Thuyền Nhỏ vội vàng giơ tay lên che miệng.

Bắc Vũ giơ tờ giấy trong tay lên:

– Em phát cái này, bố em có biết không?

Phi Thuyền Nhỏ vẫn che miệng nói với cô:

– Bố em không biết đâu. Chị đừng nói cho bố em nhé!

Bắc Vũ dở khóc dở cười.

Nhưng đúng lúc này, có một giọng nam vọng tới:

– Thẩm Phi Châu, con đang làm gì đấy?

Phi Thuyền Nhỏ vội vàng giấu đám tờ rơi tìm bạn trăm năm ra sau lưng, cười tủm tỉm:

– Không làm gì ạ. Con gặp chị ấy, nên nói chuyện thôi.

Thẩm Lạc đi tới, thản nhiên nhìn Bắc Vũ một cái, rồi kéo con trai đi, còn nói nhỏ:

– Bố bảo con là không được nói chuyện với người lạ cơ mà?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Chị ấy có phải người lạ đâu.

Bắc Vũ tỏ vẻ tự nhiên chào anh:

– Thật trùng hợp!

Thẩm Lạc cũng không thèm nhìn cô, chỉ nói với Phi Thuyền Nhỏ:

– Phải.

Bắc Vũ bật cười nhìn theo hai bố con họ.

Đây là rút x vô tình, mặc quần không nhận trong truyền thuyết sao?

Ai không phải là người phóng khoáng chứ?

Bắc Vũ không để bụng. Cô cầm theo tờ rơi kia, đi xem triển lãm ảnh.

Những tác phẩm của Pluto rất xuất sắc. Ông ấy chụp từ Nam Cực, Bắc Cực đến Xích Đạo, từ xuân hạ đến thu đông, mỗi tấm đều có một nét đẹp riêng.

Bắc Vũ nhanh chóng quên mất chuyện ban nãy.

Những bức ảnh trong triển lãm cũng được bày bán.

Cô nhìn trúng một tấm ảnh chụp dải ngân hà mùa hạ. Thấy giá cả cũng hợp lý nên gọi quản lý tới.

Vị quản lý kia đang dẫn cô đi làm thủ tục mua bán, thì lại có điện thoại gọi tới. Anh ta nghe điện thoại một lát, gật đầu vâng dạ hai ba cái, rồi quay ra xin lỗi Bắc Vũ:

– Xin lỗi chị, nhưng Pluto mới gọi tới nói là tấm ảnh ngân hà mùa hạ này không bán ạ.

– Không bán sao?

Quản lý gật đầu.

Tuy Bắc Vũ cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng không để ý lắm. Cô nghĩ rằng có thể Pluto cũng thích bức ảnh đó giống mình, nên không muốn bán đi.

Bởi vậy cô đành đi dạo một vòng nữa, cuối cùng chọn được một bức ảnh trời sao ở Nam Cực.

Quản lý lại chuẩn bị dẫn cô đi làm thủ tục, thì lại nhận được điện thoại không bán của Pluto.

Bắc Vũ nhướn mày, đây là làm sao?

Quản lý xin lỗi cô:

– Xin lỗi chị, đây là ý của Pluto, bọn em cũng không làm gì được ạ.

Bắc Vũ giơ tay, tỏ vẻ không sao. Hai bức ảnh cô thích đều không thể mua được, nên cô cũng không còn hứng thú mua nữa.

Cô đi thêm mấy vòng nữa, rồi chuẩn bị ra về.

Lúc ra đến cửa, thì trông thấy Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ đang chơi máy bay điều khiển từ xa.

Phi Thuyền Nhỏ trông thấy Bắc Vũ thì vui vẻ chạy tới:

– Chị ơi. Chị có khát không?

Bắc Vũ cười:

– Chị có khát, Phi Thuyền Nhỏ định mời chị uống nước hả?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Uống nước không hết khát đâu.

– Vậy làm gì mới hết khát?

Đôi mắt xinh đẹp của Phi Thuyền Nhỏ liếc sang phía quán kém gần đó:

– Chị ơi, chị nghĩ là gì ạ?

Bắc Vũ hiểu ý. Chắc là bố cậu nhóc không cho ăn, nên chạy ra đây tìm cô. Vì thế cô cũng phối hợp với cậu bé:

– Chị cảm ăn kem sẽ hết khát.

Phi Thuyền Nhỏ vui vẻ:

– Vậy em mời chị đi ăn kem nhé. Là mời chị ăn, không phải em ăn đâu.

– Được thôi!

Bắc Vũ nhìn sang chỗ Thẩm Lạc, anh vẫn đang điều khiển máy bay, không để ý tới bên này, nên cô dắt Phi Thuyền Nhỏ sang quán kem.

Phi Thuyền Nhỏ gọi to:

– Bố ơi, con mời chị ăn kem nhé.

Thẩm Lạc vẫn không nói gì.

Phi Thuyền Nhỏ vội vã kéo Bắc Vũ đi.

Một lớn một nhỏ chạy đến quán kem. Bắc Vũ mua hai que kem. Phi Thuyền Nhỏ ăn que kem chocolate của mình, cảm thấy thỏa mãn.

Bắc Vũ chậm rãi ăn kem. Ánh mắt bay về chỗ Thẩm Lạc. Cô hỏi cậu bé bên cạnh:

– Phi Thuyền Nhỏ, em muốn tìm bạn trăm năm cho bố em hả?

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu.

Bắc Vũ lấy tờ rơi kia ra:

– Nhưng mà em làm thế này thì không được.

Phi Thuyền Nhỏ không hiểu:

– Vậy phải làm sao ạ?

Bắc Vũ ngồi xổm xuống nói với cậu bé:

– Bởi vì trên này không có ảnh của bố em chứ sao! Biện pháp tốt nhất là đưa tờ giấy này cho người ta, sau đó chỉ cho người ta xem bố em.

Phi Thuyền Nhỏ hiểu ra vấn đề:

– Bởi vì bố em đẹp trai, nên các cô ấy nhìn thấy bố em thì sẽ thích.

Bắc Vũ cười, xoa đầu cậu bé.

Phi Thuyền Nhỏ thuộc phái hành động, nói là làm:

– Vậy em đi thử ngay đây.

Cậu bé vui vẻ chạy đến cửa triển lãm ảnh, cứ trông thấy cô gái trẻ nào là đi tới bắt chuyện ngay.

Bởi vì bộ dáng xinh xắn, miệng lại còn ngọt, nên dù là độc thân hay không, thì mấy cô gái kia cũng sẽ dừng lại nói chuyện với cậu bé.

Bắc Vũ thấy thú vị. Nên khi Phi Thuyền Nhỏ quay đầu lại nhìn cô, thì cô còn giơ nắm tay lên cổ vũ.

Một lúc sau, có vẻ cậu bé đã tìm được mục tiêu rồi, đang định dẫn người đi gặp Thẩm Lạc, nhưng lại không thấy Thẩm Lạc đâu.

Bắc Vũ ơ một cái, rồi nhìn trái nhìn phải, nhưng cũng không thấy anh đâu.

Con trai vẫn còn ở đây, làm sao Thẩm Lạc có thể bỏ đi được.

Đến khi cô quay người lại, thì trông thấy ngay một gương mặt lạnh lẽo đang nhìn cô.

20. Chương 20: Ba Ngày Hai Đêm

Bắc Vũ bị anh làm cho giật mình, nên vừa lùi lại hai bước vừa vỗ ngực:

– Sao anh lại ở đây?

Mặt Thẩm Lạc vẫn lạnh tanh như trước. Anh nhìn cô chằm chằm, gằn từng chữ một hỏi:

– Vui lắm hả?

– Cái gì?

Bắc Vũ không hiểu gì nên chớp chớp mắt hỏi lại anh.

Thẩm Lạc không trả lời cô, mà chỉ nhìn sang phía Phi Thuyền Nhỏ. Cậu nhóc mới ngắm được vị trí của anh, đang kéo cô gái bên cạnh đi về bên này. Vừa đi vừa chỉ vào Thẩm Lạc.

Vì khoảng cách của hai bên khá xa, nên cô không nghe được bọn họ đang nói gì. Nhưng nhìn bộ dạng vui vẻ của Phi Thuyền Nhỏ, là đủ để biết cậu nhóc lại quảng cáo bố mình cho cô gái kia rồi.

Cô gái trẻ tuổi kia cũng khá xinh đẹp. Ban đầu là thấy cậu nhóc này vừa dễ thương, vừa thú vị. Nhưng đến khi cô ấy trông thấy Thẩm Lạc ở cửa tiệm kem, thì hai mắt bắt đầu sáng bừng lên.

Bất luận là nam hay nữ, cứ có một khuôn mặt đẹp, là đã có thể thu hút sự chú ý của người khác phái rồi.

Thẩm Lạc không thích những ánh mắt như vậy. Anh hơi nhíu mày, rồi lại nhìn về phía Bắc Vũ.

Bắc Vũ nói với Phi Thuyền Nhỏ như vậy, là để cậu nhóc không phải nghĩ mấy phương pháp linh tinh nữa. Nhưng bây giờ bị Thẩm Lạc phát hiện, cô cũng cảm thấy hơi chột dạ.

– Ừm… Phi Thuyền Nhỏ cũng rất quan tâm anh.

Cô nói năng lộn xộn, muốn phá vỡ bầu không khí xấu hổ này.

Thẩm Lạc bình tĩnh nhìn cô, không nói câu nào.

Anh tiến lên mấy bước.

Bắc Vũ lùi lại theo bản năng.

Anh lại tiếp tục tiến lên.

Bắc Vũ lại lùi lại.

Anh vẫn cứ tiến lên.

Cho đến khi cả người cô dán sát vào bồn hoa, không còn chỗ để lùi nữa, Bắc Vũ mới bất đắc dĩ nói:

– Anh làm gì thế?

Thẩm Lạc vẫn im lặng. cho đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn khoảng một gang tay, thì anh mới giật lấy cây kem trong tay cô.

Bắc Vũ cảm thấy trên tay trống không, thì khó hiểu nhìn anh. Cô đang định mở miệng hỏi, thì Thẩm Lạc đã liếc cô một cái, rồi cầm cây kem đi về phía Phi Thuyền Nhỏ.

Tuy Bắc Vũ vẫn không hiểu gì, nhưng cảnh tượng vừa rồi cũng đã lọt vào mắt của cô gái trẻ kia.

Cô gái kia bật cười, rồi lắc đầu. Nghĩ tới việc mình đi tin lời của một đứa trẻ con, là lại thấy buồn cười. Người ta có đẹp thì cũng là hoa có chủ rồi, còn trình diễn tiết mục ân ái ngay bên đường nữa chứ.

Mà cũng phải, nào có đứa con nào đi tìm vợ cho bố chứ.

Cô gái kia lại nhìn về phía Thẩm Lạc và Bắc Vũ, trai đẹp, gái xinh, rất xứng đôi.

Cô gái trông thấy Thẩm Lạc đen mặt đi về phía mình, thì đoán là tới tìm cậu con trai nghịch ngợm để dạy dỗ, nên xoa đầu Phi Thuyền Nhỏ mấy cái rồi đi mất.

– Cô ơi. Cô đừng đi mà! Bố cháu đây này!

Phi Thuyền Nhỏ thấy cô ấy bỏ đi, thì vội vàng gọi lại.

Phi Thuyền Nhỏ bĩu môi, trong đầu lại nghĩ là cô ấy trông thấy bố giật kem của chị, nên mới sợ hãi bỏ đi.

Cậu nhóc cũng không nhận ra Thẩm Lạc đang tức giận. Bởi vậy khi Thẩm Lạc đến gần, cậu nhóc còn chu mỏ lên nói:

– Bố, sao bố có thể cướp kem của chị như vậy chứ? Cô vừa nãy cũng bỏ đi mất rồi.

Ánh mắt Thẩm Lạc dời từ trên mặt con trai xuống que kem trên tay cậu nhóc. Phi Thuyền Nhỏ nhận ra ánh mắt của anh. Cậu nhóc lập tức nhét que kem vào miệng, rồi vội vàng nuốt xuống. Sau đó dùng vẻ mặt vô tội nhìn bố mình.

Giọng Thẩm Lạc lạnh tanh:

– Bố đã nói là không được ăn nhiều kem rồi cơ mà? Hôm qua con đã ăn hai cái rồi.

Miệng Phi Thuyền Nhỏ vẫn còn dính kem. Cậu nhóc vội vàng chạy tới ôm tay bố làm nũng:

– Bố. Con thấy trời nóng nên mới ăn mà. Bố xem đi, chị ấy cũng ăn mà.

Thẩm Lạc lại nói:

– Ngày mai không được ăn nữa.

Ánh mắt Phi Thuyền Nhỏ vẫn dừng trên que kem của Bắc Vũ. Cậu nhóc nuốt nước miếng, rồi gật đầu:

– Vâng.

Thẩm Lạc dắt con trai đi về phòng triển lãm ảnh.

Cậu nhóc còn quay lại vẫy tay chào Bắc Vũ:

– Tạm biệt chị nha!

Bắc Vũ cũng vẫy tay với cậu bé:

– Tạm biệt Phi Thuyền Nhỏ.

Sau đó ánh mắt cô lại dừng lại trên bóng hình cao lớn kia. Chỉ nhìn bóng lưng thôi, cũng đủ để thấy đây là một người kiêu ngạo rồi.

Bắc Vũ nhướn mày, đeo kính râm lên để đi về.

Tuy lần này cô không thu hoạch được gì từ triển lãm ảnh của Pluto. Nhưng không lâu sau, câu lạc bộ mà Bắc Vũ tham gia đã gọi tới thông báo cho cô về việc đi cắm trại, chụp ảnh ba ngày hai đêm ở công viên sinh thái Lộ Giang (*). Lần đi cắm trại này được tổ chức cho những hội viên cao cấp. Bên phía câu lạc bộ còn mời cả Pluto đến để hướng dẫn chụp ảnh nữa.

(*) WeThẩm Lạcand Park: thực ra nó là công viên ngập nước, nhưng tớ thấy có nơi gọi là công viên sinh thái nên tớ cũng gọi vậy luôn cho nó dễ nghe.

Đất ngập nước là một vùng đất mà đất bị bão hòa có độ ẩm theo mùa hay vĩnh viễn. Các vùng này cũng có thể bị bao phủ một phần hay hoàn toàn bởi hồ cạn. Các vùng đất ngập nước bao gồm đầm lầy, đồng lầy, đầm, và bãi lầy, hoặc hỗn hợp và tiểu loại bao gồm rừng ngập mặn, các loại rừng ngập nước.

Câu lạc bộ mà Bắc Vũ tham gia, được xem là câu lạc bộ nổi tiếng nhất thành phố. Chi phí hàng năm khá lớn. Có rất nhiều người giàu có, nổi tiếng cũng tham gia vào đây. Tuy nhiên, cũng có một số người tham gia chỉ vì mục đích kết bạn, tìm kiếm quan hệ thôi.

Đã bước chân vào xã hội thì làm việc gì cũng gắn liền với mục đích, lợi ích và hiệu quả cả.

Cho nên khi nghe thấy bọn có thể mời được Pluto thì cô cũng không thấy có gì lạ cả.

Tóm lại đối với cô thì đây là một tin tức tốt, nên cô báo danh luôn mà không cần suy nghĩ.

Thời gian xuất phát là đầu tháng tám.

Công viên sinh thái Lộ Giang nằm ở ngoại ô thành phố. Bởi vì độ cao cao hơn mực nước biển, nên tầm nhìn rất rộng. Đúng là địa điểm thích hợp để đi cắm trại.

Bắc Vũ thông báo cho Giang Việt, rồi khoác balô lên đi.

Trước khi đi, Giang Việt còn cười cô:

– Người ta ra ngoài chơi thì có bao nhiêu cuộc tình. Sao em cũng đi chơi như người ta mà đến nay vẫn là xử nữ, cũng chẳng thấy bóng dáng bạn trai đâu thế?

Bắc Vũ xì một tiếng:

– Ai nói em không tìm được bạn trai hả? Trong câu lạc bộ đầy người theo đuổi em nhé.

Nói xong thì lại nhướn mày:

– Mà ai bảo em vẫn là xử nữ hả? Chẳng lẽ cái gì em cũng phải báo cáo với anh à?

Giang Việt tiến lại gần:

– Bắc Miệng Rộng, em không chơi tình một đêm đấy chứ?

Giang Nhị Cẩu đúng là miệng chó không mọc được ngfa voi, nhưng có một số thứ thì nói phát chuẩn luôn.

Bắc Vũ đẩy anh ra:

– Ai cần anh lo? Anh cứ lô cho mình đi! Giang Nhị Cẩu!

Nói xong thì khoác ba lô lên đi mất.

Vì địa điểm cắm trại ở ngoại ô, nên phải đi mất năm tiếng đồng hồ.

Buổi sáng xuất phát, buổi chiều mới đến nơi.

Bắc Vũ lên xe, chào hỏi người quen rồi chọn một chỗ trống để ngồi.

Chỉ có mười mấy người tham gia thôi, nhưng chỗ trống thì lại rất nhiều.

Bắc Vũ sắp xếp đồ đạc, lấy chụp mắt và gối ra chuẩn bị khi nào xe chạy thì bắt đầu ngủ.

Năm tiếng đồng hồ, đủ để ngủ một giấc ngon lành.

– Chị!

Một anh chàng trẻ tuổi ngồi xuống cạnh cô, vui vẻ chào hỏi.

– Trịnh Hiểu Phi!

Bắc Vũ nhìn thấy anh ta thì cũng rất kinh ngạc.

Trịnh Hiểu Phi cười:

– Chị cũng tham gia câu lạc bộ này hả?

Bắc Vũ gật đầu:

– Ừ.

Trịnh Hiểu Phi nói:

– Thật trùng hợp. Em mới tham gia thôi, không ngờ lại gặp chị ở đây.

Trịnh Hiểu Phi học cùng đại học với cô. Anh ta nhỏ hơn cô hai khóa, cũng không cùng khoa. Hai người biết nhau qua câu lạc bộ của trường. Nhưng mà sau khi tốt nghiệp thì cũng không liên lạc nữa. Vậy nên khi gặp nhau ở đây, thì cả hai đều rất vui vẻ.

– Lẽ ra lúc này em đang đi công tác cơ. Nhưng nghe thấy Pluto cũng tới, thì lại vội vàng chạy về.

Bắc Vũ biết Trịnh Hiểu Phi thích chụp ảnh. Đối với cậu ta thì chụp ảnh là tất cả, không cần phải lo nghĩ gì cả, bởi vì cậu ta là con nhà giàu mà.

Bắc Vũ cười:

– Chị cũng vậy.

Hai người đang nói chuyện, thì đội trưởng đã đi lên xe:

– Mọi người đến đủ rồi nhỉ. Giới thiệu với mọi người một vị khách quý trong lần đi cắm trại này: Pluto và cậu con trai đáng yêu của anh ấy.

Những người tham gia lần cắm trại này, phần lớn đều đến để gặp Pluto một lần. Bởi vậy, lúc này tất cả đều yên lặng nhìn về phía cửa xe. Bắc Vũ và Trịnh Hiểu Phi cũng tò mò nhìn sang.

Một người cao lớn chậm rãi đi đến gần cửa xe. Ngay sau đó là một giọng trẻ con vô cùng quen thuộc đối với Bắc Vũ vang lên:

– Bố, bố có mang theo máy bay nhỏ của con không?

– Có mang.

Đáp lại là một giọng nam trầm thấp, dịu dàng.

Bắc Vũ mở to mắt nhìn. Cô nghĩ rằng mình nhìn nhầm rồi.

Nhưng mà một lớn một nhỏ kia thật sự là Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ.

Thẩm Lạc là Pluto?

Trong xe không có gió, những Bắc Vũ cũng thấy đầu mình bị đảo lộn.

Thẩm Lạc thản nhiên nhìn quanh xe. Đến khi trông thấy gương mặt kinh ngạc của Bắc Vũ thì nhẹ nhàng lướt qua, rồi nói:

– Chào mọi người.

Lời ít ý nhiều, đúng là phong cách mà Bắc Vũ quen biết.

Phi Thuyền Nhỏ thì lại cười vui vẻ:

– Chào các cô chú, cháu là Thẩm Phi Châu, là con trai bảo bối của bố cháu. Cô chú có thể gọi cháu là Phi Thuyền Nhỏ.

Mọi người trong xe đều bị cậu nhóc chọc cười.

Phi Thuyền Nhỏ đã phát hiện ra Bắc Vũ. Cậu nhóc vui vẻ gọi bố:

– Bố ơi. Con nhìn thấy chị xinh đẹp này.

Nói xong thì kéo Thẩm Lạc xuống dưới.

Đội trưởng vội vàng đi theo hai người, không quên giới thiệu mọi người cho Thẩm Lạc.

Tuy Thẩm Lạc lạnh nhạt, nhưng vẫn rất lễ phép.

Khi đi đến chỗ Bắc Vũ, Trịnh Hiểu Phi vội vàng đứng dậy, chìa danh thiếp của mình ra:

– Chào anh Pluto, hân hạnh được gặp mặt.

– Chào cậu.

Thẩm Lạc nhận lấy danh thiếp, nhìn qua một cái, rồi nhìn về phía Bắc Vũ.

Đội trưởng vội vàng giới thiệu:

– Đây là Bắc Vũ, bông hoa của câu lạc bộ chúng tôi, cũng rất thích chụp ảnh.

Bắc Vũ vừa định nói, thì Thẩm Lạc đã lạnh nhạt nói trước:

– Chào cô.

Sau đó liền đi tiếp ra sau.

Bộ dáng như không hề quen biết cô vậy.

Phi Thuyền Nhỏ thì lại dừng lại, vui sướng nói với Bắc Vũ:

– Chị ơi, chúng ta lại gặp lại rồi!

Trịnh Hiểu Phi ngạc nhiên:

– Chị. Chị quen Pluto hả?

Vậy mà vừa rồi không nói.

– Có gặp hai, ba lần.

Bắc Vũ cười gượng. Nghĩ tới giọng điệu xa cách vừa rồi của anh, chắc là cũng chẳng muốn dính líu gì đến cô đâu nhỉ.

Đương nhiên cô cũng là một người tình một đêm rất đủ tư cách, lúc nào cũng phối hợp với anh trăm phần trăm.

Phi Thuyền Nhỏ giơ tay ra đếm, rồi sửa lại:

– Chúng ta gặp nhau bốn lần.

Trịnh Hiểu Phi thấy vậy thì cũng không nói gì nữa. Anh ta xoa đầu cậu nhóc rồi ngồi xuống ghế.

Đội trưởng giới thiệu xong xuôi, thì hỏi Thẩm Lạc:

– Anh Thẩm muốn ngồi chỗ nào ạ?

Anh ta vừa nói xong, thì Phi Thuyền Nhỏ đã vẫy tay:

– Bố, chúng ta ngồi đằng sau chị ấy đi.

Chỗ đó vừa vặn không có ai ngồi.

Thẩm Lạc đi tới, rồi ngồi xuống ghế.

Trịnh Hiểu Phi định quay lại nói chuyện làm quen với thần tượng. Nhưng rất nhanh đã bị sự cao ngạo, lạnh nhạt của anh đánh bại. Anh ta đành phải ngoan ngoãn ngồi về chỗ của mình, rồi nói nhỏ với Bắc Vũ:

– Vị nhiếp ảnh gia này thật là kiêu ngạo!

Bắc Vũ bật cười. Quả nhiên ấn tượng đầu tiên về Thẩm Lạc của ai cũng giống nhau.

Trong lúc hai người nói chuyện, thì xe đã bắt đầu chạy. Trịnh Hiểu Phi đang nói chuyện với Bắc Vũ, thì bị người chọc vào vai. Anh ta quay đầu thì trông thấy Phi Thuyền Nhỏ đang đứng bên cạnh mình, mắt chớp chớp hỏi anh ta:

– Anh ơi. Anh có thể đổi chỗ cho em không? Em muốn ngồi cũng với chị ấy.

Ai nỡ từ chối một cậu nhóc đáng yêu như vậy chứ. Huống chi đây còn là con trai của thần tượng. Anh ta nhanh chóng đứng dậy, bế Phi Thuyền Nhỏ lên chỗ của mình, rồi vui vẻ ngồi vào ghế bên cạnh Thẩm Lạc.

Nhưng mà anh ta còn chưa kịp nói gì, thì anh chàng ngồi cạnh cửa sổ kia đã đeo chụp mắt vào, rồi nằm dựa đầu vào thành ghế.

Phi Thuyền Nhỏ nhìn bố mình qua khe ghế, rồi giơ bàn tay mũm mĩm ra vẫy Bắc Vũ.

Bắc Vũ ghé sát vào cậu nhóc:

– Sao thế?

Phi Thuyền Nhỏ nói nhỏ:

– Vừa nãy em đã quan sát cả xe rồi. Có mấy cô rất xinh đẹp, hình như là đi một mình. Chị nói xem bố em có chú ý tới họ không?

Cậu nhóc này thật sự rất quan tâm việc chung thân đại sự của bố mình!

Bắc Vũ nhìn quanh xe.

Phi Thuyền Nhỏ tiếp tục nói thầm:

– Hàng thứ hai bên trái, ngồi cạnh cửa sổ. Hàng thứ tư bên trái, ngồi cạnh lối đi. Sau chúng ta ba hàng, bên phải, ngồi cạnh cửa sổ. Lúc mọi người chào hỏi nhau, mấy cô đó cứ nhìn chằm chằm vào bố em.

Bắc Vũ nhìn cậu nhóc ngồi bên cạnh, hắng giọng mấy cái, rồi nói thầm:

– Phi Thuyền Nhỏ, năm nay em năm tuổi nhỉ?

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Em mới tròn năm tuổi.

Bắc Vũ đỡ trán, chắc là cô gặp một đứa bé năm tuổi giả rồi.

Cô nhìn ba cô gái kia, đúng là rất trẻ trung, rất xinh đẹp. Hai trong số đó cô cũng biết mặt, nhưng không biết tên. Người còn lại chắc là mới vào.

Phi Thuyền Nhỏ giơ ba ngón tay mũm mĩm lên:

– Ba người đó! Lần này nhất định phải tìm được vợ cho bố. Chị phải giúp em đấy nhé!

Bắc Vũ lặng lẽ quay lại nhìn anh chàng đang ngủ ở phía sau, gật đầu nói nhỏ:

– Được rồi, chị giúp em.

Phi Thuyền Nhỏ vui vẻ ra mặt, cứ giơ ba ngón tay của mình lên:

– Ba người đó! Lần này bố sẽ tìm được vợ thôi.

Dù sao trẻ con cũng dễ mệt mỏi, nên chỉ một lát sau, cậu nhóc đã ngủ mất.

Bắc Vũ thì không hề buồn ngủ. Cô nhàm chán nhìn quanh ba cô gái kia.

Do vị trí chỗ ngồi, nên cô không thể nhìn rõ mặt mũi ba cô gái này. Nhưng cũng nhìn thấy mơ hồ. Một người mặt v line, một người chân dài, một người ngực bự.

Không biết Thẩm Lạc thích kiểu nào, nhưng ba người này, mỗi người một kiểu. Chắc là sẽ có kiểu anh thích.

Cô nhíu mày nhìn Phi Thuyền Nhỏ đang ngủ ở ghế bên, rồi lại nhìn trộm anh chàng ghế sau, cảm thấy lần cắm trại này sẽ rất thú vị đây.

21. Chương 21: Đường Tăng Và Yêu Tinh

Hơn mười một giờ, xe dừng lại ở trạm dừng chân. Mọi người đều xuống xe ăn trưa.

Phi Thuyền Nhỏ cũng không quên nhiệm vụ của mình. Cậu nhóc chạy đến trước mặt ba cô gái xinh đẹp kia, chuẩn bị bán ông bố độc thân của mình đi.

Bắc Vũ đứng cách họ một đoạn, cũng có thể trông thấy ánh mắt vui sướng của ba cô gái kia.

Mọi người ăn trưa, nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục lên đường.

Trịnh Hiểu Phi đi về chỗ của mình, nhưng còn chưa kịp ngồi xuống, thì đã bị một cô gái chân dài chiếm mất chỗ rồi.

Hai cô gái còn lại đành phải ngồi ở hàng ghế phía sau.

Quả nhiên có chân dài mới tốt.

Trịnh Hiểu Phi bị mất chỗ ngồi, đành phải tức tối đi tìm chỗ khác.

Ba cô gái một vở kịch.

Xe lại lăn bánh, cùng với đó là giọng nói ríu rít của ba cô gái kia.

Những hội viên cao cấp này nếu gia đình không giàu có, thì điều kiện kinh tế của chính mình cũng không kém. Cho dù hạnh kiểm, sinh hoạt cá nhân có thế nào, thì phẩm chất cũng không quá thấp. Bởi vậy họ đều lấy danh nghĩa học hỏi kinh nghiệm để quyến rũ đàn ông.

Bắc Vũ vụng trộm theo dõi bọn họ qua gương trang điểm. Tuy vẻ mặt Thẩm Lạc không tốt lắm, nhưng cũng vẫn kiên nhẫn trả lời mấy vấn đề bọn họ hỏi.

Vẫn rất lịch sự.

Xe ra khỏi đường cao tốc, rẽ vào một con đường gập ghềnh. Khi đi qua một cái ổ gà thì mọi người trong xe đều bị bắn lên một chút.

Người Phi Thuyền Nhỏ nhẹ hơn, nên đập đầu vào lưng ghế phía trước. Cậu nhóc hoảng sợ kêu lên một tiếng.

Bắc Vũ vội đỡ lấy cậu bé:

– Có đau lắm không?

Phi Thuyền Nhỏ xoa trán, cười:

– Chỉ đau một chút thôi.

Lái xe lên tiếng nhắc nhở:

– Đoạn đường này đang sửa, nên rất xóc. Mọi người ngồi vững nhé.

Thẩm Lạc nhíu mày lại. Vừa hay tìm được lý do để thoát khỏi ba người này. Anh đứng dậy đi lên hàng ghế trước, bế Phi Thuyền Nhỏ lên rồi ngồi xuống bên cạnh Bắc Vũ.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Bố, con ngồi một mình được mà, chị cũng có thể giữ con mà. Bố cứ ngồi ở đằng sau đi.

Cậu nhóc không muốn làm hỏng việc tìm vợ của bố đâu.

Thẩm Lạc nói nhỏ:

– Ngồi im!

Bởi vì phải bế một đứa bé, nên chân anh hơi mở ra.

Hàng ghế lại nhỏ, nên khi xe xóc nảy, chân anh sẽ đụng phải chân Bắc Vũ.

Trong lúc xe chạy, chân hai người đã đụng phải nhau mấy lần. Đến đoạn đường quá xấu thì chân hai người gần như là dựa sát vào nhau.

Lúc ban đầu Bắc Vũ cũng không để ý, vì do đường xấu mà, có ai muốn đâu. Nhưng một lát sau cô lại thấy là lạ.

Tuy hai người đều mặc quần dài, nhưng quần áo mùa hạ lại khá mỏng. Nên khi đụng vào nhau, cô còn cảm nhận được cả độ ấm của chân Thẩm Lạc cơ.

Cô yên lặng nhìn đôi chân dài kia lấn chiếm địa bàn của mình bằng một tư thế rất ngang ngược.

Cho dù có ôm con trai, thì cũng không cần chiếm nhiều đất của cô như vậy chứ?

Thấy Thẩm Lạc liếc sang phía mình, Bắc Vũ vội vàng dùng ánh mắt ám chỉ.

Nhưng mà anh lại thờ ơ nhìn sang chỗ khác, chân vẫn để nguyên tại chỗ.

Môi Bắc Vũ giật giật.

Thôi được rồi, không thèm so đo với một ông bố bế con nhỏ. Dù sao nếu là ở trên xe bus thì cô còn phải nhường chỗ cơ.

Vì thế Bắc Vũ ngồi dịch vào trong, tránh xa chân anh ra.

Nhưng mà ngồi như vậy, thì lại không thoải mái. Ngay khi cô đang nghĩ xem nên điều chỉnh tư thế kiểu gì, thì chiếc xe lại nghiêng sang một bên. Cả người cô đều đổ về phía Thẩm Lạc, mặt cô dán sát vào vai anh.

Cô luống cuống ngồi về chỗ dưới ánh mắt của anh. Sau đó thì ngồi sát vào chỗ cửa sổ.

Không ngờ xe lại bị nghiêng thêm lần nữa. Lần này cô không đổ về phía Thẩm Lạc, nhưng đầu lại đập vào khung cửa sổ.

Mà Thẩm Lạc đang ôm Phi Thuyền Nhỏ thì vẫn ngồi im tại chỗ, còn quay đầu nhíu mày nhìn Bắc Vũ như nhìn một đứa ngốc.

Bắc Vũ xoa trán, thầm nghĩ đúng là ra cửa không xem lịch, nên mới bị mất mặt như vậy.

Vẫn là Phi Thuyền Nhỏ sưởi ấm trái tim đau đớn của cô:

– Chị ơi, chị phải ngồi vững nhé!

Bắc Vũ thả lỏng cơ thể, hai chân cũng để một cách thoải mái, không nghĩ ngợi lung tung nữa. Chỉ là đụng chạm vô tình thôi, người ta không quan tâm, thì cô lo cái gì chứ?

Cuối cùng cũng tới đích.

Mọi người xách ba lô xuống xe. Thẩm Lạc dắt Phi Thuyền Nhỏ đi trước, Bắc Vũ đi theo sau.

Mới đi được hai bước, đã có người kéo cô lại. Quay lại nhìn thì thấy cô gái chân dài đang nháy mắt với cô.

Cô hỏi nhỏ:

– Sao thế?

Cô gái chân dài chỉ vào anh chàng phía trước, nói rất nhỏ chỉ đủ để hai người nghe thấy:

– Chị quen Pluto hả?

Bắc Vũ còn chưa nói gì, đã trông thấy có hai ánh mắt khác nhìn mình chằm chằm rồi. Chính là hai cô gái mặt v line và ngực bự ban nãy. Cô cảm thấy nếu mình có hơi vô ý một chút, là cuộc chiến ba người này sẽ trở thành bốn người mất.

Thật ra cái này chẳng liên quan gì đến tình yêu cả. Ít ra bây giờ là vậy. Nhưng mà mấy cô cậu trai thanh gái lịch này, luôn mong muốn cuộc đời mình có thật nhiều màu sắc. Mà một cuộc tình ngắn ngủi ở trên đường thì hiển nhiên là rất đặc sắc. Vậy nên Thẩm Lạc với thân phận là Pluto, đã trở thành mục tiêu săn bắn của mấy cô gái trẻ này.

Phụ nữ, nhất là phụ nữ xinh đẹp, giàu có, thì đều thích dùng đàn ông để chứng minh sức hấp dẫn của mình.

Bắc Vũ không muốn gia nhập cuộc chiến này để chứng minh sức hấp dẫn của mình. Cô lại càng không muốn trở thành tấm bia của ba người này. Bởi vậy cô vội vàng chứng minh mình trong sạch:

– Chỉ gặp qua mấy lần thôi, không quen.

Vẻ mặt ba người kia nhẹ nhàng hơn. Dù sao một người có quen biết sẽ dễ thắng hơn bọn họ mà.

Bắc Vũ còn rất thức thời tránh ra, để bọn họ đuổi theo Thẩm Lạc.

Vừa hay Trịnh Hiểu Phi lại gọi cô:

– Chị ơi, đợi em với!

Cô liền đứng đó đợi Trịnh Hiểu Phi.

Trịnh Hiểu Phi nhìn ba cô gái kia xúm vào chỗ Thẩm Lạc, thì cười cợt nói thầm với Bắc Vũ:

– Chị đoán xem, tối nay ai sẽ được thị tẩm? Em cá là cô chân dài.

May mà lúc đó Bắc Vũ không uống nước, nếu không thì nhất định sẽ bị sặc.

Hơn nữa, khoảng cách giữa bọn họ không xa, cô cũng không dám làm gì quá đáng, đành phải nghẹn cười nhìn bọn họ. Có vẻ cô gái chân dài kia đã ỷ vào ưu thế của mình để đuổi kịp Thẩm Lạc.

Cô nhếch môi, nói nhỏ:

– Chị cũng cá là cô ấy.

Trong lúc hai người đang thì thầm, Thẩm Lạc đang đi xuống xe, đột nhiên nhìn sang bên này.

Trên gương mặt tuấn tú, gió mát trăng thanh kia, là ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt lạnh lẽo.

Bởi vậy không chỉ mình Bắc Vũ, mà cả Trịnh Hiểu Phi cũng cảm thấy chột dạ.

Hai người đều lúng túng quay mặt ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn anh.

– Ừm…. Thời tiết hôm nay đẹp nhỉ! Ha ha ha

Bắc Vũ:……

Thẩm Lạc hơi nhíu mày lại, rồi dắt Phi Thuyền Nhỏ xuống xe.

Thấy Thẩm Lạc đi rồi, Trịnh Hiểu Phi mới thở phào, rồi lại nói thầm với Bắc Vũ:

– Chị nói xem có phải Pluto nghe thấy chúng ta nói xấu sau lưng anh ta không? Ánh mắt vừa nãy của anh ta thật đáng sợ.

Nói xong còn giơ tay lên vỗ ngực.

Bắc Vũ đang định nói chuyện, thì lại trông thấy Thẩm Lạc đang đứng ở dưới xe nhìn bọn họ qua cửa kính. Vẻ mặt còn lạnh hơn cả ban nãy.

Cô đẩy Trịnh Hiểu Phi một cái. Trịnh Hiểu Phi quay đầu lại theo bản năng, sau đó nhe răng cười và vẫy tay mới người ngoài cửa sổ. Sau đó lại nói nhỏ với Bắc Vũ:

– Em chắc chắn là anh ta nghe thấy chúng ta nói rồi. Mà vị nhiếp ảnh gia này có vẻ rất hẹp hòi. Em còn định hỏi thăm mấy vấn đề về chụp ảnh, mà chắc là không được rồi.

Bắc Vũ cười gượng:

– Ai biết được?

Sau đó thì nghiêng người tránh khỏi ánh mắt lạnh lẽo của Thẩm Lạc, cúi đầu đi xuống xe.

Sau khi xuống xe còn phải đi bộ nửa tiếng mới đến công viên.

Thẩm Lạc dắt tay Phi Thuyền Nhỏ, bên cạnh là ba cô gái xinh đẹp.

Ông bố quá kiêu ngạo, nên các cô gái liền ra tay với cậu con trai.

Phi Thuyền Nhỏ cảm thấy trong ba người này có thể có vợ tương lai của bố mình, nên rất ngoan ngoãn nói chuyện với họ, không hề nặng bên này, nhẹ bên kia.

Vốn dĩ Trịnh Hiểu Phi còn định tìm cách móc nối quan hệ với Thẩm Lạc, nhưng mỗi lần nhìn về bên đó, đều bị Thẩm Lạc dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn lại. Bởi vậy sau khi đi theo bọn họ một lát, thì anh ta không chịu nổi nữa, đành phải kéo Bắc Vũ đi.

Nhưng mà hai người chưa đi được bao xa, thì đã bị đội trưởng gọi lại:

– Hiểu Phi. Pluto có mang theo một số thiết bị, mà anh ấy lại dẫn theo con nhỏ, cậu đi bê giúp một ít đi.

– Vâng vâng.

Trịnh Hiểu Phi đang lo không có cơ hội biểu hiện nên nhanh chóng đồng ý.

Bắc Vũ thuận miệng hỏi:

– Có cần em giúp gì không?

Đội trưởng xua tay:

– Con gái thì không cần. Em cứ đi trước đi, đến nơi nghỉ ngơi là được.

Kỳ thật Bắc Vũ cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi. Chính cô cũng đã có cả một ba lô to đùng rồi, có khi đi đến chỗ cắm trại là mệt không thở nổi ý, nào còn sức mà đi giúp người khác.

Cô nhìn Thẩm Lạc ở gần đó. Phi Thuyền Nhỏ đã không đi nổi nữa, đang được anh bế rồi.

Bây giờ là mùa hạ, lại là buổi chiều, cho dù ở đây có mát hơn trong thành phố, thì nó cũng vẫn còn độ nóng bức của mùa hạ.

Nhưng nhìn Thẩm Lạc lại rất nhẹ nhàng. Phía sau khoác ba lô, phía trước ôm con nhỏ, mà vẫn rất thong dong.

Anh vẫn là một anh chàng tài giỏi khác người.

Tiếc là mình đã không còn loại tình cảm đó nữa. Người như vậy chỉ để thưởng thức thôi.

Nhất là sau buổi tối hôm đó, cô thấy thái độ của người cô từng thầm mến đối với cô càng ngày càng lạnh, vậy nên giữa hai người rất cần giữ vững khoảng cách.

Lúc trước anh chỉ là bị ướp lạnh thôi, còn bây giờ thì đúng là một cái tủ lạnh.

Cho nên các cụ nói rất đúng, khoảng cách sinh ra cái đẹp.

Bắc Vũ kéo vành mũ xuống, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Chỗ cắm trại là một bãi cỏ dựa núi gần sông. Vì lúc đi đường cô không ngủ, nên sau khi dựng trại và nói chuyện một lát, Bắc Vũ liền chui vào trong trại ngủ.

Không ngờ đến khi tỉnh dậy mặt trời đã sắp xuống núi rồi.

Lúc cô chui ra khỏi lều, chỉ thấy mỗi đội trưởng đang đốt lửa, nên thuận miệng hỏi:

– Mọi người đâu hết rồi?

Đội trưởng chỉ về phía dòng sông:

– Trời nóng nên đi bơi hết rồi. Anh cũng mới về thôi. Thấy em ngủ nên mọi người không gọi em dậy. Ở ngay phía trước đó, đi khoảng hai ba phút thôi. Nước không sâu rất thích hợp để bơi lội. Em đi đi, bơi một lát rồi về ăn tối.

Bắc Vũ cũng cảm thấy người toàn mồ hôi không thoải mái, nên "vâng" một tiếng, rồi về lều thay áo tắm, chuẩn bị lao vào vòng tay của mẹ thiên nhiên.

Đi dọc bờ sông một đoạn, quả nhiên trông thấy mấy cô cậu đang chơi đùa trong nước.

Trịnh Hiểu Phi trông thấy cô thì vui vẻ gọi:

– Chị, xuống đây đi!

Bắc Vũ cười, nhưng vẫn đi tiếp. Cô muốn tìm một nơi yên tĩnh.

Chưa đi được bao xa,đã nghe thấy tiếng con gái cười đùa.

Vì trên bờ có mấy tảng đá to chắn tầm mắt, nên cô tưởng chỉ có mấy cô gái thôi, nên quyết định chọn chỗ này. Ai ngờ mới đi qua tảng đá, liền trông thấy một hình ảnh cay mắt.

Ba cô gái mặc bikini đang vui đùa quanh một anh chàng và một cậu bé con.

Trong đầu Bắc Vũ lập tức hiện lên hình ảnh Đường Tăng bị mấy yêu tinh vây quanh trong Tây Du Ký.

Cô lại nghĩ tới khuôn mặt lạnh tanh của Thẩm Lạc, đúng là rất giống Đường Tăng.

Cô nhướn mày, vậy thì chúc Thẩm Đường Tăng may mắn đi!

Hi hi.

Nhân dịp không ai trông thấy, cô nhanh chóng lùi lại.

Thẩm Lạc liếc thấy bóng hình trên bờ, liền hỏi Phi Thuyền Nhỏ đang nghịch nước trong vòng tay mình:

– Còn muốn bơi nữa không?

– Không bơi nữa.

– Vậy chúng ta đi lên nhé!

Nói rồi, anh ôm Phi Thuyền Nhỏ đi lên bờ.

Mấy cô gái ngoài thì sóng yên biển lặng, trong thì mây đen mù mịt, thấy vậy cũng đi lên theo.

Ba người thi nhau khoe dáng người nóng bỏng. Mà Thẩm Lạc lại chẳng thèm liếc lấy một cái.

Sau khi lên bờ, anh lau mặt cho con trai rồi dịu dàng nói:

– Con đi về với các cô trước đi, bố có chút việc.

– Vâng.

Phi Thuyền Nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, xoay người đi thep mấy cô gái.

Tuy ba người vẫn còn tò mò Thẩm Lạc ở lại đây làm gì, nhưng người ta đã giao con trai cho mình rồi, thì đương nhiên mình phải hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Hơn nữa, có được sự ủng hộ của con trai, cũng là một tiến triển tốt.

Vì thế ba người liền dẫn Phi Thuyền Nhỏ về nơi cắm trại.

Mà Bắc Vũ cũng đã tìm được một chỗ thích hợp cho mình.

Nhưng mà cô vừa mới cởi áo khoác ra, thì đã thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng. Cô quay đầu lại thì thấy Trịnh Hiểu Phi đi tới.

– Chị, em tìm chị mãi. Sao chị lại chạy ra đây?

– Yên tĩnh mà!

Cô thuận miệng nói.

Trịnh Hiểu Phi nhảy vào trong nước, bơi tới bên cạnh cô, vui vẻ nói:

– Vừa nãy chị có trông thấy không?

– Cái gì?

– Ba người đẹp bikini và Pluto đó!

Trịnh Hiểu Phi cười xấu xa:

– Vừa nãy em đi tìm chị, có đi ngang qua đó, nên mới nhìn một cái. Nếu như không có trẻ con ở đó, thì ba nữ, một nam đúng là quá nóng mắt.

Bắc Vũ giật giật khóe môi:

– Không… khoa trương vậy chứ?

Trịnh Hiểu Phi xì một tiếng:

– Con gái thích đi dã ngoại rất hào phóng. Hồi còn đi học có đi cắm trại, buổi tối nghe thấy tiếng, còn ngây thơ tưởng là mấy đôi yêu nhau. Bây giờ mới biết chỉ là tình một đêm thôi.

Bắc Vũ nói:

– Này, này! Đừng có vơ đũa cả nắm chứ!

Trịnh Hiểu Phi cười:

– Em biết chị không phải người như vậy.

Bắc Vũ cũng cười, rồi nghiêng đầu nhìn anh ta:

– Chị thấy em đang hâm mộ Pluto được ba người đẹp vây quanh thì có.

Trịnh Hiểu Phi nhướn mày:

– Ai mà không hâm mộ chứ?

Nói xong lại cười hì hì:

– Chị nói thử xem, đêm nay bốn người kia có xảy ra chuyện gì không?

– Không… đến mức đó chứ? Pluto còn dẫn cả con trai đi mà.

– Chị quá ngây thơ rồi, sau khi cậu nhóc kia ngủ, thì đêm vẫn còn dài mà. Em đang nghĩ đêm nay ai sẽ thắng đây. Bây giờ em lại thấy chân dài có vẻ không thắng được rồi.

– Vì sao?

– Bởi vì…

Đột nhiên Trịnh Hiểu Phi kẹt ở đó. Anh ta mở to hai mắt nhìn về phía bờ sông. Lộ ra một nụ cười rất khoa trương, run rẩy vẫy tay:

– Hi! Pluto.

Bắc Vũ quay đầu lại, quả nhiên trông thấy Thẩm Lạc đang cởi áo choàng ra, đi xuống nước.

Trịnh Hiểu Phi vừa mới nói lung tung về người ta, nên nhìn thấy Thẩm Lạc liền thấy chột dạ. Anh ta vội vàng cười:

– Em bơi xong rồi. Hai người tiếp tục đi, em đi về nấu cơm.

Nói xong liền chạy mất.

Bắc Vũ không nói được gì. Cô nhìn về phía Thẩm Lạc, cười hỏi:

– Anh đang bơi ở dưới cuối sông mà? Sao lại chạy lên đây?

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Sạch sẽ.

Hình như… cũng đúng nhỉ.

Lúc này xung quanh im ắng, trừ thiên nhiên ra cũng chỉ còn lại hai người.

Cô nam quả nữ luôn có vẻ kỳ lạ.

Thẩm Lạc vẫn nhìn Bắc Vũ, đôi mắt đen kịt không nhìn ra cảm xúc gì.

Bắc Vũ bị anh nhìn nên hoảng sợ.

Cô thả tóc xuống, vò mấy cái qua loa, rồi vội vàng trèo lên bờ:

– Anh cứ bơi đi, em đi trước.

Nhưng mà cô vừa mới bám vào tảng đá trên bờ, thì chân cô đã bị một bàn tay ấm áp kéo lại rồi.

22. Chương 22: Đêm Đầu Tiên

Khi đang đi lên bờ mà bỗng nhiên bị thứ gì đó kéo lại, thì dù Bắc Vũ có gan dạ đến đâu, cũng sẽ thấy sợ hãi. Cô kêu ầm lên, rồi khua tay khua chân lung tung trong nước.

Trong lúc hỗn loạn, cô trông thấy một anh chàng đứng gần đó, liền luống cuống ôm chặt lấy anh bằng cả tay và chân.

– Trong nước có cái gì ý!

Hai tay cô ôm cổ Thẩm Lạc. Cả người đều treo trên người anh. Bắc Vũ vẫn chưa hết sợ hãi:

– Vừa nãy nó kéo chân em.

Thẩm Lạc đứng im cho cô ôm, không có phản ứng gì.

Bắc Vũ nói xong, thì cũng im lặng. Bầu không khí trở nên kỳ dị.

Mà trong bầu không khí đó, Bắc Vũ cũng dần dần bình tĩnh lại.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn người bị mình ôm lấy. Đập vào mắt là một đôi mắt đen láy vô cùng bình tĩnh.

Hiện tại hai chân cô đang quấn quanh eo anh, hai tay thì ôm cổ anh. Mà ở trong nước thì càng dễ cảm nhận sự đụng chạm cơ thể hơn.

Nước sông nhẹ nhàng lướt qua làn da. Loại cảm giác mềm mại, mịn màng, ấm áp này khó có thể diễn tả nổi.

Tim Bắc Vũ đập mạnh hơn. Cô vội vàng nhảy xuống, rồi lùi lại hai bước.

Lý trí đã trở về, cô cảm thấy thứ vừa túm lấy chân mình là một bàn tay. Vì vậy liền hỏi Thẩm Lạc:

– Anh kéo em hả?

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Không phải.

Anh nghĩ em ngốc lắm hả? Bắc Vũ híp mắt nhìn anh.

Nhưng mà cô không thể nhận ra chút dấu vết đang nói dối hoặc nói giỡn nào trên gương mặt anh. Vì thế cô lại bắt đầu nghi ngờ mình bị ảo giác.

Bắc Vũ cúi đầu xuống nhìn mặt nước trong suốt. Chẳng có tý rong rêu nào.

Cô không hiểu hành vi của Thẩm Lạc, lại càng không đoán được ý của anh là gì.

Chẳng lẽ anh đang bày tỏ sự bất mãn vì cô ngủ với anh trong lúc anh say rượu?

Dù sao Phi Thuyền Nhỏ cũng nói là đừng đi quấy rầy anh rồi. Mà cô không chỉ đi quấy rầy, còn ngủ với anh trong ngày đặc biệt đó nữa. Nghĩ như vậy, Bắc Vũ lại cảm thấy mình thật quá đáng.

Cô quyết định tránh đi trước:

– Vậy coi như em hiểu lầm đi. Em đi đây. Anh ở đây một mình phải cẩn thận nhé. Biết đâu trong nước có thứ gì đấy.

Sau đó liền chạy vội lên bờ.

Cô ngồi xổm bên bờ sông, cầm khăn tắm lau người, rồi lại nói tiếp:

– Chuyện lần trước anh đừng để trong lòng. Cứ coi như không có chuyện gì xảy ra là được. Anh không cần nghĩ nhiều đâu.

Thẩm Lạc vẫn đứng im trong nước nhìn cô. Khi nghe thấy cô nói vậy, thì anh hơi nhíu mày. Khuôn mặt vốn đã lạnh nay lại càng lạnh hơn.

Bắc Vũ đi được hai bước, thì lại nhớ ra cái gì đó, liền quay đầu lại cười:

– À, em cảm thấy Lý… gì nhỉ, cái cô chân dài ý, có vẻ khá được đấy.

Thấy anh càng nhíu mày sâu hơn, thì vội vàng lè lưỡi rồi chạy đi mất.

Ánh mắt Thẩm Lạc đuổi theo bóng dáng của cô. Sau đó nó chậm rãi dừng lại trên đôi chân dài khỏe mạnh kia.

Cho đến khi không nhìn thấy cô nữa, anh mới thu ánh mắt lại, cả người chìm vào trong nước.

Khi về đến chỗ cắm trại, mọi người đã về khá đông đủ rồi. Đội trưởng đang chỉ huy mọi người nấu bữa tối.

Khói bếp lượn lờ, rất náo nhiệt.

– Chị bơi xong rồi hả?

Trịnh Hiểu Phi cười hì hì với cô.

Bắc Vũ lườm anh ta, tỏ vẻ khiển trách hành vi của anh ta. Trịnh Hiểu Phi sờ mũi, nịnh nọt:

– Tại em thấy Pluto hơi đáng sợ thôi mà. Dù sao bọn chị cũng quen biết nhau mà. Nên em mới dám để chị lại rồi đi trước chứ. Chị thích ăn gì? Để em nướng cho, chị đi thay quần áo đi.

Bắc Vũ cũng đang đói bụng:

– Cảm ơn.

Khi cô thay quần áo xong đi ra, thì Thẩm Lạc đã về đến nơi rồi. Anh đang ngồi nướng đồ ăn, bên cạnh là ba cô gái xinh đẹp.

Bắc Vũ nhìn một cái liền nhíu mày.

Mười mấy người có bốn cái bếp nướng đơn giản. Thẩm Lạc và mấy cô gái dùng cái bên phải. Còn Bắc Vũ và Trịnh Hiểu Phi vì chột dạ nên chọn cái cách bọn họ xa nhất.

Nhưng mà thức ăn lại để ở bên Thẩm Lạc, nên mỗi lần Trịnh Hiểu Phi đi lấy thức ăn đều phải lén lút. Một cậu thanh niên chính trực lại trở thành một tên lấm lét.

Bắc Vũ vừa hưởng thụ vừa miệt thị anh ta:

– Cậu có thể bình thường một chút không?

Trịnh Hiểu Phi nói nhỏ:

– Em sợ để lại ấn tượng không tốt, thì đêm nay, nhiếp ảnh gia sẽ không dạy em kỹ năng có một không hai nữa.

Anh ta nói xong thì đưa cho cô một chiếc chân gà mới nướng xong:

– Chị ăn nhiều vào, mai không còn mấy thứ này nữa đâu.

Bắc Vũ nhận lấy chân gà. Trông thấy anh ta đang vui vẻ nhòm sang bên Thẩm Lạc, thì cũng quay sang nhìn theo.

Thẩm Lạc vừa nướng vừa cho Phi Thuyền Nhỏ ăn. Ba cô gái kia thì vừa cạnh tranh nhau, vừa nịnh bợ Thẩm Lạc.

Mặt v line:

– Pluto, anh nếm thử chân gà em nướng xem có ngon không?

– Cảm ơn.

Thẩm Lạc nói vậy nhưng cũng không nhận lấy.

Mặt v line tức giận đưa cho Phi Thuyền Nhỏ. Cậu nhóc kia rất ngoan ngoãn cầm lấy:

– Cháu cảm ơn cô!

Ngực bự:

– Thịt nướng này rất ngon, em mới ăn thử rồi, anh có muốn thử không?

Thẩm Lạc:

– Cảm ơn, tôi không thích ăn cái này lắm.

Ngực bự cười gượng, rồi cũng đưa cho người ai cho cũng lấy – Phi Thuyền Nhỏ.

Chân dài:

– Pluto, đi cắm trại dễ bị nóng trong người, nên ăn nhiều rau. Cho anh xiên cà này.

Thẩm Lạc cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn cô ta một cái, rồi nhận lấy xiên cà nướng:

– Cảm ơn.

Trịnh Hiểu Phi chậc lưỡi, nói nhỏ:

– Thấy chưa? Em đã bảo là chân dài thắng mà.

Anh ta vừa nói xong, thì Thẩm Lạc ở bên kia đột nhiên quay sang nhìn bọn họ.

Trịnh Hiểu Phi vội vàng cúi đầu xuống, giả vờ đang bận rộn nướng đồ ăn, rồi nói nhỏ:

– Mẹ ơi, ông này là Thuận Phong Nhĩ (*) hả? Thật đáng sợ!

(*) Thuận Phong Nhĩ: vị thần có thể nghe được những âm thanh truyền theo gió, hay đi kèm với Thiên Lý Nhãn. Hình như có xuất hiện trong phim về Na Tra.

Môi Bắc Vũ run rẩy. Hình như lần nào nói xấu sau lưng anh cũng bị phát hiện thật.

Thật là thần kỳ!

– Chúng ta ngoan ngoãn ăn đi! Mai chỉ có mì ăn liền và bánh quy thôi.

Cô thở dài, rồi chia cho Trịnh Hiểu Phi một xiên thịt nướng.

Trịnh Hiểu Phi vui sướng:

– Cảm ơn chị!

Thẩm Lạc đưa một nắm rau củ mới nướng xong cho Phi Thuyền Nhỏ, rồi nói thầm với cậu nhóc mấy câu. Phi Thuyền Nhỏ gật đầu rồi ôm một đống đồ nướng chạy sang chỗ Bắc Vũ.

Bắc Vũ thấy cậu nhóc thì hỏi:

– Phi Thuyền Nhỏ, sao em lại sang đây?

Phi Thuyền Nhỏ nói nhỏ:

– Bố bảo em đi chỗ khác ăn, để bố nói chuyện với mấy cô kia. Em biết là bố thấy em ở đó nên không tiện nói chuyện mà.

Sau đó liền cười vui sướng:

– Bố em sắp có vợ rồi.

Trịnh Hiểu Phi bật cười.

Phi Thuyền Nhỏ liền nghiêm túc nói:

– Anh đừng có cười. Nếu anh sắp ba mươi tuổi mà còn chưa có vợ, thì người nhà anh cũng sẽ sốt ruột thôi.

Dù Bắc Vũ đã quen với cách nói chuyện của cậu nhóc, nhưng cô vẫn thấy buồn cười:

– Vậy bọn chị chúc bố em nhanh chóng tìm được vợ nhé!

Phi Thuyền Nhỏ cười tủm tỉm gật đầu. Cậu nhóc nhìn đám xiên nướng trong tay, rồi thở dài:

– Sao bố lại cho em nhiều đồ ăn thế này? Em ăn hết sao được.

Nói xong thì chia cho Bắc Vũ một nửa:

– Chị, bố em nướng ngon lắm. Cho chị này.

Trịnh Hiểu Phi nói đùa:

– Sao em chỉ cho chị ấy mà không cho anh?

Phi Thuyền Nhỏ mím môi, có vẻ rất rối rắm. Sau đó mới rút một xiên rau hẹ nhỏ xíu ra:

– Đây cho anh.

Môi Trịnh Hiểu Phi run run.

Bắc Vũ cười:

– Phi Thuyền Nhỏ thật ngoan.

Có đồ ăn sẵn thì đương nhiên phải hưởng thụ rồi. Bắc Vũ cắn một miếng thịt dê, đúng là ngon hơn hẳn đồ cô và Trịnh Hiểu Phi nướng. Sau đó cô quay đầu nhìn sang bên kia, vừa vặn chạm vào ánh mắt Thẩm Lạc.

Không phải là không muốn cho mình ăn đấy chứ?

Kệ anh ấy!

Cô quay mặt về, coi như không thấy gì cả.

Ăn tối xong thì cũng không còn sớm nữa.

Tất cả mọi người đều lấy thiết bị ra. Tuy Thẩm Lạc ít nói, nhưng cũng vẫn hướng dẫn mọi người một số bí quyết trong cách quay chụp.

Anh nói rất ít, nhưng vẫn đủ nội dung.

Mọi người ở đây đều yêu thích chụp ảnh. Cho dù là Bắc Vũ mới chơi hai ba năm, thì cũng cảm thấy mấy bức ảnh mình từng chụp khá đẹp.

Nhưng hôm nay nghe anh nói mấy câu, cô lại có cảm giác mấy bức ảnh đó không đáng nhắc tới nữa.

Đúng là nhiếp ảnh gia nổi tiếng có khác.

Nơi này cao hơn mực nước biển, phong cảnh rất đẹp. Nhất là lúc mặt trời lặn, những vì sao xuất hiện. Cả bầu trời đều lấp lánh, đẹp không sao tả xiết.

Đúng là một nơi thích hợp để ngắm sao.

Qua sự hướng dẫn của Thẩm Lạc, mọi người đều tập trung quay chụp. Vì tìm góc chụp khác nhau, nên ai nấy đều tự đi tìm chỗ cho riêng mình. Có mấy người còn khiêng máy ảnh đi khỏi chỗ cắm trại để chụp ảnh.

Bắc Vũ và Trịnh Hiểu Phi đi cùng nhau.

Trịnh Hiểu Phi vừa được Thẩm Lạc hướng dẫn nên rất vui sướng. Anh ta chụp mấy bức ảnh mà mình cảm thấy khá hài lòng:

– Chị xem này. Em chụp có đẹp không?

Bắc Vũ đi tới xem, vừa mới khen ngợi mấy câu, liền trông thấy một đôi nam nữ đang khiêng máy ảnh đi ra ngoài.

Cô quay lại nhìn. Đúng là Thẩm Lạc và chân dài, còn Phi Thuyền Nhỏ thì đang chơi với đội trưởng.

Cô mím môi, xách giá ba chân lên:

– Chị đi tìm chỗ khác chụp.

Trịnh Hiểu Phi nói:

– Vậy chị cẩn thận nhé, đừng đi quá xa đấy.

– Ừ.

Chỗ Thẩm Lạc và chân dài đi là một ngọn núi nhỏ ở bên trái khu cắm trại.

Tuy Bắc Vũ chưa đi lên đó, nhưng lúc trước có ngó qua. Đúng là một nơi thích hợp để ngắm sao. Có mấy người cũng đi lên đó rồi.

Cô tự nhủ là mình chỉ đang tìm chỗ để chụp ảnh thôi. Không phải cô định đi theo Thẩm Lạc và chân dài đâu. Càng không khó chịu khi thấy họ đi cùng nhau.

Bởi vì là công viên, nên ngọn núi này không phải là núi hoang. Có cả đường để lên núi, nên dù trời tối cũng vẫn đi được.

Bắc Vũ đi tới con đường nhỏ kia, thì đã không thấy bóng dáng Thẩm Lạc và chân dài đâu cả.

Cảnh tượng này có vẻ rất quen thuộc. Ký ức về mười mấy năm trước ùa lại. Cô nghĩ một lát rồi quyết định không đi nữa.

Đang đi quay lại, thì lại nghe thấy tiếng gì đó ở bên tay phải.

Là một cô gái hai mươi bảy tuổi, cho dù chưa ăn thịt heo, cũng đã trông thấy heo chạy. Huống chi cô còn mới ăn thịt heo không lâu. Cho nên cô biết đây là tiếng gì.

Cô định đi nghe thử xem đó là ai. Nhưng mà rõ ràng bọn họ không cố ý kêu nhỏ, mà cô lại không thể xác nhận được đó có phải Thẩm Lạc và chân dài không.

Vì sự tò mò, nên cô dịch sang bên phải hai bước, không ngờ lại vấp phải một hòn đá, nên đã tạo ra tiếng động.

– Ai đấy?

Là một giọng nam cô không biết.

Bắc Vũ vội vàng lùi lại, nào biết dưới chân lại trống không, cô kêu lên theo bản năng.

Nhưng tiếng kêu này còn chưa kịp phát ra, thì miệng cô đã bị người khác che lại.

Sau đó là tiếng ngã xuống đất. Cô và anh chàng che miệng cô đều rơi vào một cái hố rất cao.

Tôi hận hố đất!

23. Chương 23: Đôi Nam Nữ Chó Má

Cái hố này rất hẹp, chỉ có thể chứa được hai người thôi. Bởi vậy, phải nói là hai người bị trượt xuống thì đúng hơn là ngã xuống.

Cũng may đất trong hố rất xốp nên ngã xuống đó cũng không bị đau.

Còn chưa hết kinh hoàng, nên Bắc Vũ vội vàng kéo bàn tay che miệng mình ra. Nhưng người đứng sau lưng cô lại nói thầm:

– Đừng lên tiếng.

Giọng nói trầm trầm từ tính rất quen thuộc. Đúng là Thẩm Lạc.

Cô thở phào một hơi. Rồi lại mắng thầm trong lòng. Không phải mắng Thẩm Lạc, mà là cái hố đất chết tiệt này.

Một cái hố đất đã hủy diệt cả cấp III của cô rồi. Không ngờ mười mấy năm sau, cô lại có thể gặp lại tình huống này.

Năm đó là Thiệu Vân Khê rơi xuống hố, nay đổi thành cô, còn kéo thêm cả Thẩm Lạc nữa.

Cái hố này cao hơn người cô, nên Bắc Vũ rất lo lắng. Trong lúc cô đang nghĩ cách trèo lên trên, thì lại nghe thấy tiếng động.

Là tiếng bước chân, rất nhỏ, rất cẩn thận.

Một lát sau, có một giọng nam nói nhỏ:

– Không có ai, chắc là mèo hoang, thỏ hoang gì đó thôi.

– Làm em sợ chết đi được. Chúng ta đổi chỗ khác cách xa đường ra. Nếu không có người đi qua nghe thấy thì chúng ta chết chắc.

– Nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ? Em yêu à, anh sắp đến rồi, chúng ta làm nốt rồi lại tìm chỗ khác nhé.

– Đáng ghét! Ai là em yêu của anh chứ? Em yêu của anh ở chỗ cắm trại kìa.

– Em yêu nhanh lên! Anh không nhịn được nữa rồi!

Bắc Vũ đã biết hai người này là ai, và cô cũng biết vì sao Thẩm Lạc lại che miệng cô rồi. Bởi vì hai người này chính là một đôi nam nữ chó má đang yêu đương vụng trộm.

Nữ chính là mặt v line, nam là một tên sắp làm chú rể, dẫn vị hôn thê đi cắm trại. Bây giờ vị hôn thê của anh ta vẫn còn ở khu cắm trại đó.

Anh ta cũng được coi là thành viên lâu đời trong câu lạc bộ. Năm ngoái anh ta mới dẫn vị hôn thê của mình tới câu lạc bộ. Hai người họ lúc nào cũng thắm thiết, hai tháng sau sẽ tổ chức đám cưới, còn mời mọi người trong câu lạc bộ đến tham dự nữa.

Bắc Vũ đi chơi mấy năm nay, nên cũng biết mọi người đều rất cởi mở. Nhưng loại chuyện làm người thứ ba phá hủy hôn nhân người khác, thì lại là lần đầu tiên cô gặp.

Quả nhiên đàn ông không có một ai tốt đẹp! Cô tức tối nghĩ thầm.

Tiếng kêu làm người khác đỏ mặt lại vang lên. Còn ở gần hố đất nữa chứ. Dưới bóng đêm yên tĩnh, âm thanh đó như văng vẳng bên tai, vô cùng rõ ràng.

Cho dù Bắc Vũ có thể trèo lên được, thì cũng phải đợi hai người này xong việc đã.

Nghe tiếng kêu của đôi nam nữ kia, trong đầu cô có một vạn từ chửi bậy chạy qua.

Mà cô cũng không thể không để ý tới, trong hố đất này còn có một người nữa cũng đang phải nghe AV tại trận với cô.

Là một người đàn ông.

Một người đàn ông đứng sát vào người cô.

Cho dù da mặt Bắc Vũ có dày, thì cũng cảm thấy mất tự nhiên.

Có lẽ do Thẩm Lạc thấy cô đã bình tĩnh lại, nên anh bỏ bàn tay đang che miệng cô ra.

Nhưng vì hố đất rất nhỏ, nên hai người vẫn phải đứng sát vào nhau.

Nơi này cao hơn mực nước biển, nên nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất rõ ràng. Huống chi đêm nay còn có gió nhẹ nữa, nên rất là mát mẻ.

Nhưng hai người phải chen chúc ở trong cái hố đất nhỏ, lại thêm mấy âm thanh gần đó, nên không khí xung quanh cũng trở nên khô nóng.

Nóng!

Bắc Vũ cảm thấy rất nóng.

Mà Thẩm Lạc ở sau lưng cô lại càng nóng hơn. Cả người anh đều nóng bừng, gần như có thể bốc khói luôn.

Cô nhớ là lúc trước anh chơi bóng rổ cũng không chảy mồ hôi, mà sao hôm nay lại nóng như vậy?

Lạch cạch.

Một giọt mồ hôi rơi xuống cổ Bắc Vũ.

Loại ám muội im lặng này làm Bắc Vũ càng mất tự nhiên. Cô cố gắng dán sát người vào vách đất. Một là để đỡ nóng, hai là để tách khỏi người phía sau.

Nhưng mà mới hơi động, đã bị người phía sau túm lấy cánh tay.

– Đứng im!

Thẩm Lạc nói nhỏ.

Quả nhiên Bắc Vũ không dám động nữa. Bởi vì cô cảm thấy ở eo cô có thứ gì đó. Sau đó cả người cô đều cứng đờ lại.

Cô không quên là dù Thẩm Lạc có cao ngạo, lạnh lùng thế nào, thì anh cũng vẫn là một người đàn ông bình thường.

Mà người bình thường thì nhìn thấy AV trực tiếp, rồi có phản ứng sinh lý cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà những chuyện này là sao chứ?

Bắc Vũ bực bội nhìn trời. Lúc này hy vọng suy nhất của cô là đôi nam nữ chó má kia nhanh nhanh lên.

Nhưng mà hai người này lại càng đánh càng hăng, còn không kìm được tiếng kêu nữa.

Không biết bao nhiêu lâu sau, bọn họ mới kết thúc, nhưng đối với Bắc Vũ, thì quãng thời gian đó dài như một thế kỷ vậy.

Hai người kia thở hổn hển một lát.

– Em yêu, còn sức không? Chúng ta tìm chỗ khác đi! Mấy người trên núi cũng sắp xuống rồi.

– Qua sông liền đoạn kiều à? Không phải là sợ vợ anh biết sao?

– Nói gì thế!

Anh ta hôn cô ta một cái, sau đó bọn họ mới bỏ đi.

Cho đến khi không nghe thấy tiếng bước chân nữa, Bắc Vũ mới thở phào một hơi.

Cô giơ tay bám vào vách hố định trèo lên, nhưng vì bên trong quá chật, nên không thể trèo lên được.

– Ừm… hay là anh lên trước nhé?

Thẩm Lạc không nói gì. Anh hơi nghiêng người, ỷ vào chiều cao vượt trội mà nhẹ nhàng trèo ra khỏi hố đất. Sau đó anh ngồi xổm ở trên đó nhìn cô.

Dưới bóng đêm mờ mịt, lại không có đèn pin, nên Bắc Vũ không biết vẻ mặt anh thế nào, nhưng có vẻ anh không định giúp cô đâu.

Cô cũng không để ý, dù sao không gian xung quanh cũng rộng hơn, chắc là sẽ ra được thôi. Nào ngờ, cô thử mấy lần, mà vẫn không lên được. Đành phải mở miệng xin giúp đỡ:

– Anh kéo em với.

Lúc này Thẩm Lạc mới cầm lấy tay cô.

Tay anh rất nóng, còn hơi ướt do có mồ hôi. Nhưng vẫn rất mạnh mẽ, nên việc kéo cô lên cũng rất nhẹ nhàng.

– Ôi!

Khi hai chân Bắc Vũ quỳ trên mặt đất, cô mới cảm thấy đau. Chắc là bị trầy da lúc trượt xuống hố.

Cô đứng dậy, xoa chân một cái. Nghĩ tới hai người kia, thì lại bực bội:

– Cặn bã!

Thẩm Lạc đang ngồi xổm dưới đất ngẩng đầu lên. Tuy không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng Bắc Vũ biết anh đang nhìn cô.

Anh nghiêm túc nói với cô:

– Đàn ông bị kích thích thì bị như vậy là phản ứng sinh lý bình thường.

Bắc Vũ ngơ ngác một lát mới biết là anh hiểu lầm cô mắng anh là cặn bã. Dù sao vừa rồi anh có phản ứng sinh lý do dựa vào cô thì có vẻ hơi lưu manh.

Vậy nên cô cười gượng:

– Em hiểu mà. Em không nói anh, em đang nói hai người kia.

Thẩm Lạc nhíu mày, không nói gì nữa. Anh bật đèn pin ra, rồi xắn ống quần của cô lên. Đến khi trông thấy chỗ bị trầy da thì nói:

– Bị thương rồi.

Giọng nói bình thản, không có cảm xúc gì.

Bắc Vũ lại thả ống quần xuống:

– Không sao đâu, chỉ bị thương ngoài da thôi.

Thật ra thì vẫn hơi đau, lát nữa đi tìm đội trưởng xin ít thuốc vậy.

Sau đó cô nhặt chiếc máy ảnh trên mặt đất lên. Đến khi chắc chắn máy ảnh không bị hỏng thì nói:

– Em về khu cắm trại đây.

Nói xong liền khập khiễng đi về, cũng không quan tâm xem Thẩm Lạc định đi đâu nữa.

Ai ngờ mới đi được hai bước, cả người lại bị bế lên.

– Bị thương rồi.

Thẩm Lạc vẫn nói câu nói kia.

Bắc Vũ nhìn anh, không thể hiểu nổi hành vi này của anh nghĩa là sao. Một lát sau, cô mới phản ứng lại:

– À… Chỉ là bị thương ngoài da thôi. Em có thể đi được mà.

Đối với việc Thẩm Lạc thích giúp đỡ người khác, Bắc Vũ không thể thích ứng nổi.

Huống chi với vết thương nho nhỏ này của cô, không cần phải bị người ôm về.

Thẩm Lạc thờ ơ, vẫn ôm lấy cô đi về phía khu cắm trại:

– Đừng lộn xộn, soi đường đi.

Bắc Vũ im lặng một lát, rồi quyết định mặc kệ anh. Sau đó thì bật đèn pin lên soi đường cho anh.

Khi hai người về đến khu cắm trại, mọi người vẫn chưa quay lại. Chỉ có ba bốn người ở đó thôi.

Đội trưởng đang chơi với Phi Thuyền Nhỏ trông thấy hai người, thì vội vàng chạy tới:

– Sao thế?

Bắc Vũ vốn định nói là không sao, nhưng lại trông thấy vẻ mặt bình thản của Thẩm Lạc, thì không nói gì nữa.

Đội trưởng đi theo Thẩm Lạc vào trong lều của Bắc Vũ:

– Ngã hả? Có nghiêm trọng lắm không?

Bắc Vũ thấy Thẩm Lạc đi ra ngoài, thì mới mở miệng:

– Em không sao đâu, chỉ bị trầy da thôi.

Đội trưởng nói:

– Để anh đi lấy hòm thuốc.

Nhưng anh ấy còn chưa kịp đi ra ngoài, thì Thẩm Lạc đã quay lại với bông y tế và cồn I-ốt trên tay.

Đội trưởng thấy mình không có việc gì để làm, cảm thấy mình hơi thừa thãi, nên gãi đầu nhìn hai người, rồi đi ra ngoài.

– Em thật sự không sao mà.

Thẩm Lạc không để ý tới cô, trực tiếp xắn quần cô lên, rồi bôi thuốc cho cô.

Bắc Vũ không biết vì sao cô không từ chối.

Cô chưa bao giờ là người yếu đuối, cũng không thích tỏ ra yếu ớt trước mặt cánh đàn ông. Với vết thương nhỏ thế này mà phải để người khác bôi thuốc giùm thì cô cảm thấy quá giả tạo.

Vậy mà cô lại để anh thích làm gì thì làm.

Trong mắt cô, một anh chàng đi bôi thuốc cho một cô gái bị thương nhẹ, trừ trường hợp nịnh bợ ra, thì là có ý đồ không tốt.

Nhưng chuyện này xảy ra với Thẩm Lạc, thì cô lại không có cảm giác đó.

Giống như nó cũng chỉ là một việc rất bình thường thôi.

Nhưng mà động tác của anh rất cẩn thận, rất dịu dàng, khác hẳn vẻ bề ngoài lạnh nhạt của anh.

Nó làm cho Bắc Vũ cảm thấy mình đang được quan tâm.

Mà lý do cô không từ chối, có lẽ là do cô cảm thấy sự quan tâm không có ý đồ xấu.

Bôi thuốc xong, Thẩm Lạc thả ống quần cô xuống, rồi nghiêm túc dặn dò:

– Lát nữa đi tắm đừng để vết thương dính nước.

Nếu không phải cô biết rõ thân phận của anh, và biết rõ hoàn cảnh hiện tại, thì Bắc Vũ sẽ nghĩ anh là bác sĩ mất.

Khóe môi cô giật giật:

– Cảm ơn anh.

Đúng lúc này, bên ngoài lều vang xuất hiện một giọng nữ:

– Bắc Vũ, chị thấy đội trưởng bảo là em bị ngã, có nghiêm trọng lắm không?

Bắc Vũ mở to mắt. Đây là Phạm Lâm – vị hôn thê của tên cặn bã lúc nãy.

Cô đang nghĩ xem nên nói với chị ấy chuyện này thế nào, thì Thẩm Lạc đã ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi nói nhỏ:

– Đừng xen vào việc của người khác.

Bắc Vũ không hiểu, nên cũng quay sang nhìn anh.

Thẩm Lạc đứng dậy, lại nhắc lại:

– Đừng xen vào việc của người khác.

Sau đó liền đi ra ngoài.

Phạm Lâm đi vào lều:

– Em không sao chứ?

Bắc Vũ lắc đầu, ngẩng đầu nhìn cô gái không hay biết gì này. Tuy cô không đồng ý với lời Thẩm Lạc nói, nhưng không biết vì sao, lúc này cô lại không muốn nói cho đối phương nữa.

Phạm Lâm cười:

– Không sao là tốt rồi. À, em có trông thấy bạn trai chị không?

Bắc Vũ chần chờ một chút, rồi lắc đầu:

– Có thể anh ấy đang chụp ảnh ở trên núi.

Phạm Lâm không để ý lắm:

– Vậy em nghỉ đi nhé. Cần chị giúp gì thì cứ nói nhé. Chị ra ngoài đây.

Bắc Vũ gật đầu.

Cứ nghĩ tới cảnh bạn trai của cô gái nhiệt tình, tử tế này, đang vụng trộm với người khác ở gần đây. Cô lại thấy mình không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Cô phải nói chuyện này ra.

Ít nhất cũng phải để cô ấy có cơ hội lựa chọn.

Nghĩ vậy nên cô cũng đi ra ngoài. Ánh mắt nhìn quanh khu cắm trại một lát, liền trông thấy Phạm Lâm đang mang máy ảnh đi ra phía bờ sông. Hơn nữa lại còn đi một mình. Nên cô vội vàng chạy theo.

Nhưng mới đi được một chút, liền bị Thẩm Lạc kéo lại.

– Anh làm gì đó?

Cô quay lại nhìn, thấy là Thẩm Lạc, liền hỏi.

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Đừng xen vào việc của người khác.

Bắc Vũ quay đầu lại nhìn Phạm Lâm đã đi xa, liền nhíu mày:

– Anh đã thấy bạn trai chị ấy như vậy rồi. Hai tháng nữa họ sẽ kết hôn đó. Sao anh có thể trơ mắt nhìn chị ấy nhảy vào hố lửa chứ?

Thẩm Lạc không nói gì, mà chỉ kéo cô đi theo Phạm Lâm. Đi được một đoạn, liền đặt ngón trỏ lên môi, bảo cô đừng nói gì, rồi nhẹ nhàng đi tiếp.

Bắc Vũ không hiểu anh định làm gì, nhưng cô cũng làm theo ý anh.

Khi đi đến bên bờ sông, cô liền trông thấy hai bóng người đang ôm hôn dưới gốc cây.

Không cần nói cô cũng biết cô gái kia là ai, còn anh chàng kia thì chắc chắn không phải tên cặn bã vừa rồi.

Bắc Vũ ngơ ngác.

Mấy thứ này là sao chứ!

Hóa ra cô vẫn còn rất ngây thơ.

Đột nhiên cô cảm thấy mình có lỗi với cái danh hiệu hồi cấp III.

Hóa ra trên đời này ai cũng là trai thanh gái lịch trong xã hội, chỉ có mình cô vẫn còn ngây thơ như vậy thôi.

Như thế này thì bảo cô tin tưởng vào tình yêu kiểu gì chứ?

24. Chương 24: Tình Yêu

Bắc Vũ không biết mình đi về khu cắm trại kiểu gì, vì đầu óc cô đang rất hỗn loạn.

May mà Thẩm Lạc ngăn cản hành vi chính nghĩa vớ vẩn kia của cô.

Khoe khoang sự chính nghĩa trong một thế giới bẩn thỉu đúng là một chuyện vô cùng buồn cười.

Trước khi chui vào lều, cô lại nghe thấy lời Thẩm Lạc nói:

– Không phải ai ra ngoài chơi cũng như vậy đâu. Một phần lớn vẫn biết giữ mình trong sạch.

Giọng điệu bình tĩnh như thầy giáo đang giảng bài vậy.

Vậy thì sao?

Bắc Vũ không hiểu ý anh là gì.

Tuy mấy chuyện này có làm cô thấy bất ngờ, nhưng thật ra nó chả có quan hệ gì với cô cả. Sao cô phải buồn rầu vì nó chứ? Cô là một cô gái trưởng thành, chứ có còn là một bé gái ngây thơ nữa đâu.

Chỉ là cảm thấy mình hơi ngốc thôi.

Cô không nói gì cả. Hình như Thẩm Lạc đứng ở bên ngoài một lát rồi mới đi.

Ngủ ở ngoài trời nên chất lượng giấc ngủ cũng không tốt.

Chưa đến sáu giờ sáng, Bắc Vũ đã dậy rồi.

Mới mở cửa lều ra đã có thể trông thấy bầu trời quang đãng, xanh thẳm. Những tia nắng ban mai chiếu lên những giọt sương sớm tạo ra những tia sáng lấp lánh. Không khí mát mẻ, sạch sẽ làm người ta thoải mái.

Đây chính là sự hấp dẫn của thiên nhiên.

Bắc Vũ hít sâu một hơi, rồi đi ra khỏi lều.

Vì bây giờ vẫn còn sớm, nên chưa có ai ra ngoài cả.

Cô nhấc chân lên, chỗ trầy da hôm qua đã không còn đau nữa.

Sau đó cô lấy khăn mặt ra bờ sông rửa mặt.

Vừa mới ngồi xuống bờ sông, đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng.

Cô quay lại nhìn thì thấy là cô chân dài.

– Dậy sớm vậy à?

Chân dài ngồi xuống bên cạnh cô.

Vì cô ấy là người mới nên Bắc Vũ nghĩ mãi mới nhớ ra tên cô ấy là Lý Đồng. Cô cười nói:

– Ngủ ở ngoài nên hay dậy sớm. Sao em cũng dậy sớm thế?

– Em cũng vậy.

Lý Đồng cười, rồi thuận miệng hỏi:

– Chị và Pluto có quen biết từ trước hả?

Bắc Vũ sửng sốt. Lúc trước cô ấy cũng hỏi câu này rồi mà. Chẳng lẽ là không hài lòng với đáp án của cô?

Cô nhướn mày, rồi lại trả lời như cũ:

– Chỉ gặp mấy lần thôi, không tính là quen.

Lý Đồng rửa mặt xong, thì lắc đầu cho nước rơi xuống đất. Vẻ mặt hơi buồn rầu:

– Em là biên tập cho một tạp chí địa lý. Em rất thích các tác phẩm của Pluto. Lần này đi tham gia là để gặp anh ấy. Vốn dĩ em muốn hiểu anh ấy nhiều hơn, không ngờ tính cách của anh ấy lại lạnh nhạt như vậy. Em tưởng chị quen với anh ấy, nên định hỏi chị mấy câu về anh ấy. Xem ra là không được rồi.

Bắc Vũ cười:

– Chị còn không hiểu anh ấy bằng em đâu.

Lý Đồng cũng rất khá. Khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt to, da thì không trắng, chắc là do hay đi cắm trại, nhưng nhìn tổng thể thì rất khỏe mạnh.

Bắc Vũ rửa mặt xong trước, nhưng không thể đi về trước được. Nên đành đứng đó đợi cô ấy.

Khi hai người quay về khu cắm trại, thì đã thấy mấy người đang nói chuyện, chụp ảnh ở bên ngoài rồi.

Thẩm Lạc thì đang dẫn cậu con trai tập thể dục theo đài.

Nói thật, động tác của cả hai giống nhau như đúc.

Bắc Vũ nhìn thấy cảnh đó từ phía xa mà cảm thấy buồn cười.

– A! Có rắn kìa!

Cô đang nhìn hai bố con họ, thì Lý Đồng đi bên cạnh cô đột nhiên hét lên, rồi ngã ngồi xuống đất.

Bắc Vũ bị cô ấy kéo xuống theo, nên cũng hét lên. Không phải là sợ rắn, mà là bị cô ấy dọa.

Người dọa người mới là hù chết người!

Hai người đều ngồi ở dưới đất. Một con rắn màu đen ở trong bụi cỏ đang bò về phía họ.

Mọi người nghe thấy tiếng kêu thì vội vàng chạy tới. Thẩm Lạc là người chạy đến đầu tiên.

Khi anh đi đến gần, thì Lý Đồng đột nhiên đứng dậy, chạy về phía anh, ôm lấy tay anh:

– Có rắn! Con rắn đó rất to!

Bắc Vũ nhận ra con rắn kia không có độc thì thở phào. Khi cô trông thấy Lý Đồng đang dựa sát vào người Thẩm Lạc, thì bật cười, rồi giơ tay bắt lấy con rắn kia.

Mấy cô gái trong đội hét ầm lên, chạy hết về sau lưng cánh đàn ông.

Nhất là Phạm Lâm. Sau đó cô ta đã được anh bạn trai ôm ấp an ủi:

– Đừng sợ, đừng sợ, con rắn kia không có độc.

Phạm Lâm nói:

– Nhưng mà vẫn thấy ghê.

– Có anh đây mà!

Ánh mắt Bắc Vũ liếc qua hai người họ. Nhìn qua đã biết là bọn họ vô cùng yêu nhau rồi.

Cô gái ỷ lại chàng trai, chàng trai bảo vệ cô gái. Tất cả đều xuất phát từ bản năng và sự thật lòng.

Cô lại nhớ tới lần đi cắm trại đầu năm nay. Chàng trai cầu hôn cô gái ngay trước mặt mọi người. Cả hai đều kích động đến mức bật khóc. Vừa chân thành, tha thiết, lại cảm động lòng người.

Trai tài gái sắc, gia cảnh phù hợp, lại vô cùng yêu thương nhau. Nhìn thế nào cũng là một đôi tình nhân người người hâm mộ.

Vì vậy mà cô còn nói với người khác là "Em lại có động lực để tin tưởng tình yêu rồi."

Vậy mà hai người họ lại đều có một mặt không muốn ai biết. Có lẽ chính họ cũng không biết rõ về đối phương.

Vừa hưởng thụ tình yêu, vừa theo đuổi sự kích thích.

Rốt cuộc tình yêu là cái gì? Có lẽ nó cũng chỉ là một trò đùa mà thôi.

Đột nhiên Bắc Vũ cảm thấy không hiểu thứ gọi là tình yêu đó. Có lẽ từ trước tới giờ cô chưa bao giờ hiểu được cả.

Còn chưa được nếm thử, đã cảm thấy chán ngán rồi.

– Bắc Vũ, chị mau ném nó đi. Thật đáng sợ.

Câu nói của Lý Đồng đã kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ. Cô nhìn cô ấy dựa sát vào Thẩm Lạc, liền mỉm cười nói đùa:

– Nó không có độc đâu. Trưa nay chúng ta lại có món mới rồi, đúng không đội trưởng?

Đội trưởng thấy mấy cô gái kia đang hoảng sợ, liền mỉm cười:

– Em thả nó đi đi. Thả nó ra xa một chút, đừng để nó đến gần đây nữa.

Bây giờ Phi Thuyền Nhỏ chân ngắn mới chạy đến nơi. Cậu nhóc chạy đến bên Bắc Vũ để sờ đuôi rắn:

– Bố, chúng ta mang về cho cụ ngâm rượu đi!

Mọi người:….

Môi Thẩm Lạc cũng hơi giật giật. Sau đó anh nói:

– Sẽ làm mọi người sợ đấy. Thả nó đi!

Phi Thuyền Nhỏ rất tiếc nuối đi cùng Bắc Vũ ra bờ sông thả rắn.

Một chút ồn ào đã trôi qua, mọi người bắt đầu ăn sáng rồi đi chơi.

Mấy anh chàng đi câu cá, còn mấy cô gái thì nhìn họ câu cá.

Bắc Vũ không thích mấy cái hoạt động này. Nhất là khi trông thấy đôi tình nhân và ba cô gái vây quanh Thẩm Lạc, thì càng thấy tụt hứng.

Nhưng nghĩ đến sự an toàn, thì vẫn đi theo chân mọi người.

Vừa hay Trịnh Hiểu Phi cũng không thích câu cá, nên hai người liền rủ nhau đi đánh bài. Để không làm ảnh hưởng đến mấy ngươi đang câu cá, bọn họ còn cố ý tìm một chỗ hơi xa.

Hai người đánh bài với nhau thì không có gì vui cả. May mà có cả Phi Thuyền Nhỏ bị bố đuổi sang đây vì quá ồn ào, nên có đủ ba người để chơi đấu địa chủ.

Cậu nhóc năm tuổi thì tất nhiên là không biết chơi rồi. Nhưng mà Phi Thuyền Nhỏ lại rất thông minh. Chỉ cần dạy cậu nhóc cách chơi, hai ván sau đã có phong độ của người biết chơi rồi.

Bắc Vũ cảm thán, con của thiên tài thì cũng là thiên tài.

Trong lúc đánh bài, cô có liếc qua phía bờ sông mấy lần.

Xung quanh Thẩm Lạc vẫn là ba cô gái kia.

Mà mặt v line cũng thật giỏi. Ban ngày không thấy có chút liên quan nào tới bạn trai Phạm Lâm cả. Nhìn bọn họ ai có thể tưởng tượng được đêm qua, bọn họ lại đánh nhau một trận trong rừng cây chứ.

À không, có lẽ là mấy trận.

Phạm Lâm và bạn trai cô ta lại quấn quít lấy nhau. Đúng là một đôi tình nhân đằm thắm.

Còn tên gian phu tối qua là ai, thì Bắc Vũ cũng không biết được. Trừ Trịnh Hiểu Phi, Thẩm Lạc và đội trưởng có mặt ở khu cắm trại ra, thì cả đội còn mấy anh chàng nữa. Có ba người dẫn bạn gái đi cùng, còn hai người thì độc thân.

Nghĩ tới tình huống có người bên ngoài, Bắc Vũ lại cảm thấy thế giới này thật xấu xa.

Trịnh Hiểu Phi thấy cô không tập trung, lại nhớ tới cảnh cô bắt rắn ban nãy, liền cười:

– Chị, mấy năm không gặp, chị càng ngày càng giống con trai đấy. Thảo nào đến nay vẫn còn độc thân!

Bắc Vũ bĩu môi:

– Độc thân rất tốt. Chị đây thích độc thân!

Trịnh Hiểu Phi cười:

– Lẽ nào chị thuộc chủ nghĩa không kết hôn?

Bắc Vũ nói:

– Đúng vậy! Kết hôn để làm gì? Cả ngày đều phải xoay quanh chồng con. Nghĩ thôi đã thấy sợ rồi. Mà chị còn muốn đi du lịch quanh thế giới cơ!

Trịnh Hiểu Phi gật đầu:

– Chị đúng là con gái thời đại mới.

Bắc Vũ cười:

– Đương nhiên. Sau này chị có tiền, sẽ đi bao trai trẻ. Cuộc sống thoải mái như đám đàn ông. Thật là tốt đẹp!

Trịnh Hiểu Phi giơ ngón cái lên:

– Chị đúng là phụ nữ mà không hề thua kém cánh mày râu, tại hạ bái phục.

Bắc Vũ nhíu mày, đột nhiên nhận ra bên cạnh có một cậu nhóc. Quay đầu lại thì thấy Phi Thuyền Nhỏ đang trợn tròn mắt nhìn cô. Cô xoay đầu cậu nhóc lại:

– Rút bài đi.

Phi Thuyền Nhỏ rút bài xong thì nghiêm túc nói:

– Chị. Chị nói như vậy là không đúng đâu. Người lớn thì phải kết hôn chứ.

Bắc Vũ nghĩ tới mấy hành động của cậu nhóc này, liền quyết định bỏ qua vấn đề này.

Ba người đang vui vẻ đánh bài, thì lại nghe thấy tiếng ồn bên phía bờ sông.

Bắc Vũ quay lại nhìn thì thấy Thẩm Lạc đang cõng Lý Đồng ướt sũng đi về phía này. Đội trưởng cũng đi theo họ.

Lúc đi qua ba người thì Thẩm Lạc có liếc cô một cái, rồi lại đi về khu cắm trại.

Đội trưởng đi phía sau nói với bọn cô:

– Tiểu Đồng ngã xuống sông, chân đập vào tảng đá.

Bắc Vũ "vâng" một tiếng.

Trịnh Hiểu Phi lại nói:

– Vậy phải xem xem có bị gãy xương không?

– Không đến mức đó. Pluto đưa em ấy về kiểm tra rồi. Mấy đứa cứ chơi đi, không cần đi cùng đâu.

Bắc Vũ nhìn theo bóng dáng bọn họ.

Cô mím môi. Tối qua khi Thẩm Lạc ôm lấy cô, cô còn tưởng rằng mình là người đặc biệt.

Hóa ra anh lại là một người ngoài lạnh, trong nóng.

Ừm. Thật ra người nhiệt tình cũng rất tốt.

Nhưng vì sao cô lại cảm thấy không thoải mái thế này?

Cô cũng không định dây dưa gì với Thẩm Lạc. Cô cũng không còn là cô bé thích Thẩm Lạc mười mấy năm trước nữa. Thậm chí cô còn không định yêu đương gì hết. Vậy sao cô lại cảm thấy không thoải mái chứ?

Vì vậy cô bắt đầu ghét sự không thoải mái trong lòng mình. Cũng nhanh chóng xua đuổi nó đi, để mình lại trở thành một Bắc Vũ không để ý đến thứ gì hết.

25. Chương 25: Giục Cưới

Chân Lý Đồng không có vấn đề gì lớn, chỉ bị bầm tím thôi.

Lúc mọi người chơi đùa buổi tối, cô ấy còn cố tình hát tặng Thẩm Lạc một bài, để bày tỏ sự cảm ơn. Bài hát cô ấy hát là nhạc Tiếng Anh, Bắc Vũ không hiểu nội dung lắm, nhưng nghe giai điệu thì cô đoán là một bài tình ca.

Dưới ánh lửa trại, cô ấy vừa hát vừa nhìn về phía Thẩm Lạc. Cô ấy hát rất hay, làm ai nấy đều cảm thấy xúc động.

Trịnh Hiểu Phi ngồi cạnh Bắc Vũ nói thầm với cô:

– Thấy chưa? Em đã bảo là chân dài có triển vọng rồi mà. Em nói cho chị nghe, em gái chân dài này là thạc sĩ đào tạo ở nước ngoài đó. Hiện giờ làm phó chủ biên của một tạp chí địa lý. Nhìn là biết bạch phú mĩ (trắng, giàu và đẹp) rồi. Ừm, tuy là không trắng lắm. Người ta còn cố tình đến đây để gặp Pluto nữa chứ. Nếu anh ta vẫn còn không rung động thì đúng là Đường Tăng chuyển thế rồi.

Bắc Vũ liếc anh ta:

– Cậu biết nhiều thứ nhỉ!

Trịnh Hiểu Phi:

– Thường thôi. Mới có thứ ba cả nước.

Lý Đồng hát xong, đội trưởng lại quay sang phía Bắc Vũ:

– Bắc Vũ, em cũng biểu diễn gì đó đi!

Bắc Vũ đứng dậy ngáp một cái, rồi cười:

– Ngũ âm của em không đủ, nên em không dám bêu xấu đâu. Mọi người cứ chơi tiếp đi, em đi ngủ trước đây.

Nói xong liền đi về lều ngủ.

Cô thật sự cảm thấy mệt, nên nằm trong lều một lát thì đã ngủ mất.

Mọi người vẫn đang chơi đùa vui vẻ. Trong lúc ngủ mơ màng, Bắc Vũ nghe thấy có người thổi kèn acmonica, là bài hát "Cây táo gai" (*) mà Bắc Vũ thích.

(*) Bài hát "Cây táo gai / Cây sơn tra". Mình tìm được hai bài. Chả biết bài tác giả nói là bài nào nữa.

Bài đầu tiên là bài hát trong buổi tuyên truyền phim "Chuyện tình cây táo gai": Cây táo gai

Bài thứ hai thì không biết ở đâu: Cây táo gai 2

Cô cũng không ra ngó xem là ai thổi kèn, mà chỉ chìm vào giấc ngủ trong tiếng kèn êm ái này thôi.

Hôm sau là ngày quay về.

Bắc Vũ không biết vì sao đột nhiên cô lại cảm thấy không vui nữa.

Có lẽ là vì cô được chứng kiến một cuộc tình bị bao bọc bởi sự dối trá. Làm người vốn đã có thái độ tiêu cực với tình yêu như cô, lại càng tiêu cực hơn.

Có lẽ là vì…

Được rồi, hình như không còn nguyên nhân khác nữa.

Lúc ngồi trên xe bus, Phi Thuyền Nhỏ vẫn ngồi ở cạnh cô. Thẩm Lạc và Lý Đồng vẫn ngồi ở sau lưng cô nói chuyện với nhau. Phần lớn là Lý Đồng nói, còn Thẩm Lạc thì chỉ trả lời ngắn gọn mấy câu thôi.

Bắc Vũ đeo che mắt lên, ngủ một giấc hết cả năm tiếng đi đường. Ngay cả lần nghỉ ngơi giữa đường cô cũng không xuống xe.

Khi về đến cửa câu lạc bộ, mọi người chào hỏi nhau, Bắc Vũ vẫn còn đang mơ màng.

Cuối cùng là Phi Thuyền Nhỏ gọi cô dậy:

– Chị ơi. Cô ấy mời bố đi ăn cơm. Em còn chưa thấy đói. Em có thể đi về nhà chị chơi chờ bố đến đón không?

Cậu nhóc xong thì nháy mắt với cô.

Bắc Vũ nhìn Thẩm Lạc, cười rất khoa trương:

– Anh đi ăn cơm với em ấy đi. Em dẫn Phi Thuyền Nhỏ về nhà chơi. Nhà em ở gần đây thôi, khi nào anh ăn xong đến đón Phi Thuyền Nhỏ là được.

Thẩm Lạc nhíu mày:

– Ừ.

Bắc Vũ nói:

– Em đọc số điện thoại với địa chỉ cho anh nhé.

Thẩm Lạc:

– Không cần, tôi biết địa chỉ của nhà máy.

Phi Thuyền Nhỏ cười hì hì lấy cái điện thoại nho nhỏ trong ba lô sau lưng ra:

– Em gọi cho bố là được mà.

Bắc Vũ nhún vai, nói với Thẩm Lạc và Lý Đồng:

– Vậy bọn em đi đây, hai người cứ ăn uống bình tĩnh thôi, không cần phải gấp đâu.

Nói xong thì dắt Phi Thuyền Nhỏ ra đón taxi rồi đi mất.

Thấy ánh mắt Thẩm Lạc vẫn đuổi theo chiếc xe taxi kia, thì Lý Đồng cười:

– Hình như Phi Thuyền Nhỏ rất thích chị Bắc Vũ. Anh và chị ấy rất quen hả?

Thẩm Lạc thản nhiên "Ừ" một cái.

Lý Đồng lại cười:

– Vậy mà chị ấy nói hai người không quen, chỉ gặp qua mấy lần. Hóa ra là chị ấy lừa em.

Thẩm Lạc nhìn cô ấy một cái:

– Cô ấy nói vậy à?

Lý Đồng cười ngượng ngùng, rồi giơ hai tay.

Bố Bắc, mẹ Bắc đang nấu cơm. Nghe thấy tiếng con gái về thì hai ông bà đều đi ra đón.

Phi Thuyền Nhỏ cười tủm tỉm đi vào:

– Cháu chào ông bà!

Mẹ Bắc đã hơn năm mươi tuổi, đang ở trong trạng thái chuẩn bị về hưu. Đi làm chỉ cần uống trà đọc báo, tan làm thì đi đánh bài, múa quảng trường, nói chuyện con cái với các chị em trong khu. Mà mấy năm nay, các chị em của bà đều lên chức bà nội, bà ngoại hết rồi. Mẹ Bắc rất hâm mộ bọn họ. Cứ trông thấy trẻ con nhà khác là hai mắt đều sáng bừng lên.

Mà hôm nay trông thấy một cậu nhóc xinh xắn, đáng yêu ở trong nhà mình, còn ngọt ngào gọi mình là bà nữa, thì tim bà cũng tan ra.

Bà xoa má Phi Thuyền Nhỏ rồi cười hỏi:

– Cháu là con nhà ai thế?

– Cháu là con bố Thẩm Lạc.

Mẹ Bắc "Ơ" một cái rồi ngẩng đầu nhìn con gái:

– Thẩm Lạc là ai?

– Một… một anh học cùng trường hồi cấp III. Anh ấy có chút việc nên nhờ con trông hộ. Tối nay sẽ đến đón.

– Con xem đi. Bạn cùng trường đã có con lớn thế này rồi. Mà con còn không có nổi một đối tượng nữa.

Lại nữa rồi. Từ khi mấy người bằng tuổi cô ở trong khu chung cư lấy vợ lấy chồng, rồi lên chức bố chức mẹ, thì Bắc Vũ đã rơi vào tình trạng bị mẹ Bắc giục cưới. Hai năm trước còn đỡ, vì tuổi cô cũng không phải quá lớn, mà cô lại còn đang gây dựng sự nghiệp, nên mẹ cô chưa kịp lo cho việc chung thân đại sự của cô. Nhưng hiện giờ, sự nghiệp của cô cũng gọi là kha khá rồi, tuổi lại lớn. Tuy cô thấy mình vẫn còn rất trẻ, nhưng trong mắt bố mẹ cô, thì cô đã thuộc vào hàng lứa phải suy nghĩ đến việc cưới xin rồi.

Cô cảm thấy hối hận vì mang Phi Thuyền Nhỏ về nhà rồi.

Mẹ Bắc chẳng cần biết cô có hối hận hay không. Dù sao bà cũng chưa có cháu ngoại, nên cứ chơi với cháu nhà người ta trước cho đỡ thèm. Vậy nên bà cũng không thèm quan tâm đến việc bếp núc nữa, để tất cho bố Bắc. Còn mình thì ngồi trên sofa chơi với Phi Thuyền Nhỏ. Nhìn cậu bé uống sữa mà khuôn mặt bà tươi như hoa hướng dương

Đến khi Bắc Vũ tắm rửa thay đồ xong, thì một già một trẻ đã rất quen thuộc rồi. Mà mẹ Bắc thì cũng đã biết thân thế của Phi Thuyền Nhỏ. Còn biết cậu nhóc xuất hiện ở đây là vì bố bận đi hẹn hò.

Vì thế khi trông thấy con gái đi ra, bà lại cau có:

– Con nhìn bạn con xem. Nó sắp có mùa xuân thứ hai rồi, mà con còn không có nổi một đối tượng.

Phi Thuyền Nhỏ phụ họa:

– Chị à. Bà nói chị đã hai mươi bảy rồi. Vậy thì đúng là phải đi tìm đối tượng rồi đó.

Bắc Vũ đột nhiên rùng mình, cảm thấy sợ hãi.

May mà có bố Bắc đi ra cứu cô:

– Ăn cơm thôi.

Vì Bắc Vũ đã thông báo trước với hai ông bà là đêm nay sẽ về nhà ăn cơm„ nên đồ ăn cũng rất phong phú.

Bình thường mẹ Bắc luôn kêu cô phải làm việc vất vả, nên thường xuyên giục cô ăn thêm.

Bây giờ có Phi Thuyền Nhỏ rồi, mẹ Bắc trực tiếp bỏ qua con gái ruột, mà chỉ chăm chăm gắp đồ ăn cho Phi Thuyền Nhỏ thôi.

Phi Thuyền Nhỏ cũng rất ngoan, đồ ăn cũng rất bình thường, mà cậu nhóc vẫn luôn miệng khen ngon.

Trong bữa cơm mẹ Bắc cũng có nhắc tới con gái hai lần.

– Mẹ nói cho con biết. Lúc mẹ bằng tuổi con bây giờ, thì con đã lớn bằng Phi Thuyền Nhỏ rồi. Ăn cơm cũng thật là ngoan.

– Nếu sau này con có thể sinh một đứa ngoan như Phi Thuyền Nhỏ, thì mẹ cũng không cầu gì nữa.

Phi Thuyền Nhỏ còn châm ngòi thổi gió thêm vào:

– Chị à, chị mau kết hôn đi. Khi nào chị có em trai, em gái, thì em sẽ bảo vệ các em ấy.

Năm mươi tuổi và năm tuổi.

Thật là đáng sợ!

Sau khi ăn xong, mẹ Bắc liền đi múa trên quảng trường theo thường lệ.

Không ngờ Phi Thuyền Nhỏ lại rất tò mò về múa quảng trường, nên cũng xin đi theo.

Vì thế hai mươi phút sau, Bắc Vũ ngồi cạnh bồn hoa trong quảng trường, nhìn một cậu nhóc năm tuổi đứng trong đội ngũ múa quảng trường.

Nhưng phải công nhận, Phi Thuyền Nhỏ cảm nhạc rất tốt, múa cũng rất đẹp. Làm mấy cô mấy bác thi nhau khen ngợi.

Trong lúc Bắc Vũ đang chán nản, thì điện thoại cô vang lên. Cô cầm lên xem, một dãy số xa lạ.

– Alo! Ai vậy?

– Ở đâu?

Bắc Vũ nhíu mày:

– Anh là ai thế?

– Là tôi.

– Anh là…

Mấy chữ phía sau còn chưa kịp thốt ra, cô liền dừng lại.

– Sao anh lại biết số điện thoại của em?

Thẩm Lạc không trả lời cô, mà chỉ hỏi:

– Em ở chỗ quảng trường nhỏ à?

Chắc là anh ấy nghe thấy tiếng nhạc qua điện thoại.

– Hả? Vâng.

– Ừ.

Nói xong chữ "Ừ" liền cúp điện thoại luôn.

Bắc Vũ bĩu môi nhìn điện thoại.

Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía đội ngũ đang múa. Âm nhạc trên quảng trường vừa thay đổi, Phi Thuyền Nhỏ liền nhanh chóng đổi động tác theo.

Trong lúc cô đang thấy buồn cười, thì có người ngồi xuống cạnh cô.

Cô quay lại nhìn thì thấy người đó đúng là Thẩm Lạc.

– Anh đến rồi à!

Thẩm Lạc gật đầu, lông mày hơi nhíu lại. Hiển nhiên là không thích nơi ồn ào thế này. Sau đó ánh mắt anh nhìn về phía cậu con trai đang đứng giữa các bà các cô, thì trên môi lại xuất hiện chút tươi cười.

Bắc Vũ cười:

– Con trai anh sắp thành tinh rồi.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Nó thích chỗ náo nhiệt.

Bắc Vũ nhìn anh:

– Nhìn không ra đó.

Một ông bố đơn thân ít nói lại nuôi dạy được một đứa con trai sáng sủa thích náo nhiệt. Đúng là một chuyện thần kỳ.

Thẩm Lạc cảm nhận được ánh mắt của cô, liền quay đầu sang. Cô lại vội vàng tránh đi.

– À… Anh và tiểu Đồng ăn cơm thế nào? Ăn món gì?

– Ăn món Pháp.

– Ồ, thật là lãng mạn!

Bắc Vũ cười, vẻ mặt thoải mái:

– Nghe nói tiểu Đồng từ nước ngoài về, còn làm trong một tạp chí địa lý. Sở thích của hai người rất giống nhau.

Thẩm Lạc thản nhiên nhìn cô, không nói gì cả.

– Bố!

Phi Thuyền Nhỏ trông thấy Thẩm Lạc thì chạy vội tới ôm lấy anh.

Thẩm Lạc ôm lấy cậu bé, rồi lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho cậu. Tuy vẻ mặt vẫn lạnh lùng, nhưng động tác thì rất dịu dàng.

Me Bắc đuổi theo Phi Thuyền Nhỏ. Khi trông thấy Thẩm Lạc cao ráo, đẹp trai thì đôi mắt sáng lên:

– Cháu là bố Phi Thuyền Nhỏ à? Thảo nào Phi Thuyền Nhỏ lại đáng yêu như thế. Đúng là cha nào con nấy.

Môi Bắc Vũ giật giật.

Thẩm Lạc lễ phép nói:

– Cháu là Thẩm Lạc. Cảm ơn cô đã chăm sóc Phi Thuyền Nhỏ.

Mẹ Bắc vội vàng xua tay:

– Không cần cảm ơn. Khi nào rảnh lại dẫn Phi Thuyền Nhỏ đến nhà cô chơi. Thằng bé rất đáng yêu.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Cháu cảm ơn cô.

Hai mẹ con nhìn theo bóng dáng bố con nhà họ Thẩm. Đột nhiên Bắc Vũ cảm thấy có một ánh mắt u oán bắn về phía mình.

Cô bất đắc dĩ quay đầu lại:

– Mẹ! Bây giờ con đang rất bận mà.

Mẹ Bắc lườm cô:

– Con định làm triệu phú đấy à?

– Không dám, không dám.

– Con nhìn người ta đi. Vừa trẻ trung, lại tuấn tú, lịch sự, mà con trai còn lớn như vậy rồi.

Bắc Vũ hắng giọng nhắc nhở bà:

– Anh ấy là ông bố độc thân mà.

– Bố độc thân thì sao? Còn hơn là loại không biết bao giờ mới được làm mẹ như con.

Mẹ Bắc nhìn cô rồi lại hỏi nhỏ:

– Thế mẹ thằng bé đâu? Lúc trước Phi Thuyền Nhỏ nói với mẹ là nó không có mẹ. Sao lại thế?

Bắc Vũ giơ tay:

– Con nào biết. Hoặc là mất rồi, hoặc là anh ấy đi thụ tinh trong ống nghiệm.

Mắt mẹ Bắc sáng lên, đánh giá con gái mình:

– Nếu là như vậy thì cũng được. Dù sao bố thằng bé rất lễ phép. Còn được tặng thêm một đứa con trai nữa chứ.

Bắc Vũ bất lực:

– Mẹ, con mới có hai bảy. Vẫn còn là trẻ con.

– Con đã hai bảy rồi đó!

Mẹ Bắc hừ một cái, cường điệu lại con số này. Rồi lại nói:

– Con hai bảy tuổi, mà dám để một thằng bé năm tuổi gọi mình là chị. Không thấy xấu hổ à?

– Mẹ là mẹ ruột con đó!

Mẹ Bắc nói:

– Không được. Mẹ phải tìm đối tượng cho con thôi.

Bắc Vũ vội vàng đẩy bà vào hàng ngũ múa quảng trường, rồi chạy vội về nhà.

Lúc này Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ đang đứng đợi taxi ở ven đường.

– Bố. Sau này bố đi hẹn hò, thì cứ đưa con đến chỗ chị xinh đẹp nhé!

Thẩm Lạc xoa đầu cậu bé:

– Bố không đi hẹn hò nữa. Bố ở cùng con.

Phi Thuyền Nhỏ bĩu môi:

– Nhưng mà không hẹn hò, thì sao lấy được vợ?

Thẩm Lạc nghĩ một lát, lại hỏi:

– Con có thích chị xinh đẹp không?

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Thích.

– Vì sao?

Phi Thuyền Nhỏ bắt đầu vò đầu bứt tai:

– Con không biết. Dù sao con cũng thích chị ấy.

Sau đó lại nói thầm:

– Nếu chị ấy cũng thích bố thì thật là tốt. Vậy thì bố có thể cưới chị ấy về làm vợ, rồi lại sinh thêm em trai, em gái cho con nữa.

Thẩm Lạc bật cười.

Phi Thuyền Nhỏ lại nói:

– Xem ra chỉ có thể để chị ấy đợi con lớn lên, rồi con cưới chị ấy thôi.

26. Chương 26: Hàng Xóm

Buổi chiều ngày hôm sau, khi Bắc Vũ về nhà ăn cơm thì phát hiện ra trong nhà có thêm một người nữa. Một anh chàng trẻ trung xa lạ.

Thật ra cũng không phải là xa lạ. Nếu cô nhớ không nhầm, thì lần trước cô có gặp anh ta ở nhà máy một lần rồi. Anh ta là kỹ sư làm việc cùng bố cô. Hình như là năm trước mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh rồi đến nhà máy này làm việc thì phải.

Bắc Vũ thay giày, rồi nghi ngờ nhìn về phía nhà ăn.

Mẹ Bắc cười với con gái:

– Đi rửa tay rồi vào ăn cơm. Đừng để khách đợi.

– Không sao đâu cô. Em còn chưa đói.

Giọng nói ấm áp, nghe đã thấy lễ phép rồi.

Nghe thấy giọng điệu vui vẻ của mẹ mình, trong lòng Bắc Vũ đã lờ mờ đoán được việc gì đang xảy ra.

Tám, chín phần là giới thiệu đối tượng cho cô.

Tuy mẹ Bắc rất sốt ruột về chuyện hôn nhân của con gái, nhưng đây lại là lần đầu tiên bà tự mình ra tay.

Dù sao trong mắt bà, con gái bà vừa xinh đẹp lại còn có tiền. Nghe nói cũng có mấy người theo đuổi, nên không đến mức phải để bố mẹ dẫn đi xem mắt. Nhưng mà hai năm nay, bà cứ chờ rồi lại chờ, mà Bắc Vũ vẫn không có chút động tĩnh nào. Người có giới tính nam duy nhất cô dẫn về nhà, là cậu nhóc năm tuổi tối hôm qua.

Vì thế bà đã bị Phi Thuyền Nhỏ kích thích.

Bắc Vũ bĩu môi. Cô rửa tay xong thì ngồi vào bàn ăn.

Bố Bắc vui vẻ, hớn hở giới thiệu hai người với nhau:

– Mưa Nhỏ, đây là tiểu Trương, học trò của bố. Năm ngoái mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh, rồi vào làm việc tại nhà máy.

Anh chàng trẻ tuổi kia gật đầu với Bắc Vũ rồi cười:

– Chào Bắc Vũ. Anh là Trương Thụy. Thầy vẫn hay nhắc đến em, mà hôm nay mới được gặp mặt.

Anh ta đeo kính mắt, bộ dáng điềm tĩnh, nho nhã. Tuy không đẹp trai lắm, nhưng nhìn rất đứng đắn, làm người khác không thể ghét được.

Bắc Vũ cũng cười:

– Chào anh. Làm học trò của bố em, thì khổ cho anh rồi.

Trương thụy nói:

– Thầy rất tốt với anh. Thầy còn dạy anh nhiều thứ nữa.

Lịch sự, lễ phép. Quả thật rất khó để ghét anh ta.

Bố Bắc đắc ý:

– Đúng vậy. Nào, nào nào, mọi người ăn cơm đi. Em nếm thử đồ ăn nhà thầy đi.

Vì Trương Thụy đã quen biết bố Bắc, mẹ Bắc từ trước rồi, nên không khí cũng rất vui vẻ. Cả bữa ăn đều rất hài hòa. Chỉ có mỗi Bắc Vũ là ít nói hơn mọi ngày thôi.

Sau khi ăn xong, Trương Thụy lại ân cần nhận việc thu dọn.

Ở trong nhà ăn, mẹ Bắc lấy khuỷu tay chọc Bắc Vũ, nói nhỏ:

– Thằng bé được đấy nhỉ. Tuổi lớn hơn con. Tốt nghiệp nghiên cứu sinh. Nhìn cũng rất đứng đắn. Mà vừa hay nó cũng không có bạn gái, lại nhờ bố con giới thiệu đối tượng cho. Nên bố mẹ cận thủy lâu thai (*) luôn.

(*) Cận thủy lâu thai: Nghĩa tương đương với Gần quan được ban lộc.

Bắc Vũ nghiêm mặt nhìn mẹ mình:

– Sao mẹ không nói trước với con một câu?

Mẹ Bắc nói:

– Nói trước với con thì tối nay con sẽ về chắc.

Sau đó lại nói:

– Mẹ đã thương lượng với bố con rồi. Từ bây giờ trở đi, việc chung thân đại sự của con là việc quan trọng nhất trong nhà mình. Bố mẹ sẽ không để con sống vật vờ như vậy nữa đâu.

– Mẹ à, con gái mẹ ngày nào cũng mệt chết mệt sống với công việc. Con sống vật vờ lúc nào chứ?

– Con bận như vậy, thì bố con với mẹ càng phải quan tâm con hơn. Thằng bé này không tệ đâu. Rất hiền lành. Con cứ nói chuyện với nó trước đi.

Bắc Vũ thở dài.

Mẹ Bắc cố ý nói to:

– Tiểu Trương à, cô với thầy em đi ra ngoài một lát. Em sửa giúp cô cái đài cũ kia nhé.

Lúc Trương Thụy đi ra thì hai ông bà đã đi mất rồi. Bắc Vũ giơ tay với anh ta, rồi lại chỉ sang cái đài ở trên bàn.

Trương Thụy cười rồi ngồi xuống sofa.

Bắc Vũ rót nước chó anh ta, rồi ngồi ở một bên xem anh ta sửa đài.

Trương Thụy lại rất thẳng thắn:

– Lúc trước anh có nhờ thầy giới thiệu cho. Không ngờ thầy lại giới thiệu luôn con gái mình cho anh. Làm anh giật cả mình.

Bắc Vũ cười:

– Trông em đáng sợ lắm hả?

Trương Thụy nhìn cô một cái, rồi lắc đầu:

– Anh nghe nói em đã tự mở công ty của mình rồi. Lúc trước cũng gặp em một lần. Nên mới nghĩ là một cô gái giống như em, thì sao có thể cần bố mẹ giới thiệu cho chứ.

Bắc Vũ cười:

– Không ngờ con trai ngành kỹ thuật cũng biết khen người như vậy. Nhưng mà việc em không có người yêu là sự thật.

Trương Thụy nói:

– Anh nói thật nhé. Chắc chắn là em không muốn tìm thôi.

– Thật ra… cũng không phải.

Bắc Vũ nghĩ một lát, lại hỏi:

– Vậy sao anh lại muốn tìm người yêu?

Trương Thụy cảm thấy vấn đề này có vẻ buồn cười:

– Còn có thể vì sao được? Đương nhiên là lấy vợ sinh con rồi.

Anh ta cười:

– Phần lớn đàn ông đều có một lý tưởng là, thăng chức, tăng lương, mua nhà, mua xe, cưới vợ, sinh con.

Bắc Vũ gật đầu, đúng vậy, có ai không như vậy đâu?

Trương Thụy tò mò nhìn cô:

– Vậy còn em?

– Em hả?

Bắc Vũ cười:

– Em muốn kiếm đủ tiền để đi du lịch vòng quanh thế giới trong vòng ba năm. Đến Nam Cực xem chim cánh cụt. Đến xích đạo ngắm sao trời. Đến Châu Phi xem động vật di cư. Đến Nam Mĩ tìm kiếm nền văn minh Maya…

Cô dừng lại, nhướn mày nhìn Trương Thụy:

– Có phải anh thấy em rất ngây thơ không?

Đến độ tuổi này, lẽ ra cô nên suy nghĩ đến việc kết hôn, sinh con, mua thêm một hai căn nhà chống lạm phát.

Trương Thụy gật đầu, rồi lại lắc đầu:

– Đúng là đến độ tuổi này của chúng ta, thì rất ít người còn lãng mạn như vậy.

Bắc Vũ chớp chớp mắt:

– Anh không thấy suy nghĩ của em rất buồn cười sao?

Cô rất hiếm khi nói với người khác về ước mơ và kế hoạch của mình. Trước đây khi nghe cô nói vậy, mọi người sẽ cảm thấy cô quá lãng mạn, ngây thơ. Còn bây giờ, người ta sẽ nghĩ đầu cô có vấn đề.

Sau khi nghe kế hoạch của cô, một người bạn của cô đã nói là, bỏ hai ba triệu ra để đi hành hạ chính mình, thì mang ra mua nhà còn hơn.

Nhà ở là một lựa chọn an toàn. Đi du lịch quanh thế giới là hành hạ chính mình.

Vậy chắc cô là người thích hành hạ mình rồi.

Trương Thụy cười:

– Cái này có gì mà buồn cười. Nói thật là anh còn thấy hâm mộ em đấy. So sánh ra, thì anh lại cảm thấy mấy cái kế hoạch kiếm tiền mua nhà, lấy vợ, sinh con này của anh, có vẻ rất bình thường.

Bắc Vũ cười khẽ:

– Anh đừng nói vậy. Ai cũng là người bình thường cả thôi. Anh không cười em là em thấy vui rồi.

Chiếc đài đã được sửa xong. Trương Thụy nhìn cô, rồi cười:

– Yên tâm đi. Anh sẽ nói với thầy là chúng ta không hợp nhau.

Bắc Vũ nghĩ, nếu không phải cô không thích thú gì với việc kết hôn, sinh con, thì Trương Thụy cũng là một đối tượng rất tốt. Kỹ sư nhà máy, tính tình hiền lành, dáng vẻ đứng đắn. Chắc sau này sẽ là một người chồng tốt, một ông bố tốt,

Khi ba chữ "ông bố tốt" xuất hiện trong đầu Bắc Vũ, cô lại nhớ tới Thẩm Lạc.

Anh có phải người chồng tốt hay không thì cô không biết, nhưng anh chắc chắn là một ông bố tốt.

Nhưng mà, cái này thì liên quan gì đến cô?

Cô còn không muốn yêu đương. Nói gì tới chuyện kết hôn, sinh con xa xăm này chứ.

Chắc là khi bố mẹ cô đi về đã gặp được Trương Thụy, và nói chuyện với anh ta rồi. Nên trông thấy cô thì mẹ Bắc nói:

– Không sao cả. Bây giờ mới là bắt đầu thôi. Mấy hôm trước, dì hai con nói là ở bên đó có một thằng bé trông thấy ảnh chụp của con, đang muốn gặp con đấy. Còn trẻ mà đã là tổng giám đốc của một công ty đầu tư rồi. Hôm nào chúng ta đi gặp thử xem.

Bắc Vũ bị câu "Bây giờ mới là bắt đầu thôi" của mẹ Bắc dọa, nên vội vàng nói:

– Mẹ. Bọn con sắp phải chuẩn bị mẫu mới rồi. Con rất bận, con phải lại ở đó một thời gian. Việc này để sau nhé.

Mẹ Bắc còn định nói nữa, nhưng cô đã vội vàng chạy về phòng dọn đồ rồi.

Cô không ngờ năm mình hai mươi bảy tuổi, sẽ lưu lạc đến mức phải bỏ nhà ra đi vì bố mẹ giục cưới.

Nghĩ tới cảnh mọi bữa ăn tối sau này, đều có một gương mặt xa lạ xuất hiện, là cả người cô đều run lên.

Bình thường công việc quá bận, thì cô cũng sẽ ở lại công ty. Nhưng cũng chỉ ở hai ba ngày thôi. Nên đồ đạc ở bên đó cũng không nhiều lắm. Mà hiện nay cô cảm thấy mình phải ở lại đó dài dài, nên bỏ hết đồ cần dùng vào túi.

Lúc mở tủ quần áo ra, cô lại trông thấy chiếc áo khoác nam được gấp gọn gàng để ở tầng dưới cùng của tủ.

Đã hơn mười năm rồi, nhưng vì không có ai mặc, lại được cô cất giữ cẩn thận, nên chiếc áo vẫn còn rất mới.

Mỗi khi cảm thấy thế giới này thật đáng sợ, cô sẽ lấy chiếc áo ra xem. Để nhớ lại khi cô ở trong hoàn cảnh xấu, đã có một người xa lạ tình nguyện cho cô một phần ấm áp quý giá.

Sau đó cô sẽ cảm thấy có lẽ thế giới này cũng không xấu xa như vậy.

Cô mang hành lý đến công ty.

Vì nguyên nhân tương tự, nên Giang Việt đã xây dựng một chỗ ở tạm thời trong công ty lâu rồi. Hiện giờ thấy cô bỏ nhà ra đi vì bị giục cưới thì cười rất vui sướng. Sau khi bị cô đánh cho thì mới lấy bia và đồ ăn ra. Sau đó hai người ngồi trên mái nhà uống rượu hát hò.

– Ớ? Nhà đối diện có người ở từ bao giờ thế?

Bắc Vũ thấy căn nhà đối diện có đèn sáng thì thấy bất ngờ nên hỏi Giang Việt.

Sau khi chủ nhân căn nhà kia đi ra nước ngoài sinh sống, thì nó vẫn bị bỏ không.

Giang Việt không để ý lắm:

– Hình như hai ngày trước có người chuyển đến. Nhưng mà anh không nhìn thấy người. Mà hôm nay cũng mới thấy đèn sáng.

– Thế à?

Bắc Vũ cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi, nên cũng không để trong lòng.

Uống rượu rất dễ ngủ, nên Bắc Vũ đi ngủ từ rất sớm, mà buổi sáng dậy cũng rất sớm.

Nhưng mà hậu quả của việc uống rượu là cô bị đau đầu. Cô vừa ngáp vừa đi lên trên mái nhà tập thể dục cho tỉnh táo.

Trong lúc cô đang nhắm mắt vươn vai, thì trông thấy ở căn nhà đối diện cũng có người đang tập thể dục.

Cô vừa mở mắt ra nhìn kỹ, thì suýt nữa ngã xấp xuống.

Cô lập tức tỉnh táo lại.

Cô nghĩ là mình nhìn nhầm, nên vội vàng giơ tay xoa mắt rồi lại nhìn kỹ lại. Một lớn một nhỏ ở đối diện đang tập thể dục theo đài kia, không phải Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ thì là ai nữa.

Hai người trông thấy cô cũng không dừng lại. Động tác vẫn rất hài hòa.

Thẩm Lạc vẫn là vẻ mặt lạnh lùng vạn năm không đổi đó. Nhưng mà Phi Thuyền Nhỏ thấy cô, thì vừa tập vừa nói:

– Chị! Sao chị lại ở đây?

Hả? Đây là tình huống gì thế?

Bắc Vũ ghé vào lan can nhìn hai người đối diện:

– Anh ở đây hả?

Thẩm Lạc không trả lời. Phi Thuyền Nhỏ lại đáp thay anh:

– Em và bố mới chuyển đến nhà mới.

Đầu óc Bắc Vũ hơi chậm chạp. Không biết là do tối qua uống rượu, hay là do đột nhiên nhận ra Thẩm Lạc là hàng xóm mới nữa.

Cô cười cười, rồi vẫy tay với họ:

– Hai người tập tiếp đi!

Vừa mới quay người lại liền đụng phải Giang Việt đang chạy lên.

– Mẹ! Bắc Miệng Rộng, em gặp ma hả?

Bắc Vũ xoa mũi:

– Có anh gặp ma ý.

– Ớ? Bên kia có người đang tập thể dục kìa.

Giang Việt là người rất nhiệt tình, nên thấy hàng xóm mới xuất hiện thì chạy tới để chào hỏi. Sau đó liền phát hiện ra người kia có vẻ quen quen.

Dù sao cũng hơn mười năm rồi, tuy Thẩm Lạc cũng không thay đổi nhiều, nhưng Giang Việt cũng không nhận ra ngay được. Vậy nên anh vừa gãi đầu vừa nói:

–… Xin chào. Hai người mới tới hả?

Thẩm Lạc làm xong động tác cuối cùng thì đi lên mấy bước rồi nói:

– Giang Việt.

Giang Việt mở to mắt, rốt cuộc phản ứng lại:

– Thẩm Lạc, Lạc Thần! Mẹ ơi, Thật hay giả đấy?

Phi Thuyền Nhỏ cũng tiến lên, vừa cười vừa vẫy tay:

– Cháu chào chú. Cháu là con bố cháu.

Giang Việt quay lại nhìn Bắc Vũ đang cười anh, rồi lại quay ra nhìn hai bố con ở đối diện, cười gượng:

– Chào!

Ánh mắt Thẩm Lạc lướt qua Giang Việt, nhìn về phía Bắc Vũ, rồi dắt Phi Thuyền Nhỏ xuống nhà.

Phi Thuyền Nhỏ vừa đi vừa nói với Bắc Vũ:

– Chị ơi, lát nữa em sang tìm chị nhé.

Đến khi hai bố con họ đi rồi, Giang Việt mới xoa mũi, đi tới chỗ Bắc Vũ:

– Tên này vẫn tích chữ như vàng, giống hệt trước kia! Nhưng mà thằng nhóc kia lại rất đáng yêu! Cậu ta là bố độc thân thật hả?

Bắc Vũ nhún vai.

Giang Việt nhìn cô một lát rồi cười:

– Đối tượng thầm mến ở nhà đối diện. Xin hỏi trong lòng bạn là bình lặng như nước, hay là sóng to gió lớn?

Bắc Vũ lườm anh rồi đi xuống nhà.

27. Chương 27: Ăn Cơm

Công ty cô là một căn nhà hai tầng. Tầng dưới là nơi làm việc và kho hàng. Tầng trên là khu vực tư nhân của cô và Giang Việt.

Chưa đến 9h mà nhân viên trong công ty đã có mặt đầy đủ rồi.

Khi Bắc Vũ thay quần áo xong đi xuống phòng làm việc, thì trông thấy Tiểu Chiêu (nhà thiết kế của công ty)đang dắt một cậu bé đi vào.

Trông thấy cô thì Tiểu Chiêu cười hớn hở:

– Chị Vũ, em nhặt được một cậu nhóc ở ngoài cửa này.

Bắc Vũ nhìn sang phía Phi Thuyền Nhỏ đang đeo ba lô:

– Sao thế?

Tiểu Chiêu nói:

– Lúc em đến có trông thấy một anh chàng đẹp trai và một cậu bé dễ thương ở căn nhà đối diện. Sau đó, anh chàng đẹp trai kia bảo em dẫn cậu bé này vào đây. Em không chịu nổi sự cám dỗ của sắc đẹp, nên đã dắt vào đây. Nếu cậu bé này bị bỏ rơi thì chúng ta cùng nhau nuôi nó đi!

Bắc Vũ nghẹn lời với trí tưởng tượng của cô nàng luôn.

– Phi Thuyền Nhỏ, bố em đâu?

Phi Thuyền Nhỏ giòn giã đáp:

– Bố em đi gặp cô hôm qua rồi. Em không muốn quấy rầy bố, nên sang đây tìm chị.

Cô hôm qua? Xem ra Lý Đồng và Thẩm Lạc có tiến triển rồi!

Cô nhíu mày, xua đuổi cảm xúc kỳ lạ ở trong lòng đi.

Tiểu Chiêu nói to:

– Hóa ra hai người quen biết nhau à! Vậy mà em cứ tưởng bở mãi.

Phi Thuyền Nhỏ rất ngoan, nên cả mười người trong công ty đều rất thích cậu bé. Nhưng đến giờ làm việc thì không ai dám chơi đùa nữa, mà đều trở về chỗ của mình để bắt đầu công việc.

Phi Thuyền Nhỏ cũng rất hiểu chuyện, cũng không quấy rầy ai cả, mà chỉ yên lặng đọc sách, làm bài trên một chiếc bàn trống thôi.

Sau khi làm xong việc, Bắc Vũ đi tới bên cậu bé. Trên chiếc bàn cậu bé ngồi có ba quyển sách, một quyển ngữ văn, một quyển tiếng anh và một quyển toán học.

Cô lật thử mấy trang thì kinh ngạc:

– Phi Thuyền Nhỏ, em mới học mầm non mà. Sao đã học nhiều thế này rồi?

Mấy bài thơ trong sách ngữ văn, từ vựng trong sách tiếng anh, và mấy đề toán kia, đều là chương trình học của tiểu học.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Không phải các cô giáo ở trường dạy đâu. Đây là bài em tự học.

– Em tự học hả?

Bắc Vũ nhìn cậu bé mới năm tuổi này. Quả nhiên, con trai của thiên tài thì cũng là thiên tài.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Chỗ nào em không hiểu thì sẽ đi hỏi bố. Bố không thích em học quá nhiều. Nhưng mà em rất thích học bài.

Bắc Vũ cười, rồi thuận miệng hỏi:

– Vậy sao em còn đi học mầm non? Em có thể bảo bố cho em đi học tiểu học sớm mà.

Phi Thuyền Nhỏ cười híp mắt:

– Bố nói là mấy anh chị lớn tuổi hơn không thích chơi với người ít tuổi như em đâu. Nên bố bảo em cứ đi học theo đúng tuổi. Với lại, em cũng thích mấy bạn cùng lớp nữa. Em nói gì các bạn ấy cũng nghe.

Lúc này Bắc Vũ mới nhớ ra, Thẩm Lạc đã từng nghỉ học một thời gian, rồi lại quay về học lớp mười hai đúng với độ tuổi lúc bấy giờ.

Có lẽ làm thiên tài cũng không vui vẻ gì, nên anh mới để Phi Thuyền Nhỏ sống như một người bình thường.

Gần mười hai giờ trưa, khi mọi người đang định gọi cơm, thì Phi Thuyền Nhỏ lại bỏ sách xuống, chạy ra ngoài cửa nhìn. Sau khi nhìn một lát thì chạy vào kéo Bắc Vũ ra ngoài:

– Chị, bố em về rồi. Em dẫn chị đi tham quan nhà em!

Bắc Vũ không thể từ chối lời mời của một cậu bé, nên cũng đi theo Phi Thuyền Nhỏ sang căn nhà đối diện.

Thẩm Lạc vừa mới về đến nơi. Anh đang đứng trước tủ lạnh lấy đồ ăn. Chắc là đang chuẩn bị nấu cơm.

Phi Thuyền Nhỏ gọi:

– Bố ơi. Con dẫn chị đến tham quan nhà mới của chúng ta.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn Bắc Vũ một cái.

Bắc Vũ cười:

– Em không làm phiền anh chứ?

Thẩm Lạc lắc đầu một cái, rồi bắt đầu nấu cơm.

Phi Thuyền Nhỏ kéo cô lên trên tầng trên. Cậu nhóc mở cửa phòng ngủ của mình ra, khoe với cô:

– Chị. Chị xem này. Đây là phòng em đấy.

Đây là một căn phòng trẻ em đúng tiêu chuẩn. Bên trong là vô số các món đồ chơi. Ngay cả chiếc giường cũng là hình một chiếc oto nhỏ. Trên tường được treo rất nhiều bức ảnh của Phi Thuyền Nhỏ.

Nhìn căn phòng là biết Thẩm Lạc yêu chiều cậu con trai này thế nào.

Phi Thuyền Nhỏ nhét một bức ảnh vào tay Bắc Vũ:

– Cho chị này. Chị để trên tủ đầu giường, để khi tỉnh dậy là có thể trông thấy em luôn.

Bắc Vũ cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn rất vui vẻ nhận lấy.

Phi Thuyền Nhỏ lại kéo cô sang phòng bên cạnh. Cậu nhóc vừa mở cửa vừa chê bai:

– Đây là phòng bố em. Trong đó chẳng có gì cả. Bố em chẳng thú vị chút nào.

Đúng như cô dự đoán. Căn phòng này thật sự quá nhàm chán so với căn phòng trẻ em ban nãy. Chăn đệm đều là màu trắng tinh. Trên tường cũng chẳng có thứ gì trang trí cả.

Cô mím môi, cảm thấy căn phòng này rất phù hợp với Thẩm Lạc.

Hai người xem xong thì đi xuống dưới nhà. Phi Thuyền Nhỏ chạy vào bếp nói với Thẩm Lạc:

– Bố. Bố nấu nhiều cơm vào nhé. Với cả làm thêm hai món nữa. Con muốn mời chị ăn cơm với chúng ta.

Bắc Vũ bật cười, có ai mời ăn cơm như vậy không?

Cô nhìn sang phía Thẩm Lạc. Anh chỉ "ừ" một câu nho nhỏ, coi như là đồng ý với con trai.

Thẩm Lạc nấu cơm rất nhanh. Bốn món một canh, sắc hương vị đều đủ cả.

Bởi vì có trẻ con, nên đồ ăn khá thanh đạm. Vừa hay hai ngày đi cắm trại, Bắc Vũ đều ăn đồ nóng, tối qua còn uống rượu với Giang Việt, nên hôm nay đã bị nóng trong.

Vì vậy mấy món ăn thanh đạm này rất phù hợp với cô.

Phi Thuyền Nhỏ ngồi bên cạnh Bắc Vũ, cười nói:

– Chị. Em mời chị ăn đồ bố em nấu. Bố em nấu ăn rất ngon.

– Cảm ơn Phi Thuyền Nhỏ.

Bắc Vũ nói xong thì lại quay sang phía Thẩm Lạc:

– Làm phiền anh rồi.

Thẩm Lạc nhìn cô một cái, nhẹ nhàng nói:

– Không phiền.

Phi Thuyền Nhỏ đang ăn thì nhớ ra một chuyện, nên hỏi Thẩm Lạc:

– Bố. Bố và cô ấy hẹn hò sao rồi?

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn Bắc Vũ một cái, rồi nói:

– Trẻ con đừng hỏi chuyện người lớn.

Phi Thuyền Nhỏ chu mỏ:

– Không hỏi thì thôi.

Sau đó lại quay sang Bắc Vũ:

– Chị. Có phải chị không muốn kết hôn không? Vậy chị đợi em lớn lên rồi cưới chị nhé.

Bắc Vũ chớp mắt mấy cái, rồi bật cười:

– Thật hả? Vậy chị sẽ đợi em lớn nhé.

Thẩm Lạc ngồi ở đối diện hơi nhíu mày.

Phi Thuyền Nhỏ dựa gần vào chỗ cô, hôn lên má cô một cái:

– Vậy em đóng dấu trước.

– Thẩm Phi Châu!

Thẩm Lạc đột nhiên quát lên.

Cả Bắc Vũ và Phi Thuyền Nhỏ đều giật nảy mình.

Phi Thuyền Nhỏ biết lúc bố cậu nhóc gọi hẳn tên mình ra, thì có nghĩa là bố đang tức giận. Nhưng cậu bé không biết vì sao bố lại giận. Cậu bé nghĩ một lúc rồi nhảy xuống khỏi ghế, chạy đến bên cạnh Thẩm Lạc, cũng hôn lên má anh một cái:

– Bố. Có phải bố giận vì con chỉ hôn mỗi chị không?

Thẩm Lạc nhíu mày:

– Phi Thuyền Nhỏ. Năm nay con năm tuổi, đã lớn rồi. Mà lớn rồi thì không được hôn người khác. Nhất là con gái. Nhớ chưa?

Phi Thuyền Nhỏ ỉu xìu:

– Con nhớ rồi.

Cậu bé đi về chỗ của mình:

– Chị. Đợi sau này em lớn lên, cưới chị về rồi lại hôn chị nhé.

Bắc Vũ bật cười, nhìn Thẩm Lạc:

– Phi Thuyền Nhỏ mới năm tuổi thôi mà.

Thẩm Lạc không trả lời. Ánh mắt anh dừng lại trên đĩa cần tây xào bách hợp mà cô thích ăn. Sau đó Thẩm Lạc đặt đũa xuống đi vào trong bếp.

Mấy phút sau, một đĩa cần tây xào bách hợp đã được bưng lên.

Bắc Vũ khen:

– Món anh nấu ngon quá. Anh không biết ngày nào cũng phải ăn cơm quán khổ thế nào đâu.

Thẩm Lạc nhìn cô một cái, nhưng không nói gì cả.

Mấy việc nhà cửa bếp núc, Bắc Vũ đều rất lười. Nhưng Thẩm Lạc đã nấu cơm rồi, nên cô cũng rất chủ động đi rửa bát.

Thẩm Lạc đứng cạnh cô lau dọn nhà bếp.

– Nếu không phải đi ra ngoài, thì tôi sẽ tự nấu ăn.

– Hả?

Bắc Vũ không phản ứng kịp, nên quay sang nhìn anh. Sau đó mới "ồ" một tiếng, rồi nói:

– Nhà có trẻ con, thì nên nấu ăn ở nhà. Ăn đồ bên ngoài không thể yên tâm được. Em rất hâm mộ nhà anh có người biết nấu cơm.

Thẩm Lạc lại nói:

– Thêm một đôi đũa cũng không sao.

– Gì ạ?

Bắc Vũ vẫn không hiểu ý anh.

– Em có thể tới đây ăn cơm.

Thẩm Lạc dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm một câu:

– Phi Thuyền Nhỏ rất thích ăn cơm với em.

Bắc Vũ ngẩn ra, rồi lắc đầu:

– Vậy thì ngại lắm.

Phi Thuyền Nhỏ đang chơi trong phòng khách nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, liền nói to:

– Chị, không sao đâu, không sao đâu.

Bắc Vũ hơi mím môi, liếc sang phía Thẩm Lạc. Anh hơi cúi đầu, vẻ mặt vẫn rất bình thường. Có lẽ đối với anh nó là một chuyện cỏn con thôi, miễn con trai vui là được.

Cô hỏi dò:

– Anh không thấy phiền thật hả?

Thẩm Lạc lắc đầu.

– Anh không thấy em quấy rầy anh sao?

Thẩm Lạc nói:

– Không quấy rầy.

Bắc Vũ nghĩ một chút, rồi nói:

– Vậy em đóng tiền ăn cho anh nhé. Nếu ăn không thì ngại lắm.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ừ.

Bắc Vũ đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nên hỏi:

– Anh và Tiểu Đồng sao rồi?

Thẩm Lạc quay lại nhìn cô, chân mày hơi nhíu lại, có vẻ không vui.

Bắc Vũ vội vàng nói:

– Em không có ý gì đâu, chỉ hỏi một chút thôi.

28. Chương 28: Gặp Ma

Mười giờ tối, sự im ắng bao trùm lên con phố cổ, tách biệt hoàn toàn với sự ồn ào huyên náo của bên ngoài.

Bắc Vũ là một người thích chơi bời, nhưng mấy năm nay cũng ít khi đi hát hò, uống rượu thâu đêm suốt sáng nữa.

Cả công ty đều trống không. Giang Việt đã đi chơi, không biết đến bao giờ mới về.

Cô ở nhà một mình thì lại thấy chán, nên sau khi tắm xong thì leo lên sân thượng uống bia, hóng gió.

Có tiếng mở cửa phát ra từ căn nhà đối diện.

Bắc Vũ nhìn sang, là Thẩm Lạc mặc đồ ở nhà đi tới. Trong tay anh là một ly sữa bò, tượng trưng cho sự khỏe mạnh.

Nghĩ tới người mình từng thầm mến, mới đây còn lăn giường với nhau, trở thành hàng xóm của mình. Bắc Vũ lại cảm thấy mọi thứ thật kỳ diệu.

Mà kỳ diệu hơn là, nhìn gương mặt lạnh lùng của Thẩm Lạc, cô còn cảm thấy chuyện đêm đó chỉ là do cô tưởng tượng ra thôi.

Vì vậy cũng không cảm thấy lúng túng.

– Hi! Cảm ơn về bữa cơm trưa nay của anh.

Cô chủ động chào hỏi với anh.

Thẩm Lạc đứng trước lan can, gật đầu một cái, rồi bình tĩnh uống sữa bò. Anh chỉ nhìn về phía cô, mà không nói bất cứ lời nào, làm Bắc Vũ cảm thấy anh cũng không có nhìn cô, mà chỉ là tư thế đứng như vậy thôi.

Bắc Vũ cũng hiểu tính cách của anh. Nên cô cũng không mong đợi gì vào việc anh sẽ nói chuyện với mình. Bởi vậy cô trực tiếp cúi đầu uống bia và xem điện thoại.

Trong màn đêm yên tĩnh, khi mà Bắc Vũ cho rằng anh đã đi vào rồi, thì cô lại nghe thấy Thẩm Lạc nói:

– Buổi tối không nên uống rượu.

– Hả?

Câu nói đột nhiên xuất hiện này đã kéo Bắc Vũ ra khỏi chiếc điện thoại. Cô ngẩng đầu nhìn sang nhà đối diện. Anh vẫn đứng im ở đó, làm cô hơi nghi ngờ:

– Anh nói em hả?

Thẩm Lạc "ừ" một cái, rồi nói:

– Không tốt cho cơ thể.

Bắc Vũ nhìn ly sữa bò trong tay anh, lại nhớ tới cảnh anh và Phi Thuyền Nhỏ tập thể dục buổi sáng. Môi cô hơi giật giật.

Giọng anh có vẻ rất bình thản, nhưng cũng rất nghiêm túc. Cho nên Bắc Vũ cũng không thể ngó lơ. Cô chỉ cười:

– Chỉ thỉnh thoảng thôi.

Cô vừa nói xong thì lại nghe thấy tiếng kêu ở dưới nhà.

Bắc Vũ vội vàng đứng dậy đi xem. Dưới ánh đèn đường có một anh chàng say khướt nằm bẹp dưới đất. Đúng là Giang Việt đi uống rượu về.

– Giang Nhị Cẩu, làm gì đó?

– Mẹ… ơi, ai… đâm vào tao đấy?

Giang Việt nằm trên mặt đất, lèm bèm hỏi.

Bắc Vũ lắc đầu:

– Anh đụng phải thùng rác.

Giang Việt đã say mèm, nên cũng không định đứng dậy, mà chỉ dùng chân đá cái thùng rác kia một cái:

– Mày không có mắt hả? Tao nói cho mày biết, ông đây là anh cả của trường số hai nhé. Dám đâm vào Giang Việt này hả, mày không muốn sống nữa rồi.

Bắc Vũ vội vàng chạy xuống nhà.

Giang Việt vẫn còn nằm dưới đất nói lung tung. Vì là nằm sấp nên mặt mũi dính đầy đất cát.

Bắc Vũ đi xuống, chụp mấy tấm ảnh đăng lên weibo trước, rồi mới đi tới đá anh ta:

– Giang Nhị Cẩu. Đứng dậy mau! Cẩn thận lát nữa có người tới khiếu nại anh quấy nhiễu mọi người đấy!

Giang Việt ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi cười hì hì:

– Là Bắc Miệng Rộng hả? Đừng quấy rầy anh ngủ, không anh đánh em đấy!

Nói xong thì nằm im trên đất ngủ mất.

Bắc Vũ đành phải cúi người xuống kéo anh ta dậy:

– Muốn ngủ thì về phòng rồi ngủ, nằm ở đây bẩn lắm!

Cả người Giang Việt toàn là mùi rượu. Dáng người anh ta cao mét tám, lại to con, nên cô không những không kéo anh ta dậy được, mà còn suýt nữa bị ngã theo.

– Giang Nhị Cẩu!

Bắc Vũ cố gắng đứng vững, rồi giơ tay véo tai anh. Nhưng tên ma men trên đất vẫn ngủ rất ngon lành làm cô càng tức hơn:

– Rốt cuộc tên ngu ngốc này đã uống bao nhiêu rồi?

Giận thì giận, nhưng cũng không thể để Giang Việt ngủ ngoài cửa được. Bắc Vũ đành phải hít sâu một hơi, rồi lại cúi xuống kéo Giang Việt dậy.

Trong lúc cô đang cố gắng đỡ Giang Việt, thì Giang Việt lại bị ai đó kéo đi mất. Cô quay sang nhìn thì mới biết đó là Thẩm Lạc.

Dù sao con trai cũng khỏe hơn con gái, huống chi Thẩm Lạc còn ngày ngày tập thể dục, uống sữa bò. Bởi vậy anh nhẹ nhàng khiêng Giang Việt lên.

Không sai đâu, là khiêng cả người lên đó.

Bắc Vũ há hốc mồm đi theo anh.

– Nhà tắm ở đâu?

Thẩm Lạc hỏi.

Bắc Vũ chỉ tay sang bên trái. Sau đó nhận ra anh không nhìn thấy thì mới vội vàng nói:

– Bên trái.

Thẩm Lạc khiêng Giang Việt sang bên trái.

Giang Việt đã say đến mức không còn biết gì nữa, nên cả quãng đường đều nói năng lung tung.

Vào đến nhà tắm, Thẩm Lạc thả Giang Việt xuống, ấn đầu anh ta vào bồn tắm, rồi mở vòi nước lạnh dội lên đầu Giang Việt.

Bắc Vũ nhìn thấy động tác của anh thì huýt sáo một cái.

Cuối cùng Giang Việt cũng hơi tỉnh táo lại. Anh ta gào lên mấy cái, rồi ngồi dựa vào cạnh bồn tắm, mờ mịt nhìn Thẩm Lạc. Một lát sau Giang Việt mới cười:

– Ồ! Đây không phải là Lạc Thần của chúng ta sao?

Sau khi nói xong, thì ôm lấy vai Thẩm Lạc, giống hệt như hai người bạn:

– Mấy năm nay đi đâu đó? Năm đó tôi coi cậu là anh em, vậy mà cậu đi rồi cũng không thèm liên lạc với bọn tôi. Có phải là coi thường bọn này không?

Giang Việt vừa nói vừa ợ lên, sau đó quay sang chỉ Bắc Vũ, rồi cười hì hì:

– Còn… còn em gái tôi nữa. Năm đó nó yêu thầm cậu. Tối nào cũng chạy ra sân thể dục đánh đàn chỉ để gặp cậu. Nếu nó không đi theo cậu lên núi, thì đã không bị thầy giáo bắt, bị người ta đồn là đi lên núi với trai. Cậu nhìn em gái tôi đi. Nó tốt như vậy, mà năm đó cậu cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Ông trời ơi! Mau dùng sấm sét đánh chết tên này đi!

Bắc Vũ không muốn sống nữa.

Thẩm Lạc hơi nhíu mày, quay lại nhìn cô. Trên gương mặt vẫn bình thản như cũ, nhưng trong mắt lại có một chút thăm dò.

Bắc Vũ cười gượng một cái, cố gắng làm vẻ thờ ơ:

– Anh đừng nghe Giang Nhị Cẩu nói bậy!

Giang Việt kêu lên:

– Anh… anh không nói bậy nhé! Em có yêu thầm Lạc Thần của chúng ta nhé!

Bắc Vũ nhếch môi, nghiêm mặt "xì" một cái:

– Cái chuyện từ đời nảo đời nào rồi, em quên lâu rồi, không ngờ anh còn nhớ.

Sau đó liền quay sang cười với Thẩm Lạc:

– Đã mười mấy năm rồi, ai mà nhớ được mình đã làm mấy chuyện ngu ngốc gì chứ?

Thẩm Lạc nói:

– Tôi nhớ.

Bắc Vũ sửng sốt, sau đó liền cười:

– À, đó là do trí nhớ của anh tốt thôi. Trí nhớ em kém lắm. Bây giờ còn chẳng nhớ cái người em thích hồi mười mấy tuổi trông thế nào nữa.

Thật ra thì hồi mười mấy tuổi chỉ thích mỗi một người.

Thẩm Lạc nhíu mày một chút, cũng không nói nữa.

Bắc Vũ không muốn Giang Việt nói bừa nữa, nên chạy tới ấn đầu Giang Việt vào trong bồn tắm, rồi giả vờ giả vịt:

– Hôm nay phiền anh quá. Chuyện còn lại để em tự giải quyết cũng được. Anh về nhà đi!

Thẩm Lạc nhìn Giang Việt đang giãy giụa trong tay Bắc Vũ một cái, rồi yên lặng đi về.

Hai phút sau, Giang Việt mới thoát ra khỏi tay Bắc Vũ. Lúc này anh ta đã tỉnh hẳn rồi. Giang Việt vừa vuốt nước trên tóc vừa gào lên:

– Bắc Miệng Rộng, em muốn giết hại anh ruột hả?

Bắc Vũ nghiêng người tránh khỏi đám nước Giang Việt bắn tới, lườm anh một cái, rồi giơ tay làm động tác cắt cổ:

– Nếu anh mà còn nói bậy trước mặt Thẩm Lạc nữa, thì anh nhất định sẽ chết!

Giang Việt mờ mịt:

– Anh nói gì chứ?

Nói xong thì nhớ ra, nên nịnh nọt:

– Rượu say lỡ lời, rượu say lỡ lời!

Bắc Vũ "hừ" một cái:

– Em thấy anh tỉnh táo lắm mà!

Giang Việt cười hì hì:

– Đã mười mấy năm rồi, em quan tâm làm gì nữa.

Nói xong thì lại nháy mắt với cô:

– Hay là… em vẫn còn mơ tưởng người nào đó?

Bắc Vũ nghiêm túc nhìn anh:

– Anh nghĩ em là tình thánh hả? Cái chuyện vớ vẩn mười mấy năm trước, em quên lâu rồi.

Giang Việt hài hước nói:

– Không thể nói vậy được. Bây giờ người ta ở ngay đối diện, lại còn độc thân nữa. Biết đâu em lại thích người ta thì sao?

Bắc Vũ nhướn mày:

– Sao có thể? Em có phải con nhóc mười lăm mười sáu tuổi đâu, mà còn mê mẩn trai đẹp lạnh lùng nữa. Nói với anh ấy mười câu may ra mới nhận được một câu trả lời. Ở cùng người như vậy thì em sẽ chết vì buồn bực mất. Em có phải không có tiền mua điều hòa đâu, cần gì phải tìm kiểu người lạnh lẽo như vậy.

Giang Việt sờ cằm một cái:

– Đúng vậy. Khi cậu ta mới chuyển đến lớp anh, mọi người còn tưởng cậu ta bị câm cơ. Hơn nửa tháng mới nghe thấy cậu ta nói chuyện.

Nói xong thì lại cười:

– Đúng là chỉ có người vừa đẹp trai, vừa nhiệt tình như anh mới thích hợp làm bạn trai thôi. Tiếc là anh là anh trai em, không thể…

Thẩm Lạc đang đi tới cửa, nghe thấy tiếng nói chuyện của hai anh em, thì chân mày đang nhíu lại cũng dãn ra.

Anh đứng đó một lúc lâu, rồi mới đi về nhà mình.

Trong nhà rất yên tĩnh. Anh nhẹ nhàng đi vào xem Phi Thuyền Nhỏ một lúc, rồi mới về căn phòng đơn điệu của mình.

Anh mở cửa sổ ra, đêm khuya vắng vẻ, tiếng người nói chuyện như ẩn như hiện trong con ngõ nhỏ.

Từ trước tới nay, anh vẫn luôn cách biệt với thế giới này. Anh chán ghét tất cả mọi tiếng động ồn ào, nên lại đóng cửa sổ lại.

Nhưng một lát sau, anh nghĩ tới điều gì đó, lại mở cửa sổ ra.

Căn nhà đối diện vẫn sáng đèn, hai người vẫn còn đang cãi nhau.

– Giang Nhị Cẩu, sao anh dám ăn trộm thịt bò khô của em!

– Anh chỉ muốn tốt cho sự nghiệp giảm cân của em thôi mà. Em mà ăn nhiều rồi béo ra, đến lúc chụp ảnh lại phải photoshop.

– Ui! Đừng đánh! Mai anh mua trả em hai hộp là được chứ gì?

– Ba hộp!

– Được rồi, em trả PSP cho anh đi.

Thẩm Lạc cong môi lên, trên gương mặt lạnh lùng xuất hiện một chút dịu dàng nhàn nhạt.

Sáng hôm sau, Bắc Vũ đi lên trên sân thượng hít thở không khí buổi sáng như thường lệ.

Hai bố con ở căn nhà đối diện đang tập thể dục buổi sáng.

Phi Thuyền Nhỏ nhìn thấy cô thì cười vui vẻ:

– Chị ơi!

Cô vẫy tay với cậu bé, đang định chào hỏi, thì Thẩm Lạc đã nói trước:

– Chào buổi sáng!

Bắc Vũ sửng sốt, cảm thấy hơi bất ngờ:

– Chào… chào buổi sáng! Cảm ơn anh về việc tối qua. Nếu không có anh giúp thì Giang Việt cũng chỉ có thể ngủ ngoài cửa thôi.

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Không có gì đâu. Giang Việt là anh trai em, cũng là bạn của anh mà.

Bắc Vũ đã quen với chuyện anh tiết kiệm lời nói rồi. Nên hôm nay cô cảm thấy rất bất ngờ, nên chỉ nói:

– Dù sao cũng cảm ơn anh.

Thẩm Lạc lại nói:

– Thời tiết hôm nay khá đẹp, rất thích hợp ra ngoài chơi. Chiều nay anh sẽ dẫn Phi Thuyền Nhỏ ra công viên chơi.

Bắc Vũ nhìn lên bầu trời, trời xanh, mây trắng, gió mát. Đúng là khá đẹp. Mặt trời cũng không mọc từ phía Tây.

Cho nên… Cô nhìn anh chàng đang nghiêm túc tập thể dục ở bên kia, sao đột nhiên lại chủ động nói nhiều như vậy?

Phi Thuyền Nhỏ chặt đứt sự nghi ngờ của cô:

– Chị ơi, chị thích ăn món gì? Để em bảo bố nấu cho.

Hôm qua Bắc Vũ chỉ nói đùa thôi. Cô cũng không có ý định ăn cơm chùa, nhưng có vẻ đối phương không coi là đùa.

Cô nói:

– Gì cũng được, em không kén ăn.

Thẩm Lạc lại hỏi:

– Cá hấp? Thịt xào chua ngọt? Tôm nướng?

Bắc Vũ vội vàng nói:

– Đều được, đều được.

Thẩm Lạc tập thể dục xong, thì đi tới bên lan can, nhìn cô:

– Vậy thì mỗi món làm một ít nhé. Em thích món gì thì ăn món đó.

Nếu không phải vẻ mặt của anh vẫn giống mọi khi, thì cô đã cho là anh chàng này đang nịnh nọt cô rồi.

Cô vội vàng gật đầu:

– Vậy phiền anh nhé!

Sau đó chạy vội xuống nhà.

Cái quái gì thế này?

29. Chương 29: Bạn Thiệu

Hành vi ban sáng của Thẩm Lạc làm Bắc Vũ choáng váng. Khi mọi người trong công ty bắt đầu làm việc thì Phi Thuyền Nhỏ lại khoác ba lô sang.

– Chị ơi, có cô đến tìm bố em. Em sang đây chơi với chị nhé.

Người Bắc Vũ run lên. Cô hỏi theo bản năng:

– Là cô hôm nọ hả?

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Vâng. Bố em chưa bao giờ hẹn gặp ai đến lần thứ hai cả. Xem ra lần này bố em sẽ có vợ rồi. Em cũng đỡ phải lo nữa.

Bắc Vũ không muốn để ý tới những cảm xúc kỳ lạ trong lòng mình. Cô mỉm cười:

– Vậy thì chúc mừng bố em nhé.

Phi Thuyền Nhỏ cười híp mắt lại.

Bắc Vũ xem cậu nhóc ngoan ngoãn làm bài tập một lúc. Sau đó cô kéo ghế ra cạnh cửa sổ, vén tấm rèm cửa sổ lên, nhìn sang nhà đối diện.

Cô nghĩ thầm trong bụng, mình chỉ tò mò thôi.

Đằng sau cánh cửa sổ ở tầng hai, có hai bóng người lướt qua. Sau đó cô thấy Thẩm Lạc đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn sang phía bên này. Không biết anh nhìn cái gì nhỉ?

Một lát sau, Lý Đồng đi tới nói cái gì đó. Thẩm Lạc gật đầu một cái rồi kéo rèm cửa xuống.

Ban ngày ban mặt kéo rèm làm gì? Lẽ nào là ban ngày tuyên dâm?

Không ngờ tốc độ của vị thiên tài lạnh lùng này cũng rất nhanh đó.

Bắc Vũ nhướn mày rồi đi về bàn làm việc.

Gần buổi trưa, Bắc Vũ lại đi tới bên cửa sổ lần nữa. Đúng lúc này Thẩm Lạc lại đi tới kém tấm rèm cửa sổ ra, liếc sang nhà Bắc Vũ. Lý Đồng đi tới nói mấy câu với anh, rồi hai người lại biến mất.

Một lúc lâu sau, hai người họ đã xuất hiện ở dưới nhà.

Lý Đồng vẫn đang nói gì đó. Nhưng vì cửa sổ nhà Bắc Vũ đang đóng nên cô không thể nghe thấy cô ấy nói gì. Tuy nhiên, qua vẻ mặt của cô ấy thì cô có thể biết được là cô ấy rất vui vẻ.

Thẩm Lạc vẫn bình thản như mọi khi. Thậm chí anh còn không thèm nhìn Lý Đồng đang đi ra ngoài nữa. Cô ấy vừa quay người đi, Thẩm Lạc đã lập tức nhìn sang nhà Bắc Vũ rồi mới đi vào trong nhà.

Lúc này Bắc Vũ mới nhớ ra Phi Thuyền Nhỏ đang ở nhà mình. Chắc là lo cho con trai đây mà.

Cô buông rèm ra, rồi lại cảm thấy thương cho Lý Đồng. Đã gần trưa rồi mà còn không mời người ta ở lại ăn cơm.

Trong lúc đang nghĩ ngợi lung tung, cô lại nhận được một cuộc điện thoại của bên đối tác. Hôm nay họ đi công tác ở gần đây, nên muốn mời cô ăn cơm. Nhân tiện hai bên sẽ bàn thêm về chuyện đặt hàng cho quý này.

Thật ra thì chuyện đặt hàng có thể giải quyết qua mạng hoặc điện thoại. Nhưng hôm nay cô cũng không có chuyện gì quan trọng nên đã đồng ý đến gặp họ.

Sau khi nghe điện thoại xong, cô liền nói với cậu bé ngồi bên cạnh:

– Chị đưa em về nhà nhé. Trưa nay chị có việc bận rồi, không ăn cơm với em được. Chúng ta đi báo cho bố em nhé.

Phi Thuyền Nhỏ cũng không để ý. Cậu bé vâng một tiếng rồi thu dọn sách vở. Sau đó liền cầm tay Bắc Vũ tung tăng đi về nhà.

– Bố ơi! Trưa nay chị không ăn cơm với chúng ta đâu. Bố đừng nấu nhiều quá nhé!

Vừa vào đến phòng khách, Phi Thuyền Nhỏ đã gọi ầm lên rồi.

Thẩm Lạc đang xắt thức ăn. Nghe thấy con trai nói vậy thì sững người lại. Sau đó anh quay lại hỏi Bắc Vũ:

– Có việc bận hả?

Bắc Vũ gật đầu:

– Em có hẹn với bên cung ứng hàng.

Cô đi vào nhà bếp liền trông thấy chỗ cá tôm đã xử lý xong. Biết là anh đã chuẩn bị cả phần của mình rồi nên lại xin lỗi:

– Em xin lỗi. Em cũng mới nhận được điện thoại nên không báo sớm được. Có phải anh đã chuẩn bị nhiều quá rồi không?

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Không sao.

Bắc Vũ nghĩ một chút, rồi lại hỏi dò:

– Sao anh không giữ Tiểu Đồng lại ăn cơm?

Thẩm Lạc nhíu mày nhìn cô một cái, rồi quay người đi làm việc tiếp:

– Mai em muốn ăn gì thì báo trước cho anh.

– Hả? À vâng!

Bắc Vũ cảm thấy khó hiểu vì phản ứng của anh. Cô nhìn bóng lưng của anh một lát rồi mới nói:

– Vậy em đi đây! Chúc anh và Phi Thuyền Nhỏ ăn cơm ngon miệng!

– Tạm biệt chị!

Phi Thuyền Nhỏ chào cô xong thì chạy tới bên cạnh Thẩm Lạc:

– Bố ơi, hôm nay chúng ta ăn món gì thế?

Thẩm Lạc còn chưa kịp trả lời, thì cậu bé đã trông thấy chỗ nguyên liệu nấu ăn trên bàn:

– Oa, nhiều món quá!

Thẩm Lạc "ừ" một cái:

– Lát nữa con ăn nhiều vào.

Năm món mặn một món canh là quá nhiều cho hai bố con họ.

Phi Thuyền Nhỏ chảy nước miếng:

– Bố ơi, bố bảo là không được lãng phí thức ăn cơ mà. Nhiều món thế này, sao bố con mình ăn hết được?

Thẩm Lạc nói:

– Vậy con ăn cả phần của chị nhé.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Được ạ.

...

Hai giờ chiều, Bắc Vũ mới ăn uống xong. Vì về công ty cũng không có việc gì làm nên cô ghé vào trung tâm mua sắm gần đó đi dạo.

Sau một thời gian giả vờ làm cô gái văn nghệ trong một quán cà phê đắt tiền, cô nhận được một cuộc gọi từ mẹ cô.

– Con đang ở đâu đó?

– Con đang ở trung tâm thương mại Tinh Quang. Con sắp về công ty rồi.

– Tốt lắm. Con ở đó thêm một lát nữa đi.

Bắc Vũ không hiểu:

– Tốt cái gì cơ?

– Mẹ nói với con là dì con giới thiệu người cho con rồi nhỉ? Công ty của nó ở gần đó. Hai hôm nay nó cứ gọi hỏi suốt. Nó muốn hẹn con ra gặp mặt. Mẹ hỏi con thì con cứ kêu bận. Hôm nay con rảnh thì gặp nó luôn đi!

– Mẹ à, công ty con vẫn còn đầy việc chưa làm kìa!

– Con không phải gạt mẹ. Mẹ thấy ảnh con đăng trên weibo rồi. Vừa đi dạo phố, vừa uống cà phê. Bận chỗ nào hả? Đi gặp có một xíu, có tốn bao nhiêu thời gian đâu.

Có bố mẹ biết sử dụng weibo đúng là đáng sợ!

Bắc Vũ bĩu môi:

– Sao mẹ biết bây giờ người ta đang rảnh?

– Mẹ gọi hỏi dì con luôn đây.

Nói xong bà liền cúp máy luôn. Bắc Vũ đang định đứng dậy trả tiền rồi chuồn luôn, thì mẹ cô lại gọi đến. Cô vừa mới ấn nút nghe, giọng nói vui sướng của mẹ Bắc đã truyền tới:

– Có rảnh. Nó đang đến tìm con đấy.

– Không phải chứ?

Bắc Vũ đau khổ hỏi lại.

mẹ Bắc cười:

– Chỉ là gặp mặt thôi mà, có mất miếng thịt nào của con đâu. Dì con nói là nó rất giỏi giang.

Bắc Vũ than thở:

– Con con mong mất mấy cân thịt ý.

Sau khi cúp điện thoại, cô buồn bực nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời vốn đang đẹp, bây giờ lại bắt đầu mưa rồi. Cô có muốn đi cũng không đi được.

Đột nhiên cô lại nhớ ra, đây chính là chỗ mà cô gặp lại Thẩm Lạc.

Sau mười năm cô lại gặp lại anh qua một tấm cửa kính.

– Bắc… Vũ?

Một giọng nam xuất hiện đã kéo dòng suy nghĩ của cô về.

Bắc Vũ quay lại nhìn anh chàng kia.

Khuôn mặt tuấn tú, âu phục phẳng phiu, đúng là tinh anh trong xã hội.

Bắc Vũ nhìn gương mặt tao nhã, lịch sự kia, cảm thấy quen quen.

Loại cảm giác quen quen này làm cô cảm thấy anh chàng âu phục giày da này hoi có vẻ cầm thú đội lốt người.

Có lẽ anh ta đã chắc chắn mình không nhận nhầm người, nên mỉm cười rất tươi tắn, rồi ngồi xuống ghế:

– Tớ là người cô Triệu giới thiệu.

Hóa ra là đối tượng xem mắt. Bắc Vũ gật đầu:

– Đến nhanh vậy à?

Anh ta cười:

– Công ty tớ ở ngay bên cạnh.

Bắc Vũ gật đầu, quan sát anh ta một lát. Mẹ cô không có lừa cô. Điều kiện của anh ta đúng là không tệ.

Anh ta nghiêng đầu nhìn cô, khóe môi nhếch lên.

Bắc Vũ nhíu mày, không biết anh ta định làm trò gì. Nhưng cô cũng không phải là một cô nhóc nhút nhát, nên cô nói rất tự nhiên:

– Anh muốn uống gì không?

Anh ta bật cười:

– Bắc Vũ, cậu không nhận ra tớ hả?

Bắc Vũ sửng sốt:

– Chúng ta quen nhau à?

Anh ta vẫn cười:

– Cho cậu một phút để nhớ lại.

Bây giờ đi xem mắt cũng thịnh hành loại tán gái này hả?

Bắc Vũ nghĩ một lát rồi cười:

– Đúng là nhìn anh có vẻ quen quen, nhưng chắc là mấy anh chàng đẹp trai thì đều na ná nhau thôi.

Ai chẳng biết diễn.

Anh ta lại bật cười:

– Mấy năm không gặp. Tớ coi như cậu đang khen tớ vậy.

Sau đó anh ta nghiêng đầu nhìn cô, lại cười tiếp. Ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn, như là đang suy nghĩ. Một lát sau, anh ta mới mở miệng nói tiếp:

– Tớ là Thiệu Vân Khê, học cùng lớp mười với cậu.

Bắc Vũ ngẩn ra.

Anh ta thấy cô không nói gì thì dè dặt hỏi:

– Đừng nói cậu quên mất tớ rồi nhé?

Thật ra thì hai người chỉ học với nhau có nửa năm. Đã mười mấy năm trôi qua rồi, cô có quên anh ta thì cũng rất bình thường.

Thiệu Vân Khê đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

Một lát sau, Bắc Vũ mới cười:

– Là cậu hả? Đúng là con trai mười tám thay đổi lớn. Tớ không nhận ra luôn đấy.

Thảo nào khi cô nhìn thấy anh ta, cô lại cảm thấy anh ta là một tên khốn nạn. Hóa ra anh ta chính là kẻ phá hủy cuộc sống cấp III của cô.

Nhưng cô không thể phủ nhận một điều, Thiệu Vân Khê phiên bản trưởng thành trông khác hẳn tên nhóc mười lăm kia.

Thiệu Vân Khê xoa mũi một cái rồi nói ngay vào chủ đề:

– Sau khi tớ chuyển trường, cũng có nghe nói về cậu.

Bắc Vũ hơi sững sờ.

Thật ra bây giờ cô cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó nữa. Chỉ là nhìn thấy anh ta, cô lại nhớ tới quãng thời gian u ám kia thôi. Vì vậy cô không thể có thái độ tốt với anh ta được.

– Rồi sao?

Thiệu Vân Khê nhếch môi, nụ cười trên mặt nhạt đi:

– Lúc ấy thầy giáo gọi cho bố mẹ tớ. Mà bố mẹ tớ lại rất nghiêm khắc. Nghe thấy chuyện đó, liền nhốt tớ ở trong nhà. Sau đó chuyển trường cho tớ. Lúc ấy tớ còn nhỏ, nên không thể làm gì được. Sau này ra nước ngoài gặp mấy người bạn cùng trường, mới biết chuyện của cậu.

Bắc Vũ nhướn mày:

– Tớ sống rất tốt. Ai quan tâm bọn họ nói gì chứ!

Thiệu Vân Khê cười:

– Sau khi tớ chuyển công tác về đây, thì nhìn thấy cậu ở trên mạng, nên muốn gặp cậu để xin lỗi.

– Không cần đâu!

Bắc Vũ lập tức trả lời.

Thật ra thì cô cũng thông cảm cho Thiệu Vân Khê. Thiệu Vân Khê năm đó mới mười lăm, mười sáu tuổi, làm gì có năng lực phản kháng bố mẹ chứ. Vốn dĩ chỉ là một chuyện nhỏ chẳng ai quan tâm. Ai biết được nó sẽ trở thành thứ làm thay đổi cả cuộc sống cấp III của cô chứ.

Sợ là khi Thiệu Vân Khê chuyển trường cũng không thể nghĩ tới điều đó. Cùng lắm thì chỉ thương tiếc cho mối tình chưa nở đã tàn của mình thôi.

Nghĩ vậy nên cô cũng không còn thấy ghét anh ta nữa.

Thời niên thiếu ai mà không có sai lầm? Huống chi Thiệu Vân Khê cũng không làm gì cả.

Thiệu Vân Khê thấy vẻ mặt cô rất thản nhiên thì thở phào trong lòng.

– Tớ thấy bây giờ cậu sống rất vui vẻ. Còn có công ty riêng của mình nữa. Chúc mừng cậu nhé!

Bắc Vũ nói:

– Chỉ là kiếm cơm thôi mà, có gì mà chúc mừng. Mấy thứ đăng trên mạng chỉ để kéo khách thôi.

Nói xong thì lại nhìn anh ta một lượt:

– Bây giờ bạn Thiệu cũng trở thành tinh anh trong xã hội rồi. Nhưng mà cũng phải thôi, năm đó cậu nằm trong top học giỏi mà.

Thiệu Vân Khê cười:

– Cũng chỉ là kiếm miếng ăn thôi.

Nói xong câu đó thì anh ta dừng lại một lát, rồi mới nói tiếp:

– Nhắc tới kiếm ăn mới nhớ. Đồ ăn ở đây khá ngon đấy. Cậu có muốn ăn gì không?

Bắc Vũ gọi một phần cơm cá (*), rồi thuận miệng hỏi:

– Cậu muốn gặp tớ chỉ để xin lỗi về chuyện kia thôi à?

Thiệu Vân Khê nghiêm túc nói:

– Đối với tớ thì nó không phải là chuyện nhỏ đâu. Lúc tớ nghe kể lại, tớ thấy rất khó chịu. Tớ muốn tìm gặp cậu, nhưng lại sợ cậu ghét tớ. Nói thật là tớ còn mong cậu mắng tớ một trận ý.

Bắc Vũ xì một tiếng:

– Đến mức đó cơ à?

Thiệu Vân Khê nói:

– Cậu phải biết là, cô gái năm đó mình thích lại bị mình hại thành như vậy. Đó không phải chuyện dễ chịu gì.

Anh ta nói rất tự nhiên, lại có thêm từ "năm đó", nên Bắc Vũ cũng không để trong lòng.

– Chuyện quá khứ thì để nó qua đi. Đừng nhắc lại nữa.

Thiệu Vân Khê nhìn cô rồi hỏi:

– Bây giờ cậu cũng nằm trong đội quân bị giục cưới hả?

Bắc Vũ sửng sốt, không hiểu ý anh ta là gì, nên cô cười:

– Vì chuyện này mà tớ phải ở lại công ty luôn đó. Vậy mà mẹ tớ còn gọi điện giục tớ mỗi ngày nữa.

Thiệu Vân Khê hỏi:

– Cậu không muốn kết hôn hả?

Bắc Vũ gật đầu:

– Đúng vậy. Nghĩ đến là đã thấy phiền rồi.

Thiệu Vân Khê cười:

– Cũng không có bạn trai luôn sao?

Bắc Vũ nói:

– Đến tuổi này rồi yêu đương toàn để cưới thôi.

Thiệu Vân Khê im lặng một lát rồi thở dài:

– Tớ cũng vậy này. Cậu nói xem, tớ mới hai mấy, mà bố mẹ tớ cứ mong bế cháu là sao chứ.

Bắc Vũ không thể tưởng tượng nổi:

– Tuổi này với đám con trai các cậu là vẫn còn rất trẻ mà.

Thiệu Vân Khê đau khổ:

– Vậy mới nói, sự khác biệt giữa hai thế hệ thật là đáng sợ.

Bắc Vũ lắc đầu than thở:

– Trong mắt người lớn, chỉ có giao phối, sinh con mới là việc lớn thôi.

Thiệu Vân Khê đang uống nước, nên suýt nữa phun hết ra ngoài. Anh ta biết, cô gái kia không thích kết hôn, nên mới có thể thẳng thắn như vậy.

Anh ta nghĩ một lát rồi cười:

– Tớ có một cách để mấy vị phụ huynh không giục chúng ta nữa.

Bắc Vũ tò mò:

– Cách gì?

Thiệu Vân Khê nói:

– Mọi người cho là hai chúng ta đang xem mắt đúng không? Vậy thì chúng ta sẽ giả vờ là xem mắt thành công luôn. Dù sao muốn kết hôn thì cũng phải yêu đương đã. Ít ra chúng ta cũng được yên bình một thời gian.

Bắc Vũ cau mày, mặc dù cô không tin lắm, nhưng cô thấy mẹ cô chỉ còn thiếu mỗi bước rải tờ rơi như Phi Thuyền Nhỏ thôi.

Thiệu Vân Khê lại nói tiếp:

– Dù sao cũng là giả vờ để qua mắt bố mẹ mà. Lẽ nào cậu muốn cứ hai ba ngày lại đi xem mắt một trận sao?

Bắc Vũ nghĩ một lát rồi gật đầu:

– Cách này cũng không tệ lắm.

Thiệu Vân Khê giơ tay ra phía cô:

– Vậy thì chúng ta hợp tác chứ?

Bắc Vũ không bắt tay với anh ta, mà chỉ đập tay một cái làm tượng trưng:

– Được, hợp tác vui vẻ.

Sau một bữa com, Bắc Vũ phát hiện ra Thiệu Vân Khê vẫn sáng sủa, nhiệt tình như cậu thiếu niên mười lăm tuổi kia. Chỉ là hiện tại anh ta chững chạc hơn trước, lại thiếu một chút nhiệt huyết của tuổi trẻ thôi. Một người như vậy thì rất khó để người ta ghét.

Anh ta kể cho Bắc Vũ nghe chuyện đi leo núi một mình hồi đi du học ở Anh, vừa thú vị lại rất tuyệt vời.

Hai người cứ nói chuyện mãi, cho đến tận khi phố lên đèn.

Bắc Vũ nhớ tới mấy mẫu ngày mai cần dùng, mà cô còn chưa sửa xong, nên chào Thiệu Vân Khê rồi ra về.

– Cậu có lái xe đến không?

Thiệu Vân Khê thuân miệng hỏi.

Bắc Vũ lắc đầu:

– Ở đây rất dễ đón xe.

Thiệu Vân Khê cười:

– Nói gì vậy. Tớ giống người để con gái bắt taxi về sao? Đi thôi, tớ đưa cậu về.

Bắc Vũ cũng không khách khí:

– Vậy thì cảm ơn cậu.

...

Giang Việt bận rộn trong nhà máy cả một ngày. Đến khi về đến công ty thì trời đã tối. Anh lười đi ra ngoài chơi, mà Bắc Vũ lại không có nhà. Nên xách bia và lạc rang lên sân thượng ngồi hóng gió.

Trông thấy bóng người ở căn nhà đối diện, Giang Việt kêu lên:

– Lạc Thần, có muốn sang đây uống một chén không?

Thẩm Lạc nhìn anh, không nói gì.

Giang Việt xoa mũi, cũng không để tâm, vì mười mấy năm trước Thẩm Lạc cũng như vậy.

Vậy mà một lát sau, Thẩm Lạc lại dắt Phi Thuyền Nhỏ đi sang đó.

Giang Việt vội vàng xuống nhà mở cửa.

Phi Thuyền Nhỏ giơ bộ bài trong tay lên, cười hỏi:

– Chú, chúng ta chơi đấu địa chủ đi.

Giang Việt bật cười:

– Cháu còn biết cả đấu địa chủ cơ à? Lát nữa mà thua thì đừng có khóc đấy!

Ba người đi lên tầng.

Thẩm Lạc cầm bài, rồi giả vờ thuận miệng hỏi:

– Em gái cậu đâu rồi? Sao không thấy ở đây?

Giang Việt cười hì hì:

– Theo tin tức đáng tin mà tôi nghe được, thì nó đi xem mắt rồi. Quả nhiên có bỏ nhà ra đi thì cũng không thoát được.

Thẩm Lạc hơi nhíu mày:

– Xem mắt hả?

Giang Việt gật đầu:

– Đúng vậy, đi từ xế chiều cơ. Mà không biết sao đến giờ này còn chưa về nữa.

Nói xong mới nhớ ra điều gì:

– Tôi đi gọi cho nó đã.

Anh ta mới cầm điện thoại lên, liền kêu lên một tiếng. Sau đó đi ra ngoài lan can nhìn xuống dưới. Trong con ngõ nhỏ, Bắc Vũ đang đi cùng một anh chàng trẻ tuổi. Hai người vừa đi vừa cười nói.

– Có tin mới!

Anh ta lén lút quay vào phòng rồi nói nhỏ.

Phi Thuyền Nhỏ tò mò hỏi:

– Chú nói gì thế?

Giang Việt nói:

– Em gái chú đang đi cùng một thằng nào đó. Không biết có phải xem mắt gặp được người vừa ý không.

– Chú nói chị hả?

Phi Thuyền Nhỏ kêu lên.

Giang Việt giơ tay lên môi bảo Phi Thuyền Nhỏ im lặng:

– Phải quan sát trước đã. Đừng để nó phát hiện ra chúng ta.

Phi Thuyền Nhỏ mở to hai mắt, giơ hai tay lên che miệng, rồi đi theo Giang Việt ra ngoài ban công. Cả hai nằm sấp trên đó nhìn trộm.

Thẩm Lạc bỏ chỗ bài trong tay xuống, cũng đi theo hai người.

Trong con ngõ ngỏ, một nam một nữ đang nói chuyện rất vui vẻ. Họ không hề hay biết gì về ba người trên sân thượng.

Giang Việt nói nhỏ:

– Thằng này cũng không được đấy! Chậc! Rất biết ăn nói. Nhìn nó chọc Bắc Miệng Rộng cười tươi như hoa kìa. Đúng là cây sắt nở hoa mà.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Chị có bạn trai rồi hả? Chị không đợi cháu nữa à?

Bắc Vũ đứng trước cửa:

– Tớ đến nhà rồi. Cảm ơn cậu đã đưa tớ về.

Thiệu Vân Khê cười:

– Có gì đâu. Nói thật là hôm nay tớ thấy rất vui. Câu chuyện tớ đè nén trong lòng bao nhiêu năm đã được giải đáp rồi. Cảm ơn cậu không ghét tớ. Sau này nhờ cậu giúp đỡ nhé.

Bắc Vũ cười:

– Cũng vậy.

Thiệu Vân Khê đột nhiên chìa bàn tay để sau lưng ra, đột nhiên đưa cho cô một bông hoa:

– Chúc cậu ngủ ngon!

Bắc Vũ kinh ngạc:

– Cậu lấy ở đâu đấy?

Thiệu Vân Khê cười:

– Lúc nãy phục vụ quán cà phê đưa cho tớ. Tớ chưa kịp đưa cho cậu.

Bắc Vũ bật cười:

– Cảm ơn nhé!

Thiệu Vân Khê:

– Tạm biệt!

– Tạm biệt!

Thiệu Vân Khê nhìn cô đi vào nhà.

Mối tình chưa nở đã tàn thời niên thiếu cũng làm anh ta buồn bã một thời gian. Nhưng nó cũng chỉ là một mối tình trẻ con chưa kịp bắt đầu thôi. Qua một thời gian thì anh ta cũng quên đi mất.

Cho đến khi đi du học, gặp phải người bạn cùng trường kia. Anh ta mới nhớ tới Bắc Vũ.

Anh bạn kia không biết anh ta là nam chính trong sự kiện đó, nên rất vui vẻ kể hết mọi chuyện.

Lúc ấy anh ta rất kinh ngạc. Sau đó mới biết là do mình chuyển trường nên mới làm mọi việc trở nên ồn ào.

Anh ta rất áy náy, muốn xin lỗi Bắc Vũ, nhưng lại không dám đi tìm cô. Anh ta sợ cô sẽ sa đọa vì chuyện đó.

Cho đến một thời gian trước, anh ta bắt gặp ảnh cô ở trên mạng. Khi biết cô không trở thành người như mình nghĩ, thì mới tìm cách để gặp cô.

Sau khi gặp cô, anh ta mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cô vẫn không thay đổi.

Những năm này, anh ta cũng có mấy cuộc tình, cũng không còn là cậu thiếu niên mới biết yêu năm đó nữa.

Còn thích cô không hả? Tất nhiên là không. Vì đã mười mấy năm rồi mà.

Chẳng qua bây giờ gặp lại, anh ta vẫn thấy cô rất đáng yêu.

Tất nhiên, người kiêu ngạo như cô sẽ không thích loại miêu tả này.

Anh ta lắc đầu cười rồi đi ra khỏi ngõ.

Bắc Vũ đi vào trong nhà, liền nghe thấy tiếng động trên sân thượng. Nhưng khi ngẩng đầu lên thì lại không thấy ai nữa.

Người lén lút như vậy, thì chỉ có Giang Việt thôi.

Cô cầm hoa, chạy lên sân thượng, rồi gào lên:

– Giang Nhị Cẩu! Anh giở trò gì thế?

– Bắc Miệng Rộng, anh thấy hết rồi nhé!

Giang Việt vừa cười, vừa vỗ tay hát:

– Chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng em, chúc mừng, chúc mừng em!

Nếu như người đứng bên cạnh anh không phải là Phi Thuyền Nhỏ mặt đầy ngơ ngác và bố cậu nhóc với gương mặt lạnh như sương, thì Bắc Vũ rất muốn đá tên ngu ngốc này xuống dưới tầng.

30. Chương 30: Ha Ha Ha

Bắc Vũ không hiểu gì hết:

– Không đợi em cái gì cơ?

Phi Thuyền Nhỏ buồn bã nói:

– Chú Nhị Cẩu nói là chị có bạn trai rồi. Vậy chị không đợi em nữa hả?

Chú Nhị Cẩu?

Giang Việt:…

Bắc Vũ bật cười:

– Giang Nhị Cẩu, anh nói bậy bạ gì đó hả?

Giang Việt cười:

– Anh thấy mẹ em nói là chiều nay em đi xem mắt. Lúc nãy lại thấy em đi về cùng thằng nhóc đẹp trai kia. Lại còn cười nói rất vui vẻ. Anh đã bấm đốt ngón tay rồi. Lần này có thể thành đấy.

Bắc Vũ liếc anh ta một cái:

– Anh nói như kiểu em đi xem mặt là kết hôn được ngay ý.

Cô nhìn bộ bài trên bàn, ngáp một cái rồi nói:

– Mọi người đang đánh bài hả? Vậy em đi làm việc nốt đây, không làm phiền mọi người nữa.

Thẩm Lạc kéo Phi Thuyền Nhỏ:

– Muộn rồi, bố dẫn con về đi ngủ.

Giang Việt "ơ" một tiếng:

– Cứ đi vậy hả? Ván này đã chơi xong đâu!

Phi Thuyền Nhỏ vẫy tay với Giang Việt, rồi than thở:

– Chú Nhị Cẩu, chị có bạn trai rồi. Cháu thất tình rồi. Cháu rất buồn, không còn tâm trạng để chơi với chú nữa. Mai cháu sang chơi với chú sau nhé!

Bắc Vũ bật cười. Đợi hai bố con Phi Thuyền Nhỏ đi qua chỗ cô, thì cô giơ tay xoa đầu cậu bé, rồi đưa cho cậu bé một thanh socola.

Phi Thuyền Nhỏ nhận được socola thì mặt mày hớn hở. Cậu bé vui vẻ nói:

– Bây giờ hết buồn rồi!

Bắc Vũ lắc đầu. Dưới ánh đèn ngủ mơ hồ, cô liếc sang phía Thẩm Lạc. Vẻ mặt anh rất căng thẳng, nhưng cũng không biểu lộ ra điều gì.

Mặc dù cô chưa thấy anh cười bao giờ, nhưng vẻ mặt hiện tại của anh còn lạnh hơn cả mọi ngày. Có lẽ anh gặp phải chuyện gì đó, nếu không anh sẽ không sang đây chơi bài với Giang Việt.

Cô đi theo hai bố con, tiễn họ xuống dưới nhà. Cô nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng nói:

– Chúc anh ngủ ngon!

Phi Thuyền Nhỏ nhân lúc bố không chú ý, liền nhét miếng socola vào miệng. Thẩm Lạc trông thấy nhưng cũng không nói gì. Anh chỉ quay sang hỏi Bắc Vũ:

– Trưa mai ăn gì?

Bắc Vũ thấy bất ngờ. Không ngờ anh lại quan tâm đến bữa trưa như vậy. Sau đó cô mới nhún vai cười:

– Sao cũng được. Anh ăn gì thì em ăn đó. Dù sao cũng chỉ thêm một bộ bát đũa thôi mà.

Thẩm Lạc gật đầu, rồi lại hỏi:

– Em có kiêng món gì không?

Giọng anh rất nghiêm túc làm Bắc Vũ bắt đầu nghi ngờ ăn trưa là một việc vô cùng quan trọng.

Dù vậy nhưng cô cũng vội vàng lắc đầu:

– Không có, em không kiêng kị gì hết.

– Ừ.

Bắc Vũ nhìn anh một lúc nhưng không nhận ra điều gì lạ thường cả. Một lát sau cô mới đưa cho Thẩm Lạc mấy tờ tiền:

– Em đưa tiền ăn cho anh trước, không em lại quên mất.

Thẩm Lạc không nhận mà nói:

– Sau này nói.

Bắc Vũ hỏi:

– Vậy trả theo tháng hả?

Thẩm Lạc im lặng một lát:

– Nói sau.

Bắc Vũ tức tối bỏ tiền vào trong ví. Cô luôn cảm thấy không khí hiện tại rất kỳ lạ. Vì vậy cô vừa xoa đầu Phi Thuyền Nhỏ vừa tỏ vẻ rất thoải mái:

– Sau này không cần ăn đồ ăn bên ngoài nữa rồi. Cảm ơn hai bố con nhé.

Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ cùng trả lời cô:

– Không cần cảm ơn.

Bắc Vũ:...

Hơn mười một giờ sáng hôm sau, Bắc Vũ vừa làm xong việc thì Phi Thuyền Nhỏ đã hào hứng chạy vào báo cáo với cô:

– Chị ơi. Bố mua nhiều đồ ăn ngon lắm!

– Thế hả?

Bắc Vũ nghĩ một lát rồi nói:

– Chúng ta đi rửa rau giúp bố em đi!

Một người ăn chùa đúng cách là phải biết chủ động làm một số việc vặt.

Khi cô sang đến nơi, thì đã thấy Thẩm Lạc đang chuẩn bị nấu cơm rồi.

Bắc Vũ hỏi:

– Có cần em giúp gì không?

Thẩm Lạc quay đầu nhìn cô:

– Không cần.

Bắc Vũ đi vào đứng bên cạnh anh. Khi thấy chỗ nguyên liệu nấu ăn trên bàn thì kinh ngạc:

– Nhiều vậy hả? Sao cái gì anh cũng biết hết thế? Vừa học giỏi, chụp ảnh giỏi, ngay cả nấu ăn cũng giỏi nữa. Vợ cũ của anh nhất định sẽ hối hận!

Cô nói xong mới nhận ra là mình đã lỡ lời.

Phi Thuyền Nhỏ chỉ nói là không có mẹ. Như vậy thì Thẩm Lạc có vợ cũ hay không, vợ cũ mất rồi, hay là họ ly hôn thì không ai biết.

Bây giờ mình lại dùng hai từ "vợ cũ" thì không thích hợp lắm.

Nhưng mà cũng như cô từng nói, Thẩm Lạc rất giỏi. Nhưng mà gả cho một vị thiên tài ít nói, không biểu lộ cảm xúc, suy nghĩ thế này, thì cuộc sống sẽ không thể bình thường được nữa.

Chắc cũng vì vậy mà anh trở thành ông bố độc thân nhỉ?

Thẩm Lạc quay sang nhìn cô. Mặc dù trên mặt anh không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt tối om, sâu thẳm làm Bắc Vũ cảm thấy mất tự nhiên. Cô cười gượng một tiếng rồi nói sang chuyện khác:

– Có cần rửa gì không ạ?

– Anh chưa kết hôn, không có vợ cũ.

– Hả?

Cho nên là có con trước khi cưới, sinh con xong liền chia tay hả?

Bắc Vũ biết chuyện thế này ở nước ngoài có rất nhiều. Cô cũng không phải người nhiều chuyện, vì vậy cô chỉ "ồ" một cái rồi đi rửa rau.

Hai người đứng cạnh nhau, một người rửa rau, một người xắt đồ ăn.

Hai người không nói gì nữa, làm cả căn phòng trở nên yên tĩnh.

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn người bên cạnh. Anh hơi cúi đầu, sống mũi rất cao, gò má anh tuấn. Ngay cả vẻ nghiêm túc lúc xắt thức ăn cũng làm anh đẹp hơn mọi ngày.

Ánh mắt của cô chuyển sang tay anh.

Ngón tay anh rất đẹp. Động tác xắt thức ăn của anh cũng rất đẹp.

Thật ra thì lúc trước cô không dám nghĩ tới cảnh Thẩm Lạc nấu ăn đâu. Nhưng mà bây giờ nhìn anh đứng trong bếp nấu ăn, cô lại thấy rất hòa hợp.

Nghĩ đến đây cô lại cảm thấy tình huống hiện tại hơi mờ ám.

Một cô bạn đại học của cô từng than vãn là, chỉ cần nghĩ đến cảnh bạn trai mình từng nấu ăn cùng bạn gái cũ là cô ấy lại không chịu nổi. Vì theo cô ấy thấy, hai người cùng nhau nấu ăn còn đáng sợ hơn cả việc lên giường.

Mà hiện tại cô đang nấu ăn cùng một anh chàng.

Bắc Vũ nghĩ tới đây thì lập tức rùng mình. Cô rửa rau xong thì vội vàng lau tay rồi nói:

– Em ra đi chơi với Phi Thuyền Nhỏ nhé. Không ở đây làm phiền anh nữa.

Thẩm Lạc gật đầu, nhíu mày nhìn theo bóng lưng cô.

Thẩm Lạc nấu ăn rất nhanh. Chỉ nửa tiếng sau, năm mặn một canh đã ra lò.

Hai mắt Bắc Vũ sáng bừng lên khi nhìn thấy cua xào cay, cá sóc chua ngọt, ngó sen xào, canh rau mầm, và cả món canh nấm nấu trong nồi đất trên bàn ăn.

– Tay nghề của anh không khác nào đầu bếp luôn.

Phi Thuyền Nhỏ mím môi:

– Em thích ăn món bố làm nhất đấy.

Thẩm Lạc đưa cơm cho cô và Phi Thuyền Nhỏ xong mới nói:

– Em không thích món gì thì cứ nói, để mai anh đổi món khác.

– Không có đâu!

Cô nhìn những món ăn trên bàn, rồi lại nhớ tới những hộp cơm ở quán. Đúng là mừng đến mức suýt khóc luôn. Đột nhiên cô lại nhớ tới vóc người của mình nên nói đùa:

– Em mà ăn cùng bố con anh một thời gian, chắc phải tăng lên vài cân mất.

Vì cô làm người mẫu ảnh, nên cô rất chú ý tới vóc dáng. Mặc dù để có vóc dáng đẹp thì phải tập thể dục, nhưng vẫn phải chú ý đến việc ăn uống nữa.

Thẩm Lạc ngẩng đầu lên nhìn cô:

– Em béo thêm một chút nữa sẽ càng đẹp.

Bắc Vũ cười:

– Vậy bây giờ em không đẹp hả?

Đây chỉ là một câu nói đùa thôi, không ngờ Thẩm Lạc lại trả lời rất nghiêm túc:

– Cũng đẹp.

Lần này đến lượt Bắc Vũ ngơ ngẩn. Cô không tin được là Thẩm Lạc khen cô đẹp.

Nếu không phải là mặt anh vẫn bình thản, thì cô còn tưởng là anh đang chơi trò mờ ám với cô đấy.

Cũng may Phi Thuyền Nhỏ đã phá vỡ sự lúng túng của Bắc Vũ:

– Em thấy chị đẹp nhất mà!

Bắc Vũ bật cười:

– Cảm ơn bé ngoan nhé!

Cô đang nói thì chuông điện thoại của cô lại vang lên.

Cô nhìn tên người gọi rồi bấm nghe:

– Bạn Thiệu Vân Khê có việc gì sao?

– Trưa nay tớ có việc ở gần chỗ cậu, nên gọi cho cậu xem cậu có rảnh không ra đây ăn cơm với tớ.

Bắc Vũ cười:

– Cậu mà gọi sớm hơn một chút thì còn được. Bây giờ tớ đang ăn rồi.

Thiệu Vân Khê cười:

– Tớ gọi hỏi thử thôi. Nếu cậu ăn rồi thì tớ không làm phiền nữa nhé. À, mai cậu có bận gì không? Tớ mới về đây không lâu, lại chẳng quen ai cả, nên muốn rủ cậu đi chơi.

Bắc Vũ nhớ ra mai là thứ bảy:

– Tớ có lịch đi leo núi giả rồi.

– Được đó. Lâu lắm rồi tớ chưa đi.

– Vậy được, mai gặp ở đó nhé.

Cô nghe điện thoại xong thì mới phát hiện ra Thẩm Lạc đang nhìn cô.

Cô mỉm cười:

– Một người bạn cũ hẹn em đi leo núi giả.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Mai anh cũng định cho Phi Thuyền Nhỏ đi chơi. Đi cùng nhé?

Bắc Vũ cười:

– Được chứ!

Phi Thuyền Nhỏ:

– Ơ! Bố bảo là mai cho con đi thủy cung chơi cơ mà!

Thẩm Lạc nói:

– Sáng đi leo núi giả, chiều đi thủy cung.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Hóa ra là vậy!

Sau khi ăn xong, Bắc Vũ đi về nhà.

Cô nằm trên ghế nghỉ ngơi rồi lại cảm thấy hoang đường.

Không ngờ cô lại có thể bình tĩnh ngồi ăn cơm với Thẩm Lạc đấy.

Một người mình từng yêu thầm.

Một người mới tình một đêm với mình.

Cô không biết mình nên khâm phục mình hay là Thẩm Lạc nữa.

Nhưng mà dạo này cô cảm thấy, anh không có lạnh lùng như lúc trước nữa.

Buổi tối, Bắc Vũ và Giang Việt mang một đống da về công ty. Vì lúc về đến nơi đã muộn, nên trong công ty chẳng còn ai. Bởi vậy dỡ hàng thuộc về Giang Việt. Nhưng mà Giang Việt mới bê được hai thùng về kho hàng, thì đã nhận được một cuộc điện thoại. Sau đó anh ta túm lấy chìa khóa xe của Bắc Vũ rồi chạy đi mất.

Bắc Vũ không cần nghĩ cũng biết là ai gọi.

Cái người mà chỉ cần gọi một phát, là Giang Việt lập tức chạy tới thì chỉ có mỗi cô tình nhân trong mộng Lý Nhu của anh ta thôi.

Bắc Vũ lắc đầu thở dài. Trời bắt đầu nổi gió, chắc là sắp mưa rồi. Cô vội vàng xắn tay áo lên bê hàng.

Một người bê tận một trăm chiếc thùng giấy cũng không phải chuyện đơn giản. Nhưng nếu cứ để đó mà bị dính mưa thì càng phiền phức hơn.

Bắc Vũ vừa mắng Giang Việt vừa trèo lên xe.

Khi cô đang ôm một chiếc thùng, chuẩn bị xuống xe, thì lại bị Thẩm Lạc bê đi mất.

– Không… Không cần đâu ạ!

Bắc Vũ bất ngờ, sau đó mới nhận ra là Thẩm Lạc muốn giúp cô.

Nhưng mà Thẩm Lạc lại không để ý đến cô. Anh chỉ nói:

– Để anh bê cho!

– Như vậy thì ngại lắm.

Loại nhiệt tình này không hợp với vẻ lạnh lùng của anh đâu!

Thẩm Lạc nói:

– Phi Thuyền Nhỏ ngủ rồi. Anh đang định đi chạy bộ. Bây giờ bê cái này cũng giống nhau.

– Vậy thì cảm ơn anh nhé!

Nói xong thì cô lại quay lại bê một cái thùng khác.

Thẩm Lạc quay lại nhìn cô:

– Em đi xuống đi. Một mình anh bê là đủ rồi.

– Hả?

– Xuống dưới đi!

– Vâng!

Mặc dù Bắc Vũ cảm thấy hơi kì lạ, nhưng cô vẫn xuống xe theo lời anh, rồi dẫn anh vào kho hàng.

Mỗi lần Thẩm Lạc bê ba thùng. Đi qua đi lại hơn mấy chục lần. Khi anh đang bê hai chiếc thùng cuối cùng, thì trời đổ mưa.

Mặc dù Bắc Vũ không bê, nhưng cô vẫn luôn sắp xếp hàng ở trong kho. Khi nghe thấy tiếng mưa rơi, thì thở phào một cái, rồi vội vàng đi lấy nước cho Thẩm Lạc.

– Phiền anh quá!

Thẩm Lạc uống một ngụm rồi cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Bắc Vũ cầm lon bia lên uống một ngụm lớn. Sau đó cô nói:

– Giang Nhị Cẩu chết tiệt. Nếu không có anh thì bọn em tổn thất lớn rồi.

– Tiện tay mà.

Bắc Vũ nhìn anh. Càng nhìn cô càng cảm thấy anh cũng dễ gần. Vì vậy cô giơ lon bia lên:

– Anh có uống không?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Cho anh một lon đi!

Bắc Vũ cười rồi đi vào phòng. Cô ôm tất cả mọi lon bia trong tủ lạnh ra:

– Đây là hàng Giang Nhị Cậu tích trữ. Tối nay chúng ta tiêu diệt hết chỗ này đi.

Thẩm Lạc cong môi lên, lộ ra một loại biểu tình gần giống với mỉm cười.

Nhưng vì nó quá nhanh nên Bắc Vũ cũng không rõ là anh có cười hay không nữa. Nhưng mà cái này không quan trọng. Quan trọng là Thẩm Lạc đã gật đầu đồng ý với kế hoạch của cô rồi.

Bắc Vũ thích uống bia, nhưng tửu lượng của cô lại rất dở. Cô chỉ cần uống mấy lon là sẽ say.

Mà cô còn thích vừa uống bia vừa nói chuyện nữa.

Thẩm Lạc uống rất chậm, ánh mắt anh vẫn dõi theo cô. Sau khi nghe cô nói một đống linh tinh, thì anh đột nhiên mở miệng:

– Hôm qua em đi xem mắt hả?

– Đúng vậy!

– Kết quả thế nào?

Bắc Vũ xua tay:

– Anh đừng nhắc tới nữa. Cái người mà em gặp chính là người đã hại em bị mọi người hiểu lầm hồi cấp ba. Nhưng mà tên kia bây giờ trông rất lịch sự, khác hẳn ngày xưa rồi.

– Vậy à? Vậy em định hẹn hò với cậu ta hả?

Bắc Vũ đã hơi say, hai gò má đỏ bừng, ánh mắt mê ly. Cô nhìn anh, rồi lại nhìn xung quanh, sau đó đặt một ngón tay lên môi, nói thầm:

– Em nói với anh nhé. Em đi xem mắt là do bị mẹ em ép. Anh không biết bị phụ huynh giục cưới đáng sợ thế nào đâu. Vì giảm bớt phiền toái, nên em và Thiệu Vân Khê đã thương lượng với nhau là sẽ giả vờ hẹn hò, để bố mẹ không giục nữa.

Thẩm Lạc nhìn ánh mắt mờ mịt của cô, cổ họng hơi động. Một lát sau anh mới hỏi tiếp:

– Vậy em không muốn kết hôn hả?

– Không muốn. Việc này không nằm trong bản kế hoạch của em. Đàn ông chẳng có ai tốt cả. Được rồi, em cũng chẳng phải người tốt đẹp gì. Nhưng em không muốn tốn sức vào một cuộc hôn nhân mờ mịt không thú vị.

Cô vỗ ngực một cái rồi nói tiếp:

– Khi nào có nhu cầu sinh lý, thì tìm một anh chàng đẹp trai làm bạn tình. Còn nếu lúc đó em có tiền thì em bao nuôi mấy ngôi sao luôn. Ha ha ha ha!

Thẩm Lạc nhìn cô:

– Vậy hả?

Bắc Vũ gật đầu:

– Đúng vậy! Dù sao em cũng không muốn yêu đương, càng không muốn kết hôn. Ở cái xã hội này thì không nên nói đến chuyện tình cảm. Anh có thấy Giang Nhị Cẩu không? Anh ấy và hoa khôi lớp anh dây dưa mười mấy năm rồi. Bây giờ người ta sắp lấy chồng rồi, mà gọi một cái anh ấy lại chạy tới. Chẳng biết yêu thương bản thân gì cả. Em không muốn trở thành người như anh ấy. Em muốn là một Bắc Vũ không sợ đao kiếm…

Cô nói xong thì nằm đó ngủ mất.

31. Chương 31: Thỏa Thuận

Thẩm Lạc đang định đứng dậy bế Bắc Vũ về phòng, thì Giang Việt đã xông vào:

– A ha! Bắt được rồi nhé!

Giang Việt nói xong thì rút ngay điện thoại ra chụp cảnh Bắc Vũ say rượu.

Khi anh định đăng ảnh lên weibo thì lại bị Thẩm Lạc giật mất điện thoại.

Thấy Thẩm Lạc xóa bức ảnh đó đi, thì Giang Việt kêu gào:

– Sao lại xóa? Nó chụp tôi bao nhiêu lần, tôi mới bắt được nó mỗi lần này!

Thẩm Lạc liếc Giang Việt:

– Ngây thơ!

Giang Việt nghe vậy thì bỏ điện thoại xuống:

– Thôi bỏ đi! Mà sao cậu lại ở đây?

– Cậu đoán xem?

Lúc này Giang Việt mới phát hiện trong kho chất đầy thùng hàng. Anh vỗ vai Thẩm Lạc:

– Tôi thấy trời mưa nên chạy vội về. Về đến nơi thấy cái xe trống không còn tưởng là một mình nó bê được hết. Hóa ra là cậu bê giúp. Cảm ơn nhé!

Thẩm Lạc gạt tay Giang Việt ra:

– Không cần cảm ơn.

Ánh mắt Thẩm Lạc lại đậu trên người Bắc Vũ.

Giang Việt gõ lên trán Bắc Vũ một cái. Cô gái đang ngủ đột nhiên gào lên:

– Giang Nhị Cẩu! Anh làm gì thế hả?

Bắc Vũ xoa chỗ bị đau rồi xông lên đánh Giang Việt.

Giang Việt vội vàng tránh ra xa:

– Bắc Miệng Rộng kia. Anh có lòng tốt gọi em dậy, mà em còn lấy oán trả ơn à? Em có còn lương tâm nữa không?

Bắc Vũ mới tỉnh dậy, nên chỉ lo đánh nhau với Giang Việt mà không để ý đến xung quanh.

Đến khi nghe thấy tiếng cười của Thẩm Lạc, cô mới nhận ra ở đây có cả người ngoài. Khi cô nhìn thấy người đó là ai thì hết say luôn.

– Anh vẫn còn ở đây à?

Cô cảm thấy rất bất ngờ vì anh đang cười, dù nụ cười kia rất nhạt.

– Hai anh em đi nghỉ đi, anh đi về đây.

– Cảm ơn anh nhé!

Thẩm Lạc lắc đầu, rồi đi về nhà.

Cho đến khi không nghe được tiếng bước chân của anh nữa, Giang Việt mới nói thầm với Bắc Vũ:

– Cậu ta cũng được đấy nhỉ? Em có cảm thấy trái tim lại rung lên không?

Bắc Vũ nhìn Giang Việt như nhìn một thằng ngốc:

– Anh tưởng em ngu giống anh à? Treo cổ trên một gốc cây mười mấy năm trời! Người ta sắp lấy chồng rồi, anh vẫn còn không chịu thôi. Anh tưởng anh là tình thánh à? Làm người thì phải biết tiến lên chứ cứ giậm chân tại chỗ như vậy à?

Giang Việt xoa mũi:

– Bây giờ anh cũng không biết phải làm gì nữa. Em cũng biết hoàn cảnh của cô ấy mà. Bố cô ấy đang bị bệnh, cô ấy không thể làm theo ý mình được. Dạo này cô ấy còn sụt cân nữa.

– Vậy còn anh thì sao? Nếu chị ấy mà thích anh thì sẽ không đòi chia tay với anh. Yêu đương, đính hôn đều nghe theo bố mẹ. Bây giờ là thời đại gì rồi? Không nghe lời bố mẹ có chết được không? Có mà chị ấy sợ phải chịu khổ với cái đồng lương giáo viên thể dục còm cõi của anh thì có. Người ta là con nhà giàu cơ mà.

Giang Việt thẫn thờ:

– Em đừng nói như vậy. Nếu anh mà có con gái, anh cũng không gả nó cho người giống như anh đâu. Cô ấy khác với em. Tính em mạnh mẽ từ nhỏ, bố mẹ em càng bắt ép em, thì em càng phản kháng. Cho nên em mới thấy cô ấy như vậy. Nhưng mà có một số người vốn dĩ đã yếu đuối rồi.

Bắc Vũ châm chọc:

– Bởi vậy mới cần có một lốp xe dự phòng là anh hả?

Giang Việt cười mấy tiếng rồi lảng sang chuyện khác:

– Anh nhận anh ngu được chưa? À, chuyện hôm qua em đi xem mắt còn chưa kể với anh đâu.

Bắc Vũ thờ ơ:

– Có gì mà kể. Người em đi xem mắt là Thiệu Vân Khê. Cậu ấy gặp em để xin lỗi ý mà!

– Thiệu Vân Khê hả? Nghe có vẻ quen quen.

– Chính là nam chính bỏ trốn trong tin đồn của em hồi cấp ba đấy.

– Mẹ! Nó còn dám vác mặt đến gặp em à? Nếu năm đó nó không chuyển trường, thì em sẽ bị đồn thành như vậy à?

Bắc Vũ không quan tâm:

– Bố mẹ cậu ta nghe thầy giáo nói, nên bắt cậu ta chuyển trường thì cậu ta làm gì được. Coi như em xui xẻo đi.

Giang Việt tức giận:

– Tốt nhất là nó đừng để anh bắt được, nếu không anh sẽ cho nó no đòn luôn.

Bắc Vũ cười:

– Lớn tướng rồi còn đòi đánh nhau. Anh đánh được mấy người hả? Nhưng mà cậu ta cũng không tệ lắm. Em đã đồng ý giả vờ yêu đương để lừa bố mẹ rồi.

Giang Việt lẩm bẩm:

– Giả vờ thì được. Nhưng đừng có mà làm thật đấy.

– Biết rồi.

Tám giờ sáng hôm sau, Bắc Vũ mới ra khỏi cửa.

Vừa bước chân ra khỏi cửa, cô đã trông thấy Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ đứng bên ngoài rồi.

Hôm nay hai bố con họ mặc đồ thể thao màu nhạt, trông rất mát mắt.

Tuy Thẩm Lạc vẫn mang theo bộ mặt lạnh lùng, nhưng anh ăn mặc thế này trông rất trẻ trung.

Bắc Vũ phải thừa nhận rằng trong mắt cô Thẩm Lạc là người đẹp trai nhất.

Nhìn hai bố con họ làm cô cảm thấy vui vẻ hơn.

Yêu cái đẹp là không có thuốc chữa.

– Hôm nay chị thật xinh đẹp!

Phi Thuyền Nhỏ cười híp mắt với cô. Giọng nói ngọt như mật.

Bắc Vũ xoa má cậu bé rồi cười:

– Ui! Đây là con nhà ai mà đẹp trai thế này?

Phi Thuyền Nhỏ cười hì hì:

– Em là con bố Thẩm Lạc. Bố em là anh chàng đẹp trai, còn em là cậu bé đẹp trai.

Bắc Vũ bật cười, rồi ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc. Anh vẫn bình tĩnh như mọi ngày.

Aiz! Đẹp thì có đẹp, tiếc là cơ mặt bị liệt.

Bắc Vũ lái xe còn hai bố con Thẩm Lạc ngồi ở ghế sau.

Cả quãng đường chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện ríu rít của Phi Thuyền Nhỏ và Bắc Vũ. Còn Thẩm Lạc thì làm bối cảnh phía sau.

Bắc Vũ có nhìn anh mấy lần, vẻ mặt anh rất bình thản, chắc là tâm trạng cũng khá tốt.

Lúc ba người đến phòng leo núi, Thiệu Vân Khê đã có mặt rồi.

Hôm nay anh ta mặc một bộ quần áo thể thao, đúng kiểu chàng trai ấm áp, thậm chí còn có vẻ trẻ hơn mặc âu phục.

Cũng phải thôi, độ tuổi này của anh ta cũng có thể gọi là đứa trẻ lớn.

Bắc Vũ đi tới chỗ anh ta, chậc chậc mấy cái rồi mới nói:

– Đây là trai trẻ trong truyền thuyết hả?

Thiệu Vân Khê còn chưa kịp nói gì, thì Thẩm Lạc đứng sau lưng cô đã hỏi nhỏ:

– Trai trẻ?

Lúc này Thiệu Vân Khê mới phát hiện có người đi cùng Bắc Vũ. Anh ta sửng sốt một chút rồi cười:

– Cậu dẫn bạn đi cùng à? Không giới thiệu sao?

Bắc Vũ nói:

– Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ, hàng xóm của tớ.

– Thẩm Lạc?

Thiệu Vân Khê nhìn anh chàng đối diện rồi hỏi:

– Không phải là Thẩm Lạc hồi cấp III đấy chứ?

Bắc Vũ cười:

– Chính là anh ấy đấy.

Thiệu Vân Khê hơi bất ngờ, rồi giơ tay về phía Thẩm Lạc:

– Em là Thiệu Vân Khê, bạn học cũ của Bắc Vũ.

Thẩm Lạc không nắm tay anh ta mà chỉ "ừ" một tiếng.

Thiệu Vân Khê lúng túng rút tay về rồi cười:

– Chúng ta đi chơi thôi.

Ở đây có chia ra khu trẻ em và khu người lớn. Sau khi Phi Thuyền Nhỏ kéo Bắc Vũ đi, thì chỉ còn lại hai anh chàng chơi với nhau.

Thiệu Vân Khê nhìn người đứng bên cạnh rồi cười:

– Em từng nghe mọi người nói về anh. Bốn năm trước bọn anh có hợp tác với công ty bọn em. Nhưng mà lúc đó em vẫn là thực tập sinh, nên không được gặp anh. Có một hôm em nhìn thấy hồ sơ của anh, mới biết là chúng ta từng học cùng trường cấp III.

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Cậu nhớ nhầm người rồi!

– Vậy à?

Thiệu Vân Khê gãi đầu một cái nhưng cũng không hỏi thêm nữa.

– Lâu rồi em không chơi. Chúng ta so một ván nhé?

Thẩm Lạc buộc dây an toàn:

– Được.

Hai người cùng đi tiến lên, Thiệu Vân Khê thuận miệng hỏi:

– Anh và Bắc Vũ biết nhau lâu rồi à?

Thẩm Lạc quay đầu lại nhìn cô gái đang chơi với Phi Thuyền Nhỏ rồi gật đầu.

Thiệu Vân Khê cười:

– Hồi học cấp III, em thấy cô ấy rất dễ thương. Mà sau bao nhiêu năm, cô ấy cũng chẳng thay đổi gì cả.

Anh ta dừng lại một chút rồi nói tiếp:

– Em định theo đuổi cô ấy. Nhưng hình như cô ấy không có ý định tìm bạn trai. Anh là hàng xóm của cô ấy, vậy sau này phải nhờ anh giúp đỡ rồi.

Thẩm Lạc liếc anh ta một cái rồi nói:

– Bắt đầu đi.

Hai người xuất phát cùng một lúc, nhưng Thẩm Lạc lại linh hoạt hơn Thiệu Vân Khê, nên chỉ một lát sau, anh đã vượt lên trước.

Nhưng anh cũng không leo quá nhanh, mà chỉ giữ một tốc độ ổn định. Anh còn cố tình lắc lư trước mặt Thiệu Vân Khê để cản trở anh ta.

Thiệu Vân Khê định bám vào mỏm đá nào, thì anh sẽ dẫm lên nó, làm anh ta không leo lên được.

Lúc đầu Thiệu Vân Khê cũng không để ý, nhưng sau một thời gian thì anh ta cũng nhận ra Thẩm Lạc cố ý cản trở anh ta.

Hai người cứ dây dưa như vậy một lúc lâu, mà cũng chỉ leo được một nửa.

Thiệu Vân Khê luôn bị Thẩm Lạc chặn đường, nên cảm thấy bực bội. Anh ta định phản kích, nhưng khổ nỗi kỹ thuật không bằng người ta, nên bị trượt chân.

Mặc dù có dây an toàn rồi, nhưng anh ta cũng rất hoảng hốt.

Sau khi rơi xuống thì Thiệu Vân Khê ngồi luôn dưới đất, vừa thở hổn hển vừa ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc. Lúc này Thẩm Lạc đã leo lên đến trên đỉnh. Anh đứng ở trên cao nhìn xuống bên dưới.

Ánh mắt của anh như đang mỉa mai Thiệu Vân Khê, làm anh ta giật mình. Anh ta có làm gì Thẩm Lạc đâu.

Khi Thẩm Lạc đi xuống, thì Thiệu Vân Khê đi tới nói với anh:

– Anh thật là giỏi! Em chịu thua.

Thẩm Lạc không nói gì.

Bắc Vũ dẫn Phi Thuyền Nhỏ đến chỗ hai người:

– Vừa nãy hai người mới thi đấu hả?

Thiệu Vân Khê xua tay:

– Tớ thua thảm luôn. Sau này phải chăm chỉ tập luyện hơn.

Bắc Vũ nghĩ thầm, Thẩm Lạc đi dã ngoại suốt, tất nhiên là phải hơn nhân viên văn phòng rồi.

Cô mỉm cười nói đùa:

– Một thanh niên mới hai mươi tuổi mà không chịu tập luyện. Cẩn thận béo phì đấy.

Thiệu Vân Khê cũng thuận nước đẩy thuyền luôn:

– Vậy sau này cậu đi đâu chơi nhớ rủ tớ nhé!

Bắc Vũ còn chưa kịp trả lời, Thẩm Lạc đã chen ngang vào giữa:

– Em có muốn đấu với anh không?

Bắc Vũ nhướn mày:

– Có!

Sau khi buộc dây an toàn xong, cô liền cười với Thẩm Lạc:

– Anh đừng nhường em nhé!

Thẩm Lạc mỉm cười rồi gật đầu.

Hai người cùng xuất phát.

Bắc Vũ thường xuyên đi leo núi giả, nên động tác rất thành thạo.

Hai người có vẻ ngang tài, gần như leo song song nhau.

Bắc Vũ là một người rất mâu thuẫn. Nhìn thì tưởng cô chẳng quan tâm, nhưng thực ra cô rất háo thắng.

Sau một hồi không thể vượt qua Thẩm Lạc, cô liền nghiến răng:

– Em không tin là em không thắng được anh!

Cô cố gắng leo nhanh hơn. Dần dần Thẩm Lạc đã tụt lại phía sau.

Lúc sắp đến đỉnh núi, Bắc Vũ thấy mình sắp thắng liền vênh váo. Và sau cô cô bị trượt chân.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Thẩm Lạc đã ôm lấy cô:

– Cẩn thận!

Bắc Vũ bám vào mỏm đá rồi thở phào:

– Một chút nữa.

Cô quay đầu lại liền bắt gặp một đôi mắt sâu thẳm. Không biết vì sao tim cô lại đập thật nhanh. Cô cố gắng che giấu sự khác thường của mình bằng cách mỉm cười:

– Vậy là anh thắng rồi. (Câu gốc là "Vậy là anh lời nhé". Ý của bạn Bắc là nếu cô không trượt chân thì Thẩm Lạc còn lâu mới thắng.)

Thẩm Lạc bỏ cô ra:

– Anh thua.

Nói xong liền đi xuống dưới.

Bắc Vũ nhìn động tác của anh. Bây giờ cô có thể chắc chắn là ban nãy anh nhường cho cô.

Cô cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Giống hệt cô nhóc cố gắng tập đàn để thu hút sự chú ý của anh. Chắc anh cảm thấy buồn cười lắm nhỉ?

Thiệu Vân Khê đi đến bên cạnh Thẩm Lạc, rồi nói nhỏ:

– Em còn tưởng anh sẽ giúp em. Hóa ra lại là đối thủ cạnh tranh.

Anh ta là nam nên anh ta có thể nhận ra ý đồ của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nhìn anh ta một cái rồi lại đưa mắt tìm Bắc Vũ.

Vì phải buộc dây an toàn, nên đường cong cơ thể của Bắc Vũ đều rất rõ ràng.

Ánh mắt Thẩm Lạc hơi dao động.

Cô vừa xuống dưới, Thiệu Vân Khê đã chạy tới:

– Quả nhiên cậu cũng là cao thủ. Sau này tớ phải đi theo cậu kiếm ăn mới được.

Vừa rồi leo quá nhanh, nên bây giờ Bắc Vũ vẫn còn đang thở gấp. Cô thuận miệng nói:

– Không có gì.

Sau khi kết thúc hoạt động leo núi, Bắc Vũ cảm thấy hơi mệt, nên định về nhà nghỉ ngơi. Nhưng Phi Thuyền Nhỏ lại rủ cô đi thủy cung chơi. Mà cô lại không nỡ từ chối cậu nhóc.

Thiệu Vân Khê đã quyết định sẽ đi theo Bắc Vũ, vì vậy cũng đi theo luôn.

Bốn người ăn trưa xong rồi mới tới thủy cung.

Bắc Vũ đi chơi cả một ngày liền cảm thấy mệt rũ rượi.

Đi chơi xong thì đến giờ ăn tối.

Vì tâm trạng của Bắc Vũ khá tốt, với lại cô cũng khá mệt nên có uống một ít rượu.

Sau khi ăn xong, Thiệu Vân Khê định đưa ba người về, nhưng lại bị Thẩm Lạc từ chối:

– Không cần. Tôi có thể lái xe.

Thiệu Vân Khê còn định nói thêm, nhưng Bắc Vũ đã xua tay:

– Bọn tớ đi về được mà. Cậu cũng về nghỉ đi!

Bắc Vũ nói xong thì chui vào xe ngồi rồi nhắm mắt lại.

Thẩm Lạc nhìn Phi Thuyền Nhỏ ngồi vào ghế, rồi mới lái xe:

– Phi Thuyền Nhỏ chăm sóc chị nhé!

Phi Thuyền Nhỏ nhìn người đang nghiêng ngả trên ghế, thì gật đầu:

– Vâng.

Sau đó chiếc xe bay vụt đi, để lại một mình Thiệu Vân Khê ở đó với một làn khói bụi.

Anh ta xoa mũi.

Kế hoạch ôn lại mộng đẹp thời niên thiếu của anh ta còn chưa kịp bắt đầu, mà đã có tình địch nhảy ra ngăn cản rồi.

Xuất sư bất lợi! Xuất sư bất lợi!

Nửa tiếng sau, chiếc xe của Bắc Vũ đã đến ngõ.

Anh lái xe rất vững, nên cả Bắc Vũ và Phi Thuyền Nhỏ đều ngủ mất rồi.

Thẩm Lạc xuống xe. Anh nhìn sang căn nhà đối diện, cả nhà tối om, không biết Giang Việt lại lê đi đâu rồi.

Anh gọi Bắc Vũ mấy câu. Cô thì vẫn ngủ, còn Phi Thuyền Nhỏ bên cạnh lại bị đánh thức:

– Về đến nhà rồi ạ?

Thẩm Lạc gật đầu rồi bế cậu bé xuống xe. Sau đó anh lại cúi người bế Bắc Vũ ra.

Vậy mà cô vẫn không tỉnh. Có vẻ cô còn cảm thấy nằm trong lòng anh rất thoải mái, nên càng dịch vào gần anh hơn.

– Bố bế chị đi đâu đấy?

Phi Thuyền Nhỏ thấy anh bế Bắc Vũ về nhà thì lên tiếng hỏi.

– Chị ngủ mất rồi, mà nhà chị lại không có ai, nên bố định để chị ngủ ở nhà mình.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Vậy chúng ta đừng đánh thức chị.

Trẻ con thật là đơn thuần.

Thẩm Lạc bế Bắc Vũ vào phòng mình, rồi đi tắm rửa cho Phi Thuyền Nhỏ.

Nửa tiếng sau anh mới quay về phòng mình.

Mà cô gái nửa tiếng trước còn ăn mặc chỉnh tề nằm trên giường, nay đã chỉ còn lại một chiếc quần lót.

Lúc đi ngủ, Bắc Vũ không thích bị gò bó, nên trong lúc mơ màng cảm thấy không thoải mái, cô liền cởi hết quần áo luôn.

Dáng người cô rất đẹp.

Khi cô nằm, chỗ xương bướm hơi nhô lên. Nhìn từ chỗ đó xuống dưới là đến vòng eo nhỏ xinh, và bộ mông xinh đẹp.

Yết hầu của Thẩm Lạc hơi động. Anh lại nhớ tới đêm hôm đó.

Lúc đó anh cũng hơi mơ màng, cả người như chìm trong màn sương mù vậy. Thế nhưng cảnh tượng đêm đó lại cứ xuất hiện trong giấc mộng của anh.

Hình như đêm hôm đó, một thứ gì đó trong cơ thể anh đã được thả ra. Rất nhiều cảm xúc anh vốn không hiểu nay đã được trải nghiệm.

Anh vốn cho rằng những thứ đó không liên quan gì tới anh cả. Nhưng hiện tại nó đang dụ dỗ anh, dẫn dắt anh đi bắt lấy nó.

Anh tiến lên phía trước, ánh mắt chạm vào mảng lưng trần của Bắc Vũ. Anh nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu rồi kéo chăn lên cho cô.

Sau đó anh đi ra bàn, mở máy vi tính lên, rồi bắt đầu gõ chữ.

Bắc Vũ vừa cảm thấy mình sẽ được ngủ một giấc thật dài, thì cô đã bị đánh thức.

Đầu óc cô vẫn còn mơ màng. Sau khi đi vệ sinh xong, cô lại ngã xuống giường.

Nhưng chỉ hai phút sau, cô lại mở mắt ra. Ánh mắt cô chạm vào chiếc đèn xa lạ trên tủ đầu giường. Sau đó cô ngồi bật dậy. Và sau đó nữa, cô liền nhìn thấy Thẩm Lạc đang nhìn cô.

– Em ở đâu đây?

– Phòng của anh.

– À!

Dù sao cô cũng mới tỉnh dậy, nên đầu óc cũng không có tỉnh táo lắm. Đến khi cô nhận ra mình không mặc đồ thì vội vàng giơ tay lên che ngực, rồi hỏi Thẩm Lạc:

– Chúng ta lại làm gì à?

Thẩm Lạc vẫn bình tĩnh như cũ:

– Em ngủ quá say, nên anh không đánh thức em. Nhà em lại không có ai, nên anh mới đưa em về đây. Quần áo là tự em cởi, anh không có đụng vào em.

Bắc Vũ âm thầm đếm ngón tay. Một câu khoảng hai ba chục chữ. Kết cấu rõ ràng, cũng rất dễ hiểu. Chứng tỏ anh không có vấn đề về cách biểu đạt mà chỉ là không thích nói chuyện thôi.

Cô thở phào một hơi, rồi nhặt quần áo dưới đất lên:

– Xin lỗi vì đã làm phiền anh.

Thẩm Lạc nói:

– Anh cảm thấy sau này em không nên uống rượu ở bên ngoài.

– Hả? À vâng.

Cô mặc quần áo xong liền đứng dậy:

– Vậy em về nhà đây!

– Khoan đã!

Thẩm Lạc gọi cô lại.

– Có việc gì ạ?

Cô quay lại nhìn anh, rất cố gắng để vẻ mặt mình như bình thường.

Thẩm Lạc chỉ vào chiếc ghế trước mặt, ý bảo cô ngồi xuống.

Bắc Vũ thấy anh nghiêm túc như vậy thì cũng ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

Thẩm Lạc nhìn cô:

– Em không muốn kết hôn đúng không?

Bắc Vũ không hiểu vì sao anh lại hỏi cô cái này, nhưng cô cũng vẫn trả lời đúng sự thật:

– Trước mắt là như vậy.

– Cũng không muốn yêu đương hả?

– Vâng. Em thấy rất phiền phức.

Rốt cuộc anh muốn nói gì hả?

– Cho nên em định sau này có tiền thì bao trai trẻ, hoặc là tìm một người đẹp trai, không dây dưa lằng nhằng làm bạn tình.

Gì vậy?

Bắc Vũ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh mà đầu óc mờ mịt. Sao cô lại thấy mấy câu này quen quen nhỉ? À, hình như hôm qua cô có nói với anh như vậy.

Cô cười gượng:

– Cái đó… Em chỉ nói bừa thôi.

– Rượu vào lời ra.

Bắc Vũ không hiểu vì sao cái người xưa nay ít nói này, lại muốn nói mấy thứ này với mình. Cô xoa trán:

– Vâng vâng vâng. Đây là suy nghĩ trong lòng em đấy. Không phạm pháp chứ?

Cứ như tra khảo tội phạm ý.

Thẩm Lạc đưa cho cô một tờ giấy:

– Em xem cái này đi.

– Cái gì vậy?

Bắc Vũ nhận lấy tờ giấy. Vừa cúi đầu liền nhìn thấy chữ "Hiệp ước" to đùng. Cô không hiểu gì hết nên lại đọc tiếp bên dưới. Sau đó cô ngồi ngốc trên ghế luôn.

Thẩm Lạc nói:

– Vừa hay anh cũng không định kết hôn, yêu đương giống em. Nếu em định tìm một người làm bạn tình, thì anh thấy anh rất phù hợp.

Anh nói xong thì đứng dậy:

– Chắc anh cũng được coi là đẹp trai. Mà anh cũng không có tính dây dưa lằng nhằng.

Sau khi nói xong câu đó thì anh lại tiếp tục cởi quần áo.

– Anh làm gì đó?

Bắc Vũ khiếp sợ nhìn anh.

Thẩm Lạc nói:

– Nếu em không yên tâm thì có thể kiểm tra hàng.

Bắc Vũ cảm thấy cả thế giới đều rối tung.

Đàn ông tìm bạn tình cũng không phải chuyện gì kỳ lạ. Nhưng chắc chỉ có mình Thẩm Lạc mới xách một tờ hiệp ước đi tìm như vậy thôi.

Quả nhiên thế giới của thiên tài người phàm không thể hiểu được.

Cô ném tờ giấy lên giường rồi nhìn Thẩm Lạc:

– Anh nghiêm túc hả?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Em muốn tìm người như vậy mà? Hay là em cảm thấy anh không đủ tiêu chuẩn?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Em đi về trước đây.

Sau đó cô chạy vội về nhà như bị ma đuổi.

32. Chương 32: Có Độc

Bắc Vũ chạy như điên về phòng mình rồi bổ nhào lên giường.

Có lẽ cô đã ngủ quá nhiều, nên bây giờ đầu óc cô rất tỉnh táo. Vì vậy cô không thể phủ nhận việc ban nãy là sự thật.

Cô đấm vào chiếc gối một cái rồi ngồi bật dậy. Sau đó cô mới nhận ra, cô còn cầm cả tờ giấy Thẩm Lạc đưa cho cô về.

Cô lại cầm tờ giấy lên, đọc lại một lần nữa.

Lời ít ý nhiều, đúng là phong cách của Thẩm Lạc.

Căn cứ vào quan điểm về tình yêu và hôn nhân của cả hai bên, cùng với nguyên tác công bằng, tự nguyện, trung thực, hai bên chính thức trở thành bạn tình của nhau, cũng tuân thủ những nguyên tắc dưới đây:

Hai bên không được can thiệp vào cuộc sống của đối phương, không được gây phiền hà đến đời sống tình cảm của đối phương.

Thỏa thuận này có tính độc quyền, hai bên phải cam kết rằng mình sẽ duy trì quan hệ 1-1.

Thời hạn của thỏa thuận này là vĩnh cửu.

Bắc Vũ mím môi, giọng văn nghiêm túc, ai không biết thì tưởng là thỏa thuận kết hôn mất.

Nếu người khác mà nói với cô như này: Em không muốn kết hôn, không muốn yêu đương, chỉ muốn tìm bạn tình thôi đúng không? Rất tốt, anh cũng giống em. Vậy chúng ta làm bạn tình đi!

Thì có khi cô còn cảm thấy mình đang bị xúc phạm.

Nhưng người đó lại là Thẩm Lạc. Nếu là anh thì mọi chuyện lại khác hẳn.

Vì cô không cảm nhận được sự trêu chọc, cợt nhả trên người anh.

Mà trông anh lại như đang làm chuyện gì rất bình thường vậy.

Cô nói là không muốn yêu đương, không muốn kết hôn chỉ là lời nói đùa sau khi thất vọng về tình yêu và đàn ông thôi. Nhưng hình như Thẩm Lạc lại thật sự có ý định và kế hoạch như vậy. Mà vừa hay anh lại gặp được một người có chung suy nghĩ nên mới đề nghị như vậy.

Sự nghiêm túc của anh làm cô cảm thấy mình được tôn trọng.

Thật là lộn xộn!

Bắc Vũ nhìn tờ thỏa thuận kia, đột nhiên cô cảm thấy bực mình.

Mà cô cũng biết rõ vì sao mình bực bội.

Nếu mà anh chàng mình từng thích tỏ tình với mình, thì dù cô có còn thích anh ấy nữa không, cô cũng sẽ rất vui vẻ.

Nhưng nếu anh chỉ mời cô làm bạn tình, thì loại cảm xúc này thật là khó diễn tả.

Gương mặt tuấn tú, nghiêm túc của Thẩm Lạc lại xuất hiện trong đầu cô. Cô bĩu môi một cái, bỏ tờ thỏa thuận sang một bên, rồi ngã xuống giường.

Thế giới này quá khó hiểu. Cô quyết định đi ngủ.

Hôm sau, Bắc Vũ có hẹn với hai cô bạn thân nên ra cửa từ sớm.

Lúc cô ra cửa thì Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ đang tập thể dục buổi sáng trên sân thượng.

Phi Thuyền Nhỏ nghe thấy tiếng động bên dưới liền chạy ra lan can gọi cô:

– Chị đi ra ngoài à?

Bắc Vũ đang vẫy tay chào cậu bé, thì trông thấy Thẩm Lạc cũng đi tới. Cô lập tức chui vào trong xe rồi biến mất như một làn khói.

Cuộc hẹn lần này là vì Triệu Hiểu Tĩnh thất tình. Sau khi hai bên gia đình đã gặp gỡ để bàn chuyện cưới xin, thì cô ấy bắt được bạn trai ngoại tình.

Chuyện cưới xin tan nát, tình cảm mấy năm trời coi như là nuôi chó.

Lúc Bắc Vũ chạy đến nơi, thì Trâu Miểu đang an ủi cô ấy:

– Lúc trước tớ nói với cậu là thằng chó Hoàng Trung này không thể tin được, mà cậu cứ nhất quyết đi theo nó. Nhưng mà phát hiện từ bây giờ còn hơn là sau khi cưới. Có phải cậu không tìm được ai tốt hơn nó đâu!

Triệu Hiểu Tĩnh lau nước mắt:

– Nếu tớ cũng nghĩ thoáng được như cậu và Bắc Vũ thì thật là tốt.

Trâu Miểu nhếch môi:

– Gì chứ? Tớ như vậy là do tớ biết đàn ông không có ai tốt đẹp. So với việc bị đám đàn ông đùa bỡn tình cảm, thì tớ thà không cần gì cả, cứ việc tiêu tiền của bọn họ còn hơn.

Trâu Miểu rất xinh đẹp, lại còn biết cách ăn mặc nữa. Mấy năm nay cô ấy thay bạn trai còn chăm hơn cả thay quần áo. Với lại cô ấy chỉ tìm người có tiền thôi. Dù sao cũng chả yêu đương gì, nên cô ấy bị bỏ hay cô ấy bỏ cũng chả có vấn đề gì. Cứ đưa tiền cho cô ấy tiêu là được.

Trâu Miểu thấy Bắc Vũ tới thì nói:

– Nếu tớ mà kiếm được nhiều tiền như Mưa Nhỏ, thì cần gì phải dây dưa với đám đàn ông chứ. Nuôi trai trẻ sướng hơn nhiều.

Bắc Vũ cười cười. Sau đó khuôn mặt Thẩm Lạc lại nhảy ra trong đầu cô. Cô vội vàng lắc đầu xua đuổi gương mặt của anh đi. Bắc Vũ thấy Triệu Hiểu Tĩnh vẫn còn khóc thì nói:

– Miểu Miểu nói đúng đấy. May mà cậu phát hiện ra sớm, đỡ phải chịu thiệt thòi.

Triệu Hiểu Tĩnh nói:

– Nói thì nói vậy, nhưng ba năm nay tớ hết lòng hết dạ vì anh ta. Sau này làm sao mà yêu người khác được nữa.

Trâu Miểu xì một tiếng, rồi châm một điếu thuốc:

– Bao nhiêu tuổi rồi còn yêu với chả đương? Dính vào cái gì chứ đừng dính vào tình cảm. Thứ không đáng tin nhất trên đời này chính là tình yêu. Cậu mà gửi gắm tình cảm của mình cho người khác, thì cậu ngu hết thuốc chữa rồi. Tớ nói cho cậu biết, cái thứ tình cảm mờ mịt đó, làm sao sánh bằng một chiếc túi đắt tiền, một thỏi son môi đẹp, hoặc một đêm vui vẻ chứ? Mưa Nhỏ, cậu thấy có đúng không?

Bắc Vũ bật cười:

– Cô Trâu nói đúng ạ!

Trâu Miểu vỗ vai Triệu Hiểu Tĩnh:

– Cậu mà không tin thì lát nữa tớ kiếm một anh chàng đẹp trai cho cậu ngủ một đêm. Sáng mai cậu sẽ chẳng biết thằng chó Hoàng Trung kia là ai nữa luôn.

Triệu Hiểu Tĩnh cười:

– Tớ không giống cậu đâu.

Trâu Miểu bĩu môi:

– Thôi đi, mười mấy tuổi cậu đã bị dụ lên giường rồi, còn giả vờ thuần khiết với tớ à? Cậu mà nói là Mưa Nhỏ thì tớ còn tin.

Triệu Hiểu Tĩnh nói:

– Mưa Nhỏ là ánh mắt cao, nên mới nhìn trúng ai cả.

Trâu Miểu lại nghĩ đến một chuyện:

– Mưa Nhỏ, cậu vẫn còn là xử nữ hả?

Bắc Vũ nhướn mày:

– Đương nhiên là không.

– Cậu làm gì có bạn trai nhỉ?

Bắc Vũ cười:

– Ai bảo là nhất định phải có bạn trai chứ? Chẳng lẽ tớ không thể có một mối tình chóng vánh à?

Trâu Miểu gật đầu:

– Tớ biết là cậu sẽ không ngốc mà. Nếu tớ mà có bản lĩnh kiếm tiền như cậu, thì tớ cũng chả thèm bạn trai gì cả. Nhỡ đâu lại vớ phải một tên khốn nạn, muốn moi tiền của tớ. Chi bằng cứ hưởng thụ cuộc sống, hưởng thụ *** của đàn ông cho sướng.

*** của đàn ông?

Trong đầu Bắc Vũ xuất hiện hình ảnh Thẩm Lạc không mặc đồ.

A! Mình nghĩ cái gì thế này?

Triệu Hiểu Tĩnh xoa mắt:

– Đúng đấy Mưa Nhỏ. Cậu phải lấy tớ làm gương, đừng trao tình cảm cho thằng nào cả. Cậu vừa xinh đẹp, lại còn có tiền. Cậu muốn sống sao cũng được hết. Tổng giám đốc của công ty tớ là một nữ doanh nhân. Chị ấy sắp bốn mươi rồi nhưng vẫn chưa lấy chồng. Không phải là chị ấy ế, mà là chị ấy không muốn kết hôn. Trong số bạn trai của chị ấy cũng có người không phải vì tiền mà cam tâm tình nguyện ở bên chị ấy. Vậy mà chúng ta hết lòng hết dạ vì đàn ông thì lại bị đối xử tệ bạc.

Bắc Vũ càng nghe càng cảm thấy là lạ:

– Tớ đến đây an ủi cậu mà. Sao bây giờ lại thành hai cậu cổ vũ tớ đi chơi trai thế?

Trâu Miểu nói:

– Không phải bọn tớ khích lệ cậu đi chơi trai. Mà bọn tớ đang khuyên cậu nên hưởng thụ cuộc sống. Nếu cậu không muốn yêu đương, kết hôn, thì phải thừa dịp còn trẻ mà gưởng thụ đi. Cậu làm việc suốt ngày không phải là để kiếm tiền hưởng thụ à? Mà cậu nói xem, cậu ở riêng, lại còn thích đi cắm trại, mà sao tớ chẳng thấy cậu kiếm được cuộc tình nào thế? Thật là lãng phí!

Bắc Vũ bật cười:

– Nghe hai cậu nói vậy tớ cũng thấy mình có lỗi rồi! Tớ cũng muốn lắm chứ, mà chẳng thấy gặp được ai hợp mắt cả.

Trâu Miểu hỏi:

– Vậy người kia thì sao?

– Ai cơ?

– Cái người cậu từng ngủ cùng đấy. Hợp mắt chứ?

Bắc Vũ chần chờ một lát, tự dưng lại cảm thấy chột dạ:

– Chắc là… vậy nhỉ?

Trâu Miểu phẩy tay:

– Mắt cậu quá cao. Nếu đã gặp được một người hợp mắt, thì cứ tiếp tục dùng thôi!

– Hả? À!

Bắc Vũ bê cốc cà phê lên nhấp một ngụm để che giấu sự mất tự nhiên của mình.

Cứ nghĩ đến Thẩm Lạc cô lại cảm thấy hốt hoảng.

Sau khi nghe Trâu Miểu bàn luận về đàn ông và tình yêu xong, thì ba người rủ nhau đi dạo phố. Đến khi trời tối thì Triệu Hiểu Tĩnh cũng thấy đỡ buồn bảy tám phần rồi.

Ba người lại rủ nhau đi uống rượu.

Bắc Vũ cũng định uống rượu, nhưng cô lại nhớ tới lời đề nghị không uống rượu ở bên ngoài của Thẩm Lạc.

Đúng là tửu lượng của cô quá kém, nên cô gọi một ly nước trái cây.

Trâu Miểu hỏi cô làm sao, thì cô nói là dạo này không khỏe nên bác sĩ bảo phải kiêng rượu.

Ba cô gái xinh đẹp vừa ngồi xuống bàn, thì lập tức có người tới bắt chuyện. Trâu Miểu và Triệu Hiểu Tĩnh đều được mời ra nhảy, chỉ còn lại mình Bắc Vũ ở bàn.

Cô nhìn sàn nhảy sặc sỡ sắc màu. Hình như Triệu Hiểu Tĩnh đã quên mất mình đang thất tình rồi. Cô ấy đang cười rất vui vẻ với anh chàng mới quen.

Bỗng nhiên cô lại hiểu vì sao trên đời lại có nhiều người thích ăn vụng như vậy. Có lẽ là đó đúng là một chuyện vui sướng đấy.

Tất nhiên cũng có người đến tìm Bắc Vũ, chẳng qua đúng như lời Triệu Hiểu Tĩnh và Trâu Miểu nói, ánh mắt cô quá cao. Nên dù cô cũng muốn thử, nhưng khi nhìn thấy mục đích lộ liễu của bọn họ, cô liền cảm thấy không thể thích nổi. Cho dù có một hai người trông cũng khá được.

Sau khi ra khỏi quán bar, Triệu Hiểu Tĩnh và Trâu Miểu đi hưởng thụ cuộc sống với hai anh chàng mới quen.

Triệu Hiểu Tĩnh buổi sáng vẫn còn khóc lóc kêu gào nay đã quên hết mọi thứ.

Tình yêu đúng là rất buồn cười.

Bắc Vũ lái xe về nhà.

Mấy năm nay cô cũng không gặp hai cô bạn thân này mấy.

Cuộc sống khác nhau thì sẽ tự trở nên xa lạ.

Cô không đồng ý với lời Trâu Miểu nói. Nhưng cô phải thừa nhận là thái độ bi quan của Trâu Miểu cũng giống hệt với cuộc sống của cô ấy.

Mà cô có thể giữ mình đến tận lúc này, cũng chỉ là do cô vẫn còn sự kiêu ngạo trong lòng. Cô coi thường loại người tùy tiện, mà người lọt vào mắt cô thì vô cùng ít ỏi.

Nhưng mà Trâu Miểu nói cũng đúng, không yêu đương thì cũng phải *** nhỉ!

Đời người có mấy chục năm ngắn ngủi, tuổi thanh xuân thì lại càng ngắn, cần gì phải kiềm chế dục vọng chứ?

Mặc dù lời này có vẻ thô, nhưng mà cũng có chỗ đúng của nó.

Cô không phải là cô nhóc mười mấy tuổi. Vào lúc đêm khuya tịch mịch, cô cũng cần phải giải tỏa dục vọng.

Sau khi về đến nhà, cô nằm trên giường, cầm tờ giấy kia lên xem, rồi lại ném nó ra.

Nhưng một lát sau cô lại cầm nó lên.

Rõ ràng cô cảm thấy nó rất hoang đường, nhưng chẳng hiểu sao lại cứ bị nó dao động.

– Ánh mắt cậu quá cao. Tìm được người hợp mắt, thì cứ dùng tiếp thôi!

Lời của Trâu Miểu vang lên.

Vì vậy cô cứ cầm lên, rồi lại thả xuống.

Có độc rồi!

Bắc Vũ hét lên hai tiếng rồi ngồi dậy. Sau đó cô cầm tờ giấy kia lên, chạy ra ngoài.

Lúc này đã gần mười một giờ. Cô đi sang nhà đối diện, hít sâu một hơi rồi bấm chuông cửa.

Thẩm Lạc đi tới mở cửa. Có lẽ anh mới tắm xong nên tóc vẫn còn ướt.

Bắc Vũ giơ tờ giấy trong tay lên, hắng giọng một cái, rồi nói:

– Em muốn sửa lại một chút rồi mới có thể ký tên được.

Thẩm Lạc hơi ngẩn ra, rồi bảo cô vào nhà:

– Em có thể bổ sung thêm những điều kiện mà em muốn thêm vào.

33. Chương 33: Yêu Đương Vụng Trộm

Bóng đêm yên tĩnh.

Trong căn phòng khách theo phong cách cổ xưa, Bắc Vũ và Thẩm Lạc ngồi đối diện với nhau.

Trước mặt Bắc Vũ là một chén nước ấm mà Thẩm Lạc mới rót cho cô. Hai người ngồi rất ngay ngắn, như thể họ đang có một cuộc đàm phán quan trọng vậy.

Bắc Vũ bưng chén nước lên uống. Lần đầu tiên làm loại chuyện này, nên cô thấy rất căng thẳng.

Sau khi uống một chén nước ấm, thì cô đã bình tĩnh lại.

Cô hắng giọng rồi nói:

– Em là người rất sợ phiền phức. Nên trước khi nói chuyện về bản thỏa thuận, em có một số vấn đề cần hỏi cho rõ ràng, để tránh những rắc rối không cần thiết xảy ra.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Em hỏi đi.

Bắc Vũ hơi do dự rồi hỏi dò:

– Anh và Lí Đồng… ừm, em không có ý gì đâu. Em chỉ không muốn dính vào một mối quan hệ rắc rối thôi.

Thẩm Lạc nhíu mày. Anh không nói gì cả mà chỉ yên lặng đi vào phòng. Một lát sau anh mới mang một bản tài liệu ra.

Anh đưa tài liệu cho Bắc Vũ.

Bắc Vũ không hiểu, nên mở nó ra xem. Đây là một bản hợp đồng. Hợp đồng của Thẩm Lạc và tạp chí nơi Lí Đồng làm việc.

Lúc này Thẩm Lạc mới lên tiếng:

– Lí Đồng hẹn anh để bàn bạc về vấn đề xuất bản độc quyền cho các tác phẩm của anh. Mấy tháng trước cô ấy vẫn luôn liên lạc với anh. Điều kiện và thái độ đều rất tốt. Lúc đầu anh không định ký, nhưng anh còn phải nuôi con nữa, nên cuối cùng cũng ủy quyền cho họ.

Bắc Vũ biết anh là một ông bố độc thân, nhưng Phi Thuyền Nhỏ lại không hề giống với những đứa bé sống trong gia đình đơn thân. Không nói đến việc cậu bé trắng trẻo mập mạp, mà chỉ riêng chi phí ăn mặc, đồ chơi,… cũng đã rất cao rồi. Còn tiền thuê nhà nữa. Đúng là rất tốn tiền.

Cô bĩu môi rồi trả hợp đồng lại cho anh.

– Nếu chỉ bàn về công việc, thì giữa ban ngày anh kéo rèm cửa vào làm gì?

Cô không phát hiện ra sự ghen tuông trong lời nói của mình.

Thẩm Lạc nhìn cô:

– Đó là phòng tối. Lí Đồng chờ anh rửa ảnh.

– Hả? Được rồi.

Bắc Vũ vẫn còn hậm hực. Cô nghĩ một lát rồi lại hỏi:

– Em còn một vấn đề quan trọng nữa.

Thẩm Lạc gật đầu bảo cô nói tiếp.

– Em muốn xác nhận xem anh và vợ cũ hoặc bạn gái cũ có còn vẫn đề gì không. Vì em không thích rắc rối.

– Cái này thì em có thể yên tâm. Lúc trước anh đã nói là anh chưa kết hôn. Cho nên anh không có vợ cũ, cũng không có bạn gái cũ.

Bắc Vũ kinh ngạc:

– Hả? Vậy Phi Thuyền Nhỏ ở đâu ra? Không phải là sản phẩm của tình một đêm đấy chứ?

Thẩm Lạc nhíu mày:

– Không phải

Lúc đầu Bắc Vũ cũng không định hỏi quá nhiều. Nhưng vì nghe anh phủ định tất cả mọi vấn đề, trong đầu cô lại nhảy ra câu nói đùa khi trước, nên hỏi:

– Chẳng lẽ anh đi làm thụ tinh ống nghiệm?

Một anh chàng không muốn yêu đương, không muốn kết hôn, thì dùng cách này để có con cũng không phải chuyện gì lạ cả.

Thẩm Lạc nhìn cô một lát, có vẻ như đang do dự điều gì. Cuối cùng anh mới khẽ gật đầu.

Bắc Vũ lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi. Thảo nào Phi Thuyền Nhỏ nói là mình không có mẹ.

– Anh không thấy là để con mình vừa mới sinh ra đã không có mẹ là rất ích kỉ hả?

Thẩm Lạc có vẻ không thèm quan tâm đến vấn đề này. Anh chỉ thản nhiên nói:

– Anh không nghĩ nhiều như vậy. Với lại đến lúc Phi Thuyền Nhỏ muốn tìm vợ cho anh, anh mới biết là nó cần một người mẹ, hoặc là một người tương tự mẹ. Em yên tâm đi, anh không bảo em phải làm nhân vật đó đâu. Nhưng mà nó rất thích em, nên anh hi vọng chúng ta có thể nói với nó là chúng ta đang hẹn hò. Như vậy thì nó sẽ không phải suy nghĩ về vấn đề này nữa. Cũng không cần tìm vợ cho anh nữa. Và em cũng có thể tránh khỏi việc bị bố mẹ giục cưới. Anh thấy việc này đều có lợi cho cả hai bên.

Bắc Vũ nhớ tới thái độ lần trước của mẹ cô. Không biết là bà quá muốn cô kết hôn sinh con, hay là thật sự thích Phi Thuyền Nhỏ, mà bà cũng không có phản đối việc cô và Thẩm Lạc. Nếu bà mà biết Phi Thuyền Nhỏ là sản phẩm của công nghệ cao, thì chắc sẽ càng không để ý.

Ừm, dùng Thẩm Lạc làm lá chắn còn tốt hơn cả Thiệu Vân Khê.

Bắc Vũ nghĩ ngợi một lát liền cảm thấy mọi việc rất suôn sẻ.

Cô cầm bản thỏa thuận lên, nhìn các điều khoản một lượt rồi chỉ vào cái cuối cùng:

– Cái này phải sửa lại. Nào có loại quan hệ nào có thời hạn vĩnh cửu.

Thẩm Lạc hơi nghiêng người nhìn cô. Sau đó anh hỏi nhỏ:

– Vậy thì phải ghi bao lâu?

Bắc Vũ nói:

– Đương nhiên là nếu một bên muốn kết thúc thì bản thỏa thuận sẽ tự động mất hiệu lực.

Sau một lát vẫn không nhận được câu trả lời của Thẩm Lạc, Bắc Vũ mới ngẩng đâu lên nhìn anh.

Thẩm Lạc đang nhìn cô. Đến khi cô ngẩng đầu lên, anh mới gật đầu:

– Được.

Bắc Vũ nhíu mày, rồi gõ lên tờ giấy:

– Vậy là được rồi.

Thẩm Lạc đứng dậy:

– Chúng ta lên lầu kí tên.

Bắc Vũ nhớ tới cảnh ngày hôm qua, thì hơi do dự. Nhưng cuối cùng cũng vẫn đi theo.

Thật ra mấy chuyện này chỉ nói mồm thôi, nào có ai yêu đương vụng trộm còn bê hẳn thỏa thuận ra ký. Có lẽ cách suy nghĩ của Thẩm Lạc khác với người thường. Nhưng cô là người bình thường cơ mà. Sao cô lại cũng giống anh ấy rồi?

Bắc Vũ cảm thấy rất hoang đường.

Mà việc còn hoang đường hơn là cô cũng đồng ý với anh.

Thẩm Lạc nghiêm túc ngồi vào bàn gõ chữ. Anh in bản thỏa thuận đã sửa chữa làm hai phần, đưa cho Bắc Vũ xem qua, rồi tự mình ký tên lên trước mới đưa lại cho cô.

Bắc Vũ nhận lấy hai tờ giấy mỏng manh kia. Cô nhìn chữ ký đẹp đẽ của Thẩm Lạc rồi cũng ký tên của mình lên. Bắc Vũ đưa trả anh một tờ rồi cười:

– Hợp tác vui vẻ!

Thẩm Lạc gật đầu rồi bỏ bản thỏa thuận vào ngăn tủ. Sau đó anh quay lại nhìn Bắc Vũ vẫn đứng đó.

Bắc Vũ bị anh nhìn thì cảm thấy hơi chột dạ, nên cô chỉ tay ra cửa rồi nói:

– Vậy… em đi về đây.

Thẩm Lạc đột nhiên mở miệng:

– Vậy bao giờ thì chúng ta bắt đầu?

Giọng điệu của anh rất bình thường, không hề có vẻ dung tục, thô bỉ. Nếu không phải Bắc Vũ biết ý của anh là gì, thì cô còn tưởng là anh đang hỏi hôm nay ăn món gì cơ.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô yêu đương vụng trộm, nên vẫn chưa thích ứng được với loại thân phận mới này. Cô đỏ mặt rồi ấp úng:

– Để… để sau đi!

Thẩm Lạc nói:

– Chín giờ tối Phi Thuyền Nhỏ sẽ đi ngủ. Khoảng thời gian sau đó anh đều rảnh cả. Nếu em không muốn sang đây, thì anh cũng có thể sang nhà em.

Bắc Vũ gật đầu. Có thể đừng nghiêm túc như vậy không?

Cô vội vàng đi ra ngoài.

Thẩm Lạc đi theo cô. Xuống đến phòng khách Bắc Vũ thấy anh vẫn còn đi theo, nên nói:

– Anh đừng tiễn nữa. Chỉ có mấy bước thôi mà.

Thẩm Lạc vẫn đi theo cô ra tận cửa:

– Mai em muốn ăn gì?

– Hả?

Lúc này Bắc Vũ mới nhớ ra, trước khi bọn họ trở thành bạn tình thì bọn họ còn là bạn cơm nữa. Cô xua tay:

– Em không kén ăn đâu. Anh ăn gì thì em ăn đó.

Thẩm Lạc nghĩ một chút:

– Vậy làm cơm dứa nhé. Phi Thuyền Nhỏ rất thích món đó. Chắc em cũng sẽ thích.

Bắc Vũ kinh ngạc:

– Anh còn biết làm món này cơ à?

– Anh biết làm rất nhiều món, sau này em muốn ăn gì thì cứ nói với anh.

Anh thật lợi hại!

Bắc Vũ cảm thấy bầu không khí này là lạ. Mối quan hệ của hai người không phải là loại mặc quần xong là trở mặt sao? Sao lại nói tới chuyện trên bàn cơm rồi?

Được rồi, hai người còn là bạn cơm nữa.

Nhưng cô vẫn thấy rất kỳ quái. Một loại kì dị mà chính cô cũng không thể nói rõ.

Đến tận khi phòng Bắc Vũ sáng đèn rồi, Thẩm Lạc mới quay về phòng.

Anh ngồi trên bàn, lấy bản thỏa thuận kia ra.

Bên dưới cùng của trang giấy, tên của hai người ở cạnh nhau.

Thẩm Lạc cười khẽ, rồi lại bỏ nó vào tủ.

Anh đi tới mở cửa sổ, rồi nhìn phía nhà đối diện.

Nhà cô vẫn sáng đèn, Bắc Vũ lại đang cãi nhau với Giang Việt.

Từ trước đến nay Thẩm Lạc vẫn không thích sự ồn ào, nhưng lúc này anh lại cảm thấy nó rất ấm áp.

Còn Bắc Vũ cãi nhau với Giang Việt như thường lệ xong thì đi về phòng ngủ. Nhưng cô nằm trên giường một lúc mà không hề thấy buồn ngủ.

Sau khi lăn lộn vài vòng, cô liền lấy tờ giấy A4 kia ra xem.

Cô đúng là điên rồi mới ký một bản thỏa thuận làm bạn tình với Thẩm Lạc.

Tuy cô thường xuyên tuyên bố là không tin tình yêu, không thích yêu đương, sau này muốn nuôi trai trẻ, hoặc kiếm bạn tình. Nhưng đó cũng chỉ là nói mà thôi. Không ngờ sẽ có ngày cô thật sự làm như vậy.

Mà đối tượng lại còn là Thẩm Lạc nữa chứ. Người cô từng yêu thầm, từng ngủ cùng.

Cô nhắm mắt lại. Mặc dù Thẩm Lạc rất ít nói, cũng không biểu lộ suy nghĩ ra mặt, nhưng vừa giỏi giang, vừa đẹp trai, còn biết nấu cơm, mối quan hệ cũng đơn giản nữa. Sao mình lại tìm được bạn tình cao cấp thế nhỉ? Bắc Vũ đột nhiên cảm thấy rất tự hào.

Bắc Vũ cứ nghĩ như vậy, thì tâm trạng lại bình thường trở lại.

Hôm sau cô bận chuẩn bị cho bộ sưa tập mới đến tận mười hai giờ.

Bắc Vũ tranh thủ chạy sang nhà đối diện.

Phi Thuyền Nhỏ thấy cô sang thì vui vẻ gọi:

– Chị ơi, hôm nay bố em làm cơm dứa đấy.

Bắc Vũ gật đầu. Cô đã ngửi thấy mùi dứa thơm ngọt rồi.

Phi Thuyền Nhỏ hít hà một cái rồi chạy vào hỏi Thẩm Lạc:

– Bố ơi xong chưa? Con thèm lắm rồi.

Thẩm Lạc nói:

– Sắp xong rồi. Con đi rửa tay xong là được ăn.

– Vâng.

Phi Thuyền Nhỏ ngoan ngoãn chạy đi rửa tay. Sau đó lại vẫy tay gọi Bắc Vũ ra bàn ăn.

Thẩm Lạc bê hai đĩa cơm dứa cũng với một bát canh, hai món ăn nữa ra bàn.

Anh đưa cơm cho Bắc Vũ và Phi Thuyền Nhỏ rồi múc cho mỗi người một bát canh.

Bắc Vũ cảm thấy sợ hãi với loại đãi ngộ ngang với một đứa bé năm tuổi này của mình.

Chắc là anh quen tay thôi.

Bắc Vũ ăn một miếng cơm dứa xong thì khen:

– Oa! Ngon quá! Anh nấu còn ngon hơn cả nhà hàng Vân Nam em từng ăn.

Phi Thuyền Nhỏ đắc ý nói:

– Món bố em nấu là ngon nhất.

Thẩm Lạc lại rất bình thản:

– Vậy thì hai người ăn nhiều vào.

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn anh. Anh đang ăn cơm, trông có vẻ dịu dàng hơn mọi ngày.

Nhưng mà cô cảm thấy đây chỉ là mình tưởng tượng vậy thôi.

Dù sao cắn người miệng mềm mà. Tất nhiên phải nghĩ tốt cho người ta rồi.

Cô lại nhớ tới việc tối qua anh nói anh không có việc làm. Rồi lại nhớ tới việc anh từ chối lời mời đi dạy ở trong hôn lễ. Vốn dĩ cô định hỏi anh mấy câu, nhưng lại nhớ tới điều kiện không can thiệp vào cuộc sống của đối phương, liền thôi.

Dù sao ảnh chụp của anh có giá khá cao, thì cô còn lo làm gì nữa?

Ăn cơm xong Bắc Vũ xung phong rửa bát thì bị anh ngăn cản:

– Không cần đâu. Chiều em còn phải đi làm nữa. Em đi nghỉ đi.

Có thể đừng am hiểu lòng người như vậy không?

Bắc Vũ cảm thấy hơi ngại:

– Vậy em về ngủ trưa đây.

Thẩm Lạc gật đầu, rồi lại hỏi:

– Hôm nay em đến? Hay là anh sang?

Bắc Vũ còn chưa kịp nói gì, thì Phi Thuyền Nhỏ đã lanh chanh:

– Đến với sang gì cơ? Chị đang ở đây mà?

Bắc Vũ nhìn vẻ mặt ngây thơ của cậu bé thì cười gượng:

– Không có gì đâu.

Sau đó mới nhìn về phía Thẩm Lạc:

– Em sang.

Sau đó cô chạy vội về nhà.

Cô sờ lên đôi má nóng bừng, rồi thở phào.

Quả nhiên là không có kinh nghiệm mà. Vừa bị hỏi liền thấy chột dạ.

Vì trong lòng chột dạ nên dù buổi chiều rất bận, thì Bắc Vũ cũng vẫn thấy một ngày này dài như một năm.

Hôm nay lại còn phải tăng ca nữa. Quả thực là bị tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần.

Sắc trời tối dần, mọi người cũng kết thúc công việc để về nhà. Giang Việt cũng chạy mất, chắc lại đến chỗ nữ thần rồi.

Bắc Vũ tắm rửa xong thì đã hơn chín giờ.

Cô đi tới bên cửa sổ, lặng lẽ vén một góc rèm cửa sổ lên nhìn. Phòng Thẩm Lạc vẫn còn sáng đèn, cửa sổ đang mở. Còn anh thì đang ngồi cạnh cửa sổ, hình như đang đọc sách.

Bắc Vũ sợ anh phát hiện ra nên vội vàng buông rèm cửa xuống.

Cô đứng dậy, hít sâu mấy cái để tăng thêm can đảm.

Nếu đã quyết định gia nhập hàng ngũ yêu đương vụng trộm, thì phải có dũng khí bước đi bước đầu tiên.

Cô là ai nào?

Cô là Bắc Gan To không sợ trời không sợ đất cơ mà. Với lại Trâu Miểu chẳng lớn hơn cô là bao, mà đã chặt chém bao nhiêu anh rồi. Vậy mà cô còn chưa được cảm nhận điều cơ bản nhất.

Một lần duy nhất kia, có lẽ là lần đầu, cũng có lẽ là do Thẩm Lạc quá say, nên ngoài đau ra thì cô chả còn cảm nhận gì cả.

Nghĩ vậy cô liền vỗ má mấy cái để mình tỉnh táo lại. Sau đó thì anh dũng bước chân ra cửa.

Cô mới đi đến cửa nhà Thẩm Lạc, anh đã mở cửa ra rồi.

Bắc Vũ cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh. Nhưng tim cô đập quá nhanh, nên cô đành phải mặc kệ nó.

Sau khi vào phòng, Thẩm Lạc liền đóng cửa sổ lại, kéo rèm cửa, rồi mới do dự hỏi cô:

– Em sợ hả?

Bắc Vũ rất mạnh miệng, nên khi nghe thấy anh hỏi vậy thì lập tức phản đối:

– Cái này có gì mà phải sợ? Có phải chưa làm qua đâu.

Cô nói xong thì nằm xuống giường:

– Bắt đầu đi!

Thẩm Lạc nhìn cô. Mặc dù cô nhắm mắt lại giả vờ không quan tâm, nhưng người cô cứng đờ ra đã bán đứng cô.

Anh thấy hơi buồn cười, mà anh cũng thực sự bật cười.

Bắc Vũ hé mắt ra nhìn anh:

– Anh cười gì đó?

Tên này đang cười nhạo mình hả?

Thẩm Lạc lắc đầu, rồi lấy mấu thứ trong tủ ra.

Sau khi Bắc Vũ nhìn thấy nó là cái gì thì mặt cô đỏ lên.

Lần trước cô có mua thuốc, nên cũng không nghĩ nhiều. Bây giờ nhìn thấy anh lấy ra, cô mới nhớ ra là phải chuẩn bị trước. May mà anh có chuẩn bị.

Thẩm Lạc hạ thấp nhiệt độ xuống, rồi mới ngồi lên giường. Anh ngồi quỳ bên cạnh cô, rồi giơ tay ra cởi áo cô.

Bắc Vũ mở mắt nhìn anh, giữ tay anh lại.

Rõ ràng lần trước rất suôn sẻ, mà sao hôm nay cô lại sợ.

Tay Thẩm Lạc cũng không dời đi. Anh bình tĩnh nhìn cô. Mặc dù vẻ mặt anh vẫn như mọi ngày, nhưng trong ánh mắt kia lại xuất hiện một chút dịu dàng.

– Em… em tự cởi.

Bắc Vũ tránh ánh mắt của anh, rồi đỏ mặt nói.

Ánh mắt Thẩm Lạc chuyển xuống môi cô, rồi đột nhiên hôn lên nó.

34. Chương 34: Tình Nhân Hoàn Mỹ

Bắc Vũ cứng đờ cả người, không dám động đậy dù chỉ một chút.

Mặc dù lần trước cũng là Thẩm Lạc chủ động, nhưng lần đó anh say rượu, nên lúc hôn có hơi thô lỗ.

Lúc ấy cô còn mải kinh ngạc, cho đến khi tỉnh táo lại thì đã không thể cứu vãn được nữa rồi. Vậy nên trừ đau ra cô không còn cảm giác gì nữa.

Mà lần này Thẩm Lạc lại hoàn toàn tỉnh táo. Trên người anh có một cảm giác mát lạnh, nhẹ nhàng sau khi tắm xong.

Anh biết rõ mình đang làm gì. Loại xảm giác tê dại kia làm Bắc Vũ muốn không để ý tới cũng khó. Cô gần như nín thở, trong đầu trở nên mơ màng.

———— lược bỏ một đoạn nửa H nửa không mà tớ thấy không cần thiết ————-

Sau khi kết thúc, cô liền quên sạch chuyện mất tự nhiên lúc trước. Bản thân cô vốn không phải là người quá rụt rè, nên sau khi thành công bước lên một bước, thì cả thể xác lẫn tinh thần đều mở mang.

Bây giờ thì cô đã biết tại sao trên thế giới này lại có nhiều người thích yêu đương vụng trộm rồi. Bởi vì không cần tình cảm, con người ta cũng có thể vui vẻ được.

Cái gọi là không có tình yêu thì tình dục gì gì đó, cũng chỉ là suy nghĩ của những người chưa có kinh nghiệm thôi.

Cô nhìn Thẩm Lạc đang xuống giường. Chỉ cần bạn giường là người đẹp trai, khỏe mạnh, thì đúng là thoải mái hơn hẳn ông chồng đầu hói, bụng phệ nhiều.

Cô vẫn còn hơi mệt, nên nằm im trên giường. Lúc này cô chỉ muốn huýt sáo và làm một điếu thuốc thôi.

Sau khi Thẩm Lạc xuống giường thì đưa cho cô một chén nước ấm.

Cô ngả ngớn nhìn anh rồi nghĩ thầm. Không chỉ đẹp trai, khỏe mạnh, mà còn biết chăm sóc người khác nữa. Đúng là người tình hoàn mỹ mà. Mà cô đã ký thỏa thuận với anh rồi, nên anh người tình hoàn mỹ này có tốt đẹp ra sao, thì cũng chỉ là của mình cô thôi.

Thế là cô không nhịn nổi sự đắc ý nữa, mà quay sang huýt sáo với anh.

Thẩm Lạc không hiểu gì hết nên hỏi cô:

– Sao đấy?

Bắc Vũ vội vàng lắc đầu:

– Không có gì.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi thăm dò cô:

– Vừa nãy có thoải mái không?

Bắc Vũ định nói là quá thoải mái luôn. Nhưng mà như vậy thì lại thiếu sự rụt rè, nên cô chỉ mỉm cười rồi gật đầu. Cô nghĩ đến sự thành thạo của anh thì thuận miệng nói:

– Không ngờ anh còn rất dày dặn kinh nghiệm đấy.

Thẩm Lạc ngẩn ra:

– Anh vẫn luôn biết cách áp dụng lý luận vào thực tiễn.

Bắc Vũ chả thèm quan tâm mấy cái lý luận với thực tiễn của anh. Dù sao cô là người hưởng thụ, thì cô chỉ cần biết cô thoải mái là được rồi. Nếu mà lần này còn đau như lần trước, thì rất có khả năng cô sẽ đơn phương hủy thỏa thuận đấy.

Cô cầm điện thoại lên xem giờ rồi kêu lên:

– Sắp mười mọt giờ rồi, em phải về đây.

Muốn làm một người bạn tình có đạo đức nghề nghiệp, thì sau khi ngủ xong phải mặc quần áo, và ai về tìm mẹ người ấy.

Thẩm Lạc nhìn cô nhảy xuống giường, rồi luống cuống tìm bộ quần áo bị anh ném xuống đất thì giơ chân ra đá nó vào trong gầm giường.

– Quần áo của mình đâu nhỉ?

Bắc Vũ vừa giở chăn ra tìm vừa lẩm bẩm.

Thẩm Lạc nói:

– Anh thấy nó bẩn nên bỏ vào máy giặt rồi.

– Hả? Vậy em về kiểu gì?

Thẩm Lạc lại nói tiếp:

– Dù sao cũng ở gần nhau. Đợi mai nó khô rồi em về vẫn kịp giờ đi làm.

– Nhưng mà?

Bắc Vũ luôn cảm thấy loại quan hệ cùng giường, chung chăn gối này rất kỳ quái.

Thẩm Lạc ôm lấy cô từ phía sau, rồi thả cô lên giường:

– Vừa nãy em bảo là rất thoải mái mà? Có muốn thêm lần nữa không?

– Gì cơ?

Bắc Vũ còn chưa kịp quyết định, thì đã bị anh chặn lại rồi.

Kết quả cuối cùng chính là Bắc Vũ mệt đến mức ngón tay cũng không động đậy nổi, chỉ có thể ngủ lại ở nhà Thẩm Lạc.

Vận động quá độ thì tất nhiên sẽ ngủ rất say.

Đến khi Bắc Vũ tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau. Cô đang xoa đôi mắt nhập nhèm, thì lại trông thấy anh chàng ngồi bên cạnh mình.

– Chào buổi sáng!

Thẩm Lạc mở miệng chào hỏi cô.

Lúc này Bắc Vũ mới phản ứng lại. Cô ngượng ngùng cười một cái:

– Chào buổi sáng!

Cô vẫn còn nhớ tối hôm qua cô mệt quá, nên chưa kịp tắm rửa gì mà ngủ mất luôn. Nhưng hiện tại người cô rất sạch sẽ, không có chút cảm giác khó chịu nào, hiển nhiên là đã được Thẩm Lạc xử lý rồi.

Đúng là một người bạn tình hoàn mỹ.

Thẩm Lạc nói:

– Bây giờ vẫn còn sớm. Để anh đi làm bữa sáng.

– Không cần đâu, em về tắm rửa rồi thay đồ đây.

Thẩm Lạc lại nói:

– Vậy anh làm xong thì bảo Phi Thuyền Nhỏ mang sang cho em.

– Với quan hệ này của chúng ta, thì anh không cần làm những việc này đâu.

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn cô:

– Chúng ta không phải động vật. Cho dù không có tình cảm thì cũng không cần phải giới hạn trong loại quan hệ đó. Huống chi mấy thứ này cũng không có gì cả.

Bắc Vũ cảm thấy lời anh nói rất có lý. Dù sao cô cũng là hàng xóm của anh, lại còn là bạn cơm nữa. Ngoài quan hệ bạn tình ra, thì cô và anh cũng có thể coi là bạn bè. Miễn là không phải yêu đương là được.

Nghĩ vậy thì cô cũng thấy bình thường trở lại:

– Vậy thì làm phiền anh rồi.

Cô nhìn thấy quần áo của mình ở trên tủ thì cầm lấy mặc vào.

Khi cô đang rón rén đi qua phòng Phi Thuyền Nhỏ, thì cánh cửa phòng vừa hay mở ra. Phi Thuyền Nhỏ đang dụi mắt thì nhìn thấy Bắc Vũ. Cậu bé kinh ngạc kêu lên:

– Sao chị lại ở nhà em thế?

Bắc Vũ cười gượng rồi chào cậu bé:

– Chào Phi Thuyền Nhỏ! Chị sang thăm em!

Phi Thuyền Nhỏ cười hì hì:

– Chị sang tìm em sớm thế là định cho em socola hả?

Bắc Vũ cố ý cảm thán:

– Ôi, socola của chị đâu nhỉ? Sao lại không thấy đâu nhỉ? Chắc là chị để quên ở nhà rồi. Đợi chị về lấy cho em nhé!

Cô nói xong thì vội vàng chạy về nhà.

Phi Thuyền Nhỏ nhìn theo bóng lưng cô, rồi quay lại nhìn bố mình, nói nhỏ:

– Chắc chắn là chị ấy lừa con. Chắc chắn là tối qua chị ấy lại uống say, xong chú Nhị Cẩu không có nhà, nên bố lại cho chị ấy ngủ nhờ ở nhà mình.

Thẩm Lạc xoa đầu cậu nhóc:

– Phi Thuyền Nhỏ thật thông minh.

Phi Thuyền Nhỏ đắc ý cười. Sau đó lại nghiêm túc nói:

– Nhưng mà bố à, bố lại chị ngủ ở phòng bố hả?

– Sao thế?

Phi Thuyền Nhỏ quýnh lên:

– Cái này mà bố cũng không biết à? Con trai với con gái không được ngủ cùng nhau! Chị ấy không phải vợ bố! Cũng không phải bạn gái luôn!

Thẩm Lạc xoa thái dương, rồi hắng giọng:

– Phi Thuyền Nhỏ à, sau này còn đừng tìm vợ cho bố nữa.

– Tại sao ạ?

Phi Thuyền Nhỏ vội la lên:

– Bố sắp ba mươi tuổi rồi, nếu mà còn không có vợ thì người ta sẽ cười bố đấy.

Thẩm Lạc nói:

– Bởi vì bố và chị đang quen nhau.

Phi Thuyền Nhỏ không hiểu lắm:

– Đang quen nhau là cái gì?

Sau đó không đợi Thẩm Lạc giải thích, cậu nhóc đột nhiên mở to mắt, hai tay che lấy miệng:

– Bố muốn nói là chị là vợ bố hả?

Thẩm Lạc nói:

– Nào có ai vừa gặp đã làm vợ luôn.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Vậy thì là bạn gái. Nhưng mà chú hôm trước không phải bạn trai của chị ấy à?

Thẩm Lạc nói:

– Không phải.

– Không phải à?

Phi Thuyền Nhỏ thở phào một cái, rồi lại dậm chân:

– Ôi trời. Cuối cùng thì bố cũng không còn độc thân nữa rồi. Nhưng mà sao lại là chị chứ? Con đã hẹn với chị ấy là đợi con lớn rồi cơ mà!

Thẩm Lạc cười, rồi lại xoa đầu cậu bé:

– Con có bạn gái nhỏ ở nhà trẻ rồi còn gì?

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu, rồi thở dài:

– Ừ nhỉ! Nghỉ lâu quá nên con quên mất đấy! Vậy cũng được, con tặng chị ấy cho bố. Ai bảo bố là bố con chứ? Bố không biết là con lo lắng cho bố thế nào đâu.

Thẩm Lạc:

–… Vậy thì bố cảm ơn con!

…

Bắc Vũ về nhà, tắm rửa xong thì gặp phải Giang Việt mới thức dậy.

Trông thấy tóc cô vẫn còn ướt, thì Giang Việt kêu lên:

– Mới sáng đã tắm rồi. Em có bệnh à?

Bắc Vũ nói:

– Ai quy định buổi sáng thì không được tắm hả? Rất nhiều người đều tắm vào buổi sáng. Tắm vào buổi sáng thì cả ngày đều thoải mái, mát mẻ nhé!

Giang Việt nhìn cô một lượt rồi nói:

– Người ta tắm sáng là chuyện bình thường. Vấn đề là em không có cái thói quen này.

– Đột nhiên em thích cũng không được à? Ai mượn anh lo!

Giang Việt xì một tiếng:

– Làm việc bất thường thì chắc chắn có vấn đề.

Giang Việt lại nghiêng đầu nhìn cô, thấy vẻ mặt cô tràn đầy sức sống, thì cười:

– Có phải em có chuyện gì vui không? Yêu đương rồi hả? Em quyết định quen tên Thiệu Vân Khê đó thật hả?

Bắc Vũ trợn mắt:

– Giang Nhị Cẩu, anh có thôi đi không!

35. Chương 35: Ha Ha Ha

Khi Bắc Vũ sấy tóc xong thì Phi Thuyền Nhỏ đang ăn sáng với Giang Việt. Hai người còn nói chuyện rất vui vẻ nữa.

Trông thấy cô xuống thì Phi Thuyền Nhỏ vội vàng nói:

– Chị ơi, bố bảo em mang bữa sáng sang cho chị này!

Cậu nhóc nói xong thì quay sang nhìn Giang Việt, rồi hai người lại cười với nhau.

Gì chứ?

Bắc Vũ thấy nghi ngờ nên đi tới nhìn. Trên bàn chỉ có bánh mì nướng, trứng luộc và nước ép trái cây thôi mà. Cô quay sang nhìn hai con người có nụ cười mờ ám kia:

– Hai người làm gì thế hả?

Giang Việt cười ha ha rồi nháy mắt với cô:

– Bắc Miệng Rộng kia. Không ngờ ngay cả anh mà em cũng dám giấu. Đúng là đồ không có lương tâm!

– Giấu cái gì?

Bắc Vũ không hiểu gì hết liền hỏi lại.

Giang Việt nói:

– Em với Thẩm Lạc đấy!

Bắc Vũ hơi hoảng hốt, chẳng lẽ Giang Việt đã biết chuyện xấu xa của cô và Thẩm Lạc rồi sao?

Cô đang định phủ nhận thì lại thấy Phi Thuyền Nhỏ cười tủm tỉm:

– Chị hẹn hò với bố em thì em không cần lo chuyện tìm vợ cho bố nữa rồi!

Giang Việt lại nói tiếp:

– Bắc Miệng Rộng, em giỏi đấy! Mấy chục năm rồi mà Lạc Thần vẫn không thoát khỏi tay em!

– Cái quỷ gì đấy?

Bắc Vũ chột dạ phủ nhận. Nhưng khi cô nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của Phi Thuyền Nhỏ, thì lời nói của Thẩm Lạc lại xuất hiện bên tai cô. Anh nói hai người sẽ giả vờ là người yêu trước mặt Phi Thuyền Nhỏ, để cậu nhóc này không phải quan tâm mấy chuyện linh tinh kia nữa. Mà cô cũng sẽ giải quyết được vấn đề của mẹ cô. Cho nên tất cả đều rất vui vẻ.

Chắc là anh đã nói với Phi Thuyền Nhỏ. Vì hai bố con ở cùng một nhà, làm sao mà giấu được. Nói sớm hay muộn thì cũng là nói.

Thế là cô nhún vai, giả vờ không thèm để ý:

– Em còn tưởng chuyện gì. Trông hai người cứ như ăn trộm vậy.

Giang Việt nói:

– Mãi cô em gái mới tìm được người yêu, đương nhiên anh phải vui vẻ rồi.

Bắc Vũ lườm Giang Việt:

– Anh đừng xía vào chuyện của em. Mau đi giải quyết chuyện của mình đi kìa!

Giang Việt cười ha ha rồi nói lảng sang chuyện khác:

– Cháu biết chơi cờ ca rô không? Để chú dạy cho.

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

– Cháu không.

Bắc Vũ thở dài không nói gì nữa. Cô đi vào phòng làm việc. Sau khi ngồi ngơ ngác trên bàn một lúc, thì lại rón rén đi tới cạnh cửa sổ. Cô vén rèm lên nhìn. Nhưng nhà đối diện chẳng có động tĩnh gì cả.

Cô bĩu môi đi về bàn làm việc.

Nhưng trong đầu cô lại luôn xuất hiện cảnh tượng tối hôm qua.

A! Không được nghĩ nữa.

Cô ôm đầu kêu lên.

Mặc dù cô đã bước chân vào hàng ngũ yêu đương vụng trộm rồi, nhưng cô cũng không thể cứ sa ngã vào nó thế được.

Cô hít sâu mấy hơi, rồi ép mình phải chú tâm vào công việc.

Tiếc là cô lại không thể thành công.

Cô đi ra ngoài thì lại trông thấy Phi Thuyền Nhỏ đang đánh cờ với Giang Việt.

Giang Việt đang ôm đầu kêu gào:

– Không phải lại thua đấy chứ? Cháu bảo cháu không biết cơ mà?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Cái này quá dễ mà! Chú Nhị Cẩu thật là ngốc!

Bắc Vũ cảm thấy thương hại cho Giang Việt. Chơi cờ ca rô với một thằng bé năm tuổi mới học chơi, mà còn thua được. Đúng là không làm xấu danh đầu óc ngu si tứ chi phát triển của anh mà.

Giang Việt nói:

– Không được, không được! Không chơi nữa.

Phi Thuyền Nhỏ cười tủm tỉm:

– Vậy cháu về nhà với bố đây.

Bắc Vũ lại nói:

– Ừm… Phi Thuyền Nhỏ, em nói với bố em là trưa nay chị có việc bận nhé, nên không sang ăn cơm nhé.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Vâng!

Còn chưa đến giờ làm việc, nên cả căn phòng chỉ có mình Giang Việt và Bắc Vũ.

Giang Việt cười:

– Anh biết ngay là em với Lạc Thần có vấn đề mà.

Bắc Vũ lườm anh:

– Anh biết nhiều như vậy sao không đi mở quán ở chân cầu ý?

Giang Việt xua tay:

– Được rồi. Em nghiêm túc thật đấy hả?

Bắc Vũ ấp úng rồi gật đầu.

Giang Việt nghiêm mặt lại:

– Mặc dù anh rất thích Phi Thuyền Nhỏ. Mà Thẩm Lạc cũng rất giỏi giang. Nhưng việc cậu ta là một ông bố độc thân cũng là sự thật không thể chối cãi được. Em định làm mẹ kế thật đấy à?

Bắc Vũ không để ý lắm:

– Chẳng lẽ cứ yêu đương là phải kết hôn à?

Giang Việt nói:

– Mẹ em giục cưới rồi đấy!

Bắc Vũ nói:

– Vẫn còn sớm mà! Dù sao bây giờ em còn có thể tránh được mẹ em. Còn chuyện của anh đấy.

Giang Việt chột dạ:

– Anh có dự định cả rồi.

– Anh có cái đầu anh ý!

Giang Việt đứng dậy:

– Ôi! Anh đi giục hàng đây!

Bắc Vũ lắc đầu nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Trưa nay Bắc Vũ cũng không có việc gì bận cả. Nhưng mà đêm qua vừa mới làm bạn tình xong, trưa nay lại dùng thân phận bạn cơm để gặp nhau, thì cô vẫn thấy không được tự nhiên.

Vì vậy cô sắp xếp công việc xong liền đi dạo phố.

Mua sắm, xem phim, ăn tối, đi spa xong thì một ngày cũng đã hết.

Mười giờ tối Bắc Vũ mới về đến nhà. Đi gần đến cửa nhà cô lại vô ý thức nhìn sang nhà đối diện.

Phòng của Thẩm Lạc vẫn còn sáng đèn. Chắc anh cũng nghe thấy tiếng xe nên đi ra nhìn.

Bắc Vũ vội vàng cúi đầu xuống rồi chui vào nhà.

Hôm nay Giang Việt lại không ra ngoài chơi, nên khi thấy cô về thì hỏi:

– Sao giờ này em mới về?

Bắc Vũ giả vờ bình tĩnh:

– Mười giờ vẫn sớm mà.

Giang Việt gật đầu:

– Ừ nhỉ.

Cô xách đồ đi về phòng. Khi cô chuẩn bị đi tắm rửa thì có người nhắn tin tới.

Cô mở ra xem. Tin nhắn từ một số lạ: "Đêm nay có sang không?"

Cô không hiểu gì cả, nên cho là ai đó nhắn nhầm số.

Nhưng cô vừa để điện thoại xuống thì lại nhớ ra một chuyện. Cô lại cầm điện thoại lên tìm nhật ký cuộc gọi.

Sau đó cô tìm được số điện thoại mà Thẩm Lạc từng gọi cho cô trong lần cô dẫn Phi Thuyền Nhỏ về nhà.

Quả nhiên là số của Thẩm Lạc.

Cô bĩu môi, nào có kiểu ngày nào cũng yêu đương vụng trộm như vậy.

Vì vậy cô liền nhắn lại: "Không được."

Sau đó liền lưu số điện thoại của anh vào danh bạ với cái tên là "Bố Phi Thuyền Nhỏ". Lưu xong thì cô chạy đi tắm. Tắm xong thì cô leo lên giường chuẩn bị đi ngủ. Nhưng chẳng hiểu sao cô nằm lăn lộn một lúc mà vẫn không hề buồn ngủ.

Cô nhặt điện thoại trên tủ đầu giường sang, rồi mở nguồn điện thoại lên.

Điện thoại vừa mở nguồn liền nhận được tin nhắn.

Bố Phi Thuyền Nhỏ: "Không sang thật hả?"

Bắc Vũ mím môi một cái rồi đi tới bên cửa sổ. Cô vén rèm lên nhìn sang. Phòng anh vẫn còn sáng đèn.

Cô xoắn xuýt một hồi rồi mới trả lời: "Thôi em không sang đâu!"

Thẩm Lạc hồi âm rất nhanh: "Anh mong là em sẽ sang."

Bắc Vũ do dự một hồi rồi cắn môi: "Vậy thì em sang nhé!"

Dù sao cũng đã gia nhập vào hàng ngũ yêu đương vụng trộm rồi, thôi thì cứ phóng túng đi. Che che giấu giấu không phải là tác phong của yêu đương vụng trộm.

Nghĩ vậy cô liền chạy ra ngoài.

Hôm nay cô cũng chưa kịp gõ cửa, Thẩm Lạc đã mở cửa ra rồi.

Anh nghiêng người cho cô vào trong nhà, rồi mới hỏi:

– Hôm nay bận lắm hả? Sao em về muộn thế?

Bắc Vũ lắc đầu rồi lại gật đầu:

– Cũng hơi bận.

Thật ra cô lượn lờ ở ngoài cả một ngày để trốn anh thì có.

Nhưng ban nãy cô đã nghĩ thông rồi. Nếu đã quyết định, thì phải đối mặt thôi. Cô là ai hả? Cô là Bắc Gan To phóng khoáng đấy!

Thế là để chứng tỏ sự phóng khoáng của cô, Bắc Vũ quay lại cười với Thẩm Lạc một cái, rồi ôm lấy cổ anh, hôn lên môi anh.

Động tác bất ngờ này của cô làm Thẩm Lạc hơi ngơ ngác.

Ặc, vẫn thấy xấu hổ!

Bắc Vũ gãi đầu một cái rồi đi vào trong nhà.

Thẩm Lạc chạm tay lên môi. Loại cảm giác nhẹ như lông ngỗng đó làm lòng anh hơi ngứa.

Anh mỉm cười rồi đi theo cô.

Bắc Vũ đi vào phòng Thẩm Lạc. Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn mờ mờ. Mùi tinh dầu thấm vào ruột gan, và những giai điệu nhẹ nhàng làm cả căn phòng tràn ngập bầu không khí lãng mạn.

Nhìn thấy căn phòng này, cô lại nhớ tới câu nói của anh tối hôm qua: "Chúng ta không phải động vật."

Bắc Vũ phải thừa nhận Thẩm Lạc là một người tình hoàn mỹ.

Mặc dù quan hệ của hai người chỉ là quan hệ thể xác thôi. Nhưng những hành động của anh đều khiến cô cảm thấy mình được tôn trọng.

Cô thuận miệng hỏi:

– Nhạc của Liên Xô à? Hồi trước em có được nghe một lần.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Trước kia anh rất thích nó.

Bắc Vũ nói:

– Em cũng thích. Cái bài mà em đàn hồi cấp ba anh đã nghe chưa?

Thẩm Lạc gật đầu;

– Nghe rồi, hôm đó em còn đàn sai hai nốt.

Thẩm Lạc đổi sang một vài khác rồi hỏi cô:

– Em có muốn khiêu vũ không?

Bắc Vũ cảm thấy buồn cười, trước khi lăn giường còn phải nhảy nữa. Chắc anh là người bạn giường lãng mạn nhất mất. Nhưng không sao, cô sẽ chiều anh.

Vì vậy Bắc Vũ đặt tay lên tay anh. Dưới giai điệu du dương, hai người bắt đầu khiêu vũ.

Đôi mắt đen như mực của Thẩm Lạc vẫn luôn dõi theo cô. Trên môi anh là một nụ cười mờ mịt.

Lúc đầu Bắc Vũ cũng thả lỏng cơ thể, nhưng một lát sau, tim cô lại đập thình thịch. Vì vậy cô liền nhắm mắt lại.

Ai ngờ ngay sau đó, có một thứ gì ấm áp chạm vào môi cô.

Cô đột nhiên nhớ tới trên sách có nói là, bầu không khí lãng mạn là sự chuẩn bị hoàn mỹ cho xx.

Hôm qua Thẩm Lạc đã có sự chuẩn bị trước nên cô mới không bị đau.

Hôm nay còn thêm cả bầu không khí lãng mạn, thì không biết sẽ thoải mái thế nào nữa.

Đương nhiên cô cũng không thể tưởng tượng được. Vì cô đã đắm chìm trong nụ hôn của Thẩm Lạc rồi.

36. Chương 36: Đêm Thứ Hai

Điệu nhảy kết thúc thì nụ hôn của hai người mới dừng lại. Vì nụ hôn này mà cả người Bắc Vũ đều nhũn ra. Trong quá trình nhảy, phần lớn là cô dựa vào lòng Thẩm Lạc để anh kéo đi theo điệu nhạc.

Hai cơ thể dựa sát vào nhau như vậy còn thân mật hơn cả vận động trên giường.

Thật ra Bắc Vũ không thích đụng chạm cơ thể đâu, vì cô cho rằng cái hành vi ỷ lại người khác này không phù hợp với giá trị quan tự do tự tại của cô.

Lăn giường là để thỏa mãn về sinh lý, còn loại ôm ấp ướt át này thì không nằm trong danh sách của cô.

Ai ngờ một nụ hôn của Thẩm Lạc cũng có thể khiến cô vượt quá giới hạn của mình.

Nghĩ đến đây Bắc Vũ mới tỉnh táo lại. Cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc, hai tay ôm lấy cổ anh rồi cười:

– Xong tư tưởng rồi, chúng ta vào chủ đề chính đi!

Chuẩn bị tư tưởng chỉ là để cuộc yêu đương vụng trộm hôm nay hoàn mỹ hơn thôi, mày không thể chìm đắm vào nó như vậy.

Thẩm Lạc nhìn cô một lát rồi gật đầu.

Bắc Vũ bỏ tay xuống. Hôm qua anh đã làm tất cả mọi việc rồi, nên cô cũng phải góp sức chứ.

Mặc dù cô không có kinh nghiệm gì cả, ngay cả lý thuyết cũng chẳng có gì để nhắc tới cả. Nhưng dù sao cô cũng có đọc truyện và xem phim rồi.

Mà cô có lạ gì tâm lý cánh đàn ông đâu. Anh nào chẳng thích kiểu người lẳng lơ, nhiệt tình ở trên giường.

Cô ngồi lên giường rồi cởi áo ngủ ra, chỉ để lại một chiếc quần đùi. Cô hất mái tóc dài sang một bên rồi mỉm cười nhìn Thẩm Lạc.

Cô không có dáng người gợi cảm, nhưng vì thường xuyên tập luyện, nên cơ thể rất cân đối, không quá béo cũng không quá gầy. Mặc dù cô không nhìn thấy mình lúc này nhưng cô cảm thấy cũng không tệ lắm đâu.

Thâm Lạc đi tới trước mặt cô, rồi bắt đầu cởi quần áo.

Vở kịch ban đêm chính thức bắt đầu.

Sau khi kết thúc, Thẩm Lạc vẫn ôm lấy cô như tối hôm trước. Bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô.

Sau khi bình tĩnh lại, sự háo thắng trong lòng Bắc Vũ lại trỗi dậy. Cô ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Lạc:

– Anh thấy em với bạn giường cũ của anh thế nào?

Thâm Lạc giật mình:

– Không gì sánh nổi.

Lòng hư vinh của Bắc Vũ đã thỏa mãn, nên cô vui vẻ huýt sáo:

– Anh cũng vậy.

Nói xong cô còn thưởng cho anh một cái hôn lên má.

– Ừ, cảm ơn.

Thẩm Lạc nghiêm túc trả lời.

Chẳng hiểu sao Bắc Vũ lại cảm thấy anh có chút đáng yêu.

Một người bạn tình đẹp trai, khỏe mạnh, biết quan tâm người khác, lại còn đáng yêu nữa. Lần này cô kiếm lời rồi.

Cô chui vào trong chăn rồi bật cười.

Thẩm Lạc nhìn đống chăn bên cạnh mình run run thì lôi cô ra ngoài:

– Đi tắm đi!

Anh nói xong thì bế cô vào phòng tắm.

Mấy phút sau, Bắc Vũ nằm trong lòng Thẩm Lạc hưởng thụ sự phục vụ của anh.

Nhưng mà cô không phải người thích sự yên tĩnh, nên chỉ một lát sau cô đã mở miệng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh này:

– Sao anh lại không muốn yêu đương, kết hôn?

Anh không phải đồng tính, cũng không phải kiểu người thích dạo chơi chốn nhân gian. Vậy thì tìm một cô gái thích hợp, rồi kết hôn, sinh con sẽ tốt hơn như thế này chứ?

Mà người như anh thì thiếu gì người thích.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi hỏi ngược lại:

– Vậy còn em?

Bắc Vũ bâng quơ:

– Em hả? Em thích tự do. Em thấy yêu đương, kết hôn rất phiền phức. Đàn ông ít người đáng tin, mà em cũng chẳng đáng tin. Cho nên nếu đã không tin vào một tình yêu vĩnh hằng, thì việc gì phải đi trải nghiệm nó.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Em nói cũng có lý.

Bắc Vũ cười rồi quay đầu lại nhìn anh:

– Anh cũng thấy vậy hả? Thảo nào hai chúng ta lại hợp ý nhau đến vậy! Em đoán là trên đời này chẳng còn người hợp với ý em nữa rồi. Anh cũng vậy hả?

Thẩm Lạc lại hỏi ngược lại:

– Em thích kiểu người gì?

– Em à – –

Bắc Vũ dựa vào ngực anh, rồi giơ tay ra đếm:

– Đẹp trai này, tốt tính này. Quan trọng nhất là chỉ được tốt với một mình em thôi. Phải chiều em nữa. Không được nói dối em. Phải ủng hộ việc em làm. Không được mắng em. Phải quan tâm em. Em mà bị bắt nạt thì phải che chở em. Lúc em vui thì vui cùng em, lúc em không vui thì phải dỗ cho em vui. Lúc nào cũng phải thấy em là người đẹp nhất. Nằm ngủ cũng phải mơ thấy em. Trong lòng cũng chỉ có một mình em thôi.

Đây là lời trong một bộ phim kinh điển cô từng xem.

Lần trước cô nói với Giang Việt, thì bị anh khinh bỉ là Mary Sue nhập, sau này không ai thèm lấy.

Cô cũng thấy rất có lý.

Trên đời này kiếm đâu ra người nào như vậy chứ. Nhưng con gái mà, ai chẳng thích mơ mộng. Chỉ có điều sau này đa số đều sẽ chấp nhận số phận, lấy một người không như mong muốn ban đầu của mình thôi.

Cô nói xong thì thấy hơi lo lắng. Vì Thẩm Lạc không phải là Giang Việt, để cô thích nói gì thì nói như vậy.

Cô quay lại nhìn anh. Khi thấy anh hơi nhíu mày thì cười nói:

– Có phải anh thấy em rất ngây thơ, rất buồn cười không?

Thẩm Lạc lắc đầu, nhỏ giọng nhắc lại lời cô nói một lần nữa, rồi nghiêm túc hỏi cô:

– Chỉ có thể tốt với một mình em là không thể tốt với người thân bạn bè luôn hả?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Tất nhiên là không rồi. Ý em là mấy cô gái khác kìa. Vì như vậy em sẽ ghen mất!

Thẩm Lạc gật đầu, thở phào một cái rồi hỏi tiếp:

– Vậy nếu mà nói dối có thiện ý thì sao?

Bắc Vũ thờ ơ:

– Em chỉ nói vậy thôi, làm gì có ai cả đời không nói dối câu nào chứ. Chỉ cần không phải cố tình lừa gạt là được.

Thẩm Lạc "ừ" một tiếng:

– Vậy thì anh thấy mấy yêu cầu của em rất bình thường.

Bắc Vũ mở to mắt nhìn anh:

– Thật hả? Vậy anh thì sao? Yêu cầu quá cao nên không muốn kết hôn hả?

Thẩm Lạc nói:

– Cũng bình thường. Chỉ là anh thấy em nói rất đúng.

Bắc Vũ không hiểu câu này lắm, nhưng có vẻ là đang khen cô nên cô cũng không hỏi thêm nữa.

Đây cũng là lần nói chuyện nhiều nhất của hai người.

Bắc Vũ cảm thấy Thẩm Lạc ít nói nhưng lại rất hợp ý cô. Xem đi, ngay cả cái yêu cầu kén chồng kia của cô, anh còn thấy bình thường cơ mà. Thảo nào hai người lại có thể yêu đương vụng trộm với nhau.

A! Bây giờ chuyện gì cũng tốt, chẳng có gì phải lo cả.

Vì tối hôm đó vận động quá độ cùng với mát xa trước khi đi ngủ, nên hôm sau Bắc Vũ đã dậy muộn hơn mọi ngày.

Khi cô mở mắt ra thì đã tám rưỡi sáng rồi. Thẩm Lạc đang đứng bên cạnh giường. Thấy cô đã tỉnh thì anh nói:

– Trong toilet có bàn chải đánh răng mới đấy. Em đi rửa mặt đi rồi xuống ăn sáng.

Bắc Vũ mở to mắt nhìn anh.

Có lẽ đời trước cô hay làm việc tốt nên giờ mới có thể kiếm một người bạn giường quan tâm săn sóc như vậy nhỉ?

Lúc cô xuống dưới nhà thì Phi Thuyền Nhỏ đã ăn sáng xong. Cậu nhóc vui vẻ chào cô:

– Em biết tối qua chị ngủ cùng bố rồi nhé!

Bắc Vũ xấu hổ nhìn Thẩm Lạc, nhưng lại thấy vẻ mặt anh vẫn như bình thường.

Được rồi, đạo hạnh của anh cao.

Cô ngồi xuống ghế đối diện, ăn được hai miếng thì mới nhớ ra mình đang mặc áo ngủ, nên nói:

– Ừm… Anh sang nhà em lấy hộ em bộ quần áo nhé. Sắp đến giờ làm việc rồi mà mặc thế này thì hơi mất lịch sự.

Thẩm Lạc gật đầu, rồi đi ra ngoài.

Mấy phút sau, anh quay lại với mấy bộ đồ trên tay.

Bắc Vũ thấy lạ nên hỏi:

– Anh lấy nhiều thế làm gì?

Thẩm Lạc nói:

– Để sẵn hai bộ ở đây để phòng bị.

Được rồi!

Rất có lý.

37. Chương 37: Ngủ Cùng Chỗ

Sau khi ăn sáng và thay đồ xong, Bắc Vũ mới quay về nhà. Cô vừa bước chân vào phòng làm việc, đã thấy ngay một đám người reo hò ầm ĩ chào đón cô, do Giang Việt dẫn đầu rồi.

– Nhiệt liệt chúc mừng tổng giám đốc Bắc Vũ kết thúc cuộc sống độc thân!

– Chúc mừng, chúc mừng, nhiệt liệt chúc mừng!

Cả công ty đều náo loạn lên.

Chắc chắn là lúc Thẩm Lạc sang lấy quần áo cho cô bị ai đó nhìn thấy rồi. Lại còn cả tên Giang Việt lắm mồm nữa chứ. Chắc bây giờ ai nấy đều biết cả rồi.

Biết thì cũng chẳng sao, nhưng mà mới sáng ra, cô đã đi từ bên kia về, thì ai mà không biết là tối qua cô đã làm gì chứ?

Xấu hổ chết mất!

Vì vậy cô giả vờ nghiêm mặt lại rồi nói:

– Làm việc, làm việc đi!

Sau đó cô ngẩng cao đầu đi về phòng làm việc của mình. Nhưng mà chỉ cần nhìn vẻ mặt đắc ý và bước chân nhẹ như bay của cô thì ai cũng biết đây là một cô gái ngu ngốc đang yêu đương.

Hôm nay, tâm trạng Bắc Vũ rất tốt. Buổi trưa cô không còn xoắn xuýt như hôm trước nữa, mà rất tự nhiên sang nhà đối diện ăn cơm.

Cô là một người theo đuổi sự hưởng thụ mà.

Mà tình huống bây giờ còn hơn cả hưởng thụ nữa.

Trước khi kết thúc một ngày làm việc, cô nhận được một cuộc gọi từ Thiệu Vân Khê. Anh ta nói rằng trưa hôm nay anh ta có hẹn với khách hàng ở gần chỗ cô, nên gọi tới để mời cô đi ăn tối.

Bắc Vũ lại nhớ tới chuyện giả vờ hẹn hò với anh ta, nên đồng ý đến gặp để nói chuyện rõ ràng.

Nơi Thiệu Vân Khê hẹn cô là một nhà hàng đồ Tây cao cấp. Hôm nay anh ta mặc một bộ âu phục phẳng phiu, đúng chất người thành đạt.

Thấy Bắc Vũ đến, thì anh ta đứng dậy kéo ghế cho cô, rồi thuận miệng hỏi:

– Hôm nay cậu có chuyện gì vui à?

Bắc Vũ nghĩ thầm, má ơi, rõ ràng vậy hả?

Nhưng mà một cô gái hai mươi bảy tuổi mới được trải nghiệm tình dục, còn là kiểu chất lượng cao nữa, thì đúng là chuyện vui thật.

Đương nhiên mấy chuyện này không thể kể cho người khác nghe được.

Cô cố gắng làm cho mình trông bình thường như trước:

– Vẫn như mọi ngày thôi!

– Thật sao?

Thiệu Vân Khê ngồi xuống, rồi đưa menu cho cô gọi món:

– Mấy ngày nay tớ bận quá, nên không tìm được thời gian để hẹn cậu. Người bạn trai như tớ đúng là không tốt rồi!

– Hả?

Bắc Vũ nhận lấy menu rồi giơ ngón trỏ lên lắc:

– Đừng dùng từ như vậy!

Cô gọi hai món rồi mới nói tiếp:

– Tớ không tham gia kế hoạch đó nữa. Cậu tìm người khác đi!

Thiệu Vân Khê hơi sửng sốt:

– Tại sao?

Đương nhiên Bắc Vũ không thể nói là vì mình có bạn tình rồi. Vì vậy cô chỉ mỉm cười:

– Tớ có đối tượng hẹn hò rồi.

Vừa nói cô vừa chột dạ.

Thiệu Vân Khê hơi bất ngờ, nhưng cũng bình tĩnh lại rất nhanh:

– Vậy thì chúc mừng cậu nhé. Là Thẩm Lạc hả?

Bắc Vũ giật nảy mình:

– Sao cậu biết?

Thiệu Vân Khê miễn cưỡng mỉm cười:

– Tớ đoán đó!

Có lẽ do ra xã hội gặp được quá nhiều cảnh tượng giả dối, nên khi gặp lại một Bắc Vũ thẳng thắn, hơi ngạo mạn thì anh ta mong muốn được trải nghiệm lại cái cảm giác của thời niên thiếu.

Lại thêm nam chưa cưới, nữ chưa gả, nên anh ta mới quyết định theo đuổi Bắc Vũ.

Ai ngờ lần thứ hai gặp mặt, anh ta đã trông thấy Thẩm Lạc đi cùng cô.

Tuy anh ta chỉ học ở trường cấp ba số hai có nửa năm thôi, nhưng tên tuổi của Thẩm Lạc lại rất vang dội, nên cũng có nghe thấy. Mà sau đó anh ta còn trông thấy cả lý lịch của Thẩm Lạc nữa.

Với một bản lý lịch như vậy thì người bình thường không thể theo kịp được. Mà anh ta có giỏi thì cũng chỉ được coi là người thường thôi, vì anh ta không phải là thiên tài.

Lúc trước Thiệu Vân Khê cho rằng Thẩm Lạc đã có con rồi, thì sẽ không có tính uy hiếp nữa. Nhưng sau lần leo núi giả kia, thì anh ta đã biết Thẩm Lạc cũng có ý đồ với Bắc Vũ.

Ai dè mới qua mấy ngày, suy nghĩ của anh ta đã thành sự thật.

Anh ta đang nghi ngờ sự xuất hiện của mình chính là chất xúc tác của hai người họ.

Nghĩ vậy Thiệu Vân Khê lại thấy dở khóc dở cười.

Anh ta nghĩ một lát rồi hỏi:

– Cậu không để ý việc anh ấy có con rồi à?

Bắc Vũ thờ ơ:

– Phi Thuyền Nhỏ đáng yêu mà! Với cả có phải kết hôn ngay đâu, nghĩ nhiều làm gì?

Thiệu Vân Khê nói:

– Vậy à?

Bắc Vũ nói:

– Chả vậy thì sao? Cứ hưởng thụ cuộc sống hiện tại không phải tốt hơn sao?

Đúng vậy! Cô đang hưởng thụ niềm vui cuộc sống đấy.

Mà còn rất là vui nữa chứ!

Thiệu Vân Khê nhìn khóe môi cong cong của cô thì nhíu mày:

– Cũng phải. Nhưng mà sau này chúng ta vẫn là bạn chứ? Từ hồi lớp mười đến bây giờ tớ mới quay về đây, nên không có bạn bè gì cả. Tớ còn muốn đi theo cậu nữa!

Bắc Vũ gật đầu:

– Đương nhiên rồi.

Sau khi hai người ăn cơm xong, Thiệu Vân Khê lại đưa Bắc Vũ về nhà.

Xe dừng ở trước ngõ, còn hai người thì đi bộ vào.

Lúc này mới hơn tám giờ thôi.

Khi đi đến cửa nhà, Bắc Vũ định mời Thiệu Vân Khê vào nhà uống chén trà theo tinh thần yêu quý bạn bè. Ai ngờ từ phía nhà đối diện, có một người xông ra chạy về phía cô. Sau khi chạy đến bên cạnh cô, thì giơ tay ra cầm lấy tay cô.

– Phi Thuyền Nhỏ làm gì đấy?

Bắc Vũ không hiểu gì hết nên cúi xuống hỏi cậu nhóc bên cạnh.

Phi Thuyền Nhỏ cầm tay Bắc Vũ, rồi nhìn Thiệu Vân Khê:

– Anh à, em biết anh không phải bạn trai chị ấy rồi.

Thiệu Vân Khê cười:

– Anh là bạn của chị ấy!

Phi Thuyền Nhỏ nghiêm túc nói:

– Vậy anh không được theo đuổi chị ấy đâu đấy!

Thiệu Vân Khê hỏi:

– Tại sao?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Vì chị ấy là bạn gái của bố em. Sau này là vợ của bố em. Anh không được làm người thứ ba đâu đấy.

Cậu bé dừng lại một lát rồi lại lẩm bẩm:

– Lúc đầu là chị ấy chờ em lớn. Nhưng bố em sắp ba mươi tuổi rồi, mà mãi mới tìm được được người thích hợp, nên em mới tặng chị ấy cho bố em. Anh không được cướp của bố em đâu đấy!

Bắc Vũ bật cười.

Thiệu Vân Khê xoa đầu cậu nhóc:

– Em đúng là đứa con ngoan của bố em.

Phi Thuyền Nhỏ lại ngẩng đầu nhìn Bắc Vũ, giọng điệu nghiêm túc, chính nghĩa:

– Chị phải trung thành với bố em đấy. Đừng có chân trong chân ngoài nhé!

Bắc Vũ bật cười rồi lắc đầu:

– Em học mấy cái này ở đâu thế hả? Mau về đi ngủ đi!

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu rồi chạy về nhà.

Sau khi bị Phi Thuyền Nhỏ quấy rầy, Bắc Vũ cũng quên mất ý định mời Thiệu Vân Khê vào uống trà luôn. Cô chào anh ta một câu rồi đi vào nhà.

Thiệu Vân Khê thở dài. Khi anh ta quay người lại thì lại trông thấy Thẩm Lạc đang đứng ở cửa nhà đối diện.

Anh ta mỉm cười chào hỏi:

– Chúc mừng anh nhé!

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Cảm ơn.

Thiệu Vân Khê nói:

– Sau khi gặp anh, em có đi hỏi thăm một chút về anh. Anh là một trong những người sáng lập nên công ty Hoàn Vũ về ngành hàng không, vũ trụ. Nghe nói hiện tại lĩnh vực hàng không vũ trụ đang được phổ biến rộng rãi, chắc bọn anh nhận được nhiều sự chú ý lắm nhỉ?

Thẩm Lạc nói:

– Cậu nhầm người rồi.

Thiệu Vân Khê nhún vai:

– Có thể là em nhầm.

Sau đó lại cười rất ý tứ:

– Tốc độ của anh cũng nhanh thật đấy. Mấy hôm trước vẫn còn là hàng xóm, mà hôm nay đã thành người yêu rồi. Em cảm thấy mình vẫn không sánh kịp.

Thẩm Lạc nói:

– Nếu đã biết không bằng, thì sau này mời cậu cách xa cô gái của tôi ra.

Thiệu Vân Khê cười nói:

– Tục ngữ nói, chỉ cần cuốc tốt, thì góc tường nào cũng đổ. Cách xa ra thì sao mà vung cuốc được? Mặc dù em đến muộn, nhưng mình vẫn còn có câu là đi sau vượt trước đó!

Anh ta cũng không biết mình bị làm sao, mà lại nói mấy câu làm cho người ta không vui như vậy nữa. Có lẽ là do người nghe là một thiên tài mà anh ta không thể so sánh được.

Thẩm Lạc nói:

– Nếu tôi là cậu thì tôi sẽ tự giác tránh xa Bắc Vũ ra.

Thiệu Vân Khê hỏi:

– Tại sao?

Thẩm Lạc nói:

– Bởi vì cậu không biết hành vi của cậu năm đó đã làm em ấy tổn thương thế nào. Em ấy không quan tâm, không có nghĩa là người khác cũng không quan tâm… Ví dụ như tôi!

Nụ cười của Thiệu Vân Khê cứng đờ lại:

– Tất nhiên là em có biết rồi. Em đang cố gắng đền bù đây.

– Tôi thấy là cậu cách xa cô ấy ra thì mới là sự đền bù lớn nhất đấy.

Thiệu Vân Khê cười:

– Xem ra quan điểm của chúng ta khác nhau rồi. Nhưng mà vẫn phải cảm ơn lời nhắc nhở của anh.

Anh ta quay người đi luôn mà không hề tạm biệt.

Thẩm Lạc đứng đó nhìn theo bóng lưng của anh ta một lát, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn sang nhà đối diện.

Phòng Bắc Vũ đang sáng đèn, có bóng người ở bên cửa sổ.

Anh lấy điện thoại ra gọi cho cô.

– Hôm nay có sang không?

– Không sang đâu! Hôm nay em mệt lắm, chỉ muốn đi ngủ sớm thôi.

Bắc Vũ lẩm bẩm, trong giọng nói có chút hờn dỗi.

Cô là người có việc làm, không có nhàn rỗi như anh. Sau hai đêm vận động quá độ, lại thêm ban ngày phải làm việc, nên cô thấy rất mệt mỏi.

Với lại, làm gì có ai hàng đêm sênh ca chứ?

Cô vừa nghe điện thoại vừa tìm áo ngủ. Nhưng cô lục lọi một lúc cũng không tìm thấy bộ nào cả. Rõ ràng cô chỉ để mỗi bộ hôm qua mặc ở nhà Thẩm Lạc thôi mà.

Sau đó cô lại nghe thấy giọng Thẩm Lạc vang lên qua điện thoại:

– Sáng nay lúc sang lấy quần áo cho em, anh có mang cả áo ngủ sang để tiện thay đổi.

– Anh lấy mấy bộ?

– Hình như là ba!

Bắc Vũ nghẹn lời:

– Thế nó ở bên anh hết rồi. Thôi để em sang lấy vậy!

Cô cúp máy rồi chạy ra ngoài.

Khi trông thấy anh đang đứng ở ngoài cửa thì lại than thở:

– Sao anh lại lấy hết sang đây?

– Anh nhặt bừa thôi, không ngờ lại lấy hết.

Bắc Vũ lầm bầm:

– Mệt chết đi được. Tự dưng em lại phải đi một lượt nữa. Em cũng có thể nằm thư giãn trong bồn tắm mát xa luôn.

Thẩm Lạc nói:

– Không thì em ở lại đi, đỡ phải về nữa.

Bắc Vũ nghĩ một lát rồi quay sang nhìn anh:

– Nhưng hôm nay không làm đâu, em mệt lắm.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ừ, hôm nay đi ngủ sớm.

Không làm còn ngủ cùng nhau hả? Có phải đang yêu đương đâu!

Nhưng nghĩ tới cái bồn tắm mát xa rộng rãi thoải mái kia, Bắc Vũ lại đồng ý.

Cô là người thích hưởng thụ!

Mà vừa hay Thẩm Lạc lại có thể làm cô thấy hưởng thụ.

38. Chương 38: Bố Mẹ

Sáng hôm sau, khi ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ thì Bắc Vũ mới tỉnh dậy. Cô vừa mở mắt ra đã trông thấy một gương mặt anh tuấn ở ngay bên cạnh.

Thẩm Lạc vẫn chưa tỉnh dậy. Những tia sáng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu lên mặt anh, làm cô có cảm giác trông anh dịu dàng, ấm áp hơn mọi ngày.

Bắc Vũ vẫn còn nhớ rõ là tối hôm qua cô để tóc ướt đi ngủ. Mà trong lúc đang mơ màng, cô lại cảm thấy có một bàn tay của ai đó đang len lỏi ở trong tóc cô, còn cả tiếng kêu nho nhỏ của chiếc máy sấy tóc văng vẳng bên tai nữa. Cô đoán là Thẩm Lạc thấy cô mệt quá nên sấy tóc hộ cô.

Đúng là tối hôm qua hai người không có làm cái gì cả, thế nhưng khi tỉnh dậy thấy mình nằm ở trong lòng anh, thì Bắc Vũ cảm thấy hơi kỳ lạ. Cô không thích những hành động thân mật vượt quá quan hệ thế này. Vì vậy cô định quay mặt đi. Nhưng cô còn chưa kịp dời ánh mắt của mình khỏi mặt anh, thì Thẩm Lạc đã tỉnh dậy.

Vì hai người nằm sát nhau, nên Bắc Vũ có thể trông thấy cả cái bóng của mình ở trong con mắt của anh. Cô thấy hơi bối rối, nên giả vờ ngáp một cái rồi ngồi dậy:

– Chào buổi sáng!

– Chào buổi sáng.

Chất giọng trầm trầm xen lẫn một chút lười nhác vì mới ngủ dậy của Thẩm Lạc cũng vang lên, nghe rất là gợi cảm.

Vì tối qua được đi ngủ sớm, chất lượng giấc ngủ cũng rất tốt, nên lúc này Bắc Vũ đã tràn đầy năng lượng. Cô bò xuống khỏi giường, vươn vai một cái, rồi mới nói:

– Giường của anh êm thật đấy.

– Ừ, nếu em thích thì sau này ngủ ở đây luôn cũng được. Dù sao cũng tiện mà.

Bắc Vũ cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng nghĩ mãi cũng không biết nó lạ ở chỗ nào.

Trong hai tuần tiếp theo Bắc Vũ đều có loại cảm giác như vậy, vì chỉ cần Thẩm Lạc dỗ dăm ba câu, là cô lại ngủ ở nhà anh.

Mà phần lớn hai người đều chỉ nằm không.

Tiết trời đã sang thu, nên công việc của cô cũng bận rộn hơn. Công ty cô đang ở trong thời kỳ phát triển, nên ngày nào cô cũng phải thảo luận với nhà thiết kế về mẫu mã mới, nói chuyện với bên cung ứng hàng, và xử lý những khách hàng khó tính.

Không phải ngày nào cô cũng có mặt ở công ty, nên tất nhiên số lượng bữa trưa ăn cùng bố con Thẩm Lạc cũng giảm đi. Có đôi khi chín mười giờ đêm cô mới được về nhà.

Với một cuộc sống như vậy, thì việc có một giấc ngủ ngon sẽ quan trọng hơn là việc lăn giường. Mà khi ngủ ở bên nhà Thẩm Lạc, cô lại thấy mình ngủ ngon hơn.

Không biết là do giường anh thoải mái hơn giường cô, hay là được anh ôm thì cảm thấy an tâm hơn nữa.

Cô cũng không định tìm hiểu sâu về nó, vì chỉ riêng công việc đã làm cô bận tối ngày rồi. Nếu mà còn nghĩ ngợi mấy thứ linh tinh này thì cô sẽ mệt chết mất.

Vì lượng công việc quá nhiều, nên đã gần ba tuần cô chưa về thăm bố mẹ rồi. May mà cuộc sống sau khi về hưu của mẹ cô cũng rất phong phú, nên cô mới không lâm vào tình trạng bị mẹ đến công ty giục cưới.

Sau hai tuần đen tối, Bắc Vũ mới có thời gian rảnh để về nhà nghỉ ngơi. Ai ngờ, mẹ Bắc lại bắt cô đưa hai ông bà đến chùa Bạch Long ở tận ngoại thành để thắp hương.

Bắc Vũ đề nghị bà lên weibo phát cá chép (*) thay cho việc đi chùa nhưng bị bà từ chối. Cuối cùng cô vẫn phải đưa hai ông bà ra ngoại thành.

(*) Phát cá chép: Có một thời gian, trên weibo TQ nổi lên hiện tượng phát cá chép. Phát cá chép nghĩa là đăng ảnh một con cá chép lên weibo, kèm với câu stt cầu tình duyên, tiền tài, công danh, thi đỗ….

Nào ngờ ngày hoàng đạo mà chẳng may mắn chút nào. Xe cô đi đến đoạn đường vắng tanh vắng ngắt thì chết máy.

Mẹ Bắc hỏi:

– Sao xe lại dừng rồi?

Bắc Vũ:

– Con làm sao mà biết được.

– Trước khi đi con không kiểm tra à?

– Đi được nửa đường mới có vấn đề, thì sao mà con kiểm tra ra được?

Vì Bắc Vũ không biết sửa xe, nên cả nhà đều xuống xe, tìm bóng cây tránh nắng.

– Để con gọi xe kéo.

– Từ từ đã, con gọi Giang Việt đến đưa chúng ta đi chùa đã. Khi nào về thì gọi xe kéo sau. Thắp hương cũng có giờ lành, trễ giờ là không được đâu.

Bắc Vũ không nói gì được nữa, nên đành phải gọi cho Giang Việt.

– Giang Nhị Cẩu, anh đang ở đâu đấy? Cả nhà em định đi chùa Bạch Long, nhưng đi được nửa đường thì lại chết máy, anh đến đón em đi.

– Không phải chứ? Bây giờ anh ở tỉnh bên, không về được.

Bắc Vũ nhìn về mẹ cô rồi giơ tay:

– Không đến được.

Mẹ Bắc:

– Thằng nhóc này, sáng nay vẫn còn thấy mặt, mà sao bây giờ đã chạy sang đến tỉnh bên rồi?

Bắc Vũ nghĩ thầm, đó là vì tỉnh bên là quê của nữ thần chứ sao!

Mẹ Bắc lại nghĩ tới một người khác:

– À, con đang hẹn hò với thằng bé mà dì con giới thiệu nhỉ? Con gọi nó đến đây để mẹ xem thử đi.

Bắc Vũ xoa trán:

– Ừm, mẹ à, con với Thiệu Vân Khê chia tay rồi.

– Gì? Không phải con nói là hợp nhau à? Là nó không thích con hay là con không thích nó? Hôm nay mẹ còn định đi lễ tạ cho con cơ mà.

Mẹ đúng là mẹ ruột của con mà!

Bắc Vũ ung dung nói:

– Vì con có đối tượng khác rồi.

– Ai thế? Sao con không nói gì với mẹ?

– Chính là bố của Phi Thuyền Nhỏ. Lần trước mẹ cũng gặp rồi đấy.

– Hả? Vậy con gọi nó đến đi.

– Mẹ ——

– Mau lên. Mỗi cái việc cỏn con còn không giúp được, thì nói chuyện gì nữa?

– Thôi để con gọi xe kéo cho.

– Mau gọi đi! Lỡ giờ lành một năm mới có một lần thì mẹ không tha cho con đâu.

– Con không gọi đâu!

Cô và Thẩm Lạc có yêu đương thật đâu mà dám làm phiền anh chứ.

Sau đó mẹ Bắc giật lấy điện thoại của cô rồi gọi cho số điện thoại tên là bố Phi Thuyền Nhỏ.

– Bắc Vũ à?

Đầu bên kia bắt máy rất nhanh.

Mẹ Bắc cười ha ha:

– Tiểu Thẩm à? Bác là mẹ Bắc Vũ. Hôm nay nhà bác định đi chùa Bạch Long, nhưng mà đi được một nửa thì xe hỏng mất rồi. Cháu có thể đến đón hai bác được không? Nếu mà cháu đang bận thì để bác lại tìm người khác.

– Cháu rảnh mà, hai bác chờ cháu một lát ạ. Cháu đi ngay đây.

Mẹ Bắc mừng ra mặt:

– Vậy thì phiền cháu nhé!

– Không sao đâu ạ.

Gọi xong, mẹ Bắc đắc ý nhìn cô con gái:

– Thằng bé này có vẻ được đấy.

Bắc Vũ nghiêm mặt nói:

– Mẹ à, con cảm thấy mẹ cứ như vậy người ta sẽ chạy mất dép mất.

Mẹ Bắc nói:

– Đây là mẹ muốn kiểm tra hộ con. Mấy cái chuyện vặt này mà còn không làm được thì còn làm được gì nữa? Nhưng mà, con định chọn nó thật đấy à? Mặc dù trông nó cũng lịch sự, còn đi du học nữa. Nhưng mà nó lại có con rồi. Con thì vẫn còn trẻ, lại còn kiếm được tiền, sao lại muốn đi làm mẹ kế thế?

Bắc Vũ cười:

– Mẹ vẫn bảo con già rồi, không tìm chồng đi là ế cơ mà?

Mẹ Bắc lườm cô một cái:

– Đấy là mẹ tính trước. Để thêm mấy năm nữa, thì hàng bán chạy biến thành hàng ế ngay.

Bắc Vũ:

– Vậy mẹ không thích anh ấy hả?

Mẹ Bắc do dự:

– Nào có bà mẹ nào muốn con gái mình đi làm mẹ kế chứ? Với lại nhỡ mẹ ruột nó về thì con phải làm sao?

Bắc Vũ nói:

– Lần trước Phi Thuyền Nhỏ đã nói là không có mẹ rồi mà. Mẹ yên tâm đi, mẹ ruột không có về đâu.

– Thế nó góa vợ à?

Bố Bắc vẫn đang làm cảnh đột nhiên hỏi.

Bắc Vũ đang uống nước, suýt nữa thì phun ra. Cô xua tay:

– Không đâu ạ.

Cô tìm cách giải thích cho hai ông bà dễ chấp nhận:

– Bố mẹ cũng biết anh ấy sống ở Mỹ rồi đấy. Mà cách suy nghĩ của người bên đó khác với mình. Bên đó có rất nhiều người kết hôn mà không muốn sinh con, cũng có rất nhiều người muốn có con mà không muốn kết hôn. Mà Thẩm Lạc thuộc loại không muốn kết hôn, nhưng lại muốn có con. Nên đã đi thụ tinh ống nghiệm để tạo ra Phi Thuyền Nhỏ.

Bố mẹ Bắc kinh hãi.

Bắc Vũ nghiêm túc nói:

– Văn hóa phương Tây không giống chúng ta, nên chúng ta phải hiểu cho họ.

Mẹ Bắc gật đầu:

– Đã hiểu. Nhưng mà con nói nó không muốn kết hôn cơ mà, sao bây giờ lại đi với con?

Bắc Vũ hắng giọng, rồi thản nhiên nói:

– Vì anh ấy gặp được tình yêu đích thực là con nên mới thay đổi suy nghĩ.

Mẹ Bắc gật đầu:

– Con gái mẹ đúng là không tầm thường. Nhưng mà dù sao thì nó cũng có con rồi mà.

Bắc Vũ nói:

– Phi Thuyền Nhỏ đáng yêu mà. Mẹ chẳng bảo là vớ được một cậu con trai còn gì? Sau này con mà có sinh con gái thì là có cả trai lẫn gái rồi.

– Cũng phải! Mặc dù chỉ tạm hài lòng, nhưng mà thằng bé kia đúng là rất lịch sự, tuấn tú. Còn thằng bé Phi Thuyền Nhỏ thì mẹ cũng rất thích. Aiz, vậy là mẹ có thể thở phào được rồi. Hôm nay đúng là hoàng đạo mà.

Nếu là nhà khác, thì có thể bố mẹ họ sẽ không đồng ý cho cô con gái kiếm được tiền lấy một người đã có con đâu. Nhưng Bắc Vũ rất hiểu mẹ cô. Bà thuộc kiểu người yêu cái đẹp, nên cô mới dám mang Thẩm Lạc ra làm bia đỡ đạn. Quả nhiên cô vừa tẩy não đã thành công rồi.

Bắc Vũ thở phào trong lòng, một thời gian dài sau này sẽ không bị giục tìm chồng nữa rồi. Dù sao sang năm là cô có thể thực hiện được kế hoạch du lịch vòng quanh trái đất ba năm của mình rồi.

Mặt trời dần dần lên cao, không khí cũng càng ngày càng nóng.

Khi Thẩm Lạc bước xuống khỏi xe taxi, hai mắt mẹ Bắc liền sáng lên:

– Làm phiền cháu quá! Trời nắng to thế này mà còn bắt cháu đến đây giúp hai bác.

Thẩm Lạc mỉm cười, lắc đầu:

– Không phiền đâu ạ!

Sau đó anh mới nhìn về phía Bắc Vũ đang ngồi ở ven đường với bộ mặt đau khổ.

Bắc Vũ đứng dậy đi về phía anh. Cô nhân lúc mẹ Bắc không chú ý liền nói thầm với Thẩm Lạc:

– Xin lỗi anh nhé.

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn cô:

– Gặp phải chuyện như thế này, em có thể gọi cho anh.

Sau đó anh lại quay sang nói với mẹ Bắc đang định ngồi vào taxi:

– Để cháu xem thử xem có thể sửa được không ạ. Nếu mà sửa được thì mình tự lái luôn cho tiện.

Bắc Vũ:

– Anh biết sửa xe hả?

Mà cũng phải, người ta là thiên tài cơ mà.

Thẩm Lạc bảo Bắc Vũ lên xe trước, còn mình thì đi mở nắp xe ra. Một lát sau, anh mới ngẩng đầu ra hiệu cho cô đánh lửa.

Khi nghe thấy tiếng động cơ chạy, thì cả cô và bố mẹ cô đều ngạc nhiên nhìn anh.

Mẹ Bắc lên xe rồi vẫn còn cười:

– Không ngờ Tiểu Thẩm còn biết sửa xe cơ đấy.

Bắc Vũ nhìn anh chàng bên cạnh rồi cười:

– Anh đúng là món gì cũng biết cả.

– Ngành anh học có chỗ tương tự với cái này.

Bắc Vũ thuận miệng hỏi:

– À, anh có hai bằng tiến sĩ nhỉ? Lúc trước anh làm việc ở NASA à? Ngoài thiên văn ra thì còn cái gì nữa?

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi mới nói:

– Công trình hàng không vũ trụ.

– Thảo nào có thể vào được NASA.

Bố Bắc làm về kỹ thuật, bình thường rất ít nói. Khi nghe thấy Thẩm Lạc nói vậy thì thở dài:

– Tiểu Thẩm là người Mỹ à? Công việc bên đó tốt như vậy, sao cháu lại về nước?

Thẩm Lạc nói:

– Cháu sinh ra ở Mỹ, nhưng lớn lên ở Trung Quốc. Người nhà cháu đều ở Trung Quốc cả, mà công việc thì ở đâu cũng có, nên cháu mới quyết định về nước.

Lúc này Bắc Vũ mới biết được là anh sinh ra ở Mỹ.

Bố Bắc gật đầu đồng ý:

– Đúng đấy. Lúc trước mọi người đều thi nhau ra nước ngoài sinh sống. Bây giờ điều kiện nước ta tốt hơn trước rồi, nên cũng có rất nhiều sinh viên ưu tú đi du học xong thì về nước làm việc, xây dựng tổ quốc.

Bắc Vũ:...

Mẹ Bắc thì không quan tâm đến mấy cái này. Bà thấy con rể tương lai có rất nhiều điểm ưu tú thì cười hỏi:

– Sao cháu không dẫn Phi Thuyền Nhỏ theo?

Thẩm Lạc nói:

– Mấy hôm nay Phi Thuyền Nhỏ sang nhà em họ cháu chơi rồi ạ.

– Thằng bé Phi Thuyền Nhỏ này rất là đáng yêu. Cháu cứ yên tâm đi, sau này Bắc Vũ nhà bác sẽ là một bà mẹ tốt.

Bắc Vũ im lặng. Mẹ cô đúng là không để ý đến việc con gái đi làm mẹ kế. Không biết có nên khen bà tốt bụng, tiến bộ không nữa.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Cháu biết rồi ạ.

Bắc Vũ quay sang nhìn anh. Vừa hay anh cũng quay sang nhìn cô.

Ánh mắt anh lặng như nước, làm cô không biết là anh đang nghĩ cái gì. Nhưng cô vẫn nhìn ra được sự ấm áp hiếm thấy trong đó.

Bắc Vũ nhíu mày, quay mặt đi nhìn đường.

Khi đến chùa Bạch Long, mẹ Bắc liền kéo bố Bắc đi thắp hương cầu nguyện. Còn Bắc Vũ chỉ thắp hương ở mỗi điện đầu tiên rồi đi ra sau chùa.

Chùa Bạch Long dựa núi, cạnh sông. Ở sau chùa có một gốc cổ thụ, không biết bắt đầu từ bao giờ, nhưng hiện tại nó đã biến thành một cái cây cầu nguyện.

Cô mua một chiếc thẻ cầu nguyện (tớ gọi là thẻ, nhưng thực ra nó làm bằng giấy). Nhưng khi đứng dưới tán cây, cô lại không biết mình muốn cầu nguyện điều gì nữa.

Nhìn những tờ giấy màu đỏ tung bay trên cành cây, cô lại nhớ tới lần cầu nguyện lần trước của mình. Hồi đó có thể nó là một chuyện rất quan trọng, nhưng bây giờ thì cô còn chẳng thể nhớ nổi nó là cái gì nữa.

Cuộc sống cũng vậy. Khi độ tuổi dần dần tăng lên, thì những chuyện quan trọng cũng sẽ không còn quan trọng nữa.

Cô nghĩ một lát rồi viết nguyện vọng của mình lên tờ giấy đỏ: Mong bố mẹ khỏe mạnh, vui vẻ.

Sau đó ném nó lên cây.

Thẩm Lạc đi đến sau lưng cô:

– Em cầu gì thế?

Bắc Vũ cười:

– Cầu bố mẹ em khỏe mạnh.

Thẩm Lạc gật đầu rồi cũng ném thẻ cầu nguyện trong tay mình lên.

Bắc Vũ hiếu kì hỏi:

– Vậy anh cầu cái gì?

Thẩm Lạc nhìn cô:

– Tâm tưởng sự thành, vạn sự như ý. (*)

(*) Ước gì được nấy, mọi chuyện như mong muốn.

Bắc Vũ sửng sốt rồi bật cười:

– Anh thật là thông minh. Ban nãy em còn không biết nên cầu nguyện gì cơ. Sau này phải học tập anh mới được.

Cô chỉ vào chiếc ghế dài ở gần đó rồi nói:

– Chúng ta ra kia ngồi đi, bố mẹ em chưa ra ngay được đâu.

Đối diện với hàng ghế là một dòng sông.

Có lẽ là do phật môn thanh tịnh, nên cô cảm thấy thời tiết không còn nóng bức như trước nữa, mà còn có chút hơi lạnh.

Bắc Vũ vẫn thấy băn khoăn về việc mẹ cô gọi anh đến, nên nói với anh:

– Hôm nay làm phiền anh quá! Mẹ em bảo em gọi cho Thiệu Vân Khê, nên em mới nói là em đang hẹn hò với anh. Thế là mẹ em cướp điện thoại của em để gọi cho anh luôn.

Thẩm Lạc nói:

– Không sao đâu. Sau này nếu có gặp phải chuyện như hôm nay thì em cứ gọi cho anh là được.

Bắc Vũ cười:

– Lúc trước em cho rằng anh rất khó tính đấy. Bây giờ mới biết anh hiền như vậy. Làm em cứ có cảm giác là mình đang bắt nạt anh.

Thẩm Lạc mỉm cười rồi chuyển sang chuyện khác:

– Sao em không cầu nguyện cho mình?

– Cầu nguyện điều gì được? Mong sẽ tìm được một người đúng tiêu chí em đặt ra sao?

Thẩm Lạc nhíu mày, không nói gì cả.

Bắc Vũ cười khẽ:

– Bố mẹ em đều hơn năm mươi rồi, sắp phải về hưu hết rồi. Họ muốn đến đây thắp hương là gì cái gì chứ? Không phải vì em thì còn vì cái gì được? Em không cần đoán cũng biết họ muốn cầu cái gì. Chắc chắn sẽ là mong em có một cuộc hôn nhân mỹ mãn, gia đình hạnh phúc, sự nghiệp thăng tiến, thân thể khỏe mạnh, rồi vui vẻ bình an. Tóm lại những gì em có thể nghĩ ra thì bố mẹ em đều sẽ cầu nguyện giúp em cả. Vì vậy em cũng phải cầu nguyện cho bố mẹ em chứ.

Thẩm Lạc mỉm cười:

– Không khí gia đình em tốt như vậy, thảo nào em lại có tính cách thế này.

– Em có tính cách gì?

Thẩm Lạc tìm từ để miêu tả:

– Chính là… rất vui vẻ.

– Con người sống là để mình vui vẻ mà? Không vui thì sống làm gì? Mặc dù em không cầu nguyện, nhưng mà ai chẳng có mấy cái nguyện vọng trong lòng. Chỉ là không cần ông trời và Bồ Tát giúp đỡ nên không cầu thôi.

Thẩm Lạc hiếu kỳ hỏi:

– Em có nguyện vọng gì?

Bắc Vũ chỉ tay về phía dãy núi mờ mịt ở phương xa:

– Em muốn đi xem dãy núi bên kia!

– Hả?

Thẩm Lạc không hiểu lắm.

Bắc Vũ cười:

– Ý là… muốn đi tới những nơi xa xôi.

39. Chương 39: Thăm Dò

Nửa tiếng sau, bố mẹ Bắc mới thắp hương, rút quẻ xong. Vì lúc này đã hơi muộn nên Thẩm Lạc bèn mời cả nhà Bắc Vũ ra cửa hàng đồ chay nổi tiếng ở gần cổng chùa để ăn trưa.

Đồ chay ở đây khá có tiếng, nên giá cả của nó cũng không hề rẻ. Lúc gọi món, mẹ Bắc gọi đủ mọi món trên trời dưới đất để khảo nghiệm cậu con rể tương lai. Cuối cùng bố Bắc không thể nhìn nổi nữa mà đưa trả menu cho nhân viên phục vụ:

– Gọi vậy thôi! Chúng ta có mỗi bốn người, gọi nhiều quá ăn làm sao hết được.

Mẹ Bắc lại nói:

– Ăn không hết thì đóng gói về nhà. Có sao đâu?

Bắc Vũ lặng lẽ thở dài, may mà Thẩm Lạc không phải bạn trai cô, nếu không nhìn mẹ cô như vậy thì anh sẽ chạy mất dép mất.

Trong lúc đợi đồ ăn, mẹ Bắc lại lôi một nắm bùa đưa cho cô và Thẩm Lạc.

– Đây là bùa bình an.

– Cái này là bùa trừ tà.

– Cái này là cầu công danh, sự nghiệp.

– Còn cái này là cái quan trọng nhất. Phù hộ cho hôn nhân, gia đình đấy.

Mặc dù Bắc Vũ biết đây là tình cảm của mẹ cô, nhưng khi nhìn thấy một đám bùa giấy, gỗ đào, ngọc thạch trên bàn thì cô vẫn phải bĩu môi:

– Mẹ à, mấy cái này toàn lừa đảo thôi.

– Đừng có nói linh tinh! Mấy thứ này đều là mẹ thắp hương, góp tiền công đức xin về cho con đấy.

Khác với Bắc Vũ, Thẩm Lạc lại rất chân thành cất kỹ đống bùa đó đi rồi ngoan ngoãn nói:

– Tâm thành thì sẽ linh. Cháu cảm ơn bác!

Bắc Vũ hơi bất ngờ nên quay sang nhìn anh. Không ngờ lúc nói chuyện với người lớn anh lại biết ăn nói như vậy.

Mà hình như sau khi hai người xác định mối quan hệ xong, thì anh không còn lạnh nhạt với cô nữa. Có đôi khi hai người còn trò chuyện một lúc lâu trước khi đi ngủ nữa. Mặc dù phần lớn đều là cô nói, nhưng anh cũng nghe rất là chăm chú, chứ không hề thờ ơ như trước.

…

Sau chuyến đi lần này, bố mẹ Bắc rất hài lòng về Thẩm Lạc.

Bắc Vũ nghĩ đến viễn cảnh yên tĩnh trong tương lai thì cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Sau khi đưa hai ông bà về nhà, thì Bắc Vũ và Thẩm Lạc cũng quay về nhà.

Khi đi tới đầu ngõ, thì cô quay sang cảm ơn anh:

– Cảm ơn anh về chuyện hôm nay nhé. Mẹ em có hơi khoa trương mong anh thông cảm nhé. Có thể là do bà làm việc hậu cần mấy chục năm rồi, nên mới nhiệt tình như vậy.

Thẩm Lạc mỉm cười:

– Anh thấy bình thường mà. Bố mẹ em rất thương em.

Bắc Vũ thở dài:

– Đúng vậy!

Cô có hơi bi quan về tình yêu, tình thân, nhưng từ trước tới giờ cô chưa hề nghi ngờ sự yêu thương của bố mẹ dành cho cô.

Từ bé đến lớn, cô đều không phải là con ngoan trò giỏi. Nhưng mấy năm cấp 1, cấp 2, cô vẫn luôn là "con nhà người ta" trong miệng hàng xóm, nên tính cô khá là kiêu căng. Mà nhà cô thì mẹ không nghiêm, bố lại hiền, nên Bắc Vũ lại càng phản nghịch. Đến năm cấp 3, thành tích của cô không còn tốt như trước nữa, nhưng bố mẹ cô cũng không hề mắng mỏ gì cô cả, mà còn an ủi cô, sợ cô buồn. Cho đến khi cô vụng trộm từ chức, bố mẹ cô cũng chỉ biết lo lắng cho cô, chứ chưa bao giờ nặng lời với cô. Bởi vậy cái tính thích làm theo ý mình này của cô là do bố mẹ cô chiều chuộng mà ra.

Cô nghĩ ngợi lung tung một lát, rồi mới nhớ đến chuyện chính:

– Hôm nay khiến anh tiêu pha rồi. Để em chuyển tiền cho anh nhé. Cả tiền cơm trưa mấy ngày nay nữa.

Thẩm Lạc vội vàng nói:

– Không cần đâu.

Bắc Vũ ngẩng đầu nhìn anh rồi cười:

– Em không thể cứ ăn chực mãi được. Nếu không trả tiền thì sau này em không dám qua đó ăn nữa đâu.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi nói:

– Thế này đi, hôm nào em rảnh thì chúng ta cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn. Rồi để em trả tiền nhé?

Bắc Vũ nghĩ một lát rồi gật đầu:

– Cũng được. Dạo này em cũng không bận lắm. Khi nào anh đi mua thức ăn thì gọi em nhé.

– Bây giờ anh đang định đi mua, rồi đi đón Phi Thuyền Nhỏ nhỏ. Hay em đi cùng luôn đi.

Bắc Vũ gật đầu:

– Vâng.

Thế là hai người cùng nhau đi siêu thị.

Bắc Vũ không biết nấu ăn, nên cũng ít khi đi đến khu bán rau củ, thức ăn ở siêu thị. Vì vậy khi cô trông thấy mấy thứ hay ho liền quay sang hỏi Thẩm Lạc:

– Cái này ăn ngon không? Anh có biết làm không?

Trông thấy Thẩm Lạc gật đầu một cái là cô bỏ ngay nó vào giỏ.

Vì cô đang mải nhìn nguyên liệu nấu ăn, nên không biết rằng trông hai người rất là thân mật.

Khi hai người đang chọn hoa quả, thì có một giọng nói chen vào.

– Pluto!

Bắc Vũ và Thẩm Lạc quay lại nhìn thì thấy Lí Đồng cũng đang kinh ngạc nhìn hai người.

– Chào em Lý.

Mặc dù Bắc Vũ biết Thẩm Lạc gặp Lí Đồng là vì công việc, nhưng mà Lí Đồng có ý đồ gì không, thì cô cũng biết rõ luôn.

Mấy hôm nay cô và Thẩm Lạc đang chung sống rất vui vẻ, nên cô cũng quên mất cả Lí Đồng.

Lí Đồng đẩy xe đến gần chỗ hai người, cười với Bắc Vũ, rồi quay sang hỏi Thẩm Lạc:

– Hôm nay em có việc ở gần đây, còn định lát nữa đến nhà anh chào hỏi. Không ngờ lại gặp nhau ở đây. Mà sao hai người lại đi cùng nhau?

Thẩm Lạc trả lời qua loa:

– Mua thức ăn.

Rõ ràng là hỏi một đằng trả lời một nẻo, mà lại giống như đã trả lời đúng câu hỏi rồi vậy.

Bắc Vũ cười:

– Bọn chị là hàng xóm.

– Vậy à? Lần trước không thấy chị nói.

– Thẩm Lạc mới chuyển đến khu này.

Lí Đồng lại gật đầu lần nữa, nhưng ánh mắt cô ấy nhìn cô thì lại thay đổi.

Thẩm Lạc không để ý tới Lí Đồng, mà lại kéo tay Bắc Vũ rồi hỏi:

– Em thích ăn nho hay nho mỹ?

Bắc Vũ vội vàng rút tay mình ra rồi cười gượng:

– Gì cũng được.

Thẩm Lạc quay sang nhìn cô, còn cô thì giả vờ nhìn sang chỗ khác.

Bắc Vũ cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy nữa. Chẳng lẽ cô sợ người khác biết cô và Thẩm Lạc có thỏa thuận yêu đương sao? Nhưng mà rõ ràng hai người đã nói là đi ra ngoài thì giả vờ làm người yêu rồi mà.

Tất nhiên là mấy chi tiết này đã rơi vào trong mắt Lí Đồng rồi. Theo Lí Đồng thấy, thì dù Bắc Vũ được coi là xinh đẹp, nhiều tiền, nhưng cô cũng chỉ là chủ cửa hàng online nho nhỏ thôi.

Tất nhiên Lí Đồng không hề ghét Bắc Vũ, mà ngược lại cô ấy còn cảm thấy hai người khá hợp nhau, có thể chơi với nhau được. Nhưng dù vậy thì Lí Đồng cũng không thể tin được là kiểu người không dính khỏi lửa như Thẩm Lạc lại sẽ yêu đương với một cô gái như Bắc Vũ.

Lí Đồng cười gượng:

– Ừm, Pluto. Không biết bây giờ anh có rảnh không? Em muốn góp ý với anh về vấn đề đấu giá sắp tới.

Thẩm Lạc vẫn không quay đầu lại:

– Chuyện công việc cô có thể gửi mail cho tôi.

Lí Đồng bị anh nói vậy thì xấu hổ, bèn quay sang hỏi Bắc Vũ:

– À chị Bắc Vũ. Cuối tháng này câu lạc bộ có mở tiệc, chị có đi không?

Năm nào câu lạc bộ cũng mở tiệc vào khoảng thời gian này, mà Bắc Vũ là hội viên cao cấp nên tất nhiên là cô sẽ đi rồi. Vì vậy cô gật đầu:

– Chị có đi.

Lí Đồng cười:

– Em nghe nói ban tổ chức có mời cả người đẹp nhiếp ảnh An Lộ đấy.

Sau đó lại quay sang hỏi Thẩm Lạc:

– Pluto, anh có biết An Lộ không? Lần trước cô ấy có nhận phỏng vấn của tạp chí bọn em. Em có xem qua ảnh cô ấy chụp, có mấy chỗ rất giống của anh đấy.

– Không biết.

Thẩm Lạc đáp.

Bắc Vũ quay sang nhìn Thẩm Lạc đang chọn hoa quả. Vẻ mặt anh rất bình thản, có vẻ như anh không có chút hứng thú gì với Lí Đồng và câu chuyện của cô ấy cả.

Ngược lại cô thì có biết An Lộ. Nhưng phong cách chụp ảnh của cô ấy không phải kiểu cô thích, nên cô cũng không chú ý nhiều. Cô chỉ biết người đẹp nhiếp ảnh là nhãn hiệu của cô ấy thôi.

Mặc dù Lí Đồng mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi thôi, nhưng dù sao cô ấy cũng là phó chủ biên của một tạp chí rồi. Khi thấy thái độ của Thẩm Lạc như vậy, thì cô ấy cũng không muốn bắt chuyện tiếp nữa, nên chỉ cười:

– Vậy anh chị mua tiếp đi, em đi trước.

Khi Lí Đồng đi rồi, Bắc Vũ lại quay sang nhìn Thẩm Lạc. Thấy mặt anh vẫn lạnh lùng như ban nãy, thì cô cố ý chọc anh:

– Sao anh lại lạnh nhạt với tiểu Đồng thế? Em thấy có vẻ em ấy thích anh đấy.

– Vậy à? Vậy thì càng phải lạnh nhạt.

– Vì sao?

– Vì thỏa thuận của chúng ta có tính chất biệt lập. Anh là người rất tuân thủ hiệp ước.

Bắc Vũ ồ một tiếng rồi nói tiếp:

– Anh không cần phải nghiêm túc vậy đâu. Dù sao chúng ta có thể hủy bỏ thỏa thuận bất cứ lúc nào mà.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn cô, vẻ mặt lạnh lẽo:

– Em có thấy cái hợp đồng nào mà thời gian có hiệu lực chưa đến một tháng không? Cho dù là thuê phòng thì hợp đồng cũng là một năm.

Bắc Vũ tính một lát, hình như còn hai ngày nữa mới được một tháng.

Cô gãi đầu, rồi nói thầm:

– Em chỉ thấy là không cần phải nghiêm túc quá thôi mà. Có phải yêu đương, kết hôn đâu mà.

Thẩm Lạc không nói thêm gì nữa.

Cho đến tận khi hai người ra tính tiền, Thẩm Lạc cũng vẫn không nói lấy một lời.

Khi Bắc Vũ đang trả tiền thì Thẩm Lạc lại yên lặng sắp xếp đồ vào túi, rồi trực tiếp xách đồ đi luôn mà không thèm đợi cô.

Lúc này Bắc Vũ mới phát hiện anh có vấn đề. Cô vội vàng trả tiền rồi đuổi theo anh:

– Sao anh không đợi em?

Bình thường Thẩm Lạc cũng đã lạnh lùng rồi, thì lúc này biểu hiện càng rõ ràng hơn.

Anh không trả lời cô.

Bắc Vũ nhíu mày, không hiểu gì hết.

Anh đi rất nhanh, nên cô chỉ có thể đi theo phía sau.

Cho đến khi hai người đi vào trong ngõ, cô mới giật mình.

Chẳng lẽ là do lời nói ban nãy của cô?

Từ khi ký thỏa thuận đến nay, cô cũng thấy được anh là người rất nghiêm túc, cho nên anh cũng rất nghiêm túc với bản thỏa thuận này. Mà lời nói ban nãy của cô đã làm anh cảm thấy cô không hề nghiêm túc với nó.

Một người nghiêm túc và một người không nghiêm túc ký thỏa thuận với nhau, thì người nghiêm túc sẽ cảm thấy không vui, thậm chí là không đáng.

Mà Thẩm Lạc hoàn mỹ như vậy, cô phải may mắn lắm mới gặp được anh. Sao vừa rồi cô lại đẩy anh ra ngoài chứ?

Nếu anh mà đi theo người khác thật thì cô đi đâu tìm một người giống vậy chứ?

Đầu cô bị lừa đá rồi à?

Vì vậy Bắc Vũ vội vàng chạy lên ôm lấy cổ anh:

– Vừa rồi chỉ là em thăm dò xem anh có khuynh hướng vi phạm thỏa thuận không thôi mà. Anh mà có gì đó với cô nào khác, thì phải bồi thường đấy.

Thẩm Lạc quay đầu lại nhìn cô:

– Có thật là thăm dò không?

Bắc Vũ gật đầu:

– Đương nhiên rồi, mà kết quả thăm do còn khá tốt nữa chứ. Chứng tỏ là anh không có loại khuynh hướng này. Em thấy rất hài lòng.

Sắc mặt Thẩm Lạc dịu đi:

– Vậy là do anh hiểu lầm.

Quả nhiên người thông minh đều rất thẳng thắn. Bắc Vũ đắc ý gật đầu:

– Tất nhiên là do anh hiểu lầm rồi. Em là người rất tuân thủ thỏa thuận đấy. Mà anh không biết An Lộ thật à?

Thẩm Lạc nhìn cô:

– Đây cũng là thăm dò à?

...

40. Chương 40

Bắc Vũ trả lời qua loa:

– Tất nhiên là không rồi. Em thấy An Lộ rất nổi tiếng trong ngành nhiếp ảnh bọn anh, nên hỏi vậy thôi. Người đẹp nhiếp ảnh trong truyền thuyết cơ mà.

Thẩm Lạc nhìn cô một hồi lâu, rồi mới nói:

– Anh không ở trong ngành nhiếp ảnh.

Mặc dù giọng anh vẫn bình thường, nhưng ai cũng nhận thấy được sự kiêu căng ở trong đó.

Cũng phải, người ta có những hai tấm bằng tiến sĩ MIT cơ mà.

Bắc Vũ bĩu môi:

– Tiểu Đồng nói là lúc phỏng vấn có nhắc tới anh còn gì. Có giống như hai người không quen biết đâu.

Thẩm Lạc nghiêm túc suy nghĩ cẩn thận, rồi mới lắc đầu:

– Đúng là không biết mà.

Bắc Vũ nghe vậy thì cảm thấy rất vui vẻ, nên cô cầm lấy tay anh:

– Chúng ta nói rõ rồi đấy nhé, phải tuân thủ thỏa thuận đó.

Cô quyết định phải duy trì mối quan hệ này đến khi cô bắt đầu kế hoạch du lịch thế giới của mình. Bởi vì hiện tại cô rất thích trạng thái như thế này.

Con người vừa phải nắm giữ niềm vui suốt đời, vừa phải bắt lấy niềm vui tức thời.

Đã qua mùa bận rộn, nên mấy tuần sau đó cuộc sống của Bắc Vũ lại quay về đúng quy luật. Cứ trưa thì sang nhà Thẩm Lạc ăn cơm, tối lại sang bên đó ngủ.

Có đôi khi hai người còn dẫn Phi Thuyền Nhỏ đi công viên, hoặc trung tâm trẻ em chơi. Sau mấy lần bị hiểu nhầm thì Bắc Vũ cũng không giải thích rõ quan hệ của hai người nữa, mà cô còn nói đùa lại: Chồng em, con em đẹp trai nhỉ?

Cô vốn là kiểu người sống theo ý của mình. Còn Thẩm Lạc thì lại ít nói, nên cô cũng không biết được anh đang nghĩ cái gì. Nhưng phải công nhận rằng anh đúng là một anh người yêu hoàn mỹ. Bởi vì mấy hôm cô đến tháng, anh còn chuẩn bị sẵn cả nước đường đỏ cho cô cơ mà.

Nếu phải hình dung cuộc sống này bằng hai từ, thì đối với Bắc Vũ sẽ là "hưởng thụ".

Chẳng mấy chốc đã đến bữa tiệc cuối tháng của câu lạc bộ. Sau khi tan tầm, Bắc Vũ thay lễ phục rồi đi ra ngoài. Cô mặc một chiếc váy dài màu đỏ hở lưng, cổ hình chữ V trông rất gợi cảm.

Mặc dù cô không có ý đi kiếm đàn ông, nhưng con gái mà, ai chẳng có lòng hư vinh, đã đi thì phải nổi bật hơn người chứ.

Lúc cô lái xe ra cửa, thì vừa hay gặp phải Thẩm Lạc mới đưa Phi Thuyền Nhỏ sang nhà em họ anh xong.

Bắc Vũ quay sang chào anh:

– Em đi dự tiệc đây, tối nay gặp nhé.

Thẩm Lạc đứng ở bên cạnh xe nhìn cô. Sau khi nhìn từ trên xuống dưới một lượt thì anh nói:

– Em đợi anh một lát, anh cũng đi cùng.

Bắc Vũ ngạc nhiên:

– Hôm trước anh bảo là không thích đi mà?

Thẩm Lạc nói:

– Dù sao hôm nay cũng rảnh rỗi mà.

Bắc Vũ gật đầu:

– Vậy anh đi thay đồ đi, em chờ anh.

Thẩm Lạc thay một bộ vest màu đen rồi đi tới chỗ Bắc Vũ.

Khi anh vừa bước ra, hai mắt Bắc Vũ đã sáng bừng lên. Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ trông thấy anh mặc vest. Chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, và bộ âu phục đen làm nổi bật lên dáng người cao ráo của anh.

Thẩm Lạc mở cửa xe, rồi khoác một chiếc khăn lụa lên vai cô:

– Buổi tối lạnh đấy, em choàng thêm cái này vào.

Bắc Vũ cười:

– Em là kiểu muốn phong độ chứ không muốn nhiệt độ. Nhưng mà cái khăn này của anh khá hợp với bộ váy hôm nay em mặc đấy. À mà sao anh lại có khăn nữ thế?

Thẩm Lạc trả lời qua loa:

– Mấy hôm trước anh cho Phi Thuyền Nhỏ đi mua quần áo, thì trông thấy nó. Thấy cũng khá đẹp nên mua luôn.

Bắc Vũ nói đùa:

– Mua cho em hả?

– Ừ.

Bắc Vũ sững sờ một chút rồi lại cười:

– Vậy anh thích cái gì, để lần sau em mua tặng anh?

Thẩm Lạc nói:

– Anh thích… không thích gì cả. Để hôm khác nói đi!

Bắc Vũ vừa khởi động xe vừa vui vẻ nói:

– Em cảm thấy anh rất tốt.

Thẩm Lạc quay sang nhìn cô nhưng không nói gì cả.

Khi tới bữa tiệc, Bắc Vũ gặp được khá nhiều người quen, nên cô cứ mải mê nói chuyện mà lạc mất Thẩm Lạc.

Đến khi cô phát hiện điều này thì bữa tiệc đã chính thức bắt đầu.

Sau khi người phụ trách câu lạc bộ đọc xong một chuỗi lời chào mừng và cảm ơn thì bắt đầu giới thiệu khách mời đêm nay:

– Chúng tôi vô cùng vinh dự khi mời được hai vị khách quý đến tham dự bữa tiệc đêm nay. Xin mời anh Pluto và cô An Lộ.

Bắc Vũ nhìn lên sân khấu thì thấy Thẩm Lạc và một cô gái xinh đẹp cao gầy mặc một bộ váy màu trắng bước lên sân khấu. Chắc hẳn đó là An Lộ.

Cô cầm lấy một ly champagne, ánh mắt vẫn dõi theo cô gái xinh đẹp kia.

Cô phải thừa nhận, Thẩm Lạc và cô gái kia trông rất xứng đôi.

An Lộ đi lên phía trước. Cô ấy hơi mỉm cười, nhưng lại mang theo vẻ xa cách. Điểm đặc biệt nhất trên gương mặt chính là đôi mắt hơi xếch của cô ấy, vì nó rất thu hút ánh mắt người khác.

Khi nhìn vào cô ấy, người ta sẽ có một loại cảm giác cô ấy rất đẹp, rất hấp dẫn, nhưng cũng rất xa xôi.

Giọng cô ấy êm như tiếng nước, nên dù chỉ là mấy câu xã giao thông thường, cô ấy cũng có thể khiến mọi người chăm chú lắng nghe.

Khi Bắc Vũ đang mải nghe An Lộ nói, thì có một người đi đến sau lưng cô.

– Nhiếp ảnh gia An rất xứng với danh người đẹp nhiếp ảnh.

Cô quay lại nhìn, không ngờ người đó lại là Thiệu Vân Khê.

Thiệu Vân Khê nhìn Bắc Vũ rồi cười:

– Cậu có thấy An Lộ và Pluto trông rất đẹp đôi không? Giống như hai chúng ta vậy.

Bắc Vũ nhíu mày:

– Sao cậu lại ở đây?

Thiệu Vân Khê cười:

– Chẳng phải lúc trước tớ đã nói là sẽ bám đuôi cậu sao? Mấy hôm trước tớ mới tham gia vào câu lạc bộ, nên không quen biết ai cả. Đêm nay cậu phải dẫn tớ theo đó, không thì tớ sẽ lẻ loi một mình mất.

Bắc Vũ im lặng nhìn anh ta.

Thiệu Vân Khê nhìn thấy cô như vậy thì bật cười.

Sau khi An Lộ phát biểu xong thì nhìn sang phía Thẩm Lạc rồi mỉm cười xinh đẹp:

– Hôm nay tôi rất vinh hạnh khi được đứng chung một sân khấu với Pluto. Tiếp theo xin mời thần tượng của tôi – Pluto lên nói với mọi người mấy câu.

Cô ấy vừa nói xong thì mọi người bên dưới đều bật cười rồi vỗ tay.

Bắc Vũ mỉm cười, rồi lại giơ ly champagne lên uống.

Thẩm Lạc vẫn theo phong cách lời ít ý nhiều:

– Chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ.

Sau khi nói xong thì đi xuống bên dưới.

Trong hội trường bắt đầu xuất hiện tiếng nhạc, vũ hội bắt đầu.

Giữa khung cảnh nhộn nhịp đó, Bắc Vũ không thể tìm thấy Thẩm Lạc ở chỗ nào.

Khi cô đang bực bội đi sang bên cạnh, thì lại trông thấy năm người đang nói chuyện rất vui vẻ với nhau. Ngoài An Lộ và Thẩm Lạc ra thì còn cả Lí Đồng và hai cô gái nào đó nữa.

Dưới ánh đèn vàng nhạt ấm áp, An Lộ đang mỉm cười nhìn Thẩm Lạc.

Không biết bọn họ đang nói đến chuyện gì, mà Thẩm Lạc lại rất chăm chú lắng nghe, thi thoảng còn gật đầu nữa. Vậy mà kêu là không biết người ta!

– Xin hỏi cô gái xinh đẹp này có muốn ra nhảy với kẻ hèn này một điệu không?

Thiệu Vân Khê lại xuất hiện ở sau lưng Bắc Vũ.

Bắc Vũ thờ ơ đáp:

– Cậu bảo là muốn đi làm quen với mọi người cơ mà? Mời tớ làm gì? Ở đây thiếu gì con gái!

Thiệu Vân Khê nói:

– Tớ sợ người lạ!

Bắc Vũ:

– Bạn Thiệu Vân Khê à, bạn có thể điêu hơn nữa không?

Thiệu Vân Khê sờ mũi, rồi nhìn về phía Thẩm Lạc:

– Chẳng lẽ cậu còn định chờ Pluto tới mời cậu nhảy sao? Tớ thấy khó tin lắm.

Bắc Vũ thấy Thẩm Lạc vẫn còn nói chuyện thì bất mãn:

– Đường Tăng gì chứ? Có mà Tây Môn Khánh ý.

Bắc Vũ uống một ngụm champagne cuối cùng rồi để ly vào khay của nhân viên phục vụ. Sau đó cô vứt cái khăn lụa xuống sofa rồi nói với Thiệu Vân Khê:

– Đi theo chị!

Thiệu Vân Khê bật cười rồi cũng đi theo cô vào sân.

Ở bên kia Thẩm Lạc vẫn đang nói chuyện với bọn Lí Đồng. Dù trong lòng anh đang rất sốt ruột, nhưng vì bọn họ vẫn nói chuyện về công việc, nên anh đành phải kiên nhẫn đứng đó nghe.

Trong lúc nói chuyện, anh có quay lại tìm Bắc Vũ mấy lần, mà vẫn không tìm được cô, nên trong lòng càng thấy bực bội hơn.

Đến khi anh trông thấy cô ở đâu, thì lại phát hiện ra cô đang khiêu vũ với một tên nào đó.

Mà cái tên nào đó kia lại chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Thiệu Vân Khê.

Mà quan trọng hơn chính là, cái khăn lụa anh đưa cho cô đã bay đi đâu mất, để bây giờ tên Thiệu Vân Khê kia đang đặt tay lên trên lưng cô.

Thẩm Lạc nhíu mày lại. Anh cảm thấy rất đau đầu.

– Thẩm Lạc, em cảm thấy đề nghị của Lí Đồng khá hay đấy. Nếu chúng ta cùng nhau mở triển lãm ảnh lưu động thì hiệu quả sẽ tốt hơn là của ai người đấy mở.

An Lộ dịu dàng nói với anh.

Thẩm Lạc trả lời qua loa:

– Hiện tại tôi chưa có dự định mở triển lãm.

An Lộ nhún vai:

– Dù sao cũng không vội mà. Anh cứ suy nghĩ lại đi. Ra nhảy một bài không?

Sau khi hỏi xong thì cô ấy trực tiếp kéo Thẩm Lạc vào sân nhảy.

Hai người vừa đi vào sân nhảy, thì đã bị Bắc Vũ nhìn thấy.

Chẳng biết vì sao mà cô lại cảm thấy khó thở. Vì vậy cô đẩy Thiệu Vân Khê ra, rồi đi ra ngoài:

– Tớ không nhảy nữa.

Thiệu Vân Khê đuổi theo cô:

– Sao thế? Ghen với An Lộ à?

– Tất nhiên là không.

Cô chỉ thấy khó chịu vì Thẩm Lạc có khuynh hướng vi phạm thỏa thuận thôi.

Thiệu Vân Khê cười:

– Sao tớ lại thấy vậy nhỉ?

Bắc Vũ quay lại nhìn anh ta:

– Sao tớ lại thấy cậu đang cười trên nỗi đau của người khác thế?

Thiệu Vân Khê lập tức nghiêm mặt:

– Không có đâu. Nhưng nếu cậu thất tình thật, thì tớ sẽ giúp cậu vượt qua gian khổ.

– Sao cậu không bay lên trời luôn đi? Tớ quen cậu à? Đừng đi theo tớ nữa.

Thiệu Vân Khê đành đứng im ở đó.

Sau khi chắc chắn là anh ta không có đi theo nữa, Bắc Vũ mới vội vàng đi ra ngoài vườn hoa.

Bắc Vũ ngồi xuống ghế đá, rồi hít thở sâu mấy lần mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô không có ghen đâu nhé. Tại Thẩm Lạc nói là phải tuân thủ hiệp ước, mà hết Lí Đồng rồi lại tới An Lộ. Xong lại còn kêu không biết nữa chứ!

Đúng là não úng nước thì mới đi tin bọn đàn ông.

Bắc Vũ tức tối nghĩ thầm.

Một làn gió đêm thổi qua, làm cô lạnh run lên. Sau đó một chiếc áo vẫn còn hơi ấm rơi xuống vai cô.

Cô vừa quay lại liền trông thấy gương mặt lạnh lùng của Thẩm Lạc.

Sự khó chịu lúc nãy lại xông lên. Cô kéo chiếc áo vest xuống rồi nói mỉa:

– Anh không khiêu vũ với người đẹp nhiếp ảnh nữa à?

Thẩm Lạc lại khoác áo lên cho cô rồi nói:

– Anh không nhảy, cũng không thích nhảy. Đừng để bị lạnh.

Bắc Vũ ngẩng đầu nhìn anh:

– Anh nói là không biết An Lộ cơ mà? Sao em thấy hai người có vẻ quen biết nhau từ trước thế?

Thẩm Lạc nói:

– Không biết thật mà.

Bắc Vũ cố gắng tìm kiếm dấu vết nói dối ở trên gương mặt anh, nhưng tiếc là không thể thành công.

Cô nghĩ một lát rồi lại nói:

– Thật sao? Vậy thì sức hút của anh tốt thật đấy. Bao nhiêu người đẹp vờn quanh, chưa hết Lí Đồng đã có thêm An Lộ rồi. Em đang rất nghi ngờ về việc anh có thể tuân thủ thỏa thuận của chúng ta không!

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn cô. Một lúc lâu sau anh mới hỏi:

– Em đang giận à?

Bắc Vũ giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi:

– Không có!

Sau đó An Lộ lại đi tới.

– Sao anh lại ở đây?

Dưới ánh đèn ban đêm, cô gái tô son đỏ, mặc váy trắng không khác gì một nàng yêu nữ xinh đẹp. Sự dịu dàng và tình ý trong ánh mắt kia cũng rất rõ ràng.

Bắc Vũ bực bội đứng dậy, ném áo vào người Thẩm Lạc rồi đi vào hội trường:

– Thỏa thuận kết thúc!

Ai mà không phải công chúa chứ!

Ai ngờ cô còn chưa đi được hai bước, thì đã bị Thẩm Lạc giữ lại. Anh ôm lấy cô, hôn lên má cô một cái rồi nói:

– Anh xin lỗi mà!

Lúc này đến lượt Bắc Vũ ngơ ngác:

– Anh xin lỗi cái gì?

Thẩm Lạc nói;

– Em đang giận anh, thì có nghĩa là anh đã làm sai chuyện gì đó rồi.

Giọng anh quá nghiêm túc, làm Bắc Vũ không biết là anh thật sự xin lỗi, hay chỉ là dỗ dành cô.

Nhưng mà dù sao hiện tại cô An Lộ kia đang có mặt ở đây, mà anh lại dám làm ra hành động thân mật như vậy, thì tâm trạng của Bắc Vũ cũng trở nên tốt đẹp hơn.

Thẩm Lạc không hề nhìn An Lộ lấy một cái, mà chỉ trực tiếp ôm cô đi ra ngoài:

– Ở đây chán quá, chúng ta đi về đi!

An Lộ bị làm lơ bỗng nhiên bật cười:

– Thẩm Lạc, anh thật sự không nhận ra em sao? Anh quên mất con bé mười bốn năm trước ở bệnh viện nhân dân rồi sao?

41. Chương 41

Người Thẩm Lạc cứng đờ lại. Anh vừa quay lại nhìn An Lộ, vừa không quên nắm chặt lấy tay Bắc Vũ.

Bắc Vũ nghe thấy cô ấy nói vậy thì cũng tò mò quay lại nhìn.

An Lộ hiện tại đã không còn sự tao nhã, xinh đẹp như trước nữa. Trong đôi mắt chan chứa phong tình kia là sự lo lắng, phập phồng. An Lộ nhìn Thẩm Lạc, nghẹn ngào nói:

– Anh Thẩm Lạc, em là An An đây.

Nghe thấy cô ấy nói vậy, thì trong đầu Bắc Vũ lập tức nhảy ra mấy tình tiết quen thuộc trong phim truyền hình. Hai người biết nhau từ lúc còn nhỏ, sau đó phải chia ly vì một số lý do gì đó. Cho đến mấy chục năm sau lại bất ngờ gặp lại.

Đúng là quá cảm động luôn!

Sự ghen tuông ban nãy đã bay đi mất rồi, hiện tại Bắc Vũ chỉ thấy căng thẳng, hồi hộp thôi.

Cô dời ánh mắt từ trên người An Lộ sang phía Thẩm Lạc.

Ngược lại với sự kích động của An Lộ, Thẩm Lạc lại rất bình tĩnh. Vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt như thường ngày, mà giọng nói cũng rất bình thản:

– Ồ, là em à? Có chuyện gì không?

An Lộ hơi bất ngờ vì thái độ lạnh nhạt của Thẩm Lạc. Cô ấy hít sâu một hơi để cho mình bình tĩnh lại, sau đó mới mỉm cười:

– À, gặp lại anh ở đây em thấy rất vui. Đây là bạn gái anh à?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Nếu không còn chuyện gì khác thì anh và bạn gái anh đi trước đây.

An Lộ vội vàng hỏi:

– Sao anh không trả lời thư của em?

– Chắc là do đổi địa chỉ.

Nụ cười của An Lộ càng gượng gạo hơn:

– Vậy anh có thể cho em xin số điện thoại không?

Thẩm Lạc nói:

– Nếu là về công việc thì em có thể đi tìm Lí Đồng. Tác phẩm của anh đều được ủy thác cho họ rồi. Anh cũng không phải nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, nên chắc sau này chúng ta cũng không có cơ hội hợp tác đâu.

An Lộ cười khẽ:

– Không phải về công việc. Em chỉ muốn liên lạc với bạn cũ thôi mà.

Thẩm Lạc thản nhiên nói, rồi kéo Bắc Vũ đi:

– Không cần.

An Lộ cất cao giọng:

– Thẩm Lạc, anh không dám đối mặt với anh của năm đó sao?

Thẩm Lạc không nói gì cả.

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn anh. Khi cô trông thấy vẻ mặt nặng nề của anh thì lập tức hiểu rằng An Lộ có sức ảnh hưởng rất lớn đối với anh. Và tất nhiên quan hệ của anh và An Lộ cũng không có nhạt như những gì anh thể hiện ban nãy.

Anh đang trốn tránh chuyện gì sao?

Bắc Vũ cảm thấy mình lại sắp có thêm một loạt tình tiết vớ vẩn, cũ rích trong phim truyền hình rồi.

Hai người vừa đi vào hội trường liền gặp phải Thiệu Vân Khê.

Ngay sau đó, Thẩm Lạc đã bỏ tay Bắc Vũ ra, rồi ôm lấy vai cô, ép cô dựa sát vào lòng anh để biểu thị chủ quyền.

Năm ngón tay bóp chặt vào vai Bắc Vũ khiến cô sững sờ. Cô đẩy anh ra nhưng làm thế nào cũng không thể đẩy được.

Lúc đầu Thiệu Vân Khê còn định ve vãn Bắc Vũ trong lúc Thẩm Lạc bị An Lộ quấn lấy. Nhưng ánh mắt của Thẩm Lạc lúc này làm anh ta rất bất ngờ.

Trong ánh mắt đó vừa có ý uy hiếp vừa có ý công kích.

Nhưng mà ánh mắt đó lập tức dịu đi khi Bắc Vũ quay sang nhìn anh.

Thiệu Vân Khê vung tay lên, rồi cười với Bắc Vũ:

– Tớ đang định đi tìm cậu.

Bắc Vũ vẫn còn đang khó chịu về việc của An Lộ, nên không muốn để ý đến anh ta:

– Bọn tớ đi về đây.

Thiệu Vân Khê:

– Về sớm vậy à?

Bắc Vũ gật đầu:

– Ừ, ở đây chán quá.

Thẩm Lạc kéo cô đi:

– Chúng ta đi thôi!

Hai người ra đến chỗ đỗ xe, Bắc Vũ mới nhớ tới cái khăn lụa bị cô ném ở trên sofa:

– Em để quên khăn rồi! Anh đợi em một lát nhé!

Nhưng Thẩm Lạc lại kéo cô ra xe:

– Không cần tìm nữa, anh mua cho em cái khác.

Sau đó mới mở cửa xe cho cô.

Mặc dù Bắc Vũ không thích để ý mấy thứ vụn vặt lắm, nhưng cô cũng cảm nhận được tâm trạng của anh không tốt.

Thật ra cô chẳng biết gì về quá khứ của anh, ngoài năm lớp mười hai đó cả.

Lúc ký thỏa thuận, cô cảm thấy nó không cần thiết cho mối quan hệ này, nên cô chỉ hỏi mỗi chuyện của Phi Thuyền Nhỏ. Nhưng sự xuất hiện của An Lộ đã làm cô cảm thấy khó chịu.

Cô không biết mình bị làm sao nữa, nhưng tóm lại là cô không thích cái cảm giác này.

Sau đó Thẩm Lạc lái xe, còn Bắc Vũ ngồi ở ghế phụ nghỉ ngơi. Cả hai người đều không nói gì cả.

Khi về đến nhà, Bắc Vũ xuống xe rồi đi về phía nhà mình. Sau đó cô đã bị Thẩm Lạc gọi lại:

– Em làm gì đấy?

Bắc Vũ giả vờ ngáp một cái rồi nói:

– Em thấy buồn ngủ nên đi về đi ngủ.

Thẩm Lạc nhíu mày, thăm dò:

– Em vẫn còn giận hả?

Bắc Vũ hững hờ:

– Không đâu! Em giận gì chứ?

Thẩm Lạc nhìn cô như vậy thì im lặng. Một lát sau anh mới nói tiếp:

– Lúc trước anh không nhớ là mình có biết An Lộ.

Bắc Vũ mỉm cười:

– Vậy bây giờ nhớ ra rồi sao?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Nhớ ra rồi.

Bắc Vũ khoanh tay, dựa vào cạnh xe rồi cười với anh:

– Mối tình đầu à? Trí nhớ anh tốt lắm mà, sao cái này mà cũng quên được?

Thẩm Lạc lại nhíu mày:

– Không phải.

Bắc Vũ cười:

– Hay cô ấy là mẹ Phi Thuyền Nhỏ?

Thẩm Lạc nhìn cô như đang nhìn một con ngốc:

– Năm nay Phi Thuyền Nhỏ năm tuổi.

Được rồi, Bắc Vũ thừa nhận mình sai, vì An Lộ có nói là mười bốn năm trước.

Thẩm Lạc suy nghĩ một lát rồi đi tới trước mặt cô, cầm lấy tay cô:

– Vì cô ấy không phải là người quan trọng nên anh mới không nhận ra.

– Thật sao?

Bắc Vũ cười khẽ. Nhìn cô ngu lắm hả?

Mặc dù trạng thái hiện tại của anh rất bình thường, nhưng cô vẫn còn nhớ lúc An Lộ tự giới thiệu mình, anh có hơi sững sờ nhé.

Nhưng ngay sau đó, cô lập tức nhớ tới điều đầu tiên trong bản thỏa thuận của hai người: Không can thiệp vào cuộc sống của đối phương. Cho nên dù mười bốn năm trước, anh và An Lộ có xảy ra chuyện gì, thì cũng không liên quan tới cô.

Mười bốn năm trước à? Mười bốn năm trước, anh mười lăm tuổi.

Thật là khéo, cô cũng thích anh vào năm mười năm tuổi.

Quả nhiên hồi trẻ, ai cũng là anh hùng cả!

Cô ném những suy nghĩ trong lòng đi, rồi nói:

– Em chỉ hỏi vậy thôi. Cho dù cô ấy có là mẹ Phi Thuyền Nhỏ thật thì cũng không liên quan gì đến em cả. Dù sao nếu muốn kết thúc mối quan hệ của chúng ta, thì cũng chỉ cần thông báo cho đối phương một tiếng thôi. Anh yên tâm đi, anh không cần phải giải thích bất cứ chuyện gì đâu.

Thẩm Lạc nhìn cô một lát rồi đột nhiên bế cô lên:

– Em buồn ngủ rồi hả? Vậy chúng ta đi ngủ thôi.

Bắc Vũ muốn đi xuống, nhưng anh nhất quyết không cho. Cuộc chiến âm thầm của hai người đã kết thúc với sự thất bại của Bắc Vũ.

Vào đến trong phòng, Thẩm Lạc mới chịu thả cô xuống.

Bắc Vũ thấy mặt anh vẫn bình thản như trước, thì thấy hơi xấu hổ, vì vậy cô liền nói:

– Em đi tắm đây.

Sau khi vào trong nhà tắm, Bắc Vũ vẫn thấy khó chịu. Nhưng cô cũng biết đây là do cô suy nghĩ nhiều. Hai người chỉ là bạn giường thôi mà, mình nghĩ nhiều làm gì chứ?

Cô nhắm mắt lại rồi ngồi dậy nghịch bọt xà phòng trong bồn tắm.

Vì cô mải suy nghĩ nên khi Thẩm Lạc đi vào cô cũng không hề hay biết. Cho đến khi anh kỳ lưng cho cô cô mới biết là anh vào.

Bắc Vũ đẩy Thẩm Lạc ra:

– Không cần đâu, tự em tắm được.

Thẩm Lạc vẫn tiếp tục công việc.

Bắc Vũ lại đẩy tiếp.

Anh vẫn tiếp tục.

Cô lại đẩy ra.

Sau vài lần như vậy, ngọn lửa trong lòng Bắc Vũ đã bùng cháy. Cô quay người lại đẩy anh ra, rồi quát lên:

– Em đã nói là không cần rồi mà. Anh không hiểu tiếng người à?

Thẩm Lạc không nghĩ tới cô sẽ tức giận như vậy, nên anh sững sờ một lúc rồi mới đi ra ngoài:

– Vậy em tắm tiếp đi.

Khi Bắc Vũ nhìn thấy sự chán nản, sợ sệt trong mắt anh, thì cô lại thấy hối hận về hành động của mình. Cô nằm xuống rồi nhắm mắt lại.

Mình lại làm sao thế này?

Nửa tiếng sau cô mới sửa soạn lại tâm trạng của mình, rồi ra khỏi phòng tắm.

Lúc này Thẩm Lạc đang đứng ở trước cửa sổ. Chắc là anh đã tắm xong rồi vì anh đã thay một bộ quần áo khác, và tóc anh vẫn còn hơi ướt.

Cô hít sâu một hơi rồi nói:

– Lúc nãy em không cố ý đâu.

Thẩm Lạc quay đầu lại nhìn cô, rồi thản nhiên nói:

– Không có gì đâu.

Bắc Vũ nhún vai:

– Hôm nay em có hơi vô lý. Cái câu kết thúc thỏa thuận kia chỉ là nói bừa thôi, anh đừng nghĩ nhiều nhé. Nhưng mà nếu anh muốn kết thúc, thì cứ nói với em.

Thẩm Lạc đi tới trước mặt cô, sau đó nói:

– Sẽ không kết thúc đâu.

– Gì cơ?

Thẩm Lạc nhấn mạnh từng chữ một:

– Anh sẽ không kết thúc đâu.

Người Bắc Vũ hơi run lên, sau đó cô vừa đi về phía giường vừa nói:

– Vậy thì rất tốt. Em rất sợ phiền phức. Nếu chúng ta kết thúc, thì em lại phải đi tìm người mới. Mới nghĩ thôi đã thấy phiền rồi.

Thẩm Lạc yên lặng nhìn cô gái đang nằm ở trên giường. Cô nằm ở trên giường, mái tóc dài tản ra quanh gối.

Anh đi về phía cô, rồi hôn lên đầu gối cô.

Bắc Vũ mở mắt ra hỏi:

– Anh muốn làm hả?

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Em ngủ đi!

Bắc Vũ lại nhắm mắt lại.

Nhưng một lát sau, anh lại tiếp tục hôn từ chân lên đến trên người cô.

Người Bắc Vũ hơi run lên, nhưng cô vẫn không mở mắt ra.

Sau khi hôn đến môi cô, anh mới chịu dừng lại. Bắc Vũ mở mắt ra nhìn anh. Thẩm Lạc giơ tay vén chỗ tóc rơi trên trán cô lên rồi nói thật nhỏ:

– Bắt đầu từ mười hai năm trước, anh mới được coi là đang sống. Nên những năm trước đó không có chút ý nghĩa gì với anh hết.

42. Chương 42

Thẩm Lạc nhìn cô một lát rồi mới nói:

– Anh và An Lộ quen biết khi đang nằm viện. Cô ấy ở cạnh phòng anh. Sau khi anh ra viện thì hai bên không còn liên lạc nữa, nên anh mới không nhận ra cô ấy.

Bắc Vũ lại nhớ tới cái tin đồn hồi cấp 3. Lúc đó mọi người đều nói là trước khi quay về học lớp 12, thì anh phải nghỉ học một năm vì sức khỏe không tốt.

– Lúc đó anh bị bệnh nặng lắm hả?

Thẩm Lạc gật đầu, rồi lại lắc đầu:

– Ừ, nhưng mà em yên tâm đi, sau năm lớp 12, anh đã khỏi hẳn rồi, không còn di chứng gì đâu.

Bắc Vũ thấy anh nói vậy thì sự bực bội trong lòng cô lúc trước đều bay đi hết. Bởi vì cô cảm nhận được sự nghiêm túc của anh trong mối quan hệ hiện tại. Với lại mười lăm tuổi thì có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa gì được chứ? Mà nếu có thì cũng không thể gặp lại nhau mà còn không nhận ra được.

Dù biết rõ là không nên hỏi nhiều, nhưng Bắc Vũ vẫn không nhịn được:

– Vậy sao lúc An Lộ giới thiệu, anh lại có biểu hiện như vậy?

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi nói:

– Vì lúc nằm viện trông anh rất xấu, nên khi gặp lại người từng trông thấy mình như vậy thì cảm thấy không thoải mái.

Bắc Vũ hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại thì cũng không thấy gì sai cả.

Cô ôm lấy cổ anh, rồi hỏi:

– Không muốn làm thật hả?

Trên gương mặt vạn năm không đổi của Thẩm Lạc xuất hiện một nụ cười:

– Muốn chứ, rất muốn luôn.

Ngay sau đó Bắc Vũ đã cảm thấy hối hận. Cô đâu có biết là anh dễ bị dụ dỗ như vậy chứ.

Đừng nhìn mặt mà bắt hình dong là cái gì?

Chính là kiểu người như Thẩm Lạc đấy.

Lúc trước cô còn nói anh là Đường Tăng, ai ngờ anh lại là một con thú dữ.

Sau chuyện lần này, Thẩm Lạc lại càng quan tâm Bắc Vũ hơn.

Cho dù cô và anh không phải là người yêu, thì cô cũng biết anh đang chiều chuộng cô như một cô bạn gái thật sự. Vì vậy khi nghĩ đến việc mình ghen bóng ghen gió thì cô lại cảm thấy xấu hổ.

*

Hôm tết Trung Thu, mẹ Bắc bảo cô dẫn Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ về ăn cơm.

Đến giờ tan tầm, Bắc Vũ vừa ra khỏi cửa liền trông thấy hai bố con Thẩm Lạc xách đầy hộp quà trên tay.

Cô dở khóc dở cười:

– Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, quà cáp gì chứ?

Thẩm Lạc nhẹ nhàng nói:

– Lần đầu tiên đến thăm thì phải chuẩn bị đầy đủ chứ.

Phi Thuyền Nhỏ cũng hùa theo:

– Đây là quà em tự mua cho ông bà đấy.

Bắc Vũ xoa đầu cậu bé rồi mở cửa xe:

– Ông bà sẽ vui lắm đây.

Khi trông thấy hai bố con Thẩm Lạc, hai ông bà Bắc đều cười rất vui vẻ.

Mẹ Bắc vừa cười vừa nói:

– Đến chơi là được rồi, còn mua quà làm gì?

Thẩm Lạc mỉm cười đáp:

– Một chút lòng thành của cháu thôi ạ.

Phi Thuyền Nhỏ giơ mấy thứ trong tay mình lên:

– Ông bà ơi, đây là quà cháu dùng tiền tiêu vặt mua cho ông bà đấy. Ông bà phải thích nó nha!

Mẹ Bắc thấy cậu nhóc vừa đáng yêu vừa dẻo miệng thì rất là vui vẻ. Bà ôm Phi Thuyền Nhỏ vào lòng rồi khen:

– Phi Thuyền Nhỏ nhà mình thật là ngoan!

Bắc Vũ không nói được gì nữa: Bây giờ là nhà mình luôn rồi hả?

Đến giờ nấu cơm, Thẩm Lạc lại chủ động xuống bếp giúp đỡ. Cuối cùng anh lại trở thành đầu bếp chính của ngày hôm nay. Một mình anh làm tất mười món ăn, đủ cả sắc hương vị.

Mẹ Bắc biết con gái mình không thích việc bếp núc, nên khi thấy Thẩm Lạc nấu ăn ngon như vậy thì bà lại càng hài lòng hơn. Lại thêm cái miệng ngọt như mía của Phi Thuyền Nhỏ nữa, nên cả hai ông bà đã không còn lo nghĩ về vấn đề ông bố độc thân của Thẩm Lạc nữa.

Mỗi khi về nhà, Bắc Vũ đều bị mẹ Bắc giục cưới như hòa thượng niệm kinh. Mặc dù cô không để ý đến lời bà nói, nhưng nghe nhiều thì cũng thấy phiền. Nhưng lần này cô dắt một lớn một nhỏ về nhà, có Thẩm Lạc

nấu cơm, có Phi Thuyền Nhỏ dỗ bố mẹ cô, nên Bắc Vũ có thể ngồi im xem tivi mà không lo bị mẹ niệm kinh nữa.

Khi ngồi vào bàn ăn, mẹ Bắc không ngồi im được nữa nên bắt đầu vòng vo:

– Bác không hiểu đám thanh niên bây giờ nghĩ gì mà chỉ yêu đương không kết hôn, rồi lại sống chung nhưng cũng không kết hôn. Bác thấy cái suy nghĩ như vậy là không được đâu. Tiểu Thẩm à, cháu có dự định gì chưa? À, bác chỉ hỏi vậy thôi, chứ cháu và Bắc Vũ cũng quen nhau, nên chưa cần tính đến chuyện đó đâu.

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc, cô muốn nghe xem anh trả lời thế nào.

Thẩm Lạc quay lại nhìn cô:

– Lúc trước cháu chưa nghĩ tới việc kết hôn đâu. Nhưng sau khi gặp Bắc Vũ, thì cháu thấy lúc nào cũng có thể kết hôn ngay được. Chỉ cần cô ấy đồng ý thôi ạ.

Hơ! Bắc Vũ không ngờ anh lại đá quả bóng sang chỗ mình như vậy.

Cô bĩu môi:

– Mẹ à, mẹ cũng biết là con chưa yêu đương bao giờ mà. Mẹ để cho con hưởng thụ vài năm nữa đi? Con không muốn thành bà già (*) sớm như vậy đâu.

(*) Nguyên văn là "hoàng kiểm bà" có nghĩa là bà mặt vàng. Xuất xứ của cái tên này là do phụ nữ cổ đại chuyên sử dụng những mỹ phẩm có chứa chì, nên dùng lâu thì da mặt sẽ bị vàng đi. Mà người càng lớn tuổi thì càng bị nặng, nên cụm từ "hoàng kiểm bà" dùng để chỉ những người phụ nữ lớn tuổi.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Mặc dù anh thấy kết hôn và bà già không hề liên quan đến nhau, nhưng mà đúng là con gái thì nên được hưởng thụ quá trình yêu đương.

Mẹ Bắc thấy bộ dáng hờ hững của con gái thì cười:

– Mẹ hỏi một chút cũng không được à? Dù sao chuyện của hai đứa bố mẹ cũng không quản được. Bao giờ kết hôn cũng được hết, chỉ cần hai đứa vui vẻ là được.

Phi Thuyền Nhỏ cười tủm tỉm:

– Khi nào bố cháu kết hôn với chị Bắc Vũ thì cháu sẽ làm hoa đồng.

Mẹ Bắc nói:

– Tất nhiên rồi. Phi Thuyền Nhỏ nhà mình sẽ là hoa đồng đẹp trai nhất thế giới.

Bắc Vũ mím môi. Làm gì có kết hôn chứ? Sang năm là cô sẽ bắt đầu kế hoạch du lịch vòng quanh thế giới rồi. Mấy năm sau đó cô cũng không có mặt ở nhà đâu.

Cô chưa bao giờ cho kết hôn vào trong kế hoạch của mình, là do cô biết sẽ không có ai chấp nhận được cái suy nghĩ ngây thơ này của cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Lạc. Lúc trước cô từng nhắc tới kế hoạch của mình với anh, mà anh lại không có phản ứng bất ngờ như những người khác.

Khi cả nhà đang vui vẻ ăn cơm thì có người gõ cửa.

Bắc Vũ ra mở cửa. Người gõ cửa là bố Giang Việt. Ông trông thấy Bắc Vũ thì vội vàng hỏi:

– Mưa Nhỏ à, cháu có biết hai ngày nay Giang Việt đi đâu không? Nó kêu hôm nay về nhà mà giờ này vẫn chưa thấy đâu cả. Bác gọi cho nó mà nó không nghe máy.

Bắc Vũ sửng sốt:

– Giang Việt không về ạ? Thảo nào không thấy mặt mũi đâu cả! Mấy hôm nay anh ấy đều về muộn. Cháu có hỏi mà anh ấy không chịu nói. Bác yên tâm đi, không có việc gì đâu.

Bố Giang Việt thở dài:

– Dạo trước nó có về xin tiền bác để mua nhà, nên bác đưa cả sổ tiết kiệm cho nó. Mà mấy hôm nay bác cứ hỏi đến nhà thì nó lại lảng sang chuyện khác. Bác chỉ sợ nó vướng phải chuyện gì xấu thôi.

Bắc Vũ kinh ngạc:

– Hai bác đã mua nhà cho anh ấy rồi cơ mà? Sao bây giờ lại mua nữa? Mà sao anh ấy không nói gì với cháu nhỉ?

Bố Giang hoảng sợ:

– Nó không nói với cháu à? Chẳng lẽ nó gặp phải chuyện gì rồi?

Bắc Vũ nói:

– Bác đừng lo, cháu vẫn trông chừng anh ấy mà. Anh ấy không cá độ, không chơi bời, cũng không làm chuyện gì xấu đâu. Chắc là đang bận chuyện gì đó nên chưa về kịp thôi. Bác cũng biết anh ấy có nhiều bạn bè mà.

Bố Giang gật đầu:

– Bác cũng mong là vậy. Nếu nó có gọi cho cháu thì cháu nhớ bảo nó về gặp bác nhé.

– Vâng ạ!

Sau khi tiễn bố Giang Việt xong, Bắc Vũ lại thẫn thờ. Một thời gian trước Giang Việt có nói với cô là việc làm ăn nhà Lý Nhu có vấn đề.

Có khi nào tên ngu ngốc này lại mang tiền dưỡng lão của bố mẹ đi cho Lý Nhu không? Không nhớ nhà người ta chê mình là giáo viên thể dục, lương chỉ có dăm ba đồng à?

Trên đường về nhà Bắc Vũ có gọi cho Giang Việt mấy lần mà đều không liên lạc được.

Thẩm Lạc thấy cô lo lắng thì hỏi:

– Giang Việt có chuyện gì à?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Em cũng không biết. Nhưng em nghi là tên ngốc này đang giấu em chuyện gì đó.

Kể từ khi Lý Nhu nghe lời bố mẹ mà chia tay với Giang Việt, thì cô đã không thích Lý Nhu rồi. Đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ cái cảnh Giang Việt uống rượu suốt ngày đêm đến mức say mèm. Cô cũng không biết vì sao mà hiện tại hai người họ lại dính vào với nhau trong khi Lý Nhu đã có vị hôn phu – – mặc dù vị hôn phu theo ý bố mẹ.

Có lẽ là thấy cô ta gặp chuyện nên Giang Việt chạy sang đó an ủi cô ta thôi.

Lúc này Bắc Vũ lại càng ghét Lý Nhu hơn. Bây giờ nhà cô ta xảy ra chuyện rồi, nếu mà Giang Việt mang tiền của bố mẹ đi giúp bọn họ thì cô cũng không biết phải nói gì nữa.

Thẩm Lạc an ủi cô:

– Con người Giang Việt rất tốt bụng. Anh cảm thấy cậu ấy làm gì cũng có lý do cả thôi.

Anh vẫn còn nhớ lúc anh mới đến trường cấp ba số hai, anh bị mấy đứa học sinh cá biệt bắt nạt, và chính Giang Việt đã đuổi bọn họ đi.

Trước năm mười bảy tuổi, chẳng có ai muốn làm bạn, giúp đỡ anh cả. Đó là lần đầu tiên trong đời anh nhận được sự giúp đỡ của một người lạ.

Bắc Vũ nghiến răng:

– Lý do gì chứ! Nếu anh ấy dám mang tiền của hai bác đi giúp đỡ nhà Lý Nhu thì em sẽ không tha cho anh ấy đâu.

Hơn mười giờ tối, khi Bắc Vũ đã tắm rửa xong xuôi và trèo lên giường nằm thì Giang Việt vẫn chưa về nhà.

Cô lại gọi cho anh nhưng vẫn không thể liên lạc được. Cô bắt đầu lo lắng.

Thẩm Lạc hỏi:

– Vẫn chưa liên lạc được hả?

Bắc Vũ gật đầu. Khi cô đang tìm cách lấy được số điện thoại của Lý Nhu thì có một số điện thoại lạ gọi tới.

Khi cô vừa bấm nghe thì Giang Việt đã vội vàng nói:

– Mưa Nhỏ, em cho anh vay ít tiền đi, anh cần dùng gấp.

– Anh đang ở đâu đấy?

– Em đừng hỏi anh ở đâu, mau gửi tiền cho anh đi.

Bắc Vũ hít sâu một hơi:

– Được, anh cần bao nhiêu?

– Một trăm vạn.

– Cái gì? Anh định làm cái gì đó?

– Em đừng hỏi nữa, anh có việc gấp mà.

– Có phải vì Lý Nhu không? Em sẽ không gửi tiền cho anh đâu. Anh về ngay cho em!

Giang Việt vội vàng nói:

– Anh xin em đấy, Mưa Nhỏ.

Bắc Vũ nói:

– Giang Việt, anh về ngay cho em! Bác Giang cũng bảo anh về gặp bác rồi. Sao anh lại có thể lừa tiền của hai bác để đưa cho Lý Nhu được hả? Anh có còn là con người nữa không?

Giang Việt nói:

– Em đừng nói gì với bố anh cả. Anh cúp trước đây!

– Giang Việt!

Bắc Vũ tức tối ném điện thoại lên trên giường. Sau đó cô lại vội vàng cầm điện thoại lên tra tài khoản ngân hàng.

Tài khoản của công ty có hơn bốn trăm vạn, mà hiện giờ chỉ còn lại một số 0.

Thẩm Lạc thấy Bắc Vũ như vậy thì hỏi:

– Sao thế?

Bắc Vũ gào lên:

– Giang Nhị Cẩu, anh chết chắc rồi!

43. Chương 43

Bắc Vũ hít sâu mấy cái để khiến cho mình bình tĩnh lại. Tay cô run lên khi bấm vào dãy số vừa rồi, nhưng chỉ nhận lại được tiếng thông báo không liên lạc được.

Bắc Vũ giận đến mức cả người cũng run lên. Hơn bốn trăm vạn đó là tiền vốn lưu động của công ty. Mà mấy hôm nữa cô phải chuyển hai trăm vạn trong đó sang cho bên cung ứng hàng và nhà máy.

Cô không thể tin được là Giang Việt sẽ làm chuyện điên rồ này chỉ vì Lý Nhu.

Thẩm Lạc nhíu mày:

– Giang Việt mang hết tiền đi hả?

Bắc Vũ gật đầu:

– Anh ấy vụng trộm lấy tiền của công ty đi giúp nữ thần của anh ấy.

– Em đừng lo lắng quá. Đợi cậu ta về xem thế nào.

Bắc Vũ nhắm mắt lại:

– Bây giờ thì em làm được gì nữa? Chẳng lẽ đi báo cảnh sát bắt anh ấy à? Tốt nhất là anh ấy về ngay đây, nếu không thì em sẽ tuyệt giao với anh ấy.

Thực ra cô chỉ mạnh miệng vậy thôi, chứ Giang Việt vừa là người thân của cô, vừa là bạn bè của cô, làm sao cô nỡ bỏ mặc anh chứ.

Ngày hôm sau Giang Việt vẫn chưa trở về, điện thoại cũng không thể liên lạc được.

Sự tức giận của Bắc Vũ đã chuyển thành lo lắng.

Hôm sau nữa Giang Việt vẫn biệt tăm.

Bố mẹ Giang Việt liên tục gọi điện thoại cho cô hỏi thăm tình hình, nhưng cô sợ hai ông bà lo lắng nên không dám nói thật.

Hiện tại cô đang rất lo lắng về Giang Việt. Từ bé anh đã là một đứa nghịch ngợm rồi, nhưng anh không phải loại người làm sai mà không dám nhận. Nên cô rất sợ là anh đã gặp phải chuyện gì đó rồi.

Hơn chín giờ đêm, trong công ty chỉ còn lại mình cô. Khi cô vừa kiểm tra lại hàng trong kho vừa suy nghĩ biện pháp thương lượng với bên cung ứng hàng, thì Giang Việt gọi video cho cô.

Cô vội vàng chấp nhận:

– Giang Nhị Cẩu! Anh chết…

Hai từ "ở đâu" còn chưa kịp nói ra thì cô sững sờ vì cảnh tượng ở trong video.

Người trong video đúng là Giang Việt, nhưng anh đang bị trói ở trên một cái ghế, trên người anh toàn là máu.

Bắc Vũ vội vàng hỏi:

– Giang Việt, anh sao thế?

Giang Việt cố gắng mở to đôi mắt sưng vù ra:

– Mưa Nhỏ à. Công ty nhà Tiểu Nhu thiếu vốn, mà ngân hàng lại không cho vay nữa. Bố mẹ cô ấy đi vay ba trăm vạn của bọn cho vay nặng lãi để quay vòng. Anh đã trả bọn họ tám trăm vạn rồi, nhưng bọn họ lại đòi thêm. Em cứ mặc kệ bọn họ đi.

Giang Việt vừa nói xong thì một người ở phía đối diện đã xông lên đánh anh:

– Xương mày cứng quá nhỉ? Tuy bọn tao là người giang hồ thì nhưng vẫn nói chuyện đàng hoàng tử tế. Lúc đầu bọn tao định mang con bé kia đi hộp đêm, nhưng mày đã trả một khoản rồi thì bọn tao sẽ không đi tìm nó nữa. Nhưng tao sẽ giữ lại ảnh nude của nó để đề phòng mày giở trò. Nếu mai mày không trả nốt tiền thì bọn tao cũng không lấy mạng mày làm gì cả, chỉ cần một bàn tay là đủ rồi.

Tên kia vừa nói vừa giơ một con dao sáng loáng lên trước camera.

Nhìn thì có vẻ là anh ta đang nói với Giang Việt, nhưng thực ra là đang nói cho Bắc Vũ nghe.

Giang Việt gào lên:

– Mày muốn chặt thì chặt luôn đi. Đằng nào bọn tao cũng hết tiền rồi.

Lúc này Bắc Vũ đã hiểu rõ mọi chuyện. Nhà Lý Nhu có nguy cơ bị phá sản, nên phải đi vay nặng lãi ba trăm vạn. Sau khi lãi mẹ đẻ lãi con thì bọn họ không trả được, nên muốn bán Lý Nhu vào hộp đêm, còn chụp ảnh nude để uy hiếp. Còn tên Giang Việt ngu ngốc này thấy vậy thì vội vàng nhận món nợ đó về tay mình.

Nhưng hiển nhiên đây không phải là vay nặng lãi thông thường mà là hàng phi pháp rồi.

Bắc Vũ quát lên:

– Chúng mày mau thả anh ấy ra, nếu không tao sẽ báo cảnh sát đấy.

Một tên chủ nợ hơn ba mươi tuổi xuất hiện trong màn hình. Anh ta nhếch môi cười với cô:

– Thiếu nợ thì trả tiền là lẽ đương nhiên. Mày thích báo cảnh sát thì cứ báo đi. Dù sao khi cảnh sát đến thì nó cũng mất một tay rồi. Một bàn tay cũng chỉ bị ngồi tù vài năm thôi. Bọn tao đông người thế này, nhặt bừa một đứa ra bóc lịch vài năm là được rồi.

Giang Việt quát lên:

– Mày muốn chặt thì cứ chặt đi!

Tên kia cắm con dao vào thành ghế, rồi nói với camera:

– Người đẹp à, em cứ xem rồi quyết định đi. Báo cảnh sát và mất một tay, hay là năm giờ sáng mai mang năm trăm vạn đến chuộc người, đều phụ thuộc vào quyết định của em đấy.

Giang Việt lại gào lên:

– Chúng mày giỏi thì chặt tay tao đi!

Tên kia quay lại đấm cho Giang Việt một cái.

Bắc Vũ vội vàng nhắm mắt lại:

– Được rồi, mày nói địa chỉ đi, mai tao mang tiền đến.

Tên kia lại cười:

– Vậy còn nghe được chứ, có một thằng tàn phế ở trong nhà là không tốt đâu.

Sau khi nói xong thì anh ta tắt điện thoại đi. Một lát sau Bắc Vũ đã nhận được một tin nhắn ghi địa chỉ của bọn họ.

Bắc Vũ chỉ là dân thường, đã bao giờ gặp phải loại chuyện thế này đâu, nên hiện giờ cô không biết phải làm sao cả. Nếu báo cảnh sát thì sợ Giang Việt bị chặt tay. Cuối cùng cô quyết định cứu người trước rồi tính sau.

Công ty của cô cũng mới kiếm được tiền có hai năm thôi, nên sau khi tìm tất cả mọi khoản tiền tiết kiệm thì cô cũng chỉ có gần hai trăm vạn. Mà trong vòng một ngày thì cô tìm đâu ra ba trăm vạn nữa đây.

Trong lúc không biết phải làm sao, thì bỗng nhiên cô trông thấy ánh đèn từ căn nhà đối diện.

Cô khẽ cắn môi rồi đi ra ngoài.

Cô còn chưa kịp gõ cửa thì Thẩm Lạc đã mở cửa ra rồi:

– Có tin tức của Giang Việt à?

Bắc Vũ gật đầu, giọng tràn đầy sự lo lắng:

– Anh ấy bị bọn cho vay nặng lãi trói lại. Bọn họ đòi năm trăm vạn thì mới thịu thả người, nếu không thì mai sẽ chặt tay anh ấy.

– Em báo cảnh sát chưa?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Bọn họ nói là nếu báo cảnh sát thì sẽ chặt tay Giang Việt. Dù sao chặt tay thì cũng chỉ phải ngồi tù vài năm thôi. Chúng nó là xã hội đen nên không sợ cảnh sát đâu. Hiện tại em chỉ có hơn hai trăm vạn thôi, anh có tiền không? Có thể cho em vay tạm không? Em định cứu được người rồi lại báo cảnh sát.

Thẩm Lạc suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

– Được, chúng ta cứu người trước.

Cả đêm Bắc Vũ đều không ngủ được. Cứ nhắm mắt lại là hình ảnh máu me của Giang Việt lại xuất hiện.

Nhưng hiện tại cô có tức giận thì cũng làm gì được chứ? Cô không thể để Giang Việt mất một bàn tay vì năm trăm vạn được.

Cô và Giang Việt chơi với nhau từ nhỏ, không phải anh em ruột mà còn thân hơn cả anh em ruột. Mỗi khi anh kiếm được thứ gì tốt thì đều nghĩ đến cô đầu tiên. Khi cô bị bắt nạt, anh cũng sẽ là người đầu tiên bênh vực cô.

Anh lớn hơn cô hai tuổi, nên khi bố mẹ hai bên đều bận thì anh sẽ chăm sóc cô. Dù anh làm việc không ra gì, nhưng anh luôn cố gắng hết sức.

Tiền còn có thể kiếm, chứ tay thì không mọc lại được.

Vì phải hẹn trước một ngày khi rút một khoản tiền lớn nên Bắc Vũ phải thương lượng với mấy ngân hàng liền mới có thể rút được tiền.

Khi cô và Thẩm Lạc chuẩn bị đủ tiền thì đã sang buổi chiều. Hai người bôn ba cả một buổi sáng còn chưa kịp ăn gì cả.

Địa chỉ mà bọn cho vay nặng lãi cho cô là một nhà máy bỏ hoang ở ngoại thành. Thẩm Lạc là người lái xe, vì hiện tại Bắc Vũ đang rất lo lắng.

Khi xe đi tới ngoại thành, Bắc Vũ liền thở phào một hơi. May mà cô đã gom đủ tiền rồi. Cô dựa lưng vào ghế rồi quay sang nói với Thẩm Lạc:

– May mà có anh giúp đỡ, không thì em không biết phải làm sao nữa. Em sẽ cố gắng trả tiền cho anh sớm nhất có thể.

– Em đừng nói vậy, Giang Việt cũng là bạn của anh mà. Chúng ta cứu người trước rồi nói mấy chuyện đó sau.

Bắc Vũ thở dài:

– Sao Giang Việt lại ngớ ngẩn như vậy chứ? Vay nặng lãi mấy trăm vạn mà cũng dám khiêng hộ nhà người ta. Không biết Lý Nhu cho anh ấy uống thuốc gì nữa. Chẳng lẽ sức mạnh của tình yêu vĩ đại vậy sao? Vì người mình yêu có thể bất chấp tất cả hả?

Thẩm Lạc nhẹ nhàng nói:

– Chuyện tình cảm nam nữ thì chỉ có người trong cuộc mới hiểu thôi. Người ngoài không hiểu được đâu.

Bắc Vũ cười khẽ:

– Nói như anh hiểu rõ lắm ý. Anh hiểu nhiều vậy sao lại không thích yêu đương, kết hôn?

Thẩm Lạc nói:

– Không thích không có nghĩa là không hiểu.

Bắc Vũ lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ:

– Dù sao em cũng không hiểu, mà cũng không muốn hiểu.

Khi mặt trời ngả về phía tây, hai người mới đến nơi. Xe dừng lại ở trước cửa nhà máy, hai người cùng nhau xuống xe.

Mấy tên đang đánh bài ở ngoài cửa thấy hai người thì gào lên:

– Anh Thiết, đến rồi này.

Một lát sau cái tên hôm qua nói chuyện với Bắc Vũ dẫn theo hai tên khác đi ra. Chắc tên này chính là đại ca ở đây.

Anh ta nghênh ngang đi tới gần chỗ hai người rồi cười hỏi:

– Người đẹp mang tiền đến rồi à? Ui, còn dẫn cả người đi cùng cơ à? Không tin bọn này à? Bọn này không phải xã hội đen đâu, chỉ là muốn đòi nợ thôi mà.

Anh ta nhìn Thẩm Lạc một lát rồi kêu lên:

– Nhìn anh trai này có vẻ quen quen, hình như gặp ở đâu rồi ý nhỉ.

Bắc Vũ nhìn sang phía Thẩm Lạc, thì thấy vẻ mặt anh còn lạnh hơn mọi ngày, hình như anh đang kiềm nén cơn giận. Nhưng hiện tại cô đang lo lắng cho Giang Việt nên không chú ý lắm.

Cô nói:

– Tao mang tiền đến rồi, Giang Việt đâu?

Anh Thiết vỗ tay một cái. Một lát sau, Giang Việt máu me đầy người đã được xách ra. Vừa nhìn thấy cô anh liền ảo não nói:

– Em đến đây làm gì? Chúng nó là xã hội đen, chỉ biết dọa dẫm, lừa gạt thôi. Nó muốn chặt tay thì cứ để cho nó chặt! Ai sợ chúng nó chứ?

Anh Thiết quay lại nhìn Giang Việt rồi cười:

– Thằng nhóc này gan đấy. Tao kính mày là một thằng đàn ông, nhưng vay tiền thì phải trả. Mày nói bọn tao lừa gạt thế là không được đâu.

Bắc Vũ không muốn dong dài với bọn họ nên nói:

– Tiền ở trong xe, chúng mày thả anh ấy ra, đưa cả giấy nợ và ảnh chụp đây nữa.

Trần Thiết vẫy tay ra hiệu đám đàn em thả Giang Việt ra:

– Được thôi!

Bắc Vũ lườm Giang Việt một cái rồi mở cốp xe ra.

Trần Thiết đi tới nhìn:

– Bao nhiêu?

– Năm trăm vạn, nếu không tin thì có thể đếm.

Trần Thiết gọi người xách tiền đi rồi cười:

– Không cần, không cần, bọn này đều là người làm ăn, phải biết tin nhau chứ.

Giang Việt nghiến răng nghiến lợi:

– Giấy nợ và ảnh đâu?

Trần Thiết lấy giấy vay nợ và ảnh chụp ra nhưng lại không đưa cho bọn họ mà chỉ nhíu mày:

– Ôi! Hôm qua tao nói nhầm, phải là sáu trăm vạn cơ. Cho nên giấy vay nợ và ảnh chụp này cứ để đây trước đi. Khi nào trả nốt một trăm vạn nữa thì tao trả sau nhé. Yên tâm đi, chắc chắn là một trăm vạn cuối cùng đấy. Dù sao hơn một nghìn vạn còn lấy ra được, chẳng lẽ lại không trả được thêm một trăm vạn nữa.

Giang Việt hét lên một tiếng rồi xông về phía Trần Thiết:

– Mẹ kiếp! Hôm nay ông phải liều mạng với mày!

44. Chương 44

Giang Việt vốn là học sinh thể dục, lại thường xuyên đi đánh nhau nên tài nghệ cũng khá tốt. Bởi vậy khi anh xông tới, Trần Thiết còn chưa kịp phản ứng lại, thì đống giấy tờ trong tay đã bị Giang Việt cướp đi rồi.

Giang Việt vừa giật lấy cái vali đựng tiền vừa quát lên:

– Đây là tiền em gái tao để dành để đi du lịch, mà chúng mày cũng dám lấy à!

Nhưng Trần Thiết còn có bảy tám tên đồng bọn nữa, nên chỉ trong một lát Giang Việt đã bị bọn chúng đánh cho tơi bời.

Khi Trần Thiết cầm lấy một cây gậy định phang vào đầu Giang Việt, thì lại bị Thẩm Lạc giữ lại.

Trần Thiết hung tợn nhìn Thẩm Lạc:

– Mẹ kiếp! Mày không muốn ăn đòn thì cút sang một bên, nếu không thì đừng trách ông đánh chết mày!

Thẩm Lạc cười lạnh:

– Quả nhiên ba tuổi thấy già (*) mà. Phải công nhận là bây giờ mày còn có triển vọng hơn cả hồi đi học đấy.

(*) Ba tuổi thấy già: Từ tâm lý, tính cách của đứa bé ba tuổi mà có thể biết được con người nó khi lớn.

Sau đó không đợi Trần Thiết nói gì thêm, anh đã giật lấy cây gậy trong tay anh ta, đá anh ta sang một bên, rồi xông vào đánh cùng Giang Việt.

Động tác của anh rất đúng tiêu chuẩn, chứ không phải kiểu hoang dã như Giang Việt, nên chỉ một lát sau anh đã cứu được Giang Việt ra khỏi vòng vây.

Tình thế hiện tại đã thay đổi hoàn toàn.

Lúc nãy Giang Việt xông lên đánh nhau là do quá kích động, và tuyệt vọng. Nhưng khi thấy Thẩm Lạc đến giúp mình, thì anh liền tỉnh táo lại, động tác đánh nhau cũng bình thường hơn.

Anh lau máu mũi trên mặt rồi nói:

– Cảm ơn anh bạn!

Thẩm Lạc ném cho Giang Việt một cây côn sắt rồi lạnh lùng nói:

– Giải quyết xong rồi nói.

Hai người đánh tám người mà cũng không bị lép vế.

Trong khi hai người đang đánh nhau, thì Bắc Vũ lại tranh thủ báo cảnh sát.

Lúc này Trần Thiết đã đứng dậy. Anh ta nhìn Thẩm Lạc rồi nói:

– Ồ, em trai thiên tài của chúng ta đây mà! Tao còn tưởng mày vẫn còn là một thằng nhóc con cơ đấy? Không ngờ mày đã lớn thế này rồi, làm ông không nhận ra mày nữa. Mày còn nhớ cái cảm giác dúi đầu vào bồn cầu năm đó không?

Sau đó anh ta rút ra một con dao rồi nhào tới chỗ Thẩm Lạc và Giang Việt.

May mắn là Giang Việt và Thẩm Lạc đều tránh được lưỡi dao đó. Trần Thiết chém trượt thì lảo đảo đổ về phía trước. Khi anh ta đứng vững lại thì nghe thấy giọng của Bắc Vũ. Anh ta nhanh chóng thay đổi mục tiêu sang phía cô.

Bắc Vũ vội vàng né sang một bên, làm lưỡi dao xẹt qua người cô và dừng lại trên thân xe.

Cô sợ đến mức tim muốn bay ra ngoài. Mặc dù cô đã cố gắng chạy trốn sau khi tránh được lưỡi dao đầu tiên, nhưng cô làm sao chạy nhanh được bằng một người đàn ông đang tức giận chứ.

Bắc Vũ chạy được bao xa thì Trần Thiết đã đuổi kịp cô. Khi cô cho rằng lưỡi dao kia xe rơi xuống người mình, thì Thẩm Lạc đã chạy tới ôm cô vào lòng rồi nghiêng người để tránh lưỡi dao.

Nhưng tiếc là anh vẫn bị Trần Thiết chém trúng vai.

Khi Bắc Vũ thấy vai anh chảy máu thì sợ đến mức mặt mũi trắng bệch ra. Sau đó cô dồn hết sức mình đá Trần Thiết ngã lăn ra đất.

Có vẻ như Thẩm Lạc không nhận ra vai mình đang bị thương, vì sau đó anh đã giật lấy con dao trong tay Trần Thiết, rồi vừa đấm vừa đá anh ta.

Mấy tên đàn em kia cũng đã nằm bò ra đất rồi, nên khi thấy đại ca của mình bị đánh đập tơi bời bọn họ cũng không dám đứng dậy giúp đỡ.

Mặt mũi Trần Thiết đã bị máu của mình và máu của Thẩm Lạc nhuộm thành một màu đỏ chói mắt. Lúc đầu anh ta còn chửi Thẩm Lạc, nhưng chỉ một lát sau anh ta đã phải khóc lóc cầu xin rồi:

– Thẩm Lạc, Thẩm Lạc, anh tha cho em đi! Em xin lỗi anh! Em gọi anh là anh, không, em gọi anh là ông nội.

Nhưng rất tiếc Thẩm Lạc không để ý đến lời cầu xin của anh ta, nắm đấm của anh vẫn mạnh mẽ và nhịp nhàng như cũ, giống như anh sẽ tiếp tục động tác đó cho đến khi chết vậy.

Giang Việt xử lý xong mấy tên đàn em thì đi tới hỏi Bắc Vũ:

– Mưa Nhỏ, em có sao không?

Bắc Vũ lắc đầu. Khi thấy chiếc áo sơ mi trên người Thẩm Lạc đã trở thành màu đỏ, thì cô mới vội vàng kéo anh lại:

– Thẩm Lạc, đừng đánh nữa. Anh đang bị thương đấy.

Nhưng Thẩm Lạc lại không để ý tới cô mà vẫn tiếp tục đấm vào mặt Trần Thiết.

Còn Trần Thiết lúc này thì đã gần như sắp chết rồi.

Đúng lúc này tiếng còi cảnh sát vang lên.

Giang Việt thấy Thẩm Lạc hơi khác thường, liền đi tới kéo anh ra:

– Thẩm Lạc, mau dừng lại đi. Đừng đánh chết người!

Nhưng Thẩm Lạc lại đẩy anh ra rồi lại đánh tiếp.

Giang Việt thấy vậy thì ôm lấy Thẩm Lạc rồi kéo anh ra. Cũng may mà sức anh lớn, nên vẫn kéo được Thẩm Lạc ra.

Khi Bắc Vũ bình tĩnh lại, thì cô mới phát hiện ra ánh mắt của Thẩm Lạc lúc này trông rất đáng sợ, trên gương mặt anh không còn vẻ lạnh nhạt như mọi ngày nữa, mà là một sự tàn nhẫn, hung ác.

Cô cảm thấy đây chính là Thẩm Lạc, nhưng hình như không phải là Thẩm Lạc mà cô quen biết.

Xe cảnh sát dừng lại. Một anh cảnh sát nói với Trần Thiết đang nằm bẹp trên nền đất:

– Trần Thiết, anh đã bị bắt vì tội bắt cóc tống tiền.

Sau đó có một cô gái chạy tới chỗ Giang Việt:

– Giang Việt! Anh có làm sao không? Sao anh lại ngốc thế hả?

Giang Việt lắc đầu:

– Anh không sao. Nhưng mà lại liên lụy người khác rồi. Thẩm Lạc chảy rất nhiều máu, chúng ta mau tới bệnh viện thôi.

Bắc Vũ không thèm nhìn Lý Nhu. Cô không muốn quan tâm đến chuyện của hai người họ nữa. Lúc này cô chỉ muốn mọi chuyện kết thúc sạch sẽ thôi.

Khi thấy cảnh sát bắt mấy tên kia lại, thì cô mới đỡ lấy Thẩm Lạc:

– Em đưa anh đi bệnh viện nhé.

Thẩm Lạc gật đầu.

Bắc Vũ thấy vẻ mặt anh rất bình tĩnh thì nghĩ rằng chắc không có chuyện gì đâu. Nhưng chỉ một giây sau, Thẩm Lạc đã ngã xuống.

– Thẩm Lạc! Thẩm Lạc!

Bắc Vũ hoảng hốt gọi anh.

Một anh cảnh sát thấy vậy thì chạy tới sơ cứu cho anh:

– Anh ấy mất máu quá nhiều, phải đưa đến bệnh viện ngay.

Vết thương của Thẩm Lạc còn nghiêm trọng hơn cô nghĩ.

Cả quãng đường đi tới bệnh viện, anh không tỉnh lại lần nào. Sau khi được đưa đến bệnh viện, anh đã bị cho ngay vào phòng cấp cứu.

Bắc Vũ đi theo anh suốt cả quãng đường mà đầu óc cô như đang trên mây. Cô nhìn ánh đèn cấp cứu trên cửa mà cứ tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Nhưng cô vẫn còn nhớ, khi Trần Thiết cầm dao định chém cô, là Thẩm Lạc đã chắn nó thay cô.

Nếu như nói anh cho cô vay tiền cứu Giang Việt là chuyện rất bình thường, thì chuyện anh chắn dao thay cô trong thời khắc nguy nan đó lại rất không hợp lý.

Dù Bắc Vũ có ngu ngốc đến mấy thì lúc này cô cũng không thể tiếp tục lừa mình rằng – – Thẩm Lạc chỉ coi cô là một người bạn giường.

Tất cả mọi thứ trên thế giới này đều có nguyên nhân của nó, chỉ là cô không để ý tới nó mà thôi.

Hiện tại cô vừa thấy chua xót, vừa thấy ấm áp.

Chua xót là đến tận lúc này cô mới hiểu được tình cảm của Thẩm Lạc dành cho mình. Mà tình hình của anh lúc này đang rất nguy hiểm.

Còn ấm áp chính là, cô phải thừa nhận tầm quan trọng của Thẩm Lạc đối với cô. Lúc trước cô không dám thừa nhận tình cảm của mình, là do cô muốn bảo vệ sự kiêu ngạo và lòng tự trọng của mình. Cô không muốn làm người yêu trước. Cô đã trưởng thành rồi, không còn là cô gái mười lăm tuổi dũng cảm kia nữa. Ít ra khi cô mười lăm tuổi, cô còn dám thừa nhận tình cảm của mình, mà bây giờ cô cứ nói là mình sống phóng khoáng, nhưng thật ra cô lại là một kẻ hèn nhát không dám đối mặt với chính mình.

Vì vậy khi mà anh đưa ra bản thỏa thuận đó, cô liền có thể bỏ qua mọi hành động của anh.

Cô dựa lưng vào vách tường trắng tinh của bệnh viện, rồi giơ tay lên che mắt.

Lúc này Lý Nhu lại đỡ Giang Việt vừa mới băng bó xong rới:

– Cảnh sát nói là vì Trần Thiết có liên quan đến mấy vụ lừa gạt, nên có thể sẽ lấy lại được một số tiền. Anh xin lỗi.

Bắc Vũ bỏ bàn tay đang che mặt xuống. Lúc đầu cô định tát cho anh một cái, nhưng khi thấy khuôn mặt sưng húp của anh thì lại nhịn xuống:

– Cút! Anh dẫn bảo bối của anh cút đi. Bây giờ em không muốn nhìn thấy mặt anh.

Giang Việt há miệng mấy lần, nhưng lại không dám nói gì nữa.

Lý Nhu lại rụt rè nói:

– Xin lỗi em, là chị làm liên lụy đến hai người. Lúc chị bị bắt đi thì mới biết là bố mẹ chị vay nặng lãi. Nếu lúc đó Giang Việt không tới kịp thì chị… Em yên tâm đi. Chị sẽ xử lý chuyện này. Chị sẽ đi làm đơn cắt đứt quan hệ với bố mẹ chị. Chị nhất định sẽ bồi thường tổn thất cho em.

Bắc Vũ dùng vẻ mặt sợ hãi nhìn Lý Nhu:

– Chị Lý Nhu, em xin chị đấy! Chị có thích Giang Việt, thì chị tìm chỗ nào mà anh ấy không thể tìm được chị mà ở, không thì chị kết hôn với anh ấy luôn đi. Xung quanh chị toàn những việc không đâu, anh ấy tình nguyện giúp chị, nhưng gia đình em thì không.

Lý Nhu nghe vậy thì lại bật khóc.

Bắc Vũ không muốn nhìn hai người họ nữa nên cô vẫy tay:

– Hai người mau cút đi! Đừng có xuất hiện ở trước mặt em nữa, nếu không em cũng không biết mình sẽ làm ra việc gì đâu.

Lý Nhu còn định nói thêm gì nữa, nhưng lại bị Giang Việt lôi đi.

Bắc Vũ vừa mới ngồi xuống ghế, thì cửa phòng phẫu thuật đã mở ra.

Cô vội vàng đứng dậy hỏi bác sĩ:

– Anh ấy sao rồi ạ?

Bác sĩ bỏ khẩu trang xuống rồi nói:

– Bệnh nhân không có nguy hiểm đến tính mạng, vết thương cũng được xử lý rồi. Chỉ có điều vết thương quá sâu, mất máu quá nhiều, nên chưa thể tỉnh lại ngay được. Cứ dưỡng bệnh cho tốt thì sẽ không sao cả.

Bắc Vũ thở phào một hơi:

– Cảm ơn bác sĩ.

Sau đó y tá liền đẩy Thẩm Lạc ra khỏi phòng cấp cứu.

Bắc Vũ đi đến trước giường bệnh của anh, rồi nhìn về phía anh chàng đang mê man. Cô giơ tay lên sờ mặt anh:

– Anh mau tỉnh lại đi. Anh tỉnh lại em sẽ nói cho anh biết tình cảm của em.

45. Chương 45

Sáng ngày hôm sau Thẩm Lạc mới tỉnh lại.

Ngoài lúc đến đồn cảnh sát để lấy lời khai ra thì lúc nào Bắc Vũ cũng ở bên cạnh anh. Cả đêm hôm đó cô không hề chợp mắt vì sợ anh tỉnh lại, mãi đến khi trời gần sáng, cô mới ngủ gật mất.

Nhưng vì lo cho anh, nên cô chỉ ngủ được mười mấy phút là lại tỉnh. Khi cô giật mình tỉnh dậy, liền trông thấy Thẩm Lạc đang nhìn cô.

Không biết anh đã nhìn cô như vậy bao lâu rồi.

– Anh tỉnh rồi hả?

Thẩm Lạc hơi gật đầu, rồi muốn ngồi dậy. Bắc Vũ vừa đỡ anh dậy vừa nói:

– Anh đừng động, cẩn thận đụng phải vết thương đấy. Bác sĩ nói vết thương của anh rất sâu, phải dưỡng bệnh cho tốt.

Thẩm Lạc nhìn cô một lát rồi hỏi:

– Đám người kia sao rồi?

Bắc Vũ nói:

– Cảnh sát nói bọn họ có liên quan đến xã hội đen. Cái tên Trần Thiết phạm tội ở Bắc Kinh, nên chạy về đây trốn, nhân tiện giả vờ cho vay nặng lãi để kiếm tiền. Trước nhà Lý Nhu, còn mấy nhà nữa cũng bị lừa tiền rồi. Bọn nó bắt Lý Nhu chụp ảnh nude, còn ép chị ấy bán mình trả nợ. Còn tên Giang Việt ngu ngốc kia thì không thèm nghe ngóng gì trước mà nhận luôn món nợ đó, để cứu Lý Nhu. Ai ngờ lợi tức đã lên đến 300% rồi, mà bọn nó còn tăng thêm ngay tại trận nữa. Giang Việt thì cứ nhất quyết bảo chúng nó chặt tay mình vì không có tiền trả. May mà Lý Nhu có quay lại chứng cứ rồi đi báo cảnh sát. Cái tên Giang Việt này lúc nào cũng làm việc bừa bãi mà không nghĩ tới hậu quả. Lúc trước đi bênh vực bạn bị người ta đánh cho vỡ đầu, phải khâu mười mấy mũi rồi. Chắc cũng vì thế mà càng ngày càng ngu ngốc. Có ai ba mươi tuổi rồi mà còn làm ra chuyện như vậy không! Còn làm liên lụy đến anh nữa! May mà anh không sao, chứ không thì em sẽ xé xác anh ấy luôn đấy.

Cô vừa nói xong thì cửa phòng bệnh lại mở ra một xíu. Sau đó Giang Việt lén lút thò cái đầu quấn đầy băng gạc vào:

– Mưa Nhỏ, anh mang cơm đến cho em này!

Bắc Vũ quay đầu lại nhìn anh rồi quát:

– Cút!

Giang Việt vội vàng thả hai hộp cơm xuống dưới đất, rồi chạy mất.

Từ tối qua đến giờ Bắc Vũ chưa ăn gì cả, nên cô đứng dậy xách hộp cơm vào rồi mắng:

– Lúc đó em không nên mang tiền đi cứu anh ấy. Cứ để anh ấy bị chặt tay cho nhớ.

Thẩm Lạc bật cười:

– Thật ra Giang Việt làm việc có hơi kích động, nhưng mà cũng có thể hiểu được. Người cậu ấy thích bị xã hội đen bắt đi, thì cậu ấy chỉ có thể đi cứu trước rồi tính sau thôi.

Bắc Vũ tức giận nói:

– Biết bọn nó là xã hội đen mà sao không đi báo cảnh sát?

Thẩm Lạc nhìn cô rồi hỏi ngược lại:

– Vậy sao em không đi báo cảnh sát mà lại mang tiền đi cứu cậu ấy?

Bắc Vũ im lặng một lúc rồi mới trả lời:

– Nếu bố anh ấy không phải bác ruột em, anh ấy không phải anh họ em, thì em đã mặc kệ anh ấy rồi.

Thẩm Lạc nghiêm túc nói:

– Vì Giang Việt là người thân của em, nên em không muốn cậu ấy xảy ra chuyện, nên khi biết cậu ấy bị xã hội đen bắt thì em chọn cách đi cứu cậu ấy chứ không phải là báo cảnh sát. Mà đối với Giang Việt, Lý Nhu là người rất quan trọng, nên cậu ấy mới làm như vậy.

Bắc Vũ không nghĩ như vậy, nhưng đột nhiên cô lại nghĩ ra chuyện khác nên mỉm cười hỏi anh:

– Vậy nếu em gặp phải tình huống giống Lý Nhu, thì anh có làm giống Giang Nhị Cẩu không?

Thẩm Lạc hời hợt nói:

– Có rất nhiều biện pháp để giải quyết, nên anh sẽ không đi tới bước đó đâu.

Bắc Vũ nhướn mày lên:

– Vậy nếu không còn cách nào khác thì sao?

Thẩm Lạc nói:

– Vậy thì chỉ có thể làm giống Giang Việt thôi.

Bắc Vũ nhìn anh, rồi "a" một tiếng thật dài:

– Hóa ra em là người rất quan trọng của anh đấy! Nhưng mà cũng phải thôi, nếu không quan trọng thì lúc đó anh đã không chắn dao cho em rồi. Nói vậy thì em là người rất rất quan trọng của anh đúng không?

Thẩm Lạc vẫn bình tĩnh nhìn cô, nhưng trên mặt anh đã xuất hiện những vết màu đỏ đáng nghi. Sau đó anh liền nhắm mắt lại, rồi nghiêng đầu sang một bên:

– Anh ngủ tiếp đây.

Vậy mà không trả lời mình. Bắc Vũ bĩu môi hỏi:

– Anh không đói à?

– Không đói.

Bắc Vũ cười khẽ:

– Vậy anh ngủ tiếp đi. Khi nào đói thì dậy ăn cơm.

Khi cô đi vào nhà vệ sinh để rửa mặt thì kinh hãi. Vì khuôn mặt cô lúc này vô cùng tiều tụy, màu da đen xì, hai con mắt lờ đờ, không khác gì một con ma cả.

– A!

Cô hét lên một tiếng.

– Sao thế?

Giọng Thẩm Lạc lập tức vang lên.

– À, không có gì đâu.

Bắc Vũ vừa rửa mặt vừa bực mình. Vừa rồi cô đã dùng vẻ mặt xấu xí này ám chỉ anh, thảo nào anh lại trốn tránh.

Chắc là anh thấy mình bị lừa, vì mọi ngày cô vẫn là một người gọn gàng xinh đẹp.

Bắc Vũ rửa mặt xong thì vội vàng mang phấn son ra trang điểm. Sau khi trang điểm xong, thấy mình thuận mắt hơn thì cô mới đi ra.

Khi cô đi ra khỏi nhà vệ sinh thì lại hoảng sợ vì Thẩm Lạc đã ngồi dậy.

– Sao anh không gọi em?

Thẩm Lạc nói:

– Anh không sao đâu.

Bắc Vũ nói:

– Anh sợ em không biết cách chăm sóc hả? Anh yên tâm đi, anh bị thương vì em, nên em nhất định sẽ chăm sóc anh thật tốt.

Sau đó cô xách hộp cơm lên rồi bĩu môi:

– Có cháo và canh sườn. Có vẻ không phải hàng ngoài quán. Tên Giang Nhị Cẩu kia thì không dám về nhà rồi, chắc là do Lý Nhu nấu. Thôi được, hàng miễn phí ngu gì không ăn. Ừm, cũng không tệ lắm.

Cô đang múc cháo và canh ra thì lại thấy Thẩm Lạc định xuống khỏi giường, nên vội vàng hỏi:

– Anh làm gì đấy?

Thẩm Lạc nói:

– Anh đi rửa mặt.

Bắc Vũ nhìn anh với vẻ mặt sợ hãi:

– Anh giai à, anh ngồi im một chỗ hộ em được không? Anh cần cái gì thì gọi em làm cho. Anh ngồi im đó để em đi lấy nước cho anh rửa mặt.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi đành phải nói:

– Anh muốn đi vệ sinh.

Lần này đến lượt Bắc Vũ run lên:

– Vậy em đỡ anh vào nhà vệ sinh.

Thẩm Lạc bất đắc dĩ nói:

– Anh bị thương ở vai mà, có phải ở chân đâu.

Bắc Vũ ấp úng nói:

– Bác sĩ… nói là anh không được cử động tay phải. Em cởi quần giúp anh!

Thẩm Lạc bật cười:

– Thôi được rồi!

Bắc Vũ nhìn anh một cái. Sao cô lại có cảm giác mình đang bị trêu chọc nhỉ? Nhưng mà hai người còn tắm chung rồi, thì có gì mà phải ngượng chứ. Thế là cô nhíu mày nhìn anh rồi nói:

– Trên người anh còn chỗ nào em chưa xem mà bày đặt xấu hổ?

Thẩm Lạc mỉm cười không nói gì nữa.

Bắc Vũ đỡ anh đến trước bồn cầu, sau đó Thẩm Lạc liền nghiêng đầu nhìn cô. Trong ánh mắt còn có ý khiêu khích.

Ai sợ ai chứ?

Bắc Vũ nhíu mày rồi giơ tay ra kéo quần cho anh. Kéo xong rồi cô còn cố ý nhìn một cái rồi mới hỏi anh:

– Có cần em quay mặt đi không?

Thẩm Lạc không nói gì mà chỉ mỉm cười nhìn cô. Sau đó anh liền giơ tay trái lên che mắt cô lại.

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, Bắc Vũ lại cẩn thận đỡ anh ngồi xuống giường. Sau đó cô bưng bát cháo lên đút cho anh ăn:

– Bé ngoan, há miệng ra ăn cơm nào.

Thẩm Lạc nhìn cô một cái rồi há miệng ra.

Anh càng nghiêm túc thì Bắc Vũ càng thấy buồn cười.

Cuối cùng Thẩm Lạc cũng không chịu nổi cô nữa nên hỏi:

– Buồn cười lắm hả?

– Buồn cười chứ! Tại anh nhạt nhẽo quá thôi. Nếu anh mà giống em, thì anh sẽ thấy trên đời này có rất nhiều chuyện vui vẻ.

Thẩm Lạc gật đầu, rồi mỉm cười với cô.

Từ trước đến giờ Bắc Vũ chưa hề chăm sóc ai cả. Trong suy nghĩ của cô, việc chăm sóc ai đó là chuyện rất phiền phức. Nhưng khi cô chăm sóc Thẩm Lạc, cô lại không hề thấy phiền phức, mà ngược lại cô còn thấy rất vui vẻ.

Sau khi làm xong mọi việc, cô liền ngồi ở cạnh giường nói chuyện với anh.

Cô nói, anh nghe.

Nói chuyện được một lát, cô mới nhớ tới tình huống của Thẩm lạc ngày hôm qua nên hỏi:

– Anh quen tên Trần Thiết kia à?

Đây là lần đầu tiên cô trông thấy vẻ mặt Thẩm Lạc đáng sợ như vậy. Nếu lúc đó cảnh sát mà chưa tới, Giang Việt không kéo anh ra thì chắc chắn tên Trần Thiết kia sẽ chết dưới tay anh.

Thẩm Lạc nghe vậy thì im lặng một lát rồi nói:

– Học cùng trường hồi cấp 3.

– Bạn học hả?

Bắc Vũ hơi bất ngờ.

Thẩm Lạc gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét:

– Có thể xem là vậy!

Bắc Vũ thăm dò:

– Hai người có thù oán gì à?

Nhưng Thẩm Lạc lại không muốn trả lời vấn đề này. Anh nhắm mắt lại:

– Anh muốn ngủ thêm một lát.

Bắc Vũ gật đầu:

– Vậy anh ngủ đi, em ngồi đây trông cho.

Thẩm Lạc dần dần ngủ mất, còn Bắc Vũ thì cứ ngồi đó nhìn anh ngủ.

Hai mắt anh nhắm chặt, đôi lông mày hơi nhíu lại.

Có vẻ anh rất thích nhíu mày, giống như là có quá nhiều ưu sầu chưa được hóa giải vậy. Mà cô lại không biết gì về anh cả nên cô cũng không biết những ưu sầu đó của anh đến từ nơi đâu, cô chỉ biết đau lòng vì anh thôi.

Có tiếng mở cửa phòng, Bắc Vũ quay lại nhìn thì thấy Phi Thuyền Nhỏ đang thò đầu vào ngó. Cô vội vàng đặt một ngón tay lên môi bảo cậu đừng lên tiếng.

Phi Thuyền Nhỏ ngoan ngoãn gật đầu với cô, rồi rón rén đi vào phòng cùng với ông chú họ của mình.

Chu Dục nói thầm với Bắc Vũ:

– Có chuyện gì thế? Sao anh ấy lại bị thương?

Bắc Vũ không biết vì sao Chu Dục lại biết tin, nên cô chỉ nói:

– Nói ra thì dài lắm, đợi anh ấy tỉnh lại thì anh hỏi anh ấy nhé. Tóm lại đều là tại em.

Chu Dục lắc đầu, nhìn anh họ mình, rồi lại hỏi cô:

– Em là bạn gái của anh ấy à?

Bắc Vũ gật đầu.

Mặc dù trên danh nghĩa thì vẫn chưa phải, nhưng trên bản chất thì đúng là như vậy, nên cô nói vậy cũng không có gì sai cả.

Phi Thuyền Nhỏ chạy đến bên giường, hôn lên má Thẩm Lạc rồi đỏ mắt nói:

– Bố ơi, sao bố lại bị bệnh thế? Bố phải mau khỏe lại đó, không thì con sẽ rất buồn.

Chu Dục lại nói với Bắc Vũ:

– Tối qua em trông anh ấy cả đêm hả? Em về nghỉ đi, có anh ở đây rồi.

Bắc Vũ còn đang do dự thì Chu Dục đã nói thêm:

– Anh ấy là anh họ anh.

– Thôi được rồi, em về nhà nghỉ ngơi rồi mang cơm cho anh ấy.

Bắc Vũ vừa đóng cửa lại, thì người nằm trên giường liền mở mắt ra:

– Sao em biết anh đang nằm viện?

Chu Dục nói:

– Đây là bệnh viện nhân dân, mẹ em – cô anh từng là chủ nhiệm khoa ngoại ở đây. Cô viện phó hiện tại là bạn thân của mẹ em, cũng là bác sĩ điều trị cho anh hồi trước. Hôm qua cô ấy thấy anh bị đưa vào phòng cấp cứu nên báo cho em.

Thẩm Lạc nói:

– Thật sao?

Chu Dục nói:

– Em đã nghe qua mọi chuyện rồi. Tên Trần Thiết kia chính là người đã bắt nạt anh hồi cấp 3 hả?

Thẩm Lạc nhìn Chu Dục:

– Anh không muốn nhắc tới nó.

Chu Dục lại nói tiếp:

– Bây giờ nó vẫn đang phải nằm trong phòng bệnh đặc biệt đấy. Nếu không phải anh bị nó chém một nhát, và nó có tiền án từ trước, thì anh sẽ bị phán là phòng vệ quá đáng đấy. Anh à, có phải anh lại tái phát không?

Thẩm Lạc giơ tay trái lên che mắt, rồi thản nhiên nói:

– Em yên tâm đi, anh rất tốt.

– Anh!

– Em nói đủ chưa hả?

46. Chương 46

Chu Dục lại nói:

– Anh! Nếu anh có vấn đề thì phải đi tìm viện trưởng đi. Cô ấy biết rõ tình huống của anh.

Thẩm Lạc bỏ tay xuống, nhìn về phía Chu Dục:

– Em cảm thấy anh vẫn bị bệnh là mãi không khỏi như mười mấy năm trước à?

Chu Dục nói:

– Em không có ý đó. Nhưng mà nhìn anh thế này em rất lo lắng.

Thẩm Lạc cười khẽ một tiếng:

– Nếu Tống Nam Phong suýt nữa bị người ta đánh, người đánh chính là người em từng căm hận nhất, thì em sẽ không xúc động sao?

Chu Dục giơ tay:

– Được rồi! Anh và cô bé Bắc Vũ kia là nghiêm túc hả?

– Có vấn đề gì không?

– Vấn đề thì không có, em chỉ cảm thấy là hai người không giống người cùng thế giới thôi.

– Cái gọi là thế giới của anh là do người khác tự nghĩ ra. Bây giờ anh chỉ muốn sống bình thường như thế này thôi.

Chu Dục mỉm cười nhìn Phi Thuyền Nhỏ vẫn đang ngơ ngác:

– Thảo nào anh không cho Phi Thuyền Nhỏ nhảy lớp.-

Thẩm Lạc nhắm mắt lại:

– Em dẫn Phi Thuyền Nhỏ về trước đi. Trẻ con ở bệnh viện lâu sẽ không tốt.

Chu Dục nói:

– Anh ở đây một mình có ổn không?-

Thẩm Lạc:

– Anh chỉ bị thương ở vai thôi.

Phi Thuyền Nhỏ cầm lấy tay anh:

– Bố ơi, con muốn ở đây chăm sóc bố.

Thẩm Lạc duỗi tay xoa đầu của cậu:

– Ngoan nào. Con về với chú đi, khi nào bố hết bệnh sẽ đến đón con.

Phi Thuyền Nhỏ bĩu môi: – Nhưng mà con muốn chăm sóc bố mà.

– Ngoan nào.

– Vâng.

Chu Dục dắt Phi Thuyền Nhỏ ra đến cửa thì lại không quay lại nói thêm:

– Anh, nếu anh có vấn đề thì phải đi tìm cô Trần đấy. Nếu anh muốn sống như người bình thường, thì đừng để Bắc Vũ gặp phải tình huống nguy hiểm.

Thẩm Lạc nhắm mắt lại không nói gì cả. Cho đến khi cả căn phòng đều yên tĩnh lại, anh mới mở mắt ra. Anh cứ nằm đó nhìn lên trần nhà một hồi lâu, rồi mới đứng dậy đi tới bên cửa sổ.

Đứng từ cửa sổ nhìn ra ngoài là có thể thấy được một dãy nhà màu trắng ở gần đó. Trong dãy nhà đó có màu áo trắng của bác sĩ, có màu áo kẻ của bệnh nhân, xen lẫn giữa màu xanh biếc của cỏ non. So với sự náo nhiệt của tòa nhà chính của bệnh viện, thì bên đó thật sự quạnh quẽ hơn nhiều. Vừa nhìn liền biết dãy nhà đó là một sự tồn tại đặc biệt ở nơi đây.

Năm mười lắm tuổi đó, anh đã từng ở lại đó một năm trời.

Thẩm Lạc nhắm mắt lại. Bên tai anh lại xuất hiện câu nói ban nãy của Chu Dục.

"Nếu anh muốn sống như người bình thường, thì đừng để Bắc Vũ gặp phải tình huống nguy hiểm."

Sắp ba mươi năm tồn tại trên thế giới này rồi, mà anh vẫn không thể thích được cái thế giới kỳ quái này. Nhưng mà khi sống trong thể giới cô độc của chính mình quá lâu, thì đều muốn đi ra ngoài ngắm mặt trời.

Mười hai năm trước khi anh gặp được Bắc Vũ và Giang Việt, anh đã bước ra khỏi thế giới của riêng mình một bước. Trong những năm tháng sau này, dù không tính là quá thành công, nhưng ít ra cũng giống như một người ngồi trong lòng giếng cạn lâu năm, cuối cùng cũng trông thấy ánh nắng.

Đến khi anh lại gặp được Bắc Vũ, thì tất cả mọi thứ đều được giải đáp cả. Cô giống như một sợi dây thừng được thả xuống dưới giếng để kéo anh lên vậy.

Chỉ có điều gần đây những ký ức mà anh tưởng là mình đã quên mất kia lại xuất hiện và nhắc nhở anh rằng anh từng là người như thế nào.

Thẩm Lạc nhắm mắt lại, cố gắng vứt bỏ những ký ức kia đi.

Đúng lúc này lại có người gõ cửa phòng anh.

Anh hít sâu một hơi rồi quay đầu lại nói:

– Mời vào.

An Lộ bước vào phòng với một mái tóc dài, một đôi giày cao gót, gương mặt được trang điểm rất tinh xảo.

Thẩm Lạc nhíu mày lại:

– Sao em lại tới đây?

An Lộ nói:

– Hôm nay em tới thăm cô Trần, thấy cô ấy bảo là anh đang nằm viện, nên em tới thăm. Anh sao rồi?

Thẩm Lạc ngồi xuống giường rồi nói:

– Không sao cả.

An Lộ mỉm cười đi tới gần chỗ anh:

– Vậy thì chúng ta thật có duyên đó. Lâu lắm rồi em chưa quay lại đây, mà vừa về liền gặp được anh.

Thẩm Lạc thản nhiên nhìn An Lộ:

– An Lộ, chúng ta không thân như vậy đâu.

An Lộ lại cười:

– Nếu không bị mất liên lạc, thì chúng ta sẽ là những người thân nhất của nhau trên thế giới này. Bởi vì chỉ có chúng ta biết được trạng thái bết bát nhất của nhau thôi.

Thẩm Lạc nói:

– Tình huống của những người khác trong phòng cũng rất tệ.

An Lộ nói:

– Nhưng chúng ta không giống với bọn họ. Tuổi của chúng ta ngang ngang nhau. Chúng ta đều có quá khứ không tốt, thậm chí còn từng suýt chết nữa. Em vẫn còn nhớ khi em định tự sát ở trên mái nhà, anh đã cứu em xuống. Là anh đã cho em dũng khí để sống tiếp trên cuộc đời này. Sau khi anh xuất viện, em vẫn luôn đi tìm anh. Khi em biết anh chính là Pluto thì em vẫn luôn đi theo bước chân của anh, đi qua những nơi anh từng đi, ngắm những phong cảnh anh ngắm. Em từ bỏ việc vẽ tranh để học chụp ảnh cùng anh. Khi em tìm được tin tức của anh, em đã thề là phải lấy trạng thái tốt nhất để xuất hiện ở trước mặt anh.

Thẩm Lạc thản nhiên nhìn cô ấy:

– Nhìn em không tệ đấy.

An Lộ mỉm cười:

– Em cũng thấy vậy. Nhưng anh đã có con rồi. Tại sao khi em tìm thấy anh, thì lại có người khác ở bên cạnh anh chứ? Em có đi hỏi thăm về Bắc Vũ, và em vẫn không hiểu nổi vì sao anh lại thích một người như vậy chứ? Cô ta và anh không phải người chung một thế giới.

Thẩm Lạc nhíu mày lại:

– An Lộ, anh đã ra khỏi căn phòng đó rồi, nhưng em thì vẫn chưa.

Anh đứng dậy, đi tới bên cửa sổ một lần nữa:

– Em đã bao giờ ăn sáng ở mấy quán nhỏ ven đường chưa?

An Lộ lắc đầu.

Thẩm Lạc lại hỏi:

– Vậy em có từng nghe mọi người xung quanh nói chuyện khi ngồi ăn ở quán ven đường chưa?

An Lộ lại lắc đầu:

– Em không thích ăn ở quán ven đường.

Thẩm Lạc nói:

– Anh từng ăn rồi.

An Lộ cười:

– Vậy thì sao?

Thẩm Lạc không nói gì, mà chỉ hỏi tiếp:

– Vậy em đã từng ăn kẹo socola rẻ tiền mà người khác tặng em chưa?

An Lộ nói:

– Em có được tặng, nhưng em không ăn đồ rẻ tiền.

Thẩm Lạc nhìn cô ấy rồi mỉm cười:

– Anh ăn rồi, mùi vị rất tuyệt vời.

An Lộ nhìn bóng lưng của anh, rồi nhíu mày hỏi:

– Thẩm Lạc, anh muốn nói cái gì?

Thẩm Lạc quay đầu lại:

– Em nói anh và Bắc Vũ không phải người một thế giới. Nhưng em có biết thế giới của cô ấy trông thế nào không? Nó giống như những hạt sương sớm, giống như mặt trời vừa mới mọc, nó giống như bát mì vằn thắn đầu tiên của quán ăn ven đường, giống như một xâu thịt nướng đang bốc hơi nghi ngút vậy. Tất cả mọi thứ trong đó đều rất sống động. Có lẽ mọi người không thích, nhưng anh lại rất thích thế giới đó.

Sắc mặt An Lộ cứng đờ lại:

– Có lẽ chỉ là sự hiếu kỳ nhất thời thôi.

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Không đâu. Bởi vì anh đã được trải nghiệm sự tốt đẹp trong thế giới kia, nên không muốn quay về thế giới của mình nữa.

An Lộ nói:

– Thẩm Lạc, chúng ta mới là người cùng một thế giới.

Thẩm Lạc cười lạnh:

– An Lộ, em đúng là cần đi gặp bác sĩ Trần rồi.

An Lộ hít sâu một hơi để làm mình bình tĩnh lại:

– Thẩm Lạc, bao nhiêu năm nay, em vẫn luôn đuổi theo bước chân của anh. Bây giờ em vừa mới đuổi kịp, em không cho rằng mình có thể từ bỏ được.

Thẩm Lạc nói:

– Em cũng nên ra khỏi thế giới của mình đi, đừng tự gây áp lực cho bản thân. Đối với anh, em chỉ là một người bạn cùng phòng bệnh mười mấy năm trước thôi. Lúc trước anh cứu em chỉ là do thấy em định nhảy lầu mà thôi. Em không cần phải nghĩ nhiều đâu.

An Lộ giơ tay lên:

– – Không sao, dù anh có nói vậy cũng không sao cả. Bởi vì em biết lý do anh không muốn gặp em là vì anh không muốn đối mặt với mình trong quá khứ. Nhưng Thẩm Lạc à, có một số việc có trốn cũng không được đâu.

Thẩm Lạc lại lạnh lùng nói:

– Anh không trốn tránh gì hết, anh chỉ đang bước về phía trước thôi.

Thấy Thẩm Lạc đã nằm trên giường và nhắm mặt lại, thì An Lộ cũng không dám nói gì thêm nữa:

– Vậy anh nghỉ ngơi đi, hôm nào em lại đến thăm anh sau.

Khi An Lộ ra khỏi phòng bệnh, thì nụ cười trên mặt cô đã hoàn toàn biến mất.

Lúc An Lộ đi đến cửa thang máy, thì lại gặp được Bắc Vũ đang xách theo một chiếc hộp giữ nhiệt.

Cả hai người đều hơi sững sờ. An Lộ là người lên tiếng trước:

– Em còn nhận ra chị không?

Bắc Vũ cười:

– Có chứ ạ, chị là người đẹp giới nhiếp ảnh cơ mà.

An Lộ cười:

– Cũng có thể nói là bạn cũ của Thẩm Lạc. Em có rảnh không? Chúng ta nói chuyện một lát nhé?

Là một cô gái, dù có ngốc đến đâu, thì Bắc Vũ cũng nhận ra bầu không khí đối địch lúc này. Mà bây giờ cô đã biết tình cảm của mình rồi, nên có gì mà phải sợ chứ?

Cô gật đầu:

– Được ạ.

Hai người đi tới trước một khung cửa sổ ở ngoài hành lang. Sau đó An Lộ lại lên tiếng trước:

– Sau lần gặp nhau ở câu lạc bộ, Thẩm Lạc có nói gì với em về chị không?

Bắc Vũ gật đầu:

– Anh ấy nói là chị nằm cùng phòng bệnh với anh ấy.

An Lộ nói:

– Đúng vậy. Anh ấy có nói hồi đó anh ấy bị bệnh gì không?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Ai mà chẳng có lúc bị bệnh chứ? Bây giờ anh ấy khỏe mạnh là được rồi.

An Lộ cười:

– Xem ra tính của em rất thoải mái.

Sau đó An Lộ liền chỉ tay về phía dãy nhà trắng ở phía xa:

– Em có biết kia là chỗ nào không?

Bắc Vũ nói:

– Em có nghe nói đó là khoa tâm thần nổi tiếng nhất cả nước.

An Lộ gật đầu:

– Đúng là rất nổi tiếng. Mười mấy năm trước, chị và Thẩm Lạc đã từng ở trong đó cả năm trời đấy.

Bắc Vũ kinh ngạc nhìn An Lộ.

An Lộ nhún vai rồi mỉm cười:

– Đúng vậy đấy. Năm đó chị và anh ấy trị bệnh ở khoa tâm thần. Sau mấy lần chị tự sát không thành vì bệnh trầm cảm, thì bố mẹ chị liền đưa chị tới đó. Còn Thẩm Lạc là vì… có khuynh hướng bạo lực, bệnh tự kỷ và rối loạn lưỡng cực (*).

(*) Rối loạn lưỡng cực (Bipolar disorders – RLLC), hay còn được biết đến với tên gọi bệnh hưng – trầm cảm, là một loại bệnh lý tâm thần khá thường gặp trong xã hội hiện đại.

Giọng của cô ấy rất nhẹ nhàng tựa như những điều cô ấy đang nói chỉ là một chuyện rất bình thường vậy.

47. Chương 47

Thấy Bắc Vũ không nói gì thì An Lộ liền mỉm cười hỏi:

– Em có muốn biết lý do vì sao anh ấy đang học đại học mà lại xin nghỉ học một năm không?

Hiển nhiên cô ấy cũng không cần câu trả lời của Bắc Vũ, vì ngay sau đó An Lộ đã nói tiếp:

– Bởi vì anh ấy làm ba người bị thương nặng. Nếu năm đó anh ấy không phải trẻ vị thành niên và có vấn đề về tinh thần, thì chỗ anh ấy phải đi không phải là dãy nhà trắng kia đâu.

Lúc này Bắc Vũ mới bình tĩnh lại. Cô quay sang hỏi An Lộ:

– Vậy bây giờ chị có còn muốn tự sát nữa không?

An Lộ lắc đầu:

– Tất nhiên là không rồi. Bệnh trầm cảm của chị đã khỏi lâu rồi. Bây giờ cuộc sống của chị rất bình thường.

Bắc Vũ nói:

– Ừ nhỉ! Bây giờ chị là người đẹp giới nhiếp ảnh mà, đúng là không có gì không hài lòng cả. Hiện giờ chị khác đã khác hẳn với năm mười lăm tuổi rồi đúng không? Vậy thì năm Thẩm Lạc mười lăm tuổi từng làm gì, từng bị bệnh ra sao, thì có vấn đề gì đâu nhỉ? Bởi vì anh ấy của bây giờ cũng khác với anh ấy hồi mười lăm tuổi rồi rồi mà.

Sau đó Bắc Vũ lại nói tiếp:

– Hồi em mười lăm tuổi, em còn tưởng sau này mình sẽ rất lợi hại cơ. Nhưng mười mấy năm trôi qua rồi, và em vẫn chỉ là một người bán hàng qua mạng thôi.

An Lộ híp mắt lại:

– Em không quan tâm đến quá khứ của anh ấy sao?

Bắc Vũ trả lời:

– Sao em lại phải quan tâm đến những chuyện hồi nhỏ của một ai đó chứ?

An Lộ cười:

– Vậy em không sợ bệnh của anh ấy sẽ tái phát sao?

Bắc Vũ đáp:

– Em đoán là bệnh trầm cảm của chị không phải bẩm sinh, mà là do gặp phải vấn đề gì đó trong cuộc sống. Từ bé đến giờ, cuộc sống gia đình em rất hạnh phúc, bố mẹ em cũng yêu thương nhau, nên em không thể cảm nhận được. Nhưng em nghĩ, một cô gái mười lăm tuổi mà mắc bệnh trầm cảm, thì rất có khả năng là do gia đình. Nếu chị có thể ở dãy nhà kia một năm trời, thì chắc hoàn cảnh gia đình cũng khá giả, bố mẹ yêu thương. Vậy thì vấn đề chị gặp phải chắc hẳn là bố mẹ tan vỡ hoặc đi quá giới hạn.

Lúc đầu An Lộ vẫn còn mỉm cười, nhưng sau đó, nụ cười của cô ấy cứng đờ lại, bởi vì những gì Bắc Vũ nói đều đúng cả. An Lộ đã từng có một gia đình rất hạnh phúc. Bố mẹ yêu thương nhau, và cưng chiều con gái làm cô ấy tưởng rằng mình chính là một cô công chúa. Nhưng mọi thứ đã sụp đổ vào năm An Lộ mười bốn tuổi. Cô tận mắt trông thấy bố mình đi ngoại tình, mà còn có cả con riêng nữa. Cô bé mười bốn tuổi năm

đó vì không thể chịu nổi sự thật ngỡ ngàng mà đã mất hết niềm tin vào cuộc sống. Cô tự sát mấy lần liền nhưng đều không thành công. Cuối cùng bố mẹ cô buộc phải đưa cô vào bệnh viện.

An Lộ nhăn mặt lại:

– Em muốn nói điều gì?

Bắc Vũ nói:

– Bây giờ chuyện năm đó có còn khiến chị không chịu đựng nổi nữa không?

An Lộ đáp:

– Năm nay chị sắp ba mươi, đã có đủ khả năng để ứng phó với những biến cố trong cuộc đời rồi.

Bắc Vũ nói:

– Nếu chị có thể như vậy, thì sao Thẩm Lạc lại không thể chứ? Chuyện năm đó của anh ấy, cũng chỉ là do độ tuổi đó của anh ấy chưa đủ để chống lại và giải quyết nó thôi. Cho nên những khó khăn mà hồi mười lăm tuổi anh ấy không giải quyết được, sẽ không còn là vấn đề với anh ấy khi ba mươi tuổi nữa.

Sắc mặt An Lộ lập tức thay đổi:

– Suy nghĩ của em thoải mái thật đấy.

Bắc Vũ nghiêm túc nói:

– Em nói thật nhé. Trong lòng em, Thẩm Lạc vốn đã không giống người bình thường rồi. Nên dù lúc trước anh ấy có bị làm sao, thì em cũng chẳng thấy ngạc nhiên đâu. Thậm chí em cũng sẽ không thấy tò mò, vì em chỉ phụ trách hiện tại và tương lai của anh ấy thôi.

An Lộ nói:

– Em phụ trách được sao?

Bắc Vũ nhíu mày:

– Anh ấy cho em, thì em sẽ phụ trách được.

An Lộ cười mỉa mai:

– Vậy thì chúc em may mắn.

Sau đó liền bỏ đi.

Bắc Vũ nhìn theo bóng lưng An Lộ một hồi lâu, rồi mới quay đầu lại nhìn về phía dãy nhà trắng xa xa kia.

Khoa tâm thần ở bệnh viện tổng hợp khác với bệnh viện tâm thần ở chỗ phần lớn các bệnh nhân của nó đều mắc bệnh trầm cảm, chứ không phải bị thần kinh, hay tinh thần phân liệt.

Trong số những bệnh nhân đó, có một vài người là bị bẩm sinh, còn lại đều là do cuộc sống đưa đẩy cả.

Bắc Vũ lại nhớ tới một câu Thẩm Lạc từng nói, cuộc sống của anh chỉ bắt đầu từ mười hai năm trước.

Mười hai năm trước chính là năm anh học ở trường cấp ba số hai.

Còn trước đó anh thế nào thì cô cũng có thể đoán được một số thứ.

Bố mẹ anh mất sớm, anh được ông bà đón về nuôi. Vì chỉ số thông minh nổi bật nên đã nhảy lớp liên tục. Mười tuổi học lên cấp hai, mười hai tuổi lên cấp ba, mười bốn tuổi vào đại học. Khi các bạn cùng trang lứa đang tận hưởng thời thơ ấu của mình, thì anh lại trở thành một người khác biệt.

Phi Thuyền Nhỏ từng nói là anh không cho cậu nhóc nhảy lớp, bởi vì các bạn lớn không thích chơi cùng các bạn nhỏ —— đây chính là những trải nghiệm của Thẩm Lạc.

Bố mẹ mất sớm, lại không có bạn bè, anh cứ đeo tấm biển thiên tài trên mặt mà sống lẻ loi một mình đến năm mười lăm tuổi. Có lẽ anh còn phải chịu rất nhiều đau đớn mà không muốn người khác biết, ví dụ như tên Trần Thiết kia.

Gia đình Bắc Vũ lúc nào cũng hòa thuận, khu cô ở lại có một đám trẻ con ngang tuổi nhau, nên từ nhỏ đến giờ, cô chỉ bị cô lập mỗi hai năm cấp ba kia thôi. Nhưng chỉ có một xíu đấy, mà cô năm mười sáu, mười bảy tuổi còn thấy khó chịu, huống chi tình huống của Thẩm Lạc còn bi thảm hơn cô mấy trăm lần.

Bây giờ đã là cuối thu, thời tiết mát mẻ. Trên bãi cỏ xanh rờn của dãy nhà trắng bên kia, có mấy người bệnh đang tập thể dục dưới sự chỉ đạo của y tá.

Cô không biết họ có phải là Thẩm Lạc trước kia hay không, nhưng cô hy vọng tương lai của họ có thể đẹp như thời tiết ngày hôm nay.

Cô hít sâu một hơi rồi đi vào trong phòng bệnh.

Thẩm Lạc nằm ở trên giường, hình như anh đang ngủ.

Bắc Vũ nhẹ nhàng đi tới bên cạnh anh rồi ngồi xuống ngắm nhìn anh.

Gương mặt anh tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, làn mi rũ xuống như chiếc quạt, yên ả nhẹ nhàng.

Bắc Vũ giơ tay lên xoa đôi lông mày đang nhíu lại của anh. Khi cô định rụt tay lại thì Thẩm Lạc lại túm lấy tay cô. Đôi mắt đen láy của anh mở ra rồi nhìn về phía cô.

Bắc Vũ cười:

– Định nhân lúc anh ngủ, sờ soạng một chút mà lại bị bắt quả tang.

Thẩm Lạc buông tay cô ra. Cô lại xoa xoa má anh thêm vài cái nữa.

Tuy anh có nhíu mày lại, nhưng lại không nói gì cả, cũng không có vẻ khó chịu gì.

Bắc Vũ sờ soạng chán chê rồi giơ bình giữ ấm lên:

– Em mang canh móng heo cho anh này. Em tự nấu đấy!

Thẩm Lạc bày ra vẻ mặt nghi ngờ.

Bắc Vũ nhướng mày:

– Không tin à? Em nói cho anh biết, bình thường em không xuống bếp thôi, chứ tài nấu ăn của em không thua kém gì anh đâu nhé. Chẳng qua em giấu nghề thôi.

Bắc Vũ nói xong, liền mở nắp ra, rồ đưa tới trước mặt anh để cho anh ngửi thử:

– Sao hả? Thơm không?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Rất thơm.

Bắc Vũ đỡ anh dậy:

– Nào, để em đút cho.

Thẩm Lạc nói:

– Em để lên bàn đi, tay trái của anh có thể sử dụng được mà.

– Không được, em muốn đút cho anh. Bởi vì bây giờ anh đang là em bé!

Thẩm Lạc liếc cô một cái, gương mặt anh cứng đờ lại.

Bắc Vũ mặc kệ anh, cô ngồi ở bên cạnh anh:

– Hôm qua anh đã được truyền máu rồi, nhưng lúc trước bị mất máu quá nhiều, nên phải uống canh bổ máu thì mới nhanh khỏe được. Em đã lên mạng tra rồi, canh móng heo có nhiều Collagen, có tác dụng giúp vết thương mau liền.

Cô đút cho anh một thìa:

– Ngon không?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ngon.

Bắc Vũ thở phào nhẹ nhõm:

– Quả nhiên mấy bạn trên mạng không lừa em.

Thẩm Lạc nhíu mày nhìn cô.

Bắc Vũ mím môi:

– Được rồi. Em thừa nhận cái này là em đặt mua ngoài quán. Nhưng mà ở nhà em có nấu một nồi thật đó, có điều nó tanh quá, nên phải đi mua mới.

Thấy vẻ mặt lạnh tanh của Thẩm Lạc cô lại nói tiếp:

– Anh yên tâm, mai em lại thử tiếp.

Thẩm Lạc nói:

– Đừng thử nữa, lãng phí nguyên liệu.

Bắc Vũ không phục:

– Em nói cho anh biết nhé, hôm nay em lỡ tay thôi. Nấu theo công thức thì ai chẳng nấu được. Cấp 1 em đã biết nấu mì rồi.

Thẩm Lạc hỏi:

– Có ăn được không?

Bắc Vũ nói:

– Giang Việt ăn hết cả một bát tô luôn.

– Chắc cũng chỉ có mỗi cậu ấy ăn được thôi.

Bắc Vũ cười:

– Hôm nay em còn định mang canh mình nấu đến cơ. Nhưng vì em mà mang tới thì chắc chắn anh sẽ ăn nó, nên em thương anh nên mới đi đặt ở nhà hàng đấy.

Thẩm Lạc nói:

– Nếu mà không ăn được, thì còn lâu anh mới ăn.

Bắc Vũ cười:

– Theo tiểu thuyết, thì nữ chính có nấu khó nuốt thế nào nam chính cũng sẽ vui vẻ ăn hết sạch.

Thẩm Lạc nghiêm mặt nhìn cô:

– Ngu ngốc!

Bắc Vũ nói:

– Anh mới ngốc ý.

Sau đó liền tức tối ấn mạnh thìa canh vào miệng anh, làm anh bị sặc. Bắc Vũ thấy anh nhíu mày thì sợ vừa rồi động vào vết thương của anh làm anh bị đau, nên vội vàng vỗ lưng cho anh:

– Em xin lỗi, em quên mất anh là bệnh nhân.

Vì cô vừa nghe thấy mấy lời của An Lộ nên khi nhìn thấy anh, cô liền cố gắng tạo ra bầu không khí vui vẻ hơn. Nhưng vì chưa phải chăm sóc ai bao giờ nên đã lỡ tay làm anh đau.

Thấy Thẩm Lạc nhăn mày lại vì đau thì cô càng thấy tự trách bản thân mình.

Thẩm Lạc thấy cô áy náy như vậy thì an ủi cô:

– Anh không sao đâu.

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn anh, nhưng cô vẫn không thể nhìn ra anh đang nghĩ những gì từ gương mặt như bộ bài Poker kia, nên cô nói:

– Hồi đi học ở trường số 2, anh có thấy vui không?

Thẩm Lạc ngạc nhiên nhìn cô:

– Vẫn được.

– Có chuyện gì vui vui không?

Thẩm Lạc im lặng một lát:

– Bọn Giang Việt rất vui.

Đó là lần đầu tiên anh đi vào thế giới bình thường của các bạn cùng trang lứa. Đối với anh thì nó là một thế giới hoàn toàn xa lạ. Nó làm anh mờ mịt, không biết phải làm sao. Ấn tượng ban đầu của anh đối với Giang Việt rất tệ. Vì trong ký ức mấy năm đi học của anh, mấy tên lưu manh học đường này chỉ giỏi ỷ mạnh hiếp yếu thôi. May mà anh đã không còn là thằng nhóc gầy yếu lúc trước nữa, cho nên anh cũng không sợ bọn họ.

Nhưng anh cũng không ngờ là, lần đầu tiên gặp đám học sinh cá biệt ở ngôi trường mới, anh lại được Giang Việt cứu.

Sau này mỗi khi trong lớp có hoạt động gì thì Giang Việt cũng đều gọi anh tham gia cùng. Trong khi lúc trước anh chỉ nghe được những câu nói như sau:

"Gọi nó làm gì? Lùn như vậy thì làm được gì đâu!"

"Thiên tài nào có thèm chơi với chúng ta."

Lúc nào cũng như vậy hết.

Thế là anh cứ mãi mãi ngồi trên chiếc bàn đặc biệt ở gần bục giảng, để làm học trò ngoan của các thầy cô, và người lạc loài trong lớp.

Chỉ từ năm mười bảy tuổi trở đi, anh mới có thể ngồi ở dưới lớp và đi chơi cùng các bạn nam trong lớp.

Giang Việt là người bạn đầu tiên trong cuộc đời anh. Cũng chính Giang Việt là người khiến anh thay đổi suy nghĩ về đám con trai cùng tuổi, mặc dù khi đó anh vẫn không biết tình bạn là cái gì.

Bắc Vũ hơi ngoài ý muốn vì anh lại nhắc tới Giang Việt, nên cô cười hỏi:

– Vậy nên anh mới ở lại trường đến tận khi tốt nghiệp, trong khi đã nhận được offer hả? Chỉ vì bọn Giang Việt thôi hả?

Thẩm Lạc nhìn cô một lát rồi gật đầu.

Bắc Vũ nói đùa:

– Em còn tưởng là vì em cơ đấy!

Thẩm Lạc vẫn nhìn cô, đôi môi anh hơi mím lại, nhưng vẫn không nói gì.

Bắc Vũ lại hỏi tiếp:

– Vậy anh nói thử coi, năm đó anh có ấn tượng gì với em nào?

Thẩm Lạc nói:

– Ừm… bình thường.

– Bình thường là cái gì?

Bắc Vũ bất mãn lẩm bẩm:

– Em nói cho anh biết, năm đó em còn thích thầm anh đấy. Ngày nào em cũng lượn lờ ở trước mặt anh để kiếm sự chú ý, còn chạy ra sân thể dục đánh đàn mỗi tối nữa. Vậy mà anh lại cho mỗi một câu bình thường à?

Thẩm Lạc do dự một lát, có vẻ anh thấy bất ngờ:

– Thật không?

Bắc Vũ gật đầu:

– Đương nhiên.

Thẩm Lạc hỏi:

– Vậy sao em không gửi thư hay nói gì với anh?

Bắc Vũ đáp:

– Đương nhiên là không được rồi. Em có phải chưa thấy anh từ chối ai bao giờ đâu. Một cô bé mười lăm tuổi xinh xắn như em không cần mặt mũi sao?

Thẩm Lạc nói:

– Em không nói thì sao anh biết được?

Bắc Vũ nói:

– Em định làm anh chú ý tới em trước, rồi chờ anh tỏ tình với em á.

Thẩm Lạc không nói gì mà chỉ múc một muỗng canh lên uống, mãi một lát sau anh mới "ồ" một tiếng.

48. Chương 48

Mặc dù cách nói của Bắc Vũ có vẻ rất tùy tiện, nhưng chỉ có trời mới biết là cô đã tốn bao nhiêu dũng khí để nói ra được mấy lời này. Nếu cô mà không biết là anh cũng thích cô, thì còn lâu cô mới thừa nhận là năm đó mình đã ngu ngốc như vậy nhé.

Từ trước tới cô cô vẫn luôn sĩ diện như vậy, cô rất sợ mình rơi vào cảnh hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình.

Khi cô nói ra mấy câu đó, tim cô vẫn còn đập thình thịch. Còn cô thì thấp thỏm quan sát vẻ mặt Thẩm Lạc trong tiếng tim đập. Vậy mà cô chỉ nhận lại được một từ "ồ" hời hợt.

Cô bĩu môi:

– Anh ồ gì chứ?

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn cô, khóe môi anh cong lên, rồi lại "ồ" tiếp.

Trên gương mặt lạnh nhạt từ xưa đến giờ của anh đã xuất hiện một nụ cười vui vẻ, xấu xa. Ngay cả ánh mắt anh nhìn cô, cũng có ý cười nữa.

Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ thấy anh cười như vậy, vừa sạch sẽ vừa có vẻ trẻ con.

Nhìn anh như vậy thì cô lại cảm thấy cậu nhóc mười lăm tuổi ở dãy nhà trắng tinh kia đã không còn quan trọng nữa.

Không còn quan trọng nữa.

Cô mỉm cười nhìn anh rồi múc canh cho anh:

– Anh mau ăn đi, ăn nhiều cho mau khỏe.

Thẩm Lạc:

– Ồ!

Còn chưa xong nữa hả?

Bắc Vũ đang định ấn chiếc thìa vào miệng anh, nhưng lại nhớ tới cảnh vừa rồi, nên đành nhịn xuống.

Sau đó cả hai người đều không nói gì cả, làm phòng bệnh im ắng lạ thường. Nhưng dù im ắng như vậy, nhưng lại không hề có vẻ xấu hổ.

Mà trên mặt Thẩm Lạc vẫn luôn treo cái nụ cười xấu xa kia.

Sau khi anh ăn xong, thì Bắc Vũ đỡ anh đi dạo vào bước trong phòng cho dễ tiêu hóa, rồi lại lên giường nghỉ ngơi.

Nhưng vì tâm trạng tốt, nên đến lúc chiều tối tình trạng của Thẩm Lạc đã tốt hơn nhiều rồi.

Sau khi ăn tối xong, anh còn bảo Bắc Vũ đỡ anh xuống vườn hoa đi dạo nữa.

– Thẩm Lạc đó hả?

Hai người mới đi được một lát, thì đã có một bác sĩ đi tới hỏi hai người.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn bà:

– Bác sĩ Trần ạ! Cháu chào cô.

Bác sĩ Trần thở phào:

– Hôm qua cô thấy tên cháu ở trong phòng cấp cứu, cô sợ quá nên phải gọi cho Chu Dục để hỏi thăm. Bây giờ trông thấy cháu ở đây cô còn không nhận ra đấy. Bao nhiêu năm rồi, cháu cũng đã lớn rồi.

Thẩm Lạc nói:

– Cháu cảm ơn ạ.

Bác sĩ Trần lại nhìn về phía vai anh:

– Sao cháu lại bị thương thế?

Thẩm Lạc cười khẽ:

– Ngoài ý muốn thôi ạ.

Bác sĩ Trần lại hỏi:

– Cô nghe Chu Dục nói là lúc trước cháu vẫn ở Mỹ hả?

Thẩm Lạc nói:

– Cháu về một thời gian rồi ạ.

Bác sĩ Trần gật đầu:

– Mấy năm nay cháu có khỏe không?

Thẩm Lạc mỉm cười:

– Cô Trần đừng lo, cháu vẫn tốt mà. Nếu có gì thì cháu đã tới tìm cô rồi.

Bác sĩ Trần cười:

– Cũng phải. Đây là vợ cháu hả?

Thẩm Lạc nhìn Bắc Vũ một cái, rồi chỉ cười chứ không nói gì.

Bác sĩ Trần gật đầu:

– Vậy là tốt rồi. Hôm trước An Lộ có tới thăm cô. Bây giờ nó cũng sống rất tốt, không còn chút dấu vết nào của năm đó nữa cả. Mấy đứa sống tốt là cô yên tâm rồi.

Thẩm Lạc nói:

– Cháu cảm ơn cô.

Bác sĩ Trần nói:

– Vậy cô đi làm việc đây. Có chuyện gì thì cứ đến tìm cô nhé. Hai đứa đi dạo tiếp đi.

Thẩm Lạc gật đầu rồi nhìn theo bóng lưng của bác sĩ Trần.

Chỗ bà làm việc chính là dãy nhà trắng bên kia.

Bắc Vũ thấy anh cứ nhìn sang đó mãi thì kéo áo anh:

– Anh đã mệt chưa? Chúng ta về phòng nhé.

Thẩm Lạc lặng lẽ gật đầu.

Thời tiết mùa thu nên trời tối rất sớm.

Khi hai người quay về phòng bệnh, thì ngoài trời đã tối om. Thẩm Lạc thấy Bắc Vũ lấy quần áo ở trong túi ra thì nói:

– Em về nhà hả? Ở đây có y tá rồi, em về nhà nghỉ đi, không cần lo cho anh đâu.

Bắc Vũ nghiêng đầu nói:

– Bây giờ anh đang là em bé cơ mà. Sao em dám để anh ở bệnh viện một mình chứ. Với lại dạo này chúng ta đều ngủ cùng nhau. Bây giờ em về nhà ngủ một mình thì sẽ bị mất ngủ mất.

Sau đó cô liền đi vào trong toilet.

Khi cô đi ra, thì Thẩm Lạc đang đứng ở trước cửa sổ.

Bắc Vũ biết anh đang nhìn cái gì. Cô nhẹ nhàng nói:

– Em tắm xong rồi. Đi ngủ thôi.

Thẩm Lạc im lặng gật đầu.

Bắc Vũ đỡ anh lên giường, rồi mới quay về chiếc giường nhỏ của mình.

Nhưng một lát sau, cô lại đứng dậy kéo giường mình sát vào giường anh.

Thẩm Lạc mở mắt ra nhìn cô.

Bắc Vũ cười:

– Em muốn nằm gần anh một chút.

Thẩm Lạc mím môi mỉm cười.

Hai chiếc giường đơn để sát vào nhau như một chiếc giường đôi.

Bắc Vũ lại leo lên giường nằm, rồi nghiêng người nhìn anh.

Anh cũng nghiêng đầu sang nhìn cô.

Đèn trong phòng vẫn chưa tắt, hai người liền lặng lẽ nhìn nhau.

Bắc Vũ hỏi:

– Không ngủ được hả?

Thẩm Lạc "ừ" một tiếng:

– Có lẽ do ban ngày ngủ nhiều quá.

Bắc Vũ cười:

– Vậy em kể chuyện cho anh nghe nhé!

Thẩm Lạc gật đầu.

Bắc Vũ suy nghĩ một chút:

– Vậy em kể chuyện cậu bé và con rồng nhé.

Thẩm Lạc:

– Ừ.

– Ngày xửa ngày xưa, có một cậu bé lạc vào một khu rừng nọ. Trong lúc đang tìm dường về nhà, cậu gặp phải một con rồng. Cậu bé và con rồng đánh nhau một trận. Sau khi thoát khỏi nanh vuốt của con rồng, cậu bé cô gắng kéo cơ thể chồng chất vết thương của mình ra khỏi cánh rừng. Cậu cứ chạy mãi chạy mãi, cũng không dám quay đầu lại vì cho rằng con rồng kia vẫn đang đuổi theo cậu. Sau đó cậu chạy tới một ngôi làng, mọi người thấy lạ vì cậu cứ chạy như vậy, thì hỏi cậu sao cậu lại chạy. Cậu liền đáp là có một con rồng đang đuổi theo cậu, nó đang ở ngay sau lưng cậu. Mọi người lại nói, làm gì có con rồng nào đâu, nhưng cậu bé lại luôn miệng nói rằng con rồng đang đuổi theo cậu. Cậu còn định cho mọi người xem vết thương trên người mình. Nhưng trên người cậu lại không hề có vết thương nào cả, cậu bé vội la lên, cháu nói thật đó, có rồng đuổi theo cháu mà. Mọi người lại nói, không có rồng đâu, cháu quay lại mà xem. Cậu bé lấy hết can đảm quay đầu lại nhìn. Và phía sau cậu không có con rồng nào cả mà chỉ có một chiếc cầu vồng xinh đẹp đang treo giữa không trung thôi. Lúc này cậu mới nhớ ra là con rồng đó đã bị cậu giết chết ở trong rừng rồi, nên sẽ không có con rồng nào đuổi theo cậu nữa.

Bắc Vũ kể xong câu chuyện thì cười hì hì hỏi anh:

– Anh đã nghe câu chuyện này chưa?

Thẩm Lạc lắc đầu.

Bắc Vũ lại hỏi:

– Vậy anh có thấy hay không?

Thẩm Lạc cười khẽ:

– Anh có phải trẻ con đâu.

Bắc Vũ nói:

– Rồi sẽ có một ngày cậu bé trong câu chuyện trong còn là trẻ con nữa.

Thẩm Lạc giơ tay lên che mắt lại. Anh im lặng một lát rồi lại hỏi:

– Con rồng đó thật sự bị cậu bé giết à?

Bắc Vũ nói:

– Có phải cậu bé giết hay không không quan trọng, bởi vì cậu bé không cần đi tới khu rừng đó nữa.

– Vậy nếu cậu bé muốn quay lại đó thì sao?

Bắc Vũ nói:

– Vậy cũng không sao cả, bởi vì cậu bé đó bây giờ đã lớn rồi, có đủ năng lực để giết chết con rồng rồi.

Thẩm Lạc im lặng.

Bắc Vũ cầm lấy tay anh:

– Có rất nhiều người đã từng gặp phải rồng khi còn nhỏ. Nhưng khi lớn lên, họ mới phát hiện ra là con rồng đó cũng không đáng sợ như vậy.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Có lẽ là vậy! Nhưng mà nếu răng con rồng đó có độc thì dù miệng vết thương có khỏi hẳn cũng vẫn còn nọc độc trong cơ thể. Em có thấy sợ không?

Bắc Vũ nói:

– Nếu em đã có bản lĩnh giết rồng, thì cần gì phải sợ nọc độc chứ?

Thẩm Lạc cầm lấy tay cô. Anh mở mắt ra nhìn cô, sau đó mới lẩm bẩm:

– Em nói rất đúng.

Bắc Vũ mỉm cười:

– Anh ngủ đi, chắc chắn giấc mơ đêm nay của anh sẽ không có rồng đâu.

Thẩm Lạc gật đầu rồi nhắm mắt lại.

Bắc Vũ lại không ngủ ngay mà chỉ lặng lẽ nhìn anh.

Khoảng cách của hai người chỉ có khoảng một mét thôi, nên hơi thở mong manh của cả hai đều quấn lấy nhau.

Cơ mặt anh giãn ra, trông rất yên bình.

Bắc Vũ biết, đêm nay chắc chắn sẽ không có rồng.

Sau này cũng vậy.

*

Ngày nào Bắc Vũ cũng đóng quân ở bệnh viện. Trừ những lúc về nhà lấy đồ dùng hàng ngày ra, thì lúc nào cô cũng ở cùng với Thẩm Lạc.

Phi Thuyền Nhỏ đang đi học mầm non, nên chỉ có thể đến thăm bố vào ngày nghỉ thôi. Mỗi khi cậu nhóc được tới thăm bố thì đều cố gắng kể chuyện chọc cho Thẩm Lạc cười.

Sau ba tuần nằm viện, cuối cùng Thẩm Lạc đã được đón về nhà.

Ngày anh xuất viện, là một sáng chủ nhật cuối thu mát mẻ, trong trẻo.

Khi hai người ra đến cổng bệnh viện, Thẩm Lạc lại nói:

– Em đợi anh một lát nhé, anh đi ra đây một chút.

Bắc Vũ gật đầu, rồi nhìn theo phía anh đi.

Cô biết anh đang đi đâu.

So với dãy nhà chính thì dãy nhà trắng này đúng là một thế giới khác biệt.

Thẩm Lạc đứng ở cửa nhìn vào bên trong.

Trên bãi cỏ xanh rờn có mấy bệnh nhân đang ở đi dạo và nói chuyện.

Một cậu thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi ở trong sân nói:

– Em hi vọng sau khi khỏi bệnh có thể quay về trường học.

Một anh chàng nói:

– Em thông minh như vậy thì chắc chắn sẽ làm được thôi.

Thiếu niên cười:

– Em cảm ơn lời chúc của anh. Em cũng hi vọng anh mau khỏe lại.

Anh chàng nói:

– Sẽ mà.

Thiếu niên đột nhiên nói:

– Nhìn kìa, cầu vồng!

Thẩm Lạc cũng nhìn theo, hóa ra là ánh nắng mặt trời chiếu vào suối phun nước tạo ra một chiếc cầu vồng mỏng manh.

Anh lại nhớ tới câu chuyện Bắc Vũ mới kể.

Cậu bé quay đầu lại nhưng không thấy con rồng đâu mà chỉ nhìn thấy một chiếc cầu vồng.

Anh mỉm cười rồi quay người đi về.

Bắc Vũ đang ngồi trên xe đợi anh, thấy anh quay về thì mở cửa xe cho anh rồi hỏi:

– Anh đi xem gì đó?

Thẩm Lạc nhìn cô:

– Cầu vồng, anh trông thấy một chiếc cầu vồng.

– Vậy à? Có đẹp không?

Bắc Vũ nhướng mày, vừa khởi động xe, vừa hỏi.

– Rất đẹp.

Bắc Vũ cười: "Hôm nay anh xuất viện, đợi lát nữa em sẽ tặng anh một món quà.

Thẩm Lạc hỏi:

– Quà gì?

Bắc Vũ cười:

– Bí mật.

49. Chương 49

Khi chiếc xe vừa dừng lại trong con ngõ nhỏ, Bắc Vũ đã chạy vội về nhà. Thẩm Lạc không biết cô bị làm sao, nhưng cũng chỉ nhíu mày một cái rồi cũng đi về nhà mình.

Mà lúc này, Giang Việt cùng mấy nhân viên đang trang trí khắp căn phòng.

Thấy Bắc Vũ về, Giang Việt vội vàng chạy tới, vừa cười vừa nhét một lá cờ (*) vào tay cô:

– Mưa Nhỏ, sắp xong rồi. Anh đã làm xong cái này cho em rồi đây.

(*) Lá cờ trao cho những người có công hoặc làm việc tốt

Bắc Vũ đang mỉm cười cầm lá cờ lên xem, đến khi nhìn thấy dòng chữ trên đó thì lại im bặt:

– Em có bảo anh viết khoa trương như vậy đâu?

Giang Việt cười:

– Thế này mới hợp với em chứ.

Bắc Vũ lườm anh:

– Có mà hợp với anh ý.

– Hai chúng ta thì có khác gì nhau đâu.

Bắc Vũ trợn mắt lên nhìn Giang Việt:

– Em không bao giờ làm mấy chuyện ngu ngốc kia như anh nhé! Hai chúng ta không giống nhau chút nào hết nhé!

Giang Việt vội vàng nịnh nọt cô:

– Ừ, ừ, là anh ngu ngốc.

Anh có ngốc, có mặt dày đến đâu, thì mấy ngày nay cũng rất tự trách bản thân. Sau chuyện hôm đó, Bắc Vũ cứ nhìn thấy anh là lại mắng, lại đuổi anh đi. Mãi đến mấy hôm nay thái độ của cô mới nhẹ nhàng hơn một chút.

Dù hôm ấy, anh đã biết trước là cô sẽ mang tiền đi cứu anh, nhưng khi thấy cô đến thật, thì anh vẫn thấy rất cảm động. Cho đến khi đám người kia đòi thêm tiền nữa, thì anh liền xông lên đánh bọn họ, vì anh biết số tiền này chính là số tiền cô đã tiết kiệm từ lâu, để thực hiện ước mơ đi vòng quanh trái đất của mình. Nhưng cuối cùng, tiền thì đã lấy lại được, nhưng Thẩm Lạc thì lại bị thương, nên anh vẫn không thể tha thứ cho chính mình được.

Mấy ngày ở bệnh viện với Thẩm Lạc, Bắc Vũ cũng biết là nếu chuyện này lại xảy ra một lần nữa, thì Giang Việt cũng vẫn làm như vậy. Nên nếu Thẩm Lạc không để ý, thì cô cũng không mắng Giang Việt nữa, mà chỉ cấm Giang Việt không được đi tìm Lý Nhu khi Lý Nhu chưa giải quyết xong chuyện của mình mà thôi.

Mặc dù Giang Việt đã gật đầu đồng ý, nhưng cô dùng chân để nghĩ cũng biết là anh sẽ vẫn đâm đầu vào đó.

Nếu là cô lúc trước, thì khi thấy chuyện của Giang Việt, cô sẽ càng thấy ghét chuyện yêu đương hơn. Nhưng bây giờ cô đã có Thẩm Lạc, nên cô có thể thông cảm cho Giang Việt. Bởi vì nếu Thẩm Lạc mà xảy ra chuyện, thì cô cũng sẽ bất chấp tất cả để cứu anh về.

Cô lại nhìn lá cờ trên tay, vừa bực mình lại vừa buồn cười, nên đành bảo Giang Việt tiếp tục trang trí còn mình thì đi lên phòng thay đồ.

Bởi vì bệnh viện không phải chỗ để yêu đương, nên mấy ngày nay cô đều nằm trong tình trạng lôi thôi, lếch thếch. Sau khi lật tung cả tủ quần áo để chọn được một chiếc váy dài, và vẽ cho mình một lớp trang điểm tinh xảo, thì Bắc Vũ mới nhẹ nhàng đi xuống dưới nhà.

Khi mà mọi thứ đã sẵn sàng, thì có hai giọng nói vang lên ở ngoài cửa.

– Bố ơi nhanh lên!

– Nhanh làm gì?

– Bố cứ đi đi rồi sẽ biết.

Là giọng của Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ.

Hai người vừa vào cửa liền nghe được một loạt "bụp" "bụp" ở trên đầu. Sau đó liền có vô số những sợi dây màu rơi xuống chỗ hai người, trong tiếng reo hò, vỗ tay của mọi người.

Phi Thuyền Nhỏ bỏ tay Thẩm Lạc ra, rồi vui vẻ hò hét theo mọi người.

Thẩm Lạc gạt những sợi dây màu trên đầu mình ra, rồi nhíu mày nhìn xung quanh.

Sau đó anh liền trông thấy Bắc Vũ, Giang Việt, mười nhân viên trong công ty, một chiếc bánh gato, một chai champagne, và một chiếc băng rôn có dòng chữ "Nhiệt liệt chúc mừng Lạc Thần xuất viện!" được treo trên tường.

Thẩm Lạc đứng im tại chỗ, đầu lông mày run lên. Bắc Vũ vừa mỉm cười vừa đi tới trước mặt anh. Cô đưa lá cờ trong tay cho anh rồi nói:

– Tặng anh này!

Thẩm Lạc cúi đầu xuống nhìn. Bên trên lá cờ là một hàng chữ rất to:

Gặp được anh là điều tuyệt vời nhất đời em.

Gửi Thẩm Lạc đẹp trai nhất thế giới.

Ký tên: Fan cuồng mãi mãi của anh – Bắc Vũ.

Tất cả mọi người lại hét ầm lên, có người còn gọi luôn là "anh rể" nữa.

Bắc Vũ quay lại lườm bọn họ rồi nghiêng đầu nhìn Thẩm Lạc.

Cô chưa từng yêu đương chính thức bao giờ, nên cô vẫn luôn cảm thấy phải có thứ gì đó để chứng minh cho mối quan hệ của hai người. (như kiểu bản đăng ký kết hôn ý)

Mười mấy năm trước cô không dám tỏ tình, là do cô sợ bị từ chối.

Nhưng bây giờ cô đã biết Thẩm Lạc cũng thích cô rồi, thì cô còn sợ gì mà không dám tỏ tình chứ.

Thẩm Lạc không phải kiểu người chủ động, thậm chí cách suy nghĩ của anh cũng khác hẳn mọi người, nên cô mà chờ anh tỏ tình, thì chắc chẳng chờ được đâu. Nhưng khi chuẩn bị để tỏ tình, thì người to gan như Bắc Vũ cũng vẫn thấy bối rối. Dù sao cũng là lần đầu tiên mà. Vì vậy dưới sự cố vấn ngu ngốc của Giang Việt, cô đã quyết định lựa chọn phương thức này để bày tỏ tình cảm của mình với Thẩm Lạc.

Cô mỉm cười chờ đợi phản ứng của Thẩm Lạc.

Vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt như mọi ngày, đầu lông mày hơi nhíu lại, lộ ra vẻ mặt khó có thể diễn tả nổi.

Có vẻ anh không thích cách mấy người kia cổ vũ lắm, nên sau khi anh nhíu mày một lúc, thì lại quay người bỏ đi.

Bắc Vũ cũng không nghĩ tới anh sẽ làm như vậy. Cô tổ chức tiệc mừng anh xuất viện, và tỏ tình với anh trước mặt mọi người, thì lẽ ra anh phải rất cảm động, rồi ôm lấy cô, vui vẻ hôn cô mới đúng chứ?

Sao lại là quay người bỏ đi?

Thật là mất mặt mà!

Bắc Vũ đang định đuổi theo anh hỏi cho ra lẽ, thì Thẩm Lạc lại đột nhiên quay lại. Trong ánh mắt kinh ngạc của bao người, anh vác cô lên vai rồi vội vàng đi về nhà.

Bắc Vũ sợ đụng vào vết thương chưa khỏi hẳn của anh, nên không dám giãy dụa gì. Đến tận khi hai người sang đến nhà anh, cô mới hỏi:

– Anh làm cái gì đó?

Thẩm Lạc lại hỏi:

– Đây chính là quà em tặng anh à?

Bắc Vũ gật đầu:

– Đúng vậy! Tiệc chúc mừng này, cả lá cờ kia nữa.

Sau đó cô lại giơ lá cờ lên trước mặt anh.

Thẩm Lạc lườm cô:

– Ngây thơ!

Bắc Vũ đang định phản bác thì lại trông thấy hai tai anh đỏ ửng, nên hỏi dò:

– Không phải là anh đang xấu hổ đấy chứ?

Cô biết tính anh hơi khác thường, nhưng chắc không đến mức xấu hổ như vậy đâu. Vì trước khi hai người trở thành bạn giường, thì cô có lỡ nhìn thấy anh đang tắm, mà lúc đó anh đâu có ý kiến gì đâu.

Thẩm Lạc lườm cô rồi giật lấy lá cờ.

Bắc Vũ bất mãn nói:

– Anh không có phản ứng gì đặc biệt à?

Thẩm Lạc nghiêm mặt nhìn cô:

– Em muốn anh có phản ứng gì?

Bắc Vũ nói:

– Ví dụ như nêu ý kiến của mình về lá cờ này của em.

– Em muốn ý kiến gì?

Nếu cô mà không biết rõ tính cách của anh, thì cô đã xông tới đấm cho anh một trận rồi.

Bắc Vũ hít sâu một hơi, rồi cố gắng nói chuyện thật bình tĩnh:

– Ví dụ như, gặp được em cũng là điều tuyệt vời nhất đời anh.

Thẩm Lạc nhìn cô như nhìn một con ngốc.

Bắc Vũ lại mặt dày nói tiếp:

– Hoặc là em là người đẹp nhất trong đời anh.

Thẩm Lạc vẫn không có phản ứng gì.

Bắc Vũ:

– Hoặc là, anh rất thích em, rất rất rất thích em…

Cô còn chưa nói xong, thì Thẩm Lạc đã xông tới hôn cô.

Vì anh đang bị thương, nên mấy tuần nay hai người không dám làm gì cả, không giống một cặp đôi yêu đương vụng trộm chút nào.

Nụ hôn này của Thẩm Lạc rất mạnh mẽ, làm Bắc Vũ không thể trụ được. Cô vội vàng đẩy anh ra nhưng lại bị anh cầm lấy tay. Đến tận khi hai người không thở được nữa, anh mới hơi lùi lại. Bắc Vũ vừa thở hổn hển vừa nói:

– Anh làm gì thế hả? Không sợ đụng vào vết thương à?

Thẩm Lạc nói:

– Em đòi xem phản ứng của anh còn gì.

Bắc Vũ sửng sốt:

– Đây mà là phản ứng à?

Thẩm Lạc kéo tay cô xuống dưới:

– Vậy cái này có tính không?

Bắc Vũ bóp anh một cái rồi cười:

– Không ngờ anh cũng biết giở trò lưu manh đấy! Em về lấy cho anh một miếng bánh nhé. Anh đi nghỉ trước đi.

Thẩm Lạc gật đầu.

Bắc Vũ đi ra đến cửa thì lại quay đầu lại nói với anh:

– Thẩm Lạc!

Thẩm Lạc nhìn cô.

– Em thích anh, rất rất rất thích anh!

Cô nói xong thì vội vàng chạy mất.

Thẩm Lạc bật cười nhìn theo bóng lưng của cô, rồi lại cúi xuống nhìn lá cờ trên tay.

“Gặp được anh là điều tuyệt vời nhất đời em.”

Một câu nói sến sủa như vậy, mà khi dùng cách này để nói ra thì lại có vẻ rất buồn cười. Đúng là rất hợp với phong cách của cô.

Thẩm Lạc cầm lấy lá cờ rồi đi về phòng.

Bắc Vũ về đến công ty thì gặp được một bãi chiến trường. Mọi người đang dùng bánh gato làm vũ khí để đánh trận. May mà cô phản ứng kịp thời, không thì miếng bánh trên tay Phi Thuyền Nhỏ đã nằm trên người cô rồi.

Cô lắc đầu đi cắt một miếng bánh, rồi nhắc nhở mọi người:

– Lãng phí đồ ăn là hành vi không tốt đâu.

Giang Việt cười hì hì:

– Biết rồi, biết rồi. Lạc Thần mới được xuất viện, em mau đi gì đó với cậu ấy đi!

– Giang Nhị Cẩu!

Bắc Vũ hét lên.

Giang Việt giơ hai tay lên đầu hàng:

– Em mau đi chăm sóc Lạc Thần đi, cậu ấy còn phải dưỡng bệnh khá lâu đấy.

Khi Bắc Vũ mang bánh sang, thì Thẩm Lạc đã về phòng rồi.

Cô vừa bước chân vào phòng anh liền trông thấy ngay lá cờ được treo ở trên đầu giường.

Bắc Vũ cũng không ngờ là anh sẽ làm như vậy. Cô nhìn lá cờ đỏ tươi trên nền tường trắng tinh, mà không nói lên lời. Tối nào đi ngủ cũng trông thấy nó thì sẽ ngại lắm đấy!

– Cái kia… để trong ngăn kéo là được rồi.

Thẩm Lạc nghiêm túc nói với cô:

– Em muốn anh có phản ứng mà? Sau này ngày nào cũng trông thấy nó, đã đủ phản ứng chưa?

Đây không phải là phản ứng, mà là tử hình công khai thì có!

Bắc Vũ nghẹn lời một lát, rồi mới mỉm cười:

– Em lại thích phản ứng vừa rồi của anh hơn.

50. Chương 50

Cô tiến lại gần anh, hôn lên khóe môi của anh rồi nhẹ nhàng hỏi:

– Vậy bây giờ chúng ta là gì của nhau?

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn cô, khóe môi anh cong lên:

– Em nghĩ là gì?

Bắc Vũ lại nói:

– Em đang hỏi anh cơ mà.

Cô đã tặng cờ tỏ tình rồi thì ít ra anh cũng phải làm gì đó để bày tỏ tâm ý chứ.

Ai ngờ Thẩm Lạc lại nói:

– Em thấy nó là cái gì, thì nó là cái đó.

Anh giỏi lắm! Bắc Vũ nghĩ một lát rồi nói:

– Em cảm thấy quan hệ của chúng ta chỉ hơn bạn giường một xíu thôi, vì chúng ta có hẳn một bản thỏa thuận cơ mà.

Thẩm Lạc nhíu mày lại, có vẻ rất bất mãn.

Bắc Vũ mỉm cười nhìn anh:

– Anh thấy có đúng không?

Thẩm Lạc đi tới trước tủ, lấy bản thỏa thuận ra rồi xé ngay ở trước mặt cô.

Bắc Vũ vẫn mỉm cười:

– Anh xé cũng vô dụng thôi, bên em vẫn còn một bản nhé.

Thẩm Lạc nói:

– Trên bản thỏa thuận có viết, chỉ cần một bên muốn là có thể kết thúc bất cứ lúc nào.

– À, suýt nữa thì em quên mất nó. Vậy thì bây giờ chúng ta chẳng còn quan hệ gì nữa nhỉ? À không, ít ra vẫn còn là hàng xóm chứ! Vậy thì anh hàng xóm nghỉ đi nhé, em về nhà đây.

Bắc Vũ vừa quay người đi được một bước, thì Thẩm Lạc đã vội vàng kéo cô lại và hôn tới tấp. Sau đó anh liền đẩy cô lên trên giường, rồi cũng bò lên theo.

Bắc Vũ sợ mình chạm phải vết thương bên vai phải của anh nên phải lăn sang một bên rồi cười:

– Anh không nói rõ quan hệ của chúng ta mà đòi lăn giường với em á? Đúng là đồ cặn bã, chỉ muốn ăn không muốn chịu trách nhiệm. Em từ chối nhé.

Thẩm Lạc nhìn cô, rồi phun ra ba chữ:

– Kết hôn đi!

Lúc đầu Bắc Vũ còn tưởng là mình nghe nhầm, nhưng sau đó Thẩm Lạc lại nói:

– Anh không phải cặn bã, anh sẽ chịu trách nhiệm. Mai chúng ta đi kết hôn luôn.

Bắc Vũ sợ đến mức suýt thì rơi xuống khỏi giường. Cô nghĩ tới tính cách thẳng thắn của anh thì vội vàng nói:

– Em chỉ nói đùa thôi mà, anh không nhận ra à? Em chỉ là muốn anh thừa nhận quan hệ của chúng ta thôi mà.

Thẩm Lạc nghiêm túc nói:

– Thì là quan hệ có thể kết hôn.

Bắc Vũ xua tay:

– Ai muốn kết hôn chứ? Mà làm gì có ai chưa yêu mà đã cưới chứ?

Cô cũng không biết là anh cố ý hay thật sự nghĩ như vậy nữa, nên cô hỏi tiếp:

– Vậy rốt cuộc chúng ta có quan hệ gì hả?

Thẩm Lạc đột nhiên kéo cô về chỗ mình rồi mỉm cười, nói rõ ràng từng từ một:

– YÊU!ĐƯƠNG!

Bắc Vũ còn chưa kịp cười vì hài lòng, thì đã bị anh đè xuống giường.

Hai người đã lâu chưa làm, nên vào thời điểm thiên thời, địa lợi, nhân hòa thế này, thì tất nhiên là châm phát là cháy.

Nhưng mà vết thương trên vai Thẩm Lạc vẫn chưa khỏi hẳn, nên Bắc Vũ cũng không dám đụng vào anh, mà chỉ có thể để mặc anh thích làm gì thì làm.

Ngay tại lúc hai người đang rất vui vẻ, thì dưới lầu lại xuất hiện một giọng nói của con nít:

– Bố ơi, bố có lấy bánh gato nữa không?

Bắc Vũ nghe thấy vậy thì giật nảy mình lên, trong lúc vô ý thức, tay cô chạm phải vai Thẩm Lạc. Ngay sau đó, Thẩm Lạc liền kêu lên, không biết là do đau hay là do gì đó.

Vẻ mặt luôn bình tĩnh của anh lúc này cũng phải sụp đổ. Anh đi tới bên cửa sổ, rồi nhìn xuống dưới.

Phi Thuyền Nhỏ đang đứng ở dưới lầu, cậu nhóc giơ miếng bánh gato trong tay lên rồi cười hì hì với anh:

– Bố ơi, chỉ còn mỗi miếng bánh này thôi, chú Nhị Cẩu bảo con mang về cho bố đấy!

Thẩm Lạc nghiêm mặt:

– Con mang cho chú Nhị Cẩu ăn đi.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu rồi vui vẻ chạy đi tìm Giang Việt.

Bắc Vũ còn đang nằm trên giường nghe vậy thì cười ha ha:

– Anh thật sự không nên đi cứu Giang Nhị Cẩu. Em thì là do có họ rồi, nên không làm gì khác được, chứ anh vẫn có thể chọn được. Em khuyên anh đừng nói cho anh ấy biết là anh coi anh ấy là bạn. Không thì một ngày nào đó anh sẽ bị anh ấy làm phiền chết đấy.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Anh cũng thấy vậy.

Anh ngồi xuống bên giường, nhìn về phía cô.

Bắc Vũ ngồi dậy sờ lên vết thương trên vai anh:

– Vừa nãy em đụng phải nó, có đau lắm không?

Thẩm Lạc lắc đầu, rồi cầm tay cô lên hôn, sau đó đột nhiên nói:

– Cảm ơn em!

Bắc Vũ giả vờ không hiểu:

– Cảm ơn em cái gì? Em phải cảm ơn anh mới đúng, vì anh chắn dao cho em mà.

Thẩm Lạc nói:

– Dù sao cũng cảm ơn em.

Thật ra Bắc Vũ hiểu anh đang nói gì, nhưng có một số chuyện chỉ nên ngầm hiểu với nhau thôi.

Câu chuyện cậu bé và con rồng kia của cô là do cô bịa ra, lúc đó cô chỉ muốn nói cho anh biết rằng, cô sẽ không để tâm đến quá khứ của anh đâu, nên anh cũng không cần phải để ý đến nó.

Mà anh thông minh như vậy, chắc chắn là sẽ hiểu được ý cô.

Bắc Vũ mỉm cười rồi chợt nhớ ra một chuyện:

– Anh nói xem bây giờ chúng ta đang trong giai đoạn yêu đương, mà tại sao còn chưa đi hẹn hò đã lăn ga giường rồi.

Thẩm Lạc mỉm cười:

– Vậy ngày mai bắt đầu hẹn hò.

Nói thì nói như vậy, chứ tối hôm đó Bắc Vũ vẫn ngủ ở trên giường Thẩm Lạc.

Mấy ngày nay Bắc Vũ mải chăm sóc anh, nên công việc ở công ty đều do Giang Việt gánh vác cả. Mà dạo này công ty lại nhiều việc, nên sau khi tan tầm, Giang Việt cũng không dám ra ngoài chơi bời lêu lổng. Có đôi khi Phi Thuyền Nhỏ về nhà thì anh còn trông cậu nhóc giúp Thẩm Lạc nữa. Phi Thuyền Nhỏ cũng rất thích chơi với Giang Việt, vì chỉ cần chơi với anh, thì dù là cờ ca rô hay cờ cá ngựa, cậu nhóc cũng sẽ thắng toàn tập, rất có cảm giác thành tựu.

Bây giờ Thẩm Lạc xuất viện, công việc của Bắc Vũ cũng lu bù hơn.

Sau một ngày bận rộn đến hơn bốn giờ chiều, Phi Thuyền Nhỏ cõng cặp sách chạy vào nói với Giang Việt:

– Chú Nhị Cẩu ơi, bố cháu bảo là tối nay bố cháu đi hẹn hò với chị, nên cháu sang đây chơi với chú nhé.

Giọng cậu nhóc rất to nên tất cả mọi người trong công ty đều nghe được, ngay sau đó mọi người đều cười ầm lên.

Mặc dù chuyện của cô và Thẩm Lạc ai cũng biết cả rồi, nhưng lúc này Bắc Vũ lại cảm thấy rất ngượng ngùng, cô liền nói:

– Cười cái gì đó hả? Còn chưa hết giờ làm việc đâu! Mau làm việc đi!

Nhà thiết kế Tiểu Chiêu ngồi cạnh cô kéo dài giọng.

– A – –

Bắc Vũ đi lên lầu chọn quần áo, nhưng không biết vì sao cô lại thấy rất kích động, và hồi hộp.

Rõ ràng cô và Thẩm Lạc đã ngủ lâu thế rồi, mà vừa nghe thấy hẹn hò liền thấy hồi hộp như một cô gái mới lớn vậy.

Cô chọn tới chọn lui mà không ưng bộ nào hết. Đúng là bực mình mà!

Cuối cùng cũng chọn được một bộ thì lại đến lượt trang điểm. Trang điểm đậm thì không hợp với cô, mà Thẩm Lạc cũng sẽ không thích; còn trang điểm nhẹ thì lại không đủ bất ngờ.

Mãi một tiếng sau, cô mới sửa soạn xong xuôi, cũng vừa hay đến giờ tan tầm.

Khi cô xuống dưới nhà, thì mọi người đã về hết rồi, chỉ còn mỗi Giang Việt và Phi Thuyền Nhỏ đang chơi cờ cá ngựa. Giang Việt đi sai bước, nên đang mặt dày đòi đi lại, còn Phi Thuyền Nhỏ thì rất rộng lượng nhường anh.

Bắc Vũ bĩu môi:

– Giang Nhị Cẩu, anh có biết xấu hổ không hả?

Giang Việt vừa định cãi, thì đã trông thấy bộ dạng của cô. Anh liền "chậc" một tiếng rồi cười:

– Em nói với Lạc Thần là về muộn một chút cũng được, mà không về cũng không sao cả. Phi Thuyền Nhỏ đã có anh lo rồi!

Bắc Vũ lại nói:

– Anh có tin được không đó?

Phi Thuyền Nhỏ cười tủm tỉm nói:

– Chị cứ yên tâm đi, em sẽ trông chú Nhị Cẩu cho.

Giang Việt giả vờ trợn mắt:

– Nhóc con nói linh tinh gì đấy?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Đúng rồi còn gì, lần trước chú chưa đánh răng đã định đi ngủ, là cháu nhắc chú đấy. Còn cả lần chú bị bỏng, cháu phải đi tìm thuốc cho chú nữa.

Bắc Vũ cười:

– Vậy thì chị giao chú Nhị Cẩu cho Phi Thuyền Nhỏ nhé!

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Vâng ạ!

Bắc Vũ ra khỏi cửa nhà, thì mặt trời đã ngả về tây.

Thẩm Lạc đang đứng đợi cô ở cổng.

Tóc anh được chải chuốt tỉ mỉ, trông rất gọn gàng. Anh mặc một chiếc áo sơ mi kiểu Anh, và một chiếc quần âu bình thường. Chỉ là cách ăn mặc đơn giản thôi, mà vẫn có thể làm nổi bật sự anh tuấn bất phàm của anh.

Trên tay anh là một bó hoa hồng, còn bên cạnh anh là một chiếc ô tô, không biết anh mượn ở đâu nữa.

Nhìn qua còn tưởng là cao thủ tán gái cơ.

Thấy Bắc Vũ đi tới, thì anh liền đưa bó hoa cho cô.

Bắc Vũ mỉm cười:

– Em cảm ơn.

Thẩm Lạc cũng cười:

– Anh đặt nhà hàng rồi, sau khi ăn xong chúng ta lại đi xem phim.

Bắc Vũ kinh ngạc:

– Anh chuẩn bị đầy đủ thật đấy!

Nơi Thẩm Lạc hẹn trước là một nhà hàng đồ Tây cao cấp. Bắc Vũ không thích cơm Tây lắm, nhưng cũng không bài xích bầu không khí chua loét của việc hẹn hò.

Nhưng mà lúc đầu cô còn tưởng là một bữa tối lãng mạn với thế giới của hai người. Ai ngờ cô vừa chọn món xong, thì lại có một đội nhạc công đi tới kéo đàn ở ngay bên cạnh. Sau đó khi món ăn đã được mang lên, thì anh chàng phục vụ ăn mặc lịch thiệp, phong độ cũng đứng ở đó phục vụ luôn.

Bắc Vũ nhìn về phía Thẩm Lạc, anh đang mỉm cười nhìn cô, tựa như đang hỏi cô có thích không vậy?

Bắc Vũ im lặng, lãng mạn chứ có phải là đến khoe giàu đâu, cái người này nghĩ kiểu gì vậy trời?

Cuối cùng sau bữa cơm đó, Bắc Vũ vẫn còn chưa no, nên khi ra khỏi đó rồi, cô phải đi mua thêm một bát mì lạnh ở ven đường ăn cho đỡ đói.

Sau đó hai người đến rạp chiếu phim. Bộ phim mà Thẩm Lạc mua là một bộ phim kinh dị mới ra rạp.

Ngay đầu phim, bầu không khí khủng bố đã mở ra, làm cô gái ở ghế bên hét ầm lên, rồi vùi đầu vào ngực bạn trai. Trong khi đó Bắc Vũ vẫn đang thản nhiên ăn bắp rang, cho đến khi thấy Thẩm Lạc cứ liếc cô mãi, cô mới quay lại hỏi anh:

– Sao thế?

Thẩm Lạc lắc đầu.

Bắc Vũ cũng không để ý đến anh nữa, mà chỉ tiếp tục xem phim, ăn bắp rang.

Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, Bắc Vũ thấy Thẩm Lạc vẫn nhìn cô với một ánh mắt rất lạ, liền đẩy anh:

– Anh bị sao thế?

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Không có gì.

Anh còn chưa nói hết câu, thì một quyển sổ nhỏ đã rơi xuống trước mặt hai người.

Bắc Vũ nhanh nhẹn nhặt lên xem. Sau đó cô liền trông thấy mấy chữ rất to ở ngay trên bìa: “Sổ tay hẹn hò”

Nội dung ở trong là:

+ Nên mặc thế nào khi đi hẹn hò?

+ Lần đầu hẹn hò nên ăn ở đâu cho lãng mạn?

+ Xem phim thì nên xem phim kinh dị, để bạn gái ỷ lại mình.

Đọc xong chỗ đó, cô lại nhớ tới những hành động của Thẩm Lạc tối nay, thì ôm bụng cười:

– Anh ở trên mạng hả?

Thẩm Lạc vội vàng giật lấy quyển sổ rồi nói:

– Toàn dẫn linh tinh, chẳng thấy đúng gì cả.

Bắc Vũ biết là anh muốn cho cô vui nên mới tìm cách để lần hẹn hò này thật lãng mạn, nên cô không cười nữa mà nói:

– Cũng có cái đúng đấy. Em rất thích cái cuối cùng.

Điều cuối cùng là, thuê phòng thì không được ham rẻ, nếu có điều kiện thì phải kiếm khách sạn bốn sao trở lên.

51. Chương 51

– Thẩm Lạc!

Bắc Vũ đang mỉm cười nhìn anh, thì lại có một giọng nói xen ngang bầu không khí sến sủa của hai người.

Thẩm Lạc quay đầu lại, thì thấy An Lộ đang nhẹ nhàng đi ra khỏi ánh đèn đường ấm áp.

Bắc Vũ híp mắt lại, lần đầu tiên đi hẹn hò đã gặp phải tình địch, chứng tỏ hôm nay không phải ngày hoàng đạo rồi.

Cô ôm lấy tay Thẩm Lạc để tuyên bố chủ quyền, đợi An Lộ đi đến gần rồi mới hỏi:

– Chào nhiếp ảnh gia An! Trùng hợp thật đấy!

An Lộ cũng cười:

– Đúng vậy. Đi xem phim à?

Bắc Vũ gật đầu:

– Vâng!

An Lộ nhíu mày, rồi nói bằng một giọng rất khiêu khích:

– Không biết em thấy ngại nếu chị nói chuyện riêng với Thẩm Lạc một lát không?

Bắc Vũ đang định rút tay ra, thì Thẩm Lạc lại kéo cô lại:

– Em có chuyện gì thì cứ nói luôn đi!

An Lộ bật cười:

– Anh sợ gì chứ? Không dám nói chuyện riêng với em à?

Bắc Vũ nhìn Thẩm Lạc, vỗ tay anh để động viên rồi rút tay mình ra:

– Em ra xe chờ anh nhé.

Thẩm Lạc gật đầu.

Bắc Vũ đi rồi, An Lộ mới chỉ vào một chiếc bàn ở gần đó:

– Chúng ta sang bên kia ngồi một lát nhé? Anh yên tâm đi, em không ăn thịt người đâu!

Thẩm Lạc yên lặng ngồi xuống bàn.

– Em muốn nói chuyện gì? – Vừa ngồi xuống bàn, anh đã mở miệng vào thẳng vấn đề.

An Lộ cười:

– Anh đừng nhìn em như thú dữ thế chứ. Lúc anh còn nằm viện, em có đến thăm anh mấy lần, nhưng lần nào cũng thấy Bắc Vũ ở đó, nên em không vào quấy rầy hai người. Nhưng cứ nhìn thấy hai người, là em lại nhớ tới năm đó.

Thẩm Lạc nhíu mày:

– An Lộ, đó không phải chuyện đáng để nhớ đâu. Mà ngược lại nó rất âm u và tuyệt vọng. Em đừng có nghĩ tốt về nó nữa.

An Lộ lắc đầu:

– Em không nghĩ tốt về nó. Đúng là ban đầu nó rất âm u, nhưng vì nó mà em mới gặp được anh, nên em cảm thấy nó cũng không tệ lắm đâu.

Thẩm Lạc càng nhíu mày sâu hơn:

– An Lộ, đã mười mấy năm trôi qua rồi, sao em vẫn chưa ra khỏi dãy nhà trắng đó thế?

An Lộ không cười nữa mà chỉ buồn bã nói:

– Bởi vì em không muốn đi ra. Em luôn cho rằng anh vẫn còn ở trong đó, nhưng bây giờ em mới biết là anh đã đi ra từ lâu rồi.

Cô bình tĩnh nhìn anh:

– Thẩm Lạc, em không phải một người thích đeo bám người khác, em chỉ muốn hỏi anh, vì sao anh lại thích Bắc Vũ thôi. Rõ ràng chúng ta mới sống chung một thế giới cơ mà.

Thẩm Lạc không đáp mà chỉ hỏi lại:

– Vậy sao em lại luôn đuổi theo anh?

An Lộ nói:

– Vì năm đó anh đã cứu em, giúp em vượt qua quãng thời gian tối tăm nhất của cuộc đời.

Thẩm Lạc cười khẽ:

– Vậy đây chính là cái mà em gọi là yêu đó hả? Không đâu, nó chỉ là sự cảm kích thôi. Còn với câu hỏi của em ý, anh cảm thấy nó còn huyền bí hơn cả vụ nổ trong vũ trụ nữa, vì anh cũng không biết đáp án của nó là gì, thậm chí còn phải dùng cả đời để đi tìm kiếm nó.

An Lộ im lặng một lát rồi hỏi:

– Cho nên, em sẽ không bao giờ có cơ hội sao?

Thẩm Lạc nói thẳng:

– Không!

An Lộ cười:

– Được rồi, đây mới là Thẩm Lạc mà em thích chứ, không hề dài dòng chút nào.

Thẩm Lạc lại nói:

– Thật ra vấn đề ban nãy của em cũng có đáp án đấy. Bởi vì cô ấy là tia nắng đầu tiên anh nhìn thấy sau khi ra khỏi dãy nhà trắng.

Năm anh năm tuổi, bố mẹ anh mất vì tai nạn. Anh được ông nội đón về nước, vì tiếng Trung của anh không tốt lắm, nên các bạn trong lớp đều xa lánh anh. Sau này ông nội biết anh có thiên phú học tập hơn người, nên cho anh nhảy lớp liên tục. Bởi vậy từ hồi tiểu học, anh vẫn luôn là người nhỏ tuổi nhất trong lớp.

Mà trước khi trưởng thành, thì việc chênh lệch hai ba tuổi là một khoảng cách rất rất lớn. Khi các bạn cùng lớp bắt đầu bước vào độ tuổi dậy thì, thì anh vẫn là một cậu nhóc con.

Mà trong lớp có một người được gắn mác là thiên tài, thì sẽ có rất nhiều người tò mò, muốn trêu chọc anh, nhưng lại không có ai muốn chơi với anh cả. Cũng chính sự trêu chọc và xa lánh vô hình này đã làm anh cảm thấy cô độc và sợ hãi. Anh chỉ có thể cố gắng học tập hơn để nhanh chóng thoát khỏi bọn họ, và vì thế anh càng nhảy lớp nhanh hơn. Cho đến khi anh lên cấp ba, các bạn trong lớp đều là mười sáu, mười bảy tuổi, trong khi anh chỉ có mười hai tuổi.

Một thiên tài nhỏ tuổi, ít nói, lại nhiều tiền tất nhiên sẽ trở thành đối tượng bắt nạt của đám học sinh cá biệt.

Quãng thời gian đó như một cơn ác mộng vậy. Không biết bao nhiêu lần anh bị đánh bầm dập cả người chỉ vì không chịu nghe theo bọn họ. Thậm chí bọn họ còn lột sạch quần áo rồi nhốt anh ở trong toilet, và dùng tàn thuốc dí vào xxx của anh.

Càng ngày anh càng im lặng hơn, dù có bị bắt nạt cũng không dám nói với thầy cô và phụ huynh, cũng chẳng có ai dám đứng dậy chống lại mấy tên côn đồ kia để bảo vệ anh cả.

Để thoát khỏi hoàn cảnh đó, anh đã mất một năm trời để đi học tán thủ (*). Đến năm mười bốn tuổi, cơ thể của anh bắt đầu có sự thay đổi, anh không còn là cậu bé yếu ớt ai đánh cũng được nữa, nhưng tâm lý của anh thì vẫn sụp đổ bởi việc bị ức hiếp lâu dài. Cái cảm xúc bi quan chán đời đó càng ngày càng chiếm lấy tâm trí anh. Và trong một trận xung đột với mấy tên học sinh cá biệt trong trường, anh đã không khống chế nổi ý thức của mình mà khiến cho ba người bị thương nặng.

(*) Tán thủ (tiếng Trung: , tiếng Anh: Sanshou) là võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa (còn gọi là kungfu).

Mãi đến khi nhận được thông báo của cảnh sát, ông nội anh và các cậu bên ngoại mới biết tâm lý anh có vấn đề, và họ đã đưa anh đến khu nhà trắng đó.

Một năm sau khi được cho phép xuất viện, tinh thần của anh đã bình thường trở lại, anh đã có thể khống chế được chính mình. Nhưng sự bài xích thế giới bên ngoài thì vẫn còn tồn tại trong con người anh. Giang Việt chính là người đã thay đổi suy nghĩ của anh, giúp anh cảm thấy cái thế giới này cũng không xấu như anh nghĩ.

Sau đó anh lại gặp được Bắc Vũ.

Suốt mười bảy năm trước, anh đều bước đi nhanh hơn các bạn cùng tuổi, anh còn không có kinh nghiệm chung sống với các bạn bằng tuổi, chứ nói gì đến chuyện mơ mộng về con gái. Nhưng nếu ngày nào cũng có một cô gái xuất hiện liên tục ở trước mặt anh, thì anh có không muốn chú ý cũng không được. Vậy nên sau mấy buổi tối cô dùng tiếng đàn để bầu bạn với anh, thì anh đã bắt đầu chú ý tới cô.

Lúc đó anh mới biết là trên đời này lại có người đơn thuần, vui vẻ như vậy. Thậm chí cô không có hào quang lấp lánh của thiên tài, trên người cũng toàn là khuyết điểm, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được sức sống mãnh liệt của cô.

Cuộc sống âm u của anh bắt đầu có một chút năng lượng.

Vì anh không có kinh nghiệm gì cả, nên lúc đó anh cũng không biết thích là cái gì, cũng không biết những hành động nhìn như ngu ngốc của Bắc Vũ có nghĩa là thầm mến anh.

Lúc đó anh chỉ cảm thấy cô bé này rất thú vị, chỉ cần nhìn thấy cô là anh lại thấy vui vẻ. Vì để gặp được cô nhiều hơn, mà anh bắt đầu tham dự vào những hoạt động nhóm của bọn Giang Việt.

Cũng chính vì chuyện cô và Thiệu Vân Khê bị giáo viên bắt gặp trong rừng cây, mà anh quyết định ở lại trường cho đến khi tốt nghiệp, dù đã nhận được offer. Anh sợ cô sẽ bị bắt nạt giống như mình, sợ cô cũng trở thành phiên bản thứ hai của anh. May mà cô mạnh mẽ hơn anh nghĩ, dù anh biết là cô đang giả vờ không quan tâm, nhưng như vậy cũng đủ để nói lên rằng cô sẽ không bị chìm nghỉm trong những lời đồn đãi đó. Và cô sẽ vẫn có một cuộc sống vui tươi theo đúng cách của cô.

Có một số người ngay từ khi sinh ra đã là loài sinh vật sống chung với ánh nắng. Họ cắm rễ trong lòng đất, và hướng về phía ánh mặt trời.

An Lộ nhìn anh. Tuy vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt, nhưng trong mắt anh lại có một chút dịu dàng. Mà cô cũng biết, chút dịu dàng kia không phải là của cô.

Từ xưa tới nay, cô vẫn luôn là một người bướng bỉnh, theo cô thấy, kiến thức, trình độ và nghề nghiệp của Bắc Vũ không hề xứng đôi với Thẩm Lạc một chút nào. Sự khác biệt giữa hai người họ không chỉ là thế giới, mà còn là tiền tài, cấp bậc xã hội nữa.

Nhưng cô biết sau mười mấy năm xa cách, cô không còn cơ hội bước vào cuộc đời anh nữa. Mà thật ra ngay từ đầu cô cũng đã không có cơ hội rồi.

Bởi vì một cuộc sống tràn ngập ánh mặt trời, sẽ là nơi mà Thẩm Lạc – một người sống trong bóng tối lâu ngày – hướng tới.

Cô đứng dậy chào anh:

– Vậy cũng tốt, đêm nay em có thể chào tạm biệt khu nhà trắng đó rồi.

Thẩm Lạc nhìn cô ấy rồi nói:

– Là không gặp lại nữa. (*)

(*) tạm biệt = tái kiến = hẹn gặp lại. Đây là cách tạm biệt của TQ, nên bạn Thẩm mới nói là không gặp lại nữa.

An Lộ chán nản mím môi:

– Ừm, không gặp lại nữa.

Sau đó liền quay đầu bỏ đi.

Thẩm Lạc ngồi im tại chỗ một lát rồi cũng đi ra ngoài.

Lúc anh đi đến bãi đỗ xe thì không thấy Bắc Vũ ở trong xe chờ anh, mà là đứng ở cạnh cửa xe nghịch điện thoại. Có lẽ là cô quá chú tâm, nên khi Thẩm Lạc đi đến gần mà cô cũng không biết gì cả. Mãi đến khi anh ôm cô vào lòng, cô mới đẩy anh ra:

– Đừng làm phiền em, em đang thưởng thức ảnh hồi nhỏ của anh.

Thẩm Lạc nhíu mày nhìn vào điện thoại cô. Đây là ảnh hồi anh mười lăm tuổi, sau khi cô lật qua vài bức thì đến ảnh anh chụp chung với An Lộ, nhìn có vẻ khá thân mật.

Sau khi anh cứu An Lộ, thì cô ấy cứ quấn quít lấy anh. Có lẽ ai cũng có lòng cảm thông, nên anh cũng rất quan tâm An Lộ.

An Lộ rất thích chụp ảnh anh, mà anh cũng không từ chối, mặc dù anh không phải người thích chụp ảnh.

Bắc Vũ tặc lưỡi hai tiếng:

– Nhìn rất giống thanh mai trúc mã nhé. Trai tài gái sắc là đây chứ đâu!

Thẩm Lạc hỏi:

– An Lộ gửi cho em à?

Bắc Vũ gật đầu:

– Vâng! Chắc chị ấy muốn chứng minh rằng anh thực sự có một quá khứ không muốn ai biết đến nhỉ?

Thẩm Lạc trầm giọng:

– Em đừng nghe nó châm ngòi, mau xóa đi.

Sau đó anh định giật lấy điện thoại của cô, nhưng không thành công:

– Xóa đi làm gì? Em đang xem cơ mà! Anh nhìn bộ dáng nhăn nhó lúc trước của anh này, chụp ảnh mà còn không cười.

Cô xóa hết những tấm nào có mặt An Lộ đi, để lại toàn ảnh một mình anh, rồi cười hì hì:

– Dù sao em cũng không có ảnh chụp hồi nhỏ của anh, mà mấy tấm này lại đẹp như vậy, lưu vào đây để thỉnh thoảng mang ra nuôi mắt.

Bắc Vũ nói xong liền hôn lên màn hình điện thoại một cái. Thẩm Lạc thấy vậy thì nghiêng đầu nhìn cô, rồi thăm dò:

– Em không ghen đấy chứ?

Bắc Vũ khó hiểu:

– Lúc An Lộ xuất hiện anh còn chẳng nhận ra, thì anh nghĩ xem em ghen với chị ấy làm gì?

Thẩm Lạc giật mình rồi lại bật cười:

– Đi thôi, chúng ta đi tìm khách sạn năm sao, phòng tổng thống.

Bắc Vũ ngơ ngác:

– Sao thế?

Thẩm Lạc nói:

– Theo sổ tay hẹn hò thì không bỏ được con, không bắt được sói.

Bắc Vũ bật cười:

– Anh hài hước như vậy từ khi nào thế? Nhìn không ra đấy!

Thẩm Lạc cười khẽ, rồi kiêu căng nói:

– Còn nhiều chuyện em nhìn không ra lắm!

52. Chương 52

Khách sạn Thẩm Lạc đặt phòng là một khách sạn năm sao xa hoa ở bên bờ sông.

– Oa! Đẹp thật đấy!

Bắc Vũ vừa đi vào phòng thì đã bị cách trang trí tinh xảo, trang nhã của căn phòng thu hút.

Cô đá giày cao gót trên chân ra, rồi chạy đến bên cửa sổ. Đứng từ trên tầng hai mươi nhìn xuống là có thể thu hết khung cảnh sông nước ban đêm vào trong đáy mắt. Từ ánh đèn leo lắt của những con thuyền nhỏ, đến hàng liễu rủ phất phơ trên bờ, tất cả mọi thứ đều vô cùng xinh đẹp.

Thẩm Lạc đi đến sau lưng cô:

– Em có thích không?

Bắc Vũ gật đầu, rồi quay lại nhìn anh:

– À khoan! Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta hẹn hò, mà sao sổ tay hẹn hò của anh đã nhắc tới chuyện thuê phòng rồi hả? Anh định giở trò lưu manh à?

Thẩm Lạc nghĩ một lát rồi nói:

– Trong tiểu thuyết có cảnh là hôm đầu tiên hẹn hò thì gặp trời mưa, hai người đều bị ướt nên phải vào khách sạn trú mưa mà.

Bắc Vũ hưng phấn gật đầu:

– Đúng vậy, sau đó lúc em đi tắm, thì trượt chân ngã, còn anh nghe thấy tiếng động nên chạy vội vào, sau đó không cẩn thận trông thấy xxx xinh đẹp của em, thế là tình hình không thể cứu vãn được nữa, lần đầu tiên đã ra đi.

Khóe môi Thẩm Lạc run rẩy.

Bắc Vũ lại vui vẻ chạy vào trong phòng ngắm nghía khắp nơi. Khi cô nhìn thấy hai chai rượu đỏ để trên bàn, một giường cánh hoa hồng và một hộp áo mưa trên tủ thì thuận miệng hỏi:

– Phòng này bao nhiêu một đêm thế?

Thẩm Lạc nói:

– Ừm… bình thường.

– Bình thường là bao nhiêu?

– Hơn mười ngàn. (35,887,200 d)

Hai con mắt của Bắc Vũ suýt nữa thì rơi xuống. Lúc đầu cô còn tưởng phòng cao cấp thì cũng chỉ hai, ba ngàn thôi, ai ngờ nó lại đắt như thế.

Cô hít sâu một hơi rồi chỉ vào hai chai rượu và hộp áo mưa:

– Thế mấy cái này có tính thêm tiền không?

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Không.

Bắc Vũ thở phào một hơi:

– Kịch bản đổi thành chúng ta bị dính mưa, anh dẫn em vào khách sạn, em tắm xong thì thấy lạnh, nên uống rượu cho ấm. Sau đó dưới sự kích thích của cồn, em lại nhớ tới những chuyện đau lòng gần đây, thế là uống say. Anh thấy em như vậy thì đau lòng, rồi anh vuốt ve, an ủi em. Cuối cùng một người tìm kiếm an ủi, một người không chống cự được cám dỗ, thế là lần đầu tiên hẹn hò liền lăn giường luôn.

Thẩm Lạc nhíu mày:

– Em nhớ tới chuyện đau lòng gì?

Bắc Vũ nói:

– Cứ nghĩ đến việc anh bỏ mười ngàn ra thuê phòng là tim, gan, tỳ, phổi, thận của em lại thấy đau. Anh đừng tưởng là em không thiếu tiền. Từ lúc mới lập nghiệp em chẳng dám xin tiền bố mẹ nữa. Vì tiết kiệm tiền mà em với Giang Việt phải ăn mì tôm suốt. Bây giờ em cũng có dám tiêu xài lung tung đâu, ngay cả túi xách hàng hiệu cũng toàn là second hand cả. Cho nên mấy thứ được tặng kèm trong phòng này chúng ta phải dùng bằng sạch thì thôi, không thể để lãng phí đâu.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi đi tới chỗ đầu giường, nhặt chiếc hộp nhỏ nhỏ kia lên xem:

– Mười hai cái. Cái này cũng phải dùng hết à?

Bắc Vũ nghiến răng nghiến lợi gật đầu:

– Nhất định phải dùng hết.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Hơi khó đấy, anh sẽ cố gắng!

Bắc Vũ giơ nắm đấm lên:

– Cố lên!

Sau đó cô liền chạy đi tắm, Thẩm Lạc thấy vậy cũng đi theo cô.

– Anh làm gì đó? Chúng ta đang hẹn hò lần đầu đấy, gặp phải trời mưa đi mượn phòng thì thôi, chứ tắm chung luôn là sai kịch bản đấy.

Thẩm Lạc nghĩ nghĩ rồi nói:

– Vậy chúng ta điều chỉnh trình tự của kịch bản một chút đi, coi như chúng ta đã xxx xong rồi mới đi tắm chung.

Bắc Vũ cảm thấy có lý, nên gật đầu:

– Cũng được.

Để tránh việc lãng phí, Bắc Vũ đã ngâm trong bồn tắm gần một tiếng đồng hồ. Sau khi bị Thẩm Lạc lôi ra khỏi bồn tắm, thì cô còn ở đó gội đầu ba lần nữa mới chịu đi ra ngoài.

Mặc dù Bắc Vũ thích uống rượu, nhưng tửu lượng của cô lại không cao, mới uống một chén đã hơi say rồi. Nhưng vì theo nguyên tắc không lãng phí, cô nhất quyết đòi uống thêm mấy chén nữa. Cuối cùng mặt cô đỏ bừng lên, rồi ngã xuống giường.

Thẩm Lạc uống nốt chỗ rượu còn lại, cầm cái hộp nhỏ kia lên xem, lại nhìn về phía cô gái đang ngủ say như chết ở trên giường, rồi nghiêm mặt đắp chăn lên cho cô.

Sau đó anh liền lôi quyển sổ tay hẹn hò ra, xé thành hai nửa và ném vào trong thùng rác.

Lần hẹn hò đầu tiên đã thất bại triệt để.

Không biết là do say rượu hay là do giường phòng vip quá êm, mà tận chín giờ sáng hôm sau Bắc Vũ mới tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra cô đã trông thấy gương mặt không biểu tình của Thẩm Lạc. Bắc Vũ vừa mở miệng ra, liền phát hiện người mình toàn là mùi rượu. Cô vội vàng đứng dậy nhìn ngó xung quanh rồi quay lại hỏi anh:

– Tối qua em uống say rồi ngủ mất à?

Thẩm Lạc nói:

– Em nói xem? – Rồi anh cầm lấy cái hộp nhỏ kia lên:

– Còn nguyên cả hộp đây này.

Bắc Vũ cười xấu xa:

– Em say thì anh vẫn dùng được mà!

Thẩm Lạc nói:

– Theo kịch bản của em thì tối qua là lần đầu tiên hẹn hò, nếu anh mà làm việc xấu trong lúc em say, thì khác gì làm chuyện phạm pháp đâu!

Bắc Vũ cười:

– Ừ nhỉ. Vậy anh đợi em một lát.

Sau đó cô chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, rồi nhảy bổ vào lòng Thẩm Lạc:

– Kịch bản tiếp theo là thấy anh không giậu đổ bìm leo, còn chăm sóc em cả đêm, nên sáng ra em rất cảm động rồi lấy thân báo đáp luôn. Đây chính là kết thúc của lần hẹn hò đầu tiên, anh có hài lòng không?

Thẩm Lạc bị cô chọc cười:

– Cũng tạm được, còn ba tiếng nữa là đến giờ trả phòng, anh phải cố gắng dùng nhiều mấy cái để không lãng phí.

Đương nhiên ba tiếng thì không thể hết mười hai cái được. Nhưng dù là vậy, thì đến lúc trả phòng, hai chân Bắc Vũ cũng vẫn mềm nhũn.

Khi về đến nhà, cô còn phải giả vờ bình thản đi về phòng trong ánh mắt trêu ghẹo của đám nhân viên.

Bắc Vũ về phòng thì lại ngủ một mạch đến tận chiều tối, khi mà nhân viên trong công ty đã tan làm, còn Giang Việt thì đã lượn đi đâu đó.

Cô mở cửa sổ ra ngó sang nhà đối diện, nhưng cửa nhà bên đang đóng, chắc là Thẩm Lạc dẫn Phi Thuyền Nhỏ đi đâu đó rồi.

Trong nhà chỉ còn mình cô nên cô quyết định ra ngoài kiếm gì đó ăn. Nhưng vừa bước chân ra khỏi cửa, cô liền trông thấy một anh chàng ăn mặc quê mùa đang nhìn đông ngó tây.

Cô sống ở đây đã hai năm rồi, mấy người hàng xóm quanh đây cô đều biết mặt cả, mà cô lại chưa thấy người này bao giờ.

Lúc đầu cô không để ý lắm, nhưng khi cô nhìn anh ta, thì anh ta lại vội vàng quay đầu đi, có vẻ rất đáng ngờ.

Bắc Vũ đánh giá từ đầu xuống chân anh ta một lần, rồi tổng kết lại như sau: anh ta khoảng ba chục tuổi, đeo một chiếc mắt kính dày cộp, để một kiểu tóc theo phong cách của thế kỷ trước, mặc một bộ đồ quê mùa đến không thể quê mùa hơn, và một đôi giày đá bóng trên chân.

Anh ta lặng lẽ ngó về phía cô, thấy cô vẫn đứng đó thì lại quay đầu đi.

Bắc Vũ đi lên mấy bước rồi đột nhiên quay đầu lại, thế là cô bắt được ngay anh ta đang nhòm vào nhà cô.

Cô lại quay lại:

– Anh tìm ai đấy?

Anh chàng kia thấy cô quay lại thì vội vàng cúi đầu xuống, hai gò má đỏ bừng:

– Tôi… Tôi…

Bắc Vũ nghiêm giọng:

– Anh mà không nói rõ ràng là tôi báo cảnh sát đấy!

Anh ta lại càng nói lắp hơn:

– Tôi… tôi… tôi… tôi…

– Anh cái gì mà anh? Anh định làm gì hả?

Mãi anh ta mới nói ra được:

– Tôi… tìm người.

– Tìm ai?

– Thẩm… Thẩm Lạc.

– Thẩm Lạc?

Bắc Vũ thấy anh ta không dám nhìn mình thì càng thấy đáng nghi:

– Anh tìm Thẩm Lạc làm gì?

– Tôi… là bạn thời đại học của cậu ấy.

–?

Bắc Vũ lại đánh giá anh ta từ trên xuống dưới một lần nữa. Trông có vẻ không giống người xấu, chỉ là giống người nhà quê ở thế kỷ trước thôi.

– Bố nuôi…

Bắc Vũ đang thắc mắc thì Phi Thuyền Nhỏ đã chạy từ ngoài ngõ vào.

Cậu nhóc chạy đến bên anh chàng kia, rồi ôm lấy anh ta.

Anh ta liền ngồi xổm xuống nói với Phi Thuyền Nhỏ:

– Lâu lắm rồi không gặp Phi Thuyền Nhỏ! Bố nuôi rất nhớ con.

– Thế sao bố không đến thăm con?

Bắc Vũ:

– Phi Thuyền Nhỏ, ừm…

Phi Thuyền Nhỏ vội vàng giới thiệu với Bắc Vũ:

– Chị ơi, đây là bố nuôi em.

Bắc Vũ mỉm cười rồi xin lỗi anh chàng kia:

– Em chào anh, chuyện vừa rồi là em hiểu lầm ạ!

Anh chàng kia đẩy mắt kính lên rồi đỏ mặt nói:

– Không… không sao đâu!

Phi Thuyền Nhỏ vẫy tay với Bắc Vũ, Bắc Vũ liền cúi người xuống. Cậu nhóc liền nói thầm với cô:

– Bố nuôi em rất dễ xấu hổ, chỉ cần có con gái ở đó là không dám nói chuyện, sắp ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa có bạn gái, làm em lo chết mất.

Cái thằng nhóc này… lại phát bệnh rồi!

– Tri Viễn, sao cậu lại đến đây?

Lúc này Thẩm Lạc mới xách đồ ăn về đến nơi.

Lý Tri Viễn quay sang nhìn anh:

– Lâu rồi không gặp Phi Thuyền Nhỏ, nên sang thăm hai người.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ừ, vào nhà đi. Tối nay cậu ở lại đây ăn cơm nhé.

Sau đó lại kéo cả Bắc Vũ đang đứng đờ ra đó vào nhà:

– Đây là bạn gái tớ.

– Bạn… gái? – Lý Tri Viễn kinh ngạc hỏi lại.

Thẩm Lạc gật đầu.

Lý Tri Viễn gãi mớ tóc rối bời rồi cười:

– Cậu có bạn gái rồi à!

– Ừ!

Lý Tri Viễn lại đột nhiên nhớ ra một chuyện nên vội vàng nói:

– À, hôm nọ Trình Tố Tố gọi điện thoại cho tớ.

Thẩm Lạc dừng chân rồi quay lại hỏi anh ta:

– Cô ta gọi cho cậu làm gì?

– À… hỏi chuyện của Phi Thuyền Nhỏ.

– Sau này cậu đừng để ý tới cô ta nữa.

– Nhưng mà…

– Không có nhưng mà gì hết.

– Ừ, được rồi.

Bắc Vũ yên lặng nghe cuộc đối thoại của hai người. Cô luôn cảm thấy có điểm gì đó là lạ, nhưng lại không biết nó lạ ở chỗ nào.

Nhưng cô biết một chuyện, Trình Tố Tố là con gái.

53. Chương 53

Thẩm Lạc xách thức ăn vào bếp, rồi thuận miệng sai Bắc Vũ:

– Em rót cho Tri Viễn cốc nước đi.

Bắc Vũ "vâng" một tiếng, đưa cho Lý Tri Viễn một ly nước nóng, rồi ngồi xuống gần chỗ anh ta.

– Cảm… cảm ơn em!

Lý Tri Viễn nhấp một ngụm nước rồi cúi đầu dịch ra chỗ khác.

–… – Bắc Vũ nói:

– Anh học cùng với Thẩm Lạc à?

Lý Tri Viễn gật đầu.

– MIT hả?

Lý Tri Viễn tiếp tục gật đầu.

Bắc Vũ cười:

– Anh giỏi thật đấy!

Lý Tri Viễn lắc đầu lia lịa:

– Không đâu.

Bắc Vũ thấy anh ta lắp ba lắp bắp, mặt đỏ tía tai thì không dám nói chuyện với anh ta nữa. Nếu cô mà cứ hỏi tiếp thì có khi anh ta sẽ chui xuống gầm ghế mất.

– Phi Thuyền Nhỏ, em chơi với bố nuôi em nhé, chị vào giúp bố em nấu cơm.

– Vâng ạ. – Phi Thuyền Nhỏ ngoan ngoãn trả lời.

Nghe cô nói vậy thì Lý Tri Viễn liền thở phào một hơi. Bắc Vũ thấy anh ta như vậy thì bật cười.

Cô đi vào trong bếp rồi nói với Thẩm Lạc:

– Bạn anh hay thật đấy! Quả nhiên là vật hợp theo loài.

Đây đúng là nerd (*) trong truyền thuyết mà, có điều một người thì biểu lộ ra mặt còn một người thì che giấu trong lòng thôi.

(*) Trước đây nerd có nghĩa là một người không thích giao tiếp. Sau sự kiện của Bill Gates, thì nó lại mang nghĩa là một người say mê nghiên cứu khoa học, không màng dư luận bàn tán. Tớ đoán là tác giả dùng theo nghĩa ban đầu.

Thẩm Lạc nghiêng đầu nhìn cô.

Cô dựa vào bả vai anh, cười hì hì:

– May mà anh chỉ là mặt lạnh như bài poker thôi, nên không ai biết cả.

Thẩm Lạc không nói gì cả. Bắc Vũ nghĩ một lát rồi lại nói:

– Trình Tố Tố là ai thế?

Thẩm Lạc hờ hững:

– Không ai cả.

Bắc Vũ nghe vậy là biết có vấn đề rồi, cô cau mày lại:

– Em thấy có vẻ là con gái!

– Chắc vậy.

Bắc Vũ chán nản:

– Có phải anh có chuyện gì giấu em không?

Thẩm Lạc nghiêng đầu nhìn cô:

– Em cảm thấy anh và Trình Tố Tố có quan hệ à?

Bắc Vũ gật đầu.

Thẩm Lạc "hừ" một tiếng:

– Vậy anh nói cho em biết, anh và cô ta không dính dáng gì đến nhau cả.

Bắc Vũ lại nói:

– Vậy sao bạn anh lại nhắc tới cô ấy?

Thẩm Lạc nói:

– Cậu ấy nhắc tới thì liên quan gì đến anh.

Bắc Vũ im lặng, mặc dù cô biết là anh đang giấu cô chuyện gì đó, nhưng anh không muốn nói, thì cô cũng không hỏi được, thế là cô nói sang chuyện khác:

– Em rửa rau giúp anh nhé.

Thẩm Lạc nhìn cô:

– Cũng được, em ở ngoài phòng khách thì Tri Viễn lại xấu hổ.

Bốn món mặn một món canh được dọn lên bàn.

Phi Thuyền Nhỏ kéo Lý Tri Viễn vào nhà ăn.Lý Tri Viễn cười híp mắt lại:

– Lâu lắm rồi không được ăn đồ cậu nấu, có vẻ tay nghề cậu lại tốt hơn trước rồi.

Phi Thuyền Nhỏ giòn giã tiếp lời:

– Vì bố phải nấu bữa trưa cho chị đấy ạ.

Lý Tri Viễn xấu hổ gãi đầu rồi cảm thán:

– Không ngờ mới mấy tháng không gặp, cậu đã có bạn gái rồi. Vậy mà không báo với tớ một tiếng.

Thẩm Lạc chỉ nói:

– Có phải chuyện gì lớn đâu mà phải báo.

Sau đó thấy Bắc Vũ đang nhìn mình thì lại đổi giọng:

– Chủ yếu là sợ cậu kích động.

Bắc Vũ: Anh giỏi lắm!

Cô lặng lẽ nhìn Lý Tri Viễn, nhưng anh ta vẫn chỉ cười ngớ ngẩn như trước:

– Cái này thì có gì mà kích động chứ. Lúc trước chúng ta ở cùng phòng, cũng đầy người thích cậu mà. Có điều cậu vẫn luôn độc thân, nên nghe tin cũng hơi giật mình thật.

Thẩm Lạc cười khẽ:

– Giật mình thì không cần, nhưng cơm thì có thể ăn nhiều hơn mọi ngày đấy.

Sau khi mọi người đã ngồi xuống bàn rồi, Phi Thuyền Nhỏ lại ân cần gắp thức ăn cho Lý Tri Viễn:

– Bố nuôi phải ăn nhiều cơm thì mới cao ráo đẹp trai như bố con, và có một người bạn gái xinh đẹp như chị được.

Lý Tri Viễn bật cười:

– Cảm ơn Phi Thuyền Nhỏ.

Sau đó liền cắm cúi ăn cơm. Ăn được một lúc rồi, anh ta mới nói chuyện tiếp:

– Thẩm Lạc, tớ về Hoàn Vũ rồi.

Thẩm Lạc hơi giật mình, nhưng cũng chỉ "ừ" một tiếng rồi thôi.

Lý Tri Viễn lại thăm dò:

– Cậu…

Thẩm Lạc liền nói thẳng:

– Tớ không có ý định quay về đó. Cậu đã no chưa? Nếu chưa thì để tớ lấy thêm cơm cho.

Lý Tri Viễn:

– Vậy cậu cho tớ thêm một bát nữa đi!

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn anh ta, không ngờ trông thì gầy mà lượng cơm lại không ít chút nào. Anh ta đã ăn ba bát cơm đầy rồi đấy, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong mà.

Sau khi ăn cơm xong thì trời đã tối đen, Lý Tri Viễn ngồi chơi thêm một lát rồi đi về.

Khi Thẩm Lạc vừa tiễn anh ta xong thì Bắc Vũ liền nói:

– Em về kiểm tra lại hàng hóa đã, lát nữa em lại sang.

Thẩm Lạc hỏi:

– Có cần anh giúp không?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Không cần đâu, chỉ cần đối chiếu với hóa đơn thôi.

Thẩm Lạc liền gật đầu:

– Ừ, vậy anh chờ em.

Bắc Vũ nhìn anh một cái rồi vội vàng chạy ra ngoài. Khi cánh cửa nhà Thẩm Lạc vừa đóng lại, cô liền rón rén đuổi theo Lý Tri Viễn.

Lý Tri Viễn vẫn còn chưa ra khỏi ngõ.

Bắc Vũ đuổi theo rồi vỗ lên lưng anh ta.

Lý Tri Viễn giật nảy mình lên, khi thấy người vỗ lưng mình là Bắc Vũ thì vội vàng vỗ ngực rồi đỏ mặt hỏi:

– Em… em có chuyện gì à?

Bắc Vũ nói:

– Em có chuyện muốn hỏi anh.

Lý Tri Viễn nói:

– Chuyện… chuyện gì?

Bắc Vũ do dự một lát rồi hỏi:

– Trình Tố Tố mà anh nhắc tới khi nãy là ai thế?

Lý Tri Viễn lại càng lắp bắp hơn:

– Thẩm Lạc… không nói cho em à?

Bắc Vũ lắc đầu.

Lý Tri Viễn "ồ" lên một tiếng.

Bắc Vũ lườm anh ta:

– Anh "ồ" cái gì? Em hỏi cô ấy là ai cơ mà?

Lý Tri Viễn gãi đầu:

– Không phải ai cả, anh không quen cô ấy.

Bắc Vũ hỏi:

– Anh không quen cô ấy? Nghĩa là Thẩm Lạc quen hả? Chẳng lẽ là bạn gái cũ của anh ấy?

Lý Tri Viễn vội vàng lắc đầu:

– Không phải đâu! Thẩm Lạc cũng không quen cô ấy.

Bắc Vũ hỏi:

– Nếu cả hai người đều không quen, thì sao anh lại nhắc tới cô ấy?

Lý Tri Viễn ấp úng:

– Nói chung là bọn anh đều không quen cô ấy. Cô ấy cũng không có quan hệ gì với Thẩm Lạc. Thẩm Lạc… Thẩm Lạc trước kia cũng giống anh, đều không có bạn gái.

Mặc dù Thẩm Lạc từng nói là không có bạn gái cũ hay vợ cũ, nhưng cô cũng không tin Phi Thuyền Nhỏ là sản phẩm của ống nghiệm. Thỉnh thoảng cô vẫn cảm thấy anh có chuyện giấu cô.

Bây giờ nghe thấy Lý Tri Viễn nói vậy, thì cô thấy rất hài lòng, còn việc Trình Tố Tố là ai thì cô cũng không quan tâm. Miễn không phải bạn gái cũ của Thẩm Lạc là được. Con gái đang yêu rất hẹp hòi mà.

Cô gật đầu:

– Vậy thì cảm ơn anh, anh không cần đi nhanh quá đâu ạ, ra ngoài ngõ là có thể bắt xe rồi.

Lý Tri Viễn nghe vậy thì chạy vụt đi như mới được tha chết.

Bắc Vũ đang lững thững đi về nhà thì lại có người gọi điện thoại tới.

Cô cầm lên nghe, là Thiệu Vân Khê gọi.

– Hi, dạo này cậu sao rồi?

Bắc Vũ đáp:

– Tớ rất tốt!

Thiệu Vân Khê:

– Hôm trước tớ gặp một bạn cùng lớp, cậu ấy nói là chủ nhật lớp mình tổ chức họp lớp đấy, cậu có đi không?

Bắc Vũ sửng sốt một chút, chủ nhật họp lớp mà không ai báo cho cô cả. May mà cô cũng chẳng quan tâm:

– Không đi, họp lớp chán lắm. Mà cậu học ở đó có một học kỳ thì đi gì chứ?

Thiệu Vân Khê cười:

– Tớ cũng không thích đi lắm, nhưng cứ nghĩ đến năm đó cậu bị mọi người hiểu lầm là tớ lại thấy khó chịu. Vừa hay bây giờ có cơ hội giải thích rõ ràng nên mới đi.

Bắc Vũ cười nhạo:

– Chuyện từ mười mấy năm trước, bây giờ còn giải thích gì nữa? Tớ không để ý đến nó, thì người khác cũng chẳng để ý đâu.

Thiệu Vân Khê nghiêm túc nói:

– Nhưng tớ để ý. Với lại tớ cảm thấy cậu nên chứng minh cho mọi người thấy là cậu không bị lời đồn đãi đánh bại, cuộc sống của cậu cũng không hề thua kém ai cả.

Bắc Vũ sửng sốt, sau đó cô ấp úng nói:

– Nói sau nhé!

Khi cô về đến nhà, thì lập tức vào mail xem, quả nhiên trong đó có mail thông báo họp lớp được gửi tập thể.

Sau khi tốt nghiệp cô liền thay số điện thoại, cũng không tham gia vào nhóm lớp trên mạng. Trong lớp chỉ có mình Nam Nam biết số điện thoại của cô. Nên nếu lớp trưởng có muốn báo cho cô, thì cũng chỉ có thể gửi vào mail thôi.

Đúng là cô không muốn đi họp lớp, vì hai năm cấp ba đó là những chuỗi ngày đen tối nhất trong cuộc đời cô. Cô bị mọi người xa lánh, không ai muốn chơi với cô, tất cả mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ.

Cô phải thừa nhận là nghe Thiệu Vân Khê nói, cô cũng rất muốn đi. Cô muốn cho bọn họ biết rằng cô không có trở thành con người như bọn họ nghĩ, cô có sự nghiệp của mình, mặc dù không lớn, nhưng cũng là chính tay cô gây dựng lên, chứ không phải phụ thuộc vào người khác.

Đương nhiên, chuyện thỏa mãn lòng hư vinh của cô nhất chính là bạn trai cô chính là Thẩm Lạc – nhân vật truyền kỳ của năm đó.

Ai không muốn vả mặt những người từng xem thường, khinh bỉ mình chứ?

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Bắc Vũ đã thay đổi quyết định. Cô sẽ đi họp lớp, còn phải dẫn cả người nhà đi cùng nữa.

Nhưng cô cũng biết Thẩm Lạc không thích xã giao, ngay cả tiệc của công ty cô anh còn chẳng muốn tới, huống chi là họp lớp.

Cô cứ mải nghĩ về chuyện đó, nên đến tận khi Thẩm Lạc gọi cô mới chậm rãi sang nhà anh.

Cô vừa bước chân vào cửa, Thẩm Lạc đã hỏi ngay:

– Em xong việc chưa?

Bắc Vũ gật đầu, rồi lại hỏi:

– Chúng ta đang yêu đương đúng không?

Thẩm Lạc nhìn cô với ánh mắt "em ngốc hả?".

Bắc Vũ cười:

– Vậy anh là bạn trai em nhỉ?

Thẩm Lạc nói:

– Không phải bạn trai, chẳng lẽ là bạn gái?

Bắc Vũ nghẹn họng:

– Thế có phải em muốn anh làm gì, anh cũng sẽ làm vì em không?

Thẩm Lạc nhíu mày:

– Em muốn làm gì thì nói thẳng đi.

Bắc Vũ cũng không quanh co lòng vòng nữa:

– Lớp cấp ba của em tổ chức họp lớp, em muốn anh đi cùng em.

Thẩm Lạc lơ đễnh:

– Em ghét bọn họ lắm mà, đi họp lớp làm gì?

Bắc Vũ cười:

– Bởi vì Thiệu Vân Khê cũng đi, cậu ấy muốn giải thích mọi chuyện. Sau đó em lại dẫn anh theo, để khoe khoang với bọn họ.

Thẩm Lạc liếc cô một cái:

– Anh sẽ không giúp em làm chuyện ngây thơ như thế đâu.

Bắc Vũ: Ha ha.

54. Chương 54

Thật ra Bắc Vũ cũng thấy rất vớ vẩn khi bảo anh đi họp lớp cùng chỉ để thỏa mãn lòng hư vinh của mình, trong khi tính anh không thích xã giao.

Vậy nên khi anh từ chối, thì cô cũng chỉ nhìn một cái rồi thôi.

Ngay từ bé cô đã thích chưng diện, nhưng khi trong tay có vô số bộ đồ đẹp, thì cô lại chẳng còn thích thú gì chúng nữa, thậm chí cô còn thấy rất buồn cười. Nhưng vì lần họp lớp này mà cô còn đặt riêng một bộ váy xa hoa của nhà thiết kế Tiểu Chiêu, mua một chiếc túi xách năm chữ số, và làm một kiểu tóc thời thượng.

Tóm lại nhìn cô vừa thời thượng như người mẫu thời trang, vừa đoan trang như nữ doanh nhân thành đạt.

Dù là độ tuổi nào, thì cái lòng hư vinh này cũng sẽ không bao giờ biến mất.

Đến ngày hẹn, mới chập tối Thiệu Vân Khê đã đến trước cửa nhà cô. Thấy cô đi ra thì anh ta nhìn cô một lượt rồi huýt sáo:

– Hôm nay cậu định cướp hết sự chú ý của con gái lớp tớ hả?

Bắc Vũ lườm anh ta:

– Đừng có lớp tớ, lớp tớ. Cậu chỉ học ở đó có nửa năm thôi.

Thiệu Vân Khê cười:

– Mặc dù chỉ có nửa năm, nhưng tớ vẫn là lớp phó đấy.

– Được rồi, cảm ơn lớp phó đại nhân.

Vì tối nay Thiệu Vân Khê sẽ đi giải thích rõ mọi chuyện giúp cô, mặc dù cô cũng chẳng quan tâm lắm.

Thiệu Vân Khê mỉm cười:

– Việc tớ phải làm mà.

Hai người vừa bước lên xe thì cánh cửa của nhà đối diện đã mở ra. Gương mặt lạnh lẽo của Thẩm Lạc xuất hiện ở cửa.

Bắc Vũ vẫy tay với anh:

– Em đi họp lớp đây. Chắc là sẽ về muộn đó, anh không cần đợi em đâu.

Thiệu Vân Khê cười:

– Anh Thẩm yên tâm đi, em sẽ đưa bạn Bắc Vũ về nhà an toàn.

Thẩm Lạc lạnh lùng nhìn hai người rồi đóng cửa lại.

Thiệu Vân Khê sửng sốt, hỏi nhỏ:

– Hai người cãi nhau à?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Đâu có!

Thiệu Vân Khê lại hỏi:

– Thế sao trông anh ấy có vẻ như đang bực bội gì thế?

Bắc Vũ giơ tay:

– Ai mà biết được!

Cách suy nghĩ của Thẩm Lạc nhiều khi cô cũng không hiểu nổi, nên cô đổ mọi tội lỗi lên việc thiên tài thì không giống người thường. Sau đó mặc kệ anh luôn, miễn sao hai người đều vui vẻ là được.

Cô vừa nói xong thì cánh cửa đang đóng kia lại đột nhiên mở ra. Thẩm Lạc đen mặt nhìn cô:

– Em nhớ về sớm đấy!

Bắc Vũ không để ý lắm:

– Em cũng không biết mấy giờ mới xong đâu!

Sau đó cô liền vẫy tay với anh và chui vào xe của Thiệu Vân Khê.

Thẩm Lạc im lặng nhìn theo đuôi xe rồi đi vào trong nhà.

Phi Thuyền Nhỏ đang chơi lego thấy anh đi vào thì ngẩng đầu lên hỏi:

– Chị đi chơi rồi ạ?

Thẩm Lạc "ừ" một tiếng rồi lại nói:

– Lát nữa bố có việc phải ra ngoài. Nếu con thấy chán thì sang tìm chú Nhị Cẩu chơi nhé.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Vâng ạ! Bố đi ra ngoài làm gì thế?

Thẩm Lạc đáp:

– Làm chuyện ngây thơ.

Khi đến địa điểm họp lớp, Bắc Vũ mới biết Thiệu Vân Khê chính là người khuyến khích lớp trưởng tổ chức họp lớp. Còn lý do là gì thì Bắc Vũ cũng có thể đoán được.

Sau mười mấy năm không hề liên lạc, khi gặp lại đám bạn cùng lớp, Bắc Vũ lại chẳng nhận ra ai cả. Nhưng rất nhiều người vẫn còn nhận ra cô và Thiệu Vân Khê.

Thật ra thì tất cả mọi người đều trưởng thành hết rồi, cũng nếm trải đủ mọi điều trong cuộc sống, nên dù Bắc Vũ có là một cô gái lẳng lơ thì họ cũng chẳng thấy có vấn đề gì lớn cả, nhất là đám đàn ông.

Khi thấy Bắc Vũ đi cùng Thiệu Vân Khê, thì ai nấy đều tưởng rằng hai người họ tình cũ không rủ cũng đến.

Trường cấp ba cô học là ngôi trường tốt nhất toàn tỉnh, nên trong lớp cũng có khá nhiều người giỏi giang. Mà cái câu "vật hợp theo loài" này chính là để miêu tả tình hình hôm họp lớp. Nhiều tiền ngồi với nhiều tiền, làm thuê lương thấp ngồi riêng một bàn.

Vì Thiệu Vân Khê thuộc thành phần nhiều tiền, nên Bắc Vũ cũng được ngồi chung bàn nhiều tiền với anh ta.

Suốt cả buổi mọi người đều ăn uống linh đình, chén đi chén lại, có vẻ rất hài hòa.

Khi ăn uống xong xuôi, lớp trưởng đột nhiên vỗ tay bảo mọi người im lặng:

– Thiệu Vân Khê có chuyện muốn nói với mọi người này.

Thiệu Vân Khê đứng dậy, rất phong độ, dịu dàng:

– Hôm nay tớ đến đây chỉ là góp vui thôi, vì tớ cũng chỉ học ở lớp mình có nửa năm.

Bắc Vũ biết anh ta định nói gì, nên trong lòng cũng thấy thấp thỏm.

Cô vẫn cho rằng mình không quan tâm, nhưng thật ra cô vẫn còn để ý.

Thiệu Vân Khê nói tiếp:

– Mọi người cũng biết năm đó tớ chuyển trường là do bố mẹ tớ biết chuyện của tớ và Bắc Vũ. Hành vi đó của tớ là không nên, nhất là khi tớ biết những chuyện xảy ra sau đó. Bây giờ tớ muốn nói rõ một chuyện. Năm đó tớ và Bắc Vũ không có làm gì hết. Câu chuyện rừng cây kia chỉ là một sự hiểu lầm thôi. Hôm đó tớ thấy cậu ấy đi lên núi, mà tớ lại thích cậu ấy nên mới đuổi theo. Sau đó tớ bị ngã xuống một cái hố, khi cậu ấy đang kéo tớ lên, thì bị thầy giáo bắt được. Họ cho rằng bọn tớ đang làm chuyện xấu, nên mới nói cho bố mẹ tớ. Bố mẹ tớ lại rất nghiêm khắc, nên vội vàng làm thủ tục chuyển trường cho tớ. Tuy việc chuyển trường không phải là ý của tớ, nhưng vì nó mà Bắc Vũ mới bị mọi người hiểu lầm, nên tớ cảm thấy mình rất tồi tệ.

Khi anh ta nói đến đây thì đã có mấy người thì thầm bàn tán.

Thiệu Vân Khê lại nói tiếp:

– Chuyện này cũng đã trôi qua nhiều năm rồi, nó cũng không phải chuyện gì quan trọng với các bạn ngồi đây. Nhưng tớ vẫn muốn nói cho mọi người biết sự thật.

– Đúng vậy!

Anh ta vừa dứt lời, thì một giọng nói khác đã vang lên.

Bắc Vũ ngạc nhiên quay lại nhìn Thẩm Lạc đang bước vào phòng. Anh đi thẳng một mạch đến bên cạnh cô.

Trong lớp không ai nhận ra Thẩm Lạc cả, nên anh liền tự giới thiệu:

– Tôi là Thẩm Lạc, là bạn trai của Bắc Vũ, cũng từng học ở trường cấp ba số hai.

Vừa nghe anh giới thiệu như vậy, thì đã có khá nhiều người nhớ ra anh là ai rồi. Bởi vì danh tiếng của Thẩm Lạc năm đó có ai mà không biết chứ.

Anh nhìn Bắc Vũ vẫn còn ngơ ngác rồi nói tiếp:

– Năm đó chắc mọi người cũng từng nghe đến một tin đồn, là tôi đứng ra làm chứng với các thầy cô. Nhưng tiếc là các thầy cô không chịu tin lời tôi nói, cũng giống như mọi người không chịu tin lời giải thích của Bắc Vũ vậy. Bởi vì mọi người đều cảm thấy nếu không có chuyện gì, thì sao Thiệu Vân Khê lại phải chuyển trường ngay hôm sau. Mà sự thật lại là, Bắc Vũ đi vào rừng là để tìm tôi, chứ không liên quan gì đến Thiệu Vân Khê cả, dù là quá khứ, hay là hiện tại.

Thiệu Vân Khê nghĩ thầm, tuy những lời đó đều là sự thật, nhưng cũng không cần nhấn mạnh như vậy chứ?

Thẩm Lạc liếc anh ta một cái:

– Một cô bé mười sáu tuổi chưa từng yêu đương, lại vì một chuyện không đâu mà bị mọi người xa lánh, gièm pha, khinh bỉ. Ngay cả anh họ của cô ấy cũng bị lôi ra để bịa đặt thêm cho câu chuyện. Bây giờ cô ấy đã không để ý đến những chuyện đó nữa, nhưng tôi không biết một cô gái mười sáu tuổi phải cố gắng thế nào mới có thể dùng vẻ ngoài bất cần để che đậy sự tổn thương trong lòng. Cô ấy đã chống chọi với những lời đồn đãi của tất cả các bạn ở đây hai năm trời. May mà cô ấy không bị các bạn đánh gục, không bị chìm nghỉm trong những lời đồn, cũng không biến thành loại người mà mọi người nghĩ. Cô ấy giỏi hơn tất cả mọi người, vì cô ấy không bao giờ đi nói xấu, bịa đặt về người khác.

Bắc Vũ chưa bao giờ nghe thấy anh nói nhiều như vậy. Từng câu từng chữ thấm vào lòng cô như châu như ngọc.

Cô chưa bao giờ được nghe những lời tâm tình của anh, nhưng những lời này đã đủ êm tai hơn bất cứ lời tâm tình nào trên đời rồi.

Từ khi trưởng thành, cô đã không còn khóc nữa, vậy mà lúc này cô chỉ muốn khóc òa lên thôi.

Năm đó cô có để ý chứ, bởi vì cô rất ghét sự cô đơn.

Khi thấy mấy bạn nữ trực ban thảo luận về mấy ngôi sao nổi tiếng, cô cũng muốn tham gia cùng họ.

Khi các bạn rủ nhau đi chơi, cô cũng muốn đi cùng.

Khi có những trận đấu thể thao, cô cũng muốn đi tới cổ vũ cùng các bạn.

Khi cô gặp phải một bài toán khó, cô cũng muốn đi hỏi bạn nam giỏi toán nhất lớp như mọi người.

Nhưng vì mọi người luôn bàn tán về cô, nên cô đã trở thành người dưng ở trong lớp, một người tách biệt với tập thể – nơi mà cô định sẽ yêu thương nó suốt thời gian học.

Nếu nói lời giải thích của Thiệu Vân Khê chưa đủ để làm mọi người tin tưởng, thì sự xuất hiện của Thẩm Lạc đã hoàn toàn khiến mọi người phải nghĩ lại.

Không ai biết Thẩm Lạc đang làm gì, nhưng lời nói của một thiên tài thì ai cũng sẽ thấy đáng tin. (?)

Hơn nữa qua lời của anh nói, thì người trong lòng Bắc Vũ năm đó là anh chứ không phải Thiệu Vân Khê, vậy thì mọi hiểu lầm đều trở nên vô lý.

Lớp trưởng là người đứng dậy đầu tiên:

– Bắc Vũ, tớ xin lỗi cậu.

Những người khác cũng đứng dậy, đi tới xin lỗi cô.

Bắc Vũ không chịu nổi tình huống như vậy, nên đã xách túi chạy ra ngoài.

Thẩm Lạc nhìn mọi người rồi kiêu căng nói:

– Bây giờ xin lỗi cũng không còn cần thiết nữa, vì sau này mọi người cũng chẳng gặp lại nhau đâu. Tôi chỉ muốn cho các bạn biết là, dưới sự vô tình của các bạn mà có biết bao nhiêu người bị xa lánh. Cũng để cho các bạn biết rằng bạn gái tôi là một người tốt.

(?) Tớ chú thích ở đây là muốn nói ai thấy có vấn đề thì là tại tác giả, chứ không phải tại tớ nha.

55. Chương 55

Thẩm Lạc để lại câu nói khiến người ta câm nín đó, rồi đuổi theo Bắc Vũ.

Thiệu Vân Khê cũng mỉm cười rồi đi theo anh, dù sao đây cũng chẳng phải lớp anh ta.

Bắc Vũ chạy ra khỏi nhà hàng một quãng rất xa thì mới dừng lại.

Cô định đến để khoe mẽ cơ mà, sao lại biến thành như vậy chứ?

Thấy Thẩm Lạc đuổi theo thì cô vội vàng lau nước mắt, rồi vênh mặt lên hỏi anh:

– Anh nói là không làm chuyện ngây thơ với em cơ mà?

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Tối nay anh rảnh.

Bắc Vũ trợn mắt:

– Anh không thể nói mấy câu em thích nghe à?

Thẩm Lạc nói:

– Mấy câu ở trong nhà hàng em không thích nghe sao?

Bắc Vũ "hừ" một tiếng rồi quay đầu đi.

Thẩm Lạc lại đi tới trước mặt cô:

– Em khóc à?

– Không có đâu. – Bắc Vũ mạnh miệng đáp lại. Nhìn cô bây giờ có vẻ rất ngây thơ.

– Khóc thì nói là khóc, có gì mà không dám nhận chứ? Giang Việt nói lúc em mười sáu tuổi, đi tiêm vẫn còn khóc cơ mà.

Bắc Vũ cãi lại:

– Có mà anh ấy khóc ý.

Thẩm Lạc bật cười, rồi ôm lấy cô:

– Vậy em có thấy hãnh diện không?

Bắc Vũ giật mình, rồi quay lại nhìn anh:

– Vốn dĩ em định đến đó khoe mẽ, nhưng khi nhìn thấy những gương mặt xa lạ đó, thì em lại thấy hết hứng thú. Tuy lúc anh và Thiệu Vân Khê nói xong, mọi người đều tin và đến xin lỗi em, em có thấy vui vẻ thật, nhưng em lại càng cảm thấy nó không quan trọng hơn. Vì em biết rằng, em không là gì của họ cả, sau khi ra khỏi nhà hàng, họ cũng chẳng còn nhớ em là ai nữa. Mà bọn họ cũng không quan trọng với em, nên em cần gì phải để ý đến suy nghĩ của bọn họ chứ? Anh nói rất đúng, đi họp lớp là chuyện rất ngây thơ. Mà giải thích chuyện năm xưa trong buổi họp lớp, thì còn ngây thơ hơn.

Thẩm Lạc nói:

– Anh đã nói rồi mà.

Bắc Vũ cười khẽ:

– Nhưng em vẫn rất cảm động khi anh chịu làm chuyện ngây thơ này vì em.

Hai người đang ôm nhau trò chuyện, thì có một tiếng ho nhẹ nhàng xen vào giữa.

Bắc Vũ quay lại nhìn thì thấy Thiệu Vân Khê.

– Cảm ơn cậu nhé.

Thiệu Vân Khê giơ tay:

– Tớ có làm gì đâu, đều là anh Thẩm nói mà.

Bắc Vũ nói:

– Đâu có giống nhau đâu, nếu không có cậu ở đây, thì bọn họ cũng chẳng tin đâu.

Thiệu Vân Khê gật đầu, chìa tay ra:

– Cũng phải. Nếu vậy thì chúc mừng chúng ta đã giải quyết xong chuyện này nhé.

Từ lúc anh ta biết được chuyện này, thì vẫn luôn tự trách bản thân, vì cô gái anh ta thích khi còn trẻ lại vì anh ta mà bị dè bỉu.

Nếu cuộc sống của Bắc Vũ mà không tốt như bây giờ, thì có khi anh ta đã lấy thân báo đáp rồi.

Khi các bạn trong lớp xin lỗi Bắc Vũ, anh ta cũng cảm thấy trên người nhẹ nhõm hơn hẳn. Mối tình thời trẻ có thắm thiết đến đâu cũng không còn quan trọng nữa, nhưng sự áy náy khi còn trẻ mà không trả được, thì sẽ phải gánh nó đến cuối đời.

Bắc Vũ còn chưa kịp tiến lên, thì Thẩm Lạc đã đi tới nắm lấy tay Thiệu Vân Khê, rồi vỗ vào lưng anh ta:

– Bạn Thiệu à, mong rằng sau này bạn sẽ rời khỏi cuộc sống của tôi và Bắc Vũ, giống như mấy người trong nhà hàng kia vậy.

Thiệu Vân Khê bị anh vỗ lưng thì ôm ngực ho mấy cái rồi mới đáp lại:

– Em và Bắc Vũ là bạn bè, sao lại giống bọn họ chứ?

– Bởi vì cậu có ý đồ đen tối, mơ mộng bạn gái người khác.

Thiệu Vân Khê mỉm cười:

– Anh đừng đổ oan cho em, em chỉ coi Bắc Vũ là bạn bè bình thường thôi.

– Tôi không mù đâu!

Thiệu Vân Khê dở khóc dở cười:

– Anh Thẩm à, anh là đàn ông thì đừng có keo kiệt như vậy chứ?

Thẩm Lạc chỉ liếc anh ta một cái rồi kéo Bắc Vũ đi luôn.

Bắc Vũ nhún vai với Thiệu Vân Khê, rồi cũng đi theo anh.

Khi hai người về đến nhà, thì Phi Thuyền Nhỏ đã đi ngủ từ lâu.

Trong lúc chờ đợi Thẩm Lạc tắm rửa, Bắc Vũ nằm trên giường nghịch điện thoại.

Trong lúc cô đang chơi rất hăng say, thì điện thoại của Thẩm Lạc lại vang lên.

Cô tiện tay nghe máy hộ anh. Một giọng nữ rất dịu dàng truyền tới từ đầu dây bên kia:

– Xin hỏi Thẩm Lạc phải không ạ?

Bắc Vũ nói;

– Anh ấy đang tắm, chị có việc gì thế ạ? Để lát em chuyển lời với anh ấy.

Cô gái bên kia lại nói:

– À, không cần đâu ạ. Lát nữa em sẽ gọi lại.

Bắc Vũ bĩu môi, không ngờ Thẩm Lạc cũng có con gái gọi điện tới đấy.

Khi anh ra khỏi phòng tắm, cô còn cố ý trêu chọc anh:

– Em vừa nghe giúp anh một cuộc điện thoại, là của con gái, giọng rất dễ nghe, nói là lát nữa gọi lại.

Thẩm Lạc cầm điện thoại lên xem số, thấy là số lạ thì lại bỏ xuống:

– Không biết là ai.

Anh vừa nói xong thì bên kia lại gọi tới.

Bắc Vũ không nghe thấy cô gái kia nói gì, nhưng ngay sau khi nghe điện thoại, sắc mặt Thẩm Lạc đã nhanh chóng thay đổi.

Có vẻ như bên kia còn chưa nói xong, anh đã tức giận cắt ngang:

– Chúng ta không cần thiết phải gặp nhau.

– Nếu cô thích thì có thể gửi đơn lên tòa.

Sau đó liền cúp máy.

Bắc Vũ vội vàng hỏi thăm:

– Ai đấy? Sao lại dính dáng đến tòa án thế?

Thẩm Lạc nhìn cô:

– Một người rất đáng ghét, anh không muốn nhắc tới cô ta.

Bắc Vũ thấy anh không muốn nhắc tới thì cũng không hỏi thêm nữa.

Sau khi giải quyết xong chuyện thời niên thiếu, Bắc Vũ cảm thấy cuộc sống của mình rất hoàn mỹ. Tuy cô có một anh bạn trai hơi khác thường, nhưng tóm lại là rất tốt đẹp. Nhiều khi cô chỉ hận không có mấy tình tiết nhố nhăng xuất hiện để cuộc sống càng thêm tươi đẹp.

Đương nhiên, chỉ thỉnh thoảng cô mới có suy nghĩ vớ vẩn như vậy thôi.

Nhưng có đôi khi chuyện tốt thì không linh mà chuyện xấu lại rất linh.

Đó là một buổi chiều cuối tuần, Bắc Vũ vừa đi về đến ngõ thì lại nghe thấy tiếng cãi vã ở bên trong.

Giọng nam là của Thẩm Lạc.

Giọng nữ thì cô chưa thấy bao giờ.

"Thẩm Lạc, em xin anh cho em gặp Phi Thuyền Nhỏ đi."

"Sao tôi lại phải cho cô gặp? Nó không quen biết cô."

"Nhưng em là mẹ nó, em có quyền được gặp nó."

"Cô cảm thấy cô có quyền, thì cô đi kiện đi!"

"Thẩm Lạc, anh đừng như vậy. Em biết mấy năm nay anh nuôi Phi Thuyền Nhỏ cũng không dễ dàng gì, em cũng rất biết ơn anh."

"Cô muốn biết ơn thì tránh xa nhà tôi ra. Tôi không muốn Phi Thuyền Nhỏ biết nó có một người mẹ vô trách nhiệm như cô."

"Không phải như anh nghĩ đâu, em muốn đón Phi Thuyền Nhỏ về lâu rồi."

"Trình Tố Tố, tôi không biết vì sao bây giờ cô lại có cái tên là tình thương của mẹ. Nhưng đối với một người phụ nữ vứt bỏ đứa con mới được sáu tháng tuổi luôn miệng gào khóc đòi ăn để ra đi, thì tôi cảm thấy cô không xứng làm mẹ đâu.

"Thẩm Lạc…"

"Cô đi đi, tôi không muốn gặp lại cô nữa."

"Nếu cô thích ra tòa thì tôi sẽ theo cô đến cùng."

Trình Tố Tố!

Mẹ Phi Thuyền Nhỏ!

Bắc Vũ nghiến răng nghiến lợi, cô quá tin tưởng Thẩm Lạc rồi!

56. Chương 56

Nghe thấy tiếng bước chân đến gần, Bắc Vũ vội vàng chạy về nhà mình, rồi đứng nấp ở sau cửa nhòm ra ngoài.

Cánh cửa nhà đối diện mở ra, một cô gái chưa đến ba mươi tuổi xuất hiện trong tầm mắt cô. Cô ấy rất xinh đẹp, có điều vẻ mặt hơi buồn bã, trên mắt vẫn còn dính nước mắt nữa, chắc là do cuộc đối thoại không mấy vui vẻ ban nãy.

Cô ấy vừa bước chân ra khỏi cửa, thì cánh cửa đã bị đóng sầm lại.

Cô gái kia quay đầu lại nhìn cánh cửa rồi thở dài.

Bắc Vũ đợi cô ấy đi rồi mới mở cửa ra lén lút đi theo. Cô gái tên là Trình Tố Tố kia vừa khóc vừa đi ra ngoài ngõ. Mà ở đầu ngõ đang có một anh chàng cao lớn đứng đợi cô ấy.

Bắc Vũ bĩu môi đi về nhà.

Theo những gì cô nghe được, kết hợp với dáng vẻ dịu dàng của cô gái này, thì chắc chắn không thể là đẻ mướn được. Vậy nên cô ấy sẽ là mẹ ruột của Phi Thuyền Nhỏ. Nếu Phi Thuyền Nhỏ có mẹ, thì sao Thẩm Lạc lại phải nói dối cô? Rốt cuộc Trình Tố Tố này là vợ cũ, bạn gái cũ, hay đối tượng tình một đêm của Thẩm Lạc đây?

Cô càng nghĩ càng thấy phiền. Nhưng tóm lại có là cái gì, thì Thẩm Lạc cũng đã lừa gạt cô.

Thụ tinh ống nghiệm gì chứ? Vậy mà cũng dám nói!

Tối hôm đó cô quyết định không sang nhà anh nữa.

Đến khi sắp mười giờ tối, Thẩm Lạc mới gõ cửa sổ của mình mấy tiếng. Vì khoảng cách hai nhà rất gần, nên anh thường xuyên gọi cô bằng cách này.

Bắc Vũ vén rèm cửa sổ lên một xíu, rồi lại bỏ xuống.

Một lát sau, điện thoại của cô có tin nhắn: Em vẫn còn bận à? Bao giờ xong thế?

Bắc Vũ "xì" một tiếng rồi ném điện thoại lên giường, còn mình thì đi tắm rửa.

Đến khi vào phòng tắm, cô mới phát hiện mọi thứ trong phòng tắm của mình đều bị chuyển hết sang nhà Thẩm Lạc, bên nhà cô chẳng còn gì nữa cả.

Sau khi tắm xong, cô cũng chẳng thèm sấy tóc mà lên giường nằm luôn.

Đến khi Thẩm Lạc gọi điện sang, cô cũng chỉ nhìn một cái rồi bấm từ chối luôn.

Cô nằm trên giường một lúc mà không sao ngủ được.

Một lát sau, Thẩm Lạc đã sang gõ cửa phòng cô. Anh vừa gõ vừa hỏi:

– Em làm gì trong đó thế? Sao không nghe điện thoại của anh?

Giang Việt ngạc nhiên:

– Tôi còn tưởng nó ở bên nhà cậu cơ!

Sau đó lại gọi với vào trong phòng:

– Bắc Miệng Rộng, gần thế này mà còn bắt Lạc Thần sang đón à? Em mắc bệnh công chúa hả?

Bắc Vũ bực bội đáp lại:

– Em ngủ rồi.

Giang Việt nhìn Thẩm Lạc rồi hỏi:

– Hai người cãi nhau à?

Thẩm Lạc mờ mịt lắc đầu.

Giang Việt liền nói:

– Thế chắc là nó đến tháng nên bị dở hơi đấy!

– Giang Nhị Cẩu! Anh cút đi! – Bắc Vũ hét lên.

– Được rồi, anh cút!

Giang Việt gửi cho Thẩm Lạc một ánh mắt thương hại, rồi đi về phòng mình.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi hỏi:

– Em sao thế? Anh làm chuyện gì khiến em không vui hả?

Bắc Vũ nói:

– Anh làm gì thì anh tự biết.

– Anh không biết mà.

– Thế bao giờ anh biết thì đến tìm em.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi lại hỏi tiếp:

– Em không sang thật à?

– Không sang.

Thẩm Lạc nói:

– Nhưng mà không có anh, em ngủ làm sao được?

Bắc Vũ bực bội:

– Anh tưởng anh là ai hả? Để im cho em ngủ.

Sau đó bên ngoài không có tiếng động gì nữa.

Bắc Vũ cảm thấy lời Thẩm Lạc nói không khác gì lời nguyền cả. Vì bình thường cô có bị mất ngủ đâu, mà bây giờ lại không thể ngủ được.

Mãi đến hơn mười hai giờ, cô vẫn không ngủ được, nên định đi ra ngoài hít thở không khí.

Nhưng cô vừa mở cửa ra liền trông thấy một người đứng lù lù trước cửa. Cô giật nảy mình lên, rồi quát:

– Sao anh lại đứng ở đây?

Thẩm Lạc lặng lẽ nói:

– Anh vẫn luôn đứng đây mà.

Bắc Vũ nói:

– Anh có bệnh à?

Thẩm Lạc nghiêm túc trả lời cô:

– Anh không có bệnh, chữa khỏi lâu rồi.

Bắc Vũ cứng họng một lát rồi lại nói:

– Thế anh đứng đây làm cái gì? Nếu em mà không ra thì anh định đứng đây cả đêm à?

Thẩm Lạc nói:

– Anh cảm thấy là em sẽ ra, vì nếu không có anh em sẽ không ngủ được.

Bắc Vũ cười khẩy:

– Anh tự tin quá rồi đấy. Chúng ta mới ngủ chung bao lâu hả?

Thẩm Lạc nói:

– Bởi vì mỗi lần em ngủ đều phải ôm anh.

Bắc Vũ rất muốn chửi ầm lên:

– Em ôm gối đầu cũng có thể ngủ được.

Thẩm Lạc nói:

– Bây giờ em đang không ngủ được đấy!

Bắc Vũ cảm thấy mình không thể nói chuyện bình thường với anh được nữa, vì đến bây giờ anh vẫn còn chưa nhận ra là cô đang giận anh, và điều anh cần làm bây giờ là kiểm tra lại mình xem vì sao cô giận để giải thích với cô, chứ không phải là tiếp tục chọc giận cô.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại:

– Thẩm Lạc, bây giờ em đang giận anh đấy, anh không cảm nhận được một chút nào sao?

Thẩm Lạc vẫn bình tĩnh đáp:

– Có nhận ra, nếu không em đã sang nhà anh rồi.

Bắc Vũ nói:

– Vậy anh không thèm nghĩ xem vì sao em lại giận à?

Thẩm Lạc nghiêm túc nói:

– Anh đã nghĩ rồi, nhưng vẫn không biết là mình đã làm gì khiến em giận cả.

Bắc Vũ cảm thấy cứ tiếp tục như vậy thì cô sẽ bị điên mất:

– Chẳng lẽ cái chuyện mà anh nói dối em, anh cũng không biết sao?

Thẩm Lạc suy nghĩ một lát rồi nhíu mày:

– Anh không biết.

Bắc Vũ tức điên lên. Cô lùi lại mấy bước rồi nói:

– Vậy thì anh về mà nghĩ lại đi, khi nào nghĩ xong thì đến tìm em. Đừng có đứng ở cửa phòng em nữa, em sẽ không ra nữa đâu.

Sau đó liền đóng sầm cửa lại.

Bắc Vũ đứng ở sau cửa nghe tiếng bước chân của anh đi ra xa rồi mới quay về giường nằm.

Đêm hôm đó cô vẫn không sao ngủ được. Mãi đến sáng sớm hôm sau cô mới mơ màng ngủ mất, thì lại bị tiếng ồn ào dưới nhà đánh thức.

Cô vừa xoa đầu vừa mở cửa sổ ra xem. Thẩm Lạc đang nói chuyện với một người nào đó. Có vẻ như anh ta muốn vào nhà, mà Thẩm Lạc nhất quyết không cho.

– Thẩm Lạc, chúng ta không thể bình tĩnh nói chuyện với nhau sao?

– Tôi không muốn nói chuyện với người cướp vợ của người khác.

– Nhưng Phi Thuyền Nhỏ là con của Tố Tố, anh không có quyền cấm mẹ con họ gặp nhau. Tôi xin anh hãy thông cảm cho tấm lòng của một người mẹ đi.

– Tôi không thông cảm được, hai người cút đi.

– Thẩm Lạc!

– Get away! (Cút!)

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Bắc Vũ, Thẩm Lạc giơ tay đẩy anh chàng kia ra, rồi lại đóng sầm cửa lại.

Anh là người học võ, nên trong trường hợp không đề phòng, anh chàng kia đã bị anh đẩy ngã ngồi xuống đất.

Mãi một lúc sau, anh chàng kia mới chật vật đứng dậy. Có lẽ là ánh mắt của Bắc Vũ quá mãnh liệt đã khiến anh ta cảm nhận được, nên anh ta đột nhiên quay đầu lại nhìn về chỗ Bắc Vũ đứng.

Lúc này Bắc Vũ mới nhìn rõ mặt anh ta, khuôn mặt rất đứng đắn, không tính là quá đẹp trai, nhưng cũng rất nổi bật, nhìn là biết cuộc sống của anh ta rất an nhàn, sung sướng rồi.

Dù sao cô cũng nhìn lén chuyện của người khác, nên Bắc Vũ mỉm cười với anh ta rồi vội vàng chạy về phòng.

Bắc Vũ về phòng rồi lại tiếp tục suy nghĩ.

Hôm qua Trình Tố Tố là một bà mẹ bỏ rơi con. Hôm nay anh chàng này là người cướp vợ người khác.

Vậy thì rất có khả năng anh chàng này đã cướp Trình Tố Tố từ tay Thẩm Lạc.

Bỏ chồng, bỏ con à?

Thảo nào Thẩm Lạc không muốn nói chuyện này, lại còn nói dối Phi Thuyền Nhỏ là sản phẩm của khoa học nữa.

Tuy là rất mất mặt, nhưng anh cũng không thể giấu cô như vậy!

Cô đang bực mình, thì lại nghe thấy tiếng động ở dưới lầu.

Vừa ló đầu ra liền trông thấy Lý Tri Viễn đang khuyên nhủ anh chàng kia:

– Anh Hàn, hai người đừng nóng lòng, tôi sẽ khuyên nhủ Thẩm Lạc.

Anh chàng kia gật đầu:

– Vậy thì cảm ơn anh.

Lý Tri Viễn nói:

– Tính Thẩm Lạc rất cứng rắn, hai người phải kiên nhẫn đấy.

Anh chàng kia thở dài:

– Chuyện này cũng là do lỗi của Tố Tố, nên chắc chắn phải kiên nhẫn rồi. Chỉ là Tố Tố rất nhớ Phi Thuyền Nhỏ, nên tôi muốn đón Phi Thuyền Nhỏ về sống chung với chúng tôi.

Lý Tri Viễn gãi đầu:

– Tôi cũng biết là trẻ con thì nên sống với mẹ, nhưng Phi Thuyền Nhỏ vẫn không biết mình có mẹ, nên phải để cho nó tiếp nhận chuyện này đã.

– Tất nhiên rồi, chuyện này còn phải trông chờ vào Thẩm Lạc nữa. Tôi mới nhìn Phi Thuyền Nhỏ từ xa mỗi một lần thôi, tính cách thằng bé thế nào?

Lý Tri Viễn cười:

– Nó rất đáng yêu, ai gặp cũng thích nó cả.

Anh chàng kia lại nói:

– Dù thế nào, tôi cũng phải cảm ơn công nuôi nấng của Thẩm Lạc.

Lý Tri Viễn vội vàng ngăn cản anh ta:

– Anh đừng nhắc đến tiền với Thẩm Lạc, nếu không cậu ấy còn giận hơn đấy. Cuộc sống của cậu ấy rất đơn giản, không cần số tiền đó của anh đâu.

Anh chàng kia tự biết mình lỡ lời, nên vội vàng gật đầu:

– Vâng! Vậy tôi đi đây, phiền anh khuyên Thẩm Lạc giúp tôi nhé. Tôi cũng không định đón Phi Thuyền Nhỏ đi ngay, mà chỉ muốn để mẹ con họ gặp nhau thôi.

– Tôi hiểu mà.

Thấy Lý Tri Viễn tiễn anh chàng kia đi, rồi gõ cửa nhà Thẩm Lạc, thì Bắc Vũ mới đi xuống làm việc.

Cả một buổi sáng, cô luôn cảm thấy bứt rứt, vừa muốn biết chân tướng mọi chuyện, vừa không muốn hỏi thẳng Thẩm Lạc. Vậy mà sáng nay anh mang bữa sáng sang, thấy cô không thèm nhìn mình, thì cũng không nói gì với cô cả.

Bắc Vũ sắp bị anh làm cho tức chết rồi.

Đến buổi trưa, Thẩm Lạc rất bình tĩnh sang gọi cô đi ăn cơm.

Vốn dĩ cô định không đi, nhưng lại sợ anh định nhân bữa cơm rồi kể hết mọi chuyện, nên vẫn đi sang.

Phi Thuyền Nhỏ không ở nhà, nhưng Lý Tri Viễn thì vẫn ở đó.

Thấy cô chào hỏi thì Lý Tri Viễn lại đỏ mặt gật đầu chào cô.

Bắc Vũ ngồi xuống rồi đen mặt nhìn Thẩm Lạc xới cơm, rót nước cho mình. Anh vẫn bình tĩnh như trước, có vẻ như sự tức giận của cô không ảnh hưởng gì đến anh vậy.

Mãi đến khi anh làm xong mọi việc, Lý Tri Viễn mới mở miệng thăm dò:

– Thẩm Lạc, cậu định không trả Phi Thuyền Nhỏ lại cho Trình Tố Tố thật đấy à?

Thẩm Lạc nhìn anh ta một cái:

– Bọn họ cho cậu cái gì mà cậu cứ đi giúp bọn họ thế?

Lý Tri Viễn ngượng ngùng nói:

– Tại tớ cảm thấy trẻ con thì nên có mẹ.

Thẩm Lạc nói:

– Cậu cảm thấy tớ nuôi dạy Phi Thuyền Nhỏ không tốt à?

– Không phải, nhưng cô ấy là mẹ ruột của nó, cậu không thể cấm cô ấy như vậy được.

– Mẹ ruột thì có thể vứt bỏ đứa con mới sáu tháng tuổi để đi theo trai à? Theo tớ thấy, cô ta chỉ là mẹ trên mặt sinh học của Phi Thuyền Nhỏ mà thôi.

Bắc Vũ rốt cuộc không nhịn được nữa, nên ném chiếc đũa xuống bàn.

Hai người kia đều giật nảy mình.

Thẩm Lạc thấy cô tức giận thì không hiểu gì hết.

Bắc Vũ quát lên:

– Thẩm Lạc, anh coi em là con ngốc đấy hả?

Thẩm Lạc không hiểu nên hỏi lại:

– Em nói cái gì?

– Trình Tố Tố rốt cuộc là ai? Vì sao anh lại gạt em Phi Thuyền Nhỏ là sản phẩm của thụ tinh ống nghiệm?

57. Chương 57

Thẩm Lạc lẩm bẩm:

– Đó là tự em nói, chứ anh có nói vậy đâu.

– Anh…

Bắc Vũ cảm thấy rất bực mình, đúng là lúc đó anh không nói, nhưng rõ ràng là anh cũng đồng ý với lời cô nói mà! Cô không muốn tranh cãi với anh nên nói:

– Thẩm Lạc, em từng nói em rất ghét ai đó nói dối em. Em đồng ý làm bạn gái anh, là vì anh nói anh không có những mối quan hệ rắc rối khác.

Lý Tri Viễn mở to mắt nhìn hai người, rồi vội vàng giải thích:

– Em… em hiểu lầm rồi. Trình Tố Tố đúng là mẹ ruột Phi Thuyền Nhỏ, nhưng cô ấy không liên quan gì đến Thẩm Lạc đâu. Vì Thẩm Lạc không phải bố ruột của Phi Thuyền Nhỏ!

– Gì cơ?

Lần này đến lượt Bắc Vũ trợn mắt kinh ngạc.

Lý Tri Viễn lại nói tiếp:

– Bố ruột Phi Thuyền Nhỏ là bạn của bọn anh…

Anh ta còn chưa nói xong, Thẩm Lạc đã cắt lời:

– Thôi để tớ nói với cô ấy. Dù tớ không muốn nhắc tới chuyện này một chút nào cả.

Anh quay sang nhìn thẳng vào mắt Bắc Vũ, rồi nói:

– Bố ruột Phi Thuyền Nhỏ cũng họ Thẩm, cậu ấy tên là Thẩm Viễn Hàng, là bạn của anh và Tri Viễn. Lúc Phi Thuyền Nhỏ được sáu tháng tuổi, Trình Tố Tố bỏ hai bố con cậu ấy lại, rồi đi mất. Một năm sau khi A Hàng gặp chuyện ngoài ý muốn rồi qua đời, thì anh là người nuôi nấng Phi Thuyền Nhỏ. Lúc đó nó mới có một tuổi rưỡi nên hoàn toàn không nhớ gì cả. Nó chỉ biết anh là bố nó, mà anh cũng không định nói cho nó biết mọi chuyện.

Bắc Vũ ngẩn ra một lúc lâu, rồi mới hỏi anh:

– Phi Thuyền Nhỏ không phải con ruột của anh hả?

Thẩm Lạc gật đầu.

– Là con của Trình Tố Tố và bạn anh, anh chỉ là người nuôi thôi?

Thẩm Lạc lại gật đầu.

– Sau đó mẹ ruột của Phi Thuyền Nhỏ đến đòi con, mà anh không định trả?

Thẩm Lạc tiếp tục gật đầu.

Lý Tri Viễn nhân cơ hội nói xen vào:

– Em… em Bắc, em… em có thể khuyên cậu ấy mấy câu không? Anh thấy hai bên kéo nhau ra tòa thì không hay lắm đâu.

Thẩm Lạc cứng đầu nói:

– Bọn họ muốn kiện thì cho bọn họ kiện!

Bắc Vũ nghĩ một lát rồi nói:

– Thẩm Lạc, em không định khuyên anh. Nhưng anh phải nghĩ lại đi, nếu anh và Trình Tố Tố lôi nhau ra tòa, thì thứ nhất người thắng sẽ là Trình Tố Tố, thứ hai Phi Thuyền Nhỏ chắc chắn sẽ bị tổn thương. Chẳng thà bây giờ anh nói thẳng với Phi Thuyền Nhỏ. Còn chuyện của sau này, thì anh có thể thương lượng với bên Trình Tố Tố sau. Em cảm thấy bọn họ cũng không phải người vô lý đâu.

Thẩm Lạc nhìn cô một cái rồi lặng lẽ cúi đầu xuống ăn cơm. Một lúc sau, anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô:

– Em nói rất đúng.

Lý Tri Viễn lặng lẽ lau mồ hôi trên trán. Anh ta khuyên khô cả cổ suốt một buổi sáng mà không có tí tác dụng nào, bạn gái người ta chỉ nói có một câu mà đã thay đổi ý định rồi.

Quả nhiên yêu đương là chuyện rất đáng sợ, con gái còn đáng sợ hơn. Thôi mình cứ độc thân đi!

Bắc Vũ thấy vẻ mặt Thẩm Lạc vẫn còn rất mờ mịt, thì biết ngay là anh không nỡ rời xa Phi Thuyền Nhỏ, nên cô lại nói tiếp:

– Có lẽ Phi Thuyền Nhỏ sẽ rất vui khi biết mình có mẹ đấy. Chắc hẳn anh cũng mong muốn Phi Thuyền Nhỏ lúc nào cũng vui vẻ đúng không?

Thẩm Lạc lại im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Không phải là anh không muốn trả Phi Thuyền Nhỏ lại cho Trình Tố Tố. Nhưng mà nếu trả lại cho cô ta, thì nó sẽ có thêm một ông bố ghẻ nữa. Nhỡ sau này Trình Tố Tố và Hàn Kính có con, rồi đối xử tệ bạc với Phi Thuyền Nhỏ thì sao?

Anh vừa nói xong câu đó, thì Lý Tri Viễn liền bật cười:

– Hàn Kính và A Hàng là bạn thân từ khi còn nhỏ, sao Hàn Kính có thể đối xử không tốt với Phi Thuyền Nhỏ được chứ? Cậu nghĩ nhiều quá rồi.

Thẩm Lạc tức giận:

– Tớ nghĩ nhiều gì chứ? Tên Hàn Kính đó dám cướp cả vợ của bạn thì còn chuyện gì mà anh ta không dám làm nữa?

Lý Tri Viễn hít sâu một hơi:

– Cậu biết chuyện của ba người họ không phải như vậy mà.

Thẩm Lạc nói:

– Lúc A Hàng còn sống, mọi người đều biết ý đồ của anh ta với Trình Tố Tố nhé.

Lý Tri Viễn nghe vậy thì không nói gì nữa.

Bắc Vũ không biết chuyện của ba người họ, mà cô cũng không muốn quan tâm đến nó. Lúc này cô chỉ mong sao Phi Thuyền Nhỏ sẽ không bị những chuyện rắc rối này làm tổn thương thôi.

Còn Thẩm Lạc định làm thế nào, thì cô quyết định tin tưởng sự lựa chọn của anh.

Sau khi ăn xong bữa cơm tràn đầy tâm sự này, thì người nào lại về nhà người nấy.

Mấy ngày sau đó, vì Thẩm Lạc bận giải quyết việc của Phi Thuyền Nhỏ, nên Bắc Vũ chỉ có thể gặp anh vào mỗi buổi tối thôi.

Ba ngày sau, khi ánh mặt trời vừa tắt, Bắc Vũ đang định sang tìm Thẩm Lạc, thì đã có người sang tìm cô trước.

Bắc Vũ ngạc nhiên hỏi:

– Phi Thuyền Nhỏ, em sao thế?

Phi Thuyền Nhỏ mím môi, tức tối nói:

– Có một chú đáng ghét cứ đến nhà em.

Bắc Vũ vẫn chưa hiểu chuyện gì, nên hỏi lại:

– Chú đáng ghét là sao?

Phi Thuyền Nhỏ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô rồi buồn bã kể:

– Hôm kia, bố em nói cho em biết là em cũng có mẹ. Mẹ ruột của em ý.

Bắc Vũ cười:

– Có mẹ là chuyện tốt mà, sao em lại không vui thế?

Phi Thuyền Nhỏ bĩu môi:

– Đúng là em rất muốn có mẹ, nhưng mẹ phải là vợ của bố cơ. Còn mẹ em lại có một chú khác rồi, họ cứ đòi bắt em đi. Em muốn ở cùng bố cơ.

Bắc Vũ nói:

– Em muốn ở cùng bố, thì em cứ nói với bố em đi. Vậy thì sẽ không có ai bắt em đi đâu.

Phi Thuyền Nhỏ nghĩ ngợi một lát rồi nói nhỏ:

– Nhưng em thấy chú kia đến tìm bố em mấy lần rồi. Em đoán là chú đấy định bắt em đi.

Phi Thuyền Nhỏ mới có năm tuổi, nên giọng nói, biểu cảm vẫn còn rất non nớt, nhưng khi nhìn vào đôi mắt ngây thơ chất phác kia, thì ai cũng có thể thấy rõ sự lo âu, thấp thỏm của cậu bé. Trong ký ức của cậu bé, Thẩm Lạc vẫn luôn đảm nhiệm vai trò người thân duy nhất. Mặc dù tính cách anh hơi khác người, nhưng anh vẫn là một ông bố tốt. Vì không muốn Phi Thuyền Nhỏ đi vào vết xe đổ của mình, mà anh sẽ kiên nhẫn chơi đồ chơi với cậu, khi cậu không phải đi mẫu giáo, anh sẽ dẫn cậu ra công viên, khu vui chơi để cậu có thể chơi với các bạn. Chính vì những hành động đó của anh, mà Phi Thuyền Nhỏ sống trong một gia đình đơn thân, nhưng tính cách lại chẳng khác gì những đứa bé gia đình bình thường.

Những gì Thẩm Lạc làm cho Phi Thuyền Nhỏ không hề thua kém những ông bố khác.

Có vẻ như Phi Thuyền Nhỏ cũng không bài xích bà mẹ đột nhiên xuất hiện của mình, chắc là Thẩm Lạc đã nói gì đó với cậu bé rồi. Nhưng dù một đứa bé có mong muốn có mẹ đến đâu, thì một bà mẹ ruột chưa gặp bao giờ, cũng không thể bằng một ông bố vẫn luôn ở bên mình được. Bắc Vũ rất hiểu nỗi sợ hãi của Phi Thuyền Nhỏ lúc này, nên cô xoa đầu an ủi cậu bé:

– Không sao đâu em, bố em sẽ xử lý được mà.

Phi Thuyền Nhỏ lại nhảy xuống dưới đất, rồi chạy đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Sau đó lại chạy về kéo Bắc Vũ lên lầu.

– Sao thế?

Bắc Vũ vừa đuổi theo cậu nhóc vừa hỏi. Nhưng Phi Thuyền Nhỏ lại không trả lời, mà chỉ chạy vào trong phòng cô, rồi mở cửa sổ ra nhìn xuống dưới.

Bắc Vũ đứng ở sau lưng cậu thấy vậy thì bật cười.

Một lát sau, Hàn Kính từ trong nhà Thẩm Lạc đi ra.

Phi Thuyền Nhỏ lập tức ném mấy viên đá không biết ở đâu về phía Hàn Kính. Hàn Kính không có sự chuẩn bị trước nên đã bị trúng mấy viên, tuy là không chảy máu, nhưng cũng khá là đau.

Bắc Vũ vội vàng kéo Phi Thuyền Nhỏ lại:

– Phi Thuyền Nhỏ, sao em lại làm thế?

Phi Thuyền Nhỏ phồng má lên:

– Em đánh người xấu!

Bắc Vũ nhìn về phía Hàn Kính, thấy anh ta nhún vai với mình, thì đành phải mỉm cười xin lỗi.

Phi Thuyền Nhỏ lại nhân lúc cô không để ý mà ném thêm mấy hòn đá nữa:

– Đồ xấu xa!

– Phi Thuyền Nhỏ! Em không được hư như vậy! – Bắc Vũ quát lên.

Phi Thuyền Nhỏ lại nói:

– Trong bài hát đã dạy rồi, không được nương tay với kẻ thù.

Cái gì thế này!

Hàn Kính nói vọng lên:

– Phi Thuyền Nhỏ, chú không phải người xấu.

Phi Thuyền Nhỏ quát lên:

– Chú muốn bắt cháu đi, không cho cháu ở với bố thì chú chính là người xấu.

Hàn Kính bất đắc dĩ nói:

– Chú chỉ muốn cho mẹ con cháu đoàn tụ thôi, chứ không có bắt cháu đi.

Phi Thuyền Nhỏ hừ một tiếng:

– Cháu không tin đâu.

Sau đó thì đóng cửa sổ lại.

Bắc Vũ đứng trong cánh cửa sổ bằng kính, nhìn Hàn Kính thở dài rồi chậm rãi đi ra ngoài ngõ.

Cô không biết anh ta có phải một ông bố dượng tốt hay không, nhưng nhìn những gì anh ta đang làm, thì cô biết anh ta rất rất yêu Trình Tố Tố.

Nhưng cô vẫn không hiểu, nếu năm đó đã bỏ rơi Phi Thuyền Nhỏ, thì sao bây giờ còn quay về đòi?

Khi thấy Hàn Kính đi ra xa rồi, Bắc Vũ mới dịu dàng nói với Phi Thuyền Nhỏ đang nhăn nhó:

– Chúng ta sang tìm bố em nhé!

Phi Thuyền Nhỏ ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi mím môi:

– Chị ơi, sao chị lại không phải là mẹ ruột của em chứ?

Bắc Vũ giật mình nhìn cậu bé đang bối rối, rồi thở dài. Thật sự thì cô không biết gì về trẻ con cả, đến bây giờ trong kế hoạch của cô cũng chưa có chuyện sinh con nữa. Nhưng cô cảm thấy, nếu cô có một đứa con xinh xắn đáng yêu như Phi Thuyền Nhỏ, thì dù lúc đầu cô có không mong đợi nó, cô cũng sẽ không bỏ rơi nó đâu.

Cô giơ tay xoa đầu cậu bé, rồi mỉm cười.

Phi Thuyền Nhỏ lại cúi đầu, nói bằng một giọng rất nhỏ:

– Sao bố cũng không phải bố ruột của em chứ?

Tay Bắc Vũ cứng đờ lại:

– Bố em nói với em như vậy à?

Lần này, Phi Thuyền Nhỏ không nói gì nữa.

Khi hai người sang đến nơi, thì Thẩm Lạc đang ngồi ngơ ngẩn ở trên sofa. Phi Thuyền Nhỏ đột nhiên nhào vào lòng anh rồi khóc nức nở:

– Bố ơi, con muốn ở cùng bố cơ.

Thẩm Lạc giật mình, vội vàng ôm cậu bé ngồi lên đùi mình, rồi vội vàng lau nước mắt cho cậu:

– Có ai bắt con không được ở cùng bố đâu!

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

– Con biết hết rồi, mẹ với chú kia muốn dẫn con đi.

Thẩm Lạc lại hỏi:

– Đó là mẹ ruột của con, mẹ con mang thai mười tháng mới sinh ra con, con không muốn đi cùng mẹ sao?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu như trống bỏi:

– Không muốn, không muốn, con chỉ muốn ở với bố thôi.

Thẩm Lạc nhắm mắt lại:

– Được rồi, Phi Thuyền Nhỏ không phải đi đâu hết, con sẽ ở với bố mà.

Phi Thuyền Nhỏ dần dần ngừng khóc, sau đó cậu bé đột nhiên nói:

– Bố ơi, con đã biết bố không phải là bố ruột của con rồi.

– Cái gì? – Thẩm Lạc ngạc nhiên hỏi.

Phi Thuyền Nhỏ ngẩng mặt lên nhìn anh:

– Nếu mẹ là mẹ của con, mà bố lại không quen biết mẹ, thì sao con có thể là con ruột của bố được chứ?

Bắc Vũ nghe vậy thì sững sờ.

Hiển nhiên Thẩm Lạc chưa nói cho Phi Thuyền Nhỏ chuyện anh không phải là bố ruột của nó. Vậy mà nó đã có thể đoán ra hết mọi chuyện rồi.

Thẩm Lạc cũng rất bất ngờ, anh sững sờ một lát rồi xoa đầu cậu bé:

– Con có phải do bố sinh hay không, thì con cũng vẫn là con của bố, bố cũng sẽ luôn yêu thương con.

Phi Thuyền Nhỏ vội vàng ôm cổ anh rồi nói:

– Con cũng luôn yêu bố. Thế bố không cho mẹ dẫn con đi, thì cảnh sát có tới bắt bố đi không?

Thẩm Lạc bật cười:

– Không đâu.

Phi Thuyền Nhỏ lại nhìn sang chỗ Bắc Vũ:

– Vậy sau này bố và chị có em bé thì bố có còn yêu con không?

Bắc Vũ sửng sốt, chuyện kết hôn cô còn chưa tính, nói gì đến chuyện có con. Với lại chắc gì chồng cô đã là Thẩm Lạc chứ. Ừm, được rồi, chắc là Thẩm Lạc thật.

Cô còn chưa nghĩ ra câu trả lời, thì Thẩm Lạc đã nói ra trước:

– Tất nhiên rồi, lúc đó con sẽ được làm anh trai đấy.

Phi Thuyền Nhỏ mở to mắt nhìn anh:

– Vậy thì con thích em gái.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ừ, em gái.

Phi Thuyền Nhỏ lại quay sang hỏi Bắc Vũ:

– Chị ơi, chị với bố sinh cho em một em gái nhé?

Bắc Vũ cười:

– Ừ.

Phi Thuyền Nhỏ lại nói:

– Hay bây giờ bố với chị sinh em gái cho con luôn đi!

Bắc Vũ không biết phải trả lời cậu bé thế nào nữa. Thẩm Lạc thì lại cười:

– Được rồi, tối nay bố với chị sẽ sinh em gái cho con.

Bắc Vũ lườm anh một cái, bây giờ vẫn còn đùa được à?

Dù gì Phi Thuyền Nhỏ cũng vẫn là trẻ con, nên cảm xúc tới nhanh mà đi cũng rất nhanh, chỉ một lát sau cậu bé đã ngủ gật ở trong lòng Thẩm Lạc rồi.

Thẩm Lạc cẩn thận ôm cậu về phòng, rồi đặt cậu lên giường. Sau đó anh liền ngồi im bên giường nhìn cậu bé ngủ.

Bắc Vũ đứng ở ngoài cửa lặng lẽ nhìn anh. Cô biết trong lòng anh lúc này đang rất đau khổ. Dù Trình Tố Tố đã từng làm gì, thì cô ấy cũng là mẹ Phi Thuyền Nhỏ, còn anh lại chỉ là một ông bố không có huyết thống gì với cậu bé. Cho dù Trình Tố Tố không kiện lên tòa, thì về tình về lý, anh cũng vẫn nên trả lại con cho cô ấy.

Tự tay trao đứa con mình chăm sóc, nuôi nấng mấy năm trời cho người khác, thì ai mà chẳng thấy đau lòng.

Cô nhẹ nhàng đi tới ôm lấy anh. Thẩm Lạc cầm lấy tay cô rồi nói:

– Khi nó mới sinh chỉ bé bằng một tẹo, không khác gì con chuột con cả. Lúc ấy Trình Tố Tố và A Hàng rất vui vẻ, nhưng anh lại không hiểu vì sao họ lại vui như thế. Sau này nó lớn hơn một chút, cả người mềm nhũn như một cục bông, anh mới cảm thấy trẻ con cũng không đáng ghét lắm. Đến khi Trình Tố Tố bỏ đi, ba đứa bọn anh phải chăm sóc nó. Lúc đầu ai cũng luống cuống, nhưng vì nó rất ngoan, nên dần dần mọi chuyện cũng đâu vào đấy. Mỗi khi làm việc vất vả, chỉ cần có một cục bông ê a học nói ở bên cạnh, là anh lại cảm thấy mọi sự mệt mỏi đều tan biến hết.

Anh dừng lại một chút rồi mới nói tiếp:

– Sau này A Hàng cũng đi mất. Lúc đó nó mới được một tuổi rưỡi, đi đường còn chưa vững, là anh nuôi dạy nó. Nó rất thông minh, không cần anh dạy cũng tự biết gọi anh là bố. Nghe nó gọi như vậy, anh liền nghĩ, vậy thì từ bây giờ nó chính là con của anh. Anh dẫn nó đi rất nhiều nơi, có núi cao, có biển rộng, để ngắm sao trời. Anh nhìn nó lớn lên từng chút một cho đến tận bây giờ. Nó không phải con ruột của anh, nhưng nó cười anh sẽ thấy vui, nó khóc anh liền thấy buồn, nó bị bệnh anh cũng thấy đau theo. Có lẽ anh không phải là người bố tốt, nhưng nó chính là đứa con tốt nhất trên đời này.

58. Chương 58

Sáng hôm sau Phi Thuyền Nhỏ đã chính thức được gặp mẹ mình.

Mặc dù trong lòng Phi Thuyền Nhỏ không có khái niệm về mẹ, nhưng khi đi học thấy các bạn khoe về mẹ, thì cậu bé cũng từng nghĩ: không biết mẹ mình trông thế nào nhỉ?

Mẹ dịu dàng giống thím, thú vị giống chị, hay là thích chọc ghẹo cậu giống cô (em gái/em họ Thẩm Lạc)?

Cái ôm của bố vững chắc như vậy, thì cái ôm của mẹ chắc ấm lắm nhỉ?

Phi Thuyền Nhỏ rất hồi hộp nên đã kéo Bắc Vũ sang chờ mẹ cùng mình.

Tối hôm trước Bắc Vũ nghe Thẩm Lạc nói, Trình Tố Tố chỉ đến tìm anh có một lần thôi, còn lại đều là Hàn Kính đến nói chuyện, vì cô ấy sợ trông thấy Phi Thuyền Nhỏ sẽ không kìm nén được cảm xúc, rồi làm cậu bé sợ. Vậy nên khi mọi chuyện đã dàn xếp ổn thỏa, hai bên mới chính thức gặp mặt nhau.

Cả sáng hôm đó, Bắc Vũ đều ngồi chơi với Phi Thuyền Nhỏ.

Cậu bé vẫn luôn ngồi chơi lego ở dưới đất, nhưng cứ một lát là lại chạy ra cửa sổ ngó xem mẹ đã đến chưa.

Bắc Vũ có thể nhìn ra tâm trạng vừa lo sợ, vừa vui sướng của cậu bé.

Vui sướng là vì sắp được gặp mẹ, còn lo sợ là sợ phải rời xa bố.

Đến tận mười giờ, chuông cửa mới vang lên. Phi Thuyền Nhỏ đứng bật dậy, trên mặt là sự hoảng loạn như một con thỏ rơi vào bẫy.

Thẩm Lạc xoa đầu cậu bé:

– Con đứng đây nhé, để bố đi mở cửa.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu, rồi đi theo Bắc Vũ ra ngoài cửa.

Thái độ của Thẩm Lạc đối với Hàn Kính và Trình Tố Tố đã tốt hơn rất nhiều, nhưng anh cũng chỉ mở cửa cho họ vào, chứ không hề nói một lời nào.

Trình Tố Tố vừa nhìn thấy Phi Thuyền Nhỏ ở bên cạnh Bắc Vũ thì đôi mắt đã đỏ lên, nhưng lại không dám đến gần mà chỉ có thể kìm nén cảm xúc của mình lại.

Phi Thuyền Nhỏ vốn đang đứng bên cạnh Bắc Vũ, nhưng khi Trình Tố Tố bước vào, thì cậu bé liền chạy ra sau lưng Bắc Vũ, chỉ để lại một đôi mắt to tròn.

Bắc Vũ có thể cảm nhận được cơ thể ấm áp của cậu đang run lên ở sau chân mình. Cô giơ tay ra xoa đầu cậu để an ủi.

Thẩm Lạc thấy Phi Thuyền Nhỏ như vậy thì ngồi xổm xuống trước mặt cậu, rồi dịu dàng nói:

– Phi Thuyền Nhỏ, mẹ đến rồi này. Con đi ra gặp mẹ đi.

Trong mắt Phi Thuyền Nhỏ đã chứa đầy sương mù, cậu nhóc do dự một lát, rồi bước ra ngoài.

Trình Tố Tố ngồi xuống trước mặt cậu, đưa hộp lego trong tay cho cậu rồi nói:

– Phi Thuyền Nhỏ, đây là quà mẹ tặng con, con có thích không?

Khi nghe Thẩm Lạc nói, Phi Thuyền Nhỏ rất thích lego, thì cô ấy liền đi mua một bộ lego mới nhất để làm quà gặp mặt.

Sau khi nói xong những lời đó, Trình Tố Tố liền nín thở chờ đợi câu trả lời của Phi Thuyền Nhỏ.

Phi Thuyền Nhỏ nhìn hộp lego trong tay Trình Tố Tố một hồi lâu, rồi đột nhiên nói:

– Bố bảo là không được nhận quà của người lạ.

Nụ cười vốn đã không quá tự nhiên của Trình Tố Tố cứng đờ lại. Có vẻ như cô ấy phải cố gắng lắm, thì nước mắt mới không rơi xuống.

Hàn Kính vỗ nhẹ lên vai cô, rồi nói với Phi Thuyền Nhỏ:

– Đây là mẹ của Phi Thuyền Nhỏ, không phải là người lạ đâu.

Phi Thuyền Nhỏ cúi đầu không nói gì cả, cũng không nhận lấy món quà kia.

Thẩm Lạc cầm lấy hộp lego trong tay Trình Tố Tố, rồi nói:

– Mọi người vào nhà đi. Vừa mới gặp mặt, Phi Thuyền Nhỏ còn chưa thích ứng được.

Phi Thuyền Nhỏ nghe vậy thì chạy vội vào trong nhà.

Trình Tố Tố gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn dính chặt vào bóng lưng Phi Thuyền Nhỏ. Những giọt nước mắt kìm nén nãy giờ cuối cùng cũng chảy xuống. Trình Tố Tố thì thầm:

– Nó giống hệt A Hàng hồi nhỏ.

Hàn Kính ôm lấy vai cô, thở dài:

– Đúng vậy, không khác gì đúc cùng một khuôn cả, nhất là đôi mắt đó.

Thẩm Lạc dẫn mọi người vào trong phòng khách thì Phi Thuyền Nhỏ đã ngồi ở bên cạnh tự chơi lego một mình rồi. Trình Tố Tố không dám quấy rầy cậu nhóc, mà chỉ dám ngồi đó nhìn thôi.

Bắc Vũ nhìn đôi mắt đỏ bừng của cô ấy thì thở dài. Xem ra Trình Tố Tố cũng rất yêu thương Phi Thuyền Nhỏ, bởi vì tình thương của mẹ không thể đột nhiên xuất hiện được.

Cô rót cho mỗi người một chén nước. Trình Tố Tố mỉm cười nhìn cô:

– Cảm ơn em. Chị thật sự không ngờ Thẩm Lạc cũng có bạn gái đấy. Còn là kiểu người như em nữa.

Bắc Vũ cười khẽ, rồi đưa mắt nhìn Thẩm Lạc. Anh vẫn đang nhìn Phi Thuyền Nhỏ.

Trình Tố Tố uống một ngụm nước, rồi đứng dậy đi tới chỗ Phi Thuyền Nhỏ, dịu dàng cười với cậu bé:

– Phi Thuyền Nhỏ, mẹ chơi với con nhé?

Phi Thuyền Nhỏ im lặng, không đồng ý mà cũng chẳng từ chối.

Thấy hai mẹ con chơi với nhau, thì Hàn Kính liền thở phào. Sau đó anh ta nói với Thẩm Lạc:

– Mấy lời lúc trước tôi nói, anh đừng để ở trong lòng. Tuy tôi rất mong Phi Thuyền Nhỏ có thể về sống chung với mẹ, nhưng chúng tôi cũng rất tôn trọng ý kiến của con cái. Chỉ cần Phi Thuyền Nhỏ vui thì chúng tôi cũng thấy vui rồi.

Thẩm Lạc còn chưa kịp nói gì, thì Phi Thuyền Nhỏ đã ném lego trên tay xuống đất, chạy ào vào trong lòng Thẩm Lạc, và nhìn Hàn Kính bằng một ánh mắt tức giận.

Hàn Kính cười với cậu nhóc, rồi nói:

– Sắp đến bữa trưa rồi, tôi mời mọi người đi ăn nhé?

Thẩm Lạc nhìn Trình Tố Tố đang thu dọn đồ chơi ở dưới đất rồi gật đầu.

Năm người đi tới một nhà hàng ở gần đó.

Phi Thuyền Nhỏ thường ngày vẫn hay líu lo, hôm nay lại không nói gì cả. Khi đồ ăn đã được dọn lên thì cậu nhóc lại cầm đũa đập loạn xuống bàn, làm đổ cả ly nước ngô lên người Trình Tố Tố.

Thẩm Lạc nhíu mày:

– Phi Thuyền Nhỏ, con làm gì thế? Bố dạy con là lúc ăn cơm phải ngồi ngay ngắn cơ mà?

Phi Thuyền Nhỏ cúi đầu xuống rồi bĩu môi, vẫn không nói gì cả.

Trình Tố Tố vội vàng nói:

– Không sao đâu ạ, Phi Thuyền Nhỏ cũng không cố ý mà.

Thẩm Lạc nhìn cậu nhóc như vậy thì lại thở dài. Mọi người cứ nghĩ như vậy là kết thúc, thì đến lúc ăn cơm, Phi Thuyền Nhỏ lại tiếp tục. Cậu nhóc dùng đũa gẩy hết thức ăn ra bàn, sau đó còn dùng hẳn tay để trộn thức ăn.

Trên người Hàn Kính và Trình Tố Tố dính đầy thức ăn và dầu mỡ, nhưng hai người lại vẫn ngồi im mặc cậu muốn làm gì thì làm.

Thẩm Lạc cũng không ngăn cản, mà chỉ im lặng nhìn hành động lạ thường của cậu bé.

Vì Phi Thuyền Nhỏ rất ngoan, nên đây đúng là lần đầu tiên Bắc Vũ trông thấy cậu làm như vậy. Nhưng lúc này cô cũng không thể ra mặt ngăn cản, nên đành phải ngồi nhìn cùng Thẩm Lạc.

Cả một bữa cơm, không ai ăn được miếng nào, vì tất cả mọi món đều bị Phi Thuyền Nhỏ trộn lẫn vào nhau.

Khi ra khỏi nhà hàng, bộ quần áo của Trình Tố Tố và Hàn Kính đã không thể mặc được nữa.

Đây là lần đầu tiên Trình Tố Tố gặp lại con mình sau 4 năm xa cách. Tuy rất muốn ở cùng con, nhưng Trình Tố Tố cũng biết bây giờ không phải lúc thích hợp để nói chuyện với Phi Thuyền Nhỏ, nên đành phải nói với cậu bé:

– Phi Thuyền Nhỏ, mai mẹ lại đến thăm con nhé? Con thích cái gì để mẹ mua cho con?

Phi Thuyền Nhỏ cúi đầu xuống, không nói gì cả.

Trình Tố Tố không đợi được đáp án thì đành phải mỉm cười, xoa đầu cậu bé:

– Phi Thuyền Nhỏ, mai chúng ta lại gặp nhau nhé.

Phi Thuyền Nhỏ hơi nghiêng đầu, nhưng cuối cùng vẫn để tay Trình Tố Tố chạm vào đầu mình.

Khi hai người họ đi rồi, Thẩm Lạc mới dắt Phi Thuyền Nhỏ về nhà.

Cả quãng đường đi, cả hai bố con đều im lặng.

Mãi đến khi về gần đến nhà, Phi Thuyền Nhỏ mới nói nhỏ:

– Bố ơi, con xin lỗi.

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn cậu bé:

– Bố không trách con.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Bố đã dạy con không được lãng phí thức ăn, lúc ăn cơm cũng phải ngồi ngay ngắn.

Thẩm Lạc nói;

– Sau này con không làm thế nữa là được.

Phi Thuyền Nhỏ rầu rĩ nói:

– Bố ơi, con không cố ý đâu. Con chỉ nghĩ là nếu con là một đứa bé nghịch ngợm, hư hỏng thì mẹ và chú Hàn sẽ ghét con, và không mang con đi nữa.

Lúc này Bắc Vũ mới hiểu vì sao Phi Thuyền Nhỏ lại làm ra hành động kỳ lạ như vậy. Thảo nào mọi ngày Thẩm Lạc dạy con rất nghiêm khắc, mà hôm nay lại không nói gì cả. Hóa ra là anh đã biết suy nghĩ của cậu bé rồi.

Thẩm Lạc xoa đầu Phi Thuyền Nhỏ:

– Con thật là ngốc! Mẹ con mang thai mười tháng mới sinh được con, thì dù con có bướng bỉnh, nghịch ngợm, mẹ con cũng vẫn yêu thương con.

Phi Thuyền Nhỏ lại hỏi:

– Nhưng nếu mẹ yêu con, thì sao lại không ở bên con từ trước?

Thẩm Lạc nói:

– Bố nói với con rồi mà. Lúc đó mẹ con có việc không thể chăm sóc con được, bây giờ mẹ con làm xong việc liền đến tìm con ngay đó.

Phi Thuyền Nhỏ nghĩ một lát rồi hỏi tiếp:

– Bố ơi, bố ruột con ở trên thiên đường hả?

Thẩm Lạc sững lại một lát rồi gật đầu:

– Đúng vậy.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Bố con với mẹ con cũng yêu nhau như bố với chị hả?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ừ, con chính là kết tinh tình yêu của họ đấy. Cho nên con đừng làm mẹ con đau lòng, không thì bố con ở trên thiên đường cũng sẽ rất buồn đấy.

– Bố có ảnh của bố con không?

– Về nhà bố sẽ cho con xem.

Sau khi về đến nhà, Thẩm Lạc liền mở máy tính ra, cho Phi Thuyền Nhỏ xem một bức ảnh. Trong ảnh có ba chàng trai và một cô gái, trong tay cô gái còn có một đứa bé mới sinh nữa.

Bốn người trong ảnh đều còn rất trẻ, trên gương mặt còn chưa hết sự ngây ngô.

Thẩm Lạc vẫn là vẻ mặt không biểu cảm như cũ. Lý Tri Viễn với bộ dạng quê mùa, và nụ cười ngớ ngẩn đứng ở bên cạnh anh.

Trình Tố Tố thì rất xinh đẹp, cả người tràn ngập hơi thở dịu dàng tao nhã.

Bên cạnh cô ấy là một anh chàng mày rậm mắt to, đang cười rất vui vẻ. Chắc đây chính là bố ruột của Phi Thuyền Nhỏ, bởi vì Phi Thuyền Nhỏ rất giống anh ta.

Thẩm Lạc bế Phi Thuyền Nhỏ lên đùi mình, còn chưa kịp nói, Phi Thuyền Nhỏ đã chỉ vào anh chàng kia:

– Đây là bố con à?

Thẩm Lạc nói:

– Đúng vậy.

Phi Thuyền Nhỏ tò mò nhìn anh ta mãi, sau đó mới phát hiện đứa bé mới sinh ở trong tay Trình Tố Tố, nên giơ tay chỉ vào đó:

– Mẹ đang ôm con hả?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Đúng vậy! Lúc đó con mới được hai tháng, cả ngày chỉ biết ăn với ngủ thôi.

Phi Thuyền Nhỏ yên lặng nhìn bức ảnh một lát rồi mới nói:

– Lúc con nhỏ mẹ có ôm con không?

– Có chứ, lúc đó con dính mẹ con lắm. Bố ôm con còn không cho cơ.

– Thật sao? – Phi Thuyền Nhỏ rất ngạc nhiên. Cậu nhóc lại nhớ tới cảm giác mềm mại, ấm áp khi Trình Tố Tố xoa đầu cậu. Thảo nào cậu thấy nó rất quen, hóa ra hồi nhỏ, cậu bé đã được mẹ ôm rồi.

Có lẽ là mẹ con liền tâm, nên dù hôm nay Phi Thuyền Nhỏ tỏ ra là mình không thích Trình Tố Tố, nhưng thật ra trong lòng lại rất muốn đến gần mẹ. Cậu bé hỏi tiếp:

– Có cách nào để mẹ không buồn, mà con vẫn được ở với bố không?

Thẩm Lạc nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phi Thuyền Nhỏ, rồi mỉm cười:

– Con cứ làm chuyện mà con muốn đi. Bố chỉ mong là con sẽ luôn vui vẻ thôi. Chỉ cần con nhớ bố, là bố sẽ xuất hiện ở bên con ngay mà.

– Con không muốn! Con không đi đâu cả, con chỉ muốn ở cùng bố thôi. – Phi Thuyền Nhỏ vội vàng ôm lấy anh.

– Bố biết rồi.

Khi Phi Thuyền Nhỏ đi ngủ rồi, Bắc Vũ mới hỏi Thẩm Lạc:

– Sao thái độ của anh thay đổi nhanh thế?

Thẩm Lạc thở dài:

– Chắc là do anh hiểu rõ mọi chuyện rồi. Phi Thuyền Nhỏ là con của Trình Tố Tố, Trình Tố Tố lại là người A Hàng yêu. Chuyện năm đó đều là tại bọn anh. Bọn anh vì lý tưởng của mình, mà không để ý đến cảm nhận của Trình Tố Tố. Mấy hôm trước anh mới biết là khi Trình Tố Tố biết tin A Hàng mất, thì tinh thần có vấn đề, trí nhớ không rõ ràng. Mấy năm nay cô ấy không đến tìm Phi Thuyền Nhỏ là do phải chữa bệnh. Hai người họ lúc trước chỉ là giận dỗi nhau thôi, không ngờ cuối cùng lại thành âm dương cách biệt. Lúc ấy anh còn rất ghét cô ấy, cảm thấy cô ấy rất ích kỷ, lúc nào cũng muốn A Hàng đi cùng mình. Bây giờ nghĩ lại mới biết người ích kỷ chính là mấy đứa bọn anh.

– Sao bạn anh lại mất thế?

Thẩm Lạc nhắm mắt lại rồi lắc đầu không muốn nói. Một lát sau anh lại đột nhiên nói:

– Bây giờ anh mới biết, nếu thích một người, thì chỉ cần cùng cô ấy sống một cuộc sống yên ổn với củi gạo muối dầu là đã thấy hạnh phúc rồi, không nhất thiết phải đi theo đuổi mấy giấc mộng xa xôi mờ mịt kia.

Anh cầm lấy tay cô, rồi trịnh trọng nói:

– Bắc Vũ, em yên tâm đi, anh sẽ không làm em giận vì mấy cái giấc mộng kia đâu. Em muốn anh làm cái gì anh sẽ làm cái đó.

Bắc Vũ đoán những lời này của anh là rút kinh nghiệm từ việc của Thẩm Viễn Hàng và Trình Tố Tố. Cô nghiêng đầu cười:

– Anh thích làm gì thì cứ làm, em không nói gì anh đâu. Con người phải có giấc mộng của mình chứ. Cho dù giấc mộng đó bị mọi người cười nhạo, thì cũng còn hơn là cuộc sống nước chảy bèo trôi. Dù anh có muốn bay lên trời, thì em cũng ủng hộ anh. Tất nhiên anh cũng phải ủng hộ em nữa.

Thẩm Lạc hơi bất ngờ khi nghe cô nói vậy:

– Thật sao?

Bắc Vũ gật đầu:

– Củi gạo muối dầu chán lắm. Chúng ta phải sống khác người đi. Năm sau em sẽ đi vòng quanh trái đất, còn anh thì sao? Ước mơ của anh là gì? Dù nó có buồn cười hơn của em, thì em cũng sẽ ủng hộ anh.

Thẩm Lạc im lặng một lát, rồi lắc đầu:

– Anh không có ước mơ. (*)

(*) Nguyên văn là "Anh đã không còn ước mơ." Nhưng tớ để vậy vì nếu để là "đã" thì bạn Bắc sẽ phải hỏi tiếp vì sao không còn, nhưng trong trường hợp này bạn Bắc nghe thành không có nên không hỏi nữa.

59. Chương 59

Bắc Vũ lẳng lặng nhìn anh. Khi nói ra câu đó, giọng anh rất nhẹ nhàng, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt anh lại chất chứa tâm sự.

Vì sao năm đó cô lại thích anh nhỉ?

Vì tên anh đứng đầu bảng điểm? Vì bước chân anh lạc lõng giữa sân trường? Hay vì anh ngồi trên xà kép ngắm sao trời?

Cô cũng không biết nữa. Nhưng ở trong mắt cô, anh không giống với bất cứ ai cả.

Anh chưa làm gì cả, hai người cũng không quen biết nhau, nhưng anh vẫn là ngôi sao sáng nhất ở trong lòng cô.

Cô từng tưởng tượng vô số lần về Thẩm Lạc khi trưởng thành. Trong suy nghĩ của cô, khi anh lớn lên chắc chắn sẽ là một người rất nổi bật.

Sau này khi cô lớn lên, gặp gỡ nhiều người, nghe thấy nhiều chuyện, thì chính cô cũng đã thay đổi.

Mục tiêu kiếm tiền của cô là để đi thực hiện ước mơ khác người của mình, nhưng trong rất nhiều lúc cô cũng phải thừa nhận rằng mình cũng chỉ tầm thường như bao người khác thôi.

Mấy năm nay, cứ mỗi khi chán nản, cô lại nhớ tới Thẩm Lạc, rồi tượng tưởng về cuộc sống hiện tại của anh.

Cuộc sống của anh chắc là rất trôi chảy nhỉ? Chắc là không giống mấy tên mua bằng cấp giả vờ làm người có học đâu nhỉ?

May mà khi gặp lại nhau, anh vẫn là anh của trước đây.

Vẫn là cậu thiếu niên cao ngạo nhưng vẫn rất chân thành kia.

Cô biết anh có ước mơ và ước mơ đó cũng bị mọi người cười nhạo là ngây thơ như ước mơ của cô.

Nhưng anh không muốn nói, thì cô sẽ không hỏi nữa. Cô chỉ mỉm cười rồi ôm lấy cổ anh:

– Vậy anh cứ nghĩ tiếp đi. Một người không có ước mơ thì có khác gì con cá muối đâu?

Thẩm Lạc ôm lấy cô:

– Sang năm anh đi vòng quanh thế giới với em nhé?

Bắc Vũ nghiêng đầu cười:

– Tuy em rất vui nếu có anh đi cùng, nhưng em vẫn muốn anh đi làm chuyện anh thích hơn.

Thẩm Lạc nhìn cô, rồi nói rất nghiêm túc:

– Đây là chuyện anh thích mà.

Bắc Vũ cười:

– Nhưng đây không phải chuyện mà anh nên bỏ ba, năm năm ra để làm. Đây là ước mơ của em, chứ không phải ước mơ của anh. Em cần anh ủng hộ em, chứ không cần anh đi làm cùng em. Cũng giống như em sẽ làm bạn cùng anh, ủng hộ anh làm chuyện anh thích, chứ em sẽ không đi làm nó cùng anh, bởi vì nó là chỉ là ước mơ của một mình anh thôi.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi đột nhiên cười:

– Hồi còn đi học, anh cảm thấy em rất ngốc, bây giờ mới biết là em giả ngốc.

Bắc Vũ nhướn mày đắc ý:

– Lúc trước em vẫn cho là anh thông minh, bây giờ mới biết là anh ngốc đấy.

Thẩm Lạc quay sang lườm cô.

Bắc Vũ nghiêm túc lại:

– Thôi không nói mấy cái này nữa. Chuyện quan trọng bây giờ là phải giải quyết chuyện của Phi Thuyền Nhỏ thế nào. Vì tâm hồn của trẻ con rất nhạy cảm, không thể để nó bị tổn thương được. Thẩm Lạc, nếu Phi Thuyền Nhỏ đi cùng Trình Tố Tố thì anh có chấp nhận được không?

Thẩm Lạc giật mình, rồi cười khẽ, nhưng nỗi buồn trong mắt anh lại không thể giấu Bắc Vũ được:

– Dù sao nó cũng không phải con ruột của anh. Anh cũng đã nghĩ đến trường hợp nó sẽ rời khỏi anh rồi. Mấy năm nay nó không chỉ là con anh, mà còn là bạn anh nữa. Nhưng con người không thể quá tham lam, anh đã trải qua rất nhiều cuộc chia ly rồi. Có bố mẹ, có bạn bè. So với âm dương cách biệt, thì chuyện chuyển đi nơi khác sống vẫn còn rất bình thường. Mà bây giờ khoa học kỹ thuật, giao thông rất phát triển, anh có muốn gặp Phi Thuyền Nhỏ, thì cũng dễ mà.

Bắc Vũ nhìn anh rồi cười:

– Không sao đâu! Em sẽ mãi ở bên anh mà.

– Thật sao? – Thẩm Lạc dùng ánh mắt đen láy nhìn cô.

Bắc Vũ giơ ngón út ra với anh:

– Không tin thì ngoéo tay.

Thẩm Lạc nhíu mày:

– Em thật ngây thơ!

Nhưng cũng vẫn vươn tay ra ngoéo tay với cô.

Bắc Vũ bật cười:

– Ngoéo tay thắt cổ một trăm năm không thay đổi. Mà thôi, không chơi một trăm năm, cả đời không thay đổi!

Thẩm Lạc mỉm cười ôm cô vào lòng.

Một trăm năm quá hư vô, cái anh cần chính là cả đời.

...

Sáng hôm sau Trình Tố Tố lại đến thăm Phi Thuyền Nhỏ.

Phi Thuyền Nhỏ vẫn còn lúng túng như trước.

Thẩm Lạc và Bắc Vũ chỉ lặng lẽ nhìn hai người họ mà không nói gì cả.

Tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Hôm sau nữa, Trình Tố Tố và Hàn Kính chuyển đến ngôi nhà bên cạnh nhà Thẩm Lạc.

Trình Tố Tố biết sự xa cách mấy năm nay không thể bù đắp trong một sớm một chiều được. Mà cô ấy cũng không thể bắt Phi Thuyền Nhỏ phải rời xa Thẩm Lạc, vì đó sẽ là chuyện khiến cậu bé dễ bị tổn thương nhất.

Hàn Kính bỏ hết mọi công việc để ở lại cùng cô.

Không ai biết phải mất bao lâu thì tình cảm mẹ con của họ mới bù đắp xong, nhưng hiển nhiên Trình Tố Tố đã quyết định sẽ kháng chiến lâu dài.

Sáng sáng khi Phi Thuyền Nhỏ đi mẫu giáo, Trình Tố Tố sẽ đưa cậu bé ra đến đầu ngõ.

Buổi chiều, khi Thẩm Lạc đón Phi Thuyền Nhỏ đi học về, thì Trình Tố Tố đã có mặt ở đầu ngõ tự lúc nào.

Dù trong lòng rất muốn đến gần mẹ, nhưng cái cảm giác không an toàn ở trong lòng đã khiến Phi Thuyền Nhỏ không thích sự xuất hiện mọi lúc mọi nơi của Trình Tố Tố.

Cậu nhóc từ chối những chiếc bánh ngọt xinh xắn, những món đồ chơi thủ công Trình Tố Tố làm cho mình. Thậm chí khi đi ngang qua chỗ cô đứng, cậu bé cũng không hề nhìn cô, không hề dừng lại một chút nào.

Chẳng mấy chốc mùa đông đã tới, thời tiết càng ngày càng lạnh, còn Trình Tố Tố thì vẫn bất chấp mưa gió đứng đợi Phi Thuyền Nhỏ.

Sau trận tuyết đầu đông, cả thành phố đều ngập tràn sắc trắng.

Trên đường đi đón Phi Thuyền Nhỏ bị tắc đường, nên hai bố con họ về lâu hơn mọi ngày.

Mới đi đến đầu ngõ, bóng dáng quen thuộc của Trình Tố Tố đã xuất hiện. Dưới bầu trời đêm lạnh lẽo, cô không che ô mà chỉ đội một chiếc mũ áo khoác thôi. Khi thấy Phi Thuyền Nhỏ và Thẩm Lạc xuống khỏi taxi, Trình Tố Tố lập tức chạy tới:

– Phi Thuyền Nhỏ, hôm nay con có bị lạnh không?

Phi Thuyền Nhỏ lạnh nhạt nhìn Trình Tố Tố:

– Nhà trẻ có lò sưởi, không lạnh.

Trình Tố Tố lúng túng đáp:

– Ừ nhỉ. Vậy con phải đi đường cẩn thận đó, trên mặt đất có tuyết rất là trơn.

Phi Thuyền Nhỏ vừa kéo Thẩm Lạc đi về nhà, vừa đáp lại:

– Biết rồi!

Nào ngờ cậu bé đi quá nhanh nên đã ngã uỵch xuống đất.

Trình Tố Tố vội vàng ôm Phi Thuyền Nhỏ lên, vừa gạt tuyết trên đầu gối cho cậu bé, vừa hỏi:

– Con có đau không?

Phi Thuyền Nhỏ đẩy Trình Tố Tố ra:

– Bố mặc nhiều quần áo cho con thế này, làm sao mà đau được!

Sau đó cũng không kéo Thẩm Lạc nữa mà tự mình loạng choạng đi về nhà.

Trình Tố Tố nhìn theo bóng lưng của cậu bé, rồi hắt xì hai cái.

Phi Thuyền Nhỏ nghe tiếng cô hắt xì thì hơi dừng lại, nhưng rồi lại tiếp tục đi về nhà.

Thẩm Lạc nói với Trình Tố Tố:

– Cứ từ từ thôi, đừng gấp gáp quá.

Trình Tố Tố cười với anh, rồi lại hắt xì tiếp.

Hàn Kính đi tới ôm lấy cô:

– Em mau về nhà uống nước ấm đi, đừng để bị cảm.

Trình Tố Tố gật đầu rồi lại nói với Thẩm Lạc:

– Thật ra chỉ cần ngày nào cũng có thể gặp được Phi Thuyền Nhỏ như thế này là em đã thấy vui rồi.

Thẩm Lạc nhìn cô một lát, có vẻ anh định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói nữa, mà lặng lẽ đi về nhà.

Phi Thuyền Nhỏ về đến nhà thì vội vàng đi tìm thứ gì đó.

Bắc Vũ thấy vậy thì hỏi:

– Em tìm gì đấy?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Chị ơi, lần trước chị bị dính mưa, bố mua rễ bản lam (*) cho chị, để ở đâu thế?

(*) Rễ bản lam là rễ cây đại thanh, dùng trong đông y, dùng để trị cảm cúm, viêm não, sởi, viêm họng, sưng tuyến mang tai… Loại cây này mọc khắp mọi nơi ở TQ.

Bắc Vũ đi lấy cho cậu bé:

– Em lạnh à?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu, đang định đi ra ngoài cửa thì lại thấy Thẩm Lạc đi vào, nên nói:

– Bố ơi, con ra ngoài chơi nhé.

– Chơi ở ngay cửa thôi nhé. –Thẩm Lạc không chú ý đến thứ trong tay cậu nhóc.

– Con chỉ ra xem tuyết thôi.

– Ừ.

Phi Thuyền Nhỏ vội vàng chạy đi.

Bắc Vũ lại thấy rất lạ:

– Nó đi xem tuyết mà cầm rễ bản lam đi làm gì?

Thẩm Lạc sửng sốt rồi bật cười:

– Quả nhiên là máu mủ ruột rà. Nó thấy mẹ nó hắt xì, nên mang sang đó đấy!

Bắc Vũ cũng bật cười:

– Vậy à? Vậy là không uổng công chị Tố Tố lo lắng mấy ngày nay rồi.

Phi Thuyền Nhỏ mang rễ bản lam sang nhà bên cạnh, rồi bấm chuông cửa.

Hàn Kính ra mở cửa trông thấy cậu nhóc thì rất bất ngờ:

– Phi Thuyền Nhỏ, sao lại là cháu?

Trình Tố Tố vừa nghe thấy ba chữ "Phi Thuyền Nhỏ" thì vội vàng chạy ra. Cô cúi người xuống nhìn cậu nhóc:

– Phi Thuyền Nhỏ, con tìm mẹ hả?

Phi Thuyền Nhỏ lại chỉ nhét rễ bản lam vào tay cô ấy, rồi nói:

– Ngày uống ba đến bốn lần, mỗi lần một gói. Có thể trị cảm cúm nhẹ, và phòng bệnh.

Trình Tố Tố ngơ ngác một hồi, rồi mới nhận lấy rễ bản lam trong tay cậu. Đôi mắt cô ấy đỏ bừng lên, giọng nói cũng run run:

– Phi Thuyền Nhỏ, cảm ơn con.

– Không cần cảm ơn.

Phi Thuyền Nhỏ quay người đi được mấy bước thì lại quay đầu lại nói:

– Bây giờ thời tiết rất lạnh, không cần đứng ở đầu ngõ chờ con.

Trình Tố Tố vội vàng gật đầu:

– Ừ.

Phi Thuyền Nhỏ lại nói:

– Nếu muốn gặp con, thì có thể sang nhà con.

Trình Tố Tố rất ngạc nhiên, vì mấy lần trước cô sang, Phi Thuyền Nhỏ đều không để ý đến cô. Nên khi thấy cậu nhóc chủ động mời mình, cô cũng không dám tin vào tai mình nữa. Một lát sau Trình Tố Tố mới hỏi:

– Cuối tuần này Phi Thuyền Nhỏ có rảnh không? Mẹ muốn dẫn Phi Thuyền Nhỏ đi khu vui chơi.

Phi Thuyền Nhỏ do dự một lát rồi gật đầu:

– Có rảnh, nhưng phải có cả bố và chị đi cùng nữa.

Trình Tố Tố vui vẻ gật đầu:

– Ừ, ừ, thế Phi Thuyền Nhỏ thích ăn cái gì, để mẹ chuẩn bị sẵn?

Phi Thuyền Nhỏ nghĩ một lát:

– Cái gì cũng được!

Sau đó liền đi về nhà. Khi Phi Thuyền Nhỏ về đến nhà, Bắc Vũ và Thẩm Lạc đều giả vờ như không biết gì cả.

Bắc Vũ còn cố tình hỏi:

– Chơi vui không?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

– Không vui nên em mới về. Bố ơi, chị ơi, cuối tuần này con không muốn đi leo núi, con muốn đi khu vui chơi.

– Vì sao? Hôm trước đã nói là đi leo núi rồi mà?

– Nhưng bây giờ con lại muốn đi khu vui chơi.

Thẩm Lạc nhìn cậu nhóc rồi gật đầu:

– Nếu con thích thì chúng ta sẽ đi khu vui chơi.

Phi Thuyền Nhỏ âm thầm thở phào, nhưng vẫn không thoát khỏi con mắt của Bắc Vũ và Thẩm Lạc.

60. Chương 60

Sáng thứ bảy, ba người ăn sáng xong thì mới ra cửa. Khi trông thấy Trình Tố Tố đang đứng đợi ở ngoài cửa thì Thẩm Lạc và Bắc Vũ liền hiểu hết mọi chuyện.

Trình Tố Tố trông thấy Phi Thuyền Nhỏ thì vội vàng chạy tới, giơ chiếc hộp nhỏ trong tay lên trước mặt cậu bé:

– Phi Thuyền Nhỏ, đây là bánh bích quy hình con gấu mẹ làm cho con này. Con xem có thích không?

Phi Thuyền Nhỏ vẫn hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng nhận lấy chiếc hộp.

Trình Tố Tố rất vui sướng, chỉ muốn ôm cậu bé ngay lập tức, nhưng lại sợ Phi Thuyền Nhỏ không thích, nên đành phải thôi.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng không ai nói gì cả, mà cứ thế đi chung với nhau.

Thẩm Lạc lái xe, Bắc Vũ ngồi cạnh anh. Trình Tố Tố và Phi Thuyền Nhỏ thì ngồi ở ghế sau.

Từ khi lên xe, Phi Thuyền Nhỏ vẫn giữ một vẻ mặt rất nghiêm túc, cậu nhóc ngồi sát vào bên cửa sổ, cả người đều thẳng tắp. Chiếc hộp bánh quy trở thành vật ngăn cách giữa cậu và Trình Tố Tố.

Trình Tố Tố muốn đến gần chỗ con, nhưng lại sợ cậu không thích, nên đành phải nói chuyện xuyên qua hộp bánh quy.

Có điều, cô nói mười câu, Phi Thuyền Nhỏ mới chịu trả lời một. Bình thường trông cậu sáng sủa, nhiệt tình bao nhiêu, thì hôm nay lại giống Thẩm Lạc bấy nhiêu.

Vì trong xe có lò sưởi, đường đi lại hơi xóc, nên chẳng mấy chốc, Phi Thuyền Nhỏ đã ngủ mất.

Khi xe đi vào chỗ xóc, đầu Phi Thuyền Nhỏ đập vào cửa sổ, cậu nhóc giơ tay lên xoa chỗ đau rồi lại cúi đầu ngủ tiếp. Trình Tố Tố thấy vậy thì vội vàng giơ tay lên chắn đầu cho cậu bé.

Thẩm Lạc thấy vậy, nên khi đến khu vui chơi, anh liền gọi:

– Phi Thuyền Nhỏ, đến rồi!

Phi Thuyền Nhỏ mơ màng tỉnh lại, thấy mình đang dựa đầu vào một bàn tay mềm mại, thì rất sửng sốt. Sau đó mới lúng túng ngồi thẳng người dậy, rồi đi xuống xe.

Bắc Vũ thấy cậu nhóc thì lúng túng, còn Trình Tố Tố lại không biết phải làm sao, nên vừa xuống xe cô đã ôm lấy tay Thẩm Lạc:

– Phi Thuyền Nhỏ, em đi chơi với mẹ nhé. Lâu lắm rồi chị với bố em chưa hẹn hò rồi, bọn chị đi hẹn hò một lát nhé?

Phi Thuyền Nhỏ nhìn hai người, lại liếc về phía Trình Tố Tố, rồi cười:

– Được rồi, chị với bố cứ đi tận hưởng thế giới hai người đi, không cần phải lo cho em đâu.

Thẩm Lạc cười khẽ, xoa đầu cậu bé:

– Con mệt thì bảo mẹ dẫn đi nghỉ nhé.

Trình Tố Tố mỉm cười nói:

– Hai người cứ đi hẹn hò đi, em sẽ chăm Phi Thuyền Nhỏ.

Tuy cô ấy chỉ hơi mỉm cười thôi, nhưng ai cũng có thể thấy được sự vui vẻ trong mắt cô ấy.

Trình Tố Tố nắm tay Phi Thuyền Nhỏ, cậu nhóc hơi mất tự nhiên một lát, rồi cũng để mặc cho cô nắm tay mình.

Hai người dắt nhau đi giữa ánh nắng ấm áp của mùa đông.

Thẩm Lạc và Bắc Vũ vẫn đứng đó nhìn theo, mãi đến khi hai người họ đi vào giữa đám đông, Thẩm Lạc mới lên tiếng:

– A Hàng nhìn thấy cảnh này, chắc là sẽ rất vui.

Trên mặt anh có sự cô đơn, nhưng cũng có sự vui vẻ. Bắc Vũ không hỏi nhiều, mà chỉ kéo tay anh:

– Đi thôi, chúng ta ra quán cà phê hẹn hò.

Thẩm Lạc nhìn cô:

– Em không đi chơi à?

Bắc Vũ "xì" một tiếng:

– Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi cái này? Với lại khi khu vui chơi này mới mở, chiều nào bọn em cũng rủ nhau đến đây chơi. Chơi ngán rồi.

Thẩm Lạc nghe cô nói vậy thì không nói gì nữa, nhưng có vẻ anh hơi tiếc nuối thứ gì đó. Bắc Vũ chợt nghĩ ra một việc, nên mỉm cười hỏi anh:

– Anh muốn chơi hả?

Một anh chàng mười tuổi học cấp 2, mười bốn tuổi học đại học, thì chắc là không có thời thơ ấu. Tuy anh thường xuyên dẫn Phi Thuyền Nhỏ đến đây chơi, nhưng một đứa bé bốn năm tuổi, không hợp với mấy trò hơi kích thích.

Thẩm Lạc bình tĩnh nói:

– Anh cảm thấy đi hẹn hò mà uống cà phê thì rất nhàm chán, chi bằng đi chơi một chút!

Bắc Vũ cười:

– Được! Vậy chúng ta sẽ đi chơi hết mọi trò hay hay ở đây nhé.

Vì thời tiết khá lạnh, nên dù là cuối tuần, nhưng khu vui chơi cũng không đông lắm. Hai người gần như không cần phải xếp hàng để mua vé, cũng có thể chơi được. Trò chơi cuối cùng là xe qua núi, làn gió lạnh thấu xương thổi vào da thịt, vừa đau vừa rét, nhưng cũng làm trò chơi này kích thích hơn mọi ngày.

Suốt thời gian chơi, Bắc Vũ chỉ lo hét, mà không để ý đến phản ứng của anh chàng ngồi bên. Khi xuống khỏi xe, cô vẫn còn rất hưng phấn, thấy anh vẫn bình tĩnh như mọi ngày thì cười:

– Lần đầu tiên chơi mà anh không thấy sợ hả?

Thẩm Lạc tiếp tục đi lên phía trước:

– Anh có sợ độ cao đâu.

Vừa mới nói xong, bước chân đã thành hình chữ s.

Bắc Vũ bật cười, rồi chạy lên đỡ anh:

– Anh không sợ độ cao cơ mà?

Thẩm Lạc vẫn bình thản như trước:

– Vốn là không sợ.

Bắc Vũ thấy mặt anh trắng bệch mà vẫn cố cãi thì càng buồn cười hơn:

– Thế sao còn không đi vững?

Thẩm Lạc nói:

– Đó là do sáng nay anh ăn ít, nên tụt huyết áp.

Bắc Vũ nói:

– Sao em không biết anh bị tụt huyết áp nhỉ?

Thẩm Lạc nói:

– Chuyện em không biết còn nhiều lắm.

Bắc Vũ suýt thì bật cười vì thái độ này của anh. Cô đỡ anh ra ghế ngồi, rồi đưa cho anh một chai nước:

– Chơi có vui không?

Thẩm Lạc uống nước, bình tĩnh đáp:

– Không vui.

Bắc Vũ "xì" một tiếng, không biết vừa nãy ai đòi chơi nữa!

Hai người đang nói chuyện, thì lại thấy Trình Tố Tố bế Phi Thuyền Nhỏ đi về phía này.

Phi Thuyền Nhỏ đã năm tuổi, lại được Thẩm Lạc chăm sóc tỉ mỉ, nên cũng khá nặng. Trình Tố Tố ôm cậu bé cũng hơi mệt, nhưng vẫn cố gắng đi thật chậm rãi. Cô ấy mỉm cười rất thỏa mãn, như thể đứa bé cô ấy đang ôm là thứ quý giá nhất trên đời này vậy.

Đương nhiên, đối với một người mẹ, thì con cái luôn là báu vật vô giá.

Trình Tố Tố đi tới thì Bắc Vũ vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho cô ấy ngồi.

– Nó chơi vui quá, nên lúc ngồi nghỉ thì ngủ mất.

Trình Tố Tố ngồi xuống, đặt Phi Thuyền Nhỏ nằm trong lòng mình, rồi cởi áo khoác ra đắp cho cậu bé.

Cô ấy vừa nói xong, thì Phi Thuyền Nhỏ đã tỉnh lại. Cậu nhóc vội vàng nhảy xuống khỏi người cô, rồi đưa trả áo khoác cho cô:

– Trời lạnh thế này, nhỡ bị cảm thì sao? Mau mặc vào.

Nghe cậu nhóc nói vậy thì Bắc Vũ bật cười, còn Trình Tố Tố thì đỏ mắt lên, rồi vội vàng mặc áo khoác vào;

– Phi Thuyền Nhỏ nói rất đúng.

Phi Thuyền Nhỏ thấy Trình Tố Tố mặc áo vào, thì vẻ mặt mới dịu xuống, sau đó lại nói với Thẩm Lạc:

– Bố ơi, con muốn đi mua đồ uống nóng.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ừ, bố dẫn con đi.

Hai bố con dắt nhau ra quầy bán đồ uống. Bắc Vũ nhìn hai người họ rồi cười:

– Phi Thuyền Nhỏ có vẻ rất thích chị đấy, chắc một thời gian nữa sẽ chịu gọi chị là mẹ thôi.

Trình Tố Tố cũng cười:

– Chị cũng không biết phải làm sao mới bù đắp hết được quãng thời gian xa cách kia nữa.

Bắc Vũ im lặng một lát rồi nói:

– Em có nghe Thẩm Lạc nói rồi, chị làm vậy cũng là bất đắc dĩ thôi mà.

Trình Tố Tố hơi bất ngờ:

– Anh ấy không hận chị à?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Tuy em không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng Thẩm Lạc còn tự trách mình hơn là trách chị. Mấy hôm nay anh ấy còn nói, nếu A Hàng nhìn thấy chị và Phi Thuyền Nhỏ sống vui vẻ, thì sẽ rất vui.

Trình Tố Tố nghe vậy, hai mắt đỏ bừng, nhẹ nhàng nhắc lại tên "A Hàng" hai lần rồi mới nói:

– Chị và A Hàng, cả Hàn Kính nữa là bạn thời đại học. A Hàng là kiểu thiên tài ấy, anh ấy nhỏ hơn chị ba tuổi. Lúc học đại học, anh ấy mới có mười lăm tuổi. Khi anh ấy tỏ tình với chị, chị thấy anh ấy còn nhỏ,

từ chối thì không tốt, nên nói với anh ấy là đợi anh ấy trưởng thành rồi nói tiếp. Mấy năm ở đại học, ngày nào anh ấy cũng im lặng đi theo chị. Chị chỉ nghĩ là anh ấy còn nhỏ nên hứng trí nhất thời thôi. Ai ngờ, vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của anh ấy, anh ấy lại tỏ tình với chị. Anh ấy nói là đã trưởng thành nên chuyện thích chị có thể nói tiếp được rồi. Mấy năm đó, bọn chị cứ tan học là lại đi chơi với nhau, dần dần chị cảm nhận được sự chân thành của anh ấy nên đã rung động và đồng ý lời tỏ tình đó.

Cô ấy nói đến đây thì hơi dừng lại, giống như đang nhớ lại những chuyện cũ vừa đau đớn, vừa ngọt ngào kia vậy.

Bắc Vũ nhớ tới chàng thanh niên tóc xoăn trong tấm ảnh của Thẩm Lạc.

Trình Tố Tố lại nói tiếp:

– Chị và A Hàng ở bên nhau bảy năm, từ trong nước sang đến Mỹ, mà tình cảm chưa từng bị phai mờ theo thời gian. Anh ấy ít tuổi hơn chị, là kiểu người thích ở nhà nghiên cứu khoa học. Vì để anh ấy có thể chăm chú học tập và nghiên cứu khoa học, mà tất cả mọi chuyện trong nhà đều là chị làm. Anh ấy cũng luôn một lòng với chị. Sau này anh ấy ở lại trường làm nghiên cứu, chị cũng tìm được công việc tốt hơn và lấy được thẻ xanh (*).

Sau đó chị mang thai, anh ấy liền cầu hôn chị. Chị cứ nghĩ rằng đây chính là cuộc sống chị mong đợi. Nào ngờ sau khi chị sinh Phi Thuyền Nhỏ không lâu, A Hàng lại nói anh ấy muốn về nước gây dựng sự nghiệp thiên văn. Chị còn tưởng anh ấy nói đùa, vì ba người họ đều là nerd cả, làm sao gây dựng sự nghiệp về một lĩnh vực mới toanh được chứ. Nhưng anh ấy lại thật sự có dự định đó, còn bỏ công việc đang làm nữa. Lúc ấy chị rất giận, chị nói rằng nếu anh về nước thì chúng ta sẽ chia tay. Sau mấy lần cãi vã, chị thấy anh ấy vẫn nhất quyết làm vậy thì giận dỗi, để Phi Thuyền Nhỏ lại cho anh ấy rồi bỏ nhà ra đi. Chị làm vậy chỉ là để anh ấy thấy hối hận thôi, nhưng anh ấy lại vẫn về nước. Lúc ấy chị vừa giận lại vừa đau. Dù ngày nào chị cũng nhớ anh ấy, nhớ Phi Thuyền Nhỏ, nhưng vẫn không chịu nhượng bộ để đi tìm anh ấy. Chị cảm thấy với tình cảm của hai đứa chị, thì thế nào anh ấy cũng sẽ về thôi. Cuối cùng chị không đợi được anh ấy mang Phi Thuyền Nhỏ về, mà chỉ nhận được tin anh ấy ra đi vì tai nạn trong lúc làm thí nghiệm.

(*) Thẻ xanh là thẻ dùng cho người định cư ở nước ngoài.

Trình Tố Tố nói xong thì vùi đầu vào tay khóc òa lên:

– Nếu lúc trước chị chịu đi cùng anh ấy, thì mọi chuyện đã không thành thế này. Chỉ vì sự giận dỗi của chị, mà chị còn không được gặp anh ấy lần cuối cùng. Anh ấy chị muốn thực hiện giấc mộng của mình thôi mà, sao chị lại không ủng hộ anh ấy chứ?

Bắc Vũ vỗ vai cô ấy, cô có nghe Thẩm Lạc nói, sau khi biết tin Thẩm Viễn Hàng mất, Trình Tố Tố đã không chịu nổi mà mắc bệnh tâm lý, nên đến tận bây giờ mới về tìm Phi Thuyền Nhỏ.

Cuộc sống của cô rất đơn giản, trừ mấy chuyện nhảm nhí thời cấp 3, thì tất cả đều rất bình thường. Tuy không trở thành Mary Sue trong tưởng tượng của mình, nhưng cũng chưa trải qua gian khổ gì, ngay cả công ty của cô, cũng mở vài năm là đã có lãi rồi.

Vậy nên cô phải thừa nhận là ông trời rất ưu ái cô, nên mới đưa Thẩm Lạc đến với cô. Cô cũng không biết nếu mình rơi vào trường hợp của Trình Tố Tố thì sẽ làm thế nào nữa. Chắc cũng ngang ngửa như vậy thôi.

– Chị ơi, có chuyện gì thế ạ?

Phi Thuyền Nhỏ xách hai cốc nước nóng về đến nơi thì lại thấy Trình Tố Tố đang khóc, nên hỏi Bắc Vũ.

Trình Tố Tố vội vàng lau nước mắt, rồi cười với cậu:

– Không có chuyện gì đâu, chỉ là mẹ nhớ bố con thôi.

Phi Thuyền Nhỏ nhớ tới ông bố tóc xoăn trong bức ảnh thì ung dung nói:

– Bố ở trên thiên đường cũng sẽ nhớ chúng ta. Chúng ta phải vui vẻ, thì bố mới yên tâm được.

Trình Tố Tố mỉm cười, xoa đầu cậu bé:

– Phi Thuyền Nhỏ nói rất đúng.

Bắc Vũ quay lại nhìn Thẩm Lạc, vẻ mặt cô rất nghiêm túc. Không phải vì chuyện của Trình Tố Tố và Thẩm Viễn Hàng, mà là vì chuyện của mình và Thẩm Lạc.

Từ khi hai người gặp lại nhau, anh vẫn luôn ở nhà chăm con, nhưng vì có thu nhập từ triển lãm ảnh nên cũng không phải lo về việc tiền bạc. Bắc Vũ biết anh học ngành gì, cũng biết anh từng làm ở NASA, nhưng đối với việc anh từng về nước làm thiên văn, thì cô không biết.

Hôm nay nghe Trình Tố Tố nói, cô mới nhớ tới mấy hôm trước, cô hỏi anh có giấc mộng không? Anh bảo là "đã không có" chứ không phải là "không có".

Cái giấc mộng viển vông mà Trình Tố Tố không ủng hộ Thẩm Viễn Hàng kia, cũng chính là giấc mộng của Thẩm Lạc.

Mà vì sự qua đời của Thẩm Viễn Hàng, anh cũng xóa bỏ giấc mộng của mình luôn.

61. Chương 61

Trên đường về nhà, Phi Thuyền Nhỏ rất tự nhiên nằm bên cạnh Trình Tố Tố ăn bánh quy hình con gấu. Tuy cậu nhóc vẫn không nhiệt tình lắm, nhưng chỉ sau mấy tiếng đồng hồ mà quan hệ giữa hai mẹ con họ đã tốt hơn hẳn lúc trước rồi.

Trình Tố Tố rất vui vẻ, buổi chiều còn mời Thẩm Lạc và Bắc Vũ sang ăn cơm. Hai người giả vờ hỏi ý kiến Phi Thuyền Nhỏ, cậu nhóc rất kiêu ngạo gật đầu:

– Đi đi! Ngày nào bố cũng phải nấu cơm sẽ rất mệt.

Trình Tố Tố và Hàn Kính cùng nhau nấu cơm, đa số các món trên bàn đều phù hợp với khẩu vị của trẻ con.

Sau một bữa tối, cả khách và chủ đều vui vẻ, nhất là Trình Tố Tố. Kể từ lúc hai bên gặp nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên nụ cười vui vẻ xuất hiện ở trên gương mặt cô ấy. Ánh mắt cô ấy nhìn Phi Thuyền Nhỏ rất dịu dàng, như muốn hòa tan tất cả mọi thứ vậy.

Còn Hàn Kính bên cạnh cô ấy cũng rất vui, vì cô ấy vui là anh ta cũng thấy vui vẻ.

Trong câu chuyện bi kịch mà Trình Tố Tố kể, nhân vật Hàn Kính được miêu tả rất đơn sơ, nhưng Bắc Vũ biết, anh chàng này chính là người đã cứu vớt Trình Tố Tố ra khỏi nỗi đau mất chồng.

Con người sống trên đời, chỉ có nhìn về phía trước, thì mới không làm đau lòng một trái tim khác.

Hôm nay Phi Thuyền Nhỏ cũng rất vui vẻ. Mặc dù lúc ở bên nhà Trình Tố Tố, cậu nhóc vẫn giữ dáng vẻ cao ngạo, lạnh lùng, nhưng khi về đến nhà thì lại nói chuyện liên miên. Tuy cậu nhóc không nhắc tới chữ mẹ, nhưng giữa những câu nói đều có bóng dáng Trình Tố Tố ở trong.

Kết quả của việc quá vui vẻ đó là hơn mười giờ đêm, cậu nhóc mới lên giường đi ngủ.

Bắc Vũ và Thẩm Lạc đều thở phào một hơi.

Giữa đêm đông giá rét, chỉ có ổ chăn là nơi đẹp đẽ nhất thôi.

Bắc Vũ tắm rửa xong liền nằm trên giường sấy tóc. Khi Thẩm Lạc ra khỏi phòng tắm, cô liền vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, ý bảo anh ngồi lên đó.

Khi anh đã ngồi ở bên cạnh rồi, cô mới hôn anh một cái.

– Mấy hôm nay vì chuyện của Phi Thuyền Nhỏ, mà chúng ta đã lâu không…

Cô còn chưa nói xong, Thẩm Lạc đã gật đầu cắt lời cô.

– Đúng là lâu rồi chưa làm.

Sau đó liền giơ tay ra sờ lên áo cô, kết quả là bị cô gạt tay ra.

– Em nói là chúng ta đã lâu không nói chuyện với nhau.

Thẩm Lạc ngồi thẳng dậy.

– Nói chuyện hả? Em muốn nói thi từ ca phú hay là triết học con người?

Bắc Vũ cười:

– Ai bảo anh là nói cái này?

Thẩm Lạc liếc cô:

– Vậy em muốn nói chuyện gì? Chỉ cần không phải tin tức giải trí thì anh đều nói chuyện với em được hết.

Bắc Vũ giả vờ thuận miệng:

– Hôm nay chị Tố Tố kể với em chuyện của bố Phi Thuyền Nhỏ.

– Ừ.

Thẩm Lạc nằm xuống giường, tỏ vẻ không có hứng thú với đề tài này.

Bắc Vũ lại nói:

– Chị ấy nói bố Phi Thuyền Nhỏ qua đời do tai nạn lúc làm thí nghiệm.

– Ừ.

Thẩm Lạc nhắm mắt lại, thản nhiên đáp.

Da anh rất trắng, lông mi vừa dài vừa đen, dưới hiệu ứng của anh đèn, cả khuôn mặt anh mịn màng như ngọc.

Bắc Vũ chọc anh:

– Em nghe nói lúc trước bọn anh về nước là để làm hàng không, thiên văn. Đó chính là chuyện anh muốn làm hả?

Thẩm Lạc im lặng một lát, rồi chậm rãi mở mắt ra:

– Đúng là chuyện anh từng muốn làm. Nhưng bây giờ nghĩ lại chỉ thấy mình rất buồn cười thôi.

Bắc Vũ nghĩ rồi lại nói:

– Nghiên cứu khoa học nào cũng có tai nạn bất ngờ. Không thể vì chuyện của Thẩm Viễn Hàng mà phủ định hết mọi chuyện được.

Thẩm Lạc nhắm mắt lại, không muốn nói nhiều về vấn đề này:

– Không phải là vì A Hàng, mà là vì anh biết mình là ai. Anh là nerd, ngoài việc làm thí nghiệm trong phòng thí nghiệm ra, anh không làm được gì nữa cả. Cái suy nghĩ viển vông hồi đó, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Bắc Vũ nói:

– Ai nói anh không làm được gì khác? Anh vừa thông minh lại vừa đẹp trai, chụp ảnh đẹp, nấu ăn ngon, có thể nói là hoàn mỹ luôn ấy chứ. Nerd mà như vậy thì em cho mười sao luôn.

Thẩm Lạc quay lại nhìn cô:

– Mười sao?

Bắc Vũ vội vàng lắc đầu, bàn tay bắt đầu làm loạn ở dưới chăn:

– Em có muốn cho mười sao cũng không được, vì Lạc Thần của em là có một không hai trên đời này. Với lại nơi này cũng giỏi nữa.

Thẩm Lạc bắt lấy tay cô, bật cười:

– Cái này thì anh thừa nhận.

Sau khi làm xong, Thẩm Lạc ôm Bắc Vũ trong lòng.

– Em thấy anh tốt thật hả?

Bắc Vũ bật cười:

– Không ai sánh bằng.

Thẩm Lạc nói:

– Em không thấy anh giống một kẻ quái gở sao?

Bắc Vũ nhíu mày:

– Sao lại phải giống người khác? Em thích sự khác người của anh đấy.

Cô ghé vào vai anh.

– Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, nhưng em sẽ luôn ủng hộ việc anh muốn làm.

Thẩm Lạc nhìn cô, rồi tắt đèn bàn đi.

– Ngủ đi.

*

Sau lần đi chơi đó, Phi Thuyền Nhỏ và Trình Tố Tố đã thân thết hơn. Lúc đầu là nhận bánh Trình Tố Tố làm, sau đó là sang nhà cô ấy ăn cơm, rồi đến việc đi chơi một mình với cô ấy.

Cho đến một ngày cuối tháng mười hai, Trình Tố Tố bị ốm, không thể ra đầu ngõ đón cậu bé được. Phi Thuyền Nhỏ không thấy cô đâu thì vội vàng chạy đến nhà Trình Tố Tố.

Hàn Kính thấy cậu bé sang thì nói:

– Phi Thuyền Nhỏ, mẹ cháu ốm rồi, nên không đi đón cháu được.

– Mẹ bị ốm ạ? Có nặng lắm không ạ?

Phi Thuyền Nhỏ lo lắng hỏi.

Hàn Kính lắc đầu:

– Không nặng lắm đâu, nằm nghỉ mấy ngày là sẽ khỏe thôi.

Phi Thuyền Nhỏ cõng cặp sách đi vào trong nhà.

– Cháu muốn vào thăm mẹ!

Từ trước tới giờ, cậu nhóc chưa bao giờ gọi Trình Tố Tố là mẹ cả, vậy mà nay lại gọi rất tự nhiên.

Hàn Kính dẫn Phi Thuyền Nhỏ lên trên tầng.

Trình Tố Tố đang nằm ở trên giường, thấy Phi Thuyền Nhỏ vào thì muốn ngồi dậy, nhưng cậu nhóc đã chạy tới giữ cô ấy lại:

– Mẹ đang bị ốm mà. Đừng ngồi dậy.

Trình Tố Tố sửng sốt, cứ ngỡ là mình nghe lầm.

– Phi Thuyền Nhỏ, con vừa nói gì thế?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Con bảo mẹ cứ nằm đó.

Trình Tố Tố nói:

– Con gọi mẹ là gì?

– Mẹ đó! Không thì phải gọi là gì?

Phi Thuyền Nhỏ nói rất thản nhiên.

Trình Tố Tố bật khóc, vội vàng ôm lấy cậu bé.

– Bé ngoan, mẹ rất vui vẻ.

Phi Thuyền Nhỏ giãy ra, kéo Trình Tố Tố nằm xuống.

– Mẹ, mẹ đang bị ốm thì phải nghỉ ngơi cho khỏe. Mẹ đi bệnh viện chưa? Uống thuốc chưa? Phải uống nhiều nước ấm đấy.

Cậu nhóc nói liên miên hệt như một bà lão, nhưng Trình Tố Tố lại thấy rất ấm áp. Cô dịu dàng nhìn cậu bé, làn sương mù trong mắt ngày càng đậm hơn.

Hàn Kính đứng dựa ở cửa, khóe môi mỉm cười.

Một ngày nào đó, mấy năm xa cách kia sẽ được thời gian lấp đầy.

Đảo mắt đã đến cuối năm, Phi Thuyền Nhỏ sắp được nghỉ đông, Trình Tố Tố lại nhận được tin bố mình ốm nặng.

Nhà cô ở Thượng Hải, mẹ mất sớm, bố đi bước nữa, nên quan hệ giữa hai bên cũng nhạt dần. Đây cũng là lý do cô muốn ở nước ngoài sinh sống cùng Thẩm Viễn Hàng.

Nhưng cô là đứa con duy nhất của bố cô, mà bố cô lại chưa được gặp cháu ngoại lần nào, nên cô cũng muốn dẫn Phi Thuyền Nhỏ về Thượng Hải một thời gian.

Cô còn tưởng rằng Phi Thuyền Nhỏ sẽ không đi, nào ngờ hai ngày sau Phi Thuyền Nhỏ lại đồng ý.

Trước khi đi, Thẩm Lạc ngồi thu dọn hành lý cho Phi Thuyền Nhỏ, còn Bắc Vũ và Trình Tố Tố thì đứng bên cạnh nhìn.

Hai bố con họ chưa từng rời xa nhau lâu như vậy, nên lúc thu dọn hành lý, Phi Thuyền Nhỏ cứ lẽo đẽo đi theo Thẩm Lạc.

– Bố ơi, con không có nhà, thì bố phải tự chăm sóc bản thân đấy nhé.

– Ừ, con cũng vậy.

– Bố mà nhớ con thì gọi video cho con nhé.

– Ừ.

– Một ngày ít nhất ba lần nhé.

– Ừ.

– Bố phải trông chừng chị đấy. Mấy hôm trước con có thấy chú Thiệu gì đó đến tìm chị đó. Mãi bố mới tìm được bạn gái, nên đừng để ai cướp mất nhé.

Thẩm Lạc sửng sốt:

– Con nhìn thấy chú Thiệu đến đó à?

– Vâng.

Thẩm Lạc quay lại nhìn Bắc Vũ, nhưng lại bị cô ngó lơ. Bắc Vũ kéo Trình Tố Tố xuống nhà để lại không gian riêng cho hai bố con.

– Con có nhìn thấy chú Thiệu đến làm gì không?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

– Hình như chị chỉ đứng ở cửa nói với chú ấy mấy câu, là chú ấy đi luôn.

Thẩm Lạc hài lòng gật đầu.

Sau khi xuống lầu, Trình Tố Tố nhìn quanh nhà, rồi thở dài:

– Ba người bọn họ là bạn cùng phòng. A Hàng là người sôi nổi nhất, Tri Viễn là người ngốc nghếch, chỉ có mình Thẩm Lạc có bộ mặt lạnh lùng thôi. Chị vẫn luôn cho rằng anh ấy là nhạt nhẽo như người máy. Nay nhìn thấy Phi Thuyền Nhỏ được anh ấy nuôi dạy rất tốt, thì mới biết hóa ra anh ấy là một người có nội tâm ấm áp.

Bắc Vũ cười.

– Đúng là bề ngoài của anh ấy rất có tính lừa gạt.

Trình Tố Tố trêu cô:

– Nhưng em có thể nhìn thấy được bản chất của anh ấy.

Bắc Vũ lắc đầu.

– Nói vậy thì không phải. Lúc trước em là thích vẻ lạnh lùng này của anh ấy. Đến khi yêu nhau rồi, mới biết là ơ, hình như có chỗ sai sai!

Trình Tố Tố nói:

– Cũng chỉ có em mới có thể đi cùng anh ấy thôi.

Bắc Vũ gật đầu.

– Em cũng không ngờ hai đứa em ở cùng nhau lại hài hòa như thế đâu.

Trình Tố Tố nhìn cô rồi hít sâu một hơi.

– Năm đó chị cũng không nghĩ tới việc ở cùng A Hàng đâu. Anh ấy nhỏ hơn chị 3 tuổi, cả ngày đều đọc những quyển sách mà chị không hiểu, lúc nào cũng thích làm thí nghiệm, tính cách lại đơn thuần. Người như vậy thì sao mà yêu đương, kết hôn được chứ! Nhưng cuối cùng sống cùng nhau rồi, mới biết những thứ đó không phải là vấn đề.

Bắc Vũ nói:

– Con người phải đơn giản một chút mới tốt.

Trình Tố Tố gật đầu:

– Nhìn qua thì thấy họ kỳ lạ, nhưng đến gần mới biết họ rất đáng yêu. Bởi vì tính cách thẳng thắn, nên đã yêu ai là chỉ nhìn thấy người đó thôi, có người khác đến gần cũng không biết gì cả. Có lẽ IQ của họ cao, nên EQ chỉ đủ để yêu một người thôi.

Bắc Vũ bật cười:

– Chắc chắn là bố Phi Thuyền Nhỏ rất yêu chị.

Trình Tố Tố gật đầu:

– Nhưng chị lại cho rằng tình yêu là tất cả, và có ý định dùng tình yêu để bắt cóc anh ấy.

Bắc Vũ nói:

– Đó là chuyện ngoài ý muốn.

Trình Tố Tố nhẹ nhàng đáp:

– Chị biết chứ.

62. Chương 62

Bắc Vũ sợ Phi Thuyền Nhỏ đi Thượng Hải với Trình Tố Tố, thì Thẩm Lạc sẽ thấy buồn, nên xin nghỉ sớm mấy hôm để chơi cùng anh. Thiếu Phi Thuyền Nhỏ, cả căn nhà đều trở nên vắng lặng, nhưng có thêm Bắc Vũ thì thế giới riêng của hai người vẫn rất ấm áp.

Sắp đến tết, Thẩm Lạc cũng sắp phải về nhà.

Trước giao thừa hai ngày, Bắc Vũ thấy anh thu dọn hành lý thì hỏi:

– Bao giờ anh về?

Thẩm Lạc nhìn cô một cái rồi nhẹ nhàng đáp:

– Khoảng tám đến mười ngày.

Bắc Vũ nằm trên giường nghịch điện thoại, trả lời qua quít:

– Em sẽ nhớ anh đấy.

Thẩm Lạc giả vờ không vui:

– Anh chẳng thích đến tết chút nào cả. Tết là bao nhiêu họ hàng thân thích đều kéo nhau đến nhà ông nội anh.

Bắc Vũ nói:

– Nhà em cũng vậy mà, cả tết chẳng có ngày nào im ắng hết. Nhưng mà em cũng thích náo nhiệt như vậy.

Thẩm Lạc nói:

– Bên nhà anh chỉ còn một mình anh chưa kết hôn thôi, năm nay thế nào cũng bị giục tiếp. Phiền chết đi được.

Bắc Vũ cười:

– May quá, năm nay em sẽ không bị mẹ giục nữa.

Thẩm Lạc nhìn cô một cái, lại nói tiếp:

– Mà cơm nhà ông anh chẳng ngon gì cả.

Bắc Vũ giơ tay:

– Em rất thông cảm với anh!

Thẩm Lạc:

– Anh thấy em đang cười trên nỗi đau của người khác thì có.

Bắc Vũ bật cười:

– Trời đất chứng giám, em không hề như vậy nhé. Vậy anh muốn thế nào?

Thẩm Lạc nghiêm mặt đáp:

– Ít nhất em cũng phải tỏ vẻ không nỡ rời xa anh chứ.

Bắc Vũ nói theo ý anh:

– Ôi, anh phải về nhà mười ngày cơ à? Còn phải về chịu khổ nữa chứ. Em không muốn anh đi đâu, em chỉ muốn anh ở lại đây ăn tết với em thôi!

Thẩm Lạc gật đầu:

– Được rồi!

Sau đó lập tức mở vali ra, treo quần áo về chỗ cũ.

Bắc Vũ ngơ ngác một lúc mới hiểu rõ mọi chuyện. Cô bật cười:

– Thẩm Lạc, anh muốn về nhà em ăn tết thì cứ nói thẳng, quanh co lòng vòng như vậy không mệt hả?

Lúc này Thẩm Lạc lại rất trực tiếp:

– Ai bảo em không chủ động mời anh chứ?

Bắc Vũ nói:

– Em muốn anh về thăm ông nội anh cũng là lỗi của em à?

Thẩm Lạc nói:

– Sau tết về cũng được. Mang cả em về nữa.

Là một người theo chủ nghĩa tạm thời không kết hôn, Bắc Vũ vừa nghe đến hai chữ "ra mắt" liền lúng túng:

– Sao ra mắt sớm thế? Bắc Kinh xa lắm, khi nào chúng ta có ý định cưới thì đi sau, cho đỡ tốn tiền vé máy bay. Ôi, buồn ngủ quá! Em đi ngủ đây.

Bắc Vũ ngáp một cái rồi nằm vội xuống giường.

Thẩm Lạc nhíu mày nhìn cô, rồi cứ ngồi im ở mép giường.

Bắc Vũ thấy lạ nên mở mắt ra nhìn anh. Khi thấy anh đang nhìn mình thì không hiểu gì hết.

– Anh sao thế?

Thẩm Lạc nói:

– Kế hoạch vòng quanh thế giới của em bao giờ thì bắt đầu?

Bắc Vũ nói:

– Mùa thu em đi! Anh đã nói là sẽ ủng hộ em rồi đấy, đừng nói là bây giờ lại không cho em đi nhé!

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Anh phải ủng hộ em chứ. Anh cũng muốn đi cùng em.

Bắc Vũ cười:

– Vậy còn nghe được chứ. Nhưng mà em không cần anh đi cùng đâu. Anh cứ làm chuyện mình thích đi.

Thẩm Lạc im lặng một lát, rồi nghiêm túc hỏi:

– Bắc Vũ, anh là gì của em thế?

Bắc Vũ nói:

– Bạn trai em!

Thẩm Lạc nói:

– Vậy sau này thì sao? Em sắp dùng ba năm để đi vòng quanh thế giới rồi. Trong ba năm đó, em đều ở trên đường. Em không muốn anh đi cùng em, vậy trong ba năm này, chúng ta sẽ thế nào?

Bắc Vũ giật mình. Đúng vậy! Cô muốn đi ba năm chứ không phải ba ngày. Trong ba năm đó, cũng có lúc cô quay về nhà, nhưng chắc là sẽ rất rất ít.

Cô nghĩ một lát rồi gối đầu lên hai tay, giả vờ không để ý:

– Là em không suy nghĩ cẩn thận. Ừm… anh không cần phải đợi em đâu. Nếu anh gặp được người khác, thì cứ tự nhiên đi! Biết đâu trên đường đi, em lại gặp được anh chàng nào đó thì sao. Ha ha ha…

Tiếng cười của cô im bặt khi gặp phải ánh mắt của anh.

Cô gãi đầu:

– Em nói giỡn thôi mà. Vậy anh muốn em làm thế nào đây?

Thẩm Lạc nhìn cô một hồi, rồi nhẹ nhàng đáp:

– Trước khi em đi, chúng ta kết hôn đi.

– Gì cơ? Anh nói thật đấy hả? – Bắc Vũ há hốc miệng.

Thẩm Lạc nói:

– Em nghĩ xem?

Bắc Vũ cười:

– Em cảm thấy một người đã kết hôn mà đi vòng quanh thế giới thì hơi lạ đấy.

Thẩm Lạc bực bội lườm cô:

– Em sợ bỏ lỡ anh chàng nào đó ở trên đường chứ gì?

Bắc Vũ nhăn mặt:

– Trời đất chứng giám, em sống đến ngần này tuổi mà yêu thầm hay yêu không thầm cũng chỉ có một mình anh. Anh chính là người độc nhất vô nhị trong lòng em.

Vẻ mặt Thẩm Lạc tốt hơn một chút, rồi lại đột nhiên thay đổi:

– Không đúng. Trước kia là do chúng ta chưa ở cùng nhau. Trong sách vẫn nói thứ gì không chiếm được mới thấy quý mà.

Bắc Vũ trợn mắt:

– Anh xem cái sách nhố nhăng gì vậy hả?

Thẩm Lạc nói:

– Tóm lại anh vẫn cảm thấy chúng ta nên kết hôn trước.

Bắc Vũ không muốn dây dưa với anh về vấn đề này nữa:

– Anh thích kết hôn thì cứ kết, em chẳng quan tâm.

Câu chuyện kết hôn kết thúc tại đây.

Bắc Vũ đã nói chuyện của Phi Thuyền Nhỏ cho bố mẹ mình, nên hai ông bà lại càng thích Thẩm Lạc hơn.

Hôm giao thừa Bắc Vũ dẫn Thẩm Lạc về nhà. Mẹ Bắc thấy con rể tương lai đến thì đuổi con gái xuống bếp.

Bắc Vũ nhìn Thẩm Lạc được mẹ mình kéo ra sofa ngồi nói chuyện, còn mình lại bị đuổi xuống bếp rửa ray, thì rất tức giận. Chưa cưới đã vậy rồi, thì cưới về còn thế nào nữa?

May mà Thẩm Lạc vẫn còn lương tâm. Anh chỉ ngồi nói chuyện với mẹ Bắc một lát, rồi cũng xuống bếp giúp việc.

Bữa cơm tất niên là do Thẩm Lạc và bố Bắc xử lý. Cả một bàn đồ ăn, đủ cả sắc hương vị.

Trên bàn cơm, đúng như dự đoán của Bắc Vũ, mẹ Bắc không hề giục cô cưới nữa.

Bởi vì bà giục sinh con luôn.

– Con xem, nếu Phi Thuyền Nhỏ đi cùng mẹ ruột nó rồi, thì cả nhà sẽ rất trống trải. Chi bằng hai đứa sinh luôn một đứa đi.

Bắc Vũ nghiêm mặt nói:

– Mẹ, mẹ biết là con không thích trẻ con mà.

Mẹ Bắc nói:

– Mẹ thấy con thích Phi Thuyền Nhỏ mà?

Bắc Vũ nói:

– Đúng vậy! Nhưng nhỡ con không sinh được một đứa nhóc xinh xắn, thông minh như Phi Thuyền Nhỏ thì sao? Chênh lệch lớn quá con không chịu nổi đâu. Chẳng lẽ lúc đó lại nhét nó về bụng à?

Mẹ Bắc nhìn Thẩm Lạc:

– Cái này con không phải lo. Tuy gen của con hơi kém, nhưng gen Thẩm Lạc rất tốt, con sinh ra cũng không kém đâu.

Mẹ đúng là mẹ ruột của con mà!

Nhưng giận nhất là, Thẩm Lạc còn phụ họa theo:

– Cháu cũng nghĩ vậy ạ.

Bắc Vũ liếc anh:

– Anh không thích trẻ con cơ mà?

Thẩm Lạc bình tĩnh đáp:

– Ai nói vậy? Anh mà không thích trẻ con thì sao có thể nuôi Phi Thuyền Nhỏ lớn thế này?

Anh dám thề là anh thích trẻ con không?

Mẹ Bắc cười:

– Đúng đấy. Thẩm Lạc có kinh nghiệm chăm con rồi. Nếu hai đứa sinh con thì Mưa Nhỏ cũng không cần lo lắng nhiều.

Bắc Vũ cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng đi xa, nên đành phải nhắc mẹ mình:

– Mẹ, bọn con còn chưa cưới, mà nhắc gì đến chuyện sinh con?

Mẹ Bắc nhớ ra chuyện này, nên quay sang nhìn Thẩm Lạc. Bà còn chưa kịp nói gì, Thẩm Lạc đã nói trước:

– Nếu em muốn kết hôn, thì năm sau chúng ta có thể kết hôn luôn.

Mẹ Bắc lập tức hớn hở:

– Được đấy.

Bắc Vũ nhíu mày:

– Em muốn kết hôn bao giờ?

Mẹ Bắc nghe vậy thì vẻ mặt lại ỉu xìu:

– Sang năm con hai mươi tám rồi, còn không chịu lấy chồng là định làm bà cô già hả?

Bắc Vũ nói:

– Cuối năm sau con sẽ bắt đầu đi vòng quanh thế giới, kết hôn sao được?

– Vòng cái gì? – Mẹ Bắc ngơ ngác.

Từ trước tới giờ, Bắc Vũ không bao giờ nói kế hoạch của mình cho bố mẹ cả. Hôm nay cô cũng không định giấu diếm nữa, nên nói thẳng:

– Bố mẹ, cuối năm sau con sẽ đi vòng quanh thế giới. Có lẽ sẽ mất khoảng ba bốn năm. Bố mẹ yên tâm, cách một thời gian con sẽ về thăm bố mẹ. Con đã chuẩn bị kế hoạch này mấy năm nay rồi, nhưng không muốn bố mẹ lo nên mới không nói cho bố mẹ. Nhưng con sợ nói muộn quá thì bố mẹ lại không chịu nổi, nên hôm nay con nói luôn.

Hai ông bà Bắc há hốc miệng nhìn con gái.

Thẩm Lạc nhíu mày nhìn Bắc Vũ, rồi nói với bố mẹ cô:

– Cô chú, đây là ước mơ của Bắc Vũ, cô ấy vẫn luôn cố gắng thực hiện ước mơ này. Cháu ủng hộ cô ấy, nên cháu hi vọng cô chú cũng ủng hộ cô ấy.

(*) Vì lâu lắm rồi không gặp lại bố mẹ Bắc Vũ nên tớ quên mất lần trước tớ để Thẩm Lạc gọi bố mẹ Bắc Vũ là gì rồi. Nếu có ai thấy cách xưng hô khác lần trước thì thông cảm nha.

Lần này bố Bắc đã lên tiếng:

– Cháu đi cùng nó à?

Thẩm Lạc không đáp, nhưng Bắc Vũ lại lắc đầu:

– Con tự đi, nhưng con có đi cùng bạn nữa, bố mẹ không phải lo đâu.

Lúc này mẹ Bắc mới quát lên:

– Không phải lo cái gì? Con có biết bên ngoài loạn thế nào không? Không nói đến Châu Phi với Trung Đông, chỉ riêng Châu Âu với Mỹ cũng đã khủng bố liên tục rồi. Con đi một mình thì bố mẹ yên tâm sao được? Con cực khổ kiếm tiền là để làm việc này hả? Sao con hai mươi tám tuổi mà vẫn còn ngây thơ như tám tuổi thế?

Bắc Vũ đã đoán được phản ứng của mẹ mình, nên cô chỉ nhẹ nhàng nói:

– Ước mơ năm tám tuổi của con, đến năm hai mươi tám tuổi có thể đi thực hiện nó, thì rất tốt mà?

Thấy mẹ Bắc định mắng tiếp, thì Thẩm Lạc vội nói:

– Cô ơi, cô đừng giận nữa. Đi ra ngoài xem thế giới là một chuyện tốt. Cuộc sống có rất nhiều mặt, không phải ai cũng thích kết hôn, sinh con, mua nhà, mua xe mà. Vui vẻ vẫn là trên hết mà cô.

Mẹ Bắc nhìn hai người, cuối cùng bà ném đũa xuống bàn rồi đi về phòng.

Bố Bắc cười:

– Mưa Nhỏ, mẹ con cũng là lo cho con thôi. Con đi một mình như thế rất nguy hiểm.

Bắc Vũ cười:

– Bố, con có đi cùng bạn mà. Với lại đi du lịch cũng đâu có nguy hiểm hơn ở nhà đâu. Bà Diêu ở nhà múa quảng trường mà ngã một cái cũng mất được đó thôi.

Bố Bắc nghe vậy thì thở dài:

– Tuy bố cảm thấy nếu con thích đi du lịch, thì cứ thi thoảng đi một nơi như lúc trước là được. Thế nhưng nếu đây là chuyện con muốn làm, thì bố sẽ ủng hộ con. Thế hai đứa thì sao?

Thẩm Lạc nói:

– Cháu muốn bọn cháu kết hôn trước khi cô ấy đi.

Bắc Vũ nói:

– Con không có ý định đó.

Trên đường đi có rất nhiều chuyện bất ngờ mà cô cũng không biết trước được. Nhỡ có nguy hiểm gì, thì cô không muốn mình trở thành ràng buộc của ai đó.

63. Chương 63

Bắc Vũ rất hiểu tính mau quên của mẹ mình, nên cô rất bình tĩnh nằm trên sofa xem Xuân Vãn tới nửa đêm rồi mới kéo Thẩm Lạc về phòng mình.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Lạc đến tham quan phòng Bắc Vũ, nên dù mới cầu hôn thất bại xong thì tâm trạng anh vẫn không tệ lắm.

Bắc Vũ rất hài lòng về biểu hiện của anh tối nay. Trong lúc anh đang ngồi bên giường, tò mò nhìn đông, ngó tây thì cô lại nằm chổng vó ở trên giường, rồi dùng chân đạp anh:

– Cảm ơn anh đã nói giúp em!

Thẩm Lạc liếc cô một cái, rồi tức tối:

– Em định cảm ơn thế nào? Có thể kết hôn không?

Bắc Vũ lườm anh:

– Anh vừa mới nói với mẹ em là không phải ai cũng cần kết hôn, sinh con à? Sao trở mặt nhanh vậy?

Sau đó cô đột nhiên bò xuống giường, mở máy tính lên, gõ lách cách một hồi. Sau đó cô in nó ra giấy, rồi đưa cho Thẩm Lạc:

– Hay là chúng ta lại ký thỏa thuận tiếp đi!

Thẩm Lạc tò mò cầm lấy tờ a4 trong tay cô.

Trên cùng là bốn chữ "THỎA THUẬN TÌNH YÊU" to đùng, bên dưới là mấy điều khoản ngắn gọn.

Hai bên căn cứ nguyên tắc yêu nhau để trở thành người yêu suốt đời của nhau, và phải tuân thủ những điều dưới đây:

1. Không lấy kết hôn làm mục đích, chỉ lấy yêu nhau cả đời làm mục tiêu.

2. Bất luận có kết hôn hay không, hai bên vẫn sẽ là người yêu của nhau mãi mãi, sẽ không vì thời gian lâu dài mà tình cảm trở thành trách nhiệm và tình thân.

3. Bản thỏa thuận này có tính chất biệt lập (*), hiệu quả vĩnh cửu.

(*) Tính chất biệt lập có thể hiểu là hàng tư nhân, độc quyền; thứ này tớ bỏ tiền mua thì không ai được động vào nó nữa.

Con người cô có một vấn đề nho nhỏ, đó là cô thích sự sạch sẽ trong tình yêu, nhưng cô lại không thích kết hôn.

Sau khi chứng kiến rất nhiều cặp đôi yêu nhau bị củi gạo muối dầu và thời gian tra tấn khiến tình yêu biến thành thói quen, trách nhiệm, thì cô không còn hứng thú gì với chuyện kết hôn nữa.

Thứ cô không thích nghe nhất chính là người yêu biến thành người thân.

Thật là đáng sợ.

Nhưng cô đã hai mươi tám tuổi rồi, đủ để biết tình yêu mình muốn là như thế nào rồi.

Giữa cô và Thẩm Lạc cũng không có gì bất ngờ cả, nhưng nó lại chính là thứ cô muốn.

Rất nhiều người dùng hôn nhân để hứa hẹn tình yêu, chứ không dùng chính tình yêu để hứa hẹn tình yêu. Bởi vì so với hôn nhân, tình yêu rất là hư ảo. Hôn nhân thì có thể thành hiện thực, chứ tình yêu thì không.

Khi cô gặp được Thẩm Lạc, suy nghĩ của cô về hôn nhân cũng không hề thay đổi. Anh chỉ làm cô muốn thử yêu một ai đó thôi. Đơn giản chỉ là muốn yêu đương, chứ không liên quan gì đến anh cả.

Cô muốn yêu đương với anh suốt cuộc đời này, còn chuyện kết hôn sinh con gì đó chỉ là chút gia vị không có cũng chẳng sao.

Cô cảm thấy bản thỏa thuận này còn thiêng liêng hơn cả sổ đăng ký kết hôn của pháp luật nữa. Bởi vì đây là quy tắc của cô và anh, chứ không phải quy tắc của xã hội.

Cô hồi hộp nhìn Thẩm Lạc.

Anh cầm lấy tờ giấy đó, đọc lướt qua một lượt, rồi hừ một tiếng.

Bắc Vũ tỏ vẻ không để ý:

– Sợ rồi hả? Mấy người suốt ngày đòi kết hôn, toàn là bọn không tin tưởng vào tình yêu thôi.

Thẩm Lạc lườm cô một cái, rồi cầm lấy cây bút trong tay cô, ký xoẹt một cái.

– Ngay từ đầu anh đã muốn như vậy rồi, nếu không muốn thế này, thì việc gì anh phải làm người yêu của em. Chẳng lẽ em nghĩ anh muốn kết hôn với em là do nhìn em giống vợ hiền dâu thảo chắc?

Bắc Vũ nghe vậy thì rất vui vẻ, cô cười hì hì:

– Anh nghĩ vậy thật hả?

Thẩm Lạc nói:

– Trước khi gặp em, anh không hề có ý định yêu đương, kết hôn.

Cho nên bản thỏa thuận làm bạn giường kia cũng không phải là lừa cô.

Anh chưa từng trực tiếp bày tỏ tình cảm của mình, nhưng chỉ cần nói thế này, là đã đủ để Bắc Vũ phổng mũi rồi.

Đúng như kiểu "Chưa gặp em, anh không muốn kết hôn. Khi gặp được em, anh không muốn kết hôn cùng ai khác".

Thật ra cô cũng giống vậy thôi. Từ hồi niên thiếu đến giờ, người hợp mắt cô chỉ có mỗi Thẩm Lạc.

Cô cũng ký tên lên bản thỏa thuận, rồi vui vẻ nhìn nó. Thẩm Lạc liếc cô:

– Có vui đến mức đó không?

Bắc Vũ cười:

– Anh không hiểu đâu.

Thẩm Lạc đúng là không hiểu. Anh không hiểu vì sao cô lại thích thú một chuyện đương nhiên (đối với anh) như thế. Nhưng thấy cô vui vẻ thì anh cũng mặc kệ hành vi ngu ngốc đó của cô.

Anh nhìn cô một cái, rồi giả vờ cảm thán:

– Nếu chúng ta đã ký thỏa thuận rồi, thì anh sẽ không bắt em kết hôn nữa. Khi nào em muốn kết hôn nhớ báo cho anh một tiếng.

Bắc Vũ tức giận:

– Sao lại là báo cho anh một tiếng? Chẳng lẽ anh không biết cầu hôn là chuyện của nhà trai à?

Thẩm Lạc nói:

– Anh cầu hôn em có đồng ý đâu.

Bắc Vũ nói:

– Anh cầu hôn bao giờ?

Thẩm Lạc nói:

– Cả hôm qua lẫn hôm nay đều cầu hôn đó.

Nghe vậy là Bắc Vũ hiểu định nghĩa cầu hôn của anh rồi. Cứ nhắc tới chuyện kết hôn là thành cầu hôn. Đáng đời anh không lấy được vợ.

Cô không thèm so đo với anh nữa.

– Thế sao anh lại muốn kết hôn? Đừng nói với em là anh sợ em bỏ nhà theo giai nhé.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi ung dung nói:

– Vì anh muốn làm chuyện của người bình thường một lần.

Tuy anh không nói rõ ràng, nhưng Bắc Vũ cũng có thể đoán được đại khái. Bố mẹ anh mất sớm, nên ngay từ bé anh đã không biết thế nào là gia đình rồi.

Anh muốn có một gia đình, có một gia đình giống như bao người bình thường khác. Mà trong khái niệm của anh, kết hôn sinh con đồng nghĩa với gia đình.

Cô đang định nói, thì Thẩm Lạc đã ngẩng đầu lên nhìn cô:

– Em yên tâm đi, anh sẽ chờ em về kết hôn, sinh con với anh. Nhưng mà em đừng để anh đợi lâu quá nhé. Dù sao mấy cơ quan trong cơ thể cũng giảm sút theo thời gian mà. Sinh con lúc lớn tuổi, thì chất lượng sẽ không tốt.

Bắc Vũ cười:

– Mục tiêu của em là không làm sản phụ lớn tuổi, cho nên em vẫn còn nhiều thời gian để chạy nhảy lắm. Anh có giục cũng vô dụng thôi, ai bảo anh không đi tìm người khác để sinh con chứ?

Thẩm Lạc yên lặng giơ tờ thỏa thuận trong tay cô lên, chỉ cho cô xem dòng chữ "tính chất biệt lập".

Bắc Vũ bật cười:

– Em biết rồi.

Có lẽ suy nghĩ của hai người đều rất khác thường, nên cũng dễ chấp nhận những suy nghĩ lạ thường của đối phương. Sau khi giải quyết xong chuyện kết hôn, hai người liền nằm trong chăn trò chuyện vui vẻ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Một lát sau, Bắc Vũ rút một quyển truyện tranh ở dưới gầm giường ra.

– Cho anh xem cái này này.

– Cái gì thế?

Bắc Vũ mở ra:

– Đẹp không?

Thẩm Lạc im lặng nhìn quyển truyện tranh 18+ trong tay cô.

Bắc Vũ nói:

– Hồi trước, ngày nào em cũng sống trong cảm giác lo sợ, sợ bị mẹ em phát hiện kho báu này của em.

Nhưng Thẩm Lạc lại không có hứng thú với truyện tranh 18+.

– Em thật nhàm chán.

Bắc Vũ cười ha ha:

– Em còn có chuyện nhàm chán hơn cơ. Mỗi lần em xem nó, em đều nghĩ tới anh ha ha ha ha…

Thẩm Lạc liếc cô một cái, rồi xoay người đè cô xuống:

– Bây giờ không cần nghĩ nữa.

– Anh làm gì thế? Mẹ em đang ở phòng bên đó!

– Bây giờ cô chỉ mong anh làm lớn bụng em thôi.

… Cũng phải.

Sáng hôm sau, Bắc Vũ vừa tỉnh dậy thì đã không thấy Thẩm Lạc ở bên cạnh nữa rồi. Khi cô ra đến phòng khách liền trông thấy Thẩm Lạc đang nói chuyện với bố mẹ cô.

Bắc Vũ còn tưởng sáng nay sẽ phải nghe mẹ cô mắng cơ, ai ngờ mẹ Bắc lại rất dịu dàng:

– Vừa nãy Thẩm Lạc đã nói chuyện với bố mẹ rồi. Nếu một người có thể kiên trì ước mơ của mình từ nhỏ đến tận bây giờ, thì dù ước mơ này là chế tạo máy bay hay là đào than đá, cũng nên đi thực hiện nó.

Thà mẹ Bắc mắng cô còn hơn là đánh bài tình cảm thế này. Bắc Vũ không biết Thẩm Lạc đã tẩy não mẹ cô kiểu gì, nhưng nghe bà nói vậy, cô cũng chỉ có thể im lặng nghe bà nói tiếp thôi.

May mà mẹ cô cũng rất hiểu con gái mình, thấy bộ dạng đờ đẫn của cô thì lườm cô một cái, rồi nói chuyện như bình thường:

– Dù sao con cũng quyết định rồi. Mẹ có phản đối cũng không có tác dụng. Chỉ cần con vui thì con thích làm gì cũng được. Nhưng mẹ có hai yêu cầu.

Bà giơ một ngón tay lên:

– Thứ nhất, ít nhất là hai tháng phải về nhà một lần.

Bắc Vũ gật đầu lia lịa:

– Chắc chắn rồi, làm sao mà ở trên đường mãi được ạ.

Mẹ Bắc lại nói tiếp:

– Thứ hai, mấy năm con không ở nhà, thì toàn bộ số tiền con kiếm được từ công ty đều phải gửi vào tài khoản của mẹ. Mẹ phải canh chừng con, nếu không hết vòng quanh thế giới, con lại nhảy ra cái gì khác thì sao.

Bắc Vũ gật đầu:

– Vâng, vâng, vâng. Mẹ quản lý tiền cho con, khi nào kiếm đủ thì mua nhà giúp con luôn.

Mẹ Bắc nói:

– Nếu không phải con rể mẹ nói là sẽ đến thăm bố mẹ giúp con, thì mẹ đã bị con làm tức chết rồi.

Bắc Vũ gật đầu:

– Dạ, dạ, dạ, Thẩm Lạc của mẹ là tốt nhất.

Sau đó cô nhào lên ôm Thẩm Lạc, rồi cắn anh hai cái, khiến mặt anh đỏ bừng lên.

Mẹ Bắc mắng cô:

– Con nhóc hư đốn này, không biết xấu hổ à?

Thẩm Lạc cũng phối hợp với mẹ vợ tương lai:

– Em còn chưa đánh răng đâu.

Bắc Vũ cười ha ha, nhưng nhất quyết không chịu buông tay.

Hai ông bà không chịu nổi cô nên đứng dậy đi làm việc.

Bắc Vũ dùng hai tay ôm lấy mặt Thẩm Lạc, rồi nghiêm túc nói:

– Cảm ơn anh.

Cô không biết anh đã nói gì với bố mẹ cô, nhưng hẳn là đã dùng tình cảm để thuyết phục họ.

Lẽ ra nó phải là việc của cô, nhưng anh lại đi làm nó.

Trừ Giang Nhị Cẩu ra, tất cả mọi người đều cảm thấy ước mơ này thật là ngu ngốc. Trong cái xã hội thay đổi nhanh chóng này, chuyện thăng chức, tăng lương, mua nhà, mua xe, kết hôn, sinh con mới là chuyện

lớn của đời người. Trừ những người ngậm thìa vàng từ nhỏ ra, thì làm gì có ai chịu chi mấy trăm vạn để đi vòng quanh thế giới chứ? Tất cả mọi người đều thích những thứ thực tế hơn.

Chỉ có Thẩm Lạc, ngay từ khi cô nhắc tới nó, anh đã không thấy nó lạ thường và cũng ủng hộ cô hết mình.

Lúc trước cô còn cảm thấy hai người họ không phải người cùng đường, chỉ vì sự bù trừ mà hấp dẫn lẫn nhau.

Nhưng bây giờ cô mới nhận ra, hai người quá là giống nhau.

Giống ở sự ngây thơ, hồn nhiên, cố chấp, tùy ý.

Không ai không thích chính mình cả, vậy nên họ đã thích nhau.

64. Chương 64

Hai ngày sau, Thẩm Lạc bay về Bắc Kinh thăm ông nội. Có điều anh không dẫn Bắc Vũ đi cùng.

Thật ra anh cũng không thích mấy chuyện xã giao gì đó ở nhà mình, nên anh không muốn Bắc Vũ về chịu khổ chung với mình.

Với lại, nếu anh mà dẫn cô về, thì mọi người trong nhà sẽ ầm ĩ lên mất. Biết đâu lại đổ xô vào giục cưới, xong nghe tin Bắc Vũ định đi vòng quanh thế giới, thì lại khuyên can đủ thứ.

Nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.

Anh với cô đã ký thỏa thuận tình yêu cả đời rồi.

Tương lai còn dài lắm.

Mồng bảy mồng tám tháng giêng, sức khỏe của bố Trình Tố Tố đã tốt hơn, nên cô ấy đưa Phi Thuyền Nhỏ về nhà.

Huyết thống đúng là một thứ rất lỳ diệu.

Chỉ sau nửa tháng ngắn ngủi, hai mẹ con họ đã rất thân thiết rồi. Cậu nhóc mới ngày nào còn giả vờ lạnh nhạt với mẹ mình, nay đã treo nụ cười trên môi cả ngày rồi.

Hai ngày sau, khi Thẩm Lạc từ Bắc Kinh về, Bắc Vũ cũng bắt đầu làm việc trở lại, Trình Tố Tố liền gọi Lý Tri Viễn tới, để mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm.

Ngoài Bắc Vũ, thì những người khác đều có quen biết nhau. Nhưng quan hệ lại hơi rắc rối, nên thành ra Bắc Vũ mới là người tạo không khí suốt cả bữa cơm.

Tóm lại, bữa cơm đó cũng coi như không tệ lắm. Có điều Lý Tri Viễn cứ định nói điều gì đó. Mãi đến khi ăn uống xong xuôi, Thẩm Lạc đang định về nhà, thì anh ta mới đột nhiên nói:

– Thẩm Lạc, tớ về Hoàn Vũ rồi.

Thẩm Lạc hơi dừng lại, rồi mới thản nhiên nhìn anh ta:

– Vậy à? Vậy thì tốt.

Lý Tri Viễn nói:

– Anh Thịnh và đoàn đội vẫn luôn đợi chúng ta về. Hoàn Vũ rất cần cậu.

Thẩm Lạc cười khẽ:

– Bọn họ kiên trì thật đấy.

Lý Tri Viễn lại nói:

– Hoàn Vũ là do chúng ta sáng lập. Anh Thịnh là bên đầu tư mà còn không từ bỏ, thì tớ cảm thấy chúng ta càng không thể từ bỏ.

Lúc này Trình Tố Tố lại đột nhiên nói chuyện:

– Thẩm Lạc, chuyện của A Hàng là ngoài ý muốn. Hoàn Vũ là ước mơ của anh ấy, em rất mong anh có thể thay anh ấy hoàn thành ước mơ này.

Thẩm Lạc im lặng một lát, rồi nhếch môi tự chế giễu chính mình:

– Năng lực của tôi có hạn, sợ là không làm được đâu.

Sau đó liền kéo Phi Thuyền Nhỏ vẫn còn ngơ ngác về nhà.

Mãi đến khi anh đi khỏi rồi, Bắc Vũ mới hỏi Trình Tố Tố và Lý Tri Viễn:

– Em có thể hỏi một chút về chuyện lúc đó không?

Lý Tri Viễn nhìn cô, rồi vội vàng cúi đầu xuống, ấp úng nói:

– Lúc trước ba đứa anh muốn tự làm về thăm dò vũ trụ, nên đã về nước mở ra Hoàn Vũ. Ba đứa nerd mơ mộng trở thành Xspace Trung Quốc (*). Ai ngờ vừa về nước tìm kiếm nhà đầu tư đã thất bại ngay tại bước đầu. May mà sau này gặp được anh Thịnh, anh ấy đầu tư, xây dựng đội ngũ cho bọn ai, để bọn anh có thể chuyên tâm nghiên cứu phát triển tên lửa và tàu vũ trụ. Nhưng trong một cuộc thí nghiệm phóng thử tên lửa, A Hàng…

(*) Xspace: Tập đoàn Công nghệ Khai phá Không gian, là một công ty tư nhân về vận chuyển trong không gian có trụ sở tại Hawthorne, California.

Anh ta nói tới đây, thì giọng nói đã hơi nghẹn ngào.

Trình Tố Tố ngồi bên cạnh cũng đỏ bừng hai mắt.

Một lát sau, Lý Tri Viễn mới nói tiếp:

– Thẩm Lạc cảm thấy tại cậu ấy không phát hiện ra vấn đề kịp thời, khiến A Hàng gặp chuyện, nên đã rời khỏi Hoàn Vũ. Nhưng chuyện đó đâu thể trách cậu ấy được. Thí nghiệm có sự cố là lỗi của tất cả mọi người trong đội mà.

Trình Tố Tố nói:

– Đúng vậy! Chuyện gì cũng có rủi ro mà. Sự cố khi nghiên cứu khoa học năm nào chẳng có. Tuy chị không muốn tin A Hàng đã mất, nhưng chị cũng không muốn Thẩm Lạc từ bỏ ước mơ của mình vì việc này. Năm đó chị không chịu ủng hộ A Hàng, nay muốn hối hận cũng không được nữa rồi. Chị chỉ mong ước mơ của anh ấy có người làm giúp thôi. Chị biết Thẩm Lạc rất thích thiên văn, nếu anh ấy bỏ nó thì rất là tiếc.

Lý Tri Viễn thở dài:

– Nhưng mà Thẩm Lạc…

Bắc Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện, nên mở lịch trên điện thoại ra rồi hỏi:

– Anh Hàng mất ngày bao nhiêu ạ?

Lý Tri Viễn nói:

– Ngày hai mươi tháng sáu ba năm trước.

Biết ngay mà!

Bắc Vũ nhớ tới hôm cô gặp bố con Thẩm Lạc trên núi, rồi đến ở nhờ đài thiên văn của anh. Cả ngày hôm sau anh đều nhốt mình ở trong phòng, Phi Thuyền Nhỏ còn nói đó là ngày đặc biệt của anh nữa.

Sau này cô còn nghĩ không biết đó là ngày gì, mà anh lại có thể yếu đuối như vậy, nếu không thì với tính cách kiêu ngạo của anh làm sao có thể lăn giường với cô được.

Lúc đó cô chưa biết thân phận của Phi Thuyền Nhỏ, nên từng đoán đó có thể là ngày giỗ của vợ hay bạn gái cũ gì đó. Nhưng rồi cô lại bỏ qua khả năng đó, vì có ai lại ngủ với người khác vào ngày giỗ của vợ mình chứ.

Mà sau này khi yêu nhau rồi, cô lại quên mất chuyện đó, mãi đến hôm nay mới đột nhiên nhớ ra.

Hóa ra đó là ngày giỗ của Thẩm Viễn Hàng.

Có nghĩa là sự cố đó có ảnh hưởng rất lớn đến Thẩm Lạc.

Mấy người nói chuyện một lát, rồi Bắc Vũ phải về làm việc, Lý Tri Viễn cũng phải về nhà.

Hai người đi ra khỏi cửa, Lý Tri Viễn lại ấp úng:

– Em… có thể khuyên Thẩm Lạc một chút không?

Bắc Vũ nói:

– Em sẽ cố gắng!

Lý Tri Viễn nhìn cô một cái rồi nói tiếp:

– Anh… anh thấy sau khi gặp em, Thẩm Lạc đã thay đổi rất nhiều.

Bắc Vũ cười:

– Vậy à?

Lý Tri Viễn gật đầu:

– Trước kia cậu ấy không thích nói chuyện đâu. Tuy là bạn bè, nhưng cậu ấy không khác gì khối băng cả. Bây giờ cậu ấy ấm áp hơn trước nhiều.

Bắc Vũ cười:

– Có nghĩa là em đã làm khối băng tan chảy ạ?

Lý Tri Viễn cười:

– Đúng vậy! Xem ra sức mạnh của tình yêu rất vĩ đại!

Bắc Vũ trêu anh ta:

– Vậy sao anh không thử yêu đương?

Lý Tri Viễn gãi đầu:

– Anh có theo đuổi mấy lần rồi, nhưng đều bị từ chối. Chắc là do anh quá xấu nên vậy.

Bắc Vũ đánh giá anh ta một lát, vì cách ăn mặc của anh ta, nên có xấu hay không cô không biết, nhưng quê thì chắc chắn có.

Cô không biết anh ta móc ở đâu ra cái bộ đồ quê như vậy, còn cả cách phối màu nữa. Làm được thành như vậy cũng không dễ đâu.

Hai người đang nói chuyện, thì Bắc Vũ trông thấy mấy nhân viên của mình đi tới. Cô liền gọi nhà thiết kế Tiểu Chiêu lại:

– Em ra đây một lát!

– Chị Mưa Nhỏ, có chuyện gì thế ạ?

Tiểu Chiêu mới hai mươi tuổi, vừa tốt nghiệp không lâu, nên con mắt cũng rất sâu sắc. Sau khi cô bé đến, mẫu mã của công ty đều thay đổi hết.

Tiểu Chiêu hỏi Bắc Vũ xong, thì con mắt liền rơi xuống chỗ Lý Tri Viễn.

Làm một nhà thiết kế thời trang, bạn Tiểu Chiêu đã phải giật mình vì Lý quê mùa.

Chiếc áo thể thao màu xanh xám, chiếc quần thể thao màu đỏ, ống quần còn ngắn một đoạn, cả đôi giày thể thao đen trên chân nữa chứ.

A! Cay mắt quá.

Bắc Vũ nói:

– Bây giờ chúng ta định làm đồ nam, em xem anh bạn này hợp với kiểu đồ gì?

Tiểu Chiêu mở to mắt nhìn Bắc Vũ:

– Đây là bạn chị hả?

Tiểu Chiêu không thể tin được bà chủ của mình lại có một anh bạn quê mùa như vậy.

Bắc Vũ hắng giọng:

– Tiến sĩ nghiên cứu khoa học, bình thường không để ý diện mạo lắm, em nhìn giúp chị một chút đi!

Vì có một cô gái lạ mặt đứng ngay bên cạnh, nên Lý Tri Viễn chỉ muốn trốn vào đâu đó thôi.

Tiểu Chiêu cố gắng đánh giá Lý Tri Viễn rồi hỏi:

– Ừm… Đồng chí, bình thường anh thích mặc quần áo kiểu gì?

Lý Tri Viễn xua tay:

– Không… không cần đâu…

Sau đó liền chạy vội đi.

Chạy được mấy bước lại quay lại nhắc Bắc Vũ:

– Em nhớ khuyên Thẩm Lạc nhé!

Bắc Vũ gật đầu.

Tiểu Chiêu vung tay:

– Chị Mưa Nhỏ, anh bạn này của chị đúng là có thiên phú trời cho đấy. Nhưng mà vóc dáng không tệ, chắc là có thể cứu vớt được.

Bắc Vũ nói:

– Được đây! Khi nào anh ấy đến, em lại xử lý giúp chị nhé.

Hai người nói chuyện một lát, rồi Bắc Vũ đi sang nhà Thẩm Lạc, còn Tiểu Chiêu thì về công ty.

Thẩm Lạc đang chơi với Phi Thuyền Nhỏ.

Cậu nhóc kia rời xa bố nửa tháng, nên vừa về đến nơi là cứ bám theo bố.

Bắc Vũ giả vờ thuận miệng nói:

– Lý Tri Viễn đi rồi.

Bắc Vũ nghĩ một lát, rồi ngồi vào bên cạnh anh:

– Visa của em đã làm xong rồi, địa điểm và thời gian cũng đã xác định rồi.

Thẩm Lạc hỏi:

– Bao giờ thế?

Bắc Vũ nói:

– Cuối tháng sáu.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Ôi! Chị thì đi du lịch, em lại phải đến trường, thế thì bố phải ở nhà một mình sao? Hay là bố tìm việc làm đi? Con thấy trên sách nói, đàn ông phải có nghề nghiệp thì phụ nữ mới thích.

Bắc Vũ xoa trán, không biết trẻ con đọc quá nhiều sách có phải là chuyện tốt không nữa.

Thẩm Lạc cũng không để ý:

– Bố có rất nhiều việc để làm!

Bắc Vũ cười:

– Một năm anh cũng chỉ chụp có mấy tấm ảnh thôi, đừng nói như anh làm việc quanh năm nữa. Phi Thuyền Nhỏ nói đúng đấy, năm nay anh ba mươi tuổi rồi, cho dù không thiếu tiền thì cũng không thể ở nhà mãi được.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn cô:

– Tri Viễn bảo em khuyên anh à?

Bắc Vũ bĩu môi:

– Không có. Em chỉ cảm thấy cuối tháng sáu em đi rồi, anh ở nhà một mình sẽ rất buồn, mà anh đi học bao nhiêu năm, cứ vứt kiến thức vào xó nhà như thế lãng phí lắm.

Thẩm Lạc lại thản nhiên nói:

– Vậy anh đi làm giảng viên đại học cũng được.

– Anh có thích không?

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Không thích, nhưng em nói rất đúng, anh phải tìm việc gì đó để làm chứ.

Bắc Vũ nói:

– Đi làm chuyện mình không thích, thì thà không làm gì còn hơn. Trước kia em không thích làm nhân viên ngân hàng, nên mới từ chức đó.

Thẩm Lạc không muốn nói nhiều về vấn đề này nên nói:

– Vậy để tính sau đi!

Bắc Vũ bĩu môi, ôm lấy cổ anh, rồi hỏi Phi Thuyền Nhỏ:

– Phi Thuyền Nhỏ, em thích bố em làm gì nào?

Phi Thuyền Nhỏ giơ chiếc ô tô trong tay lên, miệng kêu mấy tiếng làm tiếng động cơ chạy:

– Em thích bố chế tạo tàu vũ trụ, để thăm dò vũ trụ.

Thẩm Lạc chưa bao giờ nhắc tới đề tài này trước mặt cậu nhóc, nên khi nghe thấy vậy thì rất ngạc nhiên. Phi Thuyền Nhỏ lại cười:

– Mẹ nói, bố tóc xoăn thích tạo tên lửa và tàu vũ trụ, nên mới đặt tên cho em thế này. Em thấy bố tóc xoăn rất giỏi! Bố cũng giỏi như bố tóc xoăn nữa.

65. Chương 65

Dưới ánh mắt mong đợi của Phi Thuyền Nhỏ, Thẩm Lạc không nói gì cả, mà chỉ cầm lấy chiếc ô tô trong tay cậu bé, bỏ nó lên bàn rồi đứng dậy đi lên lầu.

Phi Thuyền Nhỏ chớp mắt với Bắc Vũ, Bắc Vũ lại nhún vai với cậu nhóc.

Một người không hiểu gì hết, một người không biết làm sao cả.

Cũng rất may là khi Thẩm Viễn Hàng mất, Phi Thuyền Nhỏ vẫn còn quá nhỏ, nên cậu nhóc mới không phải gánh chịu nỗi đau mất người thân như những người khác.

Hình tượng về người bố tóc xoăn kia đều là do cậu bé tự nghĩ ra, nên trong hình tượng đó toàn là những suy nghĩ ngây thơ của Phi Thuyền Nhỏ.

Bắc Vũ biết Thẩm Lạc không muốn đụng vào vết thương đó nữa.

Sự cố đó không chỉ khiến anh mất đi một anh bạn thân, một đồng nghiệp, mà còn khiến anh mất đi lòng tin vào ước mơ, thậm chí còn nghi ngờ chính bản thân mình.

Trường hợp của anh khác với Bắc Vũ. Bắc Vũ là lên cấp ba thì phát hiện ra mình chỉ là một người bình thường như bao người khác, nên rất dễ để chấp nhận sự thật.

Đối với cô mà nói, không phải trò giỏi cũng chẳng sao, dù sao cô cũng vẫn kiếm được chuyện khác để làm. Mà cái ước mơ đi vòng quanh thế giới này, cũng chỉ là một sở thích thôi, không thể tính là việc lớn cả đời được. Tóm lại cô không có việc gì muốn làm lâu dài cả, tất cả mọi thứ đều có thể thay đổi theo từng trường hợp. Cuộc sống của cô có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, thích sao thì làm vậy.

Nhưng Thẩm Lạc thì khác, anh rất cố chấp, có lẽ từ khi nhìn thấy sao trên trời, anh đã xác định rõ mục tiêu của cuộc đời mình rồi. Từ đó trở đi anh đều cố gắng hết sức vì nó, học ph.D (*) rồi vào làm ở NASA, sau đó lại là cùng bạn bè về nước dựng lên Hoàn Vũ.

(*) Ph. D là viết tắt của chữ Doctor of Philosophy. Nghĩa là Tiến sĩ, Học bậc Ph.D, cao nhất trong các học bậc, đầu tiên xuất hiện ở Đức, sau đó được Mỹ và nhiều nước phương tây khác sử dụng.

Nhưng mà khi lòng tin đã sụp đổ, thì biết đến khi nào mới xây lại được.

Bắc Vũ không khuyên anh nữa.

Bởi vì cô biết khi anh đã quyết định chuyện gì, thì anh sẽ không vì ai đó mà thay đổi đâu. Người có thể thay đổi suy nghĩ của anh ấy, chỉ có mình anh ấy mà thôi.

Thành phố Giang xuân ngắn hạ dài, từ gió xuân se se lạnh đến gió hạ nóng bức cũng chỉ trong chớp mắt thôi.

Không khí của con ngõ nhỏ rất hài hòa.

Phi Thuyền Nhỏ không chỉ chấp nhận người mẹ Trình Tố Tố mà còn chấp nhận cả Hàn Kính nữa.

Công việc của Hàn Kính ở bên Mỹ, anh ta không thể làm bạn với Trình Tố Tố và Phi Thuyền Nhỏ ở đây mãi được. Mà hiện tại bọn họ cũng không thể bắt Phi Thuyền Nhỏ rời xa Thẩm Lạc, nên Trình Tố Tố ở lại với Phi Thuyền Nhỏ, còn Hàn Kính thì một tháng về thăm hai mẹ con hai lần.

Vừa bay xa, vừa sai múi giờ, sự vất vả của Hàn Kính khiến người dưng như Bắc Vũ cũng phải cảm động.

Nhưng mà có một hôm, Hàn Kính nghe thấy Phi Thuyền Nhỏ hỏi:

– Chú Hàn ơi, chú rất tốt với cháu, nhưng cháu đã có hai bố rồi, không thể gọi chú là bố được nữa. Vậy sau này cháu gọi chú là papa được không?

Hàn Kính nghe vậy liền cảm thấy có vất vả mấy cũng đáng.

Ngoài thời gian đi làm ra, phần lớn thời gian của Bắc Vũ đều dành cho Thẩm Lạc.

Tuy là cô đi du lịch, nhưng phải xa anh hai tháng cô cũng thấy rất không nỡ.

Kể ra thì sở thích của hai người cũng chẳng giống nhau cho lắm, nhưng khi ở bên nhau dù không làm gì cũng đã thấy thỏa mãn rồi.

Giữa tháng sáu, Bắc Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ. Cô xin nghỉ phép sớm, rồi đi ngắm sao trên núi Vân với Thẩm Lạc.

Bây giờ đang là mùa mưa, hiếm hoi lắm mới có vài ngày nắng.

Hai người ăn cơm chiều ở đài thiên văn xong, Bắc Vũ liền kéo Thẩm Lạc ra chỗ tảng đá to ngày nào.

Nơi này có ý nghĩa rất quan trọng với Bắc Vũ.

Thời học sinh, cô đã từng ngồi đây cả đêm với Thẩm Lạc, nghe anh nói chuyện về những chòm sao. Tuy chỉ có vậy thôi, nhưng đối với cô nó đã là chuyện lãng mạn nhất thời con gái rồi.

Nhìn cô vậy thôi, chứ cô vẫn rất còn ngây thơ, lãng mạn. Vậy nên hai mươi tám tuổi rồi cô vẫn còn đòi đi vòng quanh thế giới.

Cô không thích mấy thứ dung tục như củi gạo muối dầu, mặc dù cô cũng chỉ là một con người dung tục thích chưng diện mà thôi, nhưng về một số việc cô vẫn rất cố chấp.

Trước khi Thẩm Lạc lại xuất hiện trong cuộc đời cô, cô vẫn giữ vững sự ngây thơ của mình. Không có ai đồng ý ủng hộ cô cả.

Cô gặp được rất nhiều người, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy thứ đó. Người có tiền thì nói về tiền, người không có tiền thì nói về cách kiếm tiền. Tất cả mọi câu chuyện đều xoay quanh nhà, xe, tiền, con, nồi niêu xoong chảo.

Vì thế cô biết mình phải tự kiếm được nhiều tiền. Chỉ có tự mình kiếm được tiền, cô mới có thể nhảy ra khỏi cái vòng tròn liên quan đến tiền đó.

Khi cô gặp lại Thẩm Lạc, anh đã dẫn cô ra khỏi những chuyện tầm thường đó.

Mọi ý định nhố nhăng trong đầu cô anh đều cảm thấy bình thường.

Khi cô bị mọi người cười nhạo vì có một ước mơ không thực tế, anh lại ủng hộ cô.

Dù hoàn cảnh sống, sở thích khác nhau, nhưng anh và cô lại rất hợp nhau.

Cô nghĩ chắc đây chính là "trời sinh một đôi" trong truyền thuyết rồi.

Ánh sao đêm nay rất sáng.

Hai người chỉ chụp ảnh một lát, rồi ngồi nói chuyện phiếm với nhau.

– Anh có nhớ hồi trung học chúng ta đi cắm trại ở đây, xong anh dạy em cách nhận ra các chòm sao không?

Thẩm Lạc:

– Vậy mà cũng hỏi.

Bắc Vũ bật cười:

– Vậy anh có biết lúc ấy em đang thích anh, cố ý làm quen với anh không?

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Trước kia không biết, nhưng bây giờ đã biết.

Bắc Vũ cười:

– Vậy có phải trước kia anh thường xuyên gặp được em, rồi cảm thấy em rất đặc biệt không?

– Đặc biệt ngốc hả?

Bắc Vũ hừ một tiếng, rồi nói sang chuyện khác:

– Mấy hôm nữa em đi rồi. Phải hai tháng sau mới về, anh định làm gì trong thời gian đó?

Thẩm Lạc nói:

– Yên tâm đi, không có em, cuộc sống của anh cũng rất tốt.

Bắc Vũ chọc anh:

– Thôi đi, chắc chắn anh sẽ ngày ngày nhớ mong em.

Thẩm Lạc nhìn cô trong bóng đêm:

– Em có thể tự kỷ hơn chút nữa.

Bắc Vũ cười to.

Đêm dài đường xa, hai người chỉ nói chuyện một lát, rồi cũng thu dọn đồ đi về.

Khi chuẩn bị đi về Thẩm Lạc đột nhiên nói:

– Em đứng lên phía trước đi.

Bắc Vũ nói:

– Anh định làm gì? Định đẩy em xuống rồi thừa kế tài sản của em hả?

– Vớ vẩn! Mau đứng lên phía trước đi.

Bắc Vũ ngoan ngoãn đi lên mấy bước, rồi quay đầu lại:

– Làm gì đó?

"Tách" một tiếng, tiếng máy ảnh vang lên.

Thẩm Lạc nhìn ảnh mình vừa chụp rồi gật đầu.

Bắc Vũ thấy anh chụp mình, thì cười:

– Anh muốn chụp em thì cứ nói thẳng, em rất biết tạo dáng đấy, có muốn chụp thêm mấy tấm không?

Nhưng Thẩm Lạc đã cất máy ảnh đi:

– Đi thôi!

Bắc Vũ lại đuổi theo anh.

Hai người dắt tay nhau đi về đài thiên văn.

Khi về đến phòng ngủ, Thẩm Lạc gửi ảnh vừa chụp ra, rồi nói:

– Ảnh của em này.

Bắc Vũ ơ một tiếng, rồi đi tới gần.

Bức ảnh cô ngoái đầu lại nhìn kia rất đẹp.

Nụ cười xán lạn của Bắc Vũ nổi bật giữa bối cảnh trời sao.

Thẩm Lạc lại mở một bức ảnh khác lên.

Cô gái trong bức ảnh kia đang đứng trên tảng đá, cũng ngoái đầu lại cười.

Nụ cười đó rất rực rỡ, y hệt ánh mặt trời mới mọc ở phía sau cô vậy.

Tất nhiên là Bắc Vũ có thể nhận ra mình thời đi học trong bức ảnh đó rồi.

Cô không dám tin vào mắt mình nên chớp mắt mấy cái:

– Lúc ấy anh chụp em à?

Thẩm Lạc nói:

– Thấy đẹp nên tiện tay chụp lại.

Bắc Vũ kích động nhìn anh:

– Không phải là hồi đó anh cũng thích em đấy chứ?

Thẩm Lạc lắc đầu.

Bắc Vũ "xì" một tiếng.

Ai ngờ Thẩm Lạc lại nói tiếp:

– Lúc ấy không biết là mình thích em. Mãi sau này gặp lại em mới biết được.

Bắc Vũ kinh ngạc nhìn anh, sau đó mới bật cười.

Mối tình đơn phương thời học sinh kia cuối cùng đã có một cái kết đẹp.

Buổi tối trên núi rất yên tĩnh, nhưng trong căn phòng nhỏ kia lại rất náo nhiệt.

Sáng hôm sau, khi Bắc Vũ tỉnh dậy thì mặt trời đã lên đến đỉnh.

Bên cạnh cô đã không còn ai nữa.

Bắc Vũ vẫn nhớ rõ ngày hôm nay.

Ngày hai mươi tháng sáu, ngày giỗ của Thẩm Viễn Hàng.

Cô nhìn tờ giấy Thẩm Lạc để lại cho mình, trên đó chỉ có một câu: "Hôm nay anh muốn ở một mình."

Bắc Vũ bĩu môi rồi đi ra ngoài. Trong mấy căn phòng, chỉ có mỗi phòng làm việc là đóng cửa, nghĩa là Thẩm Lạc đang ở trong đấy.

Cô định đi tới gõ cửa, nhưng cuối cùng lại thôi.

Trên bàn ăn là bữa sáng anh chuẩn bị sẵn cho cô, căn phòng cũng được quét dọn sạch sẽ.

Con người anh vẫn luôn gọn gàng ngăn nắp như vậy. Giống hệt như năm ngoái, trước khi nhốt mình trong phòng, anh vẫn nhớ phải chuẩn bị đồ ăn cả ngày hôm đó cho Phi Thuyền Nhỏ.

Sau khi ăn sáng xong, Bắc Vũ lại đi tới trước cánh cửa đang đóng kia.

Cô biết đó không phải là hộp Pandora, mà nó là một cánh cửa để đi tới tương lai.

Cô đã từng mở nó ra một lần, nhưng cô biết, người nên mở nó lúc này không phải là cô.

Cô yên lặng nhìn nó một lát rồi đi ra ngoài.

Khi cô đang nghịch máy tính cho đỡ chán, thì lại nghe thấy tiếng bước chân ở ngoài cửa. Cô vừa mở cửa ra liền trông thấy một đám người đang đứng ở cửa. Đứng đầu là Phi Thuyền Nhỏ, Lý Tri Viễn, Trình Tố Tố. Phía sau là mấy người Bắc Vũ chưa gặp bao giờ.

Thấy bọn họ chỉ đứng ở ngoài nói thầm với nhau, mà không ai gõ cửa, nên Bắc Vũ hỏi:

– Mọi người đứng đây làm gì thế?

Trình Tố Tố nói:

– Hôm nay là ngày giỗ của A Hàng, bọn chị đến để khuyên Thẩm Lạc.

Lý Tri Viễn gãi đầu:

– Anh biết hôm nay Thẩm Lạc không chịu gặp ai cả, nhưng nếu cậu ấy không đối mặt được với ngày hôm nay, thì anh sợ cậu ấy sẽ không thể ra khỏi đó được. Nhưng anh không dám đi quấy rầy cậu ấy.

Bắc Vũ gật đầu:

– Đúng vậy! Anh ấy đang nhốt mình ở trong phòng đó. Lúc đầu em còn định gõ cửa, nhưng sau đó lại thôi. Em cảm thấy nên để anh ấy tự bước ra thì hơn.

Lý Tri Viễn nói:

– Anh chỉ sợ cậu ấy không chịu ra.

Anh ta vừa nói xong, thì một anh chàng khác mà Bắc Vũ không quen biết đi lên phía trước:

– Chào em Bắc!

Lý Tri Viễn vội vàng giới thiệu:

– Đây là anh Thịnh, nhà đầu tư của bọn anh. Còn đây là mọi người trong đội.

Anh Thịnh đẹp trai kia mỉm cười:

– Bọn anh vẫn đang đợi Thẩm Lạc trở về. Không có cậu ấy, Hoàn Vũ không còn ý nghĩa gì nữa.

Bắc Vũ suy nghĩ một lát rồi nói:

– Hay là mọi người vào trong đợi đi. Chúng ta không chủ động gõ cửa, nhưng cứ để anh ấy nghe thấy chúng ta nói chuyện đi. Biết đâu anh ấy sẽ chịu ra gặp mọi người.

Mọi người nhìn nhau rồi tất cả đều gật đầu.

Bắc Vũ dẫn mọi người vào nhà, tuy không ồn ào lắm, nhưng đủ để Thẩm Lạc nhận ra là ai tới.

Một buổi sáng trôi qua, Thẩm Lạc không ra ngoài.

Thêm một buổi chiều trôi qua, Thẩm Lạc vẫn không ra.

Mặt trời dần xuống núi, màn đêm cũng buông xuống.

Lý Tri Viễn không đợi được nữa, anh ta đi tới trước cánh cửa đó, bàn tay đã giơ lên nhưng lại hạ xuống. Cuối cùng anh ta quay lại chỗ mọi người:

– Thôi, chúng ta về đi!

Anh ta vừa nói xong, cánh cửa kia lại chậm rãi mở ra.

Mọi người đứng hết dậy nhìn sang bên đó.

Thẩm Lạc đang đứng ở cửa, vẻ mặt anh hơi tái nhợt, nhưng ánh mắt vẫn rất tỉnh táo, hiển nhiên anh không hề uống rượu.

Bắc Vũ vui vẻ kêu lên:

– Thẩm Lạc, cuối cùng anh cũng ra rồi.

Thẩm Lạc đi tới nhìn mọi người một lượt, rồi nói:

– Để mọi người đợi lâu rồi!

66. Chương 66: Cuối

Anh Thịnh kia thấy Thẩm Lạc đi ra thì tiến lên phía trước, vừa cười vừa giơ tay về phía Thẩm Lạc:

– Thẩm Lạc, hoan nghênh cậu trở về.

Thẩm Lạc cũng mỉm cười bắt tay với anh ta.

Lý Tri Viễn xông tới ôm lấy Thẩm Lạc. Mấy người còn lại thấy vậy thì cũng xúm lại chỗ họ.

Một đám đàn ông đứng đó ôm nhau khóc.

Phi Thuyền Nhỏ tưởng họ đang chơi trò gì, nên cũng nhảy lên:

– Con cũng muốn ôm nữa!

Trình Tố Tố bế Phi Thuyền Nhỏ lên để cậu bé ôm bọn họ.

Bắc Vũ lại chỉ đứng im ở đó mà mỉm cười.

Ngoài Thẩm Lạc và Lý Tri Viễn ra, cô không quen ai trong đó cả. Nhưng chỉ cần nhìn cảnh này thôi, là cô đã cảm thấy họ rất đáng yêu rồi.

Cô nghiêng đầu nhìn họ rồi mỉm cười.

Đã có người muốn thực hiện ước mơ cùng Thẩm Lạc rồi.

Thật là tốt!

Thẩm Lạc không còn là cậu thiếu niên bị xa lánh năm nào nữa rồi.

Đêm hôm đó, tất cả mọi người đều ở lại trên núi đọc điếu văn cho Thẩm Viễn Hàng, rồi ngồi nói chuyện thâu đêm với nhau.

Chỉ có mình Bắc Vũ là được ngủ một giấc thật ngon thôi.

Vì sự cố ba năm trước, mà Thẩm Lạc và Lý Tri Viễn đã rời khỏi nơi mình sáng lập lên, khiến Hoàn Vũ lâm vào tình trạng ngừng hoạt động. Nay hai người họ đã trở về, chẳng mấy chốc mà mọi chuyện lại đâu vào đấy.

Tuy Thẩm Lạc vẫn còn là dáng vẻ lạnh lùng năm xưa, nhưng Bắc Vũ biết cuộc sống của anh đã sống động, rực rỡ hơn rất nhiều rồi.

Cô rất vui vì điều đó.

Chuyến hành trình đầu tiên của cô cũng sắp bắt đầu rồi. Người bạn đồng hành của cô là hai cô gái ngang tuổi cô. Mấy năm trước cô quen biết họ vì có chung một sở thích.

Chuyến bay của cô là vào buổi tối. Lên máy bay, ngủ một giấc, khi mở mắt ra là đã đến bên kia đại dương rồi.

Hôm đó, một mình Thẩm Lạc đưa cô ra sân bay.

Trước khi cô đi, Giang Việt còn dẫn đám nhân viên trong công ty, Phi Thuyền Nhỏ và cả Trình Tố Tố ra tiễn cô.

Khi Giang Nhị Cẩu đọc bài phát biểu tiễn cô, còn giả vờ giả vịt khóc lóc bảo cô đừng đi. Kết quả là bị cô và Phi Thuyền Nhỏ xông vào đánh hội đồng.

Trước khi xe chạy, Giang Việt còn dặn cô:

– Bắc Miệng Rộng, lần này em đi hai tháng liền, phải chú ý an toàn đấy. Nếu có chuyện gì thì phải chạy về nhà ngay nhé.

Bắc Vũ lườm anh:

– Giang Nhị Cẩu, anh trù em có chuyện để độc chiếm công ty chứ gì? Em nói cho anh biết, em không có nhà, anh cũng không được ăn tiền của em đâu. Nhớ gửi tiền vào tài khoản mẹ em đúng hạn đấy!

Giang Việt cười hì hì:

– Anh mà dám ăn quịt tiền của em, thì dì anh sẽ đánh anh chết mất.

Sau đó Giang Việt lại đeo một chiếc bùa bình an bằng gỗ đào vào cổ cô:

– Đây là bùa bình an tuần trước anh đi xin cho em. Em nhớ phải đeo đấy.

Bắc Vũ nhăn mặt nhìn chiếc bùa, nhưng cũng không bỏ nó xuống. Cô nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

– Nếu chuyện của Lý Nhu xử lý xong rồi, thì anh cứ kết hôn đi. Em không nói chuyện lần trước cho hai bác đâu.

Giang Việt ủ rũ:

– Vốn dĩ cô ấy đã quyết tâm cắt đứt quan hệ với người nhà rồi. Nhưng bây giờ nhà cô ấy phá sản, bố dượng thì vào tù, mẹ lại bị bệnh, cô ấy không đành lòng mặc kệ họ. Nhưng lại sợ liên lụy đến anh, nên mấy ngày nay cô ấy có chịu gặp anh đâu.

Bắc Vũ thở dài:

– Sao anh lại thích phải một người không có tý quyết đoán nào thế? Cô ta có điểm nào tốt chứ? Mặt thì có đẹp, nhưng vẫn đầy người đẹp hơn mà.

Cô còn chưa nói xong, thì Thẩm Lạc đã cắt lời cô:

– Chuyện giữa hai người thì làm gì có nhiều lý do như vậy? Em như vậy mà anh vẫn thích đó thôi.

Bắc Vũ tức giận:

– Em làm sao hả? Anh nói rõ ra xem.

Thẩm Lạc vừa khởi động xe vừa bâng quơ:

– Không có tí vợ hiền dâu thảo nào cả.

Bắc Vũ lườm anh:

– Vậy anh đi tìm ai vợ hiền dâu thảo mà yêu.

Thẩm Lạc còn chưa kịp nói gì, Phi Thuyền Nhỏ đứng ở ngoài xe đã cười hì hì:

– Chị đừng lo. Ba mươi năm trời bố em mới tìm được một người bạn gái như chị. Bố không tìm được ai nữa đâu. Chị không bỏ rơi bố em là em phải cảm ơn ông trời rồi.

Tất cả mọi người đều bật cười.

Thẩm Lạc lại bình tĩnh lái xe đi, bỏ những tiếng cười kia ở lại phía sau.

Khi xe ra khỏi ngõ, anh mới hỏi:

– Hai người bạn đi cùng em là nữ thật à?

Bắc Vũ quay lại nhìn anh:

– Anh không tin em đấy à?

Thẩm Lạc nghiêm túc nói:

– Không phải. Anh cảm thấy bọn em nên tìm thêm bạn nam đi cùng. Chứ ba cô gái đi với nhau thì không an toàn lắm.

Bắc Vũ biết anh đang quan tâm cô nên mỉm cười:

– Anh yên tâm đi, em sẽ chú ý an toàn mà. Với lại trên đường đi bọn em cũng có thể tìm thêm bạn nữa.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Nhưng mà đừng có vớ được ai cũng kết bạn đấy. Phải quan sát cẩn thận nhé, đừng để mấy tên có ý đồ xấu lừa.

Bắc Vũ cười:

– Ôi! Anh nói xem, nếu em gặp được một anh tây đẹp trai, ngọt ngào thì có nên làm một cuộc tình ngắn ngủi không? Mới nghĩ thôi đã thấy kích động rồi!

Thẩm Lạc liếc cô:

– Vậy thì về em sẽ bị trừng phạt vì tội vi phạm thỏa thuận.

Bắc Vũ bật cười:

– Aiz, sao em lại đi ký bản thỏa thuận mua dây buộc mình kia với anh nhỉ? Chắc chắn là do lúc ấy đầu em bị úng nước rồi. Bây giờ đổi ý có được không?

– Không!

Bắc Vũ cười chán chê rồi mới nghiêm mặt nhìn anh:

– Thẩm Lạc, cảm ơn anh nhé!

Thẩm Lạc không hiểu vì sao cô lại cảm ơn mình:

– Sao lại cảm ơn anh?

Bắc Vũ mỉm cười quay mặt ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm những phong cảnh quen thuộc của thành phố.

Cảm ơn anh đã thích một người thích bay nhảy như em!

Cô không nói ra, nhưng cô tin là Thẩm Lạc sẽ hiểu điều cô muốn nói.

Khi hai người bạn đồng hành của cô trông thấy Thẩm Lạc, thì một người nói:

– Lúc trước có nghe nói Bắc Vũ có bạn trai mà không chịu cho xem mặt. Hóa ra là trai đẹp!

Sau đó lại quay sang chọc Bắc Vũ:

– Có anh bạn trai đẹp trai thế này mà cậu cũng dám bỏ ở nhà. Không sợ bị cô nào cướp mất hả?

Bắc Vũ cười hì hì:

– Không sợ đâu, anh chàng đẹp trai này của tớ đuổi còn không đi ý.

Thẩm Lạc im lặng nghe họ nói chuyện, rồi đột nhiên nói với hai cô gái kia:

– Hai em đi ra đây với anh một lát, anh có một số việc muốn nói với các em.

Bắc Vũ hỏi:

– Anh làm gì thế?

Thẩm Lạc chỉ nói:

– Em đứng yên đây đấy.

Bắc Vũ liếc anh một cái rồi cũng ngoan ngoãn đứng đó. Còn hai cố gái kia thì rất vui vẻ đi theo Thẩm Lạc.

– Anh đẹp trai, có chuyện gì thế?

Thẩm Lạc đưa cho mỗi cô một tờ giấy:

– Trên đây là số điện thoại của anh, có cả số di dộng, số điện thoại ở nhà, và số ở cơ quan, có cả weixin nữa. Nếu các em gặp phải chuyện gì rắc rối, hay Bắc Vũ có chuyện gì, ví dụ như ốm đâu gì đó, thì phiền hai đứa báo cho anh biết.

Hai cô gái kia rất kinh ngạc.

Thẩm Lạc quay lại nhìn Bắc Vũ, rồi nói với hai người họ:

– Cô ấy rất thích giả vờ mạnh mẽ, anh sợ cô ấy có gặp chuyện cũng không chịu nói cho anh biết, nên đành nhờ hai em vậy.

Một cô gái bật cười:

– Bắc Vũ tìm đâu ra một anh bạn trai tốt thế này thế? Em mà có bạn trai như vậy, thì cần gì phải đi vòng quanh thế giới nữa.

Thẩm Lạc trịnh trọng nói:

– Nhờ hai em đó.

Hai cô gái kia xua tay:

– Anh yên tâm đi, không thành vấn đề.

Khi ba người quay lại, Bắc Vũ còn giả vờ bất mãn:

– Lén lén lút lút làm gì đó?

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Nhờ bạn em trông chừng em đó. Nếu mà phát hiện em có ý đồ đi theo trai thì báo cho anh ngay lập tức.

Bắc Vũ xì một tiếng:

– Anh lắm trò thật đấy!

Hai cô gái kia nghe vậy thì cười ầm lên.

Ba cô gái đi đăng ký và gửi hành lý, sau đó mới đi kiểm tra.

Tuy chỉ là đi du lịch hai tháng thôi, nhưng Bắc Vũ và Thẩm Lạc đã ở chung gần một năm nay rồi, đây lại là lần đầu tiên phải xa nhau, nên lúc này Bắc Vũ cũng cảm thấy rất xúc động.

Cô lại ngại bày tỏ tình cảm trước mặt hai cô bạn, nên kéo Thẩm Lạc ra một góc nọ.

Nói là góc, chứ thật ra ở sân bay nào có nơi ít người, yên tĩnh. Cô cũng chẳng quan tâm có ai đang nhìn không mà xông lên hôn anh luôn.

Thẩm Lạc cũng ôm cô vào lòng. Nụ hôn này vừa vội vã vừa mãnh liệt khiến hai người đều không muốn tách ra.

Nhưng vì đây là nơi công cộng, nên hai người vẫn phải kiềm chế lại.

Thẩm Lạc nhìn cô một lúc lâu, rồi giơ tay lên xoa đôi môi đỏ bừng của cô:

– Đi chơi thì chỉ cần mình vui vẻ là được, đừng có nghĩ nhiều. Anh đợi em về.

Bắc Vũ cười:

– Anh cũng cố lên nhé. Mấy anh trong đội anh rất tốt, anh đừng làm họ thất vọng nhé.

Sau khi nói xong thì thấy mình dùng từ không đúng lắm, nên lại bổ sung:

– Ý em không phải là anh phải có được thành tích gì đó. Mà là phải hưởng thụ quá trình, quá trình mọi người làm chung một việc ý.

Thẩm Lạc mỉm cười:

– Anh sẽ.

Bắc Vũ nói:

– Vậy em đi đây. Anh đừng tiễn em, em sợ hai bạn kia lại trêu em nữa.

Thẩm Lạc gật đầu rồi đứng đó nhìn cô đi về phía hai người bạn. Ba cô gái đứng trêu chọc nhau không khác gì mấy đứa trẻ con.

Khóe môi anh khẽ cong lên.

Anh không nhớ rõ mình chú ý đến cô từ bao giờ.

Anh chỉ nhớ khi anh ngồi ở bàn cuối cùng, cứ hai ba ngày lại trông thấy một cô bé chạy đến cửa sau của lớp rồi gọi Giang Nhị Cẩu. Giọng của cô rất trong trẻo, lại rất mạnh mẽ, thân thiết. Sau đó anh lại luôn gặp được cô ở căn tin, ở sân trường, ở sân thể dục.

Khi đó anh không biết là cô cố ý xuất hiện ở trước mặt anh. Anh chỉ biết trong lúc không chú ý, có một cô gái nhỏ đã xông vào cuộc sống của anh như một điều hiển nhiên. Có đôi khi một ngày không gặp được cô, anh lại thấy thiếu vắng thứ gì đó.

Anh vốn không thích đám con gái cười đùa, trêu chọc nhau, nhưng đối với những hành động của cô, anh đều cảm thấy rất bình thường.

Tiếc rằng, năm đó anh không biết đó chính là thích.

Mãi đến nhiều năm sau này, khi gặp lại cô ở quán cà phê, anh mới như bị thứ gì đó đập trúng người. Khi mà anh còn chưa kịp nhận ra, thì những hành động của anh đã trả lời giúp anh rồi.

May mà, anh không nhận ra quá muộn.

67. Chương 67: Phiên Ngoại 1

Trạm dừng chân đầu tiên của Bắc Vũ là Bắc Mỹ.

Chuyến hành trình đường dài không hề tốt đẹp như trong suy nghĩ. Mặc dù trước đó cô đã chuẩn bị tâm lý và tăng cường thể lực mấy năm liền, nhưng khi thực sự bước lên con đường đó, cô mới biết những thứ đó vẫn chưa đủ.

Đáng sợ nhất là, đa số thời gian cô đều ở trên đường, vừa không thể chăm sóc da, vừa có bụi bặm, nắng gió. Nên chỉ sau một tháng trời, cô đã trở thành một con nhóc đen thui.

Cũng may ba cô gái đều rất mong đợi vào con đường phía trước, nên không có ai rút lui cả, mà vẫn rất hưng phấn chờ đợi cuộc hành trình tiếp theo.

Một tháng sau, ba cô gái đặt chân đến đất Mỹ, với kế hoạch là đi từ bờ biển Đông đến bờ biển Tây.

Tuy đều là con gái, nhưng ngoại ngữ đều khá tốt, nên cuộc hành trình cũng khá thuận lợi.

Khi đến Arizona (*), Bắc Vũ đột nhiên bị bệnh.

(*) Arizona là một tiểu bang tại tây nam Hoa Kỳ, thuộc vùng núi.

Cũng không phải là bệnh gì nặng lắm, chỉ là cảm mạo mà thôi.

Cùng lúc đó ba người cũng mệt mỏi, nên quyết định dừng chân ở một khách sạn gần đó mấy hôm, rồi mới đi tiếp.

Hơn một tháng nay, chỉ cần có điều kiện là Bắc Vũ đều gọi video với Thẩm Lạc để báo cho anh biết mình vẫn bình an.

Khác hẳn với tính cách bình thản của anh, Thẩm Lạc chỉ cần nghe thấy một chút tin xấu của cô là lại rất lo lắng.

Lúc vừa mới tới Mỹ, bọn cô bị va chạm xe, nhưng chỉ là va chạm nhẹ thôi. Khi cô kể với anh chuyện này, anh còn định mua vé máy bay sang đây tìm cô. Sau đó cô phải khẳng định với anh là mình không hề bị thương, và chụp ảnh toàn thân cho anh xem, thì anh mới chịu bỏ qua.

Mà lần này cô bị cảm hơi nặng, cô sợ anh lo lắng, nên mỗi lần nói chuyện với anh đều giả vờ là mình đang mệt để tắt video đi.

Ba ngày sau, Thẩm Lạc liền phát hiện ra cô có vấn đề. Vậy là anh lập tức nhắn tin hỏi hai cô bạn đi cùng.

Hai cô bạn kia đã bán đứng Bắc Vũ ngay lập tức, lại còn thêm mắm dặm muối nữa chứ.

Đương nhiên Bắc Vũ không hề biết chuyện này.

Hai ngày sau bệnh của cô đã khá hơn, ba cô gái lại lên đường.

Sáng sớm hôm đó, ba cô gái đi ra đường quốc lộ để đi nhờ xe.

Đầu tháng tám là lúc thời tiết nóng nhất. Trên con đường bằng phẳng, trống trải, rộng mênh mông, chỉ có vài chiếc xe qua lại.

Người dân Mỹ cũng không nhiệt tình lắm, nên chuyện đi nhờ xe cũng khá vất vả.

Ba người đứng đợi hai tiếng liền mà vẫn không đợi được xe. Khi đang bàn nhau xem có nên đi về tìm cách khác không, thì một chiếc xe jeep đã dừng lại ở ven đường.

Vì Bắc Vũ còn chưa hết bệnh, nên được đặc cách cho ngồi nghỉ, còn hai cô bạn thì đi tới hỏi thăm chủ chiếc xe kia.

Khi hai cô bạn kia chạy tới bên chiếc xe, vừa định hỏi thăm bằng tiếng Anh, thì anh chàng lái xe đã bỏ kính râm xuống.

Hai người ngơ ngác nhìn anh lái xe, rồi hét ầm lên.

Bắc Vũ ngồi ở phía xa nghe vậy thì vội vàng đi tới:

– Sao thế?

– Anh… anh…

Một cô gái kích động đến mức không nói lên lời.

Vì hai người họ đứng ở chỗ cửa xe, nên Bắc Vũ không thể nhìn thấy người ngồi bên trong được.

Cô lại hỏi lại:

– Sao thế?

Khi cô nhìn thấy anh chàng ngồi trong xe thì cũng rất hoảng sợ. Cô đứng đờ ra đó mất một lúc, rồi mới chạy vội tới.

Thẩm Lạc đi xuống xe, rồi giang tay ra đón cô.

Bắc Vũ nhào vào trong lòng anh:

– Sao anh lại ở đây?

Thẩm Lạc lại rất bình tĩnh:

– Đến để cho em đi nhờ xe.

Anh nhìn cô một lượt rồi hỏi:

– Hết bệnh rồi hả?

– Bệnh gì? – Bắc Vũ không hiểu gì hết.

– Cảm nặng.

Bắc Vũ hỏi:

– Sao anh biết em bị cảm?

Sau đó mới nhớ ra hai cô bạn kia:

– Hai cậu nói cho anh ấy hả?

Hai cô bạn cười:

– Bọn tớ không nói gì hết! Hai người cứ tiếp tục đi, bọn tớ đi lấy hành lý.

Thẩm Lạc nói:

– Hai em lên xe đi, để anh lấy hành lý cho.

Hai cô gái kia giơ ngón cái lên với Bắc Vũ rồi ngồi lên xe.

Bắc Vũ định bê hành lý giúp anh, nhưng anh không cho.

Thu xếp xong xuôi, Thẩm Lạc lại lấy một tấm bạt để che trên đỉnh xe,

Tuy ánh mặt trời vẫn chói chang, nhưng có một lớp bạt che và có gió thổi thì mọi nóng bức đều bị xua tan. Ai nấy đều cảm thấy sảng khoái trong người.

Nhất là Bắc Vũ.

Hai người đã xa nhau hơn một tháng, mặc dù trên đường không có sức để nghĩ nhiều, nhưng vẫn đủ để nhớ một ai đó. Cứ mỗi khi gặp phải chuyện gì không thuận lợi là Bắc Vũ lại nhớ tới anh.

Chỉ có chịu khổ ở bên ngoài, thì cô mới càng nhận ra sự yên tâm khi ở bên anh.

Anh ít nói, cũng không biết dỗ ngon dỗ ngọt, nhưng anh luôn xử lý mọi việc một cách hoàn hảo.

Khi thấy Bắc Vũ cứ nhìn mình mãi, thì Thẩm Lạc liền hỏi cô:

– Em nhìn cái gì?

Bắc Vũ không muốn bị hai cô bạn trêu chọc, nên chỉ nói giỡn:

– Nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh đó!

Sau đó lại hỏi hai cô bạn:

– Bạn trai tớ đẹp trai nhỉ?

Hai cô bạn cũng hùa theo:

– Quá đẹp luôn! Nhất là lúc dừng xe ở trước mặt chúng ta, đẹp không khác gì ánh mặt trời cả.

Bắc Vũ nhìn Thẩm Lạc:

– Anh nghe thấy chưa?

Thẩm Lạc liếc cô:

– Không gặp được trai đẹp nói ngọt à?

Bắc Vũ lại nói:

– Đi khắp thiên hạ mới biết được, người đẹp nhất đang ở nhà mình.

Hai cô bạn kia cười ha ha:

– Bắc Vũ, cậu có thể đừng ngược đãi bọn độc thân này không?

Thẩm Lạc nói:

– Hai em đừng nghe cô ấy.

– Không, không, không, bọn em hoàn toàn đồng ý với cậu ấy.

May mà Thẩm Lạc không phải người dễ xấu hổ như Lý Tri Viễn.

Mãi chiều tối bốn người mới đến Las Vegas.

Suốt quãng đường đi đều là mấy thành phố hoang vắng, nên khi đến một nới phồn hoa như Las Vegas thì cả ba cô gái đều rất vui vẻ. Ba người đặt phòng ở một khách sạn lớn, để ở lại đây chơi mấy hôm.

Bắc Vũ mới khỏi ốm, nên vẫn còn hơi mệt mỏi. Nhưng vừa nhìn thấy ánh đèn lấp lánh đầy trên phố là cô lại muốn chạy đi chơi.

Hai cô bạn kia lại khuyên cô nên về phòng nghỉ ngơi, hưởng thụ thế giới hai người với Thẩm Lạc trước.

Thẩm Lạc cũng rất đồng ý với ý kiến này. Anh dẫn hai cô gái kia chơi slot machine (*) sao cho dễ thắng, rồi lôi Bắc Vũ đang muốn đi chơi về phòng.

(*) Slot Machine

Bắc Vũ bực bội:

– Em đi chơi cơ mà, nếu vì bị cảm mà không được đi chơi, thì em sẽ mốc meo mất.

Thẩm Lạc sờ trán cô:

– Hình như không bị sốt. Mở miệng ra anh xem.

– Làm gì?

– Giọng em vẫn còn hơi khàn, để anh xem xem có bị nhiễm trùng không?

Bắc Vũ không tin lắm:

– Anh biết xem bệnh à?

Thẩm Lạc nghiêm túc gật đầu:

– Ừ.

Bắc Vũ cũng cảm thấy cổ họng hơi rát, nên ngoan ngoãn há miệng ra. Ai ngờ cô vừa há miệng, Thẩm Lạc đã xông tới hôn cô.

Sau khi hôn xong, anh mới thả cô ra:

– Đã kiểm tra xong, không có vấn đề gì.

Bắc Vũ đấm anh một cái:

– Bạn Thẩm Lạc, bạn thành người xấu từ bao giờ vậy?

Sau đó chính cô cũng bật cười.

Thẩm Lạc ôm cô vào lòng:

– Đêm nay em cứ nghỉ ngơi trước đi, mai anh dẫn em đi chơi. Đường xá ở đây anh đều biết cả.

– Anh biết đường hả? Đừng nói với em anh là dân cờ bạc nha. Em là người theo chủ nghĩa khoa học xã hội, em không đồng ý cái trò này đâu đấy.

Thẩm Lạc cười:

– Em thấy anh có giống không?

Bắc Vũ cười:

– Không giống.

Thực sự thì Bắc Vũ cũng rất mệt, nên cảm thấy tối nay nghỉ ngơi rồi mai đi chơi cũng được.

Sau khi đi vào phòng tắm được một lát, Bắc Vũ liền hét ầm lên.

Thẩm Lạc vội vàng chạy vào:

– Có chuyện gì thế?

Bắc Vũ chỉ vào gương, rồi lại chỉ vào mặt mình:

– Hôm nay lúc anh gặp em đã thế này rồi hả? Vậy mà anh cũng chịu được cả một ngày nay.

Sau một tháng trời, cùng với làn da cháy nắng đen thui của cô là hàng lông mày đã lâu không tỉa, và khuôn mặt không hề trang điểm.

Nếu là một cô gái mười tám tuổi, thì như thế này còn được gọi là vẻ đẹp khỏe mạnh, chứ cô đã hai mươi tám tuổi mà còn thế này, thì chỉ được gọi là thê thảm thôi.

Đây là lần đầu tiên gặp lại anh sau một tháng xa cách, mà cô lại dùng gương mặt ma quỷ này để chào đón anh sao?

Bắc Vũ rất muốn đâm đầu chết luôn!

Thẩm Lạc lại không hiểu:

– Em không thế này, thì còn thế nào nữa?

Bắc Vũ nói:

– Chẳng lẽ anh không thấy em xấu à?

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Có gầy hơn, đen hơn, chứ xấu gì đâu?

Khi anh nhìn thấy cô, ngoài đau lòng ra thì chẳng còn suy nghĩ gì khác cả.

Ở trong mắt anh, cô vẫn luôn là người xinh đẹp nhất.

Bắc Vũ nhíu mày:

– Thật à?

Thẩm Lạc lườm cô:

– Mau đi tắm đi. Hay là em muốn để anh tắm hộ?

– Không cần đâu! – Bắc Vũ vội vàng đẩy anh ra ngoài.

Vì tắm xong cô còn đắp mặt nạ nên một tiếng đồng hồ sau, Bắc Vũ mới ra khỏi phòng tắm.

Vừa sờ đến giường, cô đã ngủ mất luôn rồi.

Nhưng mới ngủ được một lát, cô đã cảm thấy trên người mình có cái gì đó.

Khi cô mơ màng mở mắt ra thì nhìn thấy Thẩm Lạc đang định làm chuyện xấu. Cô mơ màng nói:

– Anh nói là tối nay nghỉ ngơi, để mai đi chơi cơ mà?

Thẩm Lạc nói:

– Em cứ ngủ đi, mặc kệ anh.

Cái gì gọi là mặc kệ anh? Anh làm vậy cô ngủ làm sao được?

Thẩm Lạc thấy cô mở mắt ra thì lại hôn cô:

– Buổi sáng ở Las Vegas không có gì chơi đâu. Sáng mai em vẫn có thể ngủ được. Tối mai anh dẫn em đi chơi. Hết ngày mai anh phải về rồi!

Bắc Vũ nghe vậy thì giơ tay ôm lấy cô ảnh.

Dù anh chưa nói gì cả, nhưng cô biết, trên đời này sẽ chẳng còn ai yêu cô như anh nữa.

Sau khi xong việc, cô lại nhớ ra một chuyện:

– Nghe nói Las Vegas là nơi kết hôn nhanh và tiện nhất trên thế giới. Em muốn đi xem thử.

Thẩm Lạc nhíu mày:

– Kết hôn hả?

Bắc Vũ nói:

– Dù sao chỉ cần không đi đăng ký thì trong nước cũng không thừa nhận mà. Chúng ta đi xem thử nhé?

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi gật đầu:

– Được.

68. Chương 68: Phiên Ngoại 2

Hơn một tháng nay phải lặn lội đường xa, khiến chất lượng giấc ngủ của Bắc Vũ kém hơn hẳn, nhất là trong mấy ngày bị ốm gần đây.

Bây giờ bệnh thì đã đỡ, nhưng Thẩm Lạc lại đột nhiên xuất hiện, rồi kéo cô làm vận động, khiến cô mệt lả cả người.

Thẩm Lạc đang nghe cô nói chuyện thì thấy cô đột nhiên không nói nữa. Khi cúi đầu xuống nhìn thì thấy cô đã ngủ mất rồi.

Anh bật cười, nhìn cô một lát rồi tắt đèn đi.

Đêm hôm đó là một đêm ngon giấc của Bắc Vũ. Đến tận giữa trưa ngày hôm sau cô mới tỉnh lại.

– Ngủ ngon không? – Giọng Thẩm Lạc xuất hiện bên cạnh cô.

Bắc Vũ mở mắt ra liền trông thấy Thẩm Lạc đang đứng ở bên cạnh. Anh chống hai tay xuống giường rồi nhìn cô. Thấy cô mở mắt ra thì lại hôn lên trán cô.

Hậu quả của việc ngủ quá lâu là đầu óc quay cuồng. Cô xoa trán:

– Mấy giờ rồi?

Thẩm Lạc nói:

– Sắp mười hai giờ rồi, anh gọi cơm rồi, em mau đứng dậy rửa mặt còn ăn cơm. Ăn xong thì đi kết hôn.

Bắc Vũ nghe vậy thì tỉnh hẳn. Cô vừa cười vừa bò dậy:

– Nếu kết hôn mà không rắc rối lắm, thì có khi chứng sợ hãi kết hôn của em sẽ biến mất đấy.

Thẩm Lạc bật cười:

– Kết hôn thì có gì mà phải sợ?

– Cũng không hẳn là sợ, chỉ là thấy nó rất phiền phức thôi.

Bắc Vũ bĩu môi với anh, rồi lại nói:

– Lúc anh tìm em làm bạn giường cũng nói là không muốn kết hôn còn gì?

Nói xong thì mới bừng tỉnh:

– Vậy là anh lừa em để lăn giường với em đấy hả?

Thẩm Lạc liếc cô:

– Bây giờ em mới biết à?

Đúng là bây giờ Bắc Vũ mới biết thật.

Cô trợn mắt nhìn anh, rồi nhảy xuống giường:

– Em sáng suốt cả một đời, cuối cùng lại bị một tên nerd lừa gạt. Mất mặt quá đi mất!

Vậy mà lúc trước cô còn cảm thấy mình vớ bở khi kiếm được một anh người tình hoàn mỹ.

Cái gì gọi là vừa ngốc vừa ngây thơ?

Là cô, là cô, chính là cô đấy.

Bắc Vũ rửa mặt xong vẫn còn thấy khó chịu. Thẩm Lạc trực tiếp nhét cho cô một miếng bít tết.

Có đồ ngon trong miệng, thì sự tức giận của Bắc Vũ liền bay mất.

Vì Thẩm Lạc biết đường, nên Bắc Vũ cũng không cần lên mạng tra đường nữa. Sau khi ăn uống xong, cô liền vui vẻ đi theo Thẩm Lạc.

Ở chỗ đăng ký kết hôn có hai hàng. Một hàng là có hẹn trước, một hàng là chưa. Hàng một có khoảng hai ba đôi, hàng hai lại có hẳn mười đôi. Hiển nhiên những người tới đây kết hôn đều là đột nhiên muốn.

Bắc Vũ tưởng mình và Thẩm Lạc cũng nằm trong danh sách "đột nhiên muốn" nên định đi sang hàng hai để xếp hàng. Ai ngờ Thẩm Lạc lại kéo cô sang hàng một:

– Tối qua anh đã đăng ký rồi!

– Hở? – Bắc Vũ ngơ ngác.

Thẩm Lạc nói:

– Anh không muốn xếp hàng, nên đăng ký hẹn trước.

Bắc Vũ cười:

– Quả nhiên có anh đi cùng, thì chuyện gì cũng được xử lý ổn thỏa.

Vì phía trước họ chỉ có ba đôi, nên chẳng mấy chốc đã đến lượt họ. Sau khi điền đơn xong, thì đến lượt lấy giấy chứng nhận và đi cử hành nghi thức.

Thẩm Lạc nhìn tờ giấy trên tay, rồi quay sang nhìn Bắc Vũ, rất nghiêm túc hỏi:

– Em nghĩ kỹ chưa?

Bắc Vũ chẳng để ý lắm:

– Đương nhiên là nghĩ kỹ rồi. Chỉ là xem thử thôi mà, có phải kết hôn thật đâu.

Thẩm Lạc nói:

– Được rồi!

Hai người chọn một lễ đường cao cấp. Cái gọi là kết hôn nhanh và tiện chính là lễ đường được trang trí sẵn, hoa tươi, áo cưới có sẵn, chỉ cần chọn cái mình thích là được.

Khi Bắc Vũ bước ra khỏi phòng thay đồ, ánh mắt Thẩm Lạc liền dính chặt vào người cô, khiến Bắc Vũ rất đắc ý. Cuối cùng cũng vớt vát lại hình tượng rồi.

Cô xoay người hai vòng trước gương, rồi đột nhiên nhớ ra một chuyện:

– Chúng ta còn chưa mua nhẫn!

Cô vừa nói dứt lời, Thẩm Lạc đã rút một chiếc hộp từ trong túi áo ra.

Bắc Vũ rất bất ngờ:

– Anh mua từ bao giờ thế?

Thẩm Lạc nói:

– Lúc em đang ngủ.

Las Vegas rất phát đạt, mấy nhãn hiệu nổi tiếng đều có cả. Thẩm Lạc mua một chiếc nhẫn theo phong cách đơn giản, nhưng Bắc Vũ lại rất thích.

Thẩm Lạc thì có vẻ không hài lòng lắm:

– Đợi khi nào chính thức tổ chức hôn lễ, anh sẽ đi mua đôi đẹp hơn.

Bắc Vũ nói:

– Đôi này đẹp mà, nếu sau này có hôn lễ thì cứ dùng nó tiếp thôi, mua làm gì cho lãng phí.

Thẩm Lạc cười khẽ rồi kéo tay cô:

– Đi thôi!

Mọi nghi thức ở đây đều rất đơn giản. Hai người khoác tay nhau đi đến trước mặt cha sứ, đọc lời thề, trao đổi nhẫn cho nhau, cha sứ ký tên lên quyển sổ của hai người, vậy là đã xong.

Lúc đầu Bắc Vũ cảm thấy khá hay. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Thẩm Lạc đang nhìn cô, và sự nghiêm túc của anh khi đọc lời thề, thì cô cũng nghiêm túc theo.

Tất cả mọi thứ đều có vẻ thiêng liêng hơn, giống như đây chính là một hôn lễ thật sự vậy.

Mà khi cô đọc lời thề xong, cô cũng cảm thấy mình đang mang trên người một trách nhiệm thiêng liêng.

Cũng chính vào giây phút đó, cô đột nhiên rất muốn có một cuộc hôn nhân.

Hoặc là nói, cô rất muốn kết hôn với anh chàng đang đứng bên cạnh cô.

Sau khi đọc lời thề xong, hai người trao đổi nhẫn cho nhau, Thẩm Lạc cũng nhân tiện hôn lên môi cô.

Trong lễ đường xuất hiện tiếng vỗ tay khiến nụ hôn dài kia phải chấm dứt. Bắc Vũ quay lại nhìn thì thấy ngay hai cô bạn đồng hành.

– Sao hai cậu lại ở đây?

– Cậu kết hôn thì phải tới xem chứ.

Bắc Vũ cười:

– Tớ thấy thú vị nên đến thử thôi mà. Có phải kết hôn thật đâu.

– Gì cơ? Ở đây kết hôn là hợp pháp mà.

Bắc Vũ nói:

– Vậy cũng phải đi đăng ký kết hôn thì mới tính.

– Ừ nhỉ. Vậy coi như tập trước đi.

– Không đúng. Lúc đăng ký phòng, tớ thấy trai đẹp nhà cậu có hộ chiếu Mỹ mà. Vậy thì đâu cần đăng ký kết hôn đâu!

Bắc Vũ bừng tỉnh. Đúng vậy! Sao cô lại quên Thẩm Lạc có hộ chiếu Mỹ chứ?

Cô chớp mắt mấy cái rồi nhìn về phía Thẩm Lạc:

– Anh đứng nói với em là anh cũng không nhớ chuyện này nhé?

Thẩm Lạc nhún vai, nhẹ nhàng đáp:

– Anh đã hỏi em là em nghĩ kỹ chưa, em nói em nghĩ kỹ rồi mà, bà Thẩm!

– Thẩm Lạc!

Bắc Vũ xông lên định đánh anh. Thẩm Lạc sợ ảnh hưởng đến nhân viên trong lễ đường nên vội vàng ôm vợ mình ra ngoài:

– Dù sao chúng ta cũng sẽ kết hôn mà. Coi như là đăng ký sớm đi, đợi em đi du lịch về rồi tổ chức hôn lễ chính thức sau.

Bắc Vũ rên lên mấy tiếng.

Sao cô lại ngốc như thế chứ? Bao nhiêu lần rơi vào bẫy của anh rồi.

Về đến khách sạn Bắc Vũ vẫn còn đang giận. Thực ra cũng không hẳn là giận, mà chỉ là cô thấy bực bội vì một cô gái trưởng thành, độc lập tự chủ như mình lại luôn bị Thẩm Lạc dắt mũi.

Cô rất thất vọng vì bản thân mình.

Thẩm Lạc lại rất vui vẻ. Trên gương mặt lạnh lùng vạn năm không đổi của anh cũng xuất hiện sự vui vẻ không thể che lấp được.

Bắc Vũ đấm anh mấy cái, mà anh lại còn cười tươi hơn nữa.

Bắc Vũ chống nạnh trợn mắt nhìn anh:

– Em nói cho anh biết, sau này mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều phải nghe em, không được phép lừa em nữa!

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ừ, đều nghe em.

Bắc Vũ lại nói:

– Tiền do em quản.

– Ừ, em quản.

– Mua nhà, trang trí đều phải theo ý em.

– Ừ, theo ý em.

– Ăn mặc gì đó đều phải theo sở thích của em.

– Ừ, theo sở thích của em!

Nghe vậy Bắc Vũ mới thấy hài lòng, nên chỉ bổ sung thêm một câu cuối cùng:

– Tóm lại đều phải nghe em.

Thẩm Lạc cười khẽ:

– Nghe em là chuyện nhỏ, nhưng mà em muốn quản mấy chuyện lặt vặt này thật à?

Bắc Vũ lập tức tỉnh mộng. Cô là kiểu người ghét sự phiền phức, nên vội vàng đổi ý:

– Mua nhà, trang trí, ăn mặc anh quản đi!

Thẩm Lạc bật cười ôm cô vào lòng:

– Hôn nhân không đáng sợ, cũng không phiền toái đâu!

Bắc Vũ ngẩng đầu nhìn anh:

– Sao anh biết?

Thẩm Lạc nói:

– Em ở chung nhà với anh cả năm trời rồi, em có thấy sợ không? Có thấy phiền toái không?

Bắc Vũ lắc đầu, không chỉ không phiền, không đáng sợ, mà còn rất vui vẻ, thoải mãi ý.

Thẩm Lạc nói:

– Vậy sau khi kết hôn, cuộc sống của chúng ta vẫn như vậy, có gì khác đâu nào!

Bắc Vũ nói:

– Nhưng mà sau khi kết hôn phải lo chuyện sinh con, nuôi con, dạy con nữa.

Thẩm Lạc im lặng một lát mới nói:

– Sinh con thì anh không xử lý được, nhưng nuôi con thì anh có kinh nghiệm rồi. Em có thấy Phi Thuyền Nhỏ phiền phức không?

Bắc Vũ lắc đầu. Cũng phải, Thẩm Lạc đã có kinh nghiệm làm bố rồi, nên chuyện nuôi dạy con cái này đối với họ cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Cô phải thừa nhận mình là người rất đơn giản, Thẩm Lạc mới nói có mấy câu thôi là đã bị thuyết phục rồi.

Với lại lúc kết hôn thử vừa rồi, cô lại cảm thấy rất khát khao có một gia đình.

Điều không thích nhất chính là cô lại bị Thẩm Lạc lừa.

Cô nghĩ một lát rồi nói:

– Thế thời gian nói với mọi người, và tổ chức hôn lễ phải theo ý em.

– Cái này thì có gì đâu? – Thẩm Lạc nhíu mày.

Bắc Vũ lại nói:

– Với lại, anh còn chưa cầu hôn em, em rất không vui đấy.

Thẩm Lạc liền nói:

– Để anh về nghĩ xem cầu hôn kiểu gì mới lãng mạn.

Bắc Vũ đột nhiên nhớ tới sổ tay hẹn hò của anh, nên vội vàng ngăn cản:

– Thôi anh đừng cầu hôn.

Nhỡ anh lại làm ra khinh khí cầu to bự, màn hình trên quảng trường gì đó thì chết.

Tối đến Bắc Vũ mang theo chút giận dỗi còn sót lại và tâm trạng vui sướng đi sòng bạc chơi. Dưới sự tham mưu của Thẩm Lạc, cô còn thắng được một số tiền nho nhỏ, nên sự giận dỗi kia cũng hết sạch luôn.

Hôm sau Thẩm Lạc phải về nước, Bắc Vũ chỉ tiễn anh ở cửa khách sạn.

Nhìn anh ngồi trên xe, thì cô mỉm cười:

– Ông xã, tuy anh đột nhiên có mặt ở đây làm em rất vui, nhưng anh đừng làm vậy nữa nhé. Em sẽ chăm sóc mình cẩn thận. Còn anh phải chăm chỉ làm việc để mãi là Lạc Thần của mọi người đó.

Thẩm Lạc cười khẽ:

– Em gọi lại lần nữa đi.

Bắc Vũ cười:

– Ông xã.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Bà xã.

– Ông xã.

– Bà xã.

Bắc Vũ ôm đầu:

– Thôi anh đừng kêu nữa, em thấy em già đi rồi đấy.

Thẩm Lạc mỉm cười nhìn cô:

– Em chú ý an toàn nhé. Anh chờ em về.

69. Chương 69: Phiên Ngoại 3

Một tháng sau, chuyến hành trình đầu tiên của Bắc Vũ kết thúc sớm hơn dự định hai ngày, vì cô muốn cho Thẩm Lạc một điều bất ngờ. Cô không hề thông báo cho ai cả, mà tự mình đổi vé rồi bay về thành phố Giang.

Chuyến bay của cô là vào buổi sáng. Khi cô về đến nhà thì đã là bảy giờ tối rồi.

Xe taxi dừng ở đầu ngõ, cô cõng balo đi vào con ngõ nhỏ.

Có lẽ là chưa bao giờ xa nhà lâu như vậy, nên khi trông thấy những khung cảnh quen thuộc này, cô lại có cảm giác như người đi xa về thăm quê cũ.

Đi gần đến nhà Bắc Vũ liền nhìn sang phía nhà Thẩm Lạc. Nhà anh không bật đèn, chắc là không có ai ở nhà.

Cô nhíu mày đi thêm một đoạn nữa thì mới phát hiện nhà cô đang sáng đèn, lại còn có tiếng ồn ào gì đó nữa.

Cô vội vàng đi về nhà, càng đến gần tiếng cười nói càng lớn.

Giang Nhị Cẩu làm cái quỷ gì vậy?

Cổng nhà không khóa, nên Bắc Vũ có thể trực tiếp đi vào.

Cô rón rén đến gần cánh cửa đang khép hờ, rồi nhìn vào trong qua khe hở. Hóa ra là bọn họ đang mở party.

Công ty cô có mở party thì cũng không có gì lạ, điều kỳ lạ là Thẩm Lạc cũng góp mặt ở đó.

Một người ghét sự náo nhiệt, không thích chốn đông người như anh mà cũng tham dự party.

Bắc Vũ đứng ngoài cửa, lặng lẽ nhìn anh.

Tuy anh vẫn không thích ứng lắm với bầu không khí nhộn nhịp đó, nhưng cũng không hề có vẻ phản cảm. Khi xem bọn họ biểu diễn, anh cũng cười theo mọi người nữa.

Cô đứng ở ngoài cửa một lát, liền cảm thấy trong lòng rất vui vẻ.

Một lát sau có một người vỗ vai cô:

– Xin hỏi chị tìm ai ạ?

Giọng nói có vẻ quen thuộc, Bắc Vũ quay đầu lại nhìn, nhưng đó lại là một anh chàng đẹp trai mà cô chưa gặp bao giờ.

Anh chàng kia nhìn thấy mặt cô thì rất kinh ngạc:

– Bắc… Bắc Vũ, em về rồi à?

Bắc Vũ mở to mắt:

– Anh là Lý Tri Viễn hả?

Lý Tri Viễn đỏ mặt gật đầu.

Bắc Vũ đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, mái tóc được cắt tỉa gọn gàng, không đeo kính mắt, mặc một bộ quần áo thoải mái, trên chân là một đôi giày đang thịnh hành.

Trông vừa trẻ vừa đẹp trai.

Cô thật sự không thể liên tưởng người trước mặt mình với anh chàng quê một cục kia.

Lý Tri Viễn mỉm cười ngượng ngùng, rồi xách hai túi bia vào nhà.

Bên trong xuất hiện giọng của Tiểu Chiêu:

– Sao anh đi lâu thế? Em còn tưởng anh bị bắt cóc luôn rồi ý.

Cô ấy vừa nói xong, Giang Nhị Cẩu đã hét lên:

– Bắc Miệng Rộng, em về rồi à? Anh em nhớ em muốn chết luôn này!

Giang Việt vừa nói vừa chạy ra ôm lấy Bắc Vũ.

Bắc Vũ vội vàng đẩy anh ra:

– Anh buông em ra!

Giang Việt cười hì hì rồi thả cô ra. Nhưng anh còn chưa kịp biểu đạt nỗi nhớ nhung của mình, thì đã bị Thẩm Lạc túm cổ kéo ra ngoài.

– Đừng có ôm vợ tôi!

Giang Việt bị Thẩm Lạc kéo ra thì rất kinh ngạc, một lát sau mới nói:

– Nó là em tôi chứ! Nó là vợ cậu bao giờ?

Thẩm Lạc không thèm để ý đến Giang Việt, anh kéo Bắc Vũ về phía mình, rồi nhẹ nhàng hỏi:

– Sao em về mà không báo để anh ra đón?

Bắc Vũ cười:

– Em muốn cho anh bất ngờ, nhưng hình như em không có nhà, anh cũng vẫn vui vẻ mà.

Thẩm Lạc chỉ cười và nhìn cô chứ không nói gì cả.

Sau lần gặp gỡ kia, đã hơn một tháng không được gặp cô rồi, Thẩm Lạc rất muốn thân thiết với cô nên nói với mọi người:

– Mọi người cứ chơi đi nhé, tôi và vợ tôi đi về trước.

Tất cả mọi người đều cười ầm lên.

Giang Việt vẫn còn hỏi:

– Cậu nói rõ ra xem nào, Bắc Miệng Rộng nhà tôi biến thành vợ cậu từ bao giờ thế? Tôi nói cho cậu biết nhé, dù cậu có là Lạc Thần, thì muốn cưới em gái tôi, cậu cũng phải hỏi ý kiến của tôi trước nhé!

Bắc Vũ quay đầu lại ném cho Giang Việt một quả bom:

– Anh à, em và Thẩm Lạc đã kết hôn ở Las Vegas rồi!

– Cái gì? – Giang Việt ôm đầu kêu lên.

Phi Thuyền Nhỏ chạy từ phía sau lên, vừa nhảy nhót vừa nói:

– Bố, cuối cùng bố cũng lấy được vợ rồi. Con vui lắm luôn ý.

Sau đó lại nói với Giang Việt:

– Chú Nhị Cẩu, chú phải cố gắng lên!

Giang Việt giả vờ ôm lấy tim rồi ngã xuống đất:

– Ôi! Con heo mình nuôi bao nhiêu năm đi gặm cải trắng nhà người ta rồi. Tim mình đau quá!

Mọi người: "..."

Khi sang đến nhà đối diện, Thẩm Lạc liền bỏ hành lý của Bắc Vũ xuống, rồi dùng hai tay ôm mặt cô lên nhìn:

– May quá, béo hơn một chút rồi.

Bắc Vũ giả vờ kinh hãi:

– Gì cơ? Em béo lên à?

Thẩm Lạc lườm cô:

– Lần trước anh đến gặp em, trông em y như dân châu Phi chạy nạn ý. Bây giờ mới béo hơn một chút thôi.

Bắc Vũ nhếnh môi cười, rồi ôm lấy anh:

– Anh có nhớ em không?

Thẩm Lạc nói:

– Bình thường.

Bắc Vũ trợn tròn mắt nhìn anh:

– Bình thường là sao hả? Mất công ngày nào em cũng nhớ anh.

Thẩm Lạc cười một tiếng:

– Ngày nào cũng nhớ anh à? Thế sao anh toàn thấy em vui không biết trời đất là gì thế? Trên weibo toàn ảnh trai Tây kìa?

Bắc Vũ bật cười:

– Đó là cho fan xem thôi mà. Em nói cho anh biết, em là len lỏi vạn bụi hoa mà không dính một chiếc lá đó. Cả thể xác và tinh thần đều dành hết cho anh. Anh mau nói nhớ em đi!

Thẩm Lạc thản nhiên đáp:

– Ừ, nhớ em.

– Chỉ vậy thôi à?

Thế là Thẩm Lạc đã dùng một nụ hôn nồng nhiệt để thể hiện sự nhớ nhung của mình.

Sau khi nụ hôn chấm dứt, Bắc Vũ lại hỏi:

– Sao anh lại đi tham dự party của Giang Nhị Cẩu thế? Anh không thích chỗ ồn ào cơ mà?

Thẩm Lạc nói:

– Vậy còn phải xem nó là ai tổ chức nữa. Em cũng ầm ĩ cả ngày mà, anh có ghét em đâu.

Bắc Vũ cười:

– Em rất vui vì anh chơi với họ.

Thẩm Lạc cũng cười:

– Anh cũng rất vui.

Vì cô mà anh thử đi ra khỏi thế giới của riêng mình. Sau đó anh mới nhận ra, thế giới bên ngoài vẫn còn rất nhiều điều tốt đẹp.

Bắc Vũ ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, nên hiện tại bụng rất đói. Thẩm Lạc lập tức đi làm một bữa tối phong phú cho cô.

Phi Thuyền Nhỏ không muốn phá hỏng thế giới của hai người, nên tự giác đi sang ngủ với mẹ.

Sau khi Bắc Vũ ăn cơm xong, tắm rửa xong, định đi ngủ một giấc ngon lành, thì giọng nói của mẹ cô đã xuất hiện ở ngoài cửa.

– Bắc Vũ! Bắc Vũ!

Thẩm Lạc vội vàng chạy ra mở cửa rồi đón hai ông bà vào trong nhà. Bắc Vũ cũng đi theo anh.

– Bố mẹ, sao bố mẹ lại đến đây? Sáng mai con sẽ về nhà mà.

Mẹ Bắc nói:

– Con không về cũng được. Mẹ hỏi hai đứa, Giang Việt nói có phải là thật không?

Bắc Vũ không hiểu gì hết:

– Giang Việt nói cái gì ạ?

Mẹ Bắc nói:

– Giang Việt vừa mới gọi điện thoại nói là hai đứa đã kết hôn ở Mỹ rồi.

Giang Nhị Cẩu! Đồ lắm mồm!

Lúc này Bắc Vũ rất hối hận vì vừa nãy đã nói ra câu như vậy. Cô ấp úng:

– Không phải đâu, chỉ là tập trước thôi.

– Tập trước cái gì? Kết hôn mà tập trước được à? Kết hôn thì phải cử hành hôn lễ cho bạn bè, họ hàng đều biết chứ? Không thì còn ra thể thống gì nữa? Mẹ đã thông báo cho cô dì chú bác của con rồi. Mọi người sẽ tập hợp lại chọn ngày đẹp, để xử lý chuyện này.

– Mẹ…

Bắc Vũ đã sụp đổ hoàn toàn. Tuy cô đã thừa nhận mình là vợ người ta rồi, nhưng cô vẫn chưa muốn tổ chức hôn lễ.

Cứ nghĩ đến hôn lễ rườm rà đó là cô đã thấy ghét rồi.

Nhưng sự phản kháng của cô không hề có hiệu lực với mẹ Bắc. Bà chỉ nói chuyện với Thẩm Lạc, mà không thèm để ý đến con gái mình nữa:

– Bên nhà cháu thì sao?

Thẩm Lạc nói:

– Nhà cháu thế nào cũng được ạ. Nhưng mà ông nội và chú cháu chưa gặp Bắc Vũ, nên có thể phải chọn ngày để hai bên gặp mặt ạ.

Mẹ Bắc gật đầu:

– Chắc chắn rồi.

Thẩm Lạc nói:

– Vậy thì để cháu sắp xếp ạ.

– Con còn chưa chuẩn bị tốt mà! – Bắc Vũ ôm đầu rên rỉ.

Mẹ Bắc lườm cô:

– Con định chuẩn bị cái gì? Con cứ ngồi yên một chỗ là mẹ đã phải cảm ơn ông trời rồi. Con nhìn con xem, chạy lung tung hai tháng trời, rồi đen như than đá ý. Nếu không phải có Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ đến thăm hai ông bà già này, thì mẹ không để yên cho con đâu.

Đúng lúc đó, Giang Việt lén lút thò đầu vào:

– Dì ơi, cháu không lừa dì đúng không?

– Giang Nhị Cẩu! – Bắc Vũ hét lên.

Giang Việt vội vàng rụt đầu lại, rồi vừa chạy vừa nói:

– Dì ơi, số tiền mừng mấy năm nay dì bỏ ra đã được thu về rồi!

Mẹ Bắc đắc ý:

– Đúng vậy!

Vốn dĩ Bắc Vũ không định nói chuyện này ra sớm như vậy đâu, nhưng ai biết là Giang Việt sẽ bán đứng cô như vậy chứ. Thẩm Lạc thì nghe cô, chứ mẹ cô thì không, nên cô chỉ có thể cắn răng làm theo thôi.

Thật ra Thẩm Lạc cũng rất bận rộn, nhưng việc lớn cả đời thì sao mà chậm trễ được, nên anh vội vàng sắp xếp ngày gặp mặt cho cả hai bên.

Vì mẹ Bắc chỉ có một cô con gái, nên khi nghe nói Thẩm Lạc mồ côi cả bố lẫn mẹ, thì cũng thấy hơi nhẹ nhõm. Nhưng bà lại không để ý đến những người khác trong gia đình anh, nên đến hôm gặp mặt, bà mới biết người nhà Thẩm Lạc toàn là nhân vật tai to mặt lớn cả.

Tuy gia cảnh nhà Bắc Vũ không kém, nhưng cũng chỉ là gia đình bình dân. Có thể trở thành thông gia với một gia đình danh giá, thì tất nhiên là rất mát mặt rồi. Bởi vậy sau khi hai bên gặp mặt xong, mẹ Bắc đi đâu cũng khoe chuyện con gái.

Vì không phải làm gì cả, nên khi chú rể đến đón, Bắc Vũ vẫn còn đang ngồi trong phòng chơi điện tử.

Khi chú rể và phù rể đến gõ cửa, đám phù dâu trông thấy cô dâu vẫn còn đang ngồi xổm trên ghế, mắng chửi bọn chơi cùng, thì không thèm đòi phong bao mà trực tiếp cho chú rể bê người đi luôn.

Hôn lễ rất long trọng, rất náo nhiệt. Người tham dự phần lớn là bạn bè của Bắc Vũ, mà cũng đã hơn một trăm bàn rồi. May mà bố mẹ cô không phải nhân viên nhà nước.

Tất cả mọi thứ đều rất gọn gàng, cả hôn lễ cũng rất thuận lợi, không hề có chút sai sót nào cả.

Lúc đầu Bắc Vũ còn giữ tư tưởng làm qua loa, để thỏa mãn tâm nguyện của bố mẹ. Nhưng khi bố cô dắt tay cô đi trên thảm đỏ, rồi trao cô cho Thẩm Lạc, dặn dò anh phải đối xử tốt với cô, cô mới hiểu được ý nghĩa của việc tổ chức hôn lễ.

Không phải vì mình, mà là vì bố mẹ đã nuôi lớn mình. Bởi vì nó có ý nghĩa là bạn bước ra khỏi gia đình vốn có, để bắt đầu một cuộc sống mới của chính bạn, một cuộc sống không có sự chiều chuộng, chăm nom của bố mẹ nữa. Bạn sẽ có một gia đình mới, nơi mà không bao lâu sau bạn cũng sẽ trở thành bố, mẹ.

Đối với Bắc Vũ, nó không phải là hôn lễ, mà nó là lễ trưởng thành.

Khi tay cô rời khỏi khuỷu tay bố, để nằm trên tay Thẩm Lạc, thì trong lòng cô xuất hiện một giọng nói: "Chúc mừng nhé! Cô bé mơ mộng cuối cùng đã trưởng thành rồi!"

70. Chương 70: Phiên Ngoại 4 - Hết

Phòng cưới của hai người ở tại căn nhà đang thuê của Thẩm Lạc.

Trên bức tường trắng tinh trong phòng ngủ, là một chữ hỉ đỏ tươi do chính tay Thẩm Lạc dán. Cũng chính vì nó mà trông căn phòng có vẻ bình dân hơn, nhưng lại ấm áp hơn.

Bắc Vũ không thèm thay bộ sườn xám trên người ra mà nằm luôn lên trên giường. Tuy cả hôn lễ cô không phải làm gì cả, nhưng phải dậy sớm trang điểm nên cũng rất mệt mỏi.

Cô nhìn chữ hỉ trên tường rồi bật cười:

– Thẩm Lạc, chúng ta thật sự kết hôn rồi hả?

Kỳ thật lúc ở Las Vegas, bọn họ đã là vợ chồng hợp pháp rồi, nhưng đến tận hôm nay cô mới cảm thấy là mình đã kết hôn.

Thẩm Lạc bê một cái thùng rất to đến, rồi liếc cô:

– Chẳng lẽ em nghĩ là em chuyển nhà à?

Bắc Vũ cười:

– Không phải, chỉ là em cảm thấy không chân thực tý nào. Không ngờ em lại kết hôn, còn là kết hôn với anh nữa chứ.

Thẩm Lạc liếc cô:

– Em có muốn phát biểu cảm xúc không?

Bắc Vũ nói giỡn:

– Cảm xúc à? Kết hôn thật là mệt mỏi.

Thẩm Lạc đặt chiếc thùng kia lên giường:

– Em đếm tiền đi cho hết mệt.

Bắc Vũ vội vàng ngồi dậy:

– Em còn tưởng là mẹ em bê nó đi rồi cơ.

Thẩm Lạc nói:

– Bó mẹ nói là kết hôn rồi mà còn ở nhà thuê thì không được, dặn chúng ta phải mau đi mua nhà, nên để số tiền cưới lại cho chúng ta. Hình như trong nước có truyền thống, nhà trai phải có nhà thì nhà gái mới chịu gả. Em gả cho anh như vậy không sợ người ta nghĩ em có vấn đề à?

Bắc Vũ rất thất vọng:

– Em cố gắng kiếm tiền là vì không muốn bị mấy thứ nhà, xe này quyết định chồng của mình là ai đó. Đừng nói là anh không có nhà, anh có bảo em nuôi anh luôn cũng được nhé.

Thẩm Lạc bật cười:

– Vậy sau này em nuôi anh nhé?

Bắc Vũ liếc anh:

– Được thôi, anh cứ đưa hết ảnh của pluto cho em là được.

– Cái đó thì có gì khó đâu.

Bắc Vũ đổ hết phong bì ra giường rồi bắt đầu xử lý chúng.

– Mẹ ơi! Chú Trương thật là keo, ba năm trước con gái chú ý kết hôn, mẹ em mừng năm trăm, đến khi đầy tháng cháu nội chú ý, mẹ em cũng mừng năm trăm. Vậy mà chú ấy cho em có năm trăm, còn năm trăm kia đợi con em à?

– Sao An An lại mừng những một ngàn? Nó mới tốt nghiệp được một năm, lương tháng bốn ngàn, còn phải xin tiền bố mẹ nữa mà. Chắc chắn là thấy mọi người bỏ phong bì bao nhiêu thì cũng bỏ theo rồi. Thôi để mai em tìm cớ gì đó trả lại nó.

BẠN CŨNG SẼ THÍCH

Thẩm Lạc nhìn cô vừa xé phong bì vừa nói chuyện liên miên, thì bật cười.

Mấy chục vạn bỏ hết vào trong một hộp giấy. Bắc Vũ thở phào một hơi:

– Tiền mừng mẹ em bỏ ra mấy năm nay đã được thu về rồi. Kể ra kết hôn cũng có chỗ tốt đấy nhỉ.

Thẩm Lạc cất hộp giấy đi:

– Đếm tiền xong rồi, nên đến nghi thức cuối cùng thôi.

Bắc Vũ ngạc nhiên:

– Còn cái gì nữa?

Thẩm Lạc nhìn cô, nhấn mạnh từng chữ một:

– Động phòng hoa chúc.

*

Một tháng sau, Bắc Vũ lại tiếp tục cuộc hành trình của mình, còn Thẩm Lạc thì bận rộn với công việc.

Kế hoạch lần này là đi Nam Mỹ ba tháng.

Độ khó khăn của lần này đã cao hơn lần trước. Bị móc điện thoại, ví tiền trên đường, bị muỗi độc đốt phải vào bệnh viện. Điều kiện khó khăn, trị an lại kém, còn không có internet để liên lạc với gia đình nữa.

Đã mấy lần ba cô gái định bỏ cuộc rồi, nhưng cuối cùng vẫn kiên trì ở lại. Nhờ sự kiên trì đó mà ba cô gái đã được gặp gỡ nền văn minh Maya cổ xưa, các loại sinh vật trong rừng mưa amazon, và vô số kiểu người trên quãng đường đi.

Tháng thứ hai, ba người đi tới Argentina và dừng chân ở Buenos Aires – nơi được gọi là Pari của Nam Mỹ. Ban ngày đi chơi, tối thì đi spa, bơi lội trong khách sạn.

(*) Buenos Aires: thủ đô của Argentina

Một sáng nọ, khi ba cô gái đang ăn sáng để chuẩn bị rời khỏi Buenos Aires, thì bỗng nhiên nghe thấy tin tức về Trung Quốc ở trên TV.

Đã lâu không nghe thấy tin gì từ quê hương, nên cả ba đều rất tò mò.

Đó là thông tin về lĩnh vực khoa học kỹ thuật.

– Bắc Vũ, kia là chồng cậu đúng không? – Một cô bạn bất gặp gương mặt quen quen trên màn hình nên vội vàng hỏi.

Bắc Vũ vừa ăn cháo, vừa nhìn chằm chằm vào TV.

Công ty hàng không vũ trụ Hoàn Vũ của Trung Quốc và tập đoàn X ở Châu Âu đã ký kết hợp đồng hợp tác trong ba năm, để chế tạo ra tên lửa vận chuyển vệ tinh ra ngoài vũ trụ.

Người đại biểu của Hoàn Vũ là Thẩm Lạc.

Anh mặc bộ tây trang phẳng phiu đứng dậy bắt tay với đại biểu của tập đoàn châu Âu.

– Chồng cậu làm tên lửa à? Trâu bò thật đấy! – Hai cô bạn cảm thán.

– Quan trọng nhất là còn đẹp trai nữa! Cậu nhìn xem, chẳng khác gì hạc giữa bầy gà nhỉ.

Bắc Vũ nhíu mày, không hề khiếm tốn:

– Tất nhiên rồi!

Hai cô bạn đều bật cười.

Sau khi ăn sáng xong, ba người lại khoác balo lên đường.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, giống hệt như tâm trạng của cô lúc này.

Thứ mong ước đều đã có được, chuyện muốn làm cũng đang làm rồi.

Ước mơ của cô đang được thực hiện.

Ước mơ của Thẩm Lạc cũng vậy.

*

Một năm sau, Hoàn Vũ thành công chế tạo ra tên lửa số 01, chuẩn bị phóng ra ở Hải Nam.

Lúc này Bắc Vũ đang trong giai đoạn nghỉ ngơi ở nhà, nên cũng đi theo anh đến nơi phóng tên lửa.

Bắc Vũ ngủ đến nửa đêm thì đột nhiên tỉnh dậy. Đã gần hai giờ sáng mà Thẩm Lạc vẫn chưa về ngủ.

Cô đứng dậy đi tìm quanh nhà một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy anh ở trên mái nhà.

Thẩm Lạc đang ngồi trên lan can, dùng kính viễn vọng nhìn lên bầu trời.

Cô đứng yên ở đó nhìn anh một lát, rồi mới chậm rãi đi đến bên cạnh anh.

Khi cô ngồi xuống bên cạnh anh, Thẩm Lạc mới nhận ra là cô đến.

– Sao em lại lên đây?

Bắc Vũ nói:

– Em đang ngủ đột nhiên tỉnh dậy, lại không thấy chồng mình đâu, sợ bị hồ ly tinh lôi đi đâu mất nên phải chạy đi tìm.

Thẩm Lạc bật cười:

– Anh không ngủ được. Nếu em mệt thì mau đi ngủ đi, không cần lo cho anh đâu.

Bắc Vũ nói:

– Anh lo lắng lắm hả? Đã phóng thử mấy lần rồi mà.

Thẩm Lạc thở dài:

– Mai là ngày giỗ của Viễn Hàng.

Bắc Vũ nói:

– Em biết chứ. Các anh chọn ngày mai phóng tên lửa là để tưởng nhớ anh ấy đúng không?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Anh hy vọng cậu ấy ở trên trời có thể nhìn thấy việc bọn anh làm.

– Nhất định anh ấy sẽ nhìn thấy.

Sau đó cả hai đều im lặng. Một lát sau, Thẩm Lạc mới nói tiếp:

– Em có biết vì sao anh muốn làm về hàng không vũ trụ không?

Bắc Vũ lắc đầu, cô chưa hỏi vấn đề này bao giờ.

Thẩm Lạc nói:

– Năm anh năm tuổi, bố mẹ anh qua đời. Anh được ông nội đón về nhà thì tâm lý xuất hiện vấn đề. Ông nội anh ngày nào cũng dẫn anh đi ngắm sao. Ông nói bố mẹ anh đang ở trên trời, họ biết thành những vì sao kia để bảo vệ anh. Sau đó anh liền thích bầu trời, thích trăng sao. Rồi dần dần anh lại thích khám phá vũ trụ.

Hóa ra ước mơ thăm dò vũ trụ của ngàng khoa học lại là do một câu chuyện an ủi tâm hồn.

Bắc Vũ cười:

– Có lẽ lúc chúng ta còn sống, khoa học sẽ phát triển đến mức có thể đi du lịch quanh vũ trụ đấy. Đến lúc đó anh nhớ dẫn em đi tham quan nhé.

Thẩm Lạc quay đầu lại nhìn cô:

– Ừ! Anh sẽ báo danh vào kế hoạch di dân lên sao hỏa, sau này chúng ta lên sao hỏa sinh sống nhé.

Bắc Vũ gật đầu, rồi dựa đầu vào vai anh:

– Hy vọng em có thể trông thấy nó. Ngày mai nhất định sẽ thành công.

– Ừ.

Bắc Vũ im lặng một lát rồi nói tiếp:

– Đợi phóng tên lửa thành công, em sẽ tặng anh một món quà.

– Quà gì?

– Nếu là quà thì bây giờ không thể nói trước được. Anh đợi đến mai rồi sẽ biết. Em chắc chắn là anh sẽ thích nó.

Thẩm Lạc cười:

– Vậy anh sẽ đợi. Bây giờ em về phòng ngủ đi thôi.

Sáng hôm sau, khi Thẩm Lạc tỉnh dậy, Bắc Vũ vẫn còn đang ngủ, nên anh chỉ hôn cô một cái rồi lại đi làm.

Khi cô tỉnh dậy đã là chín giờ sáng. Cô không muốn làm phiền trong lúc anh đang làm việc, với lại tình huống của cô lúc này cũng không thể đến gần tên lửa, nên cô cũng không đi ra ngoài, mà chỉ lên mái nhà xem thôi.

10 giờ sáng.

Tên lửa bắt đầu khởi động.

Phóng ra.

Đây là loại tên lửa nhỏ, nên không tạo ra chấn động quá lớn.

Khi mọi chuyện xong xuôi, Bắc Vũ mới đi tới phòng điều khiển.

Lúc cô bước vào, mấy người trong đội đang ôm nhau chúc mừng, Thẩm Lạc và Lý Tri Viễn cũng bị vây ở trong đó.

Bắc Vũ đứng cạnh cửa mỉm cười:

– Chúc mừng mọi người nhé!

Thẩm Lạc ngẩng đầu lên nhìn cô rồi đi tới ôm lấy cô:

– Thành công rồi!

Bắc Vũ vỗ vỗ lưng anh:

– Được rồi, đừng ôm chặt quá.

Thẩm Lạc buông cô ra, hai vành mắt đã đỏ lên.

– Em nói là có quà tặng anh cơ mà?

Bắc Vũ mỉm cười, rồi quay lại nhìn mọi người:

– Em muốn tuyên bố một chuyện.

Thẩm Lạc cười:

– Em nói đi!

Bắc Vũ cười tủm tỉm:

– Lạc Thần của mọi người sắp thành bố rồi! Thẩm Lạc chúng ta có con rồi.

Thẩm Lạc cứ đứng ngốc ở đó, mãi đến khi Bắc Vũ đẩy anh, anh mới tỉnh táo lại. Sau đó anh liền kích động ôm lấy cô:

– Thật sao?

Bắc Vũ gật đầu:

– Thật chứ.

Trước khi tới Hải Nam cô mới phát hiện ra mình có vấn đềm nên lén lút đi mua que thử thai thử mấy lần. Tuy em bé này đến quá đột ngột, nhưng cô cũng đến tuổi rồi, nên sau khi chắc chắn thì cũng thấy rất vui.

Cô cũng định nói cho Thẩm Lạc biết rồi, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến công việc của anh, nên mới giấu đến tận bây giờ.

Sống chung với nhau cũng khá lâu rồi, nên cô rất hiểu Thẩm Lạc. Vì anh không có anh chị em, bố mẹ lại mất sớm, nên anh rất muốn có một gia đình nho nhỏ.

Thẩm Lạc đột nhiên kéo cô ra ngoài:

– Ở đây có phóng xạ, chúng ta về nhà thôi, anh nấy cơm cho em ăn.

Sau đó lại vẫy tay với các đồng nghiệp:

– Mọi người giải quyết nốt chỗ còn lại nhé, anh dẫn vợ anh về trước.

Sau khi xuống lầu, anh còn hỏi cô:

– Em có muốn anh cõng hay ôm em về không?

Bắc Vũ bật cười:

– Em mới có thai hơn một tháng, đã làm gì có chuyện gì, anh đừng lo lắng quá.

Thẩm Lạc nhăn mày:

– Em thật là, biết mình có thai mà còn dám chạy đến chỗ phóng tên lửa.

Bắc Vũ cười:

– Vì em muốn chứng kiến ước mơ của anh.

Thẩm Lạc vẫn rất lo lắng, anh vừa đi vừa xoa tay:

– Vậy cuộc hành trình của em thì sao đây?

Bắc Vũ cười:

– Thật ra thì, tuy lần này em có thu hoạch được rất nhiều thứ, nhưng một năm lang thang trên đường tám tháng thì cũng rất mệt mỏi. Nếu còn đi nữa, thì ý nghĩa tốt đẹp của nó cũng bị giảm đi. Với lại Tiểu Chu có bạn trai rồi, nên không đi với bọn em nữa. Em cũng không muốn tìm bạn mới nên bọn em giải tán tại đây. Tạm thời cứ dừng lại đã, thế giới này rất lớn, không thể xem hết ngay được, mà cuộc đời lại rất dài, nên em vẫn còn mấy chục năm nữa để đi cơ mà.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Sau này anh không bận thì cả nhà mình đi cùng nhau.

Cơ thể Bắc Vũ rất tốt, nên việc mang thai cũng rất nhẹ nhàng. Vì cô hay thèm ăn, nên Thẩm Lạc đã biến thành đầu bếp chuyên dụng của cô. Ngày nào cũng có đủ mọi món đa dạng, đầy đủ dinh dưỡng, nên chẳng mấy chốc cô đã bị tăng cân.

Phi Thuyền Nhỏ đi theo Trình Tố Tố về Mỹ học tập, nhưng nghỉ hè thì vẫn về với Thẩm Lạc.

Lần này về nhà, biết mình được làm anh trai thì cậu nhóc rất vui vẻ. Cả ngày đều bám theo Bắc Vũ để nói chuyện với bụng cô.

Người điên cuồng nhất thì lại là Giang Việt, vì sắp được lên chức bác, mà anh bắt đầu làm đủ mọi loại đồ chơi cho cháu trai/ cháu gái tương lai.

Mùa xuân năm sau, Bắc Vũ sinh được một cô công chúa, đặt tên là Thẩm Tinh Thần, tên thân mật là Ngôi Sao Nhỏ.

Khi Ngôi Sao Nhỏ được sáu tháng tuổi, Bắc Vũ liền dẫn bé lên núi.

Lúc bé một tuổi rưỡi đã có thể đi bộ mấy km.

Trước ba tuổi được mẹ cho đi hơn nửa đất nước. Tính cách cô bé rất hoạt bát, dũng cảm, cơ thể cũng khỏe mạnh hơn các bạn cùng tuổi. Mỗi khi trong nhà trẻ có bạn bị bắt nạt, cô nhóc lập tức xông tới che chở bạn.

Sự nghiệp thăm dò vũ trụ của Thẩm Lạc vẫn còn tiếp tục. Thật ra thì tất cả vẫn còn là ẩn số, nhưng chính vì vậy nên nó mới càng hấp dẫn mọi người.

Cuộc hành trình của Bắc Vũ cũng vẫn được tiếp tục. Hàng năm cô đều bỏ hai tháng ra để đi du lịch. Có khi là cả nhà, có khi chỉ có mình cô và con gái, cũng có khi là đi cùng bạn bè.

Những cảnh sắc trên đường đẹp đến mức khiến người ta say đắm, nhưng Bắc Vũ biết mỗi cuộc hành trình đều có một điểm cuối là gia đình.

Cô và Thẩm Lạc dựa dẫm vào nhau, cũng độc lập với nhau.

Bọn họ không bao giờ trở thành người thân phải dùng trách nhiệm để kết nối, vì bọn họ vĩnh viễn đều là người yêu của nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/doi-mua-tanh